

Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο

Ο Ματθαίος, όπως θα θυμάστε, παρουσιάζει τον Ιησού ως τον υποσχόμενο Μεσσία του Ισραήλ, με το υπέροχο μήνυμά Του «ΐδού ο Βασιλιάς σας».

Ο Μάρκος έχει ένα διαφορετικό τρόπο γραφής. Μας παρουσιάζει τον Κύριο ως τον Μέγα Υπηρέτη-Προφήτη, που κάνει το θέλημα του Θεού. Δεν ασχολείται με γενεαλογίες. Και τούτο γιατί ποτέ δε ρωτάμε έναν υπηρέτη για το οικογενειακό του δένδρο. Θα ήταν κατά συνέπεια παράλογο για το Μάρκο να αναφερθεί σε μια τέτοια λεπτομέρεια αφού από την αρχή είχε επικυρωθεί ότι ο Ιησούς είχε έρθει ως υπηρέτης. Γι' αυτό μας λέει «ΐδού ο Υπηρέτης μου».

Ο Λουκάς μάς παρουσιάζει τον Ιησού Χριστό ως τον τέλειο άνθρωπο που περπάτησε τον πλανήτη μας, σε αντίθεση με τον αμαρτωλό άνθρωπο. Γι' αυτό και μας λέει «ΐδού ο άνθρωπος», ο μόνος μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπου, «Ο άνθρωπος Ιησούς Χριστός».

Ο Ιωάννης, όμως, δεν μας παρουσιάζει το Χριστό ως γιο του Δαβίδ ούτε ως γιο του Ανθρώπου, αλλά ως Γιο του Θεού. Και σαν Γιος του Θεού μπορεί μόνον να γίνει γνωστός απ' τους πιστούς με πνευματική ένωση.

Θα προσπαθήσω με τη δύναμη του Θεού να αναλύσω το Ευαγγέλιο του Ιωάννη σε όσο πιο κατανοητή γλώσσα γίνεται. Έτσι, θα ολοκληρωθεί η μελέτη μας πάνω στα τέσσερα Ευαγγέλια που κάθε άνθρωπος πρέπει να γνωρίζει.

Αυτό το δ' ευαγγέλιο είναι έργο του Ιωάννη του μαθητή του Κυρίου. Βέβαια ο ιερός συγγραφέας πουθενά στο ευαγγέλιο του δεν αναφέρει το όνομά του, δίνει όμως αρκετές ενδείξεις για την ταυτότητά του.

Ο συγγραφέας του Ευαγγελίου είναι, αναντίρρητα, ο αγαπημένος μαθητής του Ιησού, ο Ιωάννης. Για τη γνησιότητα αυτού του βιβλίου έχουμε εξωτερικές και εσωτερικές μαρτυρίες, πάμπολλες. Όμως, τα τελευταία 200 χρόνια, πολεμήθηκε με μεγάλη σφοδρότητα, επειδή παρουσιάζει με ιδιαίτερη μεγαλοπρέπεια το Πρόσωπο του Θεού Χριστού, και επειδή Τον παρουσιάζει όπως ακριβώς είναι: Ο Ευλογητός Γιος του Θεού.

Γράφτηκε γύρω στο 85-90 μ. Χ και το πλουσιότατο υλικό του τροφοδότησε την Πίστη των λυτρωμένων σε όλους τους περασμένους αιώνες, και εξακολουθεί μέχρι σήμερα να κάνει το ίδιο. Μέσα στο Ευαγγέλιο αυτό υπάρχουν υπέροχες και δυνατές μαρτυρίες για τη θεία καταγωγή του Ιησού, που τον έστειλε ο Πατέρας για τη σωτηρία του κάθε ανθρώπου. Ο σκοπός της συγγραφής του περιέχεται μέσα στο ίδιο αυτό γραπτό (20/31), προκειμένου, δηλαδή, να οδηγήσει στην Πίστη κάθε ειλικρινή άνθρωπο και αναζητητή της αλήθειας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

1 «Εν αρχή». Δεν λέει «Εν τη αρχή» αλλά «Εν αρχή». Η έλλειψη του οριστικού άρθρου «τη» έχει γίνει σκόπιμα. Είναι για να μας φέρει πίσω, στο πιο απόμακρο σημείο που μπορούμε να φανταστούμε. Πολύ πίσω και μακριά από κάθε αρχή και δημιουργία. Ο ΐδιος ήταν χωρίς αρχή και, κατά συνέπεια, Αιώνιος. Αυτό μάλιστα βρίσκεται σε απόλυτη συμφωνία με εκείνο που ο

Κύριος μας λέει στην προσευχή Του, στο 17ο κεφάλαιο του Ιωάννη, «Και τώρα, Πατέρα, δόξασέ με Εσύ δίπλα σε σένα, με τη δόξα που είχα στο πλάι Σου, προτού υπάρξει ο κόσμος». Αφού ο Λόγος ήταν από την αρχή, τότε είναι Αιώνιος, και αφού δεν υπάρχει κανείς εκτός από το Θεό τον Ίδιο που είναι Αιώνιος, η απόλυτη Θεότητα του Κυρίου Ιησού Χριστού είναι αποδεδειγμένη. «Αυτός είναι η αρχή και το τέλος» (Αποκ. 22:13). Δεν χρειάζεται άλλο ψάξιμο. Κι αυτό είναι που πρέπει να κηρύττουμε.

«Υπήρχε ο Λόγος». Αυτό αναφέρεται στο Δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας, το Γιο του Θεού. Αλλά γιατί ο Χριστός αναφέρεται ως Λόγος; Η επιστολή του αποστόλου Παύλου στους Εβραίους 1:1 μας ρίχνει αρκετό φως που ξεδιαλύνει κάθε αμφιβολία που πιθανόν να βρίσκεται μέσα μας. Ας διαβάσουμε τι λέει: «Ο Θεός, αφού μίλησε στους προπάτορές μας τον παλιό καιρό χρησιμοποιώντας πολλά μέσα και πολλούς τρόπους μέσω των προφητών, τον τελευταίο τούτο καιρό μίλησε σε μας μέσω του Γιου Του». Αυτό μας λέει ότι ο Χριστός είναι τα χείλη του Θεού που εκφράζουν τις βουλές Του. Το τι ακριβώς μας αποκαλύπτουν είναι οι ιδιότητες και οι τελειότητες του Θεού. Μας αποκαλύπτει πλήρως τη Δύναμή Του, τη Σοφία Του, την Αγιότητά Του, τη Χάρη Του και την καρδιά Του.

Ο Πλάτωνας μέσα στα γραπτά του εκφράζει την ελπίδα του ότι κάποια μέρα θα ερχόταν Λόγος από το Θεό που θα ξεκαθάριζε τα πάντα. Ο Ιωάννης μπορεί να γνώριζε κάτι τέτοιο, και τώρα, οδηγούμενος από το Πνεύμα το Άγιο, αρχίζει το Ευαγγέλιό του με τη θαυμαστή εκείνη πρόταση. Είναι σαν να λέει ότι «Ο Λόγος μίλησε» κι εκείνος που Τον ακούει, ακούει τον Θεό, γιατί σ' Αυτόν είναι κρυμμένη όλη η Σοφία και η Δόξα του Θεού.

«Και ο Λόγος υπήρχε με το Θεό». Δεν λέει ότι ο Λόγος ήταν με τον Πατέρα, αλλά «ο Λόγος υπήρχε με το Θεό». Το όνομα «Θεός» είναι γνωστό στα Πρόσωπα της Αγίας Τριάδας, ενώ «του Πατέρα» είναι ένας ειδικός τίτλος του πρώτου Προσώπου μόνον. Εάν έλεγε ότι ο Λόγος ήταν με τον Πατέρα, τότε το Άγιο Πνεύμα θα αποκλειόταν, αλλά «με το Θεό» μας δείχνει ότι ο Λόγος ήταν σε αιώνια κοινωνία και με τους δυο, τον Πατέρα και το Πνεύμα το Άγιο. Ακόμη, δε λέει ότι «Ο Θεός ήταν με το Θεό», γιατί παρότι υπήρχε πλειονότητα από Πρόσωπα στη Θεότητα, υπάρχει μόνον «ένας Θεός» και η πιο μεγάλη ακρίβεια είναι αυτή που αναφέρεται, ότι «ο Λόγος υπήρχε με το Θεό».

«Και Θεός ήταν ο Λόγος». Ποιος θα μπορούσε να εκφράσει το Θεό εκτός από Αυτόν που είναι Θεός! Ο Λόγος δεν ήταν εκπόρευση από τον Θεό, αλλά Θεός ο Ίδιος αποκαλυμμένος.

2 «Αρχικά Αυτός υπήρχε με το Θεό». Το εδάφιο αυτό φαίνεται σαν μια επανάληψη των όσων μέχρι τώρα έχουμε διαβάσει, αλλά δεν είναι κάτι τέτοιο. Το εδάφιο αυτό μας διδάσκει ότι η προσωπικότητα του Χριστού και η Θεότητά Του ήταν χωρίς αρχή. Δεν έγινε πρόσωπο για πρώτη φορά όταν γεννήθηκε στη Βηθλεέμ. Ούτε έγινε Θεός μετά την ανάστασή Του, όπως ισχυρίζονται μερικοί. Ήταν Θεός από αιωνιότητα.

3 «Τα πάντα μέσω Αυτού δημιουργήθηκαν». Ο Ίδιος δεν ήταν δημιουργήμα, αλλά ο Δημιουργός των πάντων. «Και απ' όλα τα δημιουργήματα, ούτε ένα δε δημιουργήθηκε χωρίς Αυτόν». Αυτό συμπεριλαμβάνει το ανθρώπινο γένος, τα ζώα, τα ουράνια σώματα, τους αγγέλους και όλα τα ορατά και αόρατα πράγματα. Και τα τρία Πρόσωπα της Αγίας Τριάδας πήραν μέρος στη δημιουργία. Ο Τριαδικός Θεός δημιούργησε τους ουραμούς και τη γη. Ο Πατέρας σχεδίασε, ο Λόγος ήταν ο Μεσίτης και το Πνεύμα το Άγιο ο εκτελεστής των Θείων βουλών.

4 «Αυτός ήταν η πηγή της ζωής». Εδώ ο λόγος του Θεού μας λέει ότι ο Χριστός είναι η πηγή της φυσικής και πνευματικής ζωής. Η φυσική ζωή, που παίρνουμε όταν γεννηθούμε, και η πνευματική ζωή, που έρχεται με την αναγέννησή μας.

«Και η ζωή αυτή ήταν το φως των ανθρώπων». Εκτός από την προμήθεια της ζωής που ο Χριστός δίνει στον άνθρωπο, του δίνει και το φως. Το φως που τον βοηθάει να γνωρίσει τον πραγματικό σκοπό της ζωής που οδηγεί στον ουρανό.

5 «Και το φως φέγγει μέσα στο σκοτάδι». Η εισβολή της αμαρτίας βύθισε την ανθρωπότητα σε βαθύ σκοτάδι μέχρι τότε που ήρθε ο Χριστός – το φως που λάμπει. Το φως που καθιστά τον άνθρωπο υπεύθυνο τόσο στην ύπαρξή του όσο και στις ενέργειές του. Στο εδάφιο 1 αναφέρεται ως «ο Λόγος», στο εδάφιο 3 ως «Δημιουργός» των πάντων, στο εδάφιο 4 ως «Ζωοδότης» και στο εδάφιο 5 ως «Φωτοδότης». Όλα αυτά μας λένε ότι ο Ιησούς Χριστός δεν είναι τίποτε άλλο από Θεός, το δεύτερο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδας.

«Και το σκοτάδι δεν μπόρεσε να καταπνίξει αυτό το φως». Η απόρριψη και το μίσος του φυσικού ανθρώπου δεν κατάφερε να εμποδίσει το αληθινό φως από το να λάμψει.

6 - 8 «Παρουσιάστηκε ένας απεσταλμένος από το Θεό, που ονομαζόταν Ιωάννης. Αυτός ήρθε σαν μάρτυρας να δώσει τη μαρτυρία του για το φως, έτσι ώστε όλοι να πιστέψουν χάρη σ' αυτόν. Δεν ήταν εκείνος το φως, αλλά ήρθε για να δώσει τη μαρτυρία του για το φως». Εδώ βλέπουμε μια απότομη αλλαγή πάνω στο θέμα με το οποίο έχουμε μέχρι τώρα ασχοληθεί. Από το «Λόγο» που ήταν Θεός, το Άγιο Πνεύμα μας μιλάει για τον Πρόδρομο του Χριστού. Μας λέει ότι η αποστολή του ήταν να ανακοινώσει τον ερχομό του Χριστού. Όταν ο ήλιος λάμπει, αυτοί που δεν μπορούν να νιώσουν τη λαμπρότητά του είναι οι τυφλοί. Το φως έλαμπε μέσα στο σκοτάδι, αλλά το σκοτάδι δεν το αντιλαμβανόταν. Έτσι ο Θεός έστειλε τον Ιωάννη να μας δώσει τη μαρτυρία του για το φως. Ο Θεός δε θα άφηνε ποτέ τον αγαπημένο του Γιο να έρθει εδώ χωρίς κάποιον να μας Τον συστήσει. Αμέσως όταν γεννήθηκε, έστειλε τους αγγέλους Του στους τσοπάνους της Βηθλεέμ να Τον προκηρύξουν, και πριν ακόμη αρχίσει τη δημόσια διακονία Του ο Ιωάννης παρουσιάζεται καλώντας τους Ισραηλίτες να Τον δεχτούν. Χωρίς να στρέφει το θέμα από δω κι από κει, μπερδεύοντάς το με άλλα πρόσωπα. Κι όπως βλέπουμε, δεν κάνει τίποτε άλλο από του να επιβεβαιώνει εκείνο που κάθε κήρυκας πρέπει να διακηρύττει και αυτή είναι η Θεία Αλήθεια. Μόνον έτσι μπορούν οι άνθρωποι να πιστέψουν και να πάρουν τη χάρη Του. 9 «Υπήρχε το φως το αληθινό». Εδώ γίνεται σύγκριση με το μεταμφιεσμένο φως του Σατανά (Β' Κορ. 11:14) και ακόμη με όλους εκείνους που παρουσιάζονται ότι δήθεν έχουν το φως του Ευαγγελίου, ενώ είναι εντελώς ξένοι και απροσάρμοστοι προς αυτό. Τώρα η λάμψη του πραγματικού φωτός αποκαλύπτει το χαρακτήρα του ανθρώπου. Με το να έρθει ο Ιησούς στον κόσμο ως τέλειος άνθρωπος μας φανερώνει πόσο ατελής είναι ο άνθρωπος του πλανήτη μας. Αυτό το διαπιστώνουμε τη στιγμή που θα σταθούμε δίπλα στο Χριστό, τον τέλειο Άνθρωπο και θα συγκρίνουμε μαζί Του το πνεύμα μας, τα λόγια μας και τους τρόπους μας. Τότε θα έχουμε πλήρη εικόνα για τον εαυτό μας και τις ελλείψεις μας. «Το οποίο φωτίζει κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο». Αυτό λέει ότι σε όλους τους ανθρώπους έχει δοθεί φως. Άλλοι έχουν τη συνείδηση κι άλλοι το φως του Ευαγγελίου. Άλλοι έχουν το φως του ήλιου κι άλλοι έχουν το φως της σελήνης. 10 «Αυτός ήταν στον κόσμο, και μέσω αυτού δημιουργήθηκε ο κόσμος, αλλά ο κόσμος δεν Τον αναγνώρισε». Το εδάφιο αυτό αναφέρεται στην ενσάρκωση του Κυρίου και στα 33,5 χρόνια που έζησε ανάμεσα στους ανθρώπους. «Και μέσω αυτού δημιουργήθηκε ο κόσμος». Εδώ

εξυμνείται η Θεία δόξα Εκείνου που ενανθρώπησε και δίδεται έμφαση στην τραγωδία που ακολουθεί. «Αλλά ο κόσμος δεν Τον αναγνώρισε». Πνιγμένοι μέσα στις ασχολίες τους, δεν έδωσαν καμιά σημασία στην παρουσία Του.¹¹ «Στα δημιουργήματα τα δικά του ήρθε, αλλά τα ίδια του τα δημιουργήματα δεν τον δέχτηκαν». Ο κόσμος κατηγορείται για άγνοια, αλλά η Ισραηλία για απιστία και θετική άρνηση. Προκειμένου να δεχτεί τον Ουράνιο Επισκέπτη, Τον οδήγησε έξω από τα σπίτια τους κι απ' τον κόσμο. Ποιος θα μπορούσε να πιστέψει κάτι τέτοιο ύστερα από αναμονή τόσων χρόνων και μετά από δεκάδες προφητείες θα Τον απέρριπταν με τον πιο αισχρό τρόπο! Απ' την άλλη πλευρά, βλέπουμε την απόλυτη υποταγή Του στον Πατέρα, την αγάπη Του για το ανθρώπινο γένος που μετά τη διακονία 3,5 χρόνων οδηγήθηκε στο Σταυρό. Αλλά αν «ο κόσμος δεν Τον γνώριζε» και η Ισραηλία «δεν Τον δέχτηκε», τι θα λέγαμε, ότι το σχέδιο του Θεού απέτυχε; Ασφαλώς, όχι. Η βουλή του Θεού θα μείνει (Παρ. 11:2). Η μεγάλη καταδεκτικότητά Του να μας επισκεφθεί δεν ήταν μάταια.

12 Γιατί διαβάζουμε «Σε όσους όμως Τον δέχτηκαν, σ' αυτούς έδωσε το προνόμιο να γίνουν παιδιά του Θεού, σ' εκείνους δηλαδή, που πιστεύουν σ' όνομά Του». Αυτό αποκαλύπτει την ανθρώπινη πλευρά της σωτηρίας, που χρειάζεται κάθε αμαρτωλός. Η σωτηρία έρχεται στον αμαρτωλό τη στιγμή που θα πιστέψει στο Χριστό και θα Τον δεχτεί ως Σωτήρα του και Κύριό του. Η αγνή πίστη έρχεται απ' το Θεό με την αποκάλυψη που μας κάνει μέσω του Ευαγγελίου γύρω απ' το πρόσωπο του Ιησού Χριστού.

Κι εκείνη η θαυμαστή φράση «εις όσους όμως Τον εδέχθησαν, Εβραίους, Εθνικούς, γέρους, νέους, πλούσιους, φτωχούς, μορφωμένους και αμόρφωτους, τους έδωσε εξουσία να γίνουν καλύτερα παιδιά – παιδιά Θεού. 13 Ποιοι όμως Τον δέχτηκαν, και πώς; Ας προσέξουμε τι μας λέει το εδάφιο που ακολουθεί: «Δε γεννήθηκαν αυτοί από σαρκική μείξη, ούτε από ανθρώπινη θέληση, ούτε από ανδρική επιθυμία, αλλά από το Θεό γεννήθηκαν». Στο προηγούμενο εδάφιο είδαμε την ανθρώπινη πλευρά. Εδώ όμως βλέπουμε τη Θεία. Η Θεία πλευρά είναι η νέα γέννηση. Κι αυτή δεν είναι κληρονομική, γιατί δεν έρχεται από αίμα που τρέχει σε φλέβες από γενιά σε γενιά «ούτε από το θέλημα της σάρκας», γιατί το θέλημα του φυσικού ανθρώπου είναι εχθρικό προς το Θεό, «ούτε από το θέλημα ανθρώπου» γιατί η νέα γέννηση δεν έρχεται με ανθρώπινες προσπάθειες, ούτε με πειστική ενέργεια κηρύκων, «αλλά από το Θεό». Η νέα γέννηση είναι Θείο έργο. Πραγματοποιείται με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος, εφαρμόζοντας το Λόγο με ζωντανή δύναμη στην καρδιά. Ο κόσμος δεν Τον γνώριζε, η Ισραηλία δεν Τον δέχθηκε. Μια μικρή ομάδα όμως Τον δέχθηκε. «Η αποδοχή» του Χριστού τότε, κατά τη διάρκεια της επίγειας διακονίας Του, είναι ακριβώς ίδια με τη σημερινή. Το εδάφιο 13:48 στις Πράξεις των Αποστόλων μας το επιβεβαιώνει. Ας το δούμε: «Καθώς λοιπόν τα άκουγαν αυτά οι Εθνικοί, χάρινταν και επιδοκίμαζαν το Λόγο του Κυρίου. Κι έτσι πίστεψαν όσοι ήταν ταγμένοι για την αιώνια ζωή». 14 Η επιθυμία των ανθρώπων που για αιώνες τώρα προσεύχονταν να δουν το Θεό, πραγματοποιήθηκε! Οι προσευχές τους εισακούστηκαν. Ο Θεός ήρθε στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού στο βασίλειο της ανθρώπινης ζωής. «Ο Λόγος ενσαρκώθηκε». Έηρθε και κατοίκησε ανάμεσά μας και έγινε ό,τι ποτέ δεν ήταν πριν. Έγινε Άνθρωπος, χωρίς να παύσει ούτε στιγμή να είναι Θεός! Η ένωση της Θείας και ανθρώπινης φύσης στο Πρόσωπο του Χριστού είναι το ωραιότερο μυστήριο. «Ο Λόγος» ήταν ο Θεός τίτλος Του, «ο Ενσαρκωθείς» αναφέρεται στην Άγια φύση Του ως άνθρωπος.

Η Θεία και η ανθρώπινη φύση Του ποτέ δε συγχύστηκαν, γιατί η ανθρώπινη φύση Του ήταν αναμάρτητη. «Πρόκοβε σε σοφία και σωματική ανάπτυξη και χάρη μπροστά στο Θεό και

στους ανθρώπους»! Τώρα, σαν «Λόγος» ήταν Γιος του Θεού, και σαν «Άνθρωπος» Γιος του ανθρώπου. Η ένωση αυτή, της ανθρώπινης και Θείας φύσης στο Πρόσωπο του Χριστού ήταν αναγκαία για το υπόργημα του Μεσίτη που είναι και μοναδικό (Α΄ Τιμ. 2:5). «Ο Λόγος ενσαρκώθηκε». Τρεις στόχοι πραγματοποιούνται από το Θεό με την ενσάρκωση του Γιου Του. 1) Τώρα, ήταν δυνατόν για το Χριστό να πεθάνει. 2) Δε θα μπορούσε ποτέ να μείνει ασυγκίνητος απ' την ανθρώπινη υποφορά. 3) Μας δείχνει καθαρά ότι πρέπει να ακολουθήσουμε τα βήματά Του. Οι προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης παρουσίαζαν το Μεσσία ως άνθρωπο και άλλες ως Θεό. Πώς όμως οι δύο αυτές προφητείες θα μπορούσαν να έχουν κάποια αρμονία; Η απάντηση είναι απλή. Τη βρίσκουμε στον Ιωάννη 1:14. Εκείνος που γεννήθηκε στη Βηθλεέμ ήταν ο Θεός και αιώνιος Λόγος. «Ενσαρκώθηκε», δεν εννοεί ότι ο Θεός κατοίκησε μέσα στον άνθρωπο, αλλά ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος. Έγινε ό,τι ο Ίδιος δεν ήταν ποτέ πριν, και ταυτόχρονα δεν έπαυσε να είναι ό,τι ήταν και πρώτα. Το Βρέφος της Βηθλεέμ ήταν ο «Εμμανουήλ», που θα πει «Ο Θεός μαζί μας». «Και κατοίκησε ανάμεσά μας». Η παραμονή Του εδώ ήταν προσωρινή. Το σκηνωμά Του ήταν ανάμεσά μας μόνον για 33,5 χρόνια. Η σκηνή της Ισραηλίας στην έρημο είχε μια τυπική σημασία. Προεικόνιζε το σκηνωμά Του. Προεικόνιζε το Λόγο που πήρε σάρκα. «Η σκηνή» ήταν το μέρος όπου κατοικούσε ο Θεός. Ήταν στο μέσον του στρατοπέδου της Ισραηλίας που ο Κύριος είχε κάνει κατοικία Του. Εκεί, μεταξύ των Χερουβείμ, έκανε το θρόνο Του. Στα άγια των αγίων αποκάλυψε την παρουσία Του με το μέσον της εκθαμβωτικής λάμψης που μαρτυρεί τη δόξα του Θεού. Και κατά τη διάρκεια των τριάντα τριάμισι χρόνων ο Λόγος σκηνώσε ανάμεσα στους ανθρώπους και η κατοικία Του ήταν η Παλαιστίνη. Τα άγια των αγίων δέχθηκαν την αντιτυπώμενη εκπλήρωση στο Πρόσωπο του Άγιου Θεού. Όπως η λάμψη του Θεού φωτός κατοικούσε μεταξύ των δύο Χερουβείμ, έτσι και στο βουνό της μεταμόρφωσης η δόξα του Θεανθρώπου έλαμψε απ' το μέσον των δύο ανδρών – Μωυσή και Ηλία.

«Είδαμε τη δόξα Του» είναι η γλώσσα του τύπου της σκηνής. «Η σκηνή» ήταν το μέρος όπου γίνονταν οι θυσίες. Έξω στην αυλή βρισκόταν το θυσιαστήριο όπου θυσιάζαν τα ζώα. Εκεί, με την προσφορά του αίματος των ζώων, γινόταν η εξιλέωση των αμαρτιών στους ανθρώπους που πήγαιναν με πίστη. Έτσι ήταν και με τον Κύριο Ιησού Χριστό. Εκπλήρωσε στο δικό Του Πρόσωπο την τυπική εκείνη θυσία που γινόταν μέχρι τότε μία φορά το χρόνο. Το σώμα Του που είχε σκηνώσει εδώ στη γη, καρφώθηκε πάνω στο σκληρό Σταυρό. Ο Σταυρός ήταν το θυσιαστήριο πάνω στο οποίο ο Αμνός του Θεού σταυρώθηκε. Εκεί, με το πολύτιμο Αίμα Του, έγινε πλήρης εξιλέωση των αμαρτιών όλων των πιστών μια για πάντα (Εβρ. 10:14). Η σκηνή ήταν ο τόπος λατρείας. Πάνω σ' αυτήν οι Ισραηλίτες έφερναν τις προσφορές τους. Εκεί, έστρεφαν την προσοχή τους κάθε φορά που επιθυμούσαν να λατρεύσουν το Θεό. Από την πόρτα της σκηνής ακουγόταν η φωνή του Κυρίου. Μέσα στην αυλή, οι ιερείς πρόσφεραν τις υπηρεσίες τους. Το ίδιο γίνεται με το Αντίτυπον μέσω του Οποίου προσφέρουμε στο Θεό θυσίες δοξολογίας (Εβρ. 13:15). Μόνον μέσω του Χριστού μπορούμε να πλησιάσουμε τον Πατέρα. Μόνον μέσω του Χριστού μπορούμε να έχουμε είσοδο στο θρόνο της χάρις Του. Μέχρι τώρα είδαμε πόσο τέλεια η σκηνή αντιπροσωπεύει το Πρόσωπο του ευλογημένου Κυρίου μας και γι' αυτό το Πνεύμα το Άγιο όταν ανακοίνωσε την ενσάρκωση του Κυρίου μας, είπε: «Και ο Λόγος ενσαρκώθηκε και κατοίκησε ανάμεσά μας». «Και με θαυμασμό είδαμε τη δόξα Του». Εδώ αναφέρεται στους πρώτους μαθητές Του κι ακόμη στην ευλογημένη εμπειρία όλων των πιστών. Στην Παλαιά Διαθήκη μερικοί άνθρωποι είχαν την εμπειρία να δουν

αναλαμπές απ' τη δόξα του Θεού, σε αντίθεση με τους πιστούς της απονομής της Θείας Χάρης μέσω του Ιησού Χριστού. Ακόμη αναφέρεται στην ακτινοβολία της τέλει ζωής Του. Δεν υπήρχε ψεγάδι σε βάρος Του. Ήταν τέλειος σε όλους τους τρόπους Του. Είδαμε τη δόξα Του πάνω στο βουνό της μεταμόρφωσης. Ο Ιωάννης, ο Πέτρος και ο Ιάκωβος είδαν το πρόσωπό Του να λάμπει σαν τον ήλιο και τα ρούχα Του να απαστράπτουν. Ο Κύριος εδώ κάνει μια προεισαγωγή στους μαθητές Του για τη δόξα Του την οποία θα έχει όταν ξανάρθει στη γη να βασιλεύσει για χίλια χρόνια. Κανένα θέμα δε θα πρέπει να είναι τόσο καυτό στις καρδιές των ανθρώπων όσο αυτό εδώ που μελετάμε σήμερα. Ολόκληρη η αιωνιότητα δε θα είναι αρκετή να εξαντλήσουμε αυτό το θέμα. Η δόξα του Κυρίου είναι άπειρη, γιατί μέσα Του κατοικεί ολόκληρο το πλήρωμα της θεότητας. «Μια δόξα, που, σαν μονογενής, την είχε από τον Πατέρα». Απ' την αρχή ως το τέλος της επίγειας ζωής και διακονίας Του, η θεότητα του Κυρίου Ιησού ήταν αποδεδειγμένη. Η υπερφυσική γέννησή Του, οι προσωπικές Του εξοχότητες, η απaráμιλλη διδασκαλία Του, τα υπέροχα θαύματά Του, ο θάνατος και η ανάστασή Του, όλα Τον διακηρύττουν ως το Μονογενή, τον Έναν και μόνον που ήρθε από το γένος του Θεού «γεμάτος χάρη και αλήθεια». «Χάρη και αλήθεια». Η δόξα που υπερέχει είναι η δόξα του Λόγου «που ενσαρκώθηκε, η δόξα του Μονογενή απ' τον Πατέρα που ήρθε γεμάτος χάρη και αλήθεια». Ο νόμος αποκάλυψε τη Δικαιοσύνη του Θεού, αλλά δεν έκανε γνωστό το έλεός Του. Ήταν μέρος της αλήθειας του Θεού, αλλά δεν ήταν η πλήρης αλήθεια γύρω από το Θεό. Μπορεί να μας φέρνει στη γνώση της αμαρτίας, αλλά δεν μας φέρνει στη γνώση του Θεού. Αυτό που κάνει είναι να εκθέτει την αμαρτία και τη διαφθορά του αμαρτωλού αφήνοντάς τον στην τελική κρίση και θάνατο. Τώρα, «Αυτό που ήταν ακατόρθωτο για το νόμο, καθότι ήταν ανίσχυρος εξαιτίας της πεσμένης φύσης του ανθρώπου, το πραγματοποίησε ο Θεός στέλνοντας το Γιο Του με μορφή όμοια με του αμαρτωλού ανθρώπου, ακριβώς για το πρόβλημα της αμαρτίας και καταδίκασε την αμαρτία που κατοικεί στη σάρκα, έτσι ώστε να εκπληρωθεί η απαίτηση του νόμου για λογαριασμό δικό μας, που δε ζούμε σύμφωνα με τις επιθυμίες της σάρκας αλλά σύμφωνα με την οδηγία του Πνεύματος». «Χάρη και αλήθεια». Φτιαγμένες να ζουν η μία πλάι στην άλλη. Δεν μπορούμε να τις χωρίσουμε. Υπάρχουν πολλοί οι οποίοι δε θέλουν τη σωτηρία που προσφέρεται κατά χάρη και υπάρχουν κι εκείνοι που μπορούν να δεχθούν τη χάρη, αρκεί να μην τους δίνουμε την αλήθεια. Οι Ναζαρινοί, που ενώ αρχικά είχαν απολαύσει την παρουσία Του, όταν ήρθε στο σημείο να ακούσουν την αλήθεια, «γέμισαν από αγανάκτηση και σκέφθηκαν να Τον πετάξουν στον γκρεμό και να Τον σκοτώσουν. Το ίδιο έγινε και με πολλούς από τους μαθητές Του, που ωφελήθηκαν από τη χάρη αλλά προσβλήθηκαν από τα λόγια Του και αγανάκτησαν και έτσι έπαψαν να Τον ακολουθούν (Ιωάν. 6).¹⁵ Μαρτυρία γι' αυτόν δίνει ο Ιωάννης, που είπε φωναχτά: «Γι' Αυτόν ήταν που είπα: Εκείνος που έρχεται κατόπι μου έχει την προτεραιότητα, γιατί υπήρχε πριν από μένα». Όσον αφορά τη διακονία και τη μαρτυρία που μας δίνει ο Βαπτιστής, δύο πράγματα φαίνονται αξιοσημείωτα. Πρώτον, η προτεραιότητα της εξοχότητας του Χριστού και δεύτερον η προϋπαρξή Του που μιλάει για τη Θεότητά Του.¹⁶ «Και από το δικό Του πλούτο πήραμε όλοι εμείς χάρη πάνω στη χάρη». Η λέξη «πληρότης» ή «πλήρωμα» μιλάει για τη Θεότητα του Σωτήρα μας. Αναφέρεται δύο φορές στην Κολοσσαείς 1:19 και 2:9. «Γιατί μέσα σ' Αυτόν ευδόκησε να κατοικήσει ολόκληρο το πλήρωμα του Θεού» και «Γιατί σ' Αυτόν κατοικεί ολόκληρο το πλήρωμα της Θεότητας σε σωματική μορφή». Και από το δικό Του πλούτο πήραμε όλοι εμείς. Ποιους εννοεί όταν λέει όλοι εμείς; Όλοι εμείς οι πιστοί. Κι

αυτό που πήραμε από τον ανεξάντλητο πλούτο Του είναι ζωή (Ιωάν. 10:28), ειρήνη (14:27), χαρά (15:11), το Λόγο Του (17:14), το Άγιο Πνεύμα (20:22). Όλα αυτά βρίσκονται στο Χριστό και είναι ό,τι ακριβώς χρειάζεται ο πιστός για τώρα και για την αιωνιότητα. «Χάρη πάνω στη χάρη». Μια χάρη πάνω στην άλλη χάρη, που η νέα χάρη θα συμπλήρωνε την παλιά και θα αρκούσε να καλύψει κάθε ανάγκη που παρουσιάζεται.¹⁷ «Γιατί ο Νόμος δόθηκε μέσω του Μωυσή, μα η χάρη και η αλήθεια μέσω του Ιησού Χριστού εξασφαλίστηκαν». Εγένετο θα πει ότι παρήχθη ή γεννήθηκε ή πραγματοποιήθηκε και ήρθε μέσα από. Αν προσέξουμε καλά, θα δούμε ότι υπάρχει μια τεράστια διαφορά στα δύο ρήματα «εδόθη και εγένετο». Ο νόμος δόθηκε στο Μωυσή ή δόθηκε από το Μωυσή και η χάρη ήρθε σε όλη την πληρότητά της μέσω του Ιησού Χριστού ή ήρθε μέσω της ένδοξης τελειότητας του Ιησού Χριστού. Ο Νόμος δόθηκε στο Μωυσή, δεν ήταν δικός Του, αλλά «η χάρη και η αλήθεια» δεν δόθηκαν στο Χριστό, γιατί ήταν δικές Του. Το σημείο αυτό δείχνει την αποκάλυψη του Θεού: Του Θεού που αποκαλύφθηκε μέσω του Νόμου και του Θεού που μας έκανε γνωστό ο Μονογενής Γιος, μέσω του οποίου προσωποποιήθηκε, εξυμνήθηκε και δοξάστηκε.

18 «Τον Θεό κανένας δεν Τον είδε ποτέ. Ο μονογενής Γιος, που βρίσκεται στην αγκαλιά του Πατέρα, εκείνος Τον αποκάλυψε». Ο μόνος που αποκάλυψε τον Πατέρα είναι ο Μονογενής Γιος που βρίσκεται στον κόρφο ή, αν θέλετε, στην αγκαλιά του Πατέρα. Διατηρούσε την οικειότητά Του με τον Πατέρα και ενότητά Του, όταν ενανθρώπησε. Τίποτε δεν μείωσε τη δόξα Του, την οποία απολάμβανε από ολόκληρη την αιωνιότητα. Πόσο ευγνώμονες πρέπει να είμαστε και πόσο θα πρέπει να λατρεύουμε το άγιο όνομα του Κυρίου μας για τη μεγάλη καταδεκτικότητα της αγάπης Του να μας αποκαλύψει το νου και τις διαθέσεις του Πατέρα!

Η μαρτυρία του Ιωάννη του βαπτιστή

19 Μια επιτροπή από ιερείς και Λευίτες εστάλησαν στα Ιεροσόλυμα να ρωτήσουν τον Πρόδρομο για το ποιος ακριβώς ήταν. Ήθελαν να ξέρουν την προέλευσή Του, το χαρακτήρα Του και το σκοπό Του. Με άλλα λόγια, ζητούσαν την ταυτότητά Του. Είναι λυπηρό να βλέπουμε ανθρώπους να κάνουν το έργο του Θεού τέλεια και κάποιιο άλλοι απέξω να τους παρακολουθούν και να τους ζητούν εξηγήσεις.

Εδώ βλέπουμε την πνευματική φτώχεια όλων εκείνων που δε στηρίζονται πιστά στις Γραφές. Η εικόνα αυτή είχε φέρει μια αναστάτωση. Οι θρησκευτικοί ηγέτες συλλογίζονται αν αυτός είναι ο Χριστός ή ο Ηλίας που βάφτιζε όλα εκείνα τα πλήθη των ανθρώπων που συγκεντρώνονταν κοντά του.²⁰ «Τους ομολόγησε την αλήθεια και δεν την αρνήθηκε. Ομολόγησε λοιπόν, λέγοντας: “Δεν είμαι εγώ ο Χριστός”». Γι’ αυτούς ο Βαπτιστής ήταν παρείσακτος. Ήταν έξω απ’ το θρησκευτικό σύστημα των ημερών τους. Δεν είχε φοιτήσει στα σχολεία τους. Ήταν άγνωστος στους Φαρισαίους, Σαδδουκαίους και Ηρωδιανούς. Και το ερώτημά τους ήταν ποιος τον είχε εξουσιοδοτήσει να καλεί τους ανθρώπους σε μετάνοια και να τους βαπτίζει; Κάτω από ποιου εντολή έκανε ένα τέτοιο έργο; «Ποιός είσαι; Ομολογεί και δεν αρνείται». Στέκεται σταθερά, ασάλευτος, πάνω στο έργο που το Άγιο Πνεύμα τον ωθεί να κάνει σαν απεσταλμένος του Θεού. «Τους ομολόγησε την αλήθεια και δεν την αρνήθηκε». Είθε όλοι εμείς να έχουμε το θάρρος και τη δύναμη να δίνουμε άξια την απολογία μας όταν κάποιιοι μας προκαλούν. 21, 22 Και Τον ξαναρώτησαν: «Τότε λοιπόν; Ο Ηλίας είσαι;». Τους λέει: «Δεν είμαι». «Ο προφήτης είσαι;». Τους αποκρίθηκε πάλι: «Όχι». Τότε του είπαν: «Ποιος

είσαι; Πες μας, για να δώσουμε απάντηση σ' αυτούς που μας έστειλαν. Τι λες για τον εαυτό σου;». Στα δύο τελευταία εδάφια της Παλαιάς Διαθήκης και μόλις πριν μπούμε στην Καινή Διαθήκη, διαβάζουμε την προαναγγελία για τον επανερχομό του Ηλία. «Μα εγώ θα σας στείλω τον Ηλία τον Προφήτη πριν έρθει η ημέρα του Κυρίου η μεγάλη και τρομερή. Αυτός θα επαναφέρει την καρδιά των πατέρων προς τα παιδιά και την καρδιά των παιδιών προς τους πατέρες τους μην έρθω και πατάξω τη γη με ανάθεμα» (Μαλ. 4:5, 6).

Όλα αυτά έκαναν τους Εβραίους να συλλογίζονται αν ο Ιωάννης ήταν ο Προφήτης Ηλίας που θα ξαναρχόταν πριν από το Χριστό. Έτσι έφτασαν στο ερώτημα: «Ο Ηλίας είσαι;». Κι εκείνος απαντάει: «Δεν είμαι». Οι απεσταλμένοι θα γύριζαν τώρα στην Ιερουσαλήμ, σ' αυτούς που τους έστειλαν ντροπιασμένοι γιατί δεν είχαν μια θετική απάντηση, κι έτσι τον ρωτούν ξανά να τους κάνει μια δήλωση για το ποιος ήταν.²³ «Όπως το είπε ο προφήτης Ησαΐας, εγώ είμαι: Η φωνή ενός που φωνάζει μέσα στην έρημο: Ισιώστε το δρόμο για τον Κύριο» (Ησαΐας 40:3). Μας λέει ότι είναι εκείνος που τρέχει να αναγγείλει τον ερχομό του Χριστού. Αυτός ήταν η φωνή και η Ισραηλία η έρημος. Οι Ισραηλινοί είχαν απομακρυνθεί απ' το Θεό και ζούσαν στην αμαρτία. Η αμαρτία ξηραίνει την ψυχή του ανθρώπου και την κάνει ερημική. Ο Ιωάννης ήταν η φωνή, αλλά ο Χριστός ο Λόγος. Ο Λόγος χρειάζεται φωνή για να μπορεί να γίνεται γνωστός. Ο Λόγος είναι μεγαλύτερος απ' τη φωνή. Είναι όμως προνόμιο να γίνουμε η φωνή Του. Το μήνυμα του Ιωάννη ήταν: «Ισιώστε το δρόμο για τον Κύριο». Με άλλα λόγια, έρχεται ο Μεσσίας. Απομακρύνετε ό,τι βρίσκεται στην ψυχή σας που θα μπορούσε να εμποδίσει τον ερχομό Του από του να Τον δεχτείτε και να Τον κάνετε δικό σας. Μετανοήστε από τις αμαρτίες σας, έτσι, για να μπορεί να βασιλέψει και μέσα στην καρδιά σας, σαν Βασιλιάς της Ισραηλίας.^{24, 25} Κι όσο για τους απεσταλμένους, αυτοί ήταν από τους Φαρισαίους, οι οποίοι και τον ρώτησαν: «Γιατί, λοιπόν, βαπτίζεις, αφού δεν είσαι εσύ ο Χριστός ούτε ο Ηλίας ούτε ο προφήτης;». Οι απεσταλμένοι ήταν από τους Φαρισαίους. Από την αίρεση εκείνη που πίστευε ότι είχε πλήρη γνώση πάνω στα θέματα του νόμου της Παλαιάς Διαθήκης.

Στην πραγματικότητα, πολλοί από αυτούς ήταν υποκριτές, ζούσαν μέσα στην αμαρτία. Παρ' όλα αυτά, θέλουν να ξέρουν γιατί ο Ιωάννης βαπτίζει αφού δεν είναι ένα από τα πρόσωπα που του κατονόμασαν. ^{26, 27} Τους αποκρίθηκε ο Ιωάννης: «Εγώ βαπτίζω με νερό. Μα ανάμεσά σας βρίσκεται κιόλας Εκείνος, τον οποίο εσείς δε γνωρίζετε. Αυτός είναι εκείνος που έρχεται κατόπι μου, που όμως έχει την προτεραιότητα, του οποίου δεν είμαι άξιος εγώ ούτε τα κορδόνια από τα υποδήματά του να λύσω». Μιλά πολύ ταπεινά. Δε θέλει κανέναν να πιστεύει ότι ο ίδιος είναι ένα σπουδαίο πρόσωπο. Το έργο του ήταν να προετοιμάσει τους ανθρώπους να δεχτούν το Χριστό. Όταν το ακροατήριό του μετανούσε για τις αμαρτίες του, τους βάφτιζε στο νερό που ήταν ένας εξωτερικός συμβολισμός που είχε την εσωτερική αλλαγή τους. «Ανάμεσά σας βρίσκεται κιόλας εκείνος, τον οποίο εσείς δε γνωρίζετε». Εμένα μη με υπολογίζετε, αλλά Εκείνον που έρχεται πίσω μου θα πρέπει να σεβαστείτε. Εγώ προσωπικά δεν είμαι άξιος να λύσω τα λουριά από τα παπούτσια Του. Τόσο ανίκανο θεωρεί τον εαυτόν του. Ο απόστολος Παύλος λέει ότι είναι ο ελάχιστος των ελαχίστων, αλλά και ο Ιωάννης λέει ότι είναι κατώτερος κι απ' τον πιο μικρό υπηρέτη. Αν αυτοί οι δύο δέχονται κάτι τέτοιο για τον εαυτόν τους, εμείς τι θα πρέπει να πιστεύουμε για τον εαυτόν μας; Ο Ιωάννης, η μεγάλη αυτή προσωπικότητα που συγκέντρωνε μεγάλα πλήθη, θέλει να στρέψει τα βλέμματα όλων στο Χριστό.²⁸ «Αυτά συνέβησαν στη Βηθανία, πέρα από τον Ιορδάνη, όπου βρισκόταν και βάφτιζε ο Ιωάννης». Το σημείο εκείνο στο οποίο βάφτιζε ο Ιωάννης λεγόταν

«οίκος περάσματος» (Κριτές 7:24). Ήταν «ο τόπος πρόσβασης» που πήρε το όνομα από την πρόσβαση ή πέραςμα του Ιορδάνη ποταμού κατά τις ημέρες του Ιησού του Ναυή. Και τώρα που ο Ιωάννης βάφτιζε, συμβόλιζε το θάνατο. Γιατί εκείνοι που ανταποκρίνονται στο βάπτισμά του, το βάπτισμα της μετάνοιας, περνούσαν απ' το θάνατο στο Χριστό, αφήνοντας πίσω τους το αποστατημένο ιουδαϊκό σύστημα και παίρνοντας μέρος κοντά στο υπόλειμμα των ανθρώπων που προετοιμάζονταν για τον Κύριο (Κατά Λουκά 1:17).

Ο Ιησούς, ο Αμνός του Θεού

29 Την επόμενη μέρα, ο Ιωάννης βλέπει τον Ιησού να έρχεται προς το μέρος του, και λέει: «Αυτός είναι ο αμνός του Θεού, που σηκώνει την αμαρτία του κόσμου». Την επόμενη μέρα, που γύρισαν οι απεσταλμένοι των Φαρισαίων στην Ιερουσαλήμ, ο Ιωάννης συνεχίζει: «Αυτός είναι ο αμνός του Θεού, που σηκώνει την αμαρτία του κόσμου. Αυτός είναι εκείνος για τον οποίο είπα: Έρχεται κατόπι μου κάποιος που έχει την προτεραιότητα, γιατί υπήρχε πριν από μένα», και του οποίου εγώ δεν είμαι ικανός να λύσω τα λουριά από τα παπούτσια Του (20).

Οι Φαρισεείς ζητούσαν έναν προφήτη κι επιθυμούσαν ένα βασιλιά που θα τους έσωζε απ' το ρωμαϊκό ζυγό. Αλλά ποτέ δεν εξεδήλωσαν την επιθυμία για σωτηρία ψυχής. Ποτέ δε ρώτησαν αν αυτός που ερχόταν θα τους έσωζε από την «επερχόμενη οργή». Κάποιος θα περίμενε τους ιερείς ή τους Λευίτες, το λαό εκείνο που ο Θεός είχε ξεχωρίσει για ιερατείο, να μιλήσει γύρω από τη θυσία και τον Αμνό για τον Οποίο ο Πρόδρομος τους μιλούσε. Φαίνεται καθαρά ότι δεν υπήρχε η αίσθηση της αμαρτίας. Και κάτω απ' αυτές τις συνθήκες ο πρόδρομος μας Τον συστήνει ως Αμνό του Θεού και όχι ως Λόγο του Θεού ή ως Χριστό του Θεού, αλλά ως Αμνό. Ήταν το Πνεύμα του Θεού που παρουσιάζει τον Κύριο Ιησού στην Ισραηλία και στο ειδικό λειτούργημα και χαρακτήρα πάνω στον οποίο θα έπρεπε να νιώθουν την πιο μεγάλη ανάγκη. Πρώτα έπρεπε να Τον δεχτούν στο βωμό της θυσίας κι έπειτα να Τον αναζητήσουν στο θρόνο της Εξουσίας Του.

Το ίδιο είναι και σήμερα. Ο κόσμος χρειάζεται πρώτα και πάνω απ' όλα το Χριστό του Σταυρού, εκεί που ο Αμνός του Θεού πρόσφερε τον εαυτό Του ως θυσία για την αμαρτία. «Αυτός είναι ο αμνός του Θεού». Εκεί, μπροστά στον πρόδρομο, στεκόταν Εκείνος τον οποίο προεικόνιζαν όλες οι θυσίες της Παλαιάς Διαθήκης. Στο 4ο κεφάλαιο της Γένεσης γίνεται προσφορά ατομικής θυσίας. Στο 16ο κεφάλαιο του Λευιτικού προσφέρεται εθνική θυσία, κι εδώ, στο Ιωάννη 1:29, ο Αμνός προσφέρεται για την αμαρτία του κόσμου. Η αγάπη του Κυρίου αγκαλιάζει Εβραίους και Εθνικούς από κοινού. Δεν κάνει διακρίσεις. «Αυτός είναι ο αμνός του Θεού, που σηκώνει την αμαρτία του κόσμου». Αυτό μπορεί να γίνει μόνον μέσω θυσίας αίματος, «γιατί χωρίς να χυθεί αίμα, δε γίνεται άφεση αμαρτιών». Υπήρχε μόνον ένας τρόπος με τον οποίο θα μπορούσε να απομακρυνθεί η αμαρτία, κι αυτό μέσω θανάτου. Η αμαρτία εδώ συμβολίζει την ενοχή, όπως στην Εβραίους 9:26, και «ο κόσμος» αναφέρεται στον κόσμο των πιστών, γιατί μόνον αυτοί που είναι στο Χριστό δε βρίσκονται κάτω από την καταδίκη του Θεού (Ρωμ. 8:1), είναι ο κόσμος των πιστών σε αντίθεση με τον κόσμο των απίστων (Β' Πέτρου 2:5). 30, 31 «Αυτός είναι εκείνος για τον οποίο είπα: Έρχεται κατόπι μου κάποιος που έχει την προτεραιότητα, γιατί υπήρχε πριν από μένα. Κι εγώ ο ίδιος δεν Τον γνώριζα, αλλά με σκοπό να Τον φανερώσω στο λαό Ισραήλ, ήρθα εγώ βαπτίζοντας στο νερό». Καίτοι από φυσικής πλευράς, ο Πρόδρομος και ο Ιησούς ήταν ξαδέρφια, ο Πρόδρομος δε

γνώριζε ότι ο Ιησούς ήταν ο Μεσσίας, μέχρι τη στιγμή του βαπτίσματος που το Πνεύμα του Θεού ήρθε και έμεινε επάνω στο Χριστό. Η αποστολή του Ιωάννη ήταν να προετοιμάσει τις καρδιές των ανθρώπων στο Χριστό και να Τον συστήσει στο Ισραήλ. 32 «Είδα», λέει ο Ιωάννης, «το Πνεύμα να κατεβαίνει σαν περιστέρι από τον ουρανό και να μένει πάνω Του». Το περιστέρι είναι το πουλί της λύπης και της αγάπης, τέλειο σύμβολο Χριστού. Η αγάπη που εκφράζει τη λύπη και η λύπη εκφράζει τα βάθη της αγάπης Του. Έτσι το ουράνιο Περιστέρι δίνει τη μαρτυρία Του για το Χριστό.

Όταν το Άγιο Πνεύμα ήρθε στους μαθητές την Πεντηκοστή, διαβάζουμε ότι «εμφανίστηκαν τότε σ' αυτούς γλώσσες σαν φλόγες φωτιάς, που χωρίστηκαν και κάθισαν από μία στον καθέναν από αυτούς (Πράξεις 2:3). Η φωτιά συμβολίζει τη Θεία κρίση. Οι μαθητές χρειάζονταν την κρίση, γιατί η παλιά φύση τους βρισκόταν ακόμα μέσα τους. Ο Άγιος όμως του Θεού δε χρειαζόταν κρίση και ως εκ τούτου το Άγιο Πνεύμα κατέβηκε και έμεινε μαζί Του.³³ «Κι εγώ δεν Τον γνώριζα, αλλά εκείνος που μ' έστειλε να βαπτίζω με νερό, εκείνος μου είπε: “Εκείνος, πάνω στον οποίο θα δεις να κατεβαίνει και να μένει το Πνεύμα, εκείνος είναι που βαπτίζει με το Πνεύμα το Άγιο”». Το Άγιο Πνεύμα ήρθε κι έμεινε μαζί Του. Δεν έφυγε, όπως γινόταν με τους προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης. Αυτό έχει να κάνει με τη Θεία πλευρά των πραγμάτων και μιλάει για κοινωνία. «Εκείνος, πάνω στον οποίο θα δεις να κατεβαίνει και να μένει το Πνεύμα, εκείνος είναι που βαπτίζει με το Πνεύμα το Άγιο». Εδώ αναφέρεται στη Θεότητά Του.³⁴ «Κι εγώ έχω δει κι έχω δώσει τη μαρτυρία μου ότι αυτός είναι ο Γιος του Θεού». Εδώ τελειώνει η μαρτυρία του βαπτιστή γύρω απ' το Πρόσωπο του Ιησού. Στη μαρτυρία του, μας αναφέρει ότι ο Ιησούς ήταν Γιος του Θεού, που εννοεί Θεός Γιος.

Οι Πρώτοι Μαθητές (35 – 43)

«Την επόμενη μέρα, ο Ιωάννης βρισκόταν πάλι εκεί, μαζί με δύο από τους μαθητές του». Την επόμενη μέρα, που εδώ αναφέρεται στην τρίτη μέρα, ο Ιωάννης ήταν με δύο απ' τους μαθητές του. Οι μαθητές πίστευαν στο κήρυγμα του Ιωάννη, αλλά δεν είχαν συναντηθεί με τον Ιησού Χριστό. Ενώ την προηγούμενη μέρα είχε συστήσει τον Κύριο ως Αμνό του Θεού που σηκώνει την αμαρτία του κόσμου που αναφέρεται στο έργο Του, εδώ το μήνυμά του είναι βραχύ και απλό: «Αυτός είναι ο Αμνός του Θεού».

Οι δύο μαθητές, παρότι ήταν πιστοί στα κηρύγματα του Ιωάννη, τον εγκατέλειψαν και ακολούθησαν το Χριστό. Ο Ιωάννης δεν αισθάνθηκε άσχημα όταν οι μαθητές του τον αποχωρίστηκαν. Πιο κάτω τον ακούμε να λέει: «Εκείνος (ο Χριστός) πρέπει να αυξάνει κι εγώ (ο Ιωάννης) πρέπει να μικραίνω». Γι' αυτό δε θα πρέπει να ανησυχούμε για τους φίλους μας όταν πάψουν να μας ακολουθούν κι αρχίσουν κι εκείνοι να ακολουθούν το Χριστό. Όταν ο Κύριος γύρισε και τους είδε να Τον ακολουθούν, τους ρώτησε: «Τι ζητάτε;». Κι εκείνοι του απάντησαν «Θέλουμε να δούμε πού μένεις». Στην πραγματικότητα ήταν άστεγος που περιφερόταν από δω κι από κει. Η απάντηση αυτή μας δίνει μια εικόνα για τη ζωή Του εδώ κάτω στη γη. «Οι αλεπούδες έχουν τρύπες και τα πουλιά του ουρανού έχουν φωλιές, μα ο Γιος του Ανθρώπου δεν έχει πού να γύρει το κεφάλι Του» (Ματθ. 8:20). Εδώ δεν είχε σπίτι, είχε όμως ένα άλλο, πιο όμορφο μέρος διαμονής. Έμενε πάντοτε στους κόλπους του Πατέρα, γιατί διαβάσαμε ότι «Κανείς δεν έχει δει ποτέ το Θεό, εκτός από το Μονογενή Του Γιο που βρίσκεται στους κόλπους του Πατέρα, ο οποίος μας Τον αποκάλυψε» (Ιωάν. 1:18). Πάντοτε

απολάμβανε κοινωνία με τον Πατέρα, εκτός απ' τη στιγμή που ήταν επάνω στο σταυρό, ο Πατέρας έκρυψε το πρόσωπό Του απ' το Χριστό όταν ο Ίδιος έγινε αντικαταστάτης των αμαρτιών μας. Τότε άρχισε να φωνάζει και να αγωνιά «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες;». Παρόλα αυτά, ποτέ δε βρισκόταν πιο κοντά στην καρδιά του Πατέρα από τη σκοτεινή εκείνη ώρα που «έγινε αμαρτία» για μας. Οι δύο μαθητές Τον ακολούθησαν κι έμειναν μαζί Του, την ημέρα εκείνη. Ο ένας από αυτούς ήταν ο Ανδρέας, ο αδελφός του Σίμωνα Πέτρου. Θα πρέπει στις ερωτήσεις που πιθανόν Του υπέβαλαν να κέρδισε την αγάπη τους γιατί έκτοτε έπαψαν να ενδιαφέρονται για γήινες απασχολήσεις. Φαίνεται ότι η αγάπη Του, η χάρη Του και η αγιότητά Του έγιναν ευλογία στις καρδιές τους. Έκτοτε τρέχουν να διαβιβάσουν τις όμορφες εκείνες ιδιότητές Του και στους άλλους ανθρώπους γύρω τους, καθώς τους ακούμε να λένε «Ελάτε να δείτε», ελάτε να Τον γνωρίσετε όπως κι εμείς. Όταν ο Ιησούς είδε τον Πέτρο, του είπε: «Εσύ είσαι ο Σίμων, ο γιος του Ιωνά. Εσύ θα ονομαστείς “Κηφάς”, που ελληνικά σημαίνει “Πέτρος”». Ο Πέτρος, μάλιστα, μας λέει στην επιστολή του ότι όλοι οι πιστοί είναι σαν ζωντανές πέτρες που οικοδομούνται πάνω στο «Θεμέλιο Λίθο», που είναι ο Χριστός.

Η κλήση του Φίλιππου και του Ναθαναήλ (44 – 52)

Έπειτα ο Χριστός καλεί το Φίλιππο να Τον ακολουθήσει. «Ο Φίλιππος βρίσκει το Ναθαναήλ και του λέει: “Βρήκαμε”!». Δεν έκανε μακριά κηρύγματα, αυτό που είπε είναι ότι: «Τον βρήκαμε». «Βρήκαμε εκείνον για τον οποίο έγραψε ο Μωυσής στο νόμο καθώς και οι προφήτες, τον Ιησού, το γιο του Ιωσήφ από τη Ναζαρέτ!». Εδώ βλέπουμε το όνομα του Ιωσήφ. Ο Ιωσήφ ήταν ο θετός πατέρας του Ιησού και η συζήτηση έγινε να φέρει το Ναθαναήλ στην «ουσία». Ο Ναθαναήλ καταπιάνεται με το θέμα του τόπου που γεννήθηκε ο Ιησούς. Αρχίζει να σχολιάζει το γεγονός ότι τίποτε το αξιόλογο δε θα μπορούσε να μας δώσει η πόλη της Ναζαρέτ. Ο Φίλιππος όμως δεν ασχολείται με κάτι που θα μπορούσε να τον κάνει να ξεφύγει απ' το σκοπό του.

Ο σκοπός των εργατών του Ευαγγελίου είναι να φέρουν ψυχούλες στο Χριστό, που μπορεί να τους δώσει τη Χάρη Του και να τους ελευθερώσει από τα δεσμά της αμαρτίας. Ο Ναθαναήλ αποφάσισε να πάει. Όταν πλησίασε και τον είδε ο Ιησούς είπε: «Να ένας γνήσιος Ισραηλίτης, στον οποίο δεν υπάρχει δόλος». Και ο Ναθαναήλ απαντάει: «Πού με ξέρεις;». Ο Ιησούς του λέει: «Πριν σε φωνάξει ο Φίλιππος, σε είδα που ήσουν κάτω από τη συκιά». Φαίνεται ότι ο Ναθαναήλ μελετούσε τη Γραφή και προσευχόταν. Τότε ο Ναθαναήλ φώναξε: «Δάσκαλε, εσύ είσαι ο Γιος του Θεού! Εσύ είσαι ο Βασιλιάς του Ισραήλ!». Βλέπετε, «η πίστη έρχεται με την ακοή του κηρύγματος και το κήρυγμα είναι ο Λόγος του Θεού». Έτσι, ο Ναθαναήλ προστέθηκε στη μικρή ομάδα των μαθητών του Κυρίου. Τότε ο Ιησούς του είπε: «Πιστεύεις, επειδή σου είπα πως σε είδα κάτω από τη συκιά;». Με άλλα λόγια, εσύ πίστευες ότι κανείς δε θα μπορούσε να σε δει μέσα στην πυκνή εκείνη φυλλωσιά της συκιάς, αλλά εγώ σε είδα. Αυτό, συνεχίζει ο Κύριος, δεν ήταν τίποτε, μπροστά σε κείνο που θα ακολουθήσει. «Σας το τονίζω και να είστε βέβαιοι πως από τώρα κι ύστερα θα βλέπετε τον ουρανό ανοιγμένο και τους αγγέλους του Θεού να ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν προς το Γιο του Ανθρώπου». Ήταν σαν να έλεγε στον Ναθαναήλ: Εγώ είμαι Εκείνος μέσω του οποίου οι άνθρωποι ανεβαίνουν από τη γη στον ουρανό και μια μέρα θα ξανάρθω με δύναμη και δόξα, συνοδευόμενος από τους

αγγέλους του Θεού. Αυτός είναι ο συνδετικός κρίκος μεταξύ γης και ουρανού, που γρήγορα θα αποκαλυφθεί με δύναμη και δόξα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Το κεφάλαιο αυτό αρχίζει με τη γιορτή του γάμου που έγινε στην Κανά της Γαλιλαίας. Τα κεντρικότερα σημεία της όλης αυτής γιορτής είναι η αποτυχία του Ιουδαϊσμού, που δεν μπορούσε να βοηθήσει τον άνθρωπο, και η άμεση ανάγκη του Χριστού, που ήρθε με το πλήρωμα του χρόνου (Γαλ. 4:4). Ο Ιουδαϊσμός ήταν σαν ένα άδειο ασκί, χωρίς κρασί, που συμβολίζει «χαρά», όπως διαβάζουμε στις Γραφές. «Το κρασί ευφραίνει την καρδιά του ανθρώπου (Ψαλμ. 104:15) και στους Κριτές 9:13: «Η άμπελος μου είπε να αφήσω το κρασί μου, που ευφραίνει Θεό και ανθρώπους». Είναι πραγματικά εντυπωσιακή και ακριβής η εικόνα που έχουμε εδώ. Ο Ιουδαϊσμός υπήρχε ακόμη σαν θρησκευτικό σύστημα, αλλά δεν πρόσφερε καμιά ανακούφιση στην καρδιά του ανθρώπου. Είχε εκφυλιστεί σε μια κρύα μηχανική ρουτίνα στερημένη από τη χαρά του Θεού. Η Ισραηλία είχε χάσει τη χαρά του απώτερου σκοπού της υιοθεσίας της. «Το κρασί τελείωσε». «Υπήρχαν εκεί έξι πέτρινες στάμνες νερού, τοποθετημένες για τον καθαρισμό των Ιουδαίων» (6). Έξι είναι ο αριθμός του ανθρώπου, και τούτο γιατί ο Δημιουργός έκανε τον άνθρωπο την έκτη ημέρα. Κι αυτό μας λέει ότι εκείνο που είχε εναπομείνει από τον Ιουδαϊσμό ήταν ό,τι αφορούσε τη σάρκα. Η παρουσία του Θεού δεν ήταν μαζί τους. «Οι γιορτές του Κυρίου (Λευιτικό 23) ήταν γιορτές των Ιουδαίων» (2:13). Οι στάμνες ήταν πέτρινες. Δεν ήταν από ασήμι που συμβολίζει «απολύτρωση» ή από χρυσό που συμβολίζει «Θεία Χάρη». Και δεν ήταν μόνον πέτρινες, αλλά άδειες. Μια ζωντανή εικόνα που δείχνει την πέτρινη και ξερή καρδιά του Ισραηλίτη. Δείχνει την αποτυχία του Ιουδαϊσμού που είχε ανάγκη το Χριστό στο οποίο το πρόσωπο το κεφάλαιο τούτο θέλει να επιστήσει την προσοχή μας. Εντυπωσιακή ακόμη είναι μέσα στην όλη αυτή σκηνή της γιορτής του γάμου η θέση που έχει η μητέρα του Κυρίου μας. Θα πρέπει να σημειωθεί ότι εδώ δεν προσφωνείται με το προσωπικό της όνομα, όπως διαβάζουμε στις Πράξεις των Αποστόλων 1:14, «Η Μαρία, η μητέρα του Ιησού». Έτσι, θα πρέπει να βλέπουμε τη μητέρα του Κυρίου μας σαν έναν αντιπροσωπευτικό χαρακτήρα. Θα ήθελα, μάλιστα, να δώσουμε περισσότερη σημασία σ' αυτό εδώ το σημείο. Φαίνεται καθαρά ότι εδώ αντιπροσωπεύει το έθνος της Ισραηλίας. Μέσω αυτής είχε έρθει ο υποσχόμενος «σπόρος = απόγονος». Η Μαρία εδώ πρέπει να θεωρηθεί ότι συγκεντρώνει γύρω απ' το πρόσωπό της την Αβρααμική φυλή. Και τι θα λέγαμε ότι το Άγιο Πνεύμα καταγράφει εδώ για τη Μαρία; Ότι πράγματι είχε έρθει με την ενέργειά της να πάρει τη θέση του αντιπροσώπου. Ό,τι καταγράφεται είναι πολύ σύντομο και αρκετό να επιβεβαιώσει τη σειρά της ερμηνείας μας. Η μητέρα του Ιησού εκδηλώνει μια αξιοθρήνητη έλλειψη πνευματικής διακριτικότητας. Φαίνεται να υπέθετε ότι μπορούσε να επιβληθεί στον Κύριο. Τόλμησε να πει στον Κύριο τι να κάνει. Κάτι που μας δίνει την πιο διδακτική απάντηση που μπορεί να μας βοηθήσει όλους μας. «Γυναίκα, γιατί ν' ανησυχούμε γι' αυτό εγώ ή εσύ;». Γυναίκα, ο Θεός μιλάει στον άνθρωπο. Της υποδεικνύει ότι σαν Θεός απαιτεί απόλυτο σέβας κι ευλάβεια απ' τον άνθρωπο. Τα κίνητρά της (και μ' αυτό συμφωνεί απόλυτα ο ιερός Χρυσόστομος) ήταν

καθαρώς ανθρώπινα κι εκφράζει εκείνο που αργότερα στο 7:2-5 εξέφρασαν και τα ίδια Του τα αδέρφια. Ασυνήθιστη άγνοια και απιστία από τους αδελφούς Του. Η Μαρία ήθελε το Σωτήρα να εκθέσει δημόσια τη δύναμή Του, που δείχνει καθαρά τον αληθινό αντιπρόσωπο του Ισραηλινού έθνους. Στην άγνοιά της για τον πραγματικό χαρακτήρα και αποστολή του Κυρίου με το να εκφράσει την επιθυμία της αυτή να Τον δει να δείξει δημόσια τη δύναμή Του και τη δόξα Του, ξεσπά ο Κύριος με την επίπληξη: Τι, τέλος πάντων, είναι μεταξύ μας, τι είναι μεταξύ Εμού και Σου; Γυναίκα, ποιος αφελής σου είπε ότι μπορείς να μου κάνεις υποδείξεις; Η υποταγή του Χριστού στη Μαρία και στον Ιωσήφ είχε τελειώσει (Λουκά 2:51) και η δημόσια διακονία Του είχε αρχίσει. «Την τρίτη ημέρα». Το Άγιο Πνεύμα φέρνει ενώπιόν μας το σκηνικό της τρίτης ημέρας. Η τρίτη ημέρα είναι η ημέρα της ανάστασης. Και ήταν την τρίτη ημέρα που η γη αναδύεται απ' τον υγρό τάφο και ντύνεται στο πράσινο. Βάζει την ενδυμασία της ζωής (Γένεση 1:9,11). Μια θαυμάσια εικόνα που θα μπορούσε να τοποθετηθεί δίπλα στο κεφάλαιο που μελετάμε, είναι το εδάφιο που αναφέρεται στον Ωσηέ 6:2 «Υστερα από δύο μέρες θα μας αναζωοποιήσει και την τρίτη μέρα θα μας αναστήσει και θα ζούμε στην παρουσία Του». Για περίπου δύο χιλιάδες χρόνια (2 μέρες με το Θεό, βλέπε Β' Πέτρου 3:8), η Ισραηλία βρίσκεται χωρίς βασιλιά, αλλά η δεύτερη «Μέρα» των δύο χιλιάδων χρόνων που αναφέρεται στη διασπορά των Ισραηλιτών, τελιώνει, και η αυγή της τρίτης μέρας έρχεται.

Τότε η Ισραηλία θα καλέσει τον Ιησού να έρθει κοντά της. Τότε, που οι άνθρωποί της θα πουν «Ευλογημένος ο ερχόμενος στο όνομα του Κυρίου».

Τότε η Ισραηλία θα πει στους Εθνικούς (στους υπηρέτες της) «Κάνετε ό,τι σας λέει».

Τότε, η Ισραηλία θα αποδώσει ανεπιφύλακτα την υποταγή της στον Κύριο και θα γράψει τους νόμους Του μέσα στην καρδιά της (Ιερ. 31:33).

Τότε ο Χριστός «Θα φανερώσει τη δόξα Του» (Ιωάν. 2:11) και το καλό κρασί θα σερβιριστεί στην Ισραηλία ως το τέλος.

«Την τρίτη μέρα γινόταν γάμος στην Κανά της Γαλιλαίας, όπου βρισκόταν και η μητέρα του Ιησού. Καλεσμένοι στο γάμο ήταν επίσης κι ο Ιησούς και οι μαθητές του». Ο Χριστός εδώ αγιάζει το γάμο. Ο γάμος χειροτονήθηκε αρχικά από το Θεό στον κήπο της Εδέμ με τους πρωτόπλαστους, κι εδώ ο Σωτήρας επισφραγίζει με την παρουσία Του το γάμο στον οποίο είχε προσκληθεί. Όπως θυμόμαστε, ένα ζευγάρι δίνει πρώτα αμοιβαία υπόσχεση αγάπης κι έπειτα έρχεται ενώπιον του Κυρίου να πάρει την ευλογία Του. «Κάνετέ τα όλα για τη δόξα του Κυρίου» (Α' Κορ. 10:31).

«Κι επειδή το κρασί τελείωσε, λέει στον Ιησού η μητέρα Του: “Δεν έχουν κρασί”. Της λέει ο Ιησούς: “Γυναίκα, γιατί ν' ανησυχούμε γι' αυτό εγώ ή εσύ;”». «Γυναίκα». Εδώ ο Κύριος μεταχειρίζεται τη λέξη αυτή, όπως και στο Ιωάννης 19:26, γιατί θέλει να αποσπάσει «την προσοχή» των ανθρώπων και να τη φέρει στο γεγονός ότι ο Ίδιος δεν ήταν τίποτε λιγότερο παρά ο Γιος του Θεού. Αν την προσφώνούσε με το όνομά της, τότε θα έφερνε στην προσοχή μας την ανθρώπινη σχέση, αλλά προσφωνώντας την «γυναίκα», τοποθετεί τα πάντα στην πρόπουσα θέση.

Παράλληλα, ο Χριστός προβλέπει τη φρικτή ειδωλολατρία στην οποία οι άνθρωποι θα υπέπεφταν και θα απέδιδαν Θείες τιμές στη Μαρία. Ο Χριστός ήξερε ότι στους αιώνες που θα ακολουθούσαν, οι άνθρωποι θα της έδιναν τον τίτλο της βασίλισσας των αγγέλων και Μητέρας του Θεού. Γι' αυτό την τοποθετεί στο επίπεδο που της αξίζει, κι όχι της

Μαριολατρείας. Μας διδάσκει ότι η Μαρία ήταν γυναίκα «Ευλογημένη μεταξύ των γυναικών» (Λουκά 1:28), αλλά όχι υπεράνω των γυναικών.

«Δεν ήρθε ακόμα η ώρα μου». Αναφέρεται στην «ώρα» της ταπείνωσης και υποφοράς. Κι εδώ γεννάται το ερώτημα, γιατί ο Χριστός αναφέρεται στην «ώρα» Του, τη στιγμή που η Μαρία κοιτάζει να Του υπαγορεύσει εκείνο που βρίσκεται στη σκέψη της; Η απάντηση είναι ολοφάνερη. Η άσχημη «ώρα» που έβλεπε είναι «η ώρα» που θα υποβαλλόταν στο ανθρώπινο θέλημα, γιατί τότε θα παραδινόταν στα χέρια των αμαρτωλών. Αλλά ως τότε δε θα έπαιρνε διαταγές από ανθρώπους, γιατί θα έκανε το θέλημα του Πατέρα Του.

«Λέει τότε η μητέρα Του στους υπηρέτες: “Ό,τι σας πει κάντε το”». Η Μαρία δέχεται την επίπληξη του Κυρίου, αναγνωρίζει τα δικαιώματά Του κι αφήνει το θέμα αποκλειστικά στα δικά Του χέρια. Αυτό, λέει, ότι κι εμείς πρέπει να κάνουμε το ίδιο. Να αφήνουμε, δηλαδή, τα πάντα στα άγια Του χέρια.

Το θαύμα που ακολουθεί με την αλλαγή του νερού σε «κρασί», συμβολίζει τη χαρά κοντά στο Θεό. Το νερό είναι ένα από τα σύμβολα του Γραπτού Λόγου (Εφεσ. 5:26). Ο Χριστός προσέλαβε τους δούλους για να κάνει την αλλαγή του νερού σε κρασί. Έτσι, εμείς, οι υπηρέτες Του, μπορούμε να φέρουμε το ύδωρ της ζωής με το να τους διαβιβάζουμε το Λόγο του Θεού (Εφεσ. 5:26), που έχει τη δύναμη να φέρει χαρά και αγαλλίαση στις καρδιές των ανθρώπων.

Το κεφάλαιο αυτό έχει πολλά να μας διδάξει. Πρώτα βλέπουμε τη φυσική κατάσταση του ανθρώπου, που πριν αναγεννηθεί είναι σαν μια άδεια πέτρινη στάμνα – κρύα, άψυχη, άκαρπη. Ακόμα ότι η θρησκεία είναι ανάξια να βοηθήσει τον αμαρτωλό. Οι στάμνες ήταν προορισμένες για τον εθιμοτυπικό καθαρισμό, αλλά η αχρηστία τους φαινόταν από την κενότητά τους. Η εντολή του Χριστού να γεμίσουν τις στάμνες με νερό, αναφέρεται σ’ εκείνο που το νερό συμβολίζει. Αναφέρεται στο Γραπτό Λόγο του Θεού, που έχει τη δύναμη με τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος να φέρει τον άνθρωπο στην αναγέννηση. Την αναγέννηση, που είναι το πρώτο, μεγαλύτερο και το σπουδαιότερο θαύμα. Έτσι, ο Σωτήρας Χριστός φανέρωσε τη δόξα Του «και οι μαθητές Του πίστεψαν». Ένας νεκρός δεν μπορεί να πιστέψει, αλλά η πρώτη κίνηση μιας νεογέννητης ψυχής είναι να στραφεί στο Χριστό, κι Εκείνος θα ολοκληρώσει το έργο Του.

Το κρασί, όπως είπαμε, φέρνει χαρά κι ευθυμία. Κι αυτό που βλέπουμε εδώ, είναι ότι ο Θεός μας κάνει κάτι περισσότερο από μια απλή νύξη. Μας δείχνει ότι για να είναι χαρούμενοι οι άνθρωποί Του, θα πρέπει πρώτα να χυθεί το πολύτιμο αίμα του Γιου Του. Αυτό είναι και το θεμέλιο κάθε ευλογίας που απολαμβάνουμε. Έτσι ο Χριστός άρχισε το υπερφυσικό έργο του ελέους Του, με το να παράγει εκείνο που αναφέρεται στη σταυρική Του θυσία.

9 «Μόλις, λοιπόν, γεύτηκε ο υπεύθυνος του συμποσίου το νερό που είχε γίνει κρασί, και μη ξέροντας από πού προερχόταν – αφού μόνο οι υπηρέτες το ήξεραν, που είχαν αντλήσει το νερό». Το εδάφιο αυτό διευκρινίζει μια σπουδαία αρχή. Ας δώσουμε λίγη προσοχή. Ήταν οι υπηρέτες, και όχι οι μαθητές ή η Μαρία, που ήταν πλησιέστερα στον Κύριο σ’ αυτή εδώ την περίπτωση που είχαν πλήρη γνώση των σκέψεών Του. Αυτό που σύγχυσε τον υπεύθυνο του συμποσίου δεν ήταν μυστικό στους υπηρέτες.

Πόση διαφορά υπάρχει στο θέλημα του Θεού από τις σκέψεις των ανθρώπων. Ο Θεός της δόξας ήταν εδώ ως «υπηρέτης». Είχε έρθει με χάρη να υπηρετήσει κι όχι να υπηρετηθεί. Έτσι γίνεται με όλους όσους ταπεινά τίθενται στην υπηρεσία Του. Παίρνουν την αμοιβή τους με το

να γυρίσουν τα νώτα τους στις ανθρώπινες τιμές. Εκείνοι που επιδιώκουν να κατέχουν μια θέση εξουσίας – όπως εδώ η Μαρία – δεν μαθαίνουν ποτέ τα μυστικά του Κυρίου. Επίσης κι εκείνοι που επιθυμούν να βρίσκονται σε μια θέση, όπως «ο υπεύθυνος του συμποσίου», δε γνωρίζουν το νου του Κυρίου. Αλλά εκείνοι που ταπεινά παίρνουν τη θέση του «υπηρέτη» και τοποθετούνται στην υπηρεσία του Κυρίου, είναι εκείνοι που μοιράζονται τις βουλές Του. Και όταν έρθει η ευλογημένη εκείνη ημέρα που θα μας προμηθεύσει με το αληθινό κρασί της βασιλείας, εκείνοι που Τον υπηρέτησαν την ώρα της απουσίας Του, θα είναι τότε κάτω από Αυτόν και διανομείς της χαράς Του. Άλλωστε, μας υπόσχεται πως «όταν κάποιος Τον υπηρετήσει, αυτόν ο Πατέρας θα τον τιμήσει».

10 «Φωνάζει το γαμπρό και του λέει: “Κάθε άνθρωπος προσφέρει πρώτα το καλό κρασί, και όταν μεθύσουν, τότε φέρνει το κατώτερο. Εσύ όμως φύλαξες το καλό κρασί ως τώρα!”». Ο κόσμος προσφέρει το καλό κρασί πρώτα κι έπειτα το άσχημο. Πρώτα τις απολαύσεις της αμαρτίας κι έπειτα το μισθό της αμαρτίας. Με το Θεό, όμως, συμβαίνει το αντίθετο. Πρώτα φέρνει τον άνθρωπο στην έρημο κι έπειτα στην υποσχόμενη κληρονομιά. Πρώτα ο Σταυρός κι έπειτα το Στεφάνι.

Φίλη ψυχή, για μας το καλό κρασί θα έρθει: «Ο δρόμος των δικαίων είναι σαν το λαμπρό φως που φέγγει περισσότερο και περισσότερο, μέχρις ότου γίνει τέλεια ημέρα» (Παρ. 4:18).

Και τώρα θα ήθελα να συζητήσουμε γύρω από το κρασί που κατασκευάζουν οι άνθρωποι από σταφύλια και σου δίνει μια προσωρινή απόλαυση και κάποτε τελειώνει – σώνεται, όπως λέμε πιο απλά. Ευτυχής είναι εκείνος που συνειδητοποιεί κάτι τέτοιο. Η ανακάλυψη της ταλαιπωρίας μας, τακτικά γίνεται και το σημείο της μεταστροφής μας. Μας προετοιμάζει να κοιτάξουμε σ’ Εκείνον που είναι έτοιμος «για να καθορίσω σ’ αυτούς που πενθούν στη Σιών, να τους δώσω ωραιότητα αντί για στάχτη, λάδι ευφροσύνης αντί για πένθος, στολή αίεσης αντί του πνεύματος της αδιαφορίας, για να ονομάζονται δέντρα δικαιοσύνης, φύτεμα του Κυρίου, για τη δική Του δόξα» (Ησαΐα 61:3).

“Ένας μόνον μπορεί να μας προμηθεύσει με το «καλό κρασί», κι Αυτός είναι ο Κύριός μας, ο Ιησούς Χριστός. Αυτός μόνον μπορεί να ικανοποιήσει τη διψασμένη ψυχή μας, και να γεμίσει κάθε κενό μέσα στην καρδιά μας. Κι όλο αυτό δεν κοστίζει τίποτε, «αρκεί να μετανοήσουμε και να πιστέψουμε στο Ευαγγέλιο» (Μάρκος 1:15).

12 «Ύστερα απ’ αυτό κατέβηκαν στην Καπερναούμ». Η Καπερναούμ που είχε υψωθεί ως τον ουρανό, γιατί είχε βρει χάρη κοντά στο Θεό, θα κατέβαινε στον Άδη. Εδώ διακρίνουμε τη Θεία χάρη και τη Θεία καταδίκη (Ματθ. 11:23).

«Ο Ίδιος, η μητέρα Του, τα αδέρφια Του και οι μαθητές Του». Τώρα γίνεται πιο νοητό, το τι ακριβώς όλα αυτά τα πρόσωπα της συνοδείας του Κυρίου αντιπροσωπεύουν. Η μητέρα του Ιησού (όπως είδαμε πριν από λίγο) αντιπροσωπεύει το έθνος της Ισραηλίας, και ιδιαίτερα τα προνόμιά της – γιατί ήταν η μόνη που είχε τιμηθεί μεταξύ των γυναικών. Τα αδέρφια Του αντιπροσωπεύουν το έθνος της Ισραηλίας, στην απιστία. Κι αυτό φαίνεται καθαρά στο Ιωάννη 7:5. Και «οι μαθητές Του» αντιπροσωπεύουν το μικρό ποσοστό των Ισραηλιτών, που πίστεψαν στο Χριστό (βλέπε 2:11). Αυτή δυστυχώς είναι η κατάσταση στην οποία βρίσκονται οι Εβραίοι, σ’ όλα αυτά τα χρόνια της χριστιανικής απονομής.

Έπειτα προχώρησαν νότια για να φτάσουν στην Ιερουσαλήμ που θα φανέρωνε τον Εαυτό Του.

Οι βέβηλοι και το διώξιμό τους από το Ναό

«Είχε πλησιάσει πια το Πάσχα των Ιουδαίων κι ανέβηκε ο Ιησούς στα Ιεροσόλυμα». Το Πάσχα του Κυρίου (Έξοδος 12:11) είχε εκφυλιστεί και μεταβληθεί σε «Πάσχα Εβραίων», γιατί οι Εβραίοι είχαν απομακρυνθεί απ' τον Κύριο. Όλα γίνονταν τυπικά. Αυτό είναι μια προειδοποίηση κινδύνου, στον οποίο είμαστε όλοι εκτεθειμένοι με το να βάζουμε στις πνευματικές πραγματικότητες ανθρώπινα εθιμοτυπικά.

Το Πάσχα των Εβραίων πλησίαζε, και ο Ιησούς ανέβηκε στα Ιεροσόλυμα. Όταν έφτασε κοντά στο ναό, έμεινε κατάπληκτος, όταν είδε στις αυλές του ναού να γίνονται αγοραπωλησίες. Εκείνο που πιθανόν κάποτε είχε ξεκινήσει με πολύ αφέλεια, να προμηθεύσουν με ζώα τους επισκέπτες που θα τα θυσίαζαν για την εξιλέωση των αμαρτιών τους, είχε τώρα εξελιχθεί σε τόπο εμπορίου. Όλα αυτά δε βεβήλωναν μόνο το ναό, αλλά διέκοπταν τη λατρεία των ανθρώπων στον Κύριο. Ο Μαλαχίας μας λέει ότι: «Τον Κύριο που ζητάτε θα Τον δείτε ξαφνικά να έρθει στο ναό Του» και να τον καθαρίσει.

Ξαφνικά μια μέρα εμφανίστηκε στο ναό με ένα μαστίγιο φτιαγμένο από σχοινιά και άρχισε να διώχνει τους ανθρώπους, τα ζώα και να αναποδογυρίζει τα τραπέζια με τα νομίσματα που είχαν για τις συναλλαγές τους. Άρχισε να φωνάζει: «Μην κάνετε τον οίκο του Πατέρα μου εμπορικό κατάστημα!». Το σπίτι του Πατέρα Του ήταν και σπίτι δικό Του. Εδώ φανερώνει την εξουσία που έχει πάνω στο ναό και σε όλους μας. Οι άνθρωποι τρόμαξαν όταν είδαν τα αστραφτερά Του μάτια να τους κοιτάζουν. Ένωσαν, με άλλα λόγια, φόβο, όταν η οργή του Θεού ξέσπασε επάνω τους.

Το ανωτέρω γεγονός δείχνει το χαρακτήρα του Χριστού, που οι άνθρωποι ακόμα και σήμερα φαίνεται να τον αγνοούμε. Βλέπουν τον Κύριο ως άγιο, γεμάτο έλεος και αγάπη. Και γι' αυτό δεν αμφιβάλλει κανένας. Είναι πραγματικά Θεός αγάπης και ελέους. Η Γραφή, όμως, δεν παύει να διακηρύττει ότι «είναι φοβερό πράγμα να πέσουμε στα χέρια του ζωντανού Θεού, όταν εναντιωνόμαστε απέναντί Του». Σκεφθείτε τον εαυτό σας μπροστά στο θρόνο Του την ημέρα της Μεγάλης Κρίσης.

Το γεγονός αυτό με το ναό της Ιερουσαλήμ συνιστά σε όλους αυτούς που κάνουν και σήμερα τα λεγόμενα «παζάρια», μέσα κι έξω από τις εκκλησίες ότι δεν είναι τίποτε λιγότερο από ένα ειδωλολατρικό εμπόριο, που δείχνει ότι στερούνται πνευματικότητας.

Αυτό, βέβαια, δε θα πρέπει να μας εκπλήττει καθόλου, αφού είναι άσχετοι με το λόγο Του, είναι ανέπαφοι και με Αυτόν τον Ίδιο και το Πνεύμα Του.

18 «Πήραν τότε το λόγο οι Ιουδαίοι και του είπαν: “Τι απόδειξη έχεις να μας παρουσιάσεις για το δικαίωμά σου να τα κάνεις αυτά;”»

Η απαίτησή τους αυτή αποδεικνύει εκείνο που τους είχε πει ο Πρόδρομος: «Ανάμεσά σας κióλας βρίσκεται Εκείνος τον οποίο εσείς δε γνωρίζετε». Αν τους έδινε κάποια απόδειξη, αυτό θα έκανε την απιστία τους χειρότερη. Ο ευαγγελιστής Ματθαίος αναφέρει τη μαρτυρία την οποία ο Κύριος έδινε με εκείνο που ο Πρόδρομος κήρυττε και η οποία ήταν σχεδιασμένη μόνον για τους Εβραίους που ζούσαν κοσμικά. Τώρα ο Ιωάννης αναφέρεται στην ανάστασή Του, που φανερώνει τη Θεότητα του Κυρίου και έχει μια υπέρτατη αξία για όλους εμάς που ανήκουμε στο λαό Του. Το λαό που πίστεψε στον Κύριο και ο Θεός τον έκανε λαό δικό Του (Α΄ Πέτρου 2:9, 10).

Αρχικά, ούτε οι μαθητές Του είχαν πιστέψει, σύμφωνα με ό,τι μας λέει ο ευαγγελιστής Μάρκος στο 16:11. Είχαν ακούσει το Σωτήρα να τους λέει ότι θα έγείρε το ναό του σώματός

Του σε τρεις ημέρες και, προκειμένου να εκλάβουν κάτι τέτοιο σαν κάτι εξαιρετικά πολύτιμο στις καρδιές τους και να ανακουφίζονται, είχαν επιτρέψει στο Διάβολο να τους κλέψει το σπόρο της πίστης που είχε πέσει μέσα στην καρδιά τους. Και ποιος νομίζετε ότι τους το υπενθύμισε; Ασφαλώς το Πνεύμα το Άγιο που ο Κύριος τους είχε υποσχεθεί «ότι θα τους θύμιζε όλα όσα τους είχε κηρύξει» (Ιωάν. 14:26).

24 «Ο ίδιος όμως ο Ιησούς δεν τους εμπιστευόταν. Βλέπετε πως «ό,τι γυαλίζει δεν είναι χρυσός». Ποτέ δεν πρέπει να εμπιστευόμαστε μια καινούρια γνωριμία. Ένας διακριτικός άνθρωπος είναι ευγενής σε όλους, αλλά οικειότητα έχει μόνο με λίγους.

25 «Ήξερε τι υπήρχε μέσα στον άνθρωπο». Εδώ βλέπουμε ότι ο Κύριος γνωρίζει πλήρως την καρδιά του ανθρώπου. Οι άνθρωποι δε θα μπορούσαν ποτέ να Τον διδάξουν. Είχε πλήρη γνώση γύρω από την καρδιά του ανθρώπου και γι' αυτό η συμπεριφορά Του ήταν αυτή που βλέπουμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

1, 2 «Μεταξύ των Φαρισαίων υπήρχε κι ένας άρχοντας των Ιουδαίων, που ονομαζόταν Νικόδημος. Αυτός ήρθε νύχτα στον Ιησού και του είπε: “Δάσκαλε, ξέρουμε πως από το Θεό έχεις έρθει δάσκαλος, γιατί κανένας δεν μπορεί να κάνει τα θαύματα αυτά που κάνεις εσύ, αν δεν είναι ο Θεός μαζί του”».

Ο Νικόδημος ήταν μέλος του Συνεδρίου. Σαν μέλος θα πρέπει στην περίπτωση αυτή εδώ να θεωρηθεί σαν ένας αντιπροσωπευτικός χαρακτήρας. Μας δίνει μια άλλη φάση της πνευματικής κατάστασης του Ιουδαϊσμού:

1) Ήρθε στον Ιησού τη νύχτα.

2) Του έλειπε η διακριτικότητα.

3) Ζούσε μέσα στην αμαρτία και χρειαζόταν αναγέννηση.

Ήταν, θα λέγαμε, ένας αληθινός αντιπρόσωπος του Συνεδρίου, του μεγαλύτερου εκκλησιαστικού δικαστηρίου της Ισραηλίας. Για το Συνέδριο ήταν βράδυ, βρισκόντουσαν στο σκοτάδι. Με απλά λόγια, όλοι τους είχαν άγνοια από τα πράγματα του Θεού.

«Αυτός ήρθε νύχτα στον Ιησού». Η νυχτερινή επίσκεψη του Νικόδημου δείχνει το φόβο του να μάθει ακόμα κι εκείνη την αλήθεια που αφορούσε τη σωτηρία της ψυχής του, που προφανώς ένιωθε ότι του λείπει κι έτσι παρέμενε στη συντροφιά όλων εκείνων που ακολουθούσαν το κατεστημένο. Αυτό δυστυχώς γίνεται και σήμερα. Πόσο λυπηρό να μη θέλουμε να δούμε το φως και τον ήλιο που μπορεί να ξεδιαλύνει τα πάντα, που έχει τη δύναμη να θερμάνει τον εσωτερικό μας κόσμο και να μας δώσει ζωή. «Δάσκαλε», του είπε, «ξέρουμε πως από το Θεό έχεις έρθει δάσκαλος». Ο Νικόδημος με το να λέει «ξέρουμε» μιλάει στον πληθυντικό. Αυτό δείχνει ότι φοβάται να εκφράσει τη γνώμη του και προτιμάει να καλυφθεί με το να πει ότι έρχεται εκ μέρους του Εβραϊκού Συνεδρίου.

Αυτό μου θυμίζει μια παλιά ιστορία με κάποιον που μου είπε: «Θα προτιμούσα πρώτα να είμαι Έλληνας κι έπειτα χριστιανός». Θα προτιμούσε να ανήκει σε ένα έθνος γήινο, παρά να ανήκει στο έθνος και το λαό του Θεού (Α΄ Πέτρου 2:9, 10).

Φίλη ψυχή, πρέπει πρώτα να ανήκουμε στο λαό του Θεού κι έπειτα στο ελληνικό έθνος, αφού ακόμα ζούμε στα γήινα σώματά μας. Τότε θα είμαστε αληθινοί χριστιανοί και τέλειοι Έλληνες. «Γιατί κανένας δεν μπορεί να κάνει τα θαύματα αυτά που κάνεις εσύ, αν δεν είναι ο Θεός μαζί του». Είναι αλήθεια ότι τα θαύματα του Κυρίου διέφεραν ριζικά από τα θαύματα που έκαναν άνθρωποι μέχρι τότε. Πρέπει να προσέχουμε πάρα πολύ όλους αυτούς που κάνουν θαύματα. Να θυμόμαστε τι έγινε με τους μάγους της Αιγύπτου που αντέγραφαν τα θαύματα του Κυρίου και ότι τη δύναμή τους δεν μπορούσαν να την πάρουν από αλλού, εκτός από το Παλιόφιδο, το Σατανά. Ας μην ξεχνάμε την προειδοποίηση του Αγίου Πνεύματος που αναφέρεται στη Β΄ Κορ. 11:13, 14: «Στην πραγματικότητα αυτού του είδους οι άνθρωποι είναι ψευδαπόστολοι, δόλιοι κήρυκες που μεταμφιέζονται σε αποστόλους του Χριστού! Και δεν είναι παράδοξο αυτό, αφού ο ίδιος ο Σατανάς μεταμφιέζεται σε άγγελο φωτός». Και τελευταία δεν πρέπει να ξεχνάμε τι αναφέρεται στις Γραφές γύρω από τον Αντίχριστο: «Αυτού του άνομου η παρουσία πρόκειται να πραγματοποιηθεί κάτω από την ενέργεια του Σατανά, με τη χρησιμοποίηση όλης της δύναμής του και με παραπλανητικά θαύματα και υπερφυσικά γεγονότα» (Β΄ Θεσ. 2 : 9). Μάλιστα, ο Σατανάς έχει την ικανότητα να κάνει θαύματα και να μεταφέρει αυτή τη δύναμη στους ανθρώπους γύρω του.

Ο Κύριος μας προτρέπει να εξετάζουμε τα πνεύματα αν είναι απ' το Θεό, λόγω των ψευδοπροφητών που βρίσκονται στον κόσμο (Α΄ Ιωάν. 4 : 1). Αν ο λόγος που μας κηρύττουν δεν είναι από το Θεό, τότε δεν υπάρχει φως μέσα τους (Ησαΐα 8 : 20). Γι' αυτό ας θυμόμαστε τους Βεροιανούς και ας συγκρίνουμε τα πάντα με το λόγο του Θεού (Πράξεις 17 : 11).

Ας ρίξουμε μια ματιά στο πώς δέχτηκε ο Χριστός το Νικόδημο. Δεν τον αρνήθηκε, αν και ήταν νύχτα όταν Τον επισκέφθηκε. Ας είναι ευλογημένο το όνομά Του, γιατί πάντοτε έχει το χρόνο να μας δεχτεί. Δεν έχει σωματοφύλακες. Ούτε χρειαζόμαστε κάποιον να μας συνοδεύει ενώπιόν Του. Αυτό που ο αμαρτωλός χρειάζεται είναι να ακούει κηρύγματα, το ένα μετά το άλλο, έως ότου η αμαρτία εκτεθεί σε ολόκληρο το μέγεθός της και ο αμαρτωλός νιώσει την ανάγκη να ζητήσει Εκείνον που μπορεί να τον σώσει.

Ένας νεκρός δεν μπορεί να ρυθμίσει τη ζωή του έως ότου αναγεννηθεί

3 «Ο Ιησούς αποκρίθηκε: “Η αλήθεια είναι, και σου το τονίζω, πως αν κάποιος δε γεννηθεί ξανά, δεν μπορεί να δει τη βασιλεία του Θεού”». Ο Χριστός εδώ δηλώνει την αναγκαιότητα της νέας ζωής που πρέπει να γευθεί ο άνθρωπος, αν θέλει να δει τη βασιλεία των ουρανών. Αν κάτι τέτοιο το έχει πει ο Χριστός, τότε είναι ζωτικής σημασίας για κάθε απόγονο του Αδάμ. Το θέμα αυτό πρέπει να το εξετάσουμε με πάρα πολύ προσοχή. Και ο καλύτερος τρόπος είναι να αφήσουμε τη Γραφή να μας μιλήσει και να μας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια, έτσι που να μην υπάρχει ούτε η πιο μικρή αμφιβολία πάνω στο ζωτικό αυτό θέμα που αφορά την ψυχή μας.

«Αν κάποιος δε γεννηθεί ξανά, δεν μπορεί να δει τη βασιλεία του Θεού». Η έκφραση αυτή αναφέρεται μόνο στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη 3:3, 5, που αναπτύσσει πνευματικά πράγματα.

Αφού μιλήσουμε για το ποια είναι «η βασιλεία του Θεού», θα εξετάσουμε ολόκληρο το εδάφιο για να δούμε τι ο καλός Κύριός μας θέλει να μας διδάξει. Το πιο κατάλληλο εδάφιο που θα μπορούσε να μας βοηθήσει στην προκειμένη περίπτωση βρίσκεται στη Ρωμ. 14:17

που λέει: «Η βασιλεία του Θεού δεν είναι φαγοπότι, αλλά δικαιοσύνη και ειρήνη και χαρά με τη δύναμη του Πνεύματος του Αγίου».

Σε άλλο πάλι μέρος, ο λόγος του Θεού μάς λέει ότι «η βασιλεία του Θεού δεν είναι ορατή, εκτός και αναγεννηθούμε». Τότε μόνον μπορούμε να διακρίνουμε και να απολαύσουμε τα πράγματα του Θεού.

«Σε μας τα αποκάλυψε ο Θεός μέσω του Πνεύματός Του. Καθότι το Πνεύμα ανιχνεύει τα πάντα, ακόμη και τα βάθη των βουλών του Θεού», και πιο κάτω «ο φυσικός όμως άνθρωπος δεν δέχεται αυτά που προέρχονται από το Πνεύμα του Θεού, γιατί αυτά γι' αυτόν είναι μωρία και δεν μπορεί να τα καταλάβει, γιατί μόνον πνευματικά ανακρίνονται» (Α' Κορ. 2:10, 14).

Ας το ερμηνεύσουμε σύμφωνα με ό,τι ο Θεός μας διδάσκει. «Εκτός και ο άνθρωπος αναγεννηθεί, δεν μπορεί να γνωρίσει τα πράγματα του Θεού». Αφού, λοιπόν, τα πράγματα έχουν έτσι, τότε φαίνεται καθαρά ότι η αναγέννηση είναι έντονης αναγκαιότητας.

4 «Του λέει ο Νικόδημος: “Πώς μπορεί να γεννηθεί ένας άνθρωπος τη στιγμή που είναι κιόλας γέρος; Μπορεί μήπως να μπει στην κοιλιά της μάνας του για δεύτερη φορά και να ξαναγεννηθεί;”». Η απάντηση του Νικόδημου δείχνει ότι στερείται πνευματικής διάκρισης και ότι είναι εντελώς ανίκανος να γνωρίζει τα πράγματα του Θεού. Ο Κύριος είχε εκφραστεί με πολύ απλά λόγια. Παρ' όλα αυτά, ο άρχοντας της Ισραηλίας δεν αντιλήφθηκε την έννοια των λόγων Του. Πόσο αληθεύει το γεγονός ότι ο φυσικός άνθρωπος αδυνατεί να καταλάβει τα πνευματικά πράγματα και χρειάζεται αναγέννηση.

5 «Ο Ιησούς του απάντησε: “Πράγματι, σε βεβαιώνω, αν δε γεννηθεί κανείς από το νερό και από το Πνεύμα, δεν μπορεί να μπει στη βασιλεία του Θεού”». Εδώ αναφέρονται τα μέσα που απαιτούνται για την αναγέννηση του ανθρώπου. Οι τυπολάτρες όμως διαφωνούν και πιστεύουν ότι το βάπτισμα στο νερό τους αναγεννά. Ο ισχυρισμός τους αυτός πάνω σ' αυτό το θέμα, μας δείχνει ότι όλοι αυτοί είναι αιρετικοί, γιατί μια τέτοια θεωρία δεν έχει βιβλικά θεμέλια, δε στηρίζεται με άλλα λόγια στη Γραφή. Γι' αυτό ας καταφύγουμε στην Αλήθεια. Ας αφήσουμε το Λόγο να μας μιλήσει.

Το βάπτισμα δεν είναι κάτι που ο Θεός απαιτεί ότι ο αμαρτωλός χρειάζεται για τη σωτηρία του. Γιατί, αν αυτό αληθεύει, τότε κανένας άνθρωπος δε σώθηκε πριν από τις ημέρες του Ιωάννη του Βαπτιστή, και αυτό μπορούμε να το διαπιστώσουμε γιατί πουθενά στην Παλαιά Διαθήκη δεν αναφέρεται τίποτε περί «βαπτίσματος». Ο Θεός που είναι αμετάβλητος, έχει έναν τρόπο σωτηρίας από τότε που οι πρωτόπλαστοι αμάρτησαν, και αν το βάπτισμα ήταν ο μόνος τρόπος για την άφεση των αμαρτιών, τότε όλοι όσοι πέθαναν από την εποχή του Άβελ μέχρι των ημερών του Χριστού, είναι αιωνίως χαμένοι. Αυτό είναι απαράδεκτο. Μια τέτοια θεωρία κλείνει την πόρτα του ουρανού για όλους τους πιστούς που έφυγαν από τη ζωή χωρίς να βαπτιστούν.

Ακόμα, έρχεται σε αντίθεση με την ιστορία του ληστή που πίστεψε και μετανόησε πάνω στο σταυρό.

Αν το βάπτισμα ήταν αναγκαίο για τη σωτηρία του ανθρώπου, τότε θα έπρεπε να αγνοήσουμε κάθε εδάφιο της Γραφής που μας διδάσκει ότι η σωτηρία έρχεται μέσω «χάριτος» και όχι μέσω έργων. Αν το βάπτισμα ήταν ουσιώδες, τότε γιατί ο Χριστός δε βάπτισε κανέναν (Ιωάν. 4:2), αφού ο ερχομός Του εδώ ήταν να σώσει τον άνθρωπο από τις αμαρτίες του. Αν το βάπτισμα ήταν ουσιώδες για τη σωτηρία, τότε γιατί ο απόστολος Παύλος όταν ο αρχιφύλακας στις φυλακές των Φιλίππων τον ρώτησε «Τι πρέπει να κάνω για να

σωθῶ;», ο Παύλος του απάντησε: «Πρέπει να πιστέψεις στο Χριστό και θα σωθείς». Ακόμα, γιατί ο απόστολος Παύλος όταν γράφει στην Α΄ Κορ. 1:14 λέει «Ευχαριστώ το Θεό γιατί δε βάπτισα κανέναν από εσάς, εκτός από τον Κρίσπο και το Γάιο».

Αν τα λόγια του Χριστού ότι πρέπει να γεννηθούμε από «νερό» δεν ανταποκρίνονται στα νερά του βαπτίσματος, τότε τι εννοούν; Για να πάρουμε τη σωστή απάντηση, θα πρέπει να εξετάσουμε πως η λέξη «νερό» αναφέρεται στα εδάφια του Ευαγγελίου. Στη γυναίκα που βρισκόταν στο πηγάδι, ο Χριστός είπε «Μα όποιος πει από το νερό που θα του δώσω εγώ, αυτός όχι, δε θα διψάσει ποτέ. Απεναντίας, το νερό που θα του δώσω, θα γίνει μέσα του μια πηγή που θα αναβλύζει νερό ζωής αιώνιας (Ιωάν. 4:4). Το νερό εδώ αναφέρεται εμβληματικά, συμβολικά.

Ας κοιτάξουμε ακόμα τι μας λέει ο Χριστός στο Ιωάννης 7:37,38. «Και την τελευταία ημέρα, την πιο μεγάλη της γιορτής, στάθηκε ο Ιησούς και είπε με δυνατή φωνή: «Αν διψάσει κάποιος, να έρχεται σε μένα και να πίνει. Εκείνος που πιστεύει σε μένα, όπως λένε οι Γραφές, απ' την κοιλιά του θα ρέουν ποταμοί ζωντανού νερού». Πιστεύουμε ότι και τα δύο αυτά εδάφια είναι αρκετά να μας πείσουν ότι η λέξη νερό δε συμβολίζει τίποτε άλλο από το Λόγο του Θεού.

Ο Λόγος του Θεού είναι εκείνος που μας ζωοποιεί (Ψαλμ. 119:5). Στην Α΄ Κορ. 4:15 ο απόστολος Παύλος μάς λέει ότι «Εγώ σας γέννησα (=έφερα) στο Χριστό μέσω του Ευαγγελίου. Πάλι στην Ιακ. 1:18 διαβάζουμε: «Από τη δική Του βούληση μας έφερε στη ζωή με τη διδασκαλία της αλήθειας». Και ο Πέτρος διακηρύττει: «Έχετε αναγεννηθεί όχι από σπέρμα φθαρτό αλλά άφθαρτο, χάρη στο λόγο του Θεού, που είναι ζωντανός και μένει αιώνια» (Α΄ Πέτρου 1:23).

Η αναγέννηση τότε γίνεται με το Λόγο του Θεού. Και ένα από τα σύμβολα του Λόγου είναι το «νερό». Ο Θεός επιστρατεύει ένα μεγάλο αριθμό συμβόλων για να προσδιορίσει τα διάφορα χαρακτηριστικά και τις ποιότητες του λόγου Του. Παρομοιάζει το λόγο με «λάμπα» (Ψαλμ. 119:105) γιατί φωτίζει. Τον παρομοιάζει με «σφυρί» (Ιερ. 23:29) γιατί σπάζει τη σκληρή καρδιά. Τον παρομοιάζει με «νερό» γιατί καθαρίζει (Ψαλμ. 119:9, Ιωάν. 15, Εφεσ. 5:26).

«Να γεννηθείτε από νερό» εννοεί να γεννηθείτε με τον καθαρισμό και εξαγνισμό μέσω του Λόγου του Θεού.

Ο παραγωγός της αναγέννησης «Να γεννηθούμε από νερό κι από πνεύμα» (Ιωάν. 3:5). Το Άγιο Πνεύμα είναι ο γεννήτορας, ο λόγος είναι ο «σπόρος» (Α΄ Ιωάν. 3:9) που το Άγιο Πνεύμα μεταχειρίζεται. «Εκείνο που γεννιέται από σάρκα είναι σάρκα, κι αυτό που γεννιέται από Πνεύμα είναι Πνεύμα (Ιωάν. 3:6). Και πάλι «Είναι το Πνεύμα που αναζωογονεί, η σάρκα δεν ωφελεί σε τίποτε (Ιωάν. 6:63). Τίποτε δεν μπορεί να είναι πιο απλό. Κανένας αμαρτωλός δεν αναζωογονείται χωρίς το Λόγο του Θεού.

Η σειρά που ο Θεός ακολουθεί στη νέα δημιουργία είναι ίδια με εκείνη που βλέπουμε στην ανανέωση της παλιάς δημιουργίας.

Την όμορφη αυτή διευκρίνιση τη βλέπουμε στη Γένεση, κεφάλαιο 1.

1) Το πρώτο εδάφιο αναφέρεται στην αρχική δημιουργία του Θεού.

2) Το δεύτερο εδάφιο αναφέρεται σε μια κατάσταση, που ακολούθησε ύστερα από κάποια καταστροφή. Μεταξύ των πρώτων εδαφίων κάποια εχθροπραξία μεσολάβησε – πιθανόν με το πέσιμο του Σατανά και το όμορφο έργο του Θεού ανατινάχτηκε. Ας διαβάσουμε: «Και η γη» μας λέει η Εβραϊκή Γραφή «έγινε ένας ακατοίκητος έρημος τόπος».

Αλλά έξι μέρες πριν από τη δημιουργία του Αδάμ, ο Θεός άρχισε το έργο της ανανέωσης και είναι πραγματικά θαυμαστό να προσέξουμε τη σειρά που ακολουθεί:

1)«Σκοτάδι υπήρχε στο πρόσωπο της αβύσσου».

2)«Και Πνεύμα Θεού φερόταν επάνω στην επιφάνεια των νερών».

3)«Και είπε ο Θεός: Ας γίνει φως».

4)«Και έγινε φως».

Η σειρά που μόλις διαβάσαμε είναι ακριβώς ίδια με της νέας δημιουργίας.

1)Ο αμαρτωλός που δεν έχει αναγεννηθεί βρίσκεται στο σκοτάδι, «Βρίσκεται σε πνευματικό σκότος θανάτου».

2)Το Άγιο Πνεύμα περνά πάνω απ' τη συνείδηση και την καρδιά εκείνου που πρόκειται να αναζωογονήσει.

3)Ο Λόγος του Θεού πηγαίνει μπροστά με δύναμη και

4)Το αποτέλεσμα είναι «φως» - ο αμαρτωλός βγαίνει απ' το σκοτάδι κι έρχεται στο θαυμαστό φως του Θεού. Το Άγιο Πνεύμα, επομένως, είναι ο παραγωγός της νέας ζωής (το ζωοποιό).

«Αν δε γεννηθεί κανείς από το νερό και από το Πνεύμα, δεν μπορεί να μπει στη βασιλεία του Θεού». Με την πρώτη γέννηση, ο άνθρωπος εισέρχεται σ' αυτόν τον κόσμο ένα αμαρτωλό δημιούργημα και ως εκ τούτου είναι ξένος προς τον Άγιο Δημιουργό. Πλανάται όπως ο άσωτος γιος, έξω και μακριά από το σπίτι του πατέρα, έξω από τη βασιλεία του Θεού. Όλοι γεννηθήκαμε έξω απ' τον παράδεισο και για να επανέλθουμε πρέπει να αναγεννηθούμε. Ο ουρανός είναι ανοιχτός και έτοιμος να δεχθεί όλους όσους είναι προετοιμασμένοι. Ένας άνθρωπος που δεν έχει αναγεννηθεί, δεν απολαμβάνει τα πνευματικά πράγματα. Νιώθει ανία όταν ακούει συζητήσεις πιστών γύρω από τη Γραφή. Νιώθει ξένος προς το θρόνο της χάρις κι αν ποτέ έφτανε στον ουρανό, δε θα ήταν τίποτε άλλο από ένας ταλαίπωρος. Ένας τέτοιος άνθρωπος δε θα μπορούσε ποτέ να ζήσει μια αιωνιότητα στην παρουσία του Θεού.

Εάν υποθέσουμε ότι βγάζουμε ένα ψάρι έξω απ' το νερό και το βάζουμε επάνω σε έναν ολόχρυσο δίσκο, στολισμένο με τα πιο όμορφα λουλούδια, και βάλουμε την καλύτερη μουσική, πιστεύετε ότι το ψάρι θα ήταν ικανοποιημένο; Ασφαλώς όχι. Και γιατί; Απλώς γιατί θα ήταν μακριά από το γνώριμο περιβάλλον που έχει συνηθίσει να ζει. Έτσι θα είναι και με μια ψυχούλα στον ουρανό που δεν έχει αναγεννηθεί.

Ακόμα, η αναγέννηση είναι μια επιτακτική ανάγκη γιατί ο φυσικός άνθρωπος στερείται πνευματικής ζωής. Κι αυτό δε συμβαίνει γιατί είναι αμαθής και χρειάζεται οδηγίες, ότι είναι αδύναμος και χρειάζεται δυνάμωμα, ότι είναι άρρωστος και χρειάζεται θεραπεία, η υπόθεση είναι πολύ άσχημα, είναι νεκρός σε παραβάσεις και αμαρτίες. Δεν είναι κάποια ποιητική εικόνα έκφρασης, είναι μια ζωντανή πραγματικότητα. Ο αμαρτωλός είναι πνευματικά άψυχος και χρειάζεται ζωογόνηση. Χρειάζεται να περάσει από το θάνατο στη ζωή. Είναι μέλος της παλιάς δημιουργίας, που βρίσκεται κάτω απ' την οργή του Θεού, κι εκτός και γίνει ένα νέο δημιούργημα εν Χριστώ, θα παραμένει κάτω από την οργή του Θεού σε όλη την αιωνιότητα. Αυτό που ο φυσικός άνθρωπος χρειάζεται είναι ζωή. Θεία ζωή και, όπως η γέννηση είναι η είσοδος στη ζωή, πρέπει να αναγεννηθεί, γιατί αν δεν αναγεννηθεί δε θα μπει στη βασιλεία των ουρανών. Κι αυτό είναι τελεσίδικο.

Ο χαρακτήρας της αναγέννησης

Η αναγέννηση είναι κάτι που έχει φέρει πολλή σύγχυση σε πολλούς ανθρώπους, και ιδιαίτερα σε θεολόγους. Αν πούμε σε έναν άνθρωπο ότι πρέπει να αναγεννηθεί, το πρώτο πράγμα που έρχεται στη σκέψη του είναι ότι πρέπει να αναμορφωθεί. Θα πρέπει να αλλάξει τρόπο ζωής, η ζωή του να αλλάξει σελίδα. Αλλά η αναμόρφωση αφορά την εξωτερική μας ζωή. Το πρόβλημα με τον άνθρωπο είναι εσωτερικό. Αν υποθέσουμε ότι το κύριο ελατήριο του ρολογιού μας σπάσει, σε τι θα χρησίμευε αν του έβαζα ένα κρυστάλλινο γυαλί για εμφάνιση; Τίποτε απολύτως, γιατί το πρόβλημα είναι εσωτερικό. Βρίσκεται μέσα στο ρολόι.

Αυτό είναι ακριβώς και το πρόβλημα με τον αμαρτωλό. Αν υποθέσουμε ότι η συμπεριφορά του ήταν άψογη, ότι ο ηθικός του χαρακτήρας αλέκιστος, ότι είχε τέτοια πειθαρχία στη γλώσσα του, ότι ποτέ τα χείλη του δεν αμάρτησαν, σε τι όλα αυτά θα τον ωφελούσαν, αφού, σύμφωνα με ό,τι μας λέει ο Θεός, έχει μια καρδιά που πάνω απ' όλα τα πράγματα είναι απατηλή και απελπιστικά διεφθαρμένη; Η αναγέννηση τότε είναι κάτι περισσότερο από αναμόρφωση.

Χιλιάδες άλλοι υποθέτουν ότι «αναγέννηση» είναι να είσαι θρήσκος. Αν πούμε σε κάποιον που πηγαίνει τακτικά στην εκκλησία ότι «εκτός και αναγεννηθεί, δε θα δει ποτέ τη βασιλεία των ουρανών», όλα αυτά τα βαρυσήμαντα λόγια που βγήκαν από τα χείλη του Κυρίου δε θα τον ανησυχήσουν καθόλου. Νιώθει ευτυχής. Πιστεύει ότι ήδη έχει αναγεννηθεί. Θα σου πει μάλιστα ότι είναι χριστιανός από τα παιδικά του χρόνια, γιατί από τότε άρχισε να προσεύχεται, να νηστεύει, να διαβάζει το Ευαγγέλιο κάθε Κυριακή, να συνεισφέρει για τις ανάγκες της εκκλησίας και για τη διάδοση του Ευαγγελίου. Κάπου-κάπου σκέπτεται όλα αυτά που πράττει και ικανοποιητικές σκέψεις περνούν από το μυαλό του. Τι περισσότερο θα μπορούσε να απαιτεί κανείς από αυτόν τον άνθρωπο; Έτσι δυστυχώς έχουν πολλοί άνθρωποι εξαπατηθεί από το Σατανά που τους έχει αποκοιμίσει. Αν κάποιος πραγματικά διαβάσει αυτές τις γραμμές, θα πρέπει προς στιγμή να σκεφθεί ότι όταν ο Χριστός είπε αυτά τα λόγια, πολλοί άνθρωποι στους οποίους ο Κύριος απευθυνόταν ήταν θρήσκοι, όπως ο Νικόδημος στον οποίο ο Κύριος είπε: «Αν δε γεννηθείς από νερό και από Πνεύμα, δεν μπορείς να μπεις στη βασιλεία των ουρανών». Υπάρχουν και πολλοί άλλοι που πιστεύουν στην «αλλαγή της καρδιάς». Ξεχνούν ότι κάτι τέτοιο είναι αντιβιβλικό. Η Γραφή σε κανένα σημείο, από τη Γένεση έως την Αποκάλυψη, δεν αναφέρει την έκφραση «αλλαγή καρδιάς». Αυτό που βλέπουμε σε έναν αναγεννημένο άνθρωπο είναι να αγαπάει τα πράγματα που πριν μισούσε και να μισεί πράγματα που πρώτα αγαπούσε. Και κατά συνέπεια η όλη γραμμή της ζωής του να είναι ριζικά επηρεασμένη. Και το γεγονός παραμένει ότι η παλιά καρδιά «που είναι απατηλή πάνω απ' όλα τα πράγματα και απελπιστικά αμαρτωλή», παραμένει μέσα στον άνθρωπο ως το τέλος. Τότε, τι είναι αναγέννηση;

Και η απάντηση είναι ότι δεν είναι η απομάκρυνση από κάτι που βρίσκεται μέσα στον αμαρτωλό, ούτε η αλλαγή από κάτι που επίσης βρίσκεται μέσα του, αλλά, αντιθέτως, είναι η κοινωνία που ο αμαρτωλός έχει με κάτι. Αναγέννηση είναι η παροχή της νέας φύσης. Όταν γεννήθηκα την πρώτη φορά, πήρα από τους γονείς μου τη δική τους φύση. Και όταν αναγεννήθηκα, πήρα από το Θεό τη δική Του φύση. Το Πνεύμα του Θεού γεννά μέσα μας μια πνευματική φύση, καθώς το διαβάζουμε στη Β' Πέτρου 1:4: «Μέσω αυτών μας έχουν χαριστεί οι πολυτιμότερες και μέγιστες υποσχέσεις, έτσι που χάρη σ' αυτές να γίνετε μέτοχοι Θείας φύσης».

Εδώ, τότε, είναι ο χαρακτήρας ή η φύση της αναγέννησης. Δεν είναι η μεταμόρφωση του εξωτερικού ανθρώπου, δεν είναι η διαπαιδαγώγηση του φυσικού ανθρώπου, δεν είναι ο καθαρισμός του παλιού ανθρώπου, αλλά η δημιουργία ενός νέου ανθρώπου. Είναι Θεία γέννηση (Ιακ. 1:18). Είναι η γέννηση από το Πνεύμα (Ιωάν. 3:6). Είναι η νέα δημιουργία (Β' Κορ. 5:17). Είναι η παροχή της Θείας φύσης (Β' Πέτρου 1:4). Είναι με το να γεννηθείς στην οικογένεια του Θεού.

Τότε, κάθε αναγεννημένος άνθρωπος έχει δύο φύσεις. Η μία είναι σαρκική και η άλλη πνευματική. Οι δύο αυτές φύσεις έρχονται σε αντίθεση η μία με την άλλη. Η μάχη γίνεται στο εσωτερικό του χριστιανού, γιατί η καθεμιά επιθυμεί τα δικά της (Γαλ. 5:17). Η χάρη όμως του Θεού μπορεί να καθυποτάξει την παλιά φύση και ο λόγος Του είναι ο μόνος που μπορεί να τρέφει τη νέα φύση, να την αυξάνει και να ρυθμίζει την πορεία της με την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος.

7 «Μην απορήσεις που σου είπα: Πρέπει να γεννηθείς ξανά». Χωρίς αμφιβολία, ο Νικόδημος αιφνιδιάστηκε όταν άκουσε αυτά που του είπε ο Ιησούς. Κλονίστηκε. Η σπουδαιότητα αυτής της ανάγκης γύρω από την αναγέννηση δεν είχε απασχολήσει τη συνείδησή του ποτέ. Αυτό βέβαια δε θα 'πρεπε ποτέ να συμβεί, αφού είχε το λόγο του Θεού ανελλιπώς στα χέρια του. Μη θαυμάζεις ή, σε μια απλή γλώσσα, μην απορείς. Ήταν σαν να του είχε πει ο Κύριος, «Νικόδημε, αυτό που σου είπα είναι κατανοητό.

Αν ο άνθρωπος είναι αμαρτωλός, αν ένεκεν της αμαρτίας δεν μπορεί να διακρίνει τα πράγματα του Θεού, αν καμιά θρησκευτική καλλιέργεια δεν μπορεί να αλλάξει τη φύση του ανθρώπου, τότε είναι ολοφάνερο ότι η μεγαλύτερη ανάγκη είναι να αναγεννηθεί. Μην απορείς: Αυτή είναι η μόνη αλήθεια αν θέλεις να μπει στον παράδεισο».

Όπως ο άνθρωπος χρειάζεται για να γίνει καλλιτέχνης ή μουσικός ή μαθηματικός, να έχει γεννηθεί με τη φύση ή τάση εκείνη που απαιτείται για να γίνει κάποιος καλλιτέχνης, μουσικός ή μαθηματικός, έτσι κι ένας άνθρωπος χρειάζεται πνευματική φύση πριν μπει στον πνευματικό κόσμο. Ο άνθρωπος πρέπει να έχει τη φύση του Θεού πριν μπει στη βασιλεία του Θεού. Κατά συνέπεια: «Μην απορήσεις ... πρέπει να γεννηθείς ξανά».

Η πορεία της αναγέννησης

8 «Ο άνεμος φυσάει σε όποια κατεύθυνση θέλει, αλλά δεν ξέρεις από πού έρχεται και πού πηγαίνει. Το ίδιο είναι και ο καθένας που έχει γεννηθεί από το Πνεύμα». Αυτό που βλέπουμε εδώ είναι μια όμορφη σύγκριση μεταξύ ανέμου και Πνεύματος. Βλέπουμε ότι και τα δύο έχουν την ίδια ενέργεια. Ο άνεμος είναι ένα στοιχείο που ο άνθρωπος δεν μπορεί να ρυθμίσει με τα μέσα που διαθέτει. Το ίδιο είναι και με το Πνεύμα. Ο άνεμος φυσάει όπου θέλει, όταν θέλει και όπως θέλει. Το ίδιο γίνεται και με το Πνεύμα. Ο άνεμος είναι ακατανίκητος. Όταν ο άνεμος φυσάει με όλη τη δύναμή του, παρασύρει ό,τι βρίσκεται στο πέρασμά του. Εκείνος που έχει δει τα αποτελέσματα ύστερα από ένα μεγάλο ανεμοστρόβιλο, γνωρίζει πόση δύναμη έχει.

Το ίδιο είναι και με το Πνεύμα. Όταν έρχεται με μεγάλη δύναμη, γκρεμίζει όλες τις προκαταλήψεις του ανθρώπου, καθυποτάσσει το ατίθασο θέλημά του και εξουδετερώνει όλες τις αντιστάσεις.

Ο άνεμος είναι άρρυθμος. Άλλοτε φυσάει απαλά και λέμε ότι δεν κινείται φύλλο και άλλες φορές φυσάει πολύ δυνατά και τον ακούμε. Το ίδιο γίνεται και με το Πνεύμα του Θεού. Άλλοτε εργάζεται ευγενικά κι αθόρυβα, κι άλλες φορές με δύναμη, επαναστατικά. Πολλές φορές ο άνεμος είναι τοπικός κι άλλες φορές φυσάει σε μεγάλη ακτίνα. Το ίδιο είναι και με το Πνεύμα. Τη μια μέρα εργάζεται σε μια δυο ψυχές και την επομένη σε μεγάλα πλήθη ανθρώπων. Ποτέ δε συμβουλευείται τον άνθρωπο, γι' αυτό και δεν κατευθύνεται από τον άνθρωπο. Ενεργεί όπως τον ευχαριστεί.

Ο άνεμος είναι αόρατος. Είναι ένα από τα λίγα πράγματα της φύσης που είναι αόρατα. Μπορούμε να δούμε τη βροχή, το χιόνι, τις αστραπές, αλλά όχι τον άνεμο. Το ίδιο είναι και με το Πνεύμα. Το Πρόσωπό Του είναι αόρατο.

Ο άνεμος είναι ανεξερεύνητος. Υπάρχει κάτι στον άνεμο που καταρρίπτει κάθε προσπάθεια ανθρώπινης ερμηνείας.

Η αρχή της φύσης του και των ενεργειών του βρίσκεται πέρα από την ανθρώπινη αντίληψη. Ο άνθρωπος δε γνωρίζει ούτε από πού έρχεται ούτε πού πηγαίνει. Έτσι είναι και με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος. Η λειτουργία Του γίνεται με μυστικό τρόπο. Το έργο Του είναι μυστηριώδες.

Ο άνεμος είναι απαραίτητος. Αν ο άνεμος ήταν εντελώς ακίνητος για ένα χρονικό διάστημα, όλη η βλάστηση θα ξεραινόταν. Πολύ γρήγορα θα έφθιναν τα πάντα. Το ίδιο είναι και με το Πνεύμα. Χωρίς το Άγιο Πνεύμα, δεν υπάρχει πνευματική ζωή.

Και τελευταία, ο άνεμος είναι αναζωογονητικός. Γι' αυτό και οι γιατροί μας στέλνουν στα βουνά και στις παραλίες. Έτσι είναι και με το Άγιο Πνεύμα που μας ενεργοποιεί, αναζωογονεί και ενδυναμώνει. Η εικόνα της σύγκρισης που μας έδωσε ο Κύριος είναι θαυμάσια και θα θέλαμε στο σημείο αυτό να ανακεφαλαιώσουμε την ερμηνεία αυτού του εδαφίου.

«Ο άνεμος φυσάει». Εδώ βρίσκεται το γεγονός.

«Και ακούμε την φωνήν αυτού». Κι εδώ η μαρτυρία του γεγονότος:

«Αλλά δεν ξέρεις από πού έρχεται». Κι αυτό είναι το μυστήριο πίσω από το γεγονός.

Ο αναγεννημένος ξέρει ότι έχει νέα ζωή κι ευχαριστείται την παρουσία της, αλλά το πώς το Άγιο Πνεύμα λειτουργεί πάνω στην ψυχή, υποτάσσει το πνεύμα, δημιουργεί μια νέα ζωή μέσα μας ανήκει αποκλειστικά στο Θεό.

9 «Ο Νικόδημος τον ρώτησε πάλι: “Πώς μπορούν να γίνουν αυτά;”». Είναι αλήθεια πως ο Νικόδημος ήταν ένας μορφωμένος άνθρωπος αφού ανήκε στο Συνέδριο των Εβραίων και ιδιαίτερα αφού ήταν ερμηνευτής του νόμου που αναφερόταν στην Πεντάτευχο. Φαίνεται όμως ότι κάτι περισσότερο από μόρφωση και ηθικό χαρακτήρα απαιτούνται για να αντιληφθούμε τα πράγματα του Θεού. Ο Θεός έχει μιλήσει πολύ απλά, παρόλα αυτά όμως ο φυσικός άνθρωπος αβοήθητος, δεν έχει τη χωρητικότητα να δεχθεί ό,τι ο Θεός έχει καταγράψει στον Άγιο Λόγο Του. Ο Θεός πήρε σάρκα και μίλησε σε όλους μας σε ανθρώπινη γλώσσα, κι εμείς αδυνατούμε να Τον αντιληφθούμε. Μίλησε, για παράδειγμα, στη Σαμαρείτισσα για «ζωντανό νερό», κι εκείνη δεν καταλάβαινε σε τι ο Ιησούς αναφερόταν. Μίλησε στο λαό, ότι ο ίδιος είναι ο «ζωντανός Άρτος» που ήρθε από τον ουρανό «και ο άρτος αυτός είναι η σάρκα μου, την οποία προσφέρω για να αποκτήσει ζωή ο κόσμος» και οι Εβραίοι απάντησαν «Πώς είναι δυνατόν ο Άνθρωπος Αυτός να μας δώσει να φάμε τη σάρκα Του;».

Με άλλα λόγια, την ώρα που Εκείνος αναφερόταν στο Γραπτό Του λόγο, εκείνοι δεν καταλάβαιναν. Μίλησε ξανά και είπε στο λαό, θα με αναζητήσετε αλλά δε θα με βρείτε. Εκείνοι νόμισαν ότι μιλούσε για αυτοκτονία, δεν καταλάβαιναν. Τελευταία διακηρύττει «Αν σεις μείνετε σταθεροί στο λόγο μου, θα είστε πραγματικά μαθητές μου, και θα γνωρίσετε την αλήθεια και η αλήθεια θα σας ελευθερώσει. Του απάντησαν: Εμείς είμαστε απόγονοι του Αβραάμ και δεν έχουμε γίνει ποτέ δούλοι κανενός, πώς λοιπόν λες εσύ ότι θα γίνουμε ελεύθεροι;». Δύσκολο για το φυσικό άνθρωπο να δεχθεί τα λόγια αυτά του Κυρίου που τόσο απλά έρχονται να μας πουν ότι αν δε γνωρίζουμε την αλήθεια, είμαστε κάτω απ' τα δεσμά του εχθρού της ψυχής μας.

Αυτή δυστυχώς είναι η κατάσταση του φυσικού ανθρώπου, όσο και να θέλει να αποφύγει την πραγματικότητα, προβάλλοντας πάντοτε διάφορες δικαιολογίες. Η Γραφή λέει ότι στερούνται δικαιοσύνης (Ησαΐας 64:6), καλοσύνης (Ρωμ. 7:18) και κατά συνέπεια είναι ακάθαρτοι (Ησαΐας 64:1). Στερούνται σοφίας (Ρωμ. 3:11) και είναι γεμάτοι ματαιότητα. Έπειτα στερούνται «ισχύος» (Ρωμ. 5:6) και δύναμης (Ησαΐας 40:29) και κατά συνέπεια αδύνατοι να κάνουν κάτι από μόνοι τους (Ιωάν. 15:5). Στερούνται ελευθερίας (αποδέσμευσης), Ησαΐας 61:1, κι έτσι βρίσκονται σε κατάσταση δουλείας (Β' Πέτρου 2:19). Έχουν, δηλαδή, γίνει δούλοι εκείνου από τον οποίο έχουν νικηθεί. Και ο μόνος τρόπος για να ελευθερωθεί κανείς, είναι η αλήθεια του Θεού.

Ο φυσικός άνθρωπος δεν δέχεται ότι δεν υπάρχει τίποτε καλό μέσα του, ότι δεν υπάρχει ούτε η πιο μικρή θεϊκή σκέψη μέσα του (Β' Κορ. 3:5), ότι δεν μπορεί να δεχθεί την αλήθεια του Θεού (Α' Κορ. 2:14), ότι δεν μπορεί να πιστέψει (Ιωάν. 12. 39), ότι δεν μπορεί να ευχαριστήσει το Θεό (Ρωμ. 8:8), ότι δεν μπορεί να έρθει στο Χριστό (Ιωάν. 6:...) και θα δούμε ότι θα αρνηθεί όλα αυτά με αγανάκτηση. Έτσι ήταν και τότε, όταν ο Χριστός τους είπε ότι «Η αλήθεια θα σας ελευθερώσει». Όταν οι Εβραίοι το άκουσαν, έσπευσαν να απαντήσουν: «Είμαστε παιδιά του Αβραάμ και δεν έχουμε γίνει ποτέ δούλοι κανενός». Αυτό όμως δεν αληθεύει. Η Ισραηλία είχε υποδουλωθεί από τους Αιγυπτίους, τους Ασσυρίους, τους Βαβυλωνίους, τους Πέρσες, τους Έλληνες και τώρα ήταν υπόδουλοι στους Ρωμαίους.

Και πάνω απ' όλα, την ώρα που μιλούν με τον Κύριο είναι δούλοι της αμαρτίας και του Σατανά. Και είναι ολοφάνερο ότι ο Κύριος αναφερόταν στα δεσμά της αμαρτίας. Και ότι ακόμη τους υπενθύμιζε ότι μπορεί να ήταν θρήσκοι, ότι μπορεί να ήταν από την οικογένεια του Αβραάμ από φυσικής πλευράς, αλλά δεν είχαν και καμιά πνευματική συγγένεια μαζί του. Συνήθως τα παιδιά κάποιου μοιάζουν με τον πατέρα τους. Η συμπεριφορά τους μοιάζει με τη συμπεριφορά των γονιών τους. Στην περίπτωση, όμως, τούτη, μπορεί να ήταν παιδιά του Αβραάμ κατά σάρκα, αλλά ηθικά ήταν παιδιά του διαβόλου. Γεμάτοι μίσος και εγκληματικότητα (Ιωάν. 8:40). Ο Αβραάμ δεν έκανε κάτι τέτοιο. Ζούσε και αγαπούσε πάντοτε την αλήθεια και τη δικαιοσύνη του Θεού.

10 «Του αποκρίθηκε ο Ιησούς: “Εσύ είσαι ο δάσκαλος του Ισραήλ κι αυτά τα πράγματα δεν τα ξέρεις;». Πώς είναι δυνατόν κάποιος που υποτίθεται ότι έχει το φως του Θεού να ζει σε τόσο φοβερό σκοτάδι; Η αμάθεια αυτού του ανθρώπου ξεπερνούσε τα όρια. Η δριμεία επίπληξη που του έκανε ο Κύριος, δίνει σε όλους μας ένα δυνατό μάθημα: Πως όλοι πρέπει να ζητάμε την οδηγία του Αγίου Πνεύματος (Ιωάν. 16:13) και να συγκρίνουμε τα πάντα με το λόγο του Θεού, όπως έκαναν οι κάτοικοι στη Βέροια της Μακεδονίας (Πράξεις 17:11). Έτσι, το κολλύριο

που έχουν τα μάτια μας θα πέσει και θα δούμε την αλήθεια του Θεού να ρίχνει άπλετα το φως της μέσα στην καρδιά μας (Αποκ. 3:18).

11 «Σε βεβαιώνω πως για εκείνο που ξέρουμε μιλάμε και για εκείνο που είδαμε δίνουμε τη μαρτυρία μας, κι όμως τη μαρτυρία μας δεν τη δέχεστε». Αυτό που ο Χριστός είχε πει όσον αφορά την αναγέννηση, έφερε τον άρχοντα των Εβραίων σε δύσκολη θέση. Ας πάρουμε τα λόγια του Κυρίου μας ξανά με τη σειρά. «Μιλάμε για κείνο που ξέρουμε και μαρτυρούμε για εκείνο που είδαμε». Ο Κύριος εδώ δεν κάνει κάποια μεταφυσική θεωρία ή θεολογική υπόθεση, σαν τις συζητήσεις και θεωρίες με τις οποίες καταπιάνονταν οι Εβραίοι, αλλά επιβεβαιώνει εκείνο που ήξερε ότι ήταν η Θεία πραγματικότητα και που θα μπορούσε να γίνει ορατή σε όλους που θα ζητούσαν να τη γνωρίσουν.

«Κι όμως τη μαρτυρία μας δεν τη δέχεστε». Ο λόγος που ένας άνθρωπος δεν καταλαβαίνει τα πράγματα του Θεού, είναι γιατί δεν δέχεται τη μαρτυρία του Θεού. Πρώτα, πρέπει ο άνθρωπος να πιστέψει σε εκείνο που ο Θεός μας λέει, κι έπειτα θα έχει γνώση πάνω σ' αυτό. Αυτό φαίνεται καθαρά στην επιστολή του Παύλου προς Εβραίους 11:3, που λέει ότι «Με την πίστη κατανοούμε». Η πίστη είναι η ρίζα της αντίληψης. Καθώς πιστεύουμε στο Λόγο του Θεού, Εκείνος τιμάει την πίστη μας και μας δίνει τη γνώση πάνω σ' εκείνο που πιστέψαμε. Και αν δεν πιστέψουμε το λόγο Του, τότε δε θα έχουμε αντίληψη σε Θεία πράγματα.

12 «Αν τα γήινα πράγματα που σας είπα, δεν τα πιστεύετε, πώς θα πιστέψετε αν σας πω για τα ουράνια;». Αν δεν πιστεύουμε τα γήινα πράγματα που είναι ορατά και αντιληπτά, πώς θα πιστέψουμε τα ουράνια πράγματα που είναι αόρατα και πάνω απ' την ανθρώπινη αντίληψη; Για να φτάσουμε στο σημείο εκείνο της αντίληψης, χρειάζεται πνευματική αύξηση. Κι αυτή γίνεται σιγά-σιγά. Πρώτα πρέπει να πάρουμε το άδολο πνευματικό γάλα, κι έπειτα τη σκληρή τροφή (Εβρ. 5:13, 14). Όπως τα νήπια μεγαλώνουν παίρνοντας φυσική τροφή, έτσι μεγαλώνουν και τα παιδιά του Θεού παίρνοντας την τροφή που χρειάζεται το πνεύμα τους μέσα από το λόγο Του.

13 «Όταν, μάλιστα, στον ουρανό δεν ανέβηκε κανένας, παρά μόνο αυτός που κατέβηκε από τον ουρανό, ο Γιος του Ανθρώπου, που διαμένει στον ουρανό;». Τα «ουράνια πράγματα», στα οποία ο Κύριος αναφερόταν, δεν είχαν ακόμη αποκαλυφθεί πλήρως στους ανθρώπους. Για να ανεβεί κάποιος στον ουρανό και να περάσει μέσα στις κρυμμένες βουλές του Θεού, ήταν αδύνατον για τον πεσμένο άνθρωπο. Μόνον ο Γιος, του Οποίου η ιδιαίτερη πατρίδα διαμονής ήταν ο ουρανός (ο Ων εν τω ουρανώ), μπορούσε να μας αποκαλύψει τα πράγματα του ουρανού.

«Εκτός από το Γιο του Θεού που διαμένει στον ουρανό».

Ας δώσουμε λίγη προσοχή. Ο Κύριος ήταν στον ουρανό την ώρα που συνομιλούσε με το Νικόδημο. Εδώ βλέπουμε τη Θεότητά Του, και ασφαλώς την απανταχού παρουσία Του, που αναφέρονται σε περισσότερα σημεία σ' αυτό εδώ το Ευαγγέλιο απ' ό,τι αναφέρονται στα άλλα τρία Ευαγγέλια.

14, 15 «Κι όπως ύψωσε ο Μωυσής το χάλκινο φίδι στην έρημο, έτσι πρέπει να υψωθεί ο Γιος του ανθρώπου, ώστε να μη χαθεί ο καθένας που πιστεύει σ' αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια». Ο Κύριος αναφέρει στο Νικόδημο το γεγονός αυτό που συνέβη πριν από πολλά χρόνια στην έρημο. Ήταν σαν να του έλεγε: «Πηγαίνω στο Σταυρό, κι εκεί στο σταυρό θα γίνω το αντίτυπο του χάλκινου φιδιού. Εκεί θα γίνω αμαρτία, έτσι που οι αμαρτωλοί να μπορούν να γίνουν δικαιοσύνη Θεού μέσω της πίστης των σε Μένα». Στην έρημο ήταν τα φίδια που φαρμάκωναν

(βασάνιζαν) τους ανθρώπους. Το δηλητήριο των φοβερών αυτών δημιουργημάτων ήταν στο αίμα των αποθνησκόντων Ισραηλιτών. Η θεραπεία ήταν ένα χάλκινο φίδι υψωμένο και όλοι όσοι το κοιτούσαν με πίστη θεραπεύονταν. Η αμαρτία ήταν η αιτία για την υποφορά της ανθρωπότητας. Το φίδι ήταν ένας τύπος Σατανά και αμαρτίας. Αλλά τι έγινε στο σταυρό. Ο αναμάρτητος έγινε για μας αμαρτία. Αυτός είναι το αντίτυπο του χάλκινου φιδιού. Το υψωμένο φίδι δεν είχε δηλητήριο. Δεν είχε ποτέ κάνει κακό σε κανέναν. Ήταν η εικόνα της μεγάλης προσφοράς για την αμαρτία. Όταν το κοιτούσαν με πίστη, θεραπεύονταν. Ο Κύριος δεν είχε αμαρτία, αλλά με χάρη πήρε τη θέση του αμαρτωλού, και όταν οι άνθρωποι καταφεύγουν σ' Αυτόν με πίστη, αναγεννιούνται, έχουν ζωή αιώνια. Και όλοι όσοι πιστέψουν στο Χριστό δε θα πεθάνουν ποτέ, αλλά θα έχουν ζωή αιώνια.

16 «Γιατί ο Θεός αγάπησε με μια τέτοια αγάπη τον κόσμο, ώστε πρόσφερε το Γιο Του το Μονογενή, για να μη χαθεί ο καθένας που πιστεύει σ' αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια». Ο Χριστός κάνει νύξη για το θάνατό Του, και στη νύξη Του αυτή επιβεβαίωνε ότι ο Σταυρός ήταν μια επιβεβλημένη ανάγκη. «Έπρεπε» να υψωθεί (14). Δεν υπήρχε άλλη επιλογή. Αν τα αιτήματα του θρόνου του Θεού έπρεπε να εκπληρωθούν, αν οι αξιώσεις της δικαιοσύνης έπρεπε να ικανοποιηθούν, αν το θέμα της αμαρτίας έπρεπε να τακτοποιηθεί, θα μπορούσε να γίνει από κάποιον αναμάρτητο, που θα τιμωρούνταν στη θέση εκείνων που θα σώζονταν. Το απαιτούσε η δικαιοσύνη του Θεού, πως ο Γιος του Θεού «έπρεπε» να υψωθεί.

Η μέγιστη Θυσία προσφέρεται με Αγάπη

Ο Χριστός ήταν το δώρο του Θεού. Ο Χριστός πέθανε γιατί ο Θεός αγαπούσε τον άνθρωπο και ήταν αποφασισμένος να σώσει όλους εκείνους που θα πίστευαν. Ο θάνατος του Χριστού είναι η μεγάλη εκδήλωση της αγάπης του Θεού. Ήταν αδύνατον να υπήρχε ασυμφωνία μεταξύ των Προσώπων της Θεότητας όσον αφορά τη σωτηρία του ανθρώπου. Το θέλημα της Θεότητας βρίσκεται πάντοτε σε απόλυτη αρμονία. Η εξιλέωση δεν ήταν η αιτία, αλλά το αποτέλεσμα της αγάπης του Θεού. «Σ' αυτό το γεγονός βρίσκεται η αξία της αγάπης, ότι δεν είμαστε εμείς που αγαπήσαμε το Θεό, αλλά ότι Αυτός μας αγάπησε και απέστειλε το Γιο Του ως εξιλαστήριο μέσο για τις αμαρτίες μας» (Α' Ιωάν. 4:9, 10). Δεν υπήρχε άλλη πηγή σωτηρίας εκτός από την Αγάπη.

«Γιατί τόσο αγάπησε ο Θεός τον κόσμο». Η αγάπη Του δεν ήταν περιορισμένη στα σύνορα της Παλαιστίνης, αλλά επεκτεινόταν έξω σε όλους τους αμαρτωλούς του πλανήτη μας.

«Γιατί... που έδωσε». Η αγάπη δεν κοιτάζει το δικό της συμφέρον, αλλά το συμφέρον των άλλων. Είναι αφίλαυτη. Ξέρει μόνον να δίνει.

«Το μεγαλείο της αγάπης Του». Προσφέρει το παιδί Του!

«Το σχέδιο της αγάπης Του». Είναι «Όποιος πιστέψει σ' Αυτόν δε θα χαθεί, αλλά θα έχει ζωή αιώνια».

17 «Διότι το Γιο Του ο Θεός δεν Τον έστειλε στον κόσμο για να καταδικάσει τον κόσμο, αλλά για να σωθεί ο κόσμος μέσω Αυτού». Όταν ο Θεός έστειλε το Γιο Του στη γη δεν ήταν να καταδικάσει τον κόσμο, όπως άλλωστε θα περίμενε κανείς. Και υπήρχε κάθε αιτία να μας καταδικάσει. Οι ειδωλολάτρες ήταν σε χειρότερη κατάσταση από τους Εβραίους. Έξω από τη γη της Παλαιστίνης, η γνώση του αληθινού και ζωντανού Θεού είχε εντελώς εξαφανιστεί. Κι εκεί που ο Θεός δεν αγαπιέται, δεν υπάρχει και αγάπη μεταξύ των ανθρώπων. Το σχέδιο

όμως της αγάπης του Θεού για τον άνθρωπο ήταν διαφορετικό. Ο Θεός έστειλε το Παιδί Του στον κόσμο, όχι για να τον καταδικάσει, αλλά να τον σώσει. Να τον φέρει κοντά του.

18 «Όποιος πιστεύει σ' Αυτόν, δεν καταδικάζεται, αλλ' όποιος δεν πιστεύει είναι ήδη καταδικασμένος, γιατί δεν έχει πιστέψει στο όνομα του Μονογενή Γιου του Θεού». Για τον πιστό δεν υπάρχει καταδίκη (Ρωμ. 8:1), γιατί ο Χριστός καταδικάστηκε στη θέση μας. Ο άπιστος, όμως, είναι ήδη καταδικασμένος, γιατί από τη φύση του είναι «τέκνο οργής» (Εφεσίους 2:3). Αν ακούσει το Ευαγγέλιο και δεν δεχθεί το Χριστό, τότε πέφτει σε ένα φοβερότερο αμάρτημα και η καταδίκη του γίνεται μεγαλύτερη μέσω της απιστίας του. Πόσο εμφανές είναι αυτό εδώ το σημείο που μελετάμε, πως ο αμαρτωλός είναι υπεύθυνος για την απιστία του!

19 «Και η καταδίκη είναι τούτη: Ότι, ενώ ήρθε το φως στον κόσμο, οι άνθρωποι αγάπησαν το σκοτάδι περισσότερο παρά το φως, επειδή τα έργα τους ήταν πονηρά». Εδώ είναι η αιτία της απιστίας του ανθρώπου: Αγαπάει το σκοτάδι και μισεί το φως. Και δεν είναι μόνον ότι βρίσκονται στο σκοτάδι, αλλά τους αρέσει να ζουν στο σκοτάδι. Προτιμούν το λάθος και τη δεισδαιμονία από το φως της αλήθειας. Και η αιτία που αγαπούν το σκοτάδι και μισούν το φως, είναι γιατί τα έργα τους είναι έργα σκότους.

20, 21 «Γιατί όποιος κάνει το κακό, μισεί το φως και δεν πλησιάζει στο φως, για να μην μπορεί κανείς να ελέγξει τα έργα του. Όποιος όμως έχει βίωμά του την αλήθεια, έρχεται στο φως για να φανερωθούν τα έργα του, γιατί έχουν γίνει σύμφωνα με το θέλημα του Θεού». Εδώ έχουμε την τελική δοκιμή. «Καθένας που ασκεί το κακό, μισεί το φως και δεν έρχεται στο φως». Γιατί; «Για να μην μπορεί κανείς να ελέγξει τα έργα του». Και γι' αυτό οι άνθρωποι αρνούνται να διαβάσουν τις Γραφές. Ο Λόγος του Θεού θα τους καταδικάσει. Απ' την άλλη πλευρά, εκείνος που έχει για βίωμά του την αλήθεια, έρχεται στο φως του Θεού. Και για ποια αιτία; Για να μάθει τη βουλή του Θεού, που θα τον βοηθήσει να πάψει να κάνει τα πράγματα που δυσσαρεστούν το Θεό και να αρχίσει να ασχολείται με ό,τι θα είναι αρεστό στην όψη Του.

22 Ύστερα απ' αυτά, ήρθε ο Ιησούς και οι μαθητές του στην περιοχή της Ιουδαίας, όπου έμενε μαζί τους και βάφτιζε». Αυτό το εδάφιο θα πρέπει να το λάβουμε υπόψη μας κάτω απ' το φως που μας δίνει το εδάφιο του Ιωάννη 4:2. Αν τοποθετήσουμε τα δύο αυτά εδάφια το ένα δίπλα στο άλλο, παίρνουμε το σωστό νόημα που η Γραφή έχει σκοπό να μας διδάξει. Βλέπουμε τι ακριβώς οι δούλοι του Χριστού κάνουν με την εξουσία Του, που είναι σαν να το έκανε Αυτός ο Ίδιος. Είναι το ίδιο με εκείνο που διαβάζουμε στη Β' Κορ. 5:20. «Για το Χριστό εργαζόμαστε ως πρεσβευτές Του.

Έτσι, λοιπόν, σαν να σας παρακαλεί ο ίδιος ο Θεός χρησιμοποιώντας εμάς, προσευχόμαστε στο όνομα του Χριστού, να συμφιλιωθείτε με το Θεό». Το ίδιο είναι με την προσευχή. Όταν προσευχόμαστε στον Πατέρα, στο όνομα του Ιησού Χριστού, είναι σαν ο Χριστός ο ίδιος να ήταν ικέτης.

23, 24 «Παράλληλα όμως βάφτιζε και ο Ιωάννης στην Αινών, κοντά στο Σαλείμ, γιατί υπήρχαν πολλά νερά εκεί, κι έρχονταν οι άνθρωποι και βαπτίζονταν, καθόσο ο Ιωάννης δεν είχε ακόμα φυλακιστεί». Οι έννοιες των λέξεων «Αινών και Σαλείμ» έχουν να μας πουν κάτι σημαντικό. Αινών θα πει πηγή ή πηγές, γιατί εκεί ήσαν πολλά νερά. Σαλείμ θα πει ειρήνη. Τι ευλογημένος τόπος για τον πρόδρομο που βάφτιζε - σε σύγκριση με εκείνον που κήρυττε στην έρημο της Ιουδαίας και την περιοχή γύρω από τον Ιορδάνη (Ματθ. 3:1) που μιλούσαν για ξηρασία και θάνατο. Ο τόπος αυτός της ξηρασίας και του θανάτου, καθώς τα παιδιά του Θεού τίθενται

στην υπηρεσία του Χριστού, γίνονται πάντοτε γι' αυτούς τόπος ανανέωσης και ειρήνης. Αν δεν έχεις γευθεί κάτι τέτοιο, τότε πρέπει να το δοκιμάσεις.

«Επίσης βάφτιζε και ο Ιωάννης». Ο Κύριος ήταν εκεί στην Ιουδαία και μαζί Του ήταν και οι μαθητές Του, που βάφτιζαν. Τα πλήθη που αρχικά ακολουθούσαν τον Ιωάννη, είχαν αρχίσει να λιγοστεύουν και να ακολουθούν το Χριστό (εδ. 26). Ο Ιωάννης όμως δεν προσβάλλεται ούτε απογοητεύεται από αυτό. Ακόμα κι όταν φαίνεται να τον προκαλούν. Μπορεί τα πλήθη να λιγότευαν, αλλά το έργο του πρόδρομου να μεταφέρει το λόγο του Θεού στις ψυχές των ανθρώπων συνεχιζόταν. Παρέμεινε πιστός κι ανεπηρέαστος στο έργο που ο Θεός του είχε αναθέσει. Δεν απέβλεπε στο να κάνει οπαδούς δικούς του όπως κάνουν οι κοσμικοί άνθρωποι, αλλά να φέρει τους ανθρώπους να ακολουθήσουν το Σωτήρα Χριστό. «Ας μη χάνουμε» λοιπόν «το ηθικό μας καθώς κάνουμε το καλό, γιατί αν δεν αποθαρρυνθούμε ως το τέλος, θα θερίσουμε τον καρπό στον κατάλληλο καιρό» (Γαλ. 6:9).

25 «Γινόταν λοιπόν κάποια συζήτηση ανάμεσα σε μερικούς από τους μαθητές του Ιωάννη και ενός Ιουδαίου για το θέμα του καθαρισμού». Μια συζήτηση μεταξύ των μαθητών του Ιωάννη και ενός Ιουδαίου έρχεται να μας δείξει τη διαφωνία μεταξύ των γύρω από το θέμα του καθαρισμού, που πιθανόν εδώ να αναφέρεται στο βάπτισμα. Και η διαφωνία τους είναι ποίου το βάπτισμα ήταν καλύτερο, του πρόδρομου ή του Ιησού; Ποιο βάπτισμα είχε τη μεγαλύτερη αξία; Ίσως κάποιοι από τους μαθητές του Ιωάννη να πίστευαν ότι αυτό που είχαν μάθει από το δάσκαλό τους ήταν το καλύτερο. Ίσως πάλι οι Φαρισαίοι να ήθελαν να κάνουν τους μαθητές του Ιωάννη να ζηλεύουν το Χριστό και τη μεγάλη δημοτικότητά Του.

26 «Ήρθαν τότε στον Ιωάννη και του είπαν: “Δάσκαλε, αυτός που ήταν μαζί σου πέρα από τον Ιορδάνη, για τον οποίο εσύ έχεις δώσει τη μαρτυρία σου, μάθε τώρα πως αυτός βαπτίζει κι όλοι πηγαίνουν σ' αυτόν!». Ήρθαν στον Ιωάννη να πάρουν μια απόφαση. Ήταν σαν να του έλεγαν: «Αν το βάπτισμά σου είναι καλύτερο από εκείνο του Ιησού, τότε γιατί όλοι πηγαίνουν σ' Αυτόν;». Ο Ιωάννης είχε ήδη δώσει τη μαρτυρία του για το Χριστό, και σαν αποτέλεσμα αυτής της μαρτυρίας πολλοί από τους μαθητές του Ιωάννη τον εγκατέλειψαν και ακολούθησαν το Χριστό.

27 «Ο Ιωάννης τους αποκρίθηκε: “Τίποτε δεν μπορεί να πάρει για δικό του κάποιος, αν δεν του έχει δοθεί από τον ουρανό». Οι επιτυχίες που ο Σωτήρας σημείωνε, είναι μια ένδειξη της μεγάλης εύνοιας του Θεού. Ο Ιωάννης, άλλωστε, είχε ξεκαθαρίσει τη θέση του νωρίτερα για το ποιος ήταν, και δεν ήθελε να του κρεμάσουν παράσημα. Μας τονίζει, μάλιστα, πως ό,τι είχε, του είχε δοθεί απ' τον ουρανό. Κι αυτό είναι καλό να το θυμόμαστε όλοι και να ακολουθούμε το παράδειγμά του.

28 «Εσείς οι ίδιοι είστε μάρτυρες που είπα: Δεν είμαι εγώ ο Χριστός, αλλά είμαι απλώς ο προαπεσταλμένος του». Το έργο του ήταν να προετοιμάσει το δρόμο για το Μεσσία. Αυτός ο ίδιος δεν είχε καμιά αξία. Έτσι, δεν απέβλεπε στο να κάνει δικούς του οπαδούς, αλλά οπαδούς του Χριστού. Με άλλα λόγια, δεν μπορούμε να ακολουθούμε ανθρώπους, αλλά το Χριστό (Α' Κορ. 1:11, 12, 13).

29 «Εκείνος που έχει τη νύφη είναι ο γαμπρός, ενώ ο φίλος του γαμπρού, που στέκεται κοντά του και τον ακούει, νιώθει χαρά μεγάλη στο άκουσμα της φωνής του γαμπρού. Αυτή, λοιπόν, η χαρά η δική μου έχει ολοκληρωθεί». Ο Ιησούς Χριστός ήταν ο νυμφίος. Ο βαπτιστής ήταν απλώς φίλος του νυμφίου. Η νύφη δεν ανήκει στο φίλο του νυμφίου αλλά στο νυμφίο τον ίδιο. Κατά συνέπεια, αρμόζει στους ανθρώπους να ακολουθούν το Χριστό και όχι τον Ιωάννη.

Στην Παλαιά Διαθήκη, η Ισραηλία αναφερόταν πως ήταν η σύζυγος του Κυρίου. Αργότερα, όμως, στη Νέα Διαθήκη, όλα τα μέλη της εκκλησίας του Χριστού αναφέρονται ως η νύφη Του. Έτσι, ο Ιωάννης ο Βαπτιστής ήταν ικανοποιημένος όταν είδε ότι ο Ιησούς απέσπασε όλη την προσοχή τους. Όταν ο ίδιος άκουγε τη φωνή του Κυρίου, ευχαριστιόταν. Η χαρά του είχε εκπληρωθεί όταν έβλεπε τον κόσμο να τιμά και να δοξάζει το Χριστό.

30 «Εκείνος πρέπει να αυξάνει κι εγώ να μικραίνω». Και τώρα φτάνουμε στο αποκορύφωμα του στόχου μας. Ο Ιωάννης είχε εργαστεί ασταμάτητα και ακούραστα να φέρει τον άνθρωπο στην πραγματική αξία της Αλήθειας. Και σαν δούλος, δεν έκανε τίποτε άλλο από το να προβάλλει και να ακολουθεί πιστά το Χριστό. Κάθε άλλη κίνηση, έξω από την Αλήθεια, θα θεωρούνταν άπιστη. Η ζωή του ήταν ένα τέλειο παράδειγμα για κάθε μετανοημένο παιδί του Θεού. Ήταν ένας ουράνιος και επίγειος μάρτυρας.

31 «Εκείνος που προέρχεται από ψηλά, είναι πάνω απ' όλους». Το εδάφιο αυτό αναφέρεται στην ουράνια προέλευση του Κυρίου και την υπέρτατη θέση Του. Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, για να αποδείξει την κατωτερότητά του, είπε ότι ο ίδιος ήταν γήινος, φτιαγμένος από λάσπη (όπως εσείς κι εγώ) και η ομιλία του ήταν γήινη. Αυτό εννοεί απλώς, ως προς τη γέννησή του από ανθρώπους, ότι δεν ήταν κάτι παραπάνω από άνθρωπος και ότι δεν άνηκε σε καμία ουράνια θέση κι επομένως δεν είχε καμία εξουσία όπως ο Γιος του Θεού. Ήταν κατώτερος του Κυρίου, γιατί Εκείνος είχε έρθει άνωθεν και ήταν υπεράνω όλων. Ο Χριστός είναι ο ανώτατος Άρχων της υφηλίου και κατά συνέπεια οι άνθρωποι πρέπει να Τον ακολουθούν μάλλον και όχι τους απλούς ανθρώπους που έχουν τεθεί στην υπηρεσία Του, να φέρουν το μήνυμά Του.

32 «Και δίνει τη μαρτυρία του για εκείνο που είδε και άκουσε, μα τη μαρτυρία του δεν τη δέχεται κανένας». Ο Κύριος πάντοτε μιλούσε με εξουσία. Κι αυτό που είπε στους ανθρώπους, ήταν εκείνο που είχε δει και ακούσει. Παρόλα αυτά, κανείς δεν δέχεται τη μαρτυρία Του. Τη λέξη «κανένας» δεν πρέπει να τη δεχτούμε απόλυτα. Υπάρχουν μερικοί που δέχτηκαν τα λόγια Του, αλλά σε σύγκριση με το μεγάλο ποσοστό των ανθρώπων που Τον άκουγαν, ελάχιστοι δέχονταν τα λόγια Του.

Μήπως δε συμβαίνει το ίδιο και σήμερα; Ελάχιστοι είναι εκείνοι στους οποίους δίνουν τη μαρτυρία τους πως τα λόγια του Κυρίου βρήκαν απήχηση μέσα στην καρδιά τους. Ελάχιστοι είναι εκείνοι που γεύονται τα λόγια Του και τα απολαμβάνουν. Και τούτο γιατί τα λόγια Του είναι ουράνια και οι άνθρωποι γήινοι.

33 «Αυτός που δέχτηκε τη μαρτυρία του, διαπίστωσε ότι ο Θεός είναι αληθινός». Όποιος δεχτεί τη μαρτυρία Του, επισφράγισε ότι ο Θεός είναι αληθινός. Με πίστη στον Κύριο Ιησού Χριστό, ο πιστός έχει έρθει να γνωρίσει το Θεό ως πραγματικότητα. Μέχρι τώρα, είχε ακούσει και μιλούσε για έναν άγνωστο Θεό, αλλά τώρα γνωρίζει το Θεό και διακηρύττει την πίστη του στην αφοσίωσή Του. Ο Θεός λέει ότι «Αυτός που πιστεύει στο Γιο έχει ζωή αιώνια», και ο πιστός βρίσκει ότι ο Θεός είναι αληθινός, διότι τώρα ζει μια νέα ζωή. Ο Κύριος λέει ότι «Εκείνος που πιστεύει στο Χριστό, δεν περνάει από κρίση», και ο πιστός το δέχεται, γιατί το βάρος της ενοχής του έχει φύγει από τη συνείδησή του.

Όλοι όσοι δέχονται τη μαρτυρία του Χριστού ως αληθινή, την κάνουν δική τους και αναπαύουν τις ψυχές τους πάνω σ' αυτή. Δεν επιτρέπουν σε τίποτε απολύτως που να τους κάνει να αμφιβάλλουν σε οτιδήποτε ο Κύριος διδάσκει. Ασχέτως αν το αντιλαμβάνονται πλήρως ή όχι. Ασχέτως αν φαίνεται λογικό ή παράλογο, το πιστεύουν απεριόριστα. Ασχέτως

αν αυτό ανταποκρίνεται στα αισθήματά τους ή όχι. Αυτό δεν κάνει καμιά διαφορά. Ο Θεός το είπε, κι αυτό είναι αρκετό.

34 «Εκείνος, λοιπόν, τον οποίο έστειλε ο Θεός, τα λόγια του Θεού μεταδίδει, γιατί ο Θεός το Πνεύμα δεν το δίνει με περιορισμούς». Ο Χριστός εστάλη εδώ απ' το Θεό και μίλησε τα λόγια του Θεού. Μαρτυρία του γεγονότος αυτού είναι τα λόγια του Πατέρα στο βουνό της Μεταμόρφωσης: «Αυτός είναι ο Γιος μου ο αγαπητός μέσω του οποίου εκδήλωσα την εύνοιά μου. Αυτόν να ακούτε» (Ματθ. 17:5).

Ο Χριστός διέφερε απ' όλους τους αγγελιαφόρους που είχαν μέχρι τότε σταλεί απ' το Θεό. Άλλοι είχαν πάρει το Πνεύμα με μέτρο. Το Πνεύμα του Θεού ερχόταν κι έφευγε. Αλλά ο Θεός δεν έδωσε το Πνεύμα στο Χριστό με μέτρο. Ο Κύριος ήξερε όλη την Αλήθεια του Θεού, γιατί ο ίδιος ήταν η Αλήθεια. «Ολόκληρο το πλήρωμα της Θεότητας κατοικούσε στο Χριστό σε σωματική μορφή» (Κολ. 2:9). Ο Χριστός είχε προικιστεί με κάθε Θείο δώρο. Οι προφήτες είχαν πάρει μέρος απ' την αποκάλυψη του Θεού, αλλά το Πνεύμα αποκαλύπτει μέσω του Χριστού τη σοφία και την καρδιά του Θεού στον άνθρωπο με όλη την απεραντοσύνη της αγάπης Του.

35 «Ο Πατέρας αγαπάει το Γιο και όλα τα παρέδωσε στην εξουσία του». Είναι η έβδομη φορά που αναφέρεται στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη ότι ο Πατέρας αγαπάει το Γιο. Εδώ η αγάπη αυτή φανερώνεται με το να Του δώσει εξουσία πάνω σε όλα τα πράγματα. Μέσα σ' όλα τα πράγματα που ο Σωτήρας έχει εξουσία είναι «το πεπρωμένο των ανθρώπων» όπως θα δούμε στο επόμενο εδάφιο.

36 Όποιος πιστεύει στο Γιο έχει ζωή αιώνια, όποιος όμως δεν πιστεύει στο Γιο, δε θα γευθεί ζωή, αλλά η οργή του Θεού συνεχίζει να παραμένει πάνω του». Κι εδώ βρίσκεται η αναπόφευκτη εκλογή. Η σωτηρία έρχεται μέσω πίστης στο Γιο. Πολύ απλό! Εκείνος που πιστεύει στο Γιο έχει ζωή αιώνια. Αυτό βέβαια είναι μια προσωρινή κατοχή, αν και η πλήρης απόλαυση όπως και η πλήρης αποκάλυψή των είναι στο μέλλον. Αλλά εκείνος που δεν πιστεύει στο Γιο, δε θα γευθεί ζωή, αλλά η οργή του Θεού συνεχίζει να μένει επάνω του. Έτσι δεν μπορεί να ξεφύγει κανείς από τη σοβαρή και όμορφη αυτή δήλωση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Αν κάνουμε μια μικρή αναδρομή πάνω στα τρία πρώτα κεφάλαια που μόλις διαβάσαμε, θα δούμε ό,τι ακριβώς βλέπουμε και σήμερα σε πολλές εκκλησίες που δεν ακολουθούν πιστά τη διδασκαλία της Αγίας Γραφής.

- 1) Βλέπουμε την τυφλή ιεροσύνη (1:19, 26).
- 2) Βλέπουμε ένα Έθνος άχαρο (2:3).
- 3) Βλέπουμε ένα Ναό βεβηλωμένο (2:14).
- 4) Βλέπουμε ένα Συνέδριο πνευματικά τυφλό (3:7).
- 5) Βλέπουμε το Χριστό περιφρονημένο (3:26) και
- 6) Βλέπουμε το λόγο Του να απορρίπτεται (3:22).

Επίσης βλέπουμε πόσο άκαρδοι και αδιάφοροι ήταν οι Ισραηλίτες απέναντι στους Εθνικούς παρά το γεγονός ότι αυτοί οι ίδιοι είχαν γευθεί τη χάρη του Θεού. Η αδιαφορία των ευνοούμενων ανθρώπων του Θεού απέναντι των Σαμαρειτών φαίνεται ακόμα και στην

έκπληξη που εξεδήλωσαν οι μαθητές του Κυρίου όταν είδαν το Σωτήρα να συνομιλεί με μια Σαμαρείτισσα γυναίκα (Βλέπε 4:24).

Ο πάνσοφος Θεός, στην αδιαφορία των Ισραηλιτών να δεχθούν το Χριστό και τη διδασκαλία Του, στρέφει τώρα στους Εθνικούς! Στους ανθρώπους που έπρεπε να διακονήσει και που βρίσκονταν έξω απ' την «αυλήν ταύτην» (Ιωάν. 10:16). «Εκεί έμεινε δύο μέρες». Τρομερά χαρακτηριστικό, όταν μάλιστα θυμηθούμε τα λόγια του αποστόλου Πέτρου (Β' 3:8), ο οποίος μας λέει ότι «δύο μέρες για τον Κύριο είναι δύο χιλιάδες χρόνια». Δύο χιλιάδες χρόνια καταγράφουν τον ακριβή χρόνο που ο Χριστός θα βρισκόταν μακριά απ' τους Εβραίους της Ιουδαίας.

Στα κεφάλαια 3 και 4 βλέπουμε τη φροντίδα του Κυρίου να μη μείνει κανείς μακριά από τη χάρη του Θεού. Διακονεί τόσο το μορφωμένο άνθρωπο που έχει μια υψηλή θέση στο νομοθετικό τομέα και μια περιφρονημένη γυναίκα, με μια γυναίκα με έκλυτες συνήθειες. Στο Νικόδημο λέει «ότι πρέπει να λάβει τη δωρεά του Θεού». Η εικόνα αυτή δε θα πρέπει να μας αφήνει αδιάφορους. Ευχόμαστε ο καλός Κύριος να ξυπνήσει ό,τι το νεκρό βρίσκεται μέσα μας και να επιδοθούμε σε μια επιμελέστερη μελέτη πάνω στο λόγο Του που έχει τη δύναμη να μας καθαρίσει και να μας τοποθετήσει στη θέση και το έργο που πρέπει να πάρουμε σαν ζωντανά μέλη της εκκλησίας Του.

1 «Μόλις λοιπόν έμαθε ο Κύριος ότι οι Φαρισαίοι άκουσαν πως ο Ιησούς κάνει και βαπτίζει περισσότερους μαθητές απ' ό,τι ο Ιωάννης». Είναι ανάγκη να προσέξουμε την τοποθέτηση των δύο ρημάτων «κάνει και βαπτίζει», όχι μόνο να δούμε την έννοια της πρότασης, αλλά να δούμε ποιοι είναι άξιοι να βαπτιστούν. Όταν δύο ρήματα είναι μαζί σε μια πρόταση, το πρώτο δείχνει την ενέργεια και το δεύτερο μας λέει πως η ενέργεια πραγματοποιείται. Το γεγονός ότι το ρήμα «βάπτισε» έρχεται μετά, και όχι πριν από το ρήμα «κάνει», καταδεικνύει ότι πρώτα ήταν μαθητές κι έπειτα βαπτίζονταν.

Υπάρχουν πολλά εδάφια στη Γραφή που διδάσκουν το ίδιο ακριβώς πράγμα. Ένα από αυτά, για παράδειγμα, είναι το ακόλουθο εδάφιο: «Διδάξτε τους και βαπτίστε τους» (Ματθ. 28:19).

2 «Αν και ο ίδιος ο Ιησούς δε βάπτισε, αλλά οι μαθητές του». Διαβάζουμε στην Καινή Διαθήκη ότι ο Κύριος δίδασκε και προσευχόταν, αλλά ποτέ δε βάπτισε κανέναν. Με τούτο θέλει να μας δείξει ότι το βάπτισμα δεν έχει τίποτε να κάνει με τη σωτηρία του ανθρώπου.

3 «Άφησε την Ιουδαία και αναχώρησε πάλι για τη Γαλιλαία». Οι Φαρισαίοι, που παρακολουθούσαν τις κινήσεις του Κυρίου μας, έβλεπαν ότι οι μαθητές Του βάφτιζαν και έκαναν περισσότερους ακόλουθους από εκείνους που βαπτίζονταν και ακολουθούσαν το βαπτιστή. Έτσι άρχισαν να ανησυχούν και να πιστεύουν ότι η επιρροή του Χριστού στους ανθρώπους απειλούσε την ίδια τους την εξουσία. Θα έπρεπε να ληφθούν μέτρα και ιδιαίτερα εκεί που βρισκόταν το αρχηγείο τους. Εκεί που τα πάντα διοικούνταν από τη δύναμη του Συνεδρίου. Ο Ιησούς αντιλήφθηκε τις προθέσεις των Φαρισαίων κι έφυγε και πήγε στη Γαλιλαία. Η περιοχή της Γαλιλαίας ήταν κατάμεστη από Εθνικούς.

4 «Έπρεπε όμως να περάσει μέσα από τη Σαμάρεια». Έπρεπε να περάσει από τη Σαμάρεια, γιατί εκεί βρίσκονταν μερικοί από τους εκλεκτούς του Θεού. Κι εδώ ερχόμαστε στην επαλήθευση των λόγων του Κυρίου: «Έχω κι άλλα πρόβατα που δεν είναι από τούτο το μαντρί» (Ιωάν. 10:16).

«Έπρεπε όμως να περάσει μέσα από τη Σαμάρεια». Ποτέ δεν μπορούμε να εκτιμήσουμε την αξία των Γραφών αν δε γυρίσουμε πίσω στις βασικές αλήθειες του «προορισμού», που τοποθετεί πρώτα το Θεό και που οι επιλογές είναι δικές Του, κι έπειτα δικές μας.

5, 6 «Έρχεται λοιπόν σε μια πόλη της Σαμάρειας, που ονομάζεται Συχάρ, κοντά στο χωράφι που έδωσε ο Ιακώβ στον Ιωσήφ, το γιο του. Εκεί υπήρχε κι ένα πηγάδι του Ιακώβ. Έτσι ο Ιησούς, κατάκοπος καθώς ήταν, καθόταν κοντά στο πηγάδι. Η ώρα ήταν περίπου δώδεκα το μεσημέρι». Πόσο αληθινά άνθρωπος ήταν ο Ιησούς! Σε όλα τα σημεία φαινόταν ότι ήταν ίδιος με τα αδέρφια Του. Η κούραση Τον οδήγησε να καθίσει στο πεζούλι του πηγαδιού. Χρειαζόταν να πάρει μια ανάσα. Στην έρημο πείνασε. Στο σταυρό δίψασε. Εδώ κουράστηκε. Θεληματικά δέχτηκε να υποβληθεί σε όλες αυτές τις περιστάσεις. Και όλα αυτά τα έκανε σε απόλυτη υποταγή και αγάπη προς τον Πατέρα και αγάπη προς το ποίμνιό Του! Αφού δοκιμάστηκε καθ' όλα, μπορεί τώρα να βοηθήσει κι εμάς από τα προβλήματα και τις δοκιμασίες που αντιμετωπίζουμε καθημερινά.

Η συνάντηση του Κυρίου μας με τη Σαμαρείτισσα έγινε στο Συχάρ, που σημαίνει «τόπος εξαγόρασης». Κι αυτή ήταν η δωρεά που ο Θεός της πρόσφερε στο πηγάδι. Το πηγάδι αντιπροσωπεύει τον ίδιο και το νερό ήταν το έμβλημα της σωτηρίας που βρίσκεται μέσα Του. Τι όμορφο τοπίο που διάλεξε ο Κύριος να προσφέρει στη Σαμαρείτισσα «τη δωρεά του Θεού», που σε όσους τη δέχονται δεν κοστίζει τίποτε, αλλά σε Εκείνον κόστισε πολλά.

Ο Ιησούς και η Σαμαρείτισσα

7 «Την ώρα εκείνη έρχεται μια γυναίκα από τη Σαμάρεια για να αντλήσει νερό». Φαίνεται ότι η Σαμαρείτισσα διάλεξε την ώρα αυτή γιατί, από τον πολύ καύσωνα, δεν υπήρχε ψυχή έξω στους δρόμους κι έτσι δε θα μπορούσε να τη δει κανείς. Φαίνεται ότι η ώρα του Θεού είχε σημάνει γι' αυτή, γιατί θα συναντούσε το Σωτήρα της. Όλες οι κινήσεις μας κατευθύνονται από τη Θεία Πρόνοια. Εκείνη δεν είχε ούτε την παραμικρή ιδέα. Μπορεί ο Κύριος να ήταν κουρασμένος, αλλά ποτέ τόσο που δε θα έψαχνε να βρει και να σώσει το απολωλός. Γνώριζε τη μεγάλη ανάγκη που είχε η Σαμαρείτισσα και βρισκόταν εκεί σκόπιμα. Ήθελε να πάρει από τις σκέψεις της την προκατάληψη και να δαμάσει το ανυπότακτο θέλημά της.

«Δώσε μου να πιω», της λέει ο Ιησούς. Καθισμένος εκεί στο πεζούλι του πηγαδιού θέλει να της δείξει την κατάσταση στην οποία βρισκόταν και να την οδηγήσει να δεχθεί τη δωρεά του Θεού που μόνο Εκείνος μπορεί να προσφέρει. Βήμα προς βήμα εγγίζει την καρδιά της, ψάχνοντας τη συνείδησή της και ξυπνώντας την ψυχή της να δει τη μεγάλη ανάγκη που είχε. «Δώσε μου να πιω». Εδώ ήταν το αρχικό σημείο που το Θείο έργο της χάρης Του θα άρχιζε να διαμορφώνεται μέσα της. Με τη λέξη «δώσε», ο Κύριος θέλει να οδηγήσει τις σκέψεις της Σαμαρείτισσας στη χάρη. «Δώσε μου να πιω» σημαίνει κάτι περισσότερο από το να σβήσει τη δίψα Του. Ο κόσμος εδώ βρισκόταν σε μια διψασμένη και ξηρή περίοδο που χρειαζόταν εκείνο που θα δρόσιζε όλους τους φτωχούς κι απελπισμένους αμαρτωλούς και σ' αντάλλαγμα θα κέρδιζε την πίστη τους.

«Δώσε μου να πιω». Πώς μια φτωχή και χρεοκοπημένη αμαρτωλή θα μπορούσε να δώσει αν πρώτα δεν έπαιρνε; Ήθελε να τη φέρει πρόσωπο με πρόσωπο με την πραγματικότητα. Ο άνθρωπος πρώτα πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι είναι ανίκανος κι έπειτα να ζητήσει τη χάρη Του και τη δύναμή Του που μπορούν να είναι ευχάριστα στην όψη του Θεού.

Ο νόμος, όσο άγιος, δίκαιος και καλός να ήταν, ποιος θα μπορούσε να τον τηρήσει; Μόνον ο Θεάνθρωπος. Επομένως είχε δοθεί σκόπιμα. Είχε δοθεί να γνωρίσουμε πόσο αδύναμοι είμαστε και να μας οδηγήσει να κατεβούμε στα γόνατα και να ζητήσουμε έλεος από τον Παντοδύναμο Θεό. «Ό,τι είναι αδύνατον (ακατόρθωτο) για τον άνθρωπο, είναι δυνατόν (κατορθωτό) για το Θεό» (Λουκά 18:27). Αυτό είναι το πρώτο μάθημα στο σχολείο του Θεού.

8 «Οι μαθητές του στο μεταξύ είχαν πάει στην πόλη για ν' αγοράσουν τρόφιμα». Ο Χριστός ήθελε τη φτωχή εκείνη ψυχούλα να είναι μόνη της, όπως έγινε και με το Νικόδημο, τη μοιχαλίδα (κεφ. 8), τον τυφλό (κεφ. 9) και τόσους άλλους. Μόνοι με το Θεό και το Λόγο Του είναι το μοναδικό μέρος που ο αμαρτωλός έχει ανάγκη να βρεθεί. Και με κανέναν στο ενδιαίτημα. Γιατί κάτι τέτοιο δεν είναι τίποτε άλλο από ανθρώπινες επινοήσεις. Κανείς δεν μπορεί να διαπραγματευθεί το θέμα της ψυχής μας εκτός από μας και το δημιουργό της που τη γνωρίζει πιο καλά κι από εμάς τους ίδιους.

9 «Η γυναίκα του αποκρίνεται: “Πώς γίνεται εσύ που είσαι Ιουδαίος, να ζητάς να πιεις νερό από μένα που είμαι Σαμαρείτισσα;” (γιατί δε σχετίζονται οι Ιουδαίοι με τους Σαμαρείτες)». Το αίτημα του Κυρίου εξέπληξε τη Σαμαρείτισσα. Ήξερε ότι οι Εβραίοι τραβούσαν τα άκρα πάνω σε θρησκευτικά θέματα. Το θεωρούσαν ως αμάρτημα. Η αντιπάθεια αυτή, αν το καλοσκεφτούμε, είναι παράφορη. Δυστυχώς η αντιπάθεια αυτή υπάρχει και μεταξύ των χριστιανών. Μόνο η αλήθεια του Θεού μπορεί να ξεδιαλύνει αυτές τις διαφορές μας και η χάρη Του να απαλύνει τις προκαταλήψεις.

10 «Ο Ιησούς της αποκρίθηκε: “Αν ήξερες τη δωρεά του Θεού, και ποιος είναι αυτός που σου λέει: Δώσε μου να πιω, εσύ θα ζητούσες απ' αυτόν και θα σου έδινε νερό ζωντανό”». Η σωτηρία του ανθρώπου δεν έρχεται με το να δώσουμε εμείς, αλλά με το να δεχτούμε. Ο Θεός είναι ο δότης. Αυτό που εμείς πρέπει να κάνουμε είναι να τη δεχτούμε. Να δεχτούμε τη δωρεά του Θεού. Τη δωρεά που είναι η σωτηρία, η αιώνια ζωή. Είναι «το ζωντανό νερό» που ο Χριστός αναφέρει στο τέλος του εδαφίου που μελετάμε. Ο αμαρτωλός για να πάρει, πρέπει να ζητήσει.

«Αν ήξερες τη δωρεά του Θεού, και ποιος είναι αυτός που σου λέει: Δώσε μου να πιω, εσύ θα ζητούσες απ' αυτόν και θα σου έδινε νερό ζωντανό”». Αν ο αμαρτωλός καταλάβει τον κίνδυνο και τη χαμένη κατάσταση που βρίσκεται, τότε μπορεί να δει την ανάγκη ότι χρειάζεται Σωτήρα. Πρέπει να πετάξει τα κουρέλια της αυτοδικαίωσης και να έρθει ενώπιον του Θεού. Πρέπει να διαπραγματευθεί το θέμα αυτό με το Χριστό. Πρέπει το αίτημά του αυτό να το κάνει ο ίδιος στο Χριστό. Η διαπραγμάτευση πρέπει να γίνει με Εκείνον που είναι η Πηγή της Ζωής.

Το νερό είναι δώρο Θεού. Είναι κάτι που παρ' όλη τη σοφία που ο άνθρωπος καυχάται ότι έχει, δεν μπορεί και να το δημιουργήσει. Για νερό, εξαρτώμεθα αποκλειστικά απ' το Θεό. Το ίδιο είναι και με τη σωτηρία Του, που το νερό εδώ εικονίζει. Το νερό είναι απαραίτητο στον άνθρωπο. Δεν είναι πολυτέλεια, αλλά ανάγκη ζωής. Γιατί χωρίς αυτό, ο άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει.

Το ίδιο ακριβώς είναι με τη σωτηρία του Θεού. Μακριά της, οι άνθρωποι είναι για πάντα χαμένοι. Το νερό είναι κάτι που έρχεται απ' τον ουρανό. Δεν είναι προϊόν της γης, αλλά έρχεται από πάνω. Το ίδιο είναι με τη σωτηρία, η οποία έρχεται από τον Κύριο. Το νερό είναι ένα μεγάλο ευεργέτημα. Είναι ένα υπέροχο δώρο, που δροσίζει το φλεγόμενο πρόσωπο, σβήνει τη δίψα, αναζωογονεί και ικανοποιεί απόλυτα τον άνθρωπο. Το ίδιο ακριβώς

προσφέρει η σωτηρία που βρίσκεται στο Χριστό. Το νερό είναι κάτι που δεν μας κουράζει ποτέ. Το ίδιο νιώθει και κάθε καρδιά που δέχεται τη σωτηρία του Θεού. Το νερό δεν διανέμεται εξίσου από το Θεό. Σε πολλά μέρη έχουμε αφθονία, σε άλλα μέρη λιγότερο και σε άλλα καθόλου.

Είναι το ίδιο και με τη σωτηρία του Θεού. Πολλά έθνη έχουν ευλογηθεί από την παρουσία και το έργο του Κυρίου, σε άλλα έθνη σε μικρότερο βαθμό βλέπουμε ανθρώπους να έχουν περάσει απ' το θάνατο στη ζωή και άλλα να μην έχουν πάρει την πιο μικρή γεύση.

«Και θα σου έδινε νερό ζωντανό». Πόση ευλογία! Το ζωντανό νερό δεν κοστίζει χρήματα. Δεν έχει τιμή. Είναι δώρο. Μόνον ο Χριστός μπορεί να μας το δώσει, αρκεί να Του το ζητήσουμε.

11 «Του λέει η γυναίκα: “Κύριε, ούτε κουβά δεν έχεις και το πηγάδι είναι βαθύ. Από πού λοιπόν έχεις το ζωντανό νερό;». Η Σαμαρείτισσα συνεχίζει να φέρνει αντιρρήσεις και να κάνει απανωτές ερωτήσεις. Την πηγή του ζωντανού νερού δεν την ξέρει. Ένα όμως που ξέρει είναι ότι το πηγάδι είναι βαθύ, που τα χέρια μας δεν μπορούν να φτάσουν εκεί κάτω. Τότε από πού θα πάρουμε ζωντανό νερό; Πώς θα αποκτήσουμε αιώνια ζωή; Με το να τηρήσουμε το Νόμο; Όχι, βέβαια. Γιατί με τα έργα του Νόμου δε θα δικαιωθεί κανείς ενώπιον του Θεού (Ρωμ. 3:20). Τότε, μήπως χρειάζεται να καλλιεργήσουμε το λίγο φως που έχουμε ή ό,τι το καλό υπάρχει μέσα μας; Όχι, γιατί ξέρω ότι μέσα στη φύση μου δεν κατοικεί τίποτε το καλό, γιατί ενώ έχω πάντα τη θέληση, όμως δεν έχω τη δύναμη να το πραγματοποιήσω (Ρωμ. 7:18). Τότε, τι; Το ζωντανό νερό δεν είναι κάποιος μισθός που πρέπει να κερδίσουμε ή κάποιο βραβείο που πρέπει να επιδιώξουμε να κατακτήσουμε ή ακόμα κάποιο στέμμα που πρέπει να φορέσουμε που θα συνοδεύεται με μια χρυσή ράβδο και μια εντυπωσιακή ενδυμασία. Είναι ένα δώρο που μας δίνει ο Θεός μέσω του Ιησού Χριστού (Ρωμ. 6:23). Μάλιστα, γλυκιά μου ψυχούλα, χρειάστηκε η μεγάλη καταδεκτικότητα της αγάπης του Σωτήρα μας για να μπορεί ο αμαρτωλός να πάρει τη χάρη Του.

12 «Μήπως εσύ είσαι ανώτερος από τον πατέρα μας, τον Ιακώβ, που μας έδωσε το πηγάδι, αφού ήπια απ' αυτό κι ο ίδιος και οι γιοι του και τα κοπάδια του;». Βαθύ το πηγάδι αλλά η ανάγκη του ανθρώπου ακόμα βαθύτερη. Και ασύγκριτα βαθύτερη η ανάγκη της χάρης Του που Τον κατέβασε απ' τον ουρανό στη γη. Η Σαμαρείτισσα δεν ήξερε με Ποιον συνομιλούσε. Τα μάτια της ήταν ακόμα κλειστά. Δεν ήξερε ότι ο συνομιλητής της ήταν ο Θεός του Ιακώβ. Γι' αυτό και οι ερωτήσεις της φαίνεται να μας δείχνουν τη φυσική της άγνοια. Ο Κύριος όμως έχει τον τρόπο Του να ενεργεί πάντοτε κατά θαυμαστό τρόπο, που ο λόγος Του να μη γυρίζει ποτέ άκαρπος.

«Μήπως εσύ είσαι ανώτερος απ' τον πατέρα μας τον Ιακώβ, που μας έδωσε το πηγάδι, αφού ήπια απ' αυτό και ο ίδιος και οι γιοι του και τα κοπάδια του;». Το πηγάδι πάει πίσω σε χρόνια όσο κι ο αμαρτωλός. Η σωτηρία για την οποία το νερό του πηγαδιού μιλάει, είχε δροσίσει τις καρδιές του Άβελ, του Ενώχ, του Νώε και του Αβραάμ και όλων των αγίων της Παλιάς Διαθήκης. Ο Θεός πάντοτε είχε τον ίδιο τρόπο σωτηρίας από τότε που η αμαρτία έκανε την εισβολή της στον κόσμο. Η σωτηρία πάντοτε εγένετο με παροχή χάρης μέσω της πίστης και μακριά από ανθρώπινα έργα. Το Ευαγγέλιο δεν είναι νεωτερισμός, είχε κηρυχθεί προ πολλού στον Αβραάμ (Γαλ. 3:8). Είχε κηρυχθεί στους προπάτορές μας, τον Αδάμ και την Εύα στον κήπο της Εδέμ, όταν τους έντυσε με δερμάτινους χιτώνες (Γεν. 3:21). Ο Θεός είχε ανέκαθεν κάνει γνωστό το γεγονός ότι χωρίς αίμα δε γίνεται άφεση αμαρτιών, και τούτο μέσω του θανάτου ενός αθώου που θα έπαιρνε τη θέση του αμαρτωλού και θα κάλυπτε πλήρως την

ενοχή των αμαρτιών του, έτσι που ο καθαρισμένος αμαρτωλός να στέκεται ατάραχος ενώπιον του Τριαδικού Θεού που τον δεχόταν στο όνομα του «Αγαπημένου Του».

13 «Ο Ιησούς της απάντησε: “Όποιος πίνει από το νερό αυτό, θα ξαναδιψάσει”». Ο Κύριος ήταν αποφασισμένος να αποκαλύψει τον εαυτό Του στην αμαρτωλή Σαμαρείτισσα. «Όποιος πίνει από το νερό αυτό, θα ξαναδιψάσει». Το φυσικό νερό είναι για το σώμα και τις ανάγκες του. Δεν μπορεί ποτέ να κόψει την πνευματική δίψα, γι’ αυτό χρειάζεται πνευματικό νερό να ικανοποιήσει τις ανάγκες της. Καμία ανθρώπινη προσπάθεια δεν είναι αρκετή. Η καρδιά πάντοτε διψάει. Ποτέ δε νιώθει ότι η δίψα της έχει κορεστεί, μέχρι τότε που θα οδηγηθεί στο Δότη του Ζωντανού Νερού να πάρει τη γεύση που χρειάζεται. Τη γεύση που της ανήκει και λόγω άγνοιας της τη στερούμε.

14 «Μα όποιος πει από το νερό που θα του δώσω εγώ, αυτός όχι, δε θα διψάσει ποτέ. Απεναντίας, το νερό που θα του δώσω, θα γίνει μέσα του μια πηγή που θα αναβλύζει νερό ζωής αιώνιας». Εδώ είναι η ικανοποίηση της ψυχής. Εκείνος που ζητάει και παίρνει είναι απόλυτα ικανοποιημένος. Ο Κύριος συνεχίζει να λέει: «Το νερό που θα του δώσω, θα γίνει μέσα του μια πηγή που θα αναβλύζει νερό ζωής αιώνιας». Ο πιστός τώρα έχει μέσα του την πηγή του ζωντανού νερού, δροσερή, να ρέει και να αναβλύζει μέσα στο δικό της επίπεδο που πάντοτε επιδιώκει να καλύπτει.

«Όποιος πίνει». Όποιος παίρνει το νερό της αιώνιας ζωής, που προσφέρεται δωρεάν απ’ το Θεό μέσω του Ιησού Χριστού, «δε θα διψάσει ποτέ». Η χάρη του Θεού γεμίζει τα κενά της καρδιάς μας και ποτάμια ειρήνης, ασφάλειας, πνευματικής χαράς και ικανοποίησης κυλάνε μέσα μας. Κι όσο πιο πολύ αυξάνει κανείς απ’ την ποσότητα νερού, τόσο πιο μεγάλη η ικανοποίησή του.

15 «Του λέει η γυναίκα: “Δώσε μου το νερό αυτό για να μη διψάω κι ούτε να έρχομαι εδώ για να αντλώ”». Το φυσικό μυαλό είναι πάντοτε απασχολημένο με φυσικά πράγματα. Οι ιδέες του, τα συναισθήματά του και γενικά ο κύκλος που περιστρέφεται, είναι γύρω από κείνο που ξέρει. Ζει μέσα στο δικό του χώρο και βρίσκει τις δικές του απολαύσεις. Και αν παραμείνει εκεί, εκεί θα ζήσει και θα πεθάνει. Η φτωχή εκείνη αμαρτωλή δεν καταλαβαίνει, τα λόγια του Κυρίου, αλλά καθώς η συζήτηση συνεχίζεται, βλέπουμε σημεία ελπίδας.

«Πού; Πώς;». Φαίνεται πως οι πρώτες ακτίνες Θείου Φωτός άρχισαν να φωτίζουν τη σκοτεινή της αντίληψη. «Κύριε, δώσε μου να πιω». Άρχισε κάπως να κερδίζει την καρδιά της. Το αίσθημα της ανάγκης έπρεπε να δημιουργηθεί μέσα στη συνείδησή της. Αλλά, πώς; Πολύ απλό. Έπρεπε να την πείσει για την αμαρτία. Κι όταν ο άνθρωπος αντιληφθεί το μέγεθος του κακού που προξενεί η αμαρτία, τότε μόνο θα ζητήσει να ελευθερωθεί απ’ αυτό. Σωτηρία σημαίνει αποφυγή από κάποιο κίνδυνο. Όταν ο κίνδυνος της αμαρτίας αρχίζει να δονεί τη συνείδησή μας, τότε μόνο θα καταφύγουμε στο Χριστό. Και η ευλογία της δε θα ’ρθει, έως ότου η Θεία πειθώ μας οδηγήσει να ομολογήσουμε την αμαρτωλότητά μας που βρίσκεται μέσα μας.

16 «Της λέει ο Ιησούς: “Πήγαινε φώναξε τον άντρα σου κι έλα εδώ”». Ας δώσουμε λίγη προσοχή στο κρίσιμο αυτό σημείο. «Φώναξε τον άντρα σου». Αυτό αναφέρεται στη συνείδησή της. «Κι έλα εδώ». Ο λόγος αυτός ήταν για την καρδιά της. Ο τρόπος που της μίλησε ήταν: Αν θέλεις απ’ το ζωντανό νερό για το οποίο σου μιλώ, μπορεί να το έχεις σαν μια φτωχή, καταδικασμένη, συντριμμένη αμαρτωλή. Δεν της λέει «Πήγαινε», αλλά προσθέτει και το «Έλα». Δε θα πήγαινε να φωνάξει τον άντρα της μόνον, αλλά έπρεπε να γυρίσει στο Χριστό

με τον αληθινό της χαρακτήρα. Ήταν μια θαυμάσια ανάμειξη από χάρη και αλήθεια. «Αλήθεια» για τη συνείδηση και «χάρη» για την καρδιά. «Αλήθεια», που θα την οδηγούσε στο φως και «χάρη» που την ξαναφέρει κοντά στο Σωτήρα!

17, 18 «Αποκρίθηκε εκείνη: “Δεν έχω άντρα”. Τότε ο Ιησούς της είπε: “Καλά είπες πως δεν έχεις άντρα, γιατί πήρες πέντε άντρες, κι αυτός που έχεις τώρα δεν είναι άντρας σου. Σε τούτο είπες την αλήθεια”». Πόσο όμορφα τα λόγια αυτά του Κυρίου καθώς αποκαλύπτουν τη Θεότητά Του και την πανσοφία Του. Γνωρίζει την καρδιά της και ολόκληρη τη ζωή της. Γνωρίζει τα πάντα για όλους μας και τίποτε δεν μπορεί να διαφύγει απ’ το ακοίμητο μάτι Του.

19 «Του λέει η γυναίκα: “Κύριε, βλέπω πως εσύ είσαι προφήτης”». Η γυναίκα αυτή αντιμετώπιζε τις τελευταίες δυσκολίες με ερωτήσεις κι ανησυχίες πριν η αλήθεια του Θεού καταστάλαζε μέσα της και της δώσει τη δικαίωση που κάθε αμαρτωλός πρέπει να επιδιώκει. Βρισκόταν στην παραμονή της αναγέννησης. Η αναγέννηση είναι μια ακαριαία ενέργεια και εμπειρία, αλλά προηγουμένως υπάρχει μια πορεία, κάποτε σύντομη και κάποτε χρόνια. Μέσα σ’ αυτή την πορεία υπάρχει μια συνεχής πάλη ανάμεσα στο φως και το σκοτάδι και τίποτε δεν είναι καθαρά προσδιορισμένο. Από τη μία πλευρά η λειτουργία του Πνεύματος κι απ’ την άλλη οι ενέργειες της σάρκας, κάνουν την εμφάνισή τους και τα δύο στο σημείο αυτό του κεφαλαίου 4 αρκετά διακριτικά.

Στο προηγούμενο εδάφιο η γυναίκα είχε πει «Θεωρώ ότι Εσύ Είσαι προφήτης». Αυτό δείχνει ότι το φως είχε αρχίσει να φωτίζει την αντίληψή της. Ήταν η αυγή της πνευματικής νοημοσύνης. Αλλά αμέσως μετά από αυτό ανακαλύπτουμε τα έργα της σάρκας.

«Οι προπάτορές μας λάτρεψαν το Θεό στο βουνό αυτό, ενώ εσείς λέτε πως στα Ιεροσόλυμα είναι ο τόπος όπου πρέπει να Τον λατρεύουν». Εδώ φαίνεται η έχθρα του φυσικού μυαλού που συνοδεύεται με την προκατάληψη. Το θέμα «πού» πρέπει να λατρεύεται ο Θεός ήταν το κύριο θέμα που έφερε αντιμέτωπους τους Εβραίους και τους Σαμαρείτες. Ο Κύριός της είχε ήδη συστήσει ένα ανησυχητικό θέμα. Είχε μιλήσει στη Σαμαρείτισσα για το θέμα της αμαρτίας την οποία (αμαρτία) και καταδίκασε. Και όταν η συνείδηση ενός αμαρτωλού ενοχληθεί, κοιτάζει αμέσως να βρει τον τρόπο να ξεφύγει απ’ την αιχμή του δόρατος και να το στρέψει αλλού, με το να απασχολήσει τις σκέψεις του με άλλα πράγματα. Ο Κύριος με υπομονή την αποσπά από κάθε άσυλο που καταφεύγει. Θέλει να τη φέρει να αισθανθεί ότι είναι τρομερά αμαρτωλή, και Αυτός ένας μεγάλος Σωτήρας, που είχε έρθει με χάρη να τη σώσει, όχι μόνον από την ενοχή και την ποινή της αμαρτίας, αλλά από την εξουσία και τη δύναμη που ασκεί στον άνθρωπο.

Τι θα μπορούσε ένα βουνό ή η Ιερουσαλήμ να της προσφέρει; Τι έκανε για τις αμαρτίες της; Τι έπρεπε να κάνει για να σωθεί; Ποια ανακούφιση οι χώροι λατρείας θα μπορούσαν να προσφέρουν σε μια βαριά καρδιά και μια ένοχη συνείδηση; Θα μπορούσε να βρει σωτηρία στο βουνό; Θα μπορούσε να βρει ειρήνη στο ναό της Ιερουσαλήμ; Θα μπορούσε να λατρεύσει τον Πατέρα πνευματικά και αληθινά; Δεν είναι απλό ότι χρειαζόταν σωτηρία πριν να λατρεύει κάπου το Θεό;

21 «Της λέει ο Ιησούς: “Γυναίκα, πίστεψέ με, ότι έρχεται ο καιρός, που δε θα λατρεύετε τον Πατέρα ούτε στο βουνό αυτό ούτε στα Ιεροσόλυμα». Η ώρα είχε πλησιάσει που ο χώρος λατρείας δε θα γινόταν ούτε στο βουνό ούτε στα Ιεροσόλυμα και πως ο χώρος λατρείας είναι κάτι δευτερεύον. Αυτό που παίζει το σημαντικότερο ρόλο είναι ο τρόπος λατρείας.

«Θα λατρεύετε τον Πατέρα». Σ' αυτή εδώ την πρόταση βρίσκεται το γλυκό μήνυμα του Ευαγγελίου που ανοίγει το δρόμο στους Σαμαρείτες και σε κάθε άνθρωπο του πλανήτη μας να γίνει παιδί Αυτού του Πατέρα με την πίστη του στο Γιο. Η λέξη «Πατέρας» εδώ εννοεί κάτι περισσότερο, όπως σ' αυτή τη γυναίκα, απ' ό,τι θα μπορούσε να εννοεί η λέξη «Θεός».

22 «Εσείς λατρεύετε εκείνο που δε γνωρίζετε, ενώ εμείς λατρεύουμε εκείνο που γνωρίζουμε, γιατί η σωτηρία από τους Ιουδαίους είναι προκαθορισμένο να έρθει». Ο Κύριος διευθετεί το θέμα που είχε φέρει αντιμέτωπους τους Σαμαρείτες με τους Εβραίους. Οι Σαμαρείτες είχαν άδικο λόγω άγνοιας πως έπρεπε να λατρεύουν το Θεό στο βουνό. Η αλήθεια αυτή τους διέφευγε αφού πίστευαν μόνον την Πεντάτευχο, ενώ οι Εβραίοι είχαν διδαχθεί πως η σωτηρία θα ερχόταν απ' αυτούς. Τα λόγια αυτά μας φέρνουν στη σκέψη τα λόγια του αγίου Συμεών που είπε: «Κύριε, τα μάτια μου είδαν το μέσον της σωτηρίας που ετοιμάσες» (Λουκά 2:30). Επίσης τα λόγια του Βαπτιστή «Κάθε άνθρωπος θα δει το μέσον της σωτηρίας του Θεού» (Λουκά 3:6). Η σημασία της διακήρυξης του Χριστού είναι αυτή: Ότι ο Σωτήρας ή Μεσσίας θα ερχόταν μέσα απ' τους Εβραίους και συνεπώς η αληθινή λατρεία στο Θεό είναι να βρεθεί ανάμεσά τους.

Κάποιος ίσως να ρωτούσε γιατί ο Κύριος αναφέρεται στον εαυτό Του με την απρόσωπη εκείνη λέξη, «σωτηρία»; Ας προσέξουμε την παράγραφο που μελετάμε. Ο Χριστός συνέχιζε να θυμίζει στη Σαμαρείτισσα το γεγονός ότι ήταν αμαρτωλή, και συνεπώς ήταν άσκοπο να απασχολεί το νου της με σκέψεις γύρω από τόπους λατρείας. Αυτό που χρειαζόταν ήταν σωτηρία, που προέρχεται από τις υποσχέσεις του Θεού και πραγματοποιείται στο πρόσωπο του ενσαρκωμένου Γιου.

Στο εδάφιο αυτό βλέπουμε ότι η λέξη «σωτηρία» έχει πριν το άρθρο «η» σωτηρία, που δείχνει ότι είναι ειδικά μοναδική γιατί χωρίς σωτηρία δεν υπάρχει πνευματική λατρεία και αιώνια ζωή.

23 Έρχεται όμως ο καιρός, από τώρα κιόλας, κατά τον οποίο οι αληθινοί λατρευτές θα λατρεύουν το Θεό πνευματικά και αληθινά». Η τυπολατρία έπρεπε να τεθεί κατά μέρος γιατί δε χρειαζόταν άλλο, και αληθινοί λάτρες είναι εκείνοι στους οποίους ανήκει το όνομα αυτό σε σύγκριση με όλους εκείνους που τηρούν και ασκούν τυπικές λατρείες. «Οι αληθινοί λάτρες» λατρεύουν τον «Πατέρα» σαν αληθινά παιδιά Του με τρόπο που αρμόζει στο χαρακτήρα τους, πνευματικά και αληθινά.

«Πνευματικά και αληθινά». Μια πρόθεση ενώνει τα δύο επίθετα και έτσι κάνουν και τα δυο μια ιδέα.

Με άλλα λόγια, δεν έχουμε δύο διαφορετικά είδη λατρείας αλλά δύο απόψεις της ίδιας λατρείας. Η πραγματική λατρεία είναι πνευματική, είναι λατρεία ψυχής, αντίθετη από επιδεικτικές λατρείες πάνω σε ομοιώματα Θεού και είδωλα (Ησαΐα 40:13-26), που γίνονται αιτία να κινδυνεύουν και να χάνονται εκατομμύρια ψυχούλες.

Τώρα, η γυναίκα αυτή ήταν απλή, κι ο Κύριός μας πάντοτε πλησιάζει τον άνθρωπο και του μιλάει σύμφωνα με εκείνο που γνωρίζει. Έτσι δε θα πρέπει να συγχέουμε τη λέξη «αλήθεια» με την Αλήθεια του Ευαγγελίου. Κι αυτό που ο Κύριος της λέει εδώ είναι να λατρεύει το Θεό με ειλικρίνεια και όχι επιδεικτικά. Αληθινή λατρεία είναι να πλησιάσουμε το Θεό με συντριμμένη καρδιά και να Τον ευχαριστούμε για ό,τι είναι και να δεχόμαστε ό,τι μας προσφέρει, με ευγνωμοσύνη.

«Έτσι τους θέλει ο Πατέρας εκείνους που τον λατρεύουν». Αποδεσμευμένους από ανθρώπινα παραγγέλματα και προκαταλήψεις. Αληθινούς!

25 «Του λέει η γυναίκα: “Ξέρω ότι πρόκειται να έρθει ο Μεσσίας, που ονομάζεται Χριστός. Όταν έρθει εκείνος, θα μας τα φανερώσει όλα”». Εδώ είναι η αμοιβή του Σωτήρα για την ευγενική Του υπομονή γύρω απ’ τη σωτηρία της γυναίκας. Αργά αλλά σταθερά ο Λόγος είχε κάνει το έργο Του. Επιτέλους, η φτωχή εκείνη ψυχούλα είχε οδηγηθεί μακριά από κάθε εσφαλμένη καταφυγή και τώρα είναι έτοιμη για έναν «αποκεκαλυμμένον» Σωτήρα. Είχαν όλα τελειώσει. Οι δυσκολίες της είχαν εξομαλυνθεί και όλα τα ερωτήματά της απαντηθεί. Τώρα μιλούσε με απόλυτη βεβαιότητα: «Ξέρω ότι πρόκειται να έρθει ο Μεσσίας». Ίσως να περίμενε τον Ιησού να δηλώσει πως όλα αυτά που είχε πει γύρω απ’ το Θεό, τη σωτηρία και την αληθινή λατρεία συγγένευαν με την ελπίδα που είχε στην καρδιά της για το Μεσσία. «Το Μεσσία που θα τους αποκάλυπτε τα πάντα». Ο μαγνήτης της αγάπης την είχε ελκύσει, έτσι που κέρδισε το σκοπό που υπερ-επιθυμούσε πολύ πιο γρήγορα απ’ ό,τι περίμενε.

26 «Της λέει ο Ιησούς: “Εγώ είμαι, που σου μιλάω”». Τη στιγμή που η Σαμαρείτισσα εκφράζει την επιθυμία της για το Χριστό, της απαντάει: «Εγώ είμαι που συνομιλώ μαζί σου». Δεν χρειαζόταν τίποτε περισσότερο. Ο Σωτήρας των αμαρτωλών αποκάλυψε τον εαυτό Του. Αυτό ήταν αρκετό. Μια καταζητούμενη αμαρτωλή έρχεται πρόσωπο με πρόσωπο με το Σωτήρα και το θέμα της διευθετείται μια για πάντα. Εσύ, φίλη ψυχή, Τον αναζητήσεις ποτέ; Τακτοποίησες το σοβαρό θέμα της σωτηρίας που αφορά την ψυχή σου;

27 «Την ώρα που το έλεγε αυτό ήρθαν οι μαθητές του και απόρησαν που συνομιλούσε με γυναίκα. Μα κανένας δεν τον ρώτησε: “Τι συζητάς;” ή “Γιατί συνομιλείς μαζί της;”». Για μια ακόμα φορά διακρίνουμε τις διαπραγματεύσεις του Θεού που ρυθμίζουν και κατευθύνουν και τις πιο μικρές κινήσεις των δημιουργημάτων Του. Οι μαθητές είχαν κατεβεί στην πόλη να αγοράσουν κάτι για φαγητό. Φαίνεται ότι αυτή ήταν και η επιθυμία του Ιησού να μείνει μόνος Του με τη Σαμαρείτισσα. Ο σκοπός Του είχε εκπληρωθεί. Η χάρη είχε κατορθώσει μια ένδοξη νίκη. Άλλη μια ψυχούλα διασώθηκε αρπάζοντάς την απ’ τη φωτιά (Ιούδα 1:23). Η αμαρτωλή Σαμαρείτισσα είχε οδηγηθεί απ’ το σκοτάδι στο θαυμαστό φως του Θεού. Τη στιγμή εκείνη επέστρεψαν οι μαθητές Του και απόρησαν που ο Κύριος συνομιλούσε με την περιφρονημένη εκείνη γυναίκα. Δεν τόλμησαν να πουν τίποτε. Το μόνο που είδαν ήταν ένα αίσιο τέλος.

Η εικόνα αυτή τους δίδαξε ότι η σώζουσα χάρη δεν ήταν μόνο για τους Εβραίους αλλά και για τους Εθνικούς. Αυτό τους άφησε άναυδους και κανένας δεν τολμούσε να Του κάνει καμιά ερώτηση.

28 «Άφησε τότε τη στάμνα της η γυναίκα και πήγε στην πόλη και λέει στους ανθρώπους». Το φως της γνώσης της δόξας του Θεού, που έλαμπε στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού (Β’ Κορ. 4:6), έλαμπε τώρα και μέσα στην καρδιά της πιστής αμαρτωλής. Είχε έρθει να πάρει φυσικό νερό και αντί να γεμίσει τη στάμνα της μ’ αυτό, βρήκε την αστείρευτη πηγή που γέμισε την ψυχή της και ξεχείλισε καθώς τώρα τρέχει στην πόλη να διαλαλήσει το γεγονός εκείνο στους ανθρώπους που βρίσκονταν εκεί.

29 «Ελάτε να δείτε κάποιον που μου είπε όλα όσα έχω κάνει, μήπως και είναι αυτός ο Χριστός». Η ενέργεια του Θεού είχε μεταμορφώσει την καταδικασμένη αμαρτωλή σε αφοσιωμένη αγία. Δεν χρειαζόταν να τεθεί σε «δικαστική επιτήρηση». Είχε σωθεί. Είχε σωθεί

με τη χάρη του Θεού μέσω πίστης και χωρίς έργα. Την περιέβαλε η αγάπη του Χριστού. Είχε τώρα τη φύση Του και ένιωθε συμπόνια για τις χαμένες ψυχούλες.

«Ελάτε να δείτε». «Ελάτε» ήταν η λέξη που είχε ακούσει από τα χείλη του Χριστού και τώρα τη μεταχειριζόταν. «Ελάτε» είναι το μήνυμα του Ευαγγελίου που έχει φέρει ειρήνη στις καρδιές εκατομμυρίων ανθρώπων. «Δεύτε λάβετε φως!».

30 «Βγήκαν τότε από την πόλη και κατευθύνονταν προς αυτόν». Οι άνθρωποι άφησαν τα σπίτια τους, τις δουλειές τους και την καθημερινή τους ρουτίνα και πήγαν να Τον γνωρίσουν. Είναι πολύ όμορφο να βγούμε κι εμείς, έστω και για λίγο απ' την καθημερινότητα και να γνωρίσουμε το μεγαλείο της αγάπης Του που έχει τη δύναμη να αναζωογονήσει τις ξηραμένες ψυχές μας.

31 «Στο μεταξύ, οι μαθητές του τον παρακαλούσαν λέγοντας: “Δάσκαλε, φάε”». Πριν φύγουν, Τον είχαν αφήσει πολύ ταλαιπωρημένο. Το γεγονός όμως ότι τώρα Τον έβλεπαν ανανεωμένο, δεν μπορούσαν να το καταλάβουν. Ο τρόπος που Του ζητούσαν να φάει ήταν ευγενικός. Φαίνεται πως ένας δότης δεν τρέφεται με φυσική τροφή μόνο, αλλά με την απόλαυση που παίρνει από εκείνο που δίνει. Ο Ιησούς είχε πάρει το ψάρι από την πετονιά που είχε ρίξει, είχε ήδη πάρει την τροφή Του.

32 «Μα εκείνος τους είπε: “Εγώ έχω φαγητό να φάω, που εσείς δεν το ξέρετε”». Είχε τροφή. Δίνοντας πνευματικές ευλογίες στους άλλους, ευλογούνταν ο ίδιος. Έπαιρνε ειρήνη και χαρά κάνοντας το θέλημα του Θεού. Ο υποταγής υπηρέτης «είχε φαγητό να φάει». Μια τέτοια υπηρεσία και άλλες παρόμοιες είναι οι αρχές πάνω στις οποίες ο Κύριός μας θέλει να κατευθύνει τους μαθητές Του.

33 «Έλεγαν, λοιπόν, οι μαθητές μεταξύ τους: “Μήπως του έφερε κανείς να φάει;”». Μπορεί να ήταν μαθητές του Κυρίου, αλλά μέχρι τώρα είχαν πνευματική άγνοια. Οι σκέψεις τους εστιάζονταν πάνω σε υλικά πράγματα. Πολύ λίγα γνώριζαν για τις σχέσεις του Χριστού με τον Πατέρα. Πάντοτε θα υπάρχει άγνοια, ακόμα και στους πιο καλούς ανθρώπους, μέχρι τότε που θα τους διδάξει ο Θεός. Αυτή δυστυχώς είναι η κατάσταση του φυσικού ανθρώπου. Μοιάζει με την παλιά κατάσταση τη δική μας.

34 «Τους λέει ο Ιησούς: “Φαγητό δικό μου είναι να εκτελώ το θέλημα εκείνου που με έστειλε και να αποπερατώσω το δικό του έργο”». Ποιο ακριβώς ήταν το θέλημα του Θεού που έστειλε το Χριστό στον κόσμο; Τις απαντήσεις τόσο πάνω σ' αυτό το ερώτημα όσο και σε ό,τι άλλο αφορά τη ζωή μας και το έργο που ο Κύριος μας έχει αναθέσει μπορούμε να τα πάρουμε μέσα από το λόγο Του.

Ας ρίξουμε μια ματιά στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη 6:38, 39. Τα εδάφια αυτά μπορούν να μας βοηθήσουν να δούμε σαφώς ότι το θέλημα του Πατέρα ήταν να μη χάσει ο Γιος κανέναν από εκείνους που Του είχε δώσει, και το έργο του Γιου ήταν να οδηγεί πάντοτε τις ψυχούλες να βρουν σωτηρία. «Γιατί ο Θεός δεν μας προόριζε για το ξέσπασμα της οργής Του, αλλά για να αποκτήσουμε σωτηρία μέσω του Κυρίου Ιησού Χριστού (Α΄ Θεσ. 5:9).

35 «Εσείς δε λέτε: Τέσσερις μήνες ακόμα και θα έχουμε θερισμό; Μα εγώ σας λέω: Ορίστε! Σηκώστε τα μάτια σας και κοιτάξτε τα χωράφια ότι είναι κιόλας άσπρα, έτοιμα για θερισμό!». Αυτό έγινε στην αρχή του έτους και, καθώς κοιτούσαν τις πράσινες πεδιάδες, έκαναν τον υπολογισμό τους ότι σε τέσσερις μήνες θα ερχόταν η εποχή του θερισμού. Ο Ιησούς τους λέει: «Μη λέτε ότι ο θερισμός θα έρθει μετά από τέσσερις μήνες. Ορίστε, Εγώ σας λέω σηκώστε τα μάτια σας και κοιτάξτε τα χωράφια ότι είναι κιόλας άσπρα, έτοιμα για θερισμό».

Όχι, βέβαια, χωράφια των σιταριών, αλλά οι πεδιάδες των εθνών που είναι γεμάτες από ανθρώπους. Αυτές είναι κάτασπρες από άντρες και γυναίκες που ζουν και πεθαίνουν στην αμαρτία, φωνάζοντας «Ποιος θα μας δείξει το καλό;». Αυτή είναι η ευθύνη όλων εκείνων που έχουν σωθεί με τη χάρη του Χριστού και διαβιβάζουν το μήνυμα του Ευαγγελίου σε όλους εκείνους που δεν Τον γνωρίζουν.

Το ευτύχημα είναι που υπάρχουν κι αυτοί οι άνθρωποι οι οποίοι δεν ξεχνούν την αποστολή τους, διαφορετικά τόσο εσείς όσο κι εγώ θα είχαμε άγνοια για το Θεό και θα ζούσαμε μέσα στην αμαρτία και τη διαφθορά.

Οι μαθητές εστάλησαν σ' ολόκληρη τη γη της Ισραηλίας, στην οποία είχαν σταλεί προφήτες σε άλλες εποχές. Πήγαιναν να θερίσουν εκεί όπου οι άλλοι είχαν σπείρει. Έτσι και σήμερα, στέλνει τους υπηρέτες Του, άλλοι να σπείρουν κι άλλοι να θερίσουν, και μια μέρα να χαρούν όλοι μαζί.

39 - 42 «Κι από την πόλη εκείνη των Σαμαρειτών πίστεψαν πολλοί σ' αυτόν, χάρη στη διήγηση της γυναίκας, που έδινε τη μαρτυρία της λέγοντας: "Αυτός μου είπε όλα όσα έχω κάνει!". Έτσι, μόλις ήρθαν κοντά του οι Σαμαρείτες, τον παρακαλούσαν να μείνει μαζί τους, κι έμεινε εκεί δύο μέρες. Τότε πίστεψαν ακόμα περισσότεροι, χάρη στη δική του διδαχή, κι έλεγαν στη γυναίκα: "Τώρα πια δεν πιστεύουμε χάρη στη δική σου τη διήγηση, αφού εμείς οι ίδιοι τον έχουμε ακούσει και ξέρουμε πως αυτός είναι πραγματικά ο Σωτήρας του κόσμου, ο Χριστός!". Τα εδάφια αυτά δίνουν τη μαρτυρία της Σαμαρείτισσας. Τη μαρτυρία της και το έργο της. «Αυτός μου είπε όλα όσα έχω κάνει!». Εγώ που, όπως όλοι ξέρετε, έχασα το χαρακτήρα μου, εγώ που έπεσα στον πυθμένα του βούρκου της αμαρτίας, έρχομαι τώρα, με καθαρισμένη τη συνείδησή μου από το άπλετο φως Του που απομάκρυνε κάθε βάρος ενοχής και με καρδιά γεμάτη από θαυμασμό κι ευγνωμοσύνη προς Εκείνον που με έσωσε, να σας πω ότι και σεις έχετε ανάγκη να Τον γνωρίσετε. Αυτό που κάνει είναι ότι κατευθύνει την προσοχή των ανθρώπων στο Χριστό και συνιστά σε όλους να κάνουν την επαφή τους μαζί Του.

Όταν κάποια ψυχούλα σωθεί, τότε τρέχει να το πει και σε άλλους για να σωθούν κι εκείνοι.

Θα έχετε πιθανόν ακούσει πολλές φορές την ιστορία ενός πλοίου που χτύπησε επάνω σ' ένα βράχο και βυθίστηκε. Οι ναυαγοσώστες είδαν από μακριά έναν άνθρωπο που κατέβαλε απεγνωσμένες προσπάθειες να κρατηθεί από μια πέτρα για να μην παρασυρθεί απ' τα κύματα και χαθεί στο βυθό της θάλασσας. Όταν τον πλησίασαν κατάλαβαν πως ήταν ετοιμοθάνατος. Τον πήραν στο νοσοκομείο που του προσφέρθηκαν οι πρώτες βοήθειες και σιγά-σιγά συνήλθε. Τα πρώτα λόγια που είπε στους ανθρώπους που τον περιστοίχιζαν ήταν ότι εκεί στο πλοίο βρισκόταν κάποιος άλλος που κινδύνευε. Όταν βρήκαν το δεύτερο ναυαγό, ήταν αναίσθητος. Τον πήραν στο ιατρείο και σιγά-σιγά τον επανέφεραν.

Έτσι γίνεται με όλους αυτούς που η χάρη του Θεού αγγίζει.

Εσύ, φίλη ψυχή, έχεις γνωρίσει τη χάρη του Θεού; Ξέρεις, υπάρχει και κάποιος άλλος άντρας και κάποια άλλη γυναίκα, που χρειάζονται το Χριστό. Τι θα κάνεις, θα τους βοηθήσεις ή θα τους αφήσεις να χαθούν στο πέλαγος της αμαρτίας;

Τα λόγια της είχαν ξυπνήσει ολόκληρη την πόλη της Σαμάρειας. Είχαν τόση επίδραση, που «πολλοί πίστεψαν και την ακολούθησαν να γνωρίσουν το Χριστό, το Σωτήρα του κόσμου». Ήταν εκείνη που είχε ξεσηκώσει το ενδιαφέρον τους, ήταν εκείνη που τους οδήγησε στο Χριστό και σαν αποτέλεσμα Τον κάλεσαν στην πόλη τους. «Πιστεύουμε όχι μόνο στη

μαρτυρία σου, αλλά στη διδασκαλία Του, μέσω της οποίας γνωρίσαμε ότι Αυτός είναι ο Χριστός, ο Σωτήρας του κόσμου».

Τι ευλογημένο πράγμα να έχουμε άμεση επαφή μαζί Του. Να Τον γνωρίζουμε προσωπικά! Η γνωριμία μας αυτή μας δίνει ζωή αιώνια και ταυτόχρονα τη συνεχή επιθυμία να φέρνουμε κι άλλες ψυχούλες κοντά Του.

43 «Ύστερα από τις δύο αυτές μέρες, αναχώρησε από εκεί και πήγε στη Γαλιλαία». Στη Γαλιλαία υπήρχαν πολλοί άνθρωποι που ήταν αμαρτωλοί, άθεοι και αμαθείς, και ένας μεγάλος αριθμός Εθνικών. Στη Σαμάρεια είχαν μια θρησκεία που βασιζόταν κατά ένα μέρος στο νόμο του Μωυσή και κατά ένα μέρος βασιζόταν σε ειδωλολατρικά συστήματα τα οποία γνώριζαν οι πατέρες τους πριν ακόμα αποκατασταθεί στην περιοχή εκείνη.

Ύστερα από το έργο να αποκαλύψει τη χάρη και την αλήθεια στους Σαμαρείτες που πίστεψαν το έργο Του, εκεί είχε τελειώσει κι έπρεπε να γυρίσει στη Γαλιλαία γιατί εκεί βρίσκονταν οι ψυχούλες που Τον χρειάζονταν, άσχετα αν οι θρησκευτικοί ηγέτες της Ιερουσαλήμ έβλεπαν τη Γαλιλαία με περιφρόνηση. Άλλη είναι η βουλή του Θεού κι άλλο το θέλημα των ανθρώπων. Δεν παίζει ρόλο πόσο μεγάλη είναι η επιτυχία μας σε ένα μέρος και πόσο δημοφιλείς έχουμε γίνει, αυτό που πρωτεύει είναι να συνεχίσουμε την πορεία της αποστολής μας και να πάμε όπου υπάρχει ανάγκη να κάνουμε το έργο του Θεού. Η βουλή Εκείνου που μας έχει εξουσιοδοτήσει, πρέπει να αποφασίσει όλες τις ενέργειές μας. Η αποτυχία δεν πρέπει να μας καθυστερεί και να μένουμε πίσω ή και πολλές φορές να μας οδηγεί να εγκαταλείψουμε το έργο Του και να ασχοληθούμε με κάτι άλλο ούτε η επιτυχία να μας παρακινεί να τρέξουμε μπροστά. Γι' αυτό, αν συνεχίσουμε να ακολουθούμε πιστά τον Κύριό μας, τότε θα ξέρουμε πότε να περιμένουμε και πότε να πάμε μπροστά.

44 «Γιατί ο ίδιος ο Ιησούς βεβαίωσε πως ο προφήτης δεν εκτιμάται στην ιδιαίτερη πατρίδα του». Πόσο όμορφα αποκαλύπτεται η καρδιά του Σωτήρα μας με τα λόγια αυτά! Δε θα μπορούσε ποτέ να μείνει ασυγκίνητος από το δράμα της ζωής των ανθρώπων που αντιμετώπιζε. Η αδιαφορία, η απιστία, η αντίδραση της Ισραηλίας έγιναν όλα αιτία να αμαυρώσουν την έκφραση του προσώπου Του περισσότερο από κάθε άλλου ανθρώπου. Για ακούτε τι λέει: «Κοπίασα μάτια για το τίποτε και μάτια ανάλωσα τη δύναμή μου. Η κρίση μου, όμως, είναι μαζί με τον Κύριο και το έργο μου μαζί με το Θεό μου» (Ησαΐα 49:4). Και καθώς τώρα Τον ακούμε να αναφωνεί «πως ο προφήτης δεν εκτιμάται στην ιδιαίτερη πατρίδα του», είναι σαν να ακούμε τους λυγμούς που συνοδεύουν με πόνο τη φωνή Του. Εκείνο που Του ικανοποιούσε απόλυτα τη συνείδησή Του ήταν δύο πράγματα: Είχε κάνει το θέλημα Εκείνου που Τον είχε στείλει και ότι η Σαμαρείτισσα Τον είχε δεχθεί με πίστη κι ευγνωμοσύνη.

Ήταν χωρίς τιμή «στη δική Του πατρίδα». Κι αυτή ήταν η Γαλιλαία. Παρόλο που οι συμπατριώτες Του στην πόλη αυτή είχαν αποπειραθεί να τον πετάξουν έξω στον γκρεμό (Λουκά 4:28, 29) και Ματθ. κεφ. 4, ο Κύριος ξαναγυρίζει εκεί. Εκεί που οι άνθρωποι ζούσαν στο σκοτάδι, θα έβλεπαν τώρα το φως του Θεού. Αυτό δείχνει την πλήρη υποταγή Του ως τέλειου Υπηρέτη. Του Υπηρέτη που είχε έρθει να αποκαλύψει το θέλημα του Θεού. Τι όμορφο μάθημα για όλους εμάς, που όταν τα πράγματα δε συμφωνούν με τις σκέψεις μας και έρθουν κάπως δύσκολα, κατσουφιάζουμε ή, καλύτερα, πεισμώνουμε κι αφήνουμε τον παλιό εαυτό μας να βγαίνει ξανά προς τα έξω...

45 «Έτσι, όταν ήρθε στη Γαλιλαία, τον δέχτηκαν οι Γαλιλαίοι, γιατί είχαν δει όλα όσα είχε κάνει στα Ιεροσόλυμα στη διάρκεια της γιορτής, καθ' όσο είχαν πάει και οι ίδιοι στη γιορτή». Πολύ λίγα γνωρίζουμε για τη ζωή του Ιησού προτού αρχίσει τη δημόσια διακονία Του. Ένα όμως που γνωρίζουμε είναι ότι έκανε τα πάντα τέλεια. Ο τρόπος της ζωής Του, οι κινήσεις Του, η διαγωγή Του και γενικά κάθε ενέργειά Του θα πρέπει να ήταν πάρα πολύ εμφανείς και να ξεχώριζαν από εκείνες των άλλων ανθρώπων που ζούσαν γύρω Του. Αν υπήρχε λίγη πνευματική διάκριση από όλους αυτούς που ζούσαν κοντά Του. Ήταν όλοι τυφλοί. Η τέλεια ζωή που ζούσε στο διάστημα που ήταν κοντά τους δεν είχε εκτιμηθεί. Σαν Γιος του Θεού ενσαρκωμένος, τους ήταν άγνωστος.

Τα πράγματα όμως τώρα είχαν αλλάξει. Ο ταπεινός μαραγκός είχε αφήσει τα πάντα πίσω Του και είχε αρχίσει τη δημόσια διακονία Του. Είχε πάει στην Ιερουσαλήμ και με αυστηρότητα είχε διορθώσει όλες τις καταχρήσεις που έκαναν στο Ναό. Εκεί είχε κάνει πολλά θαύματα και πολλοί άνθρωποι είχαν πιστέψει στο όνομά Του. Μάλιστα, πολλοί Γαλιλαίοι είχαν βρεθεί εκεί και είχαν γίνει αυτόπτες μάρτυρες των θαυμάτων Του. Είχαν εντυπωσιαστεί. Έτσι, τώρα που ξαναγύριζε στη Γαλιλαία, θα γινόταν απ' όλους δεκτός. Μπορεί ένας άνθρωπος να περιφρονείται όταν είναι ασήμαντος, αλλά όταν γίνει δημοφιλής, όλοι θέλουν να τον επικροτήσουν και να τον αγκαλιάσουν. Αυτή είναι η ανθρώπινη φύση. Πολύ άστατη. Και η ηθική προειδοποίηση για όλους μας είναι να μη στρέψουμε την εμπιστοσύνη μας στους ανθρώπους, αλλά να δίνουμε περισσότερο την αξία και την πίστη μας σ' Εκείνον που είναι αμετάβλητος (Ιακ. 1:17).

46 «Ξανάρθε, λοιπόν, ο Ιησούς στην Κανά της Γαλιλαίας, όπου είχε μεταβάλει το νερό σε κρασί. Εκεί ήταν και κάποιος αυλικός, που ο γιος του ήταν άρρωστος στην Καπερναούμ». Παρόλο που η θέση του αυλικού ήταν μια θέση που του έδινε ένα μεγάλο κύρος μέσα στην κοινωνία, βλέπουμε ότι δεν αποτελούσε εξαίρεση ούτε στη λύπη ούτε στην υποφορά, οι οποίες έρχονται τόσο στον ευγενή όσο και στο βιοτέχνη. Και ότι τα χρήματα δεν μπορούν να εξαγοράσουν ούτε την ευτυχία ούτε την υγεία του ανθρώπου.

47 «Αυτός, όταν άκουσε πως ο Ιησούς έχει έρθει από την Ιουδαία στη Γαλιλαία, πήγε σ' αυτόν και τον παρακαλούσε να κατεβεί και να γιατρέψει το γιο του, γιατί ήταν ετοιμοθάνατος». Η δοκιμασία στην οποία είχε υποπέσει, γίνεται ευλογία. Αρχικά, ο πατέρας του ασθενή καταφεύγει στο Χριστό. Η καταφυγή του αυτή είχε ως αποτέλεσμα να πιστέψει και αυτός και η οικογένειά του. Ο Θεός μεταχειρίζεται πολλούς τρόπους για να φέρουν κάποιον να δεχθεί το λόγο Του. Είναι πολύ όμορφο όταν περνάμε κάποια δοκιμασία να καταφύγουμε στο Θεό προκειμένου να απομακρυνθούμε από την παρουσία Του. Τα βάσανα μας οδηγούν να ζητήσουμε το γιατρικό που χρειαζόμαστε. Το γιατρικό όπως και κάθε καλή δόση έρχονται από «άνωθεν» (Ιακ. 1:17).

«Πήγε σ' αυτόν και τον παρακαλούσε να κατεβεί και να γιατρέψει το γιο του». Η πίστη του αυλικού είναι εντελώς διαφορετική από εκείνη του εκατόνταρχου που είχε έρθει στον Κύριο και Του ζητούσε να γιατρέψει το δούλο του. Να τον γιατρέψει μόνο με ένα λόγο που θα μπορούσε να πει απ' το σημείο που βρισκόταν (Ματθ. 8:8). Και οι δυο τους (αυλικός και εκατόνταρχος) ήταν Εθνικοί. Και οι δυο τους έμεναν στην Καπερναούμ. Και οι δυο τους είχαν καλές θέσεις. Και οι δυο τους είχαν έναν ασθενή στο σπίτι τους, που τους ανάγκασε να καταφύγουν στο Χριστό. Ο ένας θέλει τον Κύριο να πάει στο σπίτι του, κι ο άλλος να πει μόνον ένα λόγο. Μπορεί να υπήρχε μεγάλη διαφορά στην πίστη τους, αλλά τα αιτήματά τους

υποβάλλονταν στο ίδιο Πρόσωπο, στον Κύριο, που έχει τη δύναμη να γιατρέψει όλες τις ασθένειές μας.

48 «Του είπε τότε ο Ιησούς: “Αν δε δείτε θαύματα και γεγονότα υπερφυσικά, ποτέ δεν πρόκειται να πιστέψετε”». Αυτή ήταν μια επίπληξη. Ήταν σαν να έλεγε ο Κύριος στον αυλικό: «Η επιμονή σας να σας ακολουθήσω είναι ότι θέλετε πρώτα να δείτε θαύματα και γεγονότα υπερφυσικά κι έπειτα να εμπιστευθείτε την υπόθεση του παιδιού σας στα χέρια μου». Κάτι τέτοιο δε θα έπρεπε ποτέ να συμβαίνει, γιατί διαπραγματεύσεις και όρους δεν μπορούμε ποτέ να κάνουμε με το Θεό. Πρέπει να εμπιστευόμαστε τα πάντα στα χέρια Του κι Εκείνος θα κάνει το έργο Του σύμφωνα με το άγιο θέλημά Του (Α΄ Ιωάν. 5:15). Δεν σου φτάνει η υπόσχεσή Του; Αν όχι, τότε πρέπει να προσεύχεσαι να δυναμώσει ο Θεός την πίστη σου, όπως κάνει με όλα τα παιδιά Του που Του το ζητούν.

49 «Του λέει ο αυλικός: “Κύριε, κατέβα πριν πεθάνει το παιδί μου”». Σκεφθείτε την αγωνία εκείνου του πατέρα, που πιθανόν το παιδί του να καιγόταν στον πυρετό, να παρακαλεί τον Κύριο να βιαστεί, αλλιώς το παιδί του θα πέθαινε.

50 «Τότε ο Ιησούς του λέει: “Πήγαινε. Το παιδί σου είναι καλά”. Πίστεψε λοιπόν ο άνθρωπος στο λόγο του Ιησού και αναχώρησε». Ο Κύριος έριξε μια ματιά στον πονεμένο πατέρα με λύπη και συμπόνια και του λέει: Πήγαινε, το παιδί σου είναι καλά. Πάψε να φοβάσαι. Τότε ο άνθρωπος πίστεψε στο λόγο του Ιησού και αναχώρησε για το σπίτι του. «Αλήθεια, αλήθεια, σας λέω πως όποιος ακούει το λόγο Μου και πιστεύει σ’ Εκείνον που με έστειλε, έχει ζωή αιώνια και δεν πρόκειται να κριθεί, αλλά έχει κιόλας μεταβεί από το θάνατο στη ζωή (Ιωάν. 5:24).

51, 52 «Και την ώρα που αυτός κατέβαινε, τον προϋπάντησαν οι δούλοι του και του ανάγγειλαν το νέο, λέγοντας: “Το παιδί σου είναι καλά”. Τους ρωτούσε τότε να μάθει την ώρα που καλυτέρευσε. Και του είπαν: “Χτες, η ώρα μία το μεσημέρι του έπεσε ο πυρετός”». Μπορώ να δω το χαρούμενο πατέρα με τη φαντασία μου να γυρίζει ξανά στο σπίτι του σφυρίζοντας και τραγουδώντας. Αν, μάλιστα, κάποιος τον ρωτούσε τι συμβαίνει, η απάντησή του θα ήταν ότι το παιδί του είναι τώρα καλά, γιατί μου το επιβεβαίωσε ο Χριστός με το λόγο Του, τι άλλο χρειάζομαι;

Κι εμείς, φίλη ψυχή, μπορούμε να είμαστε γεμάτοι από ειρήνη και χαρά όταν αναπαυθούμε στο Λόγο του Θεού (Ρωμ. 15:13). Οι ερωτήσεις που υπέβαλε στους δούλους του δεν ήταν από απιστία, αλλά ήθελε να επιβεβαιωθεί για την ακριβή ώρα που ο Θεός είχε κάνει το θαύμα Του. Κάποιος είπε ότι όσο πιο πολύ θεωρούμε με ακρίβεια τα έργα του Θεού, τόσο πιο πολύ αυξάνεται η πίστη μας.

53 «Διαπίστωσε τότε ο πατέρας ότι αυτό έγινε εκείνη ακριβώς την ώρα που του είπε: “Ο γιος σου είναι καλά”. Έτσι, πίστεψε ο ίδιος και η οικογένειά του ολόκληρη». Η σωτηρία του πατέρα που ξεκίνησε με την αρρώστια του γιου του, δεν έφερε απλώς ειρήνη και χαρά στο σπίτι του, αλλά και στη γυναίκα του και στα παιδιά του.

54 «Αυτό ήταν το δεύτερο θαύμα που έκανε ο Ιησούς από τότε που ήρθε από την Ιουδαία στη Γαλιλαία». Η θεραπεία του γιου του αυλικού είναι το δεύτερο θαύμα που έγινε στη Γαλιλαία. Ο Ιησούς είχε κάνει πολλά άλλα θαύματα αλλά στη Γαλιλαία αυτό ήταν το δεύτερο θαύμα.

Ο Ιωάννης, οδηγούμενος από το πνεύμα του Θεού, αναφέρει μόνον οκτώ από τα θαύματα του Κυρίου. Τα διάφορα αυτά θαύματα τα οποία αναφέρει σκοπό έχουν να μας διευκρινίσουν τη θαυμασία χάρη του Θεού, που αποκαλύπτεται μέσω του Ιησού Χριστού στους αμαρτωλούς.

Θεραπεία ενός παράλυτου στη Βηθесδά

1-2 «Υστερα απ' αυτά υπήρχε μια Ιουδαϊκή γιορτή, και ο Ιησούς ανέβηκε στα Ιεροσόλυμα. Εκεί στα Ιεροσόλυμα, κοντά στην προβατική πύλη, υπάρχει μια δεξαμενή με πέντε στοές, η οποία εβραϊκά ονομάζεται Βηθесδά».

Μετά τη διακονία του Κυρίου στη Γαλιλαία, υπήρχε κάποια εβραϊκή γιορτή και όλοι οι άνθρωποι πήγαν στα Ιεροσόλυμα. Εκεί πήγε και ο Κύριός μας. Και καθώς περνούσε μέσα από τα διάφορα σημεία της πόλης, πέρασε απ' τη δεξαμενή της Βηθесδά κοντά στην προβατική πύλη. Εκεί υπήρχαν πέντε στοές. Στο χώρο εκείνο ο Θεός είχε μια ειδική πρόνοια για τους ανθρώπους του νομικού θρησκευτικού συστήματος. Βηθесδά ήταν ο «οίκος του ελέους», όπου ο Θεός πρόσφερε την αγάπη Του στους ανθρώπους που είχαν προσβληθεί από διάφορες ασθένειες. Αυτό δείχνει ότι πριν έρθει η χάρη και η αλήθεια του Θεού στο Πρόσωπο του Ιησού Χριστού, η καρδιά του Θεού δεν έπαυε να προσφέρει βοήθεια και να καλύπτει τις ανάγκες των ανθρώπων που Του τη ζητούσαν.

3 «Στις στοές αυτές κείτονταν πολλοί άρρωστοι, τυφλοί, κουτσοί, παράλυτοι, που περίμεναν την αναταραχή του νερού». Όλα αυτά μιλούν για τις συνέπειες της αμαρτίας. Αυτή μας τυφλώνει και δε βλέπουμε την αλήθεια και τη δόξα του Θεού. Μας κουτσαίνει και δεν μπορούμε να περπατήσουμε στο δρόμο του Θεού. Παραλύει τη δύναμή μας και μας καθιστά ανίκανους να βοηθήσουμε και να σώσουμε τους εαυτούς μας. Όλοι είμαστε σαν αυτούς που έχουν συγκεντρωθεί γύρω από τη δεξαμενή. Η αρρώστια, ο πόνος, η υποφορά, η εχθροπραξία και η δυστυχία που έχουν έρθει στον κόσμο δεν είναι κάτι που το αποφάσισε ο Θεός, αλλά γιατί το επέλεξε ο άνθρωπος με τις ιδιοτροπίες του. Είναι οι καρποί της πτώσης του ανθρώπου που έφεραν το Χριστό στον κόσμο να καταστρέψει τα έργα του διαβόλου. Και μια μέρα, όλη αυτή η επιρροή που έχει η αμαρτία επάνω στον άνθρωπο θα πάρει τέλος με τη βοήθεια του Θεού.

4 Όλοι εκείνοι οι ατυχείς άνθρωποι είχαν κατακλύσει τις στοές της Βηθесδά. Τι περίμεναν εκεί; Περίμεναν την αναταραχή του νερού, που έκανε ένας άγγελος όταν κατέβαινε στη δεξαμενή. Τότε, όποιος έμπαινε πρώτος στο νερό μετά την αναταραχή του, γινόταν καλά, όποια κι αν ήταν η πάθησή του. Αυτό ήταν το καλύτερο που ο νόμος μπορούσε να κάνει. Ο νόμος μπορούσε να βοηθήσει εκείνον που είχε την πιο μικρή ανάγκη. Οι δυνατοί μπορούσαν να μπουν στο νερό πρώτοι. Αλλά, όσο πιο άσχημη ήταν η κατάσταση του ανθρώπου τόσο πιο αβοήθητος, όσο πιο αμαρτωλός τόσο πιο λίγο μπορούσε να του προσφέρει βοήθεια. Πολλοί περίμεναν εκεί για μήνες, άλλοι για χρόνια, κι ένας άνθρωπος για τριάντα οκτώ χρόνια. Ήταν παράλυτος. Αυτή είναι μια εικόνα ενός φτωχού, αβοήθητου αμαρτωλού. Έτσι ακριβώς είναι κι ο καθένας από μας στη φυσική του κατάσταση, απελπισμένος, αβοήθητος, χαμένος.

5 Είμαστε ναυαγοί στο πέλαγος, κι αν κάποιος δεν μας περισυλλέξει, θα χαθούμε. «Όταν ήμαστε χωρίς δύναμη, τον κατάλληλο καιρό, ο Χριστός πέθανε για τους αμαρτωλούς» κι εμείς οι αβοήθητοι αμαρτωλοί σωθήκαμε και βρήκαμε ζωή και ειρήνη. Ο άνθρωπος αυτός δε γνώριζε τίποτε για το Χριστό, αλλά ο Χριστός τον έψαξε και τον βρήκε. Η ανάγκη του έλκυσε τη στοργική κι ευγενική καρδιά του Κυρίου. Θέλει να ελευθερώσει και τη δική σου ταλαιπωρημένη ψυχή και σε περιμένει να Του το ζητήσεις. Φώναξε και θα σε ακούσει.

6 «Όταν ο Ιησούς τον είδε αυτόν κατάκοιτο, κι επειδή κατάλαβε ότι ήταν κιάλας πολύ καιρό εκεί, του λέει: “Θέλεις να γίνεις καλά;”». Γιατί περίμενε εκεί τόσα χρόνια; Εσείς κι εγώ δε θα ερχόμασταν στο Χριστό εάν δεν είχαμε έρθει στο σημείο να δούμε την ανεπάρκειά μας. Θα θυμάστε την ιστορία του ανθρώπου που έπεσε στο νερό. Δεν ήξερε μπάνιο και το νερό τον τραβούσε προς τα κάτω. Έτσι, ανέβηκε στην επιφάνεια του νερού δύο τρεις φορές μέχρι τότε που ένας καλός κολυμβητής έβγαλε το σακάκι του και βούτηξε στο νερό και τον έσωσε. Οι άνθρωποι που στέκονταν γύρω του, τον ρώτησαν: «Γιατί δε βουτούσες στο νερό πιο γρήγορα;». Κι εκείνος απάντησε: «Έπρεπε να περιμένω, γιατί ήταν αρκετά δυνατός. Έπρεπε να χάσει πολύ από τη δύναμή του. Έπρεπε να περιμένω μέχρι τότε που δε θα μπορούσε να κάνει τίποτε. Μέχρι τότε που θα ήταν ανήμπορος, χαμένος».

Πιστεύω ότι κι ο Ιησούς έκανε το ίδιο. Όταν έφεραν τον άνθρωπο αυτόν στη δεξαμενή, αρχικά είχε μεγάλες ελπίδες. Θα έπρεπε να σκεπτόταν ότι δε θα περνούσε πολύς χρόνος, μέχρι τότε που θα έπεφτε στο νερό και θα θεραπευόταν. Για κακή του όμως τύχη, κάποιος έπεφτε πάντοτε στο νερό, πριν απ’ αυτόν. Ξανά και ξανά δοκίμαζε την ίδια απογοήτευση. Και τώρα είναι έτοιμος να τα εγκαταλείψει όλα. Βρίσκεται σε απόγνωση. Και μια απεγνωσμένη ψυχούλα είναι εκείνη που αγαπάει ο Χριστός και θέλει να αγγίξει με τη χάρη Του. Σώζει εκείνον που παραδέχεται ότι «τα μέσα και ο τρόπος που τα μεταχειρίζεται είναι αδύνατον να τον σώσουν».

Κοιτάξε πώς ο Κύριος μεταχειρίστηκε την υπόθεση του ανθρώπου εκείνου: «Θέλεις να γίνεις καλά;». Μια απλή ερώτηση που την απευθύνει στον καθέναν από εμάς. Θέλεις να γίνεις υγιής; Θέλεις να γνωρίσεις τη σωτηρία του Θεού; Επιτρέψτε μου να μεταχειρισθώ μια όμορφη λέξη που πολλές φορές την ξεχνάμε. Η λέξη αυτή είναι «ολοκληρώνω». Και η ερώτηση που μας απευθύνεται είναι: «Θέλεις να ολοκληρωθείς;». Ο άνθρωπος, φίλη ψυχή, δεν ολοκληρώνεται ποτέ, εκτός και γνωρίσει τη σώζουσα χάρη του Θεού.

7 «Ο άρρωστος του απάντησε: “Κύριε, δεν έχω άνθρωπο, ώστε, όταν αναταραχθεί το νερό, να με βάλει στη δεξαμενή”». Το πρώτο πράγμα που βλέπουμε είναι ότι κοιτούσε στους ανθρώπους να πάρει βοήθεια κι όχι στο Θεό. Και κάτι εξίσου σοβαρό: «Κι ενώ έρχομαι εγώ, κατεβαίνει άλλος πριν από μένα». Αυτό το μέρος του εδαφίου μάς αποκαλύπτει την καρδιά του φυσικού ανθρώπου. Είναι πράγματι άκαρδος ο κόσμος αυτός που ζούμε. Η ανθρώπινη φύση είναι πολύ φίλαυτη. Ο Χριστός είναι ο μόνος σίγουρος φίλος.

«Δεν έχω άνθρωπο να με βοηθήσει». Όταν είδε τη μεγάλη ανάγκη που είχε ο παραλυτικός, ο Ιησούς του είπε:

8 «Σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα». Κάπως παράξενη ακούγεται η διαταγή που ο Κύριος δίνει σ’ αυτόν τον άνθρωπο. Αλλά υπάρχει δύναμη στο λόγο του Κυρίου. «Και παρευθής έγινε καλά ο άνθρωπος». Ολοκληρώθηκε! Φαίνεται πως ο λόγος του Κυρίου δυνάμωσε την πίστη του ανθρώπου. Γιατί ξέρουμε ότι «η πίστη έρχεται με το άκουσμα και το άκουσμα επιτυγχάνεται όταν ο λόγος του Θεού κηρύττεται» (Ρωμ. 10:17).

9 Ο παραλυτικός τώρα πήρε στα χέρια του το κρεβάτι και προχωρεί γεμάτος από χαρά, με τη νέα δύναμη που ο Θεός έβαλε μέσα στην καρδιά του.

«Όμως η μέρα εκείνη ήταν Σάββατο». Αυτό δε λέει ότι έκανε κάτι άδικο, αλλά η κριτική για ό,τι καλό ή κακό γίνεται δεν παύει να υπονομεύει και να δημιουργούνται καταστάσεις. Οι άνθρωποι που τηρούσαν το Νόμο κατά γράμμα, προκειμένου να χαρούν, βλέπουν το θαύμα αυτό για νομική παράβαση. Έτσι κατηγορούνται και οι δυο. Και ο θεραπευτής και ο θεραπευμένος.

10 «Έλεγαν, λοιπόν, οι Ιουδαίοι στο θεραπευμένο: “Είναι Σάββατο και δεν επιτρέπεται να κουβαλās το κρεβάτι σου”». Δεν καταλαβαίνω τι μου λέτε, γιατί είναι χαρά μου να μεταφέρω το κρεβάτι μου. Άλλωστε, ήταν τόσο ελαφρύ, που δεν ήξερε τι να πει.

11 «Τους αποκρίθηκε: “Εκείνος που με θεράπευσε μου είπε: Πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα”». Αν έχετε κάποιο παράπονο, πηγαίνετε να τα βάλετε μ’ Εκείνον που με θεράπευσε.

12 «Τον ρώτησαν τότε: “Ποιος είναι ο άνθρωπος που σου είπε: Πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα;”». Ο θεραπευμένος παραλυτικός είχε τέτοια αμάθεια, που δεν ήξερε ποιος τον θεράπευσε.

13 «Ο θεραπευμένος όμως δεν ήξερε ποιος ήταν, γιατί ο Ιησούς είχε απομακρυνθεί απαρατήρητος, επειδή υπήρχε πλήθος κόσμου εκεί». Ένα πράγμα που έκανε είναι ότι ενεργούσε πάνω σε ό,τι ο Κύριος του είχε πει. Έτσι ενεργούν όλα τα παιδιά του Κυρίου, αντίθετα από τα παιδιά που ζουν κοσμική ζωή.

14 «Ύστερα από αυτά, τον συνάντησε ο Ιησούς στο ναό και του είπε: “Βλέπεις, έγινες καλά. Στο εξής μην αμαρτάνεις πια, για να μη σου συμβεί τίποτε χειρότερο”». Η αρρώστια του ήταν αποτέλεσμα της αμαρτίας. Ο Κύριος τον βρήκε στο ναό να προσεύχεται και να ευχαριστεί το Θεό για τη σωτηρία του. Εκεί τον παροτρύνει να μην αμαρτάνει πλέον, γιατί μπορεί να του συμβεί κάτι το χειρότερο. Αυτό που συνιστά σε όλα τα νεογέννητα παιδιά Του είναι ότι πρέπει να ζούμε μια ακέρατη ζωή.

15 «Πήγε τότε ο άνθρωπος και ανάγγειλε στους Ιουδαίους ότι ο Ιησούς είναι εκείνος που τον έκανε καλά». Τώρα που ήξερε ποιος τον γιάτρεψε, πήγε και το είπε στους Ιουδαίους. Πήγε κι έδωσε τη μαρτυρία του σ’ εκείνους που νωρίτερα τον είχαν υποβάλλει σε ανάκριση. Πήγε και μίλησε σ’ εκείνους που ποτέ δεν εναρμόνισαν τη ζωή τους με τη διδασκαλία του Κυρίου μας.

16 «Και γι’ αυτό καταδίωκαν οι Ιουδαίοι τον Ιησού και ζητούσαν να τον σκοτώσουν, επειδή τα έκανε αυτά το Σάββατο». Τα Σάββατα ήταν αφιερωμένα στο Θεό. Διάβαζαν τις Γραφές, προσεύχονταν στο Θεό, Του ζητούσαν συγχώρεση και Του υπέβαλαν τα αιτήματά τους. Τώρα που το αίτημα ενός παραλυτικού είχε πάρει την απάντηση, εκείνοι, προκειμένου να χαρούν και να δοξάσουν το Θεό στο όνομα του ευλογημένου Μεσσία και να πάρουν τη λύτρωση που περίμεναν όλοι στα Ιεροσόλυμα (Λουκά 2:30-38), Τον μισούσαν κι επιδίωκαν να Τον σκοτώσουν. Αυτό δυστυχώς είναι το ανθρώπινο πνεύμα, εχθρικό προς το Θεό. Το πνεύμα αυτό βρίσκεται μέσα στον καθέναν από εμάς. Αυτή η εικόνα με το μίσος των Εβραίων δείχνει τη διαφορά του πεσμένου ανθρώπου και την ανάγκη για Σωτήρα.

Ας ευχαριστούμε το Θεό για τη θαυμάσια εκείνη Πρόνοια το Σωτήρα που έστειλε σ’ έναν κόσμο άθλιο σαν το δικό μας και το πιο όμορφο είναι ότι δεν μας πιέζει να πάμε κοντά Του, αλλά μας αφήνει στη διάθεσή μας, με το να μας λέει: «Θέλεις να γίνεις καλά; Θέλεις να δεις

την καλή όψη του νομίσματος και να γνωρίσεις τον πραγματικό σκοπό της ζωής; Τότε, έλα, σε περιμένω».

17 «Μα ο Ιησούς τους απάντησε: “Ο Πατέρας μου εργάζεται ως τώρα, κι εγώ εργάζομαι”». Αυτή δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Κύριος κατακρίνεται γιατί θεράπευσε κάποιον άρρωστο το Σάββατο. Είναι αρκετά εποικοδομητικό να παρατηρήσουμε τις πολλαπλές απαντήσεις που έδωσε στους εχθρούς Του, καθώς όλα αυτά καταγράφονται από τους διάφορους Ευαγγελιστές. Στο Ματθαίο 12:2, 3 βρίσκουμε ότι ο Χριστός επικαλείται το παράδειγμα του Δαβίδ και τη διδασκαλία του Νόμου, που ήταν ό,τι το πιο όμορφο θα μπορούσε να καταγραφεί σ’ αυτό το Ευαγγέλιο. Στο Μάρκο 2:24, 27, διαβάζουμε ότι είπε «Το Σάββατο έγινε για τον άνθρωπο», που εννοεί ότι έγινε να εξυπηρετεί τις ανάγκες του ανθρώπου. Στο Λουκά 13:15 βρίσκουμε τον Κύριο να ρωτάει «Υποκριτή! Ο καθένας από σας δε λύνει μήπως τη μέρα του Σαββάτου το βόδι του ή το γαϊδούρι του από το παχνί και πάει και το ποτίζει;» και να κάνει έκκληση στην ανθρώπινη συμπάθεια.

Εδώ όμως, στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη, κεφάλαιο 5, αναφέρεται σε κάτι που μας ανεβάζει σ’ ένα υψηλότερο επίπεδο και μας δίνει την απάντηση για τη Θεότητά Του που μας ικανοποιεί απόλυτα.

«Ο Πατέρας μου εργάζεται ως τώρα, κι εγώ εργάζομαι». Επιβεβαιώνει την ισότητά Του με τον Πατέρα. Δε θα υπήρχε μεγαλύτερη βλασφημία αν μια τέτοια έκφραση ερχόταν από ένα δημιούργημα. Όταν αναφέρεται στο ότι «ο Πατέρας μου εργάζεται ως τώρα, κι εγώ εργάζομαι», δεν υπάρχει παρεξήγηση πάνω στη δήλωση που κάνει. Γι’ αυτό θα ασχοληθούμε τώρα με το θέμα αυτό της επιβεβαίωσης.

«Ο Πατέρας μου εργάζεται ως τώρα». Στο βιβλίο της Γένεσης 2:3, διαβάζουμε ότι «ο Θεός ευλόγησε και αγίασε την έβδομη ημέρα, επειδή σ’ αυτήν αναπαύθηκε από όλα τα έργα Του». Η έβδομη ημέρα ανάπαυσης δε χρειαζόταν στο Θεό. Δεν χρειάζεται να αναπαυθεί από το μόχθο της εργασίας, γιατί ο Παντοδύναμος κι αιώνιος Θεός, ο Δημιουργός των πάντων, δεν κουραζόταν ούτε απόκαμνε (Ησαΐα 40:28). Η εργασία κουράζει μόνον εμάς τα δημιουργήματα. Εμείς χρειαζόμαστε την ανάπαυση, αλλιώς θα έχουμε συνέπειες από αρρώστιες στις οποίες μπορούμε να υποπέσουμε από κούραση κι εξάντληση.

Τώρα, το γεγονός ότι ο Θεός αναπαύτηκε την πρώτη εβδομάδα από το δημιουργικό Του έργο, δεν έπεται ότι έχει αναπαυθεί κι από το κυβερνητικό Του έργο, το έργο της Θείας Πρόνοιας με το να προμηθεύει τις ανάγκες των δημιουργημάτων Του. Κατά την έβδομη ημέρα, την ημέρα της ανάπαυσης ο ήλιος ανατέλλει και βασιλεύει, οι βροχές πέφτουν, οι άνεμοι πνέουν, η βλάστηση συνεχίζεται, όπως και τις άλλες ημέρες. Εκεί που μάλλον μπορούμε να τοποθετήσουμε τους όρους των έργων της ανάγκης και των έργων του ελέους, με το να υπερασπίσουμε και διατηρήσουμε ολόκληρο το βασίλειο της δημιουργίας και τις ημερήσιες ανάγκες που εμφανίζονται στα δημιουργήματά Του, είναι ότι ο Θεός ποτέ δεν αναπαύεται.

Ο Κύριος λέει: «Ο Πατέρας μου εργάζεται ως τώρα, κι εγώ εργάζομαι». Ο Πατέρας ούτε στιγμή δεν έπαψε να εργάζεται διαμέσου των αιώνων. Ούτε το έργο Του περιορίστηκε στο υλικό βασίλειο. Αν ο Πατέρας φρόντιζε τις ανάγκες των δημιουργημάτων Του κατά την ημέρα του Σαββάτου, τότε με αιτιολογικό την ισότητα, και ο Γιος έχει το δικαίωμα να εργάζεται και να δείχνει το έλεός Του την έβδομη ημέρα της ανάπαυσης, την ημέρα του Σαββάτου. Έτσι, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τα αιτήματα του Κυρίου ως προς την υπηρεσία Του στον άνθρωπο είναι ίσα με εκείνα του Πατέρα.

18 «Γι' αυτήν, λοιπόν, τη φράση του Ιησού, επιδίωκαν ακόμα περισσότερο οι Ιουδαίοι να τον σκοτώσουν, γιατί όχι μόνο παραβίαζε το Σάββατο, αλλά και το Θεό τον ονόμαζε Πατέρα του, εξισώνοντας έτσι τον εαυτό Του με το Θεό». Το εδάφιο αυτό μας λέει ότι οι Ιουδαίοι αποφάσισαν τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, να σκοτώσουν τον Κύριο Ιησού, γιατί δεν παραβίασε μόνο το νόμο με το να γιατρεύει το Σάββατο, αλλά μιλούσε και για την ισότητά Του με το Θεό. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν ότι ο Θεός δεν εννοούσε ποτέ να επιβάλει κάτι που το Σάββατο να στέκεται εμπόδιο στον άνθρωπο και να μην τον εξυπηρετεί απόλυτα. Όταν ακόμα ο Ιησούς τους είπε ότι ο Θεός είναι ο Πατέρας Του, τότε αντιλήφθηκαν ότι έκανε τον εαυτό Του ίσο με τον Πατέρα. Σ' αυτούς, αυτό ήταν μεγάλη βλαστήμια. Στην πραγματικότητα ήταν αλήθεια, κι αυτή την αλήθεια θα τη δούμε σε πολλά ακόμα εδάφια του Ευαγγελίου που μελετάμε.

Σχέση Πατέρα και Γιου και η απόλυτη εξουσία του Ιησού

19 «Αποκρίθηκε, λοιπόν, ο Ιησούς και τους είπε: “Η αλήθεια είναι, και σας το τονίζω, πως ο Γιος δεν μπορεί να κάνει τίποτε από μόνος του, αν δε βλέπει τον Πατέρα να το κάνει. Διότι, αυτά που κάνει εκείνος, αυτά κάνει και ο Γιος με τον ίδιο τρόπο”». Το εδάφιο αυτό μας λέει ότι: «Ο Γιος είναι αδύνατον να ενεργεί ξεχωριστά απ' τον Πατέρα». Όλα τα Πρόσωπα της Αγίας Τριάδας μπορούν να μας πουν το ίδιο πράγμα. Ο Πατέρας δεν μπορεί να κάνει τίποτε χωρίς το Γιο, το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να κάνει τίποτε χωρίς το Γιο, ο Πατέρας δεν μπορεί να κάνει τίποτε χωρίς το Άγιο Πνεύμα, το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να κάνει τίποτε χωρίς τον Πατέρα, ο Γιος δεν μπορεί να κάνει τίποτε χωρίς τον Πατέρα και ο Γιος δεν μπορεί να κάνει τίποτε χωρίς το Άγιο Πνεύμα.

Με άλλα λόγια, η συνεργασία μεταξύ των τριών Προσώπων της Θεότητας είναι τέτοια που κανένα Πρόσωπο δεν μπορεί να ενεργεί χωριστά από το Άλλο. Οτιδήποτε κάνει το Πνεύμα το Άγιο, το κάνει σε κοινωνία με το Γιο και τον Πατέρα και το ίδιο γίνεται με κάθε Πρόσωπο της Αγίας Τριάδας. Γιατί, αν δεν υπήρχε πλήρης συμφωνία, θα είχαμε δύο συγκρουόμενες βουλήσεις, που εννοεί ότι θα είχαμε δύο Θεούς, ο Ένας αντίθετος απ' τον Άλλο, δύο Υπέρτατα Όντα που είναι αντίθετα το Ένα από το Άλλο. Ήταν ο Κύριος Ιησούς, ο Γιος του Θεού του Οποίου το θέλημα ήταν σε απόλυτη αρμονία με το θέλημα του Πατέρα. Ήταν ο Θεάνθρωπος, ο Οποίος διακρινόταν από όλους τους άλλους ανθρώπους. Ο Γιος που ποτέ δεν ενήργησε ανεξάρτητα απ' τον Πατέρα. Ήταν πάντοτε ταγμένος στο θέλημά Του. Δεν υπήρχε θέλημα μέσα Του που χρειαζόταν κάτι να το δαμάσει ή και να το σπάσει. Όταν ο Σατανάς δοκίμασε να Τον βάλει σε πειρασμό, Αυτός αρνήθηκε κατηγορηματικά να ενεργήσει ανεξάρτητα απ' το Θεό. «Το φαγητό μου είναι να κάνω το έργο εκείνου που με έστειλε». Και καθώς πλησιάζει στο τέλος της επίγειας διακονίας Του, Τον ακούμε να λέει: «Όχι το δικό μου θέλημα, αλλά το δικό Σου».

«Ο Γιος δεν μπορεί να κάνει τίποτε από μόνος Του, αν δε βλέπει τον Πατέρα να το κάνει. Διότι αυτά που κάνει Εκείνος (ο Πατέρας), αυτά κάνει και ο Γιος, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο». Εδώ έχουμε μια βεβαίωση την οποία κανείς παρά μόνον ένα Θείο Πρόσωπο έχει τη δύναμη να κάνει. Προσέξτε τι λέει: «Αυτά που κάνει ο Πατέρας, τα κάνει και ο Γιος με τον ίδιο ακριβώς τρόπο». Όχι μόνον κάνει ό,τι κάνει ο Πατέρας, αλλά με τον ίδιο ακριβώς τρόπο». Με έναν τρόπο που συμφωνεί με την απόλυτη τελειότητα της κοινής Θείας φύσης. Με την ίδια Θεία

δύναμη κι εξοχότητα, όπως ακριβώς κι ο Πατέρας. Αυτή είναι μια θετική απόδειξη που μας αναφέρει εδώ, όχι με τη μεσολαβητική Του ικανότητα ως Υπηρέτης, αλλά με τον ουσιώδη χαρακτήρα Του ως ένας αναμφίβολα Ίσος με τον Πατέρα.

20 «Γιατί ο Πατέρας αγαπάει το Γιο και του δείχνει όλα όσα κάνει ο ίδιος. Μάλιστα θα του δείξει έργα ακόμα μεγαλύτερα από αυτά, έτσι που εσείς να θαυμάζετε». Κι εδώ γεννιέται το ερώτημα. Αν ο Χριστός είναι Γιος του Θεού γιατί χρειάζεται να Του δείξει; Είναι ολοφάνερο πως αν ο Πατέρας δείχνει στο Γιο «όλα όσα κάνει ο ίδιος», θα πρέπει να έχει τον ίδιο νου με τον Πατέρα. Ότι είναι ένα, και ίσοι σε νοημοσύνη! Ο Χριστός έχει την πνευματική ικανότητα να κατανοεί όλα τα πράγματα που ο Πατέρας κάνει και, κατά συνέπεια, πρέπει να είναι Ίσος με το Θεό, γιατί κανένας παρά μόνον ο Θεός θα μπορούσε να μετρήσει τέλεια το νου του Πατέρα.

«Μάλιστα, θα του δείξει έργα ακόμα μεγαλύτερα από αυτά, έτσι που εσείς να θαυμάζετε». Από τη φράση αυτή κατανοώ την τέλεια γνώση του νου, της βούλησης και λειτουργίας του Γιου, που θα αποκαλυφθεί με Θεία δύναμη. Δύναμη ίση με του Πατέρα Του και τη δική Του – Τέτοια αποκάλυψη που θα γεμίσει από θαυμασμό όλους εκείνους που θα είναι αυτόπτες μάρτυρες. Τι θα ήταν όλα αυτά που θα αποκάλυπτε, φαίνονται στη συνέχεια: Είχε θεραπεύσει τον αδύναμο άνθρωπο, αλλά γρήγορα θα έβλεπαν να αναστήσει στη ζωή μερικούς από εκείνους που είχαν πεθάνει και σε μια κατοπινή περίοδο θα αναστήσει στη ζωή όλους όσους έχουν πεθάνει και θα ενεργήσει ως Κυβερνήτης και Δικαστής ολόκληρου του ανθρώπινου γένους.

21 «Όπως, λοιπόν, ο Πατέρας ανασταίνει τους νεκρούς και τους παρέχει ζωή, έτσι και ο Γιος παρέχει ζωή σε όσους θέλει». Το εδάφιο αυτό αποδεικνύει για μια ακόμα φορά τη Θεότητα του Χριστού. Εδώ βεβαιώνει την απόλυτη ισότητα με τον Πατέρα σε κυρίαρχα δικαιώματα. Επίσης, ο Κύριος δεν αναφέρεται ως ο εξαρτώμενος Υπηρέτης αλλά ως Γιος του Θεού. Η θεραπεία του αδύναμου ανθρώπου δείχνει τη δύναμή Του και την κυριαρχία Του. Δε θεράπευσε όλους όσους βρίσκονταν στη δεξαμενή, αλλά ξεχώρισε έναν και τον θεράπευσε. Έτσι εργάζεται και ενεργεί στον πνευματικό κόσμο. Αναζωογονεί μόνον εκείνους που θέλει. Δεν αναζωογονεί τους άξιους γιατί δεν υπάρχει ούτε ένας. Το προνόμιο να ζωογονήσει μια ψυχούλα είναι «Θείο». Κι αυτό επιβεβαιώνει την ερμηνεία του εδαφίου. Είναι τα Θεία δικαιώματα του Χριστού που εδώ επιβεβαιώνονται.

22 «Γιατί ούτε και κρίνει κανέναν ο ίδιος ο Πατέρας, αλλά στο Γιο παραχώρησε όλο το δικαίωμα να κρίνει». Τι θαυμάσιο δικαίωμα είναι αυτό! Εκείνος που γεννήθηκε στη Βηθλεέμ και περπάτησε στις κοιλάδες της Παλαιστίνης να λέει ότι: «Ο Πατέρας παραχώρησε στο Γιο όλο το δικαίωμα να κρίνει». Η Γραφή λέει ότι: «Ο Θεός όρισε μια μέρα μέσα στην οποία θα κρίνει τον κόσμο με δικαιοσύνη μέσω ενός άντρα που διόρισε ο Ίδιος. Κι έδωσε πειστική απόδειξη γι' αυτό σε όλους, ανασταίνοντάς Τον από τους νεκρούς». Η Γραφή λέει ότι ο Θεός θα κρίνει τον κόσμο, αλλά εδώ διαβάζουμε ότι ο Δικαστής είναι αυτός που έγινε άνθρωπος για τη σωτηρία μας.

Τι θαυμάσια προκήρυξη! Μια μέρα όλοι θα δούμε το Πρόσωπό Του. Θα πρέπει να απολογηθούμε για τις πράξεις μας. Εμείς που πιστεύουμε, δε θα περάσουμε από κρίση για τις αμαρτίες μας αλλά πάλι θα σταθούμε μπροστά Του και θα κριθούμε για τα έργα μας, έτσι που να μας δοθεί και το στεφάνι που μας ανήκει. Αυτός θα καλέσει όλα τα έθνη σε κρίση.

«Όταν ο Γιος του Ανθρώπου έρθει με δόξα και όλοι οι άγγελοι μαζί Του, τότε θα καθίσει στο θρόνο της δόξας Του». «Ο Πατέρας έχει δώσει όλη την κρίση στο Γιο».

23 «Για να τιμούν όλοι το Γιο όπως τιμούν τον Πατέρα. Όποιος δεν τιμάει το Γιο, δεν τιμάει τον Πατέρα που τον έστειλε». Μία από τις πιο σοβαρές διαφωνίες που αντιμετώπισε η πρώτη χριστιανική εκκλησία ήταν η αίρεση του Αρείου που δίδασκε ότι ο Χριστός είναι κτίσμα. Πίστευε ότι ο Χριστός δεν είναι αιώνιος και ότι δεν είναι ένα με τον Πατέρα. Τον άνθρωπο αυτόν τον αντιμετώπισε ο Μ. Αθανάσιος – που διατηρούσε τη φλόγα της πίστης ακέραια – κατά την Πρώτη Οικουμενική Σύνοδο στη Νίκαια το 325. Εκεί, και ύστερα από σύγχυση πολλών χρόνων, διακήρυξαν ότι οι Γραφές διδάσκουν πως ο Χριστός είναι ένα με τον Πατέρα από αιωνιότητα.

Σε μια περίπτωση, ο Αθανάσιος, ο ανδρείος εκείνος υπερασπιστής της αλήθειας για την ισότητα του Χριστού με τον Πατέρα, κλήθηκε να απολογηθεί μπροστά σε έναν από τους τότε αυτοκράτορες ο οποίος είχε δώσει στο γιο του την ίδια βασιλική θέση με τη δική του, κι ο Αθανάσιος τον αγνοούσε. Όταν ο αυτοκράτορας άρχισε να τον επιπλήττει, ο Μ. Αθανάσιος απάντησε με απόλυτη ηρεμία: «Εσείς, αυτοκράτορά μου, δεν ομολογείτε δημοσίως ότι τιμάτε το Θεό Πατέρα την ώρα που απορρίπτετε το Γιο ως ίσο προς τον Πατέρα;». Μια διαφωνία που έγινε την πιο κατάλληλη στιγμή με τον πιο όμορφο τρόπο. Τώρα, αν ο αυτοκράτορας είδε την αλήθεια ή όχι, δεν το γνωρίζουμε.

24 «Σας βεβαιώνω πως, πράγματι, όποιος ακούει το λόγο μου και πιστεύει σ' εκείνον που μ' έστειλε, έχει ζωή αιώνια και δεν πρόκειται να κριθεί, αλλά έχει κιόλας μεταβεί από το θάνατο στη ζωή». Τελικά, ήρθαμε στο εδάφιο που έχει φέρει πολλές ψυχούλες στο Χριστό.

Είναι αλήθεια ότι κανένας πιστός στον Ιησού Χριστό, με λόγια σαν αυτά του εδαφίου μας, δεν μπορεί να αμφιβάλει για την αιώνια σωτηρία της ψυχής του. Με λόγια που έρχονται από τα χείλη του Γιου του Θεού. Είναι η πιο γλυκιά διακήρυξη. Υπάρχουν δυστυχώς πολλοί άνθρωποι που άκουσαν αυτά τα λόγια και δεν τα άφησαν ποτέ να κατεβούν στην καρδιά τους και να ελεηθούν.

Θα πρέπει να θυμάστε ότι το ρήμα «ακούω», σε πολλά εδάφια της Αγίας Γραφής, θα πει δέχομαι. Εκείνος που πιστεύει και δέχεται τα λόγια του Ευαγγελίου δε θα περάσει από κρίση, αλλά έχει μεταβεί από το θάνατο στη ζωή. Δεν υπάρχει καταδίκη γι' αυτούς που είναι στο Χριστό. Γιατί; Διότι όλη η καταδίκη των αμαρτιών μας πληρώθηκε στο Σταυρό απ' το Σωτήρα Χριστό που δέχτηκε να πάρει τη θέση μας με το να γίνει ο Ίδιος ο Αντικαταστάτης μας. Με το να γίνει ο αφερέγγυος εγγυητής μας για να περάσουμε απ' το θάνατο στη ζωή.

Δύο αναστάσεις

25 «Ναι, πραγματικά, σας λέω, έρχεται ώρα, και είναι αυτή η ώρα η τωρινή, που οι νεκροί θα ακούσουν τη φωνή του Γιου του Θεού και όσοι την ακούσουν θα ζήσουν». Ο Κύριος εδώ δε μιλάει για σωματικά νεκρούς αλλά για πνευματικά νεκρούς, που είναι νεκροί σε παραβάσεις και αμαρτίες. Κι αυτό αληθεύει για όσους βρίσκονται έξω απ' το Χριστό. Αυτό συμπεριλαμβάνει όλους τους απογόνους του Αδάμ. Όταν ο Αδάμ αμάρτησε, ο θάνατος πέρασε σε όλους τους ανθρώπους και, καθώς ο Θεός κοιτάζει το ανθρώπινο γένος, το βλέπει πνευματικά νεκρό και χωρίς τον πιο μικρό παλμό για το Θεό. Και σαν νεκροί, δεν μπορούν να κάνουν κάτι που να αλλάξει η κατάστασή τους. Είναι ζωντανοί μόνον σ' εκείνα που καλούν

«απόλαυση» και αφορούν αποκλειστικά τις προσωπικές τους υποθέσεις. Τώρα, σαν αβοήθητοι και νεκροί σε παραβάσεις και αμαρτίες, πρέπει να ζήσουν, πρέπει να πάρουν ζωή μέσω Άλλου, ακόμα κι απ' τον Κύριό μας τον Ίδιο. «Έρχεται ώρα, και είναι αυτή η ώρα η τωρινή». Μας συστήνει τη θαυμάσια διανομή «της χάριτος του Θεού».

Η ώρα αυτή άρχισε όταν ο Κύριος ήρθε στη γη και βρίσκεται σε πρόοδο τα τελευταία 2.000 χρόνια, που ο Θεός αναζωογονεί τις νεκρές ψυχές και φέρνει άντρες και γυναίκες να βρουν ζωή στο Χριστό. Εκατομμύρια έχουν ακούσει τη φωνή Του και μετανόησαν και γνώρισαν τι είναι να έχουν ζωή με το να δεχθούν το Λόγο. «Έρχεται ώρα, και είναι αυτή η ώρα η τωρινή, που οι νεκροί θα ακούσουν τη φωνή του Γιου του Θεού και όσοι την ακούσουν θα ζήσουν». Αυτή η φωνή είναι μια φωνή που έχει δύναμη. Είναι η φωνή που μπορεί να φτάσει στην καρδιά που είναι νεκρή σε ό,τι είναι άγιο.

Θυμηθείτε το Λάζαρο. Ήταν φυσικά νεκρός και ο Ιησούς ήρθε στο νεκροταφείο και είπε: «Σηκώστε την πέτρα». Του λέει τότε η Μάρθα: «Κύριε, έχει ήδη πεθάνει τέσσερις μέρες και θα πρέπει να μυρίζει». Αλλά ο Ιησούς τους διέταξε να κάνουν αυτό που τους είχε πει. Κι όταν το έκαναν, φώναξε: «Λάζαρε, βγες έξω!». Τότε ο νεκρός Λάζαρος άκουσε τη φωνή του Ιησού, τη φωνή που δίνει ζωή, και βγήκε έξω. Ο λόγος Του δεν έχει μόνο Δύναμη, αλλά και Ζωή!

«Έρχεται ώρα, και είναι αυτή η ώρα η τωρινή, που οι νεκροί θα ακούσουν τη φωνή του Γιου του Θεού και όσοι την ακούσουν (=δεχθούν) θα ζήσουν». Προσέξτε, ο Θεός δεν υποβάλλει τον άνθρωπο σε κάποιο έργο για να του δώσει ζωή. Απ' τη δική μας πλευρά δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα που θα μπορούσε να μας δώσει ζωή. Τίποτε δεν μπορούμε να κάνουμε που να μας κάνει ικανούς να αποκτήσουμε ζωή και δεν μπορούμε να ευχαριστήσουμε το Θεό περισσότερο μέχρι τότε που θα Τον δεχθούμε. «Ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος, ενώ η παροχή χάριτος από το Θεό είναι ζωή αιώνια» (Ρωμ. 6:23).

Δεν μπορούμε ν' αποκτήσουμε ζωή με το να υποβληθούμε σε διάφορες θρησκευτικές διατάξεις ή με το να επωφελούμεθα τα μυστήρια που τίθενται στη διαθεσιμότητά μας. Δεν αποκτούμε ζωή με το να βαπτιστούμε ή να πάρουμε το Δείπνο του Κυρίου. «Άκουσε, και η ψυχή σου θα ζήσει».

Εσύ, φίλη ψυχή, την έχεις ακούσει αυτή τη φωνή; Οι άνθρωποι συνήθως κλείνουν τα αυτιά τους και συνεχίζουν να παραμένουν στην ίδια νεκρή κατάσταση που ήταν και πρώτα. Τη στιγμή όμως που ο άνθρωπος θα ακούσει (δεχθεί) αυτή τη φωνή στην καρδιά του, αυτή τη στιγμή παίρνει ζωή. Αυτή η ζωή δίδεται από το Γιο του Θεού, ο Οποίος λέει: «Γιατί, όπως ο Πατέρας είναι η πηγή της ζωής, έτσι έδωσε και στο Γιο να είναι η πηγή της ζωής». Του έχει επίσης δώσει εξουσία να κρίνει, γιατί είναι ο Γιος του Ανθρώπου.

Εάν οι άνθρωποι απορρίπτουν το μήνυμα του Ευαγγελίου, εάν στρέφουν τα νώτα τους στο λόγο του Γιου του Θεού και απορρίπτουν τη χάρη Του, τότε ο Ίδιος Θεός που Τον έκανε πηγή ζωής σε όλους όσους πιστεύουν, θα είναι κι ο μεγάλος Κριτής πάνω σ' εκείνους που Τον αρνούνται. Αυτό το διαβάσαμε στο εδάφιο 22. Εκεί διαβάζουμε ότι ο Πατέρας δεν κρίνει κανέναν, αλλά παραχώρησε όλο το δικαίωμα στο Γιο να κρίνει. Αυτό μας διαβεβαιώνει ότι ο Γιος είναι Θεός γιατί οι Γραφές διακηρύττουν ότι «ο Θεός θα κρίνει τον κόσμο». Ο Θεός θα καθίσει πάνω στο μεγάλο Δικαστικό Θρόνο και θα φωνάξει τους αμαρτωλούς να έρθουν ενώπιόν Του να απολογηθούν για την ενοχή της απόρριψης της σωτηρίας που μας προσφέρει, αλλά το Πρόσωπο της Θεότητας που θα εμφανιστεί στο Θρόνο, θα είναι ο Ιησούς Χριστός. Ο Πατέρας είχε δώσει στον Ιησού εξουσία να εκτελεί κρίση γιατί Αυτός είναι ο Γιος

του Ανθρώπου. Διαβάζοντας το βιβλίο του Λωτ, βλέπουμε τη μεγάλη επιθυμία που είχε να δει έναν άνθρωπο που θα αντιπροσώπευε το Θεό. Κι Αυτός ο άνθρωπος έρχεται στο Πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Αληθώς είναι τόσο Άνθρωπος, όσο είναι και Θεός. «Υπάρχει μόνον ένας Μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, ο Άνθρωπος Ιησούς Χριστός». Αυτός σήκωσε τις αμαρτίες μας επάνω στο σταυρό και πέθανε στη θέση μας, «Αυτός τραυματίστηκε για τις παραβάσεις μας, ταλαιπωρήθηκε για τις ανομίες μας. Η τιμωρία που έφερε τη δική μας ειρήνη, ήταν επάνω σ' Αυτόν και διαμέσου των πληγών Του γιατρευτήκαμε εμείς» (Ησαΐα 53:5). Αν Τον απορρίψουμε μια μέρα θα Τον συναντήσουμε Πρόσωπο προς Πρόσωπο και τότε θα είναι πολύ αργά.

28, 29 «Μη σας παραξενεύει αυτό, γιατί έρχεται ώρα κατά την οποία όλοι εκείνοι που είναι μέσα στα μνήματα θ' ακούσουν τη φωνή του και θα βγουν σε ανάσταση ζωής όσοι έπραξαν το καλό και σε ανάσταση καταδίκης όσοι έπραξαν το κακό». Η ώρα έρχεται και όλοι οι νεκροί που βρίσκονται στα μνήματα θα αναστηθούν. Προσέξτε, θα έχουμε δύο αναστάσεις. Πρώτα η ανάσταση των «δεδικαιωμένων μέσω πίστης» στη ζωή. Στην Αποκάλυψη, κεφάλαιο 20:6, διαβάζουμε: «Μακάριος και άγιος όποιος έχει μερδικό στην πρώτη Ανάσταση. Πάνω σ' αυτούς δεν έχει εξουσία ο δεύτερος θάνατος, αλλά θα είναι ιερείς του Θεού και του Χριστού, και θα βασιλέψουν μαζί Του χίλια χρόνια». Και τότε διαβάζουμε ότι θα γίνει η ανάσταση των αδίκων, που θα σταθούν μπροστά στο μεγάλο Λευκό Θρόνο για κρίση. Και όλα αυτά γίνονται μέσα σε μια ώρα; Μάλιστα, σε μία ώρα. Να θυμάστε πως ο Κύριος μεταχειρίζεται αυτόν τον όρο. «Η ώρα έρχεται και είναι τώρα που οι νεκροί θα ακούσουν τη φωνή του Γιου του Θεού και όσοι την ακούσουν θα ζήσουν». Η ευλογημένη εκείνη ώρα άρχισε όταν ο Χριστός ήταν εδώ στη γη και συνεχίζει να έχει την ίδια εξέλιξη. Από τότε μέχρι σήμερα έχουν περάσει δύο χιλιάδες χρόνια κι ακόμα βρισκόμαστε στην ίδια εκείνη ώρα που ο Χριστός δίνει ζωή στις νεκρές ψυχούλες. Τότε κοιτάζουμε πίσω από αυτή την ώρα. Η ώρα της ανάστασης θα γίνει τουλάχιστον σε διάστημα χιλίων χρόνων. Στην αρχή των χιλίων χρόνων οι δίκαιοι θα αναστηθούν. Και στην αποπεράτωση των χιλίων χρόνων «οι πράξαντες τα φαύλα», οι άδικοι, θα αναστηθούν. Οι δικαιούμενοι νεκροί θα πάρουν από το Χριστό την αμοιβή τους. Οι πράξαντες το κακό θα αναστηθούν για κρίση. Όλοι εκείνοι πρέπει να απολογηθούν για το μεγάλο αμάρτημα της απόρριψης της σωτηρίας που προσφέρεται μέσω του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και όλων των αμαρτιών από τις οποίες θα μπορούσαν να έχουν ελευθερωθεί. Κάποιοι, μάλιστα, θα έλεγαν ότι το 29ο εδάφιο τους συγχύζει όταν διαβάζουν «Εκείνοι που έπραξαν το καλό, θα βγουν σε ανάσταση ζωής και εκείνοι που έπραξαν το κακό σε ανάσταση κρίσης». Τότε, η σωτηρία βασίζεται σε πράξεις ή έργα που πρέπει να κάνουμε; Σωζόμαστε γιατί πράξαμε το καλό και χανόμαστε γιατί πράξαμε το κακό; Εάν οι άνθρωποι συνεχίζουν να απορρίπτουν το έργο που ο Κύριος έκανε επάνω στο σταυρό για τις αμαρτίες τους, τότε όλες εκείνες οι ευεργεσίες που προκύπτουν από το έργο αυτό της σωτηρίας, δεν αρμόζει να τους δοθούν. Την ημέρα της ανάστασης θα βγεις έξω από το μνήμα ως ένας που έπραξε το κακό και θα πρέπει να κριθείς για τις αμαρτίες σου.

Αλλά τώρα, ποιοι είναι εκείνοι που έπραξαν το καλό; Τι εννοούμε μ' αυτό; Σωζόμαστε από την καλοσύνη μας; Απ' τις Γραφές ξέρουμε ότι η σωτηρία μας δε βασίζεται σε ανθρώπινες αξίες. Ότι «με παροχή χάρις έχουμε σωθεί μέσω της πίστης. Κι αυτό δεν είναι επίτευγμα δικό μας. Είναι δώρο Θεού. Δεν είναι αμοιβή έργων. Μας το λέει η Γραφή μήπως τύχει και καυχηθεί κανείς» (Εφεσ. 2:8, 9). Και πάλι μας λέει «Σ' εκείνον όμως που εργάζεται, ο μισθός του δε

λογαριάζεται σαν χάρη, αλλά σαν υποχρέωση. Αντίθετα, σ' εκείνον που εργάζεται για τη σωτηρία του, αλλά πιστεύει σ' Αυτόν που δικαιώνει τον ασεβή, η πίστη του λογαριάζεται σαν βάση για τη δικαίωσή του» (Ρωμ. 4:4, 5). Δεν υπάρχει αντιλογία ή, καλύτερα, διάψευση. Τη στιγμή που ο πιστός πιστεύει στον Κύριο Ιησού Χριστό, υπάρχει μια αλλαγή. Αυτό είναι το εξωτερικό σημάδι, ότι είναι Χριστιανός.

Αμέσως ακολουθεί στην Εφεσίους 2:10 το εδάφιο που λέει: «Είμαστε πραγματικά έργο δικό Του, που φτιαχτήκαμε μέσω του Ιησού Χριστού με σκοπό να κάνουμε έργα καλά, τα οποία ο Θεός προετοίμασε για να καταγινόμαστε και να περπατάμε μέσα σ' αυτά». Εάν σας πω ότι δικαιώθηκα μέσω πίστης, δεν μπορείτε να δείτε την πίστη. Δεν έχετε άλλον τρόπο να γνωρίζετε αν η μαρτυρία μου είναι αληθινή εκτός και κοιτάξετε τη ζωή μου. Απορείτε αν η ζωή μου συμφωνεί με τη μαρτυρία μου. Ζω τη ζωή που μοιάζει με τη ζωή του Χριστού; Και αν δε ζω μια τέτοια ζωή, αρνείστε τη μαρτυρία μου. Ο Θεός δεν δέχεται κανενός ανθρώπου τη μαρτυρία αν αυτή η μαρτυρία δεν ανταποκρίνεται στη ζωή του. Την Ημέρα εκείνη θα είναι αυτοί που έκαναν το καλό που θα αναστηθούν και θα εμφανισθούν ως παιδιά του Θεού.

Επιτρέψτε μου να επεκταθώ. Όπως υπάρχουν δύο τρόποι να ζει κανείς, υπάρχουν και δύο τρόποι να πεθάνει. Ακόμα έχουμε δύο αναστάσεις και, ακολουθώντας αυτές τις αναστάσεις, έχουμε δύο θεϊκούς προκαθορισμούς. Έχεις δεχθεί το Χριστό ως προσωπικό σου Σωτήρα; Εάν ναι, τότε θάνατος για σένα είναι να πεθάνεις για το Χριστό και θα αναστηθείς κατά την πρώτη ανάσταση και θα μπεις μέσα στις ευλογίες του ουρανού. Από την άλλη πλευρά, αν συνεχίζεις να Τον απορρίπτεις, τότε η ημέρα θα έρθει που θα πεθάνεις μέσα στις αμαρτίες σου. Εκείνοι που πεθαίνουν μέσα στις αμαρτίες τους, θα βρεθούν αξιοκατάκριτοι και θα παραμείνουν στις αμαρτίες τους σε ολόκληρη την αιωνιότητα. Και για να μη συμβεί κάτι τέτοιο, ο Χριστός ανέβηκε στο σταυρό κι έδωσε τον Εαυτό Του ως λίτρο για όλους, εξιλέωση για τον καθένα που θα Τον εμπιστευθεί.

Οι πέντε μαρτυρίες

30 «Τίποτε δεν μπορώ να κάνω εγώ από μόνος μου. Κρίνω σύμφωνα με όσα ακούω, και η κρίση η δική μου είναι δίκαιη, γιατί δεν επιζητώ να γίνει το δικό μου θέλημα, αλλά το θέλημα του Πατέρα, που μ' έστειλε». Στο εδάφιο αυτό βλέπουμε τον Κύριο Ιησού Χριστό να ενεργεί αντίθετα από τις φιλοδοξίες του Πρωινού Αστέρα. Οι άνθρωποι διερωτώνται γιατί ο Θεός δημιούργησε το διάβολο; Ο Θεός δεν δημιούργησε το διάβολο. Δημιούργησε τον Πρωινό Αστέρα. Έναν αρχάγγελο, του οποίου το μυαλό πήρε αέρα απ' την πολύ ομορφιά που είχε. Πέντε φορές στράφηκε εναντίον του Θεού λέγοντας «Θα γίνω, θα κάνω». Θα γίνω σαν τον Ύψιστο. Θα ανεβώ στον ουρανό, θα υψώσω το θρόνο μου πιο πάνω απ' τα αστέρια του Θεού» (Ησαΐα 14). Αυτή ήταν η καταστροφή του. Γιατί ήθελε να επιβάλει το δικό του θέλημα. Ο Πρωινός Αστέρας έγινε ο Διάβολος ή Σατανάς.

Εδώ έχουμε, σε αντίθεση με αυτό, Έναν που ήρθε στη μορφή του Θεού από αιωνιότητα κι ακόμα με χάρη απαρνήθηκε τη δόξα που είχε πριν δημιουργηθεί ο κόσμος. Ως ταπεινός Άνθρωπος εδώ στη γη αρνείται να χειριστεί τη δύναμή Του, αλλά ανέλαβε να κάνει όλα τα έργα Του με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος. Είπε: «Τίποτε δεν μπορώ να κάνω εγώ από μόνος μου. Κρίνω σύμφωνα με όσα ακούω, και η κρίση η δική μου είναι δίκαιη». Γιατί; Διότι η κρίση Του ήταν η κρίση του ίδιου του Θεού. Έκανε τα πάντα κάτω από την εξουσία του Θεού,

του Πατέρα Του. Μόνον αυτός μέσα από όλους τους ανθρώπους που έζησαν στον πλανήτη μας μπορούσε πάντοτε να πει: «Δε ζητώ το θέλημά μου, αλλά το θέλημα του Πατέρα που με έστειλε».

Πολλοί πιστεύουν ότι το πιο όμορφο πράγμα σ' αυτόν τον κόσμο, είναι να πραγματοποιηθεί αυτό που ονειρεύονται. Κάνουν λάθος. Οι πιο ευτυχείς άνθρωποι είναι εκείνοι που βάζουν το θέλημα του Θεού πάνω απ' όλα. Ο Ιησούς δεν είχε δικό Του θέλημα. Η μόνη επιθυμία Του ήταν να κάνει το θέλημα του Πατέρα Του, για το οποίο είχε σταλεί στον κόσμο.

Ύστερα από τις δηλώσεις εκείνες, συνεχίζει να λέει: «Αν ήμουν εγώ που δίνω μαρτυρικές διαβεβαιώσεις για τον εαυτό μου, τότε η μαρτυρία μου δε θα ήταν αληθινή». Τι εννοεί μ' αυτό; Μόλις είχε κάνει δηλώσεις ότι ο Πατέρας Του τα είχε αφήσει όλα στο χέρι Του. Μας είπε ότι μια μέρα η φωνή Του θα είναι εκείνη που θα εγείρει τους νεκρούς από τους τάφους. Αυτός είχε δηλώσει ότι είναι σταλμένος απ' τον Πατέρα και τώρα μας λέει ότι: «Αν μας δώσει μαρτυρία για τον εαυτό Του, τότε η μαρτυρία Του δε θα είναι αληθινή;».

Τι εννοεί μ' αυτό; Μ' αυτό θέλει να μας πει ότι όταν κάποιος δίνει μαρτυρία για τον εαυτό του, δεν είναι έγκυρη, εκτός και επιβεβαιωθεί, όπως διδάσκει η Γραφή «Από δύο και τρεις μάρτυρες». Και προσθέτει: «Έχω κι άλλους μάρτυρες που μπορούν να επιβεβαιώσουν ό,τι σας έχω πει». Φέρνει ακόμα τέσσερις επιπρόσθετες μαρτυρίες που μιλούν πάνω στο γεγονός ότι Αυτός είναι πράγματι ο Απεσταλμένος του Πατέρα. Και όλες αυτές μαζί με τη δική Του μαρτυρία μας κάνουν πέντε δηλώσεις. Αυτός είναι ο πρώτος μάρτυρας.

Ο δεύτερος είναι ο Ιωάννης Βαπτιστής. Τώρα, υπήρχε ένα αξιοσημείωτο πράγμα πάνω στο οποίο η πλειονότητα των ανθρώπων είχε στρέψει την προσοχή της. Κι αυτό ήταν ο Βαπτιστής που τον έβλεπε ως έναν από τους προφήτες. Οι αρχηγοί της Ισραηλίας αρνούνται να δεχθούν τη μαρτυρία του, γιατί ο ίδιος τους είχε καταδικάσει, αλλά το πλήθος πίστευε ότι ήταν σταλμένος από το Θεό. Κι έτσι ο Κύριος λέει: «Αν δεν δεχθείτε τη μαρτυρία Μου, τότε θα καλέσω άλλον μάρτυρα στο δικαστήριο». Έτσι φέρνει τη μαρτυρία του Ιωάννη. Εδώ έχουμε μια δεύτερη μαρτυρία και, ως εκ τούτου, οι δύο μαρτυρίες γίνονται δεκτές στο δικαστήριο. «Ξέρω ότι η μαρτυρία που δίνει για Μένα είναι αληθινή». Όταν ο Ιωάννης παρουσίασε τον Κύριο, είπε: «Εκείνος που προτιμείτε πριν από μένα... υπήρχε πριν από μένα».

Και σε μια άλλη περίπτωση είπε: «Ιδού ο Αμνός του Θεού που σηκώνει την αμαρτία του κόσμου». Έδωσε μαρτυρία πάνω στο γεγονός ότι ο Κύριος Ιησούς Χριστός ήταν ο ορισμένος που θα γινόταν θυσία, με το να σταυρωθεί για τις αμαρτίες μας. Και ξανά ο Βαπτιστής δηλώνει: «Είδα και φέρω μαρτυρία ότι Αυτός είναι ο Γιος του Θεού».

Ο Σωτήρας συνεχίζει: «Έχω άλλη μαρτυρία, κι αυτή είναι η τρίτη κατά σειρά». Ποια είναι η τρίτη μαρτυρία; «Τα έργα που μου ανέθεσε ο Πατέρας να ολοκληρώσω, τα ίδια αυτά έργα που εγώ κάνω, αυτά είναι που μαρτυρούν για μένα ότι μ' έχει στείλει ο Πατέρας». Κατεργάσθηκε όλα αυτά τα θαύματα για να αποδείξει ότι Αυτός είναι Εκείνος που στάλθηκε από τον Πατέρα. Αλλά ο Ιησούς ποτέ δεν έκανε ένα θαύμα απλώς για να εξυμνήσει τον εαυτό Του. Έγιναν για να ανακουφίσουν την ανθρώπινη υποφορά και να βοηθήσουν το ανθρώπινο γένος. Όλα αυτά είχαν ειπωθεί προκαταβολικά στην Παλαιά Διαθήκη. Οι προφήτες είχαν διακηρύξει ότι τα μάτια των τυφλών θα άνοιγαν, τα αυτιά των κουφών θα άκουγαν, οι κουτσοί θα πηδούσαν από χαρά, η λύπη και η αρρώστια θα έφευγαν και οι πόρτες της φυλακής που κρατούσαν την αμαρτία θα ανοίγονταν. Όλα αυτά τα πράγματα ο Κύριος Ιησούς Χριστός τα εκπλήρωσε μέσα στα τρία χρόνια της διακονίας Του. Όλα εκείνα τα θαύματα που

έκανε μαζί με τις μεγάλες εκείνες πράξεις που εξέπλητταν τα πλήθη συνεχώς, όλα εκείνα έδιναν τη μαρτυρία τους ότι ήταν ο απεσταλμένος του Πατέρα.

Κοιτάζτε το λεπρό που Τον πλησιάζει γεμάτος πληγές και Του φωνάζει με αγωνία «Κύριε, αν θέλεις, μπορείς να με καθαρίσεις». Ο Κύριος βάζει απαλά το χέρι Του πάνω στο πονεμένο κορμί του ταλαιπωρημένου από την αμαρτία λεπρού και του λέει: «Θέλω, καθαρίσου». Ήταν σαν να του έλεγε «Αν εσύ θέλεις να καθαριστείς μία φορά, Εγώ το θέλω δέκα». Πιστεύετε ότι ο άνθρωπος αυτός αμφέβαλε ότι ο Ιησούς ήταν σταλμένος απ' τον Πατέρα;

Κοιτάζτε τον απελπισμένο πατέρα στην Καπερναούμ, που πήγε τρέχοντας στον Κύριο και Τον παρακαλεί να πάει να γιατρέψει την κορούλα του που ήταν βαριά άρρωστη. Όταν ο Κύριος τον ακολούθησε και ήρθαν στο σπίτι του, οι άνθρωποι βγήκαν έξω και του είπαν ότι ήταν πολύ αργά τώρα, γιατί η μικρή είχε πεθάνει. Μπαίνει στο δωμάτιο που είχαν τη μικρή και, αφού πήρε στα χέρια Του το χεράκι της, της λέει στην Αραμαϊκή γλώσσα: «Ταλιθά, κούμι», που σημαίνει «μικρό κοριτσάκι, σήκω». Η μικρή άνοιξε τα μάτια της και σηκώθηκε. Νομίζετε ότι ο Ιάειρος και η γυναίκα του είχαν κάποιο πρόβλημα να πιστέψουν ότι ο Ιησούς ήταν σταλμένος από τον Πατέρα;

Κοιτάζτε τη φτωχή χήρα στο Ναϊν, που ακολουθούσε την κηδεία του μονάκριβου γιου της μέχρι τη στιγμή που ήρθε ο Ιησούς και σταμάτησε τα πάντα.

Κάποτε ένας κήρυκας που διηύθυνε μια κηδεία, είπε: «Όλοι ετοιμαζόμαστε να δώσουμε τις κατάλληλες οδηγίες σε μια κηδεία και να κατευθύνουμε τους λυπημένους ανθρώπους να βρουν κάποια ανακούφιση μέσα από τη Γραφή, αλλά όταν ήρθε ο Χριστός τα τίναξε όλα στον αέρα με την ανάσταση!». Έτσι κι εδώ ο Ιησούς επενέβη και είπε στο νεαρό: «Σου λέω σήκω». Κι αμέσως ο νέος σηκώθηκε κι ο Ιησούς τον παρέδωσε στη μητέρα του. Νομίζετε ότι η μητέρα του νέου αμφέβαλε ότι ο Ιησούς ήταν ο Απεσταλμένος του Πατέρα;

Η ανάσταση του Λαζάρου πιστεύετε ότι δεν ήταν μια δυνατή μαρτυρία πως ο Ιησούς ήταν ο Απεσταλμένος του Πατέρα;

Και η πιο θαυμάσια μαρτυρία απ' όλες είναι η δική του Ανάσταση. Η Ανάσταση που διακηρύττει περίτρανα ότι ο Ιησούς είναι Γιος του Θεού.

37, 38 Μέχρι τώρα έχουμε τρεις μαρτυρίες. Αλλά εδώ, στο εδάφιο 37, έχουμε κι άλλη μαρτυρία. «Και ο Πατέρας που με έστειλε, αυτός ο ίδιος έχει δώσει τη μαρτυρία του για μένα. Εσείς ούτε τη φωνή του ακούσατε ποτέ, ούτε τη μορφή του είδατε. Και το Λόγο του δεν τον διατηρείτε μέσα σας, διότι αυτόν που εκείνος έστειλε, αυτόν ακριβώς εσείς δεν τον πιστεύετε». Εδώ έχουμε τη μαρτυρία που ο Θεός δίνει πάνω στο γεγονός ότι ο Ιησούς ήταν ο προ αιώνων Γιος, σταλμένος στον κόσμο για τη σωτηρία μας.

Θα αναφερθώ σε μερικά από αυτά τα γεγονότα. Διαβάζουμε πως όταν ο Ιησούς προσφέρθηκε στον Ιορδάνη να γίνει ο αντικαταστάτης των αμαρτιών μας, και ο Ιωάννης Τον βάπτισε εκεί, τη στιγμή που ο Ιησούς βγήκε απ' τον υγρό τάφο, οι ουρανοί άνοιξαν και το Πνεύμα του Θεού ήρθε στη μορφή του άκακου περιστεριού και η φωνή του Πατέρα ακούστηκε απ' τον ουρανό να λέει: «Αυτός είναι ο Γιος μου ο αγαπητός στον Οποίο ευαρεστούμαι». Αυτή ήταν η μαρτυρία του Πατέρα. Όχι μόνο τότε, αλλά και στο βουνό της Μεταμόρφωσης, ο Πατέρας είπε ξανά: «Αυτός είναι ο Γιος μου ο αγαπητός, Αυτόν να ακούτε». Κι αργότερα, στην άλλη περίπτωση, όταν ο Ιησούς σήκωσε τα μάτια Του και είπε: «Πατέρα, δόξασε το όνομά Σου», μια φωνή ακούστηκε απ' τον ουρανό να λέει: «Το έχω δοξάσει και θα το δοξάσω ξανά». Τρεις φορές η φωνή του Πατέρα ακούστηκε απ' τον ουρανό

που επιβεβαιώνει το Πρόσωπο και την αποστολή του Ευλογημένου Γιου όταν ήταν ακόμα εδώ στη γη. Παρόλα αυτά, οι άνθρωποι που ομολογούσαν ότι πίστευαν στο Θεό ως Πατέρα τους, ποτέ δεν άκουσαν τη φωνή Του. Οι μαθητές την άκουσαν, αλλά όλοι εκείνοι οι σκληροί θρησκευτικοί νομοθέτες δεν άκουσαν ποτέ τη φωνή του Πατέρα.

Αν, φίλη ψυχή, δεν έχεις ακούσει τη φωνή του Πατέρα, ο Οποίος ακόμα ευχαριστείται να επικυρώνει το μεγαλείο της αγάπης του αγαπημένου Του Γιου, τότε κατέβα στα γόνατα και ζήτησέ Του να σε βοηθήσει να κάμεις κι εσύ την επαφή σου μαζί Του. Διάβαζε τη Γραφή και ο Θεός μια μέρα θα σου μιλήσει μέσα από αυτή.

39 Υπάρχει και μια πέμπτη μαρτυρία. Το εδάφιο 39 λέει: «Εσείς ερευνάτε τις Γραφές, γιατί σας φαίνεται λογικό πως σ' αυτές θα βρείτε ζωή αιώνια. Και πράγματι αυτές είναι που δίνουν τη μαρτυρία τους για μένα». Μιλούσε στους θρησκευτικούς ηγέτες της Ισραηλίας, οι οποίοι διάβαζαν και μελετούσαν τις Γραφές. Και τους λέει: «Εσείς μελετάτε τις Γραφές γιατί πιστεύετε ότι μέσα σ' αυτές θα βρείτε αιώνια ζωή». Και με το να κάνετε κάτι τέτοιο, το παίρνετε ως δεδομένο ότι θα έχετε ζωή αιώνια με το να εξοικειωθείτε και να υπακούετε στις Γραφές, αλλά αν δεν εμπιστευθείτε Εκείνον για τον Οποίο μας μιλούν οι Γραφές, δε θα έχετε ζωή αιώνια. Στη Β' προς Τιμόθεον, στο κεφάλαιο 3, όταν μιλάει σε έναν άνθρωπο που είχε μεγαλώσει με το Λόγο του Θεού, ο Απόστολος Παύλος είπε: «Από τη βρεφική σου ηλικία γνωρίζεις τα ιερά γράμματα που μπορούν να σου δώσουν σοφία στην απόκτηση της σωτηρίας μέσω της πίστης στον Ιησού Χριστό».

Προσέξτε! Λέει ότι δεν είναι απλώς η εξοικειώσή μας με τη Βίβλο που θα μας δώσει ζωή αιώνια. Είναι μια προσωπική γνώση ή, αν θέλετε, προσωπική επαφή με τον ευλογημένο Γιο του Θεού, που είναι και το θέμα της όλης ιστορίας. Ο Ιησούς λέει: «Σεις έχετε τη Βίβλο. Γυρίστε στην Παλαιά Διαθήκη και, καθώς τη διαβάζετε, θα βρείτε ότι εκεί είναι που μιλούν για Μένα». Οι Γραφές μιλούν για τον Ιησού και ο Χριστός επικυρώνει τις Γραφές. Όλες οι προφητείες, η μία μετά την άλλη, πραγματοποιήθηκαν στο όνομά Του.

Μας αποκαλύπτει ότι ολόκληρη η Παλαιά Διαθήκη είναι ο Λόγος του ζωντανού Θεού. Τώρα, στο σημείο αυτό λέει: «Εσείς μελετάτε τις Γραφές κι ακόμα αποφεύγετε να έρθετε σε μένα για να έχετε ζωή αιώνια».

Γλυκιά μου ψυχή, έχεις πιστέψει κι εμπιστευθεί τα πάντα στο Χριστό για τον Οποίο μας μιλούν όλοι οι προφήτες; Έχεις πιστέψει σ' Εκείνον που ήρθε με χάρη κι ανέβηκε στο σταυρό για τις αμαρτίες μας; Αυτό είναι το όλο θέμα της Βίβλου. Είναι πραγματικά λυπηρό να προσποιείται κανείς ότι τιμάει τη Βίβλο τη στιγμή που απορρίπτει το Χριστό της Βίβλου.

Τα λόγια Του αναφέρονται σε όλους τους ανθρώπους: «Όποιος θέλει, ας έρθει». Αν είσαι χαμένος, είναι γιατί δε θέλεις να έρθεις κοντά Του: «Δεν έρχεστε σε Μένα που μπορείτε να έχετε ζωή αιώνια».

Τώρα ο Σωτήρας λέει: «Δόξα από ανθρώπους δεν επιζητώ». Δεν ήθελε τη συγκαταβατική συμπεριφορά τους. Η επιθυμία Του ήταν να δεχθούν οι άνθρωποι τη σωτηρία που είχε έρθει να προσφέρει. «Άλλωστε, σας ξέρω, δεν υπάρχει αγάπη μέσα σας για το Θεό». Ήταν εδώ να κάνει το θέλημα του Πατέρα και εκείνοι δεν Τον δέχονταν. Τους προειδοποιεί για τον ερχομό του Αντίχριστου, του ψευτο-Μεσσία. Τους λέει: «Αν έρθει κάποιος άλλος με δική του πρωτοβουλία, εκείνον θα τον δεχθείτε». Ποιος είναι εκείνος; Σε ποιον αναφέρεται; Είναι ο ισχυρογνώμων βασιλιάς του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, αυτό το είδωλο ποιμένα του Ζαχαρία, του ψευτοπροφήτη της Αποκάλυψης, ο άνομος της Β' Θεσσαλονικείς, κεφ. 2. Μια

δυσοίωνη μορφή που θα εγερθεί μέσα στον κόσμο. Οι άνθρωποι που δεν δέχονται το Χριστό θα το προσκυνήσουν.

Είναι σοβαρό πράγμα να απορρίπτουμε το Χριστό. Να κλωτσάμε τη σωτηρία που ο Θεός μας προσφέρει. Μα και πόσες φορές οι νέοι μας που κάθονται στα καθίσματα της εκκλησίας και βρίσκονται στο σημείο να ανοίξουν την καρδιά τους στο Χριστό, δεν τους απασχόλησε το γεγονός ότι οι φίλοι τους θα έχουν κάτι να πουν σε βάρος τους; Ενώ ξέρουν ότι πρέπει να σωθούν, αφήνουν τις σκέψεις τους να τους εμποδίζουν. Ξεχνούν πως αν δεν δώσουν την πρώτη θέση στο Θεό, πάντοτε θα υπάρχει ένα κενό μέσα τους. Πάντοτε θα νιώθουν κάποια ανασφάλεια και θα ζητούν τη σιγουριά μέσα στους ανθρώπους. Τα πράγματα δεν είναι όμως έτσι. Γι' αυτό «πρέπει να ζητήσουμε πρώτα τη Βασιλεία του Θεού και τη δικαιοσύνη Του» και τότε λέει ο Κύριος στο Ματθ. 6:33 «όλα τα άλλα πράγματα θα πάρουν τη θέση που τους ανήκει, το ένα κατόπιν του άλλου».

45 «Μη θαρρείτε πως είμαι εγώ που θα σας κατηγορήσω στον Πατέρα» και προσθέτει: «Υπάρχει ήδη ο κατήγορός σας. Είναι ο Μωυσής». Ο Μωυσής κατηγορεί όλους όσους απορρίπτουν τη μαρτυρία του και προλέγει τη φρικτή καταδίκη.

46 «Αν πράγματι πιστεύατε στο Μωυσή, θα πιστεύατε και σε μένα». Όλα αυτά για όσους δεν πιστεύουν ότι τα πρώτα πέντε βιβλία της Γραφής γράφηκαν απ' το Μωυσή. «Ο Μωυσής έγραψε για Μένα», που έτσι βάζει τη σφραγίδα Του και επικυρώνει ότι όλα αυτά τα βιβλία είναι αληθινά και ότι όλοι εκείνοι οι τύποι αντιπροσωπεύουν το Χριστό. Όταν ο Μωυσής έγραψε «Έναν προφήτη θα σηκώσει σε σένα ο Κύριος ο Θεός σου, από ανάμεσά σου, από τους αδελφούς σου, όπως εμένα, Αυτόν να ακούτε» (Δευτ. 18:15), ο Μωυσής μιλούσε για τον Κύριο Ιησού Χριστό.

Κι έτσι ο Σωτήρας λέει: «Αν δεν πιστέψετε τα γραπτά Του, πώς είναι δυνατόν να πιστέψετε στα δικά μου λόγια;». Αν δεν δεχθούν τη μαρτυρία της Παλαιάς Διαθήκης, δε θα δεχθούν και τη μαρτυρία του Χριστού. Και τα δύο είναι τόσο στενά συνδεδεμένα που ποτέ δεν μπορεί να χωριστούν.

Έτσι έχουμε πέντε θαυμάσιες μαρτυρίες που συμφωνούν ότι «Ο Ιησούς είναι Γιος του Θεού και ότι μέσω Αυτού μπορούμε να γνωρίσουμε την αλήθεια».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Ο χορτασμός των πέντε χιλιάδων

Πρέπει να σημειωθεί ότι το θαύμα αυτό αναφέρεται και στα τέσσερα Ευαγγέλια. Αυτό δείχνει την παντοδυναμία του Χριστού με ένα έργο που δεν έγινε παρουσία ενός ανθρώπου ή μιας ομάδας ανθρώπων, αλλά μπροστά σε πλήθη ανθρώπων και κάλυψε τις ανάγκες όλων όσων βρίσκονταν στην παρουσία Του.

Δύο θαύματα μέσα απ' όλα τα θαύματά Του που φαίνεται να ξεχωρίζουν είναι το νερό που έκανε κρασί και ο πολλαπλασιασμός των άρτων. Το πρώτο μας θυμίζει το πολύτιμο αίμα Του και το άλλο το σώμα Του που διαμελίστηκε. Και τα δύο σκιαγραφούν ή, αν θέλετε, προδιαγράφουν τη δωρεά του ίδιου του Χριστού. Τα άλλα θαύματα δείχνουν την

παντοδυναμία Του και τα δύο τελευταία μιλούν για το πρόσωπο του Χριστού, τον Άρτο της ζωής.

Το γεγονός ότι το θαύμα αυτό που έθρεψε τα πλήθη των πεινασμένων ψυχών και καταγράφηκε απ' όλους τους Ευαγγελιστές, δηλώνει ότι δεν ήταν κάτι που αφορούσε μια ορισμένη περιοχή αλλά ότι η αρχή Του εκείνη ήταν να εφαρμοστεί παγκοσμίως. Η αναφορά που ο Ματθαίος δίνει πάνω σ' αυτό το θαύμα δείχνει το Χριστό που θα έρθει μια μέρα να θρέψει τους φτωχούς της Ισραηλίας (να τους ικανοποιήσει πνευματικά τρέφοντας τις ψυχές τους) (Ψαλμός 132:15). Η αναφορά του Μάρκου μας διδάσκει ποιο είναι το καθήκον των δούλων του Θεού με την κλάση του Άρτου της Ζωής, που εννοεί να διαβιβάσουν το μήνυμά Του στις πεινασμένες ψυχές των ανθρώπων. Η αναφορά του Λουκά μας αναγγέλλει την πλήρη επάρκεια του Χριστού που μπορεί να καλύψει όλες τις ανάγκες των ανθρώπων. Και η αναφορά που ο Ιωάννης δίνει πάνω σ' αυτό, μας λέει ο Χριστός είναι η τροφή της ψυχής για τους ανθρώπους του Θεού.

1 «Ύστερα απ' αυτά αναχώρησε ο Ιησούς και πήγε στην άλλη μεριά της λίμνης της Γαλιλαίας, δηλαδή της Τιβεριάδας». «Ύστερα απ' αυτά»: αναφέρεται στη θεραπεία του αδύναμου ανθρώπου, το διωγμό απ' τους Εβραίους, γιατί το θαύμα αυτό έγινε την ημέρα του Σαββάτου, και η απόφασή τους να Τον σκοτώσουν γιατί είχε κάνει τον εαυτό Του ίσο με το Θεό, Τον οδηγούν να περάσει στην άλλη πλευρά της λίμνης. Πάντοτε απομακρυνόταν από αυτούς που δεν Τον δέχονταν. Ποτέ δεν έριχνε τα μαργαριτάρια στους χοίρους.

2 «Όπου και τον ακολουθούσε πολύς κόσμος, επειδή έβλεπαν τα θαύματα που έκανε στους αρρώστους». Οι περισσότεροι άνθρωποι που Τον ακολουθούσαν, έβλεπαν μόνον τη θεραπεία και τη φυσική ανάγκη που ο Κύριος κάλυπτε με την παντοδυναμία Του, χωρίς να βλέπουν στο Πρόσωπό Του το Σωτήρα των αμαρτωλών και το Μεσσία της Ισραηλίας. Ήταν τυφλοί στο να δουν τη Θεία δόξα. Αλλά μήπως δε συμβαίνει το ίδιο και σήμερα;

3 «Ανέβηκε τότε ο Ιησούς στο λόφο και καθόταν εκεί μαζί με τους μαθητές του». Η απομάκρυνσή Του από τα πλήθη Τον φέρνει να ξεκουραστεί και να μείνει με τους δικούς Του, έξω από τον κόσμο των αμαρτωλών. Το δε ανέβασμά Του στο βουνό δείχνει την ατμόσφαιρα εκεί ψηλά που το πνεύμα Του αναπαύεται με τον Πατέρα και το ενδιαφέρον Του δεν παύει ούτε στιγμή να είναι στραμμένο εδώ, στον αδύναμο άνθρωπο.

4 «Στο μεταξύ πλησίαζε το Πάσχα, η γιορτή των Ιουδαίων». Το Πάσχα ήταν πλησίον και ο Αμνός του Θεού ανάμεσά τους, περιφρονημένος και απορριμμένος. Όλα ήταν τυπικά. Η γιορτή που ήταν καθιερωμένη απ' το Θεό είχε αρχίσει να εκφυλίζεται και να λέγεται τώρα «Γιορτή των Εβραίων». Το Πάσχα μας φέρνει πίσω, εκεί που τα παιδιά της Ισραηλίας πανηγύριζαν με το αρνί, αλλά εδώ βλέπουμε τους απογόνους τους να πεινούν. Η φυσική τους κατάσταση ήταν το εξωτερικό σημάδι της άδειας ψυχής τους.

5 «Σαν σήκωσε λοιπόν κάποια στιγμή ο Ιησούς τα μάτια Του και είδε να έρχεται πολύς κόσμος προς το μέρος του, λέει στο Φίλιππο: “Από πού θα αγοράσουμε ψωμιά για να φάνε οι άνθρωποι αυτοί;”». Παρόλο που τα πλήθη δε γνώριζαν το Χριστό, βλέπουμε την καρδιά Του να βγαίνει προς τα έξω από λύπη. Να μη μένει αδιάφορος και να δείχνει συμπόνια. Η συμπόνια είναι κάτι περισσότερο από λύπη. Συμπόνια από το συν και πονώ, που εννοεί συμπάσχω με κάποιον, είναι η συναίσθηση του πόνου του πλησίον. Ο απόστολος Ματθαίος μιλάει για το πόσο κοντά στον άνθρωπο είχε έρθει ο Μεσσίας. Ο δε Μάρκος μιλάει πως η

οικειότητα του Υψιστου Υπηρέτη, είχε έρθει στο σημείο να νιώθει την υποφορά όλων εκείνων που υπηρετούσε.

Αν προσέξει κανείς πόσο όμορφα το Άγιο Πνεύμα έχει οδηγήσει τους Ευαγγελιστές να γράψουν όλα αυτά κατά πόσο θαυμαστό τρόπο, τότε θα έβλεπε τι πραγματικά χάνει με το να μελετάει τα πάντα βιαστικά και με απροσεξία να αφήνει πίσω του ένα μεγάλο θησαυρό γεμάτο ομορφιά, που θα μπορούσε να αγγίσει όλες τις πτυχές της ψυχής του.

Ας προσευχόμαστε, όπως ο Μεγάλος Θεός μας δίνει φώτιση να διακρίνουμε μέσα στο ιερό αυτό βιβλίο τον ανεξάντλητο πλούτο του. Ίσως να ήταν καλύτερα να σε άφηνα μόνο σου να ερευνήσεις τις Γραφές και να βρεις σιγά-σιγά τον πολυποίκιλο τρόπο με τον οποίο ο Θεός προσπαθεί να πλησιάσει τον άνθρωπο και να του δείξει το μεγαλείο της αγάπης Του.

6 «Κι αυτό το έλεγε για να τον δοκιμάσει, γιατί ο ίδιος ήξερε τι επρόκειτο να κάνει». Ο Κύριος δεν ενοχλήθηκε όταν είδε το πλήθος των ανθρώπων να Τον πλησιάζει σκεπτόμενος ότι θα έχανε την ησυχία Του ή θα έμενε μακριά από τη συντροφιά των μαθητών Του. Όχι. Η πρώτη Του σκέψη ήταν να προσφέρει λίγη τροφή σε όλους αυτούς που βρίσκονταν εκεί. Ήξερε ότι δεν υπήρχε φυσική τροφή για όλους αυτούς στο μέρος εκείνο. Έτσι στρέφεται στο Φίλιππο και τον ρωτάει «από πού θα αγοράσουμε τροφή για αυτούς τους ανθρώπους;». Με την ερώτησή Του αυτή, δε θέλει να πειράξει το Φίλιππο, αλλά να δοκιμάσει την πίστη του.

7 «Ο Φίλιππος του αποκρίθηκε: “Ψωμιά αξίας διακοσίων δηναρίων δε φτάνουν γι’ αυτούς, για να πάρουν έστω και από ένα μικρό κομμάτι ο καθένας τους». Μέσα στο πορτρέτο του Φίλιππου πρέπει να δούμε τον εαυτό μας. Αρχικά, λογαριάζει χωρίς το Χριστό. Τα λόγια του γύρω απ’ το φαγητό με τον πρόχειρο λογαριασμό που κάνει, δείχνουν ότι η πίστη του ήταν αδύνατη, με το να λέει πως ό,τι είχαν ήταν ελάχιστο. Ξεχνάμε πως τίποτε δεν είναι μικρό ή ελάχιστο στην παρουσία του Κυρίου. Η αδύναμη πίστη μας δεν τιμά τον Κύριό μας, όταν ιδιαίτερα έχουμε μια πολύ μεγάλη εμπειρία από τα τόσα πολλά θαύματα που έχει κάνει. Μάταια ο Κύριος κοιτάζει μέσα στις καρδιές όλων μας να δει έστω και μια αχτίδα από πίστη που θα μπορούσε να Τον δοξάσει.

8, 9 «Του λέει ένας από τους μαθητές του, ο Ανδρέας, ο αδελφός του Σίμωνα Πέτρου: “Υπάρχει ένα παιδί εδώ, που έχει πέντε κρίθινα ψωμιά και δύο ψάρια, αλλά τι είναι αυτά για τόσους ανθρώπους;”». Ο Ανδρέας βρισκόταν στην ίδια θέση με το Φίλιππο. Βλέπει την όλη κατάσταση χωρίς ελπίδα και λέει: Και τι να κάνουν τα λίγα αυτά φαγητά στις τόσες χιλιάδες; Οι άνθρωποι πάντοτε αφήνουν τις δυσκολίες να συσσωρεύονται, έτσι που να κρύβουν πίσω τους το Χριστό.

Δυστυχώς, αυτός είναι ο τρόπος που ο φυσικός άνθρωπος αντιμετωπίζει τα προβλήματά του. Αν, όμως, κοιτάξουμε σαν παιδιά του Θεού πρώτα στο Χριστό, τότε οι δυσκολίες θα εξαφανιστούν και όλες εκείνες οι στείρες πηγές που συναντάμε, θα ανοίξουν, και ο πλούτος της χάρις Του θα ανακουφίσει κάθε ταλαιπωρημένη ψυχή. Προσευχηθείτε να δυναμώσει ο Θεός την πίστη σας.

10 «Τότε ο Ιησούς είπε: “Βάλτε τους ανθρώπους να καθίσουν για φαγητό”. Ήταν και το χορτάρι άφθονο στον τόπο εκείνο. Κάθισαν λοιπόν οι άντρες, που ήταν γύρω στους πέντε χιλιάδες, για φαγητό». Τα μάτια του Θεού είναι στραμμένα πάνω σε κάθε τι που αφορά τη ζωή του ανθρώπου. Οι άνθρωποι έχουν φτιάξει μηχανήματα και παρακολουθούν κάθε λεπτομέρεια σε πολλά σημεία του πλανήτη μας. Αυτό είναι ένα μικρό μέσον που ο Θεός έχει δώσει στον άνθρωπο για δείγμα και να του θυμίσει ότι Εκείνος έχει την πλήρη εποπτεία πάνω

σε ολόκληρο το δημιούργημά Του. Ότι τίποτε δεν είναι τόσο «μικρό» που δεν Τον ενδιαφέρει. Διατάσει το πεινασμένο πλήθος να καθίσει με τάξη πάνω στο βελουδένιο χορτάρι (Μάρκος 6:39). Το πράσινο χορτάρι που είχε δοθεί με την πρόνοια του Θεού ήταν να χρησιμεύσει ως μαξιλάρι για την ανάπαυση του ανθρώπου που έρχεται να μας θυμίσει «το χλοερό χορτάρι» του Λόγου Του, που πρέπει να αναπαύονται και να τρέφονται οι ψυχές μας.

11 «Πήρε τότε ο Ιησούς τα ψωμιά, κι αφού ευχαρίστησε, έδωσε στους μαθητές, και οι μαθητές στον καθισμένο κόσμο. Το ίδιο κι από τα ψάρια, όσο ήθελαν». Όλα εκείνα που φαίνονται μικρά και λίγα στα δικά μας -ανθρώπινα- μάτια, όταν τα εμπιστευτούμε στα χέρια του Θεού, μπορεί να αυξηθούν και να καλύψουν τις ανάγκες μας. Εκείνος προμηθεύει την τροφή κι εμείς -οι εργάτες Του- πρέπει να τη μεταφέρουμε στον άνθρωπο που την έχει απόλυτη ανάγκη.

12 «Κι όταν πια χόρτασαν τελείως, λέει στους μαθητές του: Μαζέψτε τα κομμάτια που περίσσεψαν, για να μην πάει τίποτε χαμένο». Αν θυμηθούμε τα λόγια του Φίλιππου που είπε: «Ο καθένας τους μπορεί να πάρει ένα μικρό κομμάτι» σε σύγκριση με την αφθονία που ο Θεός δίνει, τότε βλέπουμε δύο πράγματα: Πρώτα την απιστία κι έπειτα το ξεχείλισμα της Θείας χάρης, την αφθονία. Ο Χριστός τους έχει θρέψει από τις δικές Του ανεξάντλητες πηγές και ικανοποιήσει πλήρως. Η υπόσχεσή Του είναι ότι «Όποιος έρθει σε μένα δε θα πεινάσει ποτέ, και όποιος πιστεύει σε μένα δε θα διψήσει ποτέ» (Ιωάν. 6:35).

Στο σημείο αυτό ζητώ να μου επιτρέψετε να σας πω ότι το ρήμα «πληρώ» θα πει γεμίζω (κάθε κενό). Και ποιες είναι εκείνες οι ευλογίες που το χέρι του Θεού γεμίζει; Μας γεμίζει από ειρήνη, μας γεμίζει από χαρά, μας γεμίζει από το πολυσύνθετο αγαθό, το Πνεύμα το Άγιο!

Δεν καλύπτει μόνον τις ανάγκες μας, αλλά υπάρχει και περίσσευμα από τη χάρη Του. Και τούτο γιατί μέσα στο Χριστό κατοικεί ολόκληρο το πλήρωμα της Θεότητας που είναι ανεξάντλητο. Αμέτρητοι αμαρτωλοί έχουν σωθεί και οι ψυχές τους έχουν ικανοποιηθεί και ταυτόχρονα η πλούσια χάρη Του παραμένει αμείωτη.

«Συγκέντρωσε τα περισσεύματα». Δε θέλει σπατάλη. Ο χρόνος, το χρήμα και κάθε μας ενέργεια πρέπει να είναι συγκεντρωμένα και έτοιμα να τεθούν σε χρήση για τη δόξα Του.

13 «Τα μάζεψαν, τότε, και γέμισαν δώδεκα κοφίνια με τα κομμάτια των πέντε κρίθινων ψωμιών, που είχαν περισσέψει απ' αυτούς που είχαν φάει». Ο Θεός ποτέ δεν επιτρέπει σε ένα γενναιόδωρο άνθρωπο να είναι ηττημένος! Γι' αυτό, μη φοβάστε πως αν δίνετε θα ζημιωθείτε. Η απόλαυση που παίρνει ο δότης είναι πολύ μεγαλύτερη από εκείνο που έδωσε. Οι μαθητές είχαν περισσότερο τώρα από εκείνο που είχαν στην αρχή. Τους περίσσευσαν 12 κοφίνια. Ένα για τον καθένα, που θα μπορούσε να προμηθεύσει και τις δικές του ανάγκες. Τι όμορφη ευλογία και ενθάρρυνση για όλους όσους υπηρετούν τον Κύριο!

14, 15 «Οι άνθρωποι, λοιπόν, σαν είδαν το θαύμα που έκανε ο Ιησούς, έλεγαν: “Πραγματικά, αυτός είναι ο προφήτης που έχει οριστεί να έρθει στον κόσμο!” Τότε ο Ιησούς, επειδή κατάλαβε πως επρόκειτο να έρθουν και να τον αρπάξουν για να τον ανακηρύξουν βασιλιά, αναχώρησε πάλι στο βουνό μόνος του». Τι τους έκανε να πουν κάτι τέτοιο; Φαίνεται ότι οι άνθρωποι αυτοί γνώριζαν τις Γραφές, που μιλούν για το Μεσσία στον Ψαλμό 132:15. Εκεί μιλούν για το Μεσσία της Ισραηλίας, τον Προφήτη και Βασιλιά που θα ερχόταν στον κόσμο. Εκεί διαβάζουμε: «Θα ευλογήσω με ευλογία τις τροφές της. Τους φτωχούς της θα χορτάσω με ψωμί». Ναι, ναι, Αυτός θα πρέπει να είναι. Καμιά αμφιβολία.

Για ποιον προφήτη μιλούν; Ασφαλώς γι' Αυτόν που μιλάει ο Μωυσής στο Δευτ. 18:15, ο οποίος μας λέει: «Αυτόν να ακούτε σε όλα τα πράγματα». Αυτός, είπαν μεταξύ τους, θα πρέπει να είναι. Αυτός θα πρέπει να είναι ο Μεσσίας, που θα ερχόταν στον υποσχόμενο χρόνο του Θεού και θα εκπλήρωνε όλες τις προφητείες Του. Θα έβγαζε τη νύφη Του μέσα απ' τους Εθνικούς και θα μεσίτευε στα δεξιά του Πατέρα ως Μέγας Ιερέας.

Έτσι αποσύρθηκε απ' το πλοίο και ανέβηκε στο βουνό να προσευχηθεί. Εδώ έχουμε μια θαυμάσια εικόνα για το τι κάνει από την ημέρα που ανέβηκε στους ουραμούς. Αυτοί ήθελαν να Τον κάνουν Βασιλιά, αλλά Αυτός αναλήφθηκε στα ύψη και τώρα μεσιτεύει για μας στα δεξιά του Πατέρα.

Περπάτημα πάνω στα κύματα

16 «Κι όταν πια βράδιασε, κατέβηκαν οι μαθητές του στη λίμνη». Ο Κύριος επιθυμούσε να μείνει μόνος Του και αναγκάζει τους μαθητές Του να περάσουν στην απέναντι όχθη της λίμνης μόνοι τους. Ήθελε να τους δώσει ακόμη μαθήματα πίστης.

17 «Όπου μπήκαν στο πλοίο και κατευθύνονταν προς την Καπερναούμ, στην απέναντι πλευρά της λίμνης». Τόσο τα εδάφια 16 και 17 όσο κι εκείνα που ακολουθούν αναφέρονται σε μας. Μιλούν για τις καταστάσεις τις οποίες ο άνθρωπος διέρχεται καθώς ταξιδεύει, περνώντας από τα διάφορα στάδια της ζωής αυτής εδώ κάτω, να φτάσει στο αιώνιο σπίτι που τον περιμένει. Δεν είμαστε από αυτό τον κόσμο, αλλά ζούμε στον κόσμο. Και ο κόσμος είναι φτιαγμένος από κακούς ανθρώπους που μοιάζουν με μια ταραγμένη θάλασσα. Είναι ο κόσμος που απέρριψε και απορρίπτει το Χριστό. Ο κόσμος, του οποίου η φιλία είναι έχθρα προς το Θεό (1ακ. 4:4). Γι' αυτό και στερείται το φως του Θεού κι επάνω του κρέμεται η σκιά του θανάτου.

«Στο μεταξύ είχε κιάλας σκοτεινιάσει και ο Ιησούς δεν είχε έρθει ακόμα κοντά τους». Μερικές φορές ο Χριστός αποκρύπτει το φως της εύνοιάς Του ακόμα κι από τους δικούς Του. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το σκοτάδι το δημιούργησε ο Θεός (Ησαΐα 45:7) και ότι αυτό που ζητάει από εμάς, τα παιδιά Του, είναι να ανακαλύψουμε τους θησαυρούς που υπάρχουν μέσα στο ίδιο το σκοτάδι (Ησαΐα 45:3).

18 «Κι επιπλέον στη λίμνη έκανε φουρτούνα εξαιτίας του δυνατού αέρα που φυσούσε». Στη ζωή μας αυτή εδώ, πάντοτε θα αντιμετωπίζουμε φουρτούνες και κινδύνους. Όλα αυτά έρχονται να δοκιμάσουν την πίστη μας και την υπομονή μας. Πολλές φορές, μέσα στην αγωνία μας, πιστεύουμε ότι ο Κύριος μας έχει ξεχάσει. Κι ενώ έχουμε χάσει κάθε ελπίδα, ξαφνικά βλέπουμε το σκοτεινό ουρανό να ξαστερώνει και οι ακτίνες του Ήλιου να δείχνουν τη λάμψη του Προσώπου Του, κι έπειτα να θερμαίνουν την απελπισμένη καρδιά μας.

19 «Αφού, λοιπόν, είχαν διανύσει μια απόσταση τεσσάρων ως πέντε χιλιομέτρων, βλέπουν τον Ιησού να περπατάει πάνω στη λίμνη και να πλησιάζει στο πλοίο, και φοβήθηκαν». Παρόλο που το πλοίο κινδύνευε να χαθεί, οι μαθητές δεν ενέδωσαν στην απόγνωση, αλλά συνέχισαν να κωπηλατούν, μέχρι τότε που ξαφνικά ο Κύριος εμφανίστηκε και τους ελευθέρωσε από την άγρια καταιγίδα.

Έτσι, θέλει και όλους εμάς να συνεχίσουμε την κωπηλασία μέσα στις φουρτούνες της ζωής, χωρίς να χάνουμε την πίστη μας, και τον κατάλληλο καιρό θα έρθει να μας ελευθερώσει. Θα έρθει να μας βγάλει από κάθε αδιέξοδο, όσο δύσκολο και να φαίνεται.

[Διαβάστε, σας παρακαλώ, την ανάλυση που έχω κάνει στο Ευαγγέλιο του Μάρκου, 6:45-50.]
20 «Εκείνος, όμως, τους είπε: “Εγώ είμαι, μη φοβάστε”». Ο σκεπτικισμός του Φίλιππου και η απιστία του Ανδρέα δεν εμπόδισαν την εκροή της Θείας Χάρης. Η αγάπη του Κυρίου δεν αναχαιτίζεται από την ανθρώπινη αμαρτία. Γι’ αυτό πρέπει να είμαστε πάντοτε ευγνώμονες στο Χριστό. Από την αρχή ως το τέλος, βλέπουμε τη χάρη Του να ενεργεί κατά θαυμαστό τρόπο. «Εγώ είμαι, μη φοβάστε». Πρώτα στρέφει την προσοχή τους στον Ίδιο τον εαυτό Του, κι έπειτα ειρηνεύει τις καρδιές τους. Οι φόβοι μας μπορεί να αφανισθούν, μόνο όταν κοιτάμε με πίστη στο Χριστό και η καρδιά μας είναι κατειλημμένη από Αυτόν. Όταν κοιτάμε έξω αποκαρδιωνόμαστε, όταν κοιτάμε μέσα μας απογοητευόμαστε, αλλά όταν κοιτάμε στο Χριστό οι φόβοι μας εξαφανίζονται.

21 «Ήθελαν τότε να τον πάρουν στο πλοίο και αμέσως το πλοίο πήρε κατεύθυνση προς τη στεριά, στην οποία και έφτασαν». Όταν άκουσαν τη φωνή Του, ησύχασαν. Όταν Τον πήραν στο πλοίο, ο άνεμος σταμάτησε, η φουρτούνα κόπασε και το πλοίο πήρε την πορεία για τη στεριά. Πιο όμορφη εικόνα από αυτή δεν υπάρχει. Πρώτα φαίνεται πόσο ταπεινός είναι, και μας περιμένει να Τον καλωσορίσουμε. Να Του πούμε να έρθει στην καρδιά μας, για να πάψουν οι φουρτούνες να μας δέρνουν. Έτσι, η ζωή μας θα πάρει τη σωστή πορεία και κάποια στιγμή θα φτάσει στη στεριά της απέναντι όχθης!

Ο Άρτος της ζωής

22 – 24 «Την άλλη μέρα, τα πλήθη που ήταν συγκεντρωμένα στην απέναντι όχθη της λίμνης, είδαν ότι δεν υπήρχε εκεί άλλο πλοιάριο, παρά μονάχα ένα, εκείνο στο οποίο μπήκαν οι μαθητές του. Είδαν επίσης ότι ο Ιησούς δεν μπήκε στο πλοιάριο αυτό μαζί με τους μαθητές του, αλλά έφυγαν μόνοι τους οι μαθητές του. Ήρθαν όμως άλλα πλοιάρια από την Τιβεριάδα κοντά στο μέρος εκείνο που έφαγαν το ψωμί, αφού έκανε ο Κύριος την ευχαριστήρια προσευχή. Έτσι, όταν τα πλήθη είδαν πως ο Ιησούς δεν είναι εκεί, μα ούτε και οι μαθητές του, μπήκαν κι αυτοί στα πλοία και ήρθαν στην Καπερναούμ, αναζητώντας τον Ιησού».

Την άλλη μέρα, όταν οι άνθρωποι είδαν ότι ο Ιησούς και οι μαθητές Του απουσίαζαν, μπήκαν κι αυτοί σε πλοία που είχαν έρθει εκεί και αναχώρησαν για την Καπερναούμ, ψάχνοντας τον Ιησού. Οι άνθρωποι που είχαν δει το θαύμα που είχε κάνει την πρώτη μέρα, ήθελαν να πραγματοποιήσουν το σκοπό που κυρίευε τις καρδιές τους. Ήθελαν να κάνουν τον Ιησού «βασιλιά». Πίστευαν ότι θα εύρισκαν τον Ιησού στην Καπερναούμ γιατί η πόλη εκείνη θεωρείτο ότι ήταν το μέρος που κατοικούσε τον περισσότερο χρόνο. Και σε άλλο εδάφιο η Γραφή μας πληροφορεί ότι η Καπερναούμ ήταν «η πόλη η δική Του».

25, 26 «Κι όταν τον βρήκαν στην απέναντι πλευρά της λίμνης, του είπαν: “Δάσκαλε, πότε κιόλας έφτασες εδώ;”. Τους αποκρίθηκε ο Ιησούς: “Ναι, βέβαια με αναζητάτε! Μα σας λέω, όχι γιατί είδατε θαύματα, αλλά γιατί φάγατε από τα ψωμιά και χορτάσατε!”». Αυτό δείχνει ότι ήξερε τα κίνητρά τους και τι τους είχε οδηγήσει να πάνε εκεί. Η όλη εικόνα των προσώπων τους έδειχνε ότι ήταν έτοιμοι να Τον τιμήσουν. Και τι τους είπε; «Με ψάχνετε, όχι γιατί είδατε τα θαύματά μου», όχι γιατί είδατε την πνευματική έννοια των σημείων που δείχνουν τα θαύματά μου, γιατί αν είχε συμβεί κάτι τέτοιο θα είχαν πέσει με το πρόσωπο στη γη και θα Τον προσκυνούσαν. Πρέπει να θυμόμαστε ότι είναι ο Ίδιος χθες, σήμερα και στους αιώνες. Πάντοτε διαβάξει τις καρδιές μας και ποτέ δεν Του διαφεύγει τίποτε.

27 «Να πασχίζετε όχι για την υλική τροφή που φθείρεται, αλλά για την τροφή που μένει μόνιμα, εξασφαλίζοντας ζωή αιώνια και την οποία θα σας τη δώσει ο Γιος του Ανθρώπου. Γιατί αυτόν όρισε για το έργο αυτό με τη σφραγίδα του ο Πατέρας, ο Θεός». Το ρήμα «εργάζεσθε» είναι πολύ εκφραστικό. Δηλώνει τη μεγάλη και ειλικρινή επιθυμία που πρέπει να δείχνει ο άνθρωπος πάνω στα πράγματα που αφορούν την ανάγκη της σωτηρίας της ψυχής του.

Θα πρέπει να θυμάστε ότι η σωτηρία μας δίνεται κατά χάρη και όχι με έργα (Εφεσίους 2:8). Έτσι, εδώ το ρήμα «εργάζεσθε» είναι συμβολικό. Αναφέρεται στο πώς ακριβώς πρέπει να είναι ο σκοπός και πού πρέπει να κατευθύνονται όλες οι σκέψεις και οι ενέργειες του ανθρώπου. Το ρήμα «πασχίζω» στη μετάφραση είναι μπορώ να πω μοναδικό στην προκειμένη περίπτωση γιατί θα πει: «Να καταβάλλουμε κάθε προσπάθεια, να μοχθούμε, να κοπιάζουμε, έως ότου ο σκοπός επιτευχθεί.

Παράλληλα, η συνέχεια του εδαφίου μας δικαιώνει. «Να πασχίζουμε για την πνευματική μας τροφή που εξασφαλίζει ζωή αιώνια και την οποία θα μας δώσει ο Γιος του Ανθρώπου τον οποίο ο Θεός σφράγισε και όρισε γι' αυτό το έργο». Πρέπει να προσέξουμε ότι ο Γιος του Ανθρώπου που σφραγίζεται εδώ εννοεί τον ενσαρκωμένο Γιο του Θεού. Δύο πράγματα που βλέπουμε στη σφράγιση είναι η αναγνώριση και η επιβεβαίωση.

Στην Αποκάλυψη, στο κεφάλαιο 7, διαβάζουμε τη σφράγιση των 144 χιλιάδων Ισραηλιτών. Δώδεκα χιλιάδες από κάθε φυλή. Η σφράγιση τοποθετείται στα πρόσωπά τους με σκοπό την αναγνώριση. Να διακρίνονται και να είναι εύκολα να τους ξεχωρίζουν από τα αποστατημένα πλήθη των Ισραηλιτών.

Επίσης, στο βιβλίο Εσθήρ 8:8, διαβάζουμε: «Ένα διάταγμα που γράφτηκε εξ ονόματος του βασιλιά και έχει τη σφραγίδα του δεν μπορεί να ανακληθεί». Η σκέψη εδώ είναι εντελώς διαφορετική. Η σφραγίδα του βασιλιά μιλάει για εξουσία. Η σφραγίδα του προστέθηκε με σκοπό την επιβεβαίωση και επικύρωση. Αυτές είναι οι κυριότερες σκέψεις που μπορούμε να τις σχετίσουμε με τη σφραγίδα του Χριστού.

Είναι ευχάριστο για όλους εμάς τους πιστούς να ξέρουμε ότι έχουμε σφραγισθεί με το Πνεύμα το Άγιο σύμφωνα με την υπόσχεση του Θεού, τη στιγμή που ακούσαμε το λόγο της καλής αγγελίας και πιστέψαμε στο Χριστό και στο Ευαγγέλιο. Ο Χριστός σφραγίστηκε για τη δική Του ενυπάρχουσα τελειότητα, κι εμείς σφραγιστήκαμε για την αναγνώρισή μας και ένωσή μας με το Χριστό.

28 «Του είπαν τότε: “Τι πρέπει να κάνουμε, ώστε να εκτελούμε τα έργα του Θεού;”». Η ερώτηση αυτή δείχνει ότι οι άνθρωποι βρίσκονταν ακόμα στο σκοτάδι, όσον αφορά το δρόμο για τον ουρανό. Πίστευαν ότι είχαν πάρει λάθος δρόμο και πως κάτι απαιτείτο να κάνουν. Αλλά τι θα ήταν αυτό, δεν το γνώριζαν. Το έργο που ζητούσαν και που πίστευαν ότι πρέπει να κάνουν δείχνει το φυσικό άνθρωπο που κολακεύεται όταν κάνει κάτι για το Θεό. Ο φυσικός άνθρωπος πιστεύει πως αν κάνει κάτι για το Θεό, Εκείνος θα του δώσει την αμοιβή του. Πιστεύει πως η σωτηρία είναι κάτι που ο Θεός του οφείλει για ό,τι του έχει προσφέρει. Έτσι, δε βλέπει ότι η αμοιβή γίνεται κατά χάρη, αλλά πως είναι οφειλή. Μ' αυτό, είναι σαν να θέλουμε να πούμε στο Θεό ότι είναι χρεώστης μας. Για σκεφθείτε το πιο λογικά, να επιδιώκει ο άνθρωπος να φέρει το Θεό στην ταπεινή θέση του χρεώστη του. Εδώ φαίνεται καθαρά ότι η απιστία και η υπερηφάνεια υποτιμούν τον παντοδύναμο Θεό και Τον ληστεύουν από τη δόξα Του!

«Τι πρέπει να κάνουμε, ώστε να εκτελούμε τα έργα του Θεού;». Παράλογη η ερώτηση. Πριν από λίγα λεπτά ο Κύριος τους είχε πει: «Να πασχίζετε όχι για την υλική τροφή που φθείρεται, αλλά για την τροφή που μένει μόνιμα εξασφαλίζοντας ζωή αιώνια και την οποία θα σας δώσει ο Γιος του ανθρώπου. Γιατί Αυτόν όρισε για το έργο αυτό με τη σφραγίδα του ο Πατέρας ο Θεός».

Δυστυχώς, το φυσικό μυαλό αδυνατεί να πάρει τη θέση του επαίτη, του φτωχού, και να δεχθεί τα πάντα δωρεάν. Το ίδιο είχε συμβεί με τη γυναίκα στο πηγάδι μέχρι τότε που η Θεία Χάρη έκανε το έργο μέσα στην καρδιά της. «Δεν γνώριζε τη δωρεά του Θεού» (Ιωάν. 4:10). Το ίδιο είχε συμβεί και με τον πλούσιο νέο που πλησίασε τον Κύριο και Τον ρώτησε: «Αγαθέ (=άγιε), τι πρέπει να κάνω για να κληρονομήσω τη Βασιλεία του Θεού;». Το ίδιο και με το λαό του Ισραήλ την ημέρα της Πεντηκοστής: «Τι πρέπει να κάνουμε τώρα, άντρες αδελφοί;» (Πράξεις 2:37). Το ίδιο και με το φύλακα στους Φιλίππους: «Τι πρέπει να κάνω για να σωθώ;» (Πράξεις 16:30). Το ίδιο και με τον άσωτο γιο: «Κάνε με σαν έναν από τους μισθωτούς δούλους σου», σαν αυτόν που εργάζεται για ό,τι παίρνει (Λουκά 15:19).

Το θέμα είναι πολύ απλό, και η δωρεά του Θεού – που δεν εξαγοράζεται με τίποτα, γι' αυτό λέγεται και δωρεά – είναι έτοιμη να κάνει το έργο της αν την αφήσουμε να εργασθεί μέσα στην καρδιά μας.

29 «Ο Ιησούς τους αποκρίθηκε: “Τούτο είναι το έργο του Θεού: Να πιστέψετε σ’ αυτόν που απέστειλε εκείνος”». Σε απλή και κατανοητή γλώσσα, ο Κύριος δηλώνει ότι ένα πράγμα που ο Θεός απαιτεί από τον αμαρτωλό είναι να πιστέψει σ’ Εκείνον που ο Θεός έστειλε στον κόσμο να καλύψει την υπέρτατη ανάγκη. «Τούτο είναι το έργο του Θεού», που εννοεί ότι αυτό είναι που ο Θεός απαιτεί. Δεν είναι τα έργα του νόμου, ούτε η προσφορά μας στο ναό, αλλά η πίστη μας στο Χριστό. Ο Χριστός είναι ο Σωτήρας που όρισε ο Θεός, και πίστη σ’ Αυτόν είναι που ο Θεός εγκρίνει και χωρίς αυτό τίποτε δεν μπορεί να γίνει δεκτό στα μάτια του Θεού. Ο απόστολος Παύλος, απαντώντας στο ερώτημα που του έκανε ο φύλακας στις φυλακές των Φιλιππων, λέει: «Πρέπει να πιστέψεις στο Χριστό και θα σωθείς» (Πράξεις 16:31). Ο άνθρωπος θέλει μάλλον να κάνει «κάποια έργα» παρά «να πιστέψει», γιατί αρνείται να δεχθεί ότι είναι αδύναμος (Ρωμ. 5:6).

Ίσως κάποιος να έκανε την ερώτηση: «Είναι δυνατόν να μπει ένας άνθρωπος στον παράδεισο χωρίς έργα;». Η απάντηση είναι «Όχι». Γιατί και τα έργα μας και ο χαρακτήρας μας θα πρέπει να είναι χωρίς ψεγάδι. Και κάτι τέτοιο είναι αδύνατον γιατί πρέπει να είμαστε άγιοι, όπως ο Θεός. Τότε τι πρέπει να γίνει; Ο Θεός λέει ότι πρέπει να αφήνουμε κατά μέρος τα δικά μας έργα, τις δικές μας ενέργειες, και να δεχθούμε το τελειωμένο έργο που ο Χριστός έκανε επάνω στο σταυρό για τη σωτηρία μας. Πρέπει να αρνηθούμε ό,τι το δικό μας και να δεχθούμε τη δικαιοσύνη του Θεού. Τη στιγμή που ο άνθρωπος θα πιστέψει ότι οι δικές του ενέργειες είναι ανάξιες και ότι δεν μπορεί να στηρίζεται στον εαυτόν του και στην αυτοδικαίωσή του και ότι το έργο είναι αποκλειστικά του Θεού, τότε η δύναμη του Αγίου Πνεύματος μπορεί να τον φέρει να αρνηθεί τα έργα του και να στηριχθεί στο Χριστό για τη σωτηρία του.

30 «Τότε του είπαν: “Τι κάνεις λοιπόν εσύ σαν αποδεικτικό σημάδι, για να δούμε και να πιστέψουμε σε σένα; Ποιο είναι το έργο σου;”». Δύσκολο για κάποιον να δεχθεί το Χριστό και το τελειωμένο έργο Του με «απλή» πίστη. Μόνο το Πνεύμα του Θεού μπορεί να ικανώσει τον άνθρωπο να κάνει κάτι τέτοιο. Ο Κύριος είπε: «Πιστεύετε». Κι αυτοί ζητούν ένα σημείο, ένα

σημείο που θα μπορούσε να τους πείσει. Και μ' αυτό δεν εννοούμε να πούμε ότι η σωτηρία δεν έρχεται με το να πιστέψουμε στο Χριστό, αλλά θέλουμε πρώτα κάποια αποδεικτικά στοιχεία. Κάποια απόδειξη που θα μπορούσε να μας ικανοποιήσει. Αυτή είναι μια εικόνα της φυσικής καρδιάς.

Κάποτε πλησίασα έναν άνθρωπο που για χρόνια ομολογούσε Χριστό και τον ρώτησα: «Ζει ο σπόρος της αιώνιας ζωής μέσα σου; Ξέρεις αν έχεις σωθεί; Αν έχεις περάσει από το θάνατο στη ζωή;». Κι αυτός μου απαντάει: «Δεν είμαι βέβαιος». Τότε του είπα: «Δεν πιστεύεις στο Χριστό. Δεν έχεις δεχθεί το τελειωμένο έργο του Χριστού σαν κάτι που αφορά εσένα προσωπικά. Κι αυτός απαντάει: «Μάλιστα, πιστεύω στο Χριστό». Τότε ξεχνάς ότι είπε: «Εκείνος που πιστεύει έχει ζωή αιώνια». Ο άνθρωπος απαντάει: «Θα πίστευα αν ένιωθα καλύτερα». «Δεν μπορείς να καταλάβεις ότι έχεις κάνει τη σωτηρία να βασίζεται σε σημεία που το έργο του Πνεύματος έχει κάνει μέσα σου, αντί να το βλέπεις στο τετελεσμένο έργο του Κυρίου Ιησού Χριστού για σένα; Και συ λες, θα πίστευα αν ένιωθα καλύτερα, αν μπορούσα να δω κάποια αλλαγή;». Ο Θεός λέει ότι πρώτα πρέπει να πιστέψεις κι έπειτα θα δεις. Πίστευε και τότε θα έχεις στην καρδιά σου ένα κίνητρο για άγια ζωή, και όχι μόνον αυτό, αλλά θα περπατάς ελευθερωμένος, με ειρήνη και χαρά.

«Τότε του είπαν: “Τι κάνεις λοιπόν εσύ σαν αποδεικτικό σημάδι, για να δούμε και να πιστέψουμε σε σένα; Ποιο είναι το έργο σου;”». Ποια είναι τα διαπιστευτήρια της αποστολής Σου; Μόλις πριν λίγες ώρες είχε κάνει ένα από τα μεγαλύτερα θαύματα με τον πολλαπλασιασμό των πέντε άρτων. Καθημερινά μας φροντίζει και καλύπτει τις ανάγκες μας. Ποια άλλη απόδειξη θέλουμε;

31 «Οι πρόγονοί μας έφαγαν το μάννα στην έρημο, όπως είναι γραμμένο: Από τον ουρανό τους έδωσε ψωμί να φάνε». Η απιστία των ανθρώπων τους ωθεί να κάνουν μια υποτιμητική σύγκριση μεταξύ Χριστού και Μωυσή. Ο Χριστός τους έδωσε ψωμί για μια μέρα, ενώ ο Μωυσής για σαράντα χρόνια. Ήταν σαν να Του έλεγαν ότι πρέπει να κάνει πιο μεγάλα έργα για να Τον πιστέψουν. Είναι πολύ εντυπωσιακό να τους βλέπουμε να καταφεύγουν πίσω στους «πατέρες» τους. Η εμπειρία από τους πατέρες στο τι πίστευαν και δίδασκαν είναι ακόμα το τελευταίο δικαστήριο για πολλούς ανθρώπους. Είχαν ξεχάσει πως δεν ήταν ο Μωυσής που τους προμήθευε με ψωμί για σαράντα χρόνια, αλλά ο ίδιος ο Θεός. Ταυτόχρονα, ήθελαν να δουν για να πιστέψουν. Ο Θεός λέει ότι «Πρώτα πρέπει να πιστέψουμε κι έπειτα να δούμε».

32 «Τότε ο Ιησούς τους είπε: “Σας το τονίζω και μάθετέ το, πως δεν ήταν ο Μωυσής αυτός που σας έδωσε το ψωμί από τον ουρανό, αλλά το αληθινό ψωμί από τον ουρανό σας το δίνει ο Πατέρας μου». Ύστερα από μια τέτοια απαίσια συμπεριφορά που είχαν δείξει στο Χριστό, θα μπορούσε να τους είχε εγκαταλείψει.

Αλλά, όπως κάποιος είπε: «Η χάρη που βρισκόταν μέσα Του ήταν πάντοτε σε ενέργεια και ό,τι αφορούσε τις καρδιές τους αφορούσε και τη δική Του καρδιά». Θα μπορούσε κάλλιστα να μας εγκαταλείψει με αγανάκτηση για την απιστία μας αλλά παραμένει σταθερός στην υπόσχεσή Του «Δε θα σας αφήσω ποτέ, ούτε θα σας εγκαταλείψω». Και με θαυμαστό τρόπο τελειώνει την πρότασή Του αυτή με το να αναφερθεί στο «αληθινό ψωμί», στη Δωρεά του Θεού, της οποίας το μέγεθος προσφέρθηκε να καλύψει ο ίδιος με τη μεγάλη καταδεκτικότητα της αγάπης Του.

«Σας το τονίζω και μάθετέ το, πως δεν ήταν ο Μωυσής αυτός που σας έδωσε το ψωμί από τον ουρανό, αλλά το αληθινό ψωμί από τον ουρανό σας το δίνει ο Πατέρας μου». Το δικό τους λάθος θα πρέπει να είναι μια μεγάλη προειδοποίηση για μας. Πίστευαν ότι ο Μωυσής τους είχε δώσει το μάννα. Ήταν ο Θεός κι όχι ο Μωυσής. Αυτός ήταν το ταπεινό όργανο. Θα έπρεπε να κοιτάζουν πίσω από αυτόν, πίσω από το όργανο και να μην αφήνουν το ορατό μάτι να ξεκουράζεται και να σταματάει μόνο σ' εκείνο που βλέπει.

Είμαστε δυστυχώς πλάσματα που ζούμε με τις αισθήσεις μας. Δε θέλουμε να κοιτάξουμε πιο έξω, πιο μακριά απ' ό,τι είναι ορατό και να δούμε την αλήθεια. Όλα τα δώρα και οι ευλογίες που μας προσφέρονται, έρχονται άνωθεν. Έτσι θα πρέπει να κοιτάμε μέσα απ' τα ορατά πλάσματα στο δημιουργό τους και δημιουργό μας, το Θεό. Έτσι μόνο μπορούμε να πάρουμε την απόλαυση από τα δώρα του Θεού. Με το να διακρίνουμε το ίδιο Του το χέρι να μας τα δίνει και το ανεξάντλητο ενδιαφέρον και την αγάπη με τα οποία διαρκώς μας περιβάλλει.

33 «Καθ' όσο το ψωμί του Θεού είναι αυτό που κατεβαίνει από τον ουρανό και δίνει ζωή στον κόσμο». Η φροντίδα του Πατέρα για έναν κόσμο που πέθαινε ήταν να στείλει απ' τον ουρανό το Μονογενή Του Γιο. Το μάννα ήταν αποκλειστικά για τους Εβραίους. Όσοι έτρωγαν απ' το μάννα πέθαναν στην έρημο γιατί δεν είχε τη δύναμη να αποτρέψει το θάνατο. Ήταν μόνο για τους Εβραίους και όχι για τους Αμορίτες και τις άλλες φυλές που ζούσαν στην έρημο. Τώρα είχε σταλεί ο πραγματικός Άρτος που δίνει ζωή στον κόσμο. Κι όταν λέει κόσμο, δεν εννοεί όλους τους ανθρώπους, παρά μόνο τους πιστούς, οι οποίοι πιστοί δεν είναι μόνον Εβραίοι και Εθνικοί, αλλά αυτοί που αποτελούν το δικό Του λαό. Το λαό των εκλεκτών του Θεού (Α' Πέτρου 2:9).

34 «Του είπαν, λοιπόν, εκείνοι: “Κύριε, πάντοτε να μας δίνεις το ψωμί αυτό”». Το εδάφιο αυτό μας θυμίζει τα λόγια της Σαμαρείτισσας όταν είπε στο πηγάδι: «Κύριε, δώσ' μου το νερό αυτό για να μη διψάω κι ούτε να έρχομαι εδώ για να αντλώ» (Ιωάν. 4:5). Ζητάει ανακούφιση απ' την καθημερινή βιοπάλη.

«Κύριε, πάντοτε να μας δίνεις το ψωμί αυτό». Κοιτούσαν για προσωρινή βοήθεια. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν αυτά που τους είχε πει. Τα λόγια Του έγιναν αιτία να Τον απορρίψουν.

35 «Τότε ο Ιησούς τους είπε: “Εγώ είμαι το Ψωμί της Ζωής”». Μ' αυτό ο Κύριος θέλει να μας πει ότι ο Άρτος είναι απαραίτητη τροφή. Είναι η πιο ουσιώδης τροφή για την ύπαρξή μας. Δεν μπορούμε να κάνουμε χωρίς αυτή. Πολλές τροφές τοποθετούνται στο τραπέζι μας που θα μπορούσαμε να τις παραμερίσουμε, όχι όμως το ψωμί. Έτσι, δεν μπορούμε και να ζήσουμε χωρίς το Χριστό. Δεν υπάρχει πνευματική ζωή ή υγεία μακριά απ' τον Άρτο του Θεού.

1) Ο άρτος είναι τροφή για όλους. Πλούσιους και φτωχούς. Έτσι είναι και με το Χριστό. Καλύπτει τις ανάγκες όλων. Μπορεί να καλύψει όλες τις τάξεις των αμαρτωλών.

2) Ο άρτος είναι τροφή για κάθε μέρα στη ζωή μας. Έτσι είναι και πνευματικά. Εάν ο Χριστιανός παραλείπει να παίρνει την πνευματική του τροφή καθημερινά, τότε θα αρχίσουμε να βλέπουμε την πνευματική του εξασθένιση.

3) Ο άρτος ικανοποιεί απόλυτα. Κι ο πνευματικός άρτος ικανοποιεί απόλυτα. Αυτό το γνωρίζουν πολύ καλά όλοι εκείνοι που Τον γεύονται.

4) Τώρα θα ήθελα να εξετάσουμε την πορεία που παίρνει το ψωμί για να φτάσει σαν τροφή στο τραπέζι μας. Χρειάζεται η σπορά, η αύξηση, το θέρισμα, το αλώνισμα, το άλεσμα, το ζύμωμα και το ψήσιμο. Έτσι μόνον ο άρτος μπορεί να διατηρήσει τη ζωή μας. Από μια

παρόμοια εμπειρία χρειάστηκε να περάσει κι ο Χριστός για να είναι ο Άρτος που μπορεί να θρέψει το πνεύμα μας και την ψυχή μας. Υποβλήθηκε κάτω απ' τη φωτιά της οργής του Θεού όταν πήρε τη θέση μας στο σταυρό. Ο Άγιος του Θεού έγινε κατάρα για να δικαιωθούμε εμείς. Ραπίστηκε για τις αμαρτίες μας. Πέρασε από πολλές δοκιμασίες για να γίνει ο Άρτος της Ζωής μας.

35 «Τότε ο Ιησούς τους είπε: “Εγώ είμαι το Ψωμί της Ζωής. Όποιος έρθει σε μένα, ποτέ δε θα πεινάσει, και όποιος πιστεύει σε μένα, δε θα διψάσει ποτέ”». Ο Χριστός είχε μιλήσει ότι θα έδινε ζωή στον κόσμο – τον κόσμο των πιστών. Τώρα μιλάει ατομικά: «Όποιος έρθει σε μένα, ποτέ δε θα πεινάσει, και όποιος πιστεύει σε μένα, δε θα διψάσει ποτέ». Ανάμεσα στα ρήματα «έρχομαι» στο Χριστό και «πιστεύω» στο Χριστό, υπάρχει μια πολύ μικρή διαφορά. Το να πιστεύει κανείς στο Χριστό, είναι να δεχθεί τη μαρτυρία του Θεού που αφορά το Γιο και να αναπαύεται μόνο σ' Αυτόν για τη σωτηρία του. Το να έρθει κανείς στο Χριστό, είναι από την επιρροή της πίστης. Είναι η καρδιά που έρχεται στο Χριστό από απόλυτη εμπιστοσύνη αγάπης. Και οι δυο ενέργειες φαίνονται καθαρά στην προς Εβραίους 11:6 που λέει: «Χωρίς πίστη είναι αδύνατο να ευχαριστήσει κανείς το Θεό». Πρέπει να ξέρω ποιος είναι ο γιατρός και να πιστεύω στην ικανότητά του, προτού καταφύγω σ' αυτόν για θεραπεία.

Αλλά τι θα πρέπει να αντιλαμβανόμαστε με αυτό που ακούμε; «Δε θα πεινάσει ποτέ» και «δε θα διψάσει ποτέ». Οι χριστιανοί δεν πεινούν ή διψούν; Πώς θα πρέπει να εναρμονίσουμε την εμπειρία του με μια τόσο θετική διακήρυξη του Σωτήρα;

Εδώ, φίλη ψυχή, μιλάει σύμφωνα με την πληρότητα και ικανοποίηση που υπάρχει στο Χριστό και όχι σύμφωνα με την ατελή αντίληψή μας και εκτίμηση γύρω απ' το πρόσωπο του Χριστού. Αν βρισκόμαστε κάτω από πίεση, αυτό οφείλεται σε μας και όχι στο Χριστό. Αν πεινάμε και διψάμε, δεν είναι γιατί ο Χριστός αδυνατεί να μας βοηθήσει ή ότι δε θέλει να ικανοποιήσει την πείνα μας και να κόψει τη δίψα μας, αλλά γιατί έχουμε λίγη πίστη και αδυνατούμε να πάρουμε καθημερινά απ' το πλήρωμά Του.

36 «Αλλά σας το είπα, πως παρόλο που με είδατε, δε με πιστεύετε». Ούτε η παρουσία του Χριστού, ούτε τα θαύματά Του οδήγησαν τους ανθρώπους να Τον πιστέψουν. Είχαν πιστέψει στο Μωυσή, στο Βαπτιστή, γνώριζαν και επαναλάμβαναν εδάφια από τις Γραφές (6:31), αλλά δεν πίστευαν στο Χριστό. Ο άνθρωπος μπορεί να πάει πολύ μακριά, αλλά να μη φτάσει ποτέ να πάρει εκείνο που έχει ανάγκη. Εύχομαι να φτάσεις εκεί που χρειάζεται και να πάρεις για σύντροφό σου τη σώζουσα πίστη, που τόσο έχεις ανάγκη και να οδηγηθείς στο Δημιουργό και Σωτήρα σου, τον Ιησού Χριστό.

«Αλλά σας το είπα, πως παρόλο που με είδατε, δε με πιστεύετε». Τότε, τι θα λέγατε, ότι η ενσάρκωσή Του ήταν αποτυχία; Ότι ήταν άκαρπη; Όχι, βέβαια. Τα σχέδια του Θεού δεν αποτυγχάνουν. Ούτε ο Χριστός απογοητεύτηκε με την αποστολή Του. Αυτό τελικά φαίνεται από το επόμενο εδάφιο.

37 «Ό,τι μου δίνει ο πατέρας, σε μένα θα έρθει». Πόσο ταπεινωτικό για εμάς ότι στην παρουσία της ενσαρκωμένης ζωής και αγάπης στο πρόσωπο του Κυρίου της δόξας, κανένας δε θα ερχόταν κοντά Του, κανένας δε θα επωφελούνταν από την αποστολή Του, αν δεν ήταν αυτοί που Του είχαν δοθεί από τον Πατέρα. Η αχρειότητα του ανθρώπου είναι ολοκληρωτική, η έχθρα του τόσο μεγάλη, που σε κάθε περίπτωση το θέλημά Του θα αντιδρούσε και θα απέρριπτε το Χριστό, εάν δεν ήταν για τον Πατέρα να αποφασίσει ότι ο Γιος Του θα έπρεπε να έχει μερικά από τα βραβεία της Νίκης Του και την αμοιβή που ήρθε από τον ουρανό στη γη.

Αλίμονο σε όλους εκείνους που δεν ανταποκρίνονται σε μια τόσο μεγάλη αγάπη που μας προσφέρεται από το Χριστό.

«Και αυτόν που έρχεται σε μένα, αυτόν, όχι, δε θα τον αποδιώξω». Κανένας δε θα ερχόταν στο Γιο εκτός κι ο Πατέρας τον είχε προκαθορισμένο για αιώνια ζωή. Κάθε έναν που ο Πατέρας έχει δώσει στο Χριστό τον κατάλληλο χρόνο έρχεται ως χαμένος αμαρτωλός να σωθεί. Έρχεται χωρίς να έχει τίποτε, για να δεχθεί τα πάντα.

Το τελευταίο τμήμα του εδαφίου μας «δε θα τον αποδιώξω» υπόσχεται την αιώνια διαφύλαξη στον κάθε έναν που έρχεται με ειλικρίνεια στο Χριστό. Τα λόγια αυτά του Σωτήρα μας δεν δηλώνουν απλώς ότι υπόσχεται ότι δε θα απορρίψει κανέναν που έχει έρθει με ειλικρίνεια στο Χριστό, αλλά διακηρύττουν ότι κάτω από καμία προϋπόθεση «δε θα εκδιώξει κανέναν», από αυτούς που έρχονται κοντά Του. Ο Πέτρος ήρθε κοντά Του και σώθηκε. Αργότερα, αρνήθηκε τον Κύριό του με όρκο, αλλά ο Χριστός δεν τον έβγαλε έξω. Κι αυτή είναι μία από τις πιο σκληρές υποθέσεις. Αν ο Πέτρος δεν εκδιώχθηκε, τότε κανένας χριστιανός δε θα εκδιωχθεί. Δόξα στον Κύριο!

38-40 «Γιατί από τον ουρανό κατέβηκα όχι για να κάνω το δικό μου θέλημα, αλλά το θέλημα εκείνου που με απέστειλε. Και το θέλημα του Πατέρα, που με απέστειλε, είναι τούτο: Να μην αφήσω να χαθεί τίποτε απ' ό,τι μου έδωσε, αλλά να το αναστήσω την έσχατη μέρα. Κι είναι τούτο επίσης το θέλημα εκείνου που με απέστειλε: Ο καθένας που προσβλέπει στο Γιο και πιστεύει σ' αυτόν, να έχει ζωή αιώνια. Κι αυτόν εγώ θα τον αναστήσω την έσχατη ημέρα». Ήταν η συμμετοχή του θελήματος του Πατέρα ότι ο Ιησούς θα έσωζε αιώνια όλους όσους έρχονται σ' Αυτόν. Αυτό είναι το θέλημα του Πατέρα, να μη χάσει τίποτε απ' ό,τι Του έχει δοσμένα.

Έτσι, πρέπει να νιώθουμε ασφαλείς και βέβαιοι για την πλήρη και τελική σωτηρία από τη στιγμή που θα δεχθούμε τον ευλογημένο Άρτο που ήρθε απ' τον ουρανό. Κάθε άντρας και κάθε γυναίκα που προσφεύγει στο Χριστό με πίστη και αφήνει το λόγο Του να τον διδάξει με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος, θα σωθεί! Υπόσχεται ταυτόχρονα ότι θα τον αναστήσει την έσχατη ημέρα. Την ημέρα που ο Κύριος θα ξανάρθει! (Βλέπε Α' Θεσσαλονικείς 4:16-18).

41 «Διαμαρτύρονταν λοιπόν οι Ιουδαίοι εναντίον του επειδή είπε: “Εγώ είμαι το Ψωμί που κατέβηκε από τον ουρανό”». Οι Ιουδαίοι διαμαρτύρονταν γιατί ο Ιησούς είχε πει ότι «αυτός είναι ο Άρτος που έχει έρθει από τον ουρανό». Αυτό το πήραν προσβλητικά. Ήταν τυφλοί μπροστά στη Θεία δόξα του Χριστού. Δεν μπορούσαν ποτέ να φανταστούν ότι το πρωτότοκο Παιδί του Ιωσήφ και της Μαρίας που γεννήθηκε στη Ναζαρέτ, και που μέχρι πριν από λίγο εργαζόταν ως μαραγκός, ήταν Εκείνος που δήλωνε αυτό που ακριβώς ήταν. Η υπερηφάνεια της ανθρώπινης καρδιάς δεν δεχόταν το γεγονός ότι Αυτός ήταν που είχε αφήσει τη δόξα που είχε με τον Πατέρα και τώρα βρισκόταν ανάμεσά τους ως υπηρέτης. Η αυτοδικαίωση δεν τους άφηνε να δεχθούν ότι Αυτός ήταν ο Σωτήρας τους, στον Οποίο ήταν χρεώστες. Η αλήθεια είναι πως δεν πεινούσαν για το ψωμί που είχε έρθει από τον ουρανό. Αυτή δυστυχώς είναι και η αιτία που οι άνθρωποι αδιαφορούν να δεχθούν την αλήθεια και που τους οδηγεί να Τον απορρίπτουν. Έτσι, τα αιτήματα του Χριστού για τη Θεότητά Του φέρνουν και σήμερα τη μουρμούρα.

42 «Κι έλεγαν: “Δεν είναι τάχα αυτός ο Ιησούς, ο γιος του Ιωσήφ, που εμείς γνωρίζουμε τον πατέρα του και τη μητέρα του; Πώς, λοιπόν, λέει αυτός: Κατέβηκα από τον ουρανό;”». Αυτό δείχνει ότι οι Ιουδαίοι κατάλαβαν τα λόγια που τους είπε ο Χριστός. Η διακήρυξη του Χριστού

εννοούσε ότι ο ίδιος προσωπικά υπήρχε στον ουρανό πριν εμφανιστεί στους ανθρώπους και, όπως ο Πρόδρομος είχε δηλώσει: «Εκείνος που έρχεται άνωθεν είναι πάνω απ' όλους» (Ιωάν. 3:31). Πάνω από όλους, γιατί ο πρώτος άνθρωπος και όλη η οικογένειά του είναι από τη γη, γήινοι, αλλά ο δεύτερος άνθρωπος είναι ο Κύριος από τον ουρανό (Α' Κορ. 15:47). Και για το Θεό να γίνει άνθρωπος χρειαζόταν ένα υπερφυσικό θαύμα. Οι Ιουδαίοι αυτοί είχαν εντελώς άγνοια για την υπερφυσική γέννησή Του. Υπέθεταν ότι ο Χριστός ήταν ο φυσικός Γιος του Ιωσήφ και της Μαρίας. «Γνωρίζουμε τον πατέρα του και τη μητέρα του», αλλά αυτό δεν ήταν αλήθεια. Δεν γνώριζαν τον Πατέρα Του. Για να γίνει κάτι τέτοιο έπρεπε να τους αποκαλύψει τον εαυτό Του. Αυτό ισχύει και σήμερα. Άλλο είναι να δεχθείς διανοητικά, σαν θρησκευτικό δόγμα ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Γιος του Θεού κι άλλο να Τον γνωρίζεις προσωπικά και να έχεις άμεση σχέση μαζί Του.

43, 44 «Αποκρίθηκε τότε ο Ιησούς και τους είπε: “Μη διαμαρτύρεστε μεταξύ σας. Κανένας δεν μπορεί να έρθει σε μένα, παρά μόνο αν τον προσελκύσει ο Πατέρας που με απέστειλε, κι εγώ θα τον αναστήσω την έσχατη ημέρα”». Τα εδάφια αυτά αποκαλύπτουν την ηθική κατάσταση και ερμηνεύουν την αιτία της διαμαρτυρίας (μουρμούρας) των Ιουδαίων. «Κανένας δεν μπορεί να έρθει σε μένα, παρά μόνο αν τον προσελκύσει ο Πατέρας που με απέστειλε». Μιλάει ακόμα για την ανθρώπινη ευθύνη. Ο λόγος αυτός δεν ήταν προορισμένος να τους απωθήσει, αλλά να τους ταπεινώσει. Δεν τους έκλεινε την πόρτα στα μούτρα, αλλά τους έδειχνε ότι μόνον από αυτή την πόρτα μπορούσαν να εισέλθουν. Ο λόγος αυτός δεν ήταν ένας υπαινιγμός που είχε σκοπό να τους δείξει ότι δεν υπήρχε γι' αυτούς ελπίδα, αλλά τους οδηγούσε να δουν πού βρισκόταν η μόνη ελπίδα. Είναι πιθανόν ότι πολλοί από τους ανθρώπους που αντιτίθονταν να ήταν ανάμεσα στον αριθμό εκείνων που ο Πατέρας έλκυσε κοντά στο Γιο την ημέρα της Πεντηκοστής. Τα αδέρφια του Κυρίου (Ιωάν. 7:5) δεν πίστευαν στην αρχή, αλλά αργότερα πίστεψαν και προστέθηκαν στις τάξεις των πιστών (Πράξ. 1:14).

45 «Στα βιβλία των προφητών είναι γραμμένο: Και θα 'ναι όλοι θεοδίδακτοι». Στο εδάφιο αυτό ο Κύριος καταφεύγει στις Γραφές να επιβεβαιώσει εκείνο που είχε πει προηγουμένως. Μας φέρνει στο 54:13 του Ησαΐα που λέει ότι «Όλα τα παιδιά θα διδάσκονται απ' τον Κύριο». Εκείνους που ελκύει, τους διδάσκει. Και ποιοι είναι εκείνοι που εκτιμούνται τόσο πολύ; Αυτοί, μας λέει το κεφάλαιο 54 του Ησαΐα, είναι οι εκλεκτοί του Θεού. Όταν λέει όλοι, δεν εννοεί όλοι οι άνθρωποι της γης. Κι αυτό μας το ερμηνεύει το εδάφιο 12:32 στον Ιωάννη που λέει «Κι εγώ σαν υψωθώ από τη γη, όλους θα τους προσελκύσω σε μένα». Όταν λέει «όλους», δεν εννοεί ολόκληρο το ανθρώπινο γένος, αλλά τα παιδιά του Θεού, οι εκλεκτοί Του.

«Όποιος έχει ακούσει από τον Πατέρα και έχει μάθει, έρχεται σε μένα». Εκείνοι που έλκονται είναι εκείνοι που άκουσαν και έμαθαν απ' τον Πατέρα. Με άλλα λόγια, ο Θεός τους έδωσε αυτί για να ακούν και καρδιά να αντιλαμβάνονται. «Μα γι' αυτούς που έχει καλέσει ο Θεός είτε Ιουδαίοι είναι είτε Έλληνες, ο Χριστός αυτός είναι Θεού δύναμη και Θεού σοφία» (Α' Κορ. 1:24).

«Οι καλεσμένοι». Εδώ αναφέρεται στην αποτελεσματική και ασυγκράτητη κλήση του Θεού. Είναι η κλήση που μπορεί κάποιος να την ακούσει με πνευματικό αυτί. Είναι η κλήση η οποία έχει το ένστικτο της Θείας δύναμης καθώς έλκει τα αντικείμενά της στο Χριστό τον ίδιο.

46 «Όχι βέβαια πως είδε κανείς τον Πατέρα εκτός απ' αυτόν που προέρχεται από το Θεό. Αυτός έχει δει τον Πατέρα». Αυτό είναι ένα σπουδαίο εδάφιο. Παίρνει προφυλακτικά μέτρα εναντίον εσφαλμένων συμπερασμάτων. Ειπώθηκε για να αποτρέψει τους ακροατές του, τόσο

τότε όσο και σήμερα από του να υποθέτουν ότι κάποια απευθείας κοινωνία απ' τον Πατέρα είναι αναγκαία πριν ο αμαρτωλός μπορεί να σωθεί. Ο Χριστός μόλις είχε επιβεβαιώσει ότι μόνον εκείνοι που άκουσαν κι έμαθαν απ' τον Πατέρα έρχονται σ' Αυτόν. Ότι μόνον ο ίδιος ο Σωτήρας ήταν και είναι σε άμεση κοινωνία με τον Πατέρα. Ακούμε και μαθαίνουμε από τον Πατέρα μόνο μέσω του γραπτού Του λόγου. Κανένας άνθρωπος δεν είχε δει τον Πατέρα εκτός από Εκείνον που ζούσε στους κόλπους του Πατέρα, το Μονογενή Γιο, τον μόνο απ' το γένος της οικογένειας του Θεού (Ιωάν. 1:18). Αυτός ήταν και ο αρμόδιος που μπορούσε να μας μιλήσει για τον Πατέρα και να μας Τον αποκαλύψει. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να λάμψει μέσα στις καρδιές μας το φως της αγάπης και της χάρης του Πατέρα, παρά μέσω του Χριστού του παιδιού Του;

47 «Ναι, πραγματικά, σας λέω, όποιος πιστεύει σε μένα, έχει ζωή αιώνια». Το γεγονός ότι ένας άνθρωπος πιστεύει, είναι ένδειξη ότι υπάρχει Θεία ζωή μέσα του. Ο αμαρτωλός που δεν έχει αναγεννηθεί, πρέπει να αγαπάει το Θεό και να Τον αγαπάει με όλη την καρδιά του. Τον προτρέπει να το κάνει, αλλά δεν το κάνει, ούτε θα το κάνει, μέχρι τότε που η Θεία χάρη θα του δώσει μια νέα καρδιά. Μέχρι τότε που θα έρθει μέσα του μια νέα ζωή, η ζωή της αναγέννησης. Ως εκ τούτου, μπορούμε να πούμε ότι ο πιστός είναι μια θετική απόδειξη ότι ήδη έχει στην κατοχή του αιώνια ζωή.

«Εκείνος που πιστεύει σε μένα, έχει αιώνια ζωή» (Ιωάν. 3:36, 5:24 και Α' Ιωάν. 5:1).

«Αμήν λέγω υμίν, ο πιστεύων εις εμέ, έχει ζωήν αιώνιον». Ο Κύριος επανέρχεται στην αρχική σκέψη, το κάλεσμα στην πίστη. Βάζει τη διπλή σφραγίδα της γνησιότητας «Αμήν, Αμήν». Εκείνοι που ακούν, μαθαίνουν, πραγματοποιούν το σκοπό τους όταν η φλόγα της πίστης ανάψει μέσα στην καρδιά τους. Τότε «ο πιστεύων» έχει ζωή αιώνια. Τη στιγμή, δηλαδή, που θα πιστέψει. Είναι η πίστη ή η εμπιστοσύνη που μας ενώνει με το Χριστό και σε ζωή αιώνια. Η πίστη έχει ζωή. Έχει ζωή, γιατί είναι η συνεχής αποδοχή της Θείας χάρης και δώρου που μας ελευθερώνει απ' το θάνατο και μας κάνει ένα με το Θεό. Είναι ζωή γιατί η πίστη είναι η Θεία φλόγα η οποία θερμαίνει την ψυχή και μας ξεχωρίζει απ' τους πνευματικά νεκρούς (5:24-26).

48 «Εγώ είμαι το Ψωμί της Ζωής». Αυτός είναι ο πρώτος απ' τους επτά τίτλους του «Είμαι» του Χριστού που συναντάμε σ' αυτό το Ευαγγέλιο.

1) Εγώ Είμαι ο Άρτος της Ζωής (6:48).

2) Εγώ Είμαι το Φως του κόσμου (8:12).

3) Εγώ Είμαι η Θύρα (10:9).

4) Εγώ Είμαι ο Βοσκός ο καλός (10:11).

5) Εγώ Είμαι η Ανάσταση και η Ζωή (11:35).

6) Εγώ Είμαι ο Δρόμος, η Αλήθεια και η Ζωή (14:6).

7) Εγώ Είμαι το Αμπέλι το Αληθινό (15:1).

«Εγώ είμαι». Η έκφραση αυτή μας στέλνει πίσω στην Έξοδο 3:13, 14. «Και ο Μωυσής είπε στο Θεό: Μα, όταν εγώ πάω στους γιους Ισραήλ και τους πω: Ο Θεός των πατέρων σας με απέστειλε σε σας, κι εκείνοι με ρωτήσουν: Τι είναι το όνομά Του; Τι θα τους πω; Ο Θεός είπε στο Μωυσή: Είμαι ο Ων και είπε: Έτσι θα πεις στους γιους Ισραήλ: Ο Ων με απέστειλε σε σας». Ο Χριστός μεταχειρίζεται όλους αυτούς τους τίτλους για να ταυτίσει τον εαυτό Του με το Θεό της Παλιάς Διαθήκης και χωρίς καμιά αμφιβολία καταδεικνύει τη Θεότητά Του. «Εγώ είμαι το Ψωμί της Ζωής». Εγώ είμαι ο Άρτος που χρειάζεται κάθε αμαρτωλός και χωρίς αυτό τον Άρτο θα χαθεί παντοτινά. Εγώ είμαι Εκείνος που μπορεί να ικανοποιήσει την ψυχή και να γεμίσει

το πονεμένο κενό μιας καρδιάς που δεν έχει αναγεννηθεί. Εγώ είμαι εκείνος που, όπως το σιτάρι αλέθεται σε αλεύρι και καθώς υποβάλλεται στην ενέργεια της φωτιάς να γίνει το ψωμί για τη χρήση του ανθρώπου, έτσι κι Εγώ έχω κατέβει απ' τον ουρανό στη γη, έχω περάσει απ' την υποφορά του θανάτου και τώρα προσφέρομαι μέσω του Ευαγγελίου σε όλους που πεινούν για ζωή.

49, 50 «Οι πρόγονοί σας έφαγαν βέβαια το μάννα στην έρημο, όμως πέθαναν. Αυτό, είναι το ψωμί, που κατεβαίνει από τον ουρανό, ώστε να φάει κανείς απ' αυτό και να μην πεθάνει». Εδώ ο Κύριος κάνει μια σύγκριση μεταξύ του εαυτού Του ως Άρτου της Ζωής και του μάννα, το οποίο οι Ισραηλίτες έφαγαν στην έρημο, κι επίσης σε κείνους που έφαγαν το ένα και σε εκείνους που πρέπει να φάνε το άλλο. Οι πατέρες έφαγαν το μάννα στην έρημο και πέθαναν. Το μάννα απλώς κάλυψε την προσωρινή ανάγκη του ανθρώπου. Έθρεψε τα σώματά τους, αλλά δεν ήταν ικανό να τα κάνει αθάνατα. Αλλά αυτοί που τρώνε τον πραγματικό Άρτο, δε θα πεθάνουν ποτέ. Εκείνοι που οικειοποιούνται με το να τρέφονται από Αυτόν, θα ζήσουν αιώνια. Όχι βέβαια στη γη, αλλά μαζί Του στον ουρανό.

«Αυτό είναι το ψωμί που κατεβαίνει απ' τον ουρανό, ώστε να φάει κανείς και να μην πεθάνει ποτέ». Εκείνοι που έφαγαν το μάννα, πέθαναν στην έρημο. Εδώ αναφέρεται στο φυσικό θάνατο, στην αποσύνθεση του σώματος του ανθρώπου. Αλλά αυτό που μας λέει τώρα ότι μετράει, είναι εκείνο που όταν ο άνθρωπος θα φάει απ' τον Άρτο που κατέβηκε απ' τον ουρανό, δε θα πεθάνει ποτέ. Κι εδώ εννοεί τον πνευματικό θάνατο. Το εδάφιο αυτό επιβεβαιώνει ακόμα την αιώνια ασφάλεια του πιστού. Η ζωή την οποία ο Θεός παρέχει με χάρη στο φτωχό αμαρτωλό, δεν είναι ζωή που μπορεί να χάσει τα δικαιώματά της, γιατί «Είναι αμετάκλητες οι δωρεές και η κλήση του Θεού» (Ρωμ. 11:29). Δεν είναι μια ζωή φθαρτή, γιατί είναι «Κρυμμένη με το Χριστό στο Θεό» (Κολ. 3:3). Δεν είναι μια ζωή που τελειώνει όταν το γήινο ταξίδι μας φτάσει στο τέλος, γιατί η ζωή είναι αιώνια.

Φίλη ψυχή, ο κόσμος δεν έχει τίποτε να σου προσφέρει σε σύγκριση με αυτό. Τίποτε. Ο Κύριος είναι τόσο ταπεινός που έχει αφήσει τα πάντα στη διάθεση του ανθρώπου. Δεν μας πιέζει. Αν θέλεις να ζήσεις, έλα, πάρε απ' τον Άρτο που σου προσφέρει.

51 «Εγώ είμαι το ζωντανό ψωμί που κατέβηκε απ' τον ουρανό. Από αυτό το ψωμί αν φάει κανείς, θα ζήσει αιώνια. Και το ψωμί που εγώ θα δώσω είναι η σάρκα μου την η οποία θα προσφέρω για να αποκτήσει ζωή ο κόσμος». Εγώ, λέει ο Ιησούς, «Είμαι ο Ζωντανός Άρτος». Θα πρέπει να με δεχθείτε με πίστη, και η ψυχή πρέπει να τρέφεται από μένα. Όπως το σώμα τρέφεται από το φυσικό ψωμί με σκοπό να διατηρηθεί.

«Εγώ είμαι ο ζωντανός Άρτος που κατέβηκα απ' τον ουρανό. Εάν κανείς φάει από αυτόν τον Άρτο, θα ζήσει αιώνια. Και ο Άρτος που εγώ θα δώσω είναι η σάρκα μου την οποία θα προσφέρω για να αποκτήσει ζωή ο κόσμος». Κοιτάζει μπροστά στο σταυρό. Σε λίγο πρέπει να ανεβεί στο σταυρό. Εκεί πρέπει να θυσιαστεί. Πρέπει να γίνει η μεγάλη προσφορά θυσίας. Η θυσία των παλιών καιρών λεγόταν η τροφή του βωμού και λέει: «Εκεί θα πεθάνω, κι έτσι, δίνοντας τον Εαυτό μου, το σώμα μου γίνεται ο Άρτος για τις φτωχές ψυχές που πεινούν, να τραφούν από Αυτό και να ζήσουν αιώνια».

«Εκείνος που έχει το Γιο έχει ζωή, κι εκείνος που δεν έχει το Γιο δε θα δει ζωή». Κι έτσι, φίλη ψυχή, το μεγάλο ερώτημα για τον καθέναν από εμάς να αποφασίσει είναι αυτό: «Έχω πράγματι δεχθεί το Χριστό;» Όταν τρώμε τη φυσική τροφή μας, γίνεται μέρος από μας και δίνει νέα δύναμη και ζωή. Κατά τον ίδιο τρόπο γίνεται όταν παίρνουμε τον Άρτο του Θεού,

τον Κύριο Ιησού Χριστό, με πίστη και οι καρδιές μας διαμένουν επάνω στο έργο που έκανε στο σταυρό για εμάς, αποκτάμε καινούρια δύναμη και ζωή.

Φαίνεται ότι ήταν αδύνατον για τους Ιουδαίους να δουν τα πράγματα πιο πάνω από τη φυσική τους όψη. Τα λόγια του Κυρίου ήταν αρκετά κατανοητά. Καθένας που έρχεται στο Θεό ως μετανοημένος αμαρτωλός, δεν έχει καμιά δυσκολία να το αντιληφθεί. Αλλά οι θρησκευτικοί νομοθέτες αναβοούν «Να φάμε τη σάρκα Του» είναι απαράδεκτο! Πώς είναι δυνατόν ένας άνθρωπος να μας δίνει να φάμε τη σάρκα του; Έτσι φαίνεται να λέει ο Κύριος Ιησούς Χριστός: «Καλώς, αν αρνείσθε να με πιστέψετε, αν δεν έρθετε σε μένα, θα σας πω ακόμα κάτι πιο δύσκολο να πιστέψετε». Αν οι άνθρωποι δεν δεχθούν αυτό που ήδη τους έχει πει, τότε θα τους δώσει κάτι ακόμα πιο δύσκολο να αντιληφθούν.

52-56 Έτσι τους είπε: «Λογομαχούσαν λοιπόν μεταξύ τους οι Ιουδαίοι λέγοντας: Πώς είναι δυνατόν να μας δώσει να φάμε τη σάρκα Του; Τους είπε τότε ο Ιησούς: Σας βεβαιώνω πως αν δε φάτε τη σάρκα του Γιου του Ανθρώπου και δεν πιείτε το αίμα του δεν έχετε ζωή μέσα σας. Όποιος τρώει τη σάρκα Μου και πίνει το Αίμα Μου, έχει ζωή αιώνια, κι εγώ θα τον αναστήσω την έσχατη ημέρα. Γιατί πραγματικά η σάρκα Μου είναι τροφή και το Αίμα μου πραγματικά είναι πιτό. Όποιος τρώει τη σάρκα μου, παραμένει ενωμένος μαζί μου κι εγώ μαζί του».

Τι εντυπωσιακές εκφράσεις είναι αυτές, και πόσο δύσκολο για έναν άπιστο Ισραηλίτη να τις καταλάβει! Τι εννοούσε όταν είπε: «Να φάνε τη σάρκα Του και να πιούνε το αίμα Του;». Ασφαλώς, τα λόγια αυτά δεν μπορούν να γίνουν δεκτά κατά γράμμα. Με τα λόγια αυτά δεν εννοούσε να τραφούν από την πραγματική σάρκα Του και το αίμα Του. Σύμφωνα με το νόμο, τα παιδιά της Ισραηλίας ήταν απαγορευμένο να πιουν αίμα κάτω από οποιαδήποτε μορφή και με οποιονδήποτε τρόπο. Κάθε είδους σάρκα που έτρωγαν δεν έπρεπε να έχει ούτε σταγόνα αίμα. Ο Ιησούς αναφέρεται σε πιόσιμο αίμα και ιδιαίτερα του αίματος του δικού Του – το αίμα ενός ανθρώπου! Αυτό δεν το εννοούσε κατά γράμμα.

Τους προκάλεσε. Ήθελε να τους φέρει να νιώσουν την άγνοιά τους και την ανάγκη για ενημέρωση. Φαίνεται πως τα λόγια Του δεν είχαν καμιά επιρροή. Ούτε τι εννοούσε όταν τους είπε ότι θα τους έδινε τη σάρκα Του και το αίμα Του με κάποιο μυστήριο τρόπο. Ξέρω ότι πολλοί υποθέτουν ότι αναφερόταν στο Δείπνο του Κυρίου για το οποίο μας λένε ότι το ψωμί και το κρασί, μετά την προσευχή εκείνου που εκτελεί χρέη διακόνου, περνάει από κάποια μυστήρια αλλαγή και καθώς οι άνθρωποι πλησιάζουν να μεταλάβουν, τότε θα πάρουν απ' το σώμα και το αίμα του Ιησού. Επιτρέψτε μου να σας πω τούτο: Εκατομμύρια άνθρωποι έχουν μεταλάβει, έχουν πάρει μέρος από αυτό που γνωρίζουν ως μυστήριο του Δείπνου του Κυρίου, Θεία Ευχαριστία. Η κοινωνία, η θυσία που γίνεται κατά τη Θεία Λειτουργία – πολλά και διαφορετικά ονόματα έχουν δοθεί – εκατομμύρια άνθρωποι έχουν πάρει τη «μετάληψη» αλλά ποτέ δεν πήραν ζωή μέσα από αυτή. Καμιά μαρτυρία ζωής δεν δίνεται παίρνοντας τη μετάληψη. Μπορεί να πάρουν τη μετάληψη (να μεταλάβουν) την Κυριακή το πρωί και την Κυριακή το απόγευμα να ζουν στην αμαρτία. Δεν υπάρχει καμιά μαρτυρία ότι έχουν αναγεννηθεί.

Τα μυστήρια δεν δίνουν ζωή. Μη συγχέεστε. Άλλωστε, στα πρώτα χρόνια της χριστιανικής εκκλησίας, κάθε αποκάλυψη που γινόταν από το Θεό στον άνθρωπο λεγόταν μυστήριο. Μα θα μου πείτε: Τότε τι εννοούν οι Γραφές που μας διδάσκουν να πάρουμε απ' το σώμα Του και το αίμα Του; Αυτό που μας διδάσκει η Γραφή είναι να δεχθούμε ανεπιφύλακτα τη θυσία του Κυρίου Ιησού Χριστού που έγινε επάνω στο σταυρό για τις αμαρτίες μας. Όταν παραδεχτούμε

ότι Τον κάρφωσαν στο σταυρό κι έχυσε το πολύτιμο αίμα Του για την άφεση των αμαρτιών μας, τότε τρώμε τη σάρκα Του και πίνουμε το αίμα Του, ενθυμούμενοι τη μεγάλη τιμή που πλήρωσε στο Γολγοθά για τις αμαρτίες μας. Είθε να αναγνωρίσουμε τη συγγένεια μεταξύ κοινωνίας και της πολύτιμης Αλήθειας.

Έτσι, δεν μπορούμε να συγχέουμε το σύμβολο με την πραγματικότητα. Καθώς οι πιστοί τρέφονται από το σώμα Του και το αίμα Του, χάνουν την όρεξή τους για οτιδήποτε είναι ανίερο. Το πολύτιμο σώμα και αίμα του Κυρίου μας θα είναι η τροφή μας όλες τις ημέρες της ζωής μας, έως ότου περάσουμε κοντά Του στη δόξα που μας περιμένει. «Σ' αυτόν που μας αγαπάει και μας καθάρισε από τις αμαρτίες μας, λούζοντάς μας με το ίδιο Του το αίμα και μας έκανε ένα βασίλειο και ιερείς για το Θεό τον Πατέρα Του, σ' Αυτόν ανήκει η εξουσία στους αιώνες των αιώνων».

57 «Καθώς εμένα με απέστειλε ο Ζωντανός Πατέρας και ζω εγώ χάρη σ' Αυτόν, έτσι κι εκείνος που τρώει εμένα, θα ζήσει χάρη σε μένα». Ο Χριστός εδώ μιλάει για τον εαυτό Του ως Μεσίτη και όχι σύμφωνα με τον απαραίτητο χαρακτηρισμό της ύπαρξής Του: Είναι ο Χριστός, όχι στη δόξα της Θεότητας αλλά ως ενσαρκωμένος Γιος που κατέβηκε απ' τον ουρανό. «Και γω ζω για τον Πατέρα», ο Χριστός ζει τη ζωή Του εξαρτημένος απ' τον Πατέρα. Αυτό ήταν που είπε στο Σατανά όταν Τον πείραξε στην έρημο. Όταν ο διάβολος είπε: «Αν είσαι Γιος του Θεού διάταξε να γίνουν ψωμιά, αυτές εδώ οι πέτρες». Δεν αμφέβαλε βέβαια για τη Θεότητά Του, αλλά ήθελε τον Κύριο να κάνει κακή χρήση της εξάρτησής Του από τον Πατέρα. Τον ήθελε να ασκήσει το προνόμιο της ανεξαρτησίας και να αγνοήσει τη θέση του Υπηρέτη που είχε πάρει με την απόλυτη υποταγή και εξάρτησή Του απ' τον Πατέρα. Ο Κύριος που σαν Άνθρωπος εδώ στη γη ζούσε σε συνεχή κοινωνία με τον Πατέρα, καταφεύγει στις Γραφές με το να του θυμίσει ότι: «Ο άνθρωπος δε ζει μονάχα με ψωμί αλλά με κάθε λόγο που εξέρχεται απ' το στόμα του Θεού». Πόσο όμορφα το εδάφιο αυτό μας ενημερώνει γι' αυτό που λέει ο Χριστός «κι εγώ ζω για τον Πατέρα!». Ας αναζητούμε τη χάρη και ας δίνουμε προσοχή στα λόγια Του: «Έτσι αυτός που με τρώει, θα ζήσει αιώνια κοντά μου». Όπως ο ενσαρκωμένος Γιος, όταν ήταν στη γη, ζούσε σε ταπεινή εξάρτηση απ' τον Πατέρα, έτσι και τώρα ο πιστός πρέπει να ζει την καθημερινή του ζωή σε ταπεινή εξάρτηση απ' το Χριστό.

58 «Αυτό είναι το ψωμί που κατέβηκε από τον ουρανό. Δεν είναι σαν το μάννα που έφαγαν οι πρόγονοί σας και εντούτοις πέθαναν. Όποιος τρώει αυτό το ψωμί, θα ζήσει αιώνια». Ο Κύριος μεταχειρίζεται δύο διαφορετικές λέξεις για το φαγητό. «Οι πατέρες έφαγαν το μάννα και πέθαναν» αλλά «Εκείνος που τρώγει απ' το ψωμί αυτό θα ζήσει αιώνια». Το ρήμα «φάγω» θα πει καταναλώνω. Τώρα, το ρήμα «τρώγω» θα πει να τραφώ από κάτι, που δε χρειάζεται την ενέργεια της κατανάλωσης. Το πρώτο ρήμα αναφέρεται στους Ισραηλίτες που έφαγαν το μάννα στην έρημο και το δεύτερο ρήμα αναφέρεται στους πιστούς που έχουν ανάγκη να τραφούν από Αυτόν. Το ένα αναφέρεται σε φυσική τροφή, το άλλο σε πνευματική τροφή. Το ένα τελειώνει στο θάνατο, το άλλο σε διακονία ζωής. Οι άνθρωποι τότε καταπιάνονταν με τα εξωτερικά πράγματα της θρησκείας και δε γνώριζαν τίποτε το πνευματικό. Θαύμαζαν το Χριστό αντικειμενικά, αλλά δεν Τον δέχονταν στις καρδιές τους. Αυτό δυστυχώς γίνεται και σήμερα.

59 «Αυτά τα είπε ο Ιησούς σε μια συναγωγή καθώς δίδασκε στην Καπερναούμ». Η ομιλία αυτή έγινε δημόσια. Έγινε στη συναγωγή της Καπερναούμ. Η λέξη Καπερναούμ έχει

τοποθετηθεί στο τέλος του εδαφίου να δώσει έμφαση, πως κι εδώ ακόμα στην Καπερναούμ, υπήρχε απιστία και αντίσταση όπως και στην Ιερουσαλήμ.

Μια διδασκαλία που είναι πνεύμα και ζωή

60 «Είπαν, λοιπόν, πολλοί από τους μαθητές του, όταν τον άκουσαν: “Βαρύς είναι ο λόγος αυτός! Ποιος μπορεί να Τον ακούει;”». Η ομιλία στη συναγωγή είχε τελειώσει. Τώρα, βλέπουμε την επιρροή που τα λόγια του Κυρίου είχαν επάνω στους μαθητές Του. Παρόλο που τα λόγια του Κυρίου ήταν απλά, οι μαθητές ένιωσαν δυσαρέσκεια. Δεν ήταν ότι έβρισκαν τα λόγια του Χριστού τόσο σκοτεινά σαν να ήταν ακατανόητα, αλλά αυτά που είχαν ακούσει ήταν ασυμβίβαστα με τις δικές τους απόψεις και δεν τα δέχονταν. Οι απόψεις τους φαίνεται καθαρά στο 12ο κεφάλαιο του Ιωάννη. Όταν ο Χριστός τους είπε με ποιο θάνατο θα πέθαινε, οι άνθρωποι του απάντησαν «Εμείς μάθαμε από τη Γραφή πως ο Χριστός ζει για πάντα και πώς λες Εσύ ότι πρέπει ο Γιος του Ανθρώπου να υψωθεί» (Ιωάν. 12:34).

Για να εφαρμόσουμε το εδάφιο αυτό, πρέπει να προσέξουμε δύο πράγματα. Πρώτον, όταν οι ίδιοι οι Χριστιανοί κριτικάρουν ένα δούλο του Θεού που μας δίνει τη Θεία Αλήθεια και διαμαρτύρονται ότι «η διδασκαλία Του είναι σκληρή», τότε πρέπει να κάνουμε αναδρομή και να δούμε ποια λύση δόθηκε σ’ αυτό το θέμα. Πολλοί μαθητές ακόμα θα απορρίψουν το Λόγο του Θεού όταν κηρύττεται με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, και θα το κάνουν γιατί συγκρούεται με τις απόψεις τους και αντιδρά με τις παραδόσεις των πατέρων τους. Δεύτερον, διαμαρτύρονται μεταξύ τους. Κι αυτό είναι φανερό απ’ το εδάφιο που ακολουθεί «Γιατί ο Ιησούς ήξερε τι ήταν στην καρδιά τους». Δεν ήρθαν απευθείας στο Χριστό να Του δηλώσουν τις δυσκολίες τους. Δεν Τον ρώτησαν να τους πει τι εννοούσε. Γιατί; Διότι δεν ανησυχούσαν να μάθουν για το φως του Θεού. Αυτό το βλέπουμε στη φύση του ανθρώπου. Όταν μάλιστα κάτι που ακούν από έναν κήρυκα δεν έρχεται καλά στα αυτιά τους, δε ρωτούν να μάθουν την αλήθεια. Στέκονται στα παρασκήνια, κρύβονται πίσω απ’ τον κόσμο και φέρνουν διχόνοια με τις αβάσιμες κριτικές τους. Υποδύονται τους Χριστιανούς, αλλά τα αντιβιβλικά τους λόγια τους προδίδουν.

61 «Κι ο Ιησούς ξέροντας, σαν καρδιογνώστης, ότι δυσανασχετούν γι’ αυτό οι μαθητές του, τους είπε: “Σ’ αυτό σκοντάψτετε;”». Αυτό που παρατηρούμε είναι αρκετά σοβαρό. Οι άνθρωποι αυτοί δεν μπορούσαν να εξαπατήσουν το Χριστό. Μπορεί κάποτε να περπάτησαν μαζί Του σαν μαθητές Του (66), μπορεί να προσποιήθηκαν ότι ήταν μαθητές Του (60), μπορεί να ήταν μαζί Του στη συναγωγή (59) και να άκουγαν με υποδειγματική ευλάβεια την ώρα που τους δίδασκε, αλλά γνώριζε τις καρδιές τους, κι έτσι δεν μπορούσαν να κρυφτούν απ’ το Χριστό. Ούτε σήμερα δεν μπορούμε να κρυφτούμε. Δεν παρασύρεται απ’ τη θρησκοληψία των ημερών μας. Τα διαπεραστικά μάτια Του μπορούν να δουν πίσω από τις μάσκες της υποκρισίας. Τότε, αφού μάθεις τον παραλογισμό τους, πρέπει να τους αποφεύγεις.

Στην αρχή του κεφαλαίου είχε θεωρηθεί ως προφήτης, αλλά ήταν πολύ περισσότερο από προφήτη. Αργότερα, υπήρχε μια αντίθεση μεταξύ Μωυσή και Χριστού. Αλλά ούτε ο Μωυσής ούτε κάποιος προφήτης μπορούσε να διαβάσει τις καρδιές των ανθρώπων. Ήξερε πότε γόγγυζαν και γιατί. Ήξερε ότι είχαν προσβληθεί. Τότε, το θέμα είναι πολύ απλό και Αυτός θα πρέπει να είναι ο ενσαρκωμένος Θεός, γιατί μόνον ο Θεός ο Ίδιος μπορεί να διαβάσει τις καρδιές των ανθρώπων.

62 «Τότε λοιπόν, τι θα κάνετε αν δείτε το Γιο του Ανθρώπου να ανεβαίνει εκεί όπου ήταν πριν;». Στο κεφάλαιο αυτό βλέπουμε τρία γεγονότα. Το πρώτο αναφέρεται στη Θεία ενσάρκωση «Αυτός ήταν ο Άρτος που κατέβηκε απ' τον ουρανό» (41). Το δεύτερο «Θα πέθαινε ένα θάνατο που θα ήταν βίαιος», αυτό μας το αποκαλύπτει η επαναληπτική νύξη που γίνεται στα εδάφια 52 και 53. Και το τρίτο ότι θα ανέβαινε στον ουρανό, στο μέρος απ' όπου είχε έρθει. Δεν χρειάζεται να μπούμε σε διαμάχη για την έννοια της Ανάληψης εδώ, γιατί δεν αναφέρεται μόνο στην ορατή ανάληψη, όταν δηλαδή ο Ιησούς αναλήφθηκε στους ουραμούς σε σωματική μορφή, που είναι το πρώτο μέρος, αλλά σαν επιπρόσθετη «Εκεί που ήταν πρώτα» δείχνει σε συνδυασμό το ορατό με το αόρατο μέρος όταν πίσω από το σύννεφο η ανθρώπινη μορφή του Ιησού μεταβάλλεται ακαριαία σε μια παντοτινή δόξα του ουρανού. Η ανάληψη αυτή του σώματός Του στον ουρανό μάς αφήνει οριστικά με μια θυσιαστική ενέργεια που κάνει τη σάρκα Του πραγματική τροφή και το αίμα Του πραγματικό ποτό (55). Έτσι που να το δεχόμαστε πνευματικά μέσω πίστης και να κλίνουμε έξω από τη σκέψη μας κάθε ανθρώπινη τεχνοτροπία παραλαβής.

63 «Το Πνεύμα είναι εκείνο που δίνει τη ζωή, η σάρκα δεν ωφελεί σε τίποτε. Αυτά που σας λέω εγώ είναι πνεύμα και είναι ζωή». Οι άνθρωποι αυτοί σκέπτονταν το πραγματικό σώμα του Χριστού και τι τους λέει «Ότι η αιώνια ζωή δεν κερδίζεται με το να φάμε σάρκα, αλλά με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος του Θεού». Η σάρκα δεν δίνει ζωή, μόνον το Πνεύμα μπορεί να δώσει ζωή. Είχαν πάρει τα λόγια Του κατά γράμμα και δεν είχαν συνειδητοποιήσει ότι έπρεπε να το αντιληφθούν πνευματικά. Κι έτσι εδώ ο Κύριος Ιησούς ερμηνεύει ότι τα λόγια που τους είχε πει ήταν πνεύμα και ζωή. Όταν τους είπε να πάρουν το σώμα Του και το αίμα Του ήταν να γίνουν κατανοητά με πνευματικό τρόπο, που εννοούσε πίστη σ' Αυτόν. Έτσι εκείνοι που δέχονται το μήνυμά Του θα έχουν ζωή αιώνια.

64 «“Υπάρχουν όμως μερικοί από σας που δεν πιστεύουν’ - γιατί ήξερε από την αρχή ο Ιησούς ποιοι είναι εκείνοι που δεν πιστεύουν καθώς και ποιος είναι εκείνος που επρόκειτο να τον προδώσει». Ακόμα και όταν τους είπε όλα αυτά τα πράγματα, ο Κύριος ήξερε ότι μερικοί από τους ακροατές Του δεν Τον αντιλαμβάνονταν γιατί δεν πίστευαν. Η δυσκολία δε βρισκόταν στην ανικανότητα της αντίληψής τους, αλλά στην απροθυμία τους. Ο Ιησούς ήξερε από την αρχή ότι πολλοί από τους ακολούθους Του δε θα πίστευαν κι ότι ένας από αυτούς θα Τον πρόδιδε.

65 «Κι έλεγε: “Γι’ αυτό σας είπα ότι δεν μπορεί να έρθει κανείς σε μένα, αν δεν του έχει δοθεί το προνόμιο αυτό από τον Πατέρα μου”». Εδώ τους ερμηνεύει ότι όλα ήταν απ' την απιστία τους που είχε έρθει στο σημείο να τους πει προηγουμένως ότι κανείς δεν μπορεί να έρθει στο Χριστό εκτός και του είχε χορηγηθεί από τον Πατέρα Του. Αυτά τα λόγια ήταν μια επίθεση στην υπερηφάνεια του ανθρώπου ο οποίος πιστεύει ότι μπορεί να κερδίσει ή δικαιούται σωτηρία. Ο Κύριος τους είπε ότι η δύναμη να έρθουν σ' Αυτόν μπορεί να τους δοθεί μόνον απ' τον Πατέρα Θεό.

66 «Εξαιτίας των λόγων αυτών, λοιπόν, πολλοί από τους μαθητές του αποχώρησαν και δεν τον ακολουθούσαν πια». Τα λόγια αυτά του Κυρίου για πολλούς που Τον είχαν ακολουθήσει φάνηκαν δυσάρεστα και τώρα Τον άφησαν και δεν ήθελαν να Τον συναναστρέφονται πλέον. Οι ακόλουθοι αυτοί δεν ήταν πραγματικά πιστοί. Ακολουθούσαν τον Κύριο για διάφορους λόγους κι όχι από γνήσια αγάπη γι' Αυτόν ή αναγνώριση για το Ποιος ήταν.

67 «Είπε, τότε, ο Ιησούς στους δώδεκα: “Μήπως θέλετε κι εσείς να φύγετε;”». Στο σημείο αυτό ο Ιησούς στρέφει στους δώδεκα και τους προκαλεί με το ερώτημα αν κι αυτοί θέλουν να Τον εγκαταλείψουν.

68 «Τότε ο Σίμων Πέτρος του αποκρίθηκε: “Κύριε, σε ποιον να πάμε; Εσύ έχεις λόγια που προσφέρουν ζωή αιώνια”». Αξίζει να σημειώσουμε την απάντηση του Πέτρου που έδωσε εκ μέρους όλων: «Κύριε, σε ποιον να πάμε; Εσύ έχεις λόγια (εσύ διδάσκεις πράγματα) που μπορούν να μας οδηγήσουν σε αιώνια ζωή». Αλλιώς θα επισφραγίσουμε την καταδίκη μας.

69 «Κι εμείς έχουμε πια πιστέψει και βεβαιωθεί ότι εσύ είσαι ο Χριστός, ο Γιος του Ζωντανού Θεού». Μιλώντας εκ μέρους των δώδεκα, ο Πέτρος είπε ακόμα ότι είχαν πιστέψει και βεβαιωθεί ότι Αυτός ήταν ο Χριστός, ο Γιος του Ζωντανού Θεού. Πρώτα είχαν πιστέψει κι έπειτα γνώρισαν ότι Αυτός που με πίστη ακολουθούσαν ήταν πραγματικά Αυτός που ομολογούσε ότι ήταν.

70 «Ο Ιησούς τους είπε: “Εγώ ο ίδιος δε διάλεξα εσάς τους δώδεκα; Κι όμως ο ένας από σας είναι διάβολος”». Όπως είπαμε, ο Πέτρος στα εδάφια 68 και 69 μιλούσε εκ μέρους των δώδεκα κι εδώ ο Κύριος σπεύδει να τον διορθώσει ότι αφού ο Ίδιος ο Χριστός τους είχε διαλέξει και τους δώδεκα, ο ένας από αυτούς ήταν διάβολος και θα Τον πρόδιδε. Με άλλα λόγια, ένας από τη συντροφιά τους δεν είχε τις ίδιες απόψεις με τον Πέτρο και τους λοιπούς μαθητές για τον Κύριο.

71 «Μ’ αυτό εννοούσε τον Ιούδα, το γιο του Σίμωνα του Ισκαριώτη, γιατί αυτός επρόκειτο να τον προδώσει, παρόλο που ήταν ένας από τους δώδεκα!». Τα προνόμια και οι ευκαιρίες που οι μαθητές του Κυρίου είχαν, ήταν τόσα που μας εκπλήττει το γεγονός ότι ένας από αυτούς δεν είχε ανοίξει ποτέ την καρδιά του στην Αλήθεια. Πόσο φοβερό!

Αν, φίλη ψυχή, δεν έχεις ενωθεί με τον Κύριο, τότε προσευχήσου και ζήτησέ Του να συγχωρήσει τις αμαρτίες σου και να σου δώσει το Πνεύμα Του. Ο Ιούδας έκανε τριάμισι χρόνια συντροφιά με τον Κύριο, αλλά οι σκέψεις του και η καρδιά του δεν ήταν ποτέ σε αρμονία με τη διδασκαλία του Κυρίου. Το αποτέλεσμα ήταν να καταδικάσει μόνος του σε θάνατο την ψυχή του. Άρχισε, σε παρακαλώ, να τρέφεσαι από το ζωντανό Άρτο που κατέβηκε από τον ουρανό. Το Λόγο, που έχει τη δύναμη να σε φέρει στην ομοιότητα και το ανάστημα του Ιησού Χριστού.

Ανακεφαλαίωση: Η ζωή του αίματος είναι στη σάρκα και η ζωή του ανθρώπου είναι στο πνεύμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Η δυσπιστία των αδελφών του Ιησού

1 «Υστερα απ’ αυτά, ο Ιησούς περιόδευε στη Γαλιλαία, γιατί δεν ήθελε να μένει στην Ιουδαία, επειδή οι Ιουδαίοι ήθελαν να τον σκοτώσουν». Εάν δώσουμε λίγη σημασία σ’ αυτό το εδάφιο, θα δούμε ότι έχει πολλά να μας πει για τους αρχηγούς των αντιφρονούντων. Γίνεται μια διάκριση μεταξύ Ιουδαίων – ανθρώπων σκληρού πυρήνα – και Γαλιλαίων. Οι Ιουδαίοι, θρησκευτικοί αρχηγοί της Ισραηλίας, αποκρίνονται: «Καλά δε λέμε εμείς ότι Είσαι Σαμαρείτης και πως έχεις δαιμόνιο;» (Ιωάν. 8:48). Οι Ιουδαίοι ήταν εκείνοι που πέταξαν τον τυφλό έξω

από τη συναγωγή της Ιουδαίας (Ιωάν. 9:22-34). Ήταν εκείνοι που πέταξαν πέτρες να λιθοβολήσουν το Χριστό (Ιωάν. 10:31). Ο φόβος που οι Ιουδαίοι σκόρπιζαν ήταν αφόρητος. Ο φόβος ανάγκασε τον Ιωσήφ από την Αριμαθέα να έρθει κρυφά στον Πιλάτο και να ζητήσει το σώμα του Ιησού (Ιωάν. 19:38).

Κι εδώ – στο εδάφιο που μελετάμε – οι Ιουδαίοι θέλουν να σκοτώσουν τον Ιησού. Και γι' αυτό δεν περπατούσε στην Ιουδαία, αλλά έμενε στη Γαλιλαία. Το εδάφιο αυτό μας δίνει ένα θαυμαστό παράδειγμα. Μας διδάσκει ότι δεν πρέπει να παίζουμε με τον κίνδυνο που αντιμετωπίζουμε από τους ανθρώπους που δεν έχουν το Πνεύμα του Χριστού. Εάν συνδέσουμε αυτό που σας είπα με το 11:53, 54 του Ιωάννη, θα πάρουμε την απάντηση: «Από εκείνη την ημέρα πήραν την απόφαση να Τον σκοτώσουν. Γι' αυτό ο Ιησούς δεν κυκλοφορούσε πια δημόσια ανάμεσα στους Ιουδαίους, αλλά αναχώρησε από εκεί σε μια τοποθεσία κοντά στην έρημο». Φαίνεται καθαρά ότι ο Κύριος μεταχειριζόταν σύνεση και φροντίδα να αποφύγει τυχόν διωγμούς και κινδύνους μέχρι τότε που ο χρόνος Του θα συμπληρωνόταν.

Έτσι, είναι καθήκον μας να μεταχειριζόμαστε σοφία, παίρνοντας όλα τα απαιτούμενα μέτρα να προστατεύσουμε τους εαυτούς μας για να έχουμε την ευκαιρία για περαιτέρω υπηρεσία.

2 «Στο μεταξύ πλησίαζε η γιορτή των Ιουδαίων, που ονομάζεται Σκηνοπηγία». Η Σκηνοπηγία είναι η έβδομη γιορτή του χρόνου. Θα θυμάστε, ασφαλώς, από το Λευιτικό, κεφάλαιο 23, όταν ο Κύριος κάλεσε το Μωυσή και του είπε: «Θα ανακηρύξεις ως άγιες συγκαλέσεις, όλες αυτές τις γιορτές μου».

Η πρώτη γιορτή είναι η γιορτή του Πάσχα. Στην Α' προς Κορινθίους, κεφάλαιο 5, ο Χριστός, το Πάσχα μας, ειπώθηκε ότι θυσιάστηκε για μας. Το Πάσχα τηρούνταν αρχικά στην Αίγυπτο, όταν ο Θεός επισκέφθηκε τους πρωτότοκους σε κρίση. Εκεί μοίραζαν το αρνί σε τεμάχια και το έτρωγαν και με το αίμα ράντιζαν τους παραστάτες της πόρτας και τον υπέρθυρο δοκό. Έτσι οι άνθρωποι που βρίσκονταν μέσα στο σπίτι, ένωσαν ασφαλείς από την καταδίκη του Θεού. Μια θαυμάσια εικόνα του Χριστού – ο Χριστός, ο Πασχαλινός Αμνός – και όπως ο Θεός είπε στους παλιούς καιρούς «όταν δω το αίμα θα σας προσπεράσω χωρίς να σας ενοχλήσω».

Έτσι είναι και σήμερα. Όταν οι άνθρωποι πιστέψουν στο πολύτιμο αίμα, είναι ασφαλείς από την καταδίκη του Θεού και τότε τρέφονται πνευματικά από τον ευλογημένο Κύριο που έχυσε το αίμα Του να μας εξαγοράσει. Αυτή είναι η γιορτή του Πάσχα. Και ξέρετε, ήταν στη γιορτή του Πάσχα που ο Αμνός του Θεού θυσιάστηκε στο σταυρό να μας εξαγοράσει από τις αμαρτίες μας.

Η δεύτερη γιορτή είναι η γιορτή των αζύμων. Αρχίζουν με την ημέρα του Πάσχα και συνέχιζαν για επτά ακόμα μέρες τρώγοντας άζυμο ψωμί. Ξανά στην Α' προς Κορινθίους, κεφάλαιο 5, διαβάζουμε: «Ας κρατήσουμε τη γιορτή, όχι πια με παλιό προζύμι κακίας και πονηρίας, αλλά με απαλλαγμένη από προζύμι ειλικρίνεια και αλήθεια». Οι άνθρωποι εκείνοι, τρεφόμενοι από το άζυμο ψωμί που αντιπροσωπεύει τους Χριστιανούς που τρέφονται από το Χριστό – το λόγο Του που εργάζεται μέσα μας με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος – και ζουν για τη δόξα του Θεού, αποβάλλοντας από τη ζωή τους όλες τις ανθρώπινες συνήθειες που είναι ανίερες και τώρα περπατούν στη νέα ζωή.

Η τρίτη γιορτή είναι η γιορτή του Θερισμού. Αυτή τη γιορτή τη γιόρταζαν την πρώτη ημέρα της εβδομάδας μετά το Πάσχα, όταν έπαιρναν το πρώτο χειρόβολο που ήταν εντελώς ώριμο. Αυτό αντιπροσωπεύει τον αναστημένο Κύριό μας. Γίνεται, μάλιστα, πολύ απλό όταν μελετάμε

την Α΄ προς Κορινθίους, κεφάλαιο 15, που λέει: «Αλλά τώρα ο Χριστός έχει αναστηθεί από τους νεκρούς και γίνει η πρώτη συγκομιδή εκείνων που κοιμήθηκαν». Ο κόκκος του σιταριού έπρεπε πρώτα να πεθάνει, αλλά πεθαίνοντας έφερε πολύ καρπό. Και καθώς οι ιερείς έφερναν και παρουσίαζαν αυτό το χειρόβολο στον Κύριο, αντιπροσώπευε τον εσταυρωμένο Κύριό μας να ανασταίνεται από τους νεκρούς την επομένη του Εβραϊκού Σαββάτου. Πόσο όμορφα ο τύπος αυτός αρμόζει στην εκπλήρωση, γιατί ήταν την πρώτη μέρα της εβδομάδας μετά το Εβραϊκό Πάσχα που ο Χριστός αναστήθηκε από τους νεκρούς. «Παραδόθηκε για τις παραβάσεις μας και αναστήθηκε ξανά για τη δικαίωσή μας».

Η τέταρτη γιορτή

Καθώς συνεχίζουμε τη μελέτη μας στο Λευιτικό, κεφάλαιο 23, οι άνθρωποι έπρεπε να μετρήσουν πενήντα μέρες μέχρι το πρωινό μετά το έβδομο Σάββατο. Εφτά (7) φορές το εφτά (7) και το πρωινό της επομένης μας δίνουν 50 μέρες μετά την Ανάσταση. Το 7 είναι ο τέλειος αριθμός. Η πεντηκοστή μέρα είναι «η Ημέρα της Πεντηκοστής». Τη γιόρταζαν και μάλιστα έπρεπε να φέρουν και δύο καρβέλια ψωμί ψημένα με προζύμι. Το προζύμι ήταν τύπος αμαρτίας και δεν μπορούσε να υπάρχει τίποτε από αυτό μέσα στο ψωμί που αντιπροσώπευε το Χριστό.

Η γιορτή αυτή έχει τώρα τεθεί κατά μέρος. Η διακοπή της οφείλεται στην αποτυχία του Εβραϊκού έθνους να μετανοήσει (κοιτάξτε Πράξεις Αποστόλων 3:19-21). Τα δύο ψωμιά που έψηναν με ζύμη και τα έφερναν ενώπιον του Θεού, απεικόνιζαν τον Εβραίο και τον Εθνικό που έχουν σωθεί με χάρη και κατέστησαν μια νέα τροφή προσφοράς. Αυτό απεικονίζει την αρχή της εκκλησίας που έγινε με τη Θεία Πρόνοια. Όλες αυτές οι γιορτές αφορούν τη σωτηρία του ανθρώπου κι έχουν εκπληρωθεί.

Τη φθινοπωρινή εποχή υπήρχαν τρεις ακόμα γιορτές. Η πρώτη είναι η γιορτή των σαλπίνγων, που αναφέρεται στο χρόνο που οι Ισραηλίτες θα γυρίσουν ξανά στο Θεό. Τότε ακολουθούσε η μεγάλη «Ημέρα της Εξιλέωσης», που εκπληρώθηκε καθώς εικονίζεται στο 12ο κεφάλαιο του Ζαχαρία όταν την ερχόμενη ημέρα που οι Ισραηλίτες «θα κοιτάξουν σ' Εκείνον που κάρφωσαν και θα πενήθουν γι' Αυτόν, όπως κάποιος πενθεί για το μονάκριβο παιδί του» (Ζαχ. 12:10). Αυτή θα είναι για τους Εβραίους η αληθινή ημέρα εξιλέωσης, όταν τελικά θα ανακαλύψουν ότι ο Κύριος Ιησούς Χριστός που πέθανε στο μαρτυρικό σταυρό ήταν η πραγματική προσφορά θυσίας. Τότε θα Τον αναγνωρίσουν και θα Τον πιστέψουν. Τότε, θα είναι ικανοί να πουν «Αυτός τραυματίστηκε για τις παραβάσεις μας. Ταλαιπωρήθηκε για τις ανομίες μας. Η τιμωρία, που έφερε τη δική μας ειρήνη, ήταν επάνω σ' Αυτόν και διαμέσου των πληγών Του θεραπευτήκαμε εμείς» (Ησαΐα 53:5).

Η έβδομη γιορτή είναι η γιορτή των σκηνών. Για οκτώ ημέρες οι άνθρωποι έπρεπε να μένουν σε σκηνές σαν ανάμνηση όλων των πραγμάτων που είχαν συμβεί στην έρημο. Τυπικά, έδειχνε το χρόνο όταν το έθνος που θα είχε έρθει στην αρχική του κατάσταση θα παραμένει σε ειρήνη, χωρίς τίποτε να τους φοβίζει, με τον Κύριο να τους κυβερνάει. Στο 14ο κεφάλαιο του Ζαχαρία διαβάζουμε ότι η αληθινή γιορτή των σκηνών θα γίνει όταν η Ισραηλία και ο υπόλοιπος κόσμος θα έρθει στο σημείο να χαίρεται τη σώζουσα χάρη του Θεού και θα ζουν μέσα στη δοξασμένη βασιλεία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

3 «Του είπαν, λοιπόν, οι αδελφοί του: “Μη μένεις πια εδώ, αλλά πήγαινε στην Ιουδαία, ώστε να δουν και οι μαθητές σου τα έργα που κάνεις”». Οι Ιουδαίοι τις ημέρες του Χριστού δεν είχαν αντιληφθεί ότι ο Βασιλιάς ήταν ανάμεσά τους. Ακόμα και τα αδέρφια Του ήταν άπιστοι μέχρι την ημέρα της Ανάστασής Του (5). Τα φυσικά Του αδέρφια Τον αναγκάζουν – κι εδώ φαίνεται το ανθρώπινο μυαλό που κάνει υποδείξεις ακόμα και στον Κύριο – να πάει στην Ιερουσαλήμ, το κέντρο του Ιουδαϊσμού που θα ήταν κατάμεστο από κόσμο. Εκεί θα είχε κάθε ευκαιρία να φανερώσει τα έργα Του.

4 «Γιατί κανένας δεν κάνει κάτι στα κρυφά, τη στιγμή που επιζητά να γίνει γνωστός στον κόσμο. Αφού τα κάνεις αυτά, αποκάλυψε στον κόσμο ποιος είσαι». Φαίνεται ότι τα αδέρφια Του Τον προκαλούν με το να Του λένε ότι δεν πρέπει να περιορίζει τον εαυτόν Του σε μικροπόλεις και χωριά όπου κατοικούσαν άνθρωποι αγράμματοι και απλοϊκοί, αλλά να ανεβεί στην Πρωτεύουσα όπου οι άνθρωποι είναι πιο καλλιεργημένοι κι έχουν την ικανότητα να κρίνουν τα πράγματα καλύτερα. Εκεί έχεις κάθε ευκαιρία και τα αιτήματά Σου να γίνουν δεκτά και οι μαθητές Σου θα ξανάρθουν κοντά Σου. Ένα πράγμα στο οποίο τα αδέρφια Του απέβλεπαν είναι πως αν τα αιτήματα του Κυρίου γίνονταν δεκτά από τους θρησκευτικούς αρχηγούς, τότε ένα μέρος από τη δόξα Του θα ξεχείλιζε και θα κάλυπτε και αυτούς. Τα λόγια των αδελφών του Κυρίου ήταν αρκετά προσβλητικά και ο ευλογημένος Κύριός μας θα πρέπει να ένιωθε τρομερή αγανάκτηση γιατί και τα ίδια Του τα αδέρφια ήταν ακόμα τυφλοί.

5 «Γιατί ακόμα και οι αδελφοί του δεν πίστευαν σ’ αυτόν». Δικαιολογημένη, θα λέγαμε, η απιστία του κόσμου, αλλά των αδελφών Του ήταν αδικαιολόγητη. Κι αυτό μας φέρνει ξανά στη διδασκαλία του Κυρίου που λέει: «Κανένας δεν μπορεί να έρθει σε μένα εκτός και τον ελκύσει ο Πατέρας που με απέστειλε». Πράγμα που δείχνει ότι όλοι έχουμε ανάγκη από τη Χάρη του Θεού, που μπορεί να μας ανανεώσει. Βλέπουμε ακόμα την εκπλήρωση του Ψαλμού 69:8, που λέει: «Έγινα ξένος στα αδέρφια μου και αλλογενής στις μητέρας μου τα παιδιά».

6 «Τους λέει τότε ο Ιησούς: “Δεν ήρθε ακόμα ο κατάλληλος καιρός για μένα. Για σας όμως ο καιρός είναι πάντα κατάλληλος”». Δεν είχε έρθει ο κατάλληλος καιρός να φανερώσει τη δόξα Του. Αυτός ήταν ο καιρός της ταπείνωσής Του. Αφήνει τους αδελφούς Του και όλους εμάς να καταλάβουμε ότι θα έρθει καιρός που η δόξα Του θα αποκαλυφθεί δημοσίως. Εδώ αναφέρεται σ’ εκείνο που είπε: «Και τότε θα δουν το Γιο του Ανθρώπου να έρχεται επάνω στα σύννεφα του ουρανού με δύναμη και δόξα πολλή» (Ματθ. 24:30). Αν είχε αποκαλύψει τον Εαυτό Του πριν από το Σταυρό, αυτό θα έφερνε την απώλεια ολόκληρου του ανθρώπινου γένους, γιατί τότε δε θα υπήρχε το εξιλαστήριο αίμα κάτω απ’ το οποίο οι αμαρτωλοί θα μπορούσαν να βρουν προστασία.

Πόσο ευγνώμονες πρέπει να είμαστε γιατί δεν έκανε αυτό που οι αδελφοί του, του ζήτησαν. Μα και πόσες άλλες φορές δεν αρνείται να μας δώσει μέσα απ’ τη Θεία σοφία και χάρη Του τα πράγματα που Του ζητάμε. «Γι’ αυτό κι εμείς δεν ξέρουμε το τι να προσευχηθούμε καθώς πρέπει» (Ρωμ. 8:26).

«Για σας όμως ο καιρός είναι πάντα κατάλληλος». Για σας ο καιρός είναι πάντα κατάλληλος να κερδίσετε την επευφημία και το χαμόγελο των ανθρώπων και να γίνετε δημοφιλείς.

7 «Δεν είναι δυνατόν ο κόσμος να μισεί εσάς. Εμένα όμως με μισεί, γιατί εγώ αποκαλύπτω γι’ αυτόν ότι τα έργα του είναι πονηρά». Τον μισούν γιατί τους αποκαλύπτει ότι τα έργα τους είναι πονηρά. Η αγιότητα της ζωής Του καταδικάζει την κοσμικότητά τους. Γι’ αυτό, αν είμαστε δικοί Του, δεν μπορεί παρά να μισεί κι εμάς.

Αν, όμως, είμαστε δημοφιλείς, αυτό είναι κακός οιωνός και θα πρέπει να προσέξουμε.

8 «Ανεβείτε εσείς για τη γιορτή αυτή. Εγώ δεν ανεβαίνω ακόμα για τη γιορτή αυτή γιατί ο καιρός ο δικός μου δεν ωρίμασε ακόμα». Αν γυρίσουμε στο αρχαίο κείμενο, θα βρούμε τη λέξη «ούπω», ου+πω, που θα πει «όχι ακόμα». Δεν είπε στα αδέρφια Του ότι δε θα πήγαινε στη Γιορτή, αλλά αυτό που εννοούσε ήταν «όχι ακόμα», γιατί ο καιρός Του δεν είχε έρθει. Και επομένως η πιο απλή έννοια της πρότασής μας είναι ότι δε θα πήγαινε μαζί με τα αδέρφια Του στη Γιορτή.

9 «Αυτά, λοιπόν, τους είπε κι έμεινε στη Γαλιλαία». Δεν πήγε με τα αδέρφια Του, αλλά έμεινε πίσω στη Γαλιλαία. Έμεινε στο σχέδιο του απώτερου σκοπού Του.

10 «Κι αφού πια ανέβηκαν οι αδελφοί του, τότε ανέβηκε κι αυτός για τη γιορτή, όχι φανερά, αλλά κρυφά κατά κάποιον τρόπο». Άφησαν το Χριστό και πήγαν στη Γιορτή. Αλλά μήπως και σήμερα δε γίνεται το ίδιο. Μήπως δεν αφήνουμε κατά μέρος την κοινωνία με το Χριστό και καταφεύγουμε με ζήλο στις θρησκευτικές προετοιμασίες και τους τύπους που οι άνθρωποι έχουν επινοήσει.

Είναι πράγματι λυπηρό να αφήνουμε τις συνήθειες να μας παίρνουν από κάτω. Τρεις φορές το χρόνο όλοι οι άντρες της Ισραηλίας έπρεπε να εμφανιστούν μπροστά στον Κύριο το Θεό τους. Τώρα ο Ιησούς ερχόμενος ως Γιος του Ιωσήφ και της Μαρίας ήταν Ισραηλίτης, και κάτω από το νόμο (Γαλάτες 4:4). Έτσι, με απόλυτη υποταγή στον Πατέρα, έκανε ό,τι ο νόμος του επέβαλλε. Ανέβηκε, όπως κάθε νομοταγής Ισραηλίτης, στα Ιεροσόλυμα για τη γιορτή της Σκηνοπηγίας.

11 «Στο μεταξύ οι Ιουδαίοι τον αναζητούσαν στη γιορτή κι έλεγαν: “Πού είναι εκείνος;”». Άλλοι από τους ανθρώπους έλεγαν ότι ήταν Καλός και άλλοι έλεγαν ότι ήταν Πλάνος. Υπήρχαν διχασμένες ιδέες. Άλλωστε, οι διαφορές και οι γνώμες γύρω από το πρόσωπο του Χριστού δεν έλειψαν ποτέ. Κάποιος, μάλιστα, είπε ότι: «Αυτό είναι μια μοντέρνα σύμπτωση μιας παλιάς ασθένειας». Το λάθος δεν είναι μέσα στην αλήθεια του Θεού, αλλά μέσα στη φύση του ανθρώπου. Είναι όπως όταν λάμπει ο ήλιος σ' ένα βάλτο και προξενεί ελονοσία, και αυτό δεν οφείλεται στον ήλιο αλλά στο έδαφος.

12 «Επιπλέον μέσα στα πλήθη υπήρχε μεγάλη διχογνωμία γι' αυτόν. Άλλοι έλεγαν: “Είναι καλός”. Άλλοι πάλι, έλεγαν: «Όχι, μα παραπλανά τον κόσμο!”». Όταν ο Ιησούς ρώτησε τους μαθητές Του «ποιος λένε οι άνθρωποι ότι είμαι;», εκείνοι απάντησαν: «Άλλοι λένε ότι είσαι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, άλλοι ο Ηλίας και άλλοι κάποιος προφήτης». Αυτή ήταν μια συζήτηση. Όταν όμως ο Πέτρος απάντησε: «Συ είσαι ο Χριστός, ο Γιος του ζωντανού Θεού». Αυτή ήταν μια προσωπική αναγνώριση του Ιδίου, και όταν γίνει αυτό με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, τότε δεν υπάρχει χώρος για καμιά άλλη συζήτηση. Όταν όμως Τον φέρνουμε σαν ένα επιπρόσθετο θέμα στις συζητήσεις μας, και δεν έχουμε υποβληθεί στη δικαιοσύνη του Θεού, τότε δεν έχουμε καν το μυαλό και τις σκέψεις εκείνων που με τη χάρη Του έχουν ανανεωθεί. Αυτό που κάνουμε είναι συζητήσεις και κατακρίσεις όπως κάνει κάθε κοσμικός άνθρωπος.

13 «Παρόλα αυτά, κανένας δε μιλούσε φανερά γι' αυτόν, επειδή φοβούνταν τους Ιουδαίους». Ο φόβος είναι φοβερό πράγμα. Άλλες φορές γίνεται αιτία να μη δώσουν το μήνυμα του Ευαγγελίου πιστοί άνθρωποι και άλλες να διακινδυνεύει η ζωή τους. Ας προσευχόμαστε να τους προστατεύει ο Θεός και να τους ανοίγει το δρόμο να κηρύττουν Εκείνον που οι άνθρωποι πέταξαν έξω.

Πηγή της διδαχής του Ιησού

14 «Και στα μέσα πια της εβδομήμερης γιορτής, πήγε ο Ιησούς στο ναό και δίδασκε». Η ομιλία αυτή θα πρέπει να ήταν αρκετά σημαντική, δεδομένου ότι το επόμενο εδάφιο μας λέει ότι και οι εχθροί Του ακόμα τη θαύμασαν. Θα πρέπει να μεταχειρίστηκε πολλά εδάφια από την Παλαιά Διαθήκη για να φέρει σε έλεγχο τις συνειδήσεις και τις καρδιές όλων των ανθρώπων, πιστών και απίστων, που βρίσκονταν στο ακροατήριό Του.

15 «Κι απορούσαν οι Ιουδαίοι κι έλεγαν: “Πώς γίνεται να ξέρει αυτός γράμματα, αφού δεν έχει διδαχτεί;”». Φαίνεται ότι περισσότερο από κάθε τι άλλο ήταν η περιέργεια που έκανε τους ανθρώπους να έχουν ξεσηκωθεί. Εκείνο που τους είχε εντυπωσιάσει ήταν ο τρόπος με τον οποίο έδωσε την ομιλία, τη στιγμή που μάλιστα γνώριζαν ότι δεν είχε καμιά εγκυκλοπαιδική μόρφωση. Το εδάφιο αυτό έρχεται να επιβεβαιώσει αυτό που ξέρουμε για τους μαθητές του Κυρίου, που ενώ ήξεραν ελάχιστα γράμματα, ο Καλός Δάσκαλος, το Πνεύμα το Άγιο, δεν έπαυε όταν ήρθε ο κατάλληλος καιρός να τους διδάσκει και να τους οδηγεί να διαβιβάζουν το μήνυμά Του ακέραιο.

16 «Πήρε τότε το λόγο ο Ιησούς και τους είπε: “Η διδαχή η δική μου δεν προέρχεται από μένα, αλλά από εκείνον που με απέστειλε”». Εδώ δεν έρχεται ως μέλος της Θεότητας, αλλά ως ο ενσαρκωμένος Γιος του Θεού, ως ο Υπηρέτης Του. Η ομιλία που είχε δώσει δεν ήταν ούτε από ανθρώπινα σχολεία ούτε από δικές Του επινοήσεις. Τότε, από πού Του ήρθαν όλα αυτά; Ο ίδιος μας λέει πιο κάτω, στο 8:28, ότι «Όλα αυτά που λέω είναι όπως μου τα δίδαξε ο Πατέρας μου». Επίσης ο απόστολος Παύλος μας λέει στη Γαλάτες 1:11, 12 «Σας πληροφορώ λοιπόν αδελφοί πως το Ευαγγέλιο που κηρύχθηκε από μένα, δεν είναι ανθρώπινης προέλευσης. Γιατί ούτε κι εγώ το παρέλαβα από άνθρωπο κι ούτε το διδάχτηκα, αλλά μου δόθηκε με απευθείας αποκάλυψη απ’ τον Ιησού Χριστό». Ο δάσκαλος είναι ο ίδιος. Είναι το Πνεύμα το Άγιο που μπορεί να μας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια. Αρκεί να είμαστε πράοι και ταπεινοί, να θυμούμαστε πως ό,τι έχουμε, μας το έχει δώσει ο Κύριος, και πως ό,τι είμαστε, είμαστε με τη χάρη Του.

Έτσι, όταν οι άνθρωποι μας επικροτούν και μας θαυμάζουν για κάποιο μήνυμα που δώσαμε ή για κάποιο άρθρο που γράψαμε, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η δόξα ανήκει σ’ Εκείνον που μας τα δίνει, κι όχι στους ανθρώπους που τα μεταφέρουν.

17 «Αν κανείς θέλει να εκτελεί το θέλημα εκείνου, θα καταλάβει ποιο από τα δύο συμβαίνει: αν η διδαχή αυτή προέρχεται από το Θεό ή αν εγώ μιλώ από μόνος μου». Ο Θεός δε χορηγεί φως στο λόγο Του, εκτός και είμαστε πραγματικά ενδιαφερόμενοι να περπατήσουμε σύμφωνα με αυτό το φως. Εάν τα κίνητρα του ανθρώπου που ψάχνει είναι αγνά, τότε θα πάρει τη βεβαιότητα ότι «η διδασκαλία των Γραφών είναι απ’ το Θεό» και αυτό είναι πιο πειστικό και αναμφισβήτητο από κάθε επιχειρηματολογία.

«Αν κανείς θέλει να εκτελεί το θέλημα εκείνου, θα καταλάβει ποιο από τα δύο συμβαίνει: αν η διδαχή αυτή προέρχεται από το Θεό ή αν εγώ μιλώ από μόνος μου». Τα λόγια αυτά δεν καταλογίζονται μόνο στους κοσμικούς Εβραίους, αλλά και σ’ όλους τους σημερινούς μοντερνιστές. Η πνευματική πληροφορία δεν έρχεται από τη διάνοια αλλά από την καρδιά. Δεν αποκτιέται από κάποια δύναμη που ασκούμε, αλλά από την άσκηση της πίστης. «Χάρη

στην πίστη κατανοούμε το λόγο του Θεού» (Εβραίους 11:3). Εκατοντάδες χρόνια πριν, ο Ωσηέ στο 6:3 είπε: «Τότε θα γνωρίσουμε και θα εξακολουθούμε να γνωρίζουμε τον Κύριο».

18 «Εκείνος που διδάσκει δικά του πράγματα, τη δική του δόξα επιδιώκει. Εκείνος όμως που επιδιώκει τη δόξα εκείνου που τον έστειλε, είναι ειλικρινής και δεν τον διακρίνει καμιά αδικία». Ο Χριστός εδώ επικαλείται τον τρόπο και το σκοπό της διδασκαλίας Του να δείξει ότι δεν είναι απατεώνας. «Εκείνος που μιλάει από τον εαυτό του» εννοεί εκείνον του οποίου το μήνυμα έχει σαν αρχή τη δική του τιμή και δόξα μάλλον, παρά του Θεού. Με άλλα λόγια, θέλει να ελκύσει την προσοχή των ανθρώπων στο πρόσωπό του.

Από την άλλη πλευρά, Εκείνος που επιζητεί τη δόξα Εκείνου που Τον έστειλε, είναι γνήσιος υπηρέτης του Θεού, είναι ειλικρινής και δεν τον διακρίνει καμιά αδικία.

Τα λόγια αυτά του εδαφίου που μελετάμε, πρέπει να ελέγξουν την καρδιά κάθε υπηρέτη του Θεού. Καταδικάζει το πνεύμα της αυτο-εξύμνησης που πολλές φορές βρίσκεται μέσα σε όλους μας. Ο απόστολος Παύλος μας δίνει ένα όμορφο παράδειγμα για τον εαυτό του. Μας λέει ότι ήταν ο πιο ασήμαντος ανάμεσα σε όλους τους αγίους (Εφεσ. 3:8). Ακόμα βάζει σε δοκιμή όλους τους κήρυκες του Ευαγγελίου που έχουν σταλεί από το Θεό ή αν λειτουργεί από μόνος του. Υμνεί τον εαυτό του ή τον Κύριο; Κοιτάζει τη δική του δόξα ή τη δόξα του Θεού; Μιλάει για τον εαυτό του, θεοποιεί τους ανθρώπους ή δίνει την τιμή και τη δόξα στο Θεό; Μπορεί στην πραγματικότητα να πει με τον απόστολο Παύλο «Δεν κηρύττουμε τους εαυτούς μας, αλλά τον Ιησού Χριστό ως Κύριο και τους εαυτούς μας ως δούλους δικούς σας για χάρη του Ιησού (Β΄ Κορ. 4:5).

19 «Δε σας έδωσε ο Μωυσής το νόμο; Κι όμως κανένας από σας δεν τηρεί το νόμο. Για ποιο λόγο επιδιώκετε να με σκοτώσετε;». Τους καταλογίζει ευθύνη, γιατί ενώ έχουν το νόμο δεν τον τηρούν. Παραλείπουν να αποδώσουν υποταγή στο Θεό και το λόγο Του. Οι καρδιές ήταν γεμάτες από μίσος και εγκληματικότητα. Ήταν έτοιμοι να καταπατήσουν την έκτη εντολή του Δεκάλογου. «Για ποιο λόγο επιδιώκετε να με σκοτώσετε;». Εκεί που δεν υπάρχει καρδιά για την αλήθεια, υπάρχει καρδιά μίσους. Ας ευχαριστούμε το Θεό για τη χάρη Του, που οι υπηρέτες Του δεν υποφέρουν σήμερα όπως ο πρωτοστέφανος, ο Παύλος και χιλιάδες άλλοι.

20 «Αποκρίθηκε ο όχλος και είπε: “Δαιμονισμένος είσαι! Ποιος τάχα επιζητάει να σε σκοτώσει;”». Θα πρέπει να θυμόμαστε ότι στο ναό των Ιεροσολύμων υπήρχε γιορτή και είχαν ανεβεί Ισραηλίτες από παντού. Ο Ιησούς εδώ αναφέρεται στο σκληρό πυρήνα, τους αρχηγούς των Ιουδαίων που σχεδίαζαν να Τον σκοτώσουν. «Έχεις δαιμόνιο». Θα πρέπει να ένιωθε φοβερή αγανάκτηση για όλες εκείνες τις βρισιές που είχε δεχθεί.

Φίλη ψυχή, αν έχεις και συ κακολογηθεί ως χριστιανός, τότε θυμήσου τα λόγια του Κυρίου: «Αρκετό, για το μαθητή να είναι όπως ο Κύριός του».

21 «Κι ο Ιησούς τους απάντησε: “Ένα έργο έκανα το Σάββατο και όλοι απορείτε”». Ενώ Τον κατηγορούν, Αυτός δεν κατηγορεί κανέναν. Περιφρονεί όλους αυτούς που μιλούν σε βάρος Του. «Αμαρτία δεν έκανε, ούτε βρέθηκε δόλος στο στόμα Του. Αυτός, όταν Τον χλεύαζαν, δεν απαντούσε με χλευασμούς, κι όταν έπασχε δεν απειλούσε αλλά εμπιστευόταν στο δίκαιο Κριτή» (Α΄ Πέτρου 2:22, 23). Ένα θαυμάσιο παράδειγμα για όλους μας.

22, 23 «Γι’ αυτό ο Μωυσής καθιέρωσε για σας την περιτομή – όχι βέβαια ότι η περιτομή έχει την αρχή της στο Μωυσή, μα στους πατέρες – κι εσείς κάνετε περιτομή σ’ έναν άνθρωπο ακόμα και την ημέρα του Σαββάτου. Αν λοιπόν θεωρείτε σωστό να περιτέμνεται ένας άνθρωπος το Σάββατο για να μην παραβιαστεί ο νόμος του Μωυσή, χολώνεστε μαζί μου,

επειδή έκανα έναν άνθρωπο ολότελα υγιή το Σάββατο;». Ο Κύριος συνεχίζει να τους τονίζει ότι η κριτική τους ήταν αναίτια. Κι ότι αφού η περιτομή επιτρεπόταν να γίνει το Σάββατο, γιατί ήταν «έργο ανάγκης», τους το επέβαλλε ο νόμος του Μωυσή, τότε θα έπρεπε χωρίς κανένα σχόλιο να επιτρέπεται και η θεραπεία στο σώμα του ανθρώπου, γιατί κι αυτό δεν είναι παρά ένα «έργο ελέους». Έτσι, πρέπει να επιτρέπεται η συμμετοχή μας και στα έργα ανάγκης και στα έργα ελέους κατά τα Σάββατα.

24 «Μην κρίνετε τα πράγματα από την εξωτερική τους όψη, αλλά να είναι δίκαιη η κρίση σας». Η κρίση τους ήταν βιαστική και άδικη. Κοιτούσαν να βρουν κάτι να Τον καταδικάσουν. Και στο σημείο αυτό είχαν κολλήσει. Το έργο εκείνο που είχε κάνει το Σάββατο τους ήταν αρκετό να Τον καταδικάσουν. Προσπαθεί να τους πείσει ότι δεν πρέπει να παίρνουν τα πάντα κατά γράμμα μέσα από το νόμο αλλά να λαμβάνουν υπόψη τους όλες τις περιστάσεις, να ζυγίζουν όλα όσα ο νόμος μας διδάσκει και τότε να αποφασίζουμε.

Είναι αλήθεια ότι η παλιά φύση που κληρονομήσαμε από τον Αδάμ, μένει μέσα στο Χριστιανό μέχρι το τέλος της γήινης πορείας του. Βρισκόμαστε σε πραγματικό κίνδυνο, ιδιαίτερα όταν αφήνουμε τις αδυναμίες μας να μας παρασύρουν. Καταδικάζουμε, μάλιστα, πολλούς χριστιανούς για άπιστους. Ξεχνάμε πως μέσα σ' ένα δράμι χρυσού υπάρχει πάντοτε σκόνη. Γι' αυτό υπάρχει μια μεγάλη πιθανότητα να έχουμε πολλές εκπλήξεις όταν φθάσουμε στον ουρανό. Μερικοί από αυτούς που περιμέναμε να συναντήσουμε θα απουσιάζουν, και μερικούς τους οποίους δεν περιμέναμε να δούμε θα είναι εκεί.

Ας ζητάμε τη χάρη Του και ας δίνουμε περισσότερη σημασία στο λόγο του Κυρίου. Η κρίση ανήκει μόνο στο Δίκαιο Κριτή.

Είναι ο Ιησούς Μεσσίας;

25, 26 «Έλεγαν λοιπόν μερικοί από τους Ιεροσολυμίτες: “Αυτός δεν είναι που θέλουν να τον σκοτώσουν; Κοιτάξτε, όμως, που μιλάει φανερά και δεν του λένε τίποτε. Μήπως αναγνώρισαν πια οι άρχοντες, ότι αυτός είναι πραγματικά ο Χριστός;». Τα λόγια τους φανερώνουν την καρδιά τους. Το φως αποκάλυπτε ό,τι ήταν κρυμμένο στο σκοτάδι. Πρώτα οι αδελφοί Του (εδάφιο 3-5) φανερώνουν με την όλη συμπεριφορά τους την απιστία τους, έπειτα οι Ιουδαίοι ηγέτες με την κοσμικότητά τους, τότε ο κόσμος που ακολουθεί τους ηγέτες και ο απλοϊκός κοσμάκης της Ιερουσαλήμ που με δηλώσεις αφήνει να εννοηθεί ότι δεν διαφέρει καθόλου απ' όλες τις προηγούμενες τάξεις. Δεν υπάρχει διαφορά γιατί «όλοι αμάρτησαν και στερούνται τη Θεία δόξα». Τα πράγματα είναι πολύ απλά γιατί «κανένας δεν έρχεται στο Χριστό, αν δεν του είναι δοσμένο απ' τον Πατέρα Του». Όλες οι τάξεις των ανθρώπων αντιτίθενται στο Ευαγγέλιο. Η ανθρώπινη φύση είναι ίδια σε όλο τον κόσμο. Μόνο η χάρη του Θεού μπορεί να κάνει τον ένα να διαφέρει από τον άλλο.

27 «Αυτόν, όμως, τον ξέρουμε από πού είναι, ενώ την προέλευση του Χριστού, που είναι καθορισμένο να έρθει, δεν την ξέρει κανένας!». Οι άνθρωποι που δεν πίστευαν ότι ο Ιησούς ήταν ο Μεσσίας νόμιζαν ότι ήξεραν από πού ήρθε. Πίστευαν ότι ήρθε από τη Ναζαρέτ. Ήξεραν τη μητέρα Του, τη Μαρία, και υπέθεταν ότι ο Ιωσήφ ήταν ο πατέρας Του. Γενικά οι Εβραίοι πίστευαν τις μέρες εκείνες ότι όταν ο Μεσσίας ερχόταν, θα ερχόταν ξαφνικά και με υπερφυσικό τρόπο. Δεν είχαν ιδέα ότι θα ερχόταν σαν μωρό και θα μεγάλωνε σαν άντρας. Θα έπρεπε να γνωρίζουν από την Παλαιά Διαθήκη ότι θα γεννιόταν στη Βηθλεέμ, αλλά φαίνεται

ότι είχαν άγνοια από τις λεπτομέρειες που αφορούσαν τον ερχομό του Μεσσία. Γι' αυτό και είπαν: «Όταν ο Χριστός έρθει, κανένας δε γνωρίζει από πού είναι».

28 «Ύψωσε τότε τη φωνή του ο Ιησούς, καθώς δίδασκε στο ναό, και είπε: “Ωστε ξέρετε κι εμένα και την καταγωγή μου; Κι όμως δεν ήρθα από μόνος μου αλλά είναι αληθινός εκείνος που με απέστειλε, τον οποίο εσείς δεν τον ξέρετε”». Στο σημείο αυτό ο Ιησούς φωνάζει στους ανθρώπους που είχαν συγκεντρωθεί και άκουγαν τη συνδιάλεξη που έδινε. Τον ήξεραν και ήξεραν από πού είχε έρθει. Τον ήξεραν σαν άνθρωπο. Ήξεραν τη γήινη καταγωγή Του. Αλλά αυτό που δεν ήξεραν ήταν ότι ο Ίδιος ήταν Θεός. Κι αυτό ήταν που συνέχιζε να τους λέει. Σαν άνθρωπος έζησε στη Ναζαρέτ. Αλλά αυτό που έπρεπε να αντιληφθούν ήταν επίσης το γεγονός ότι δεν είχε έρθει από τον Εαυτό Του, αλλά είχε σταλεί από το Θεό Πατέρα, τον Οποίο αυτοί δε γνώριζαν. Χωρίς καμιά αμφιβολία θα πρέπει να κοιτούσε πίσω στην Παλιά Διαθήκη. Ο Θεός ήταν αληθινός στις υποσχέσεις Του και στις προφητείες Του πολλές από τις οποίες είχαν εκπληρωθεί και άλλες ήταν στην πορεία να εκπληρωθούν. Η απόρριψη του Γιου Του ήταν απόδειξη της ειλικρίνειας του Πατέρα.

29 «Εγώ όμως τον ξέρω, καθότι προέρχομαι απ' αυτόν κι είναι αυτός που με απέστειλε». Ο Χριστός ήξερε τον Πατέρα, γιατί ερχόταν από Αυτόν και μπορούσε να μας Τον αποκαλύψει. Ήταν στο σχέδιο της Θεότητας να γίνει γνωστός ο Πατέρας μέσω του Γιου Του. «Και κανένας δε γνωρίζει τέλεια το Γιο παρά μονάχα ο Πατέρας. Και ούτε τον Πατέρα γνωρίζει κανένας τέλεια παρά μονάχα ο Γιος, καθώς κι εκείνος στον οποίο θα ήθελε ο Γιος να Τον φανερώσει» (Ματθ. 11:27).

30 «Ήθελαν λοιπόν να τον συλλάβουν κι όμως κανένας δεν άπλωσε χέρι πάνω του, γιατί δεν είχε έρθει ακόμα η ώρα του». Οι Εβραίοι καταλάβαιναν τη σημασία των λόγων του Ιησού και συνειδητοποίησαν ότι διεκδικούσε το δικαίωμα του Μεσσία. Κι αυτό το θεώρησαν μεγάλη βλαστήμια. Αποπειράθηκαν να Τον συλλάβουν, αλλά δεν τα κατάφεραν γιατί δεν είχε έρθει ακόμα η ώρα Του. Η δύναμη του Θεού αναχαίτισε όλα τα σχέδια των κακοποιών και του Σατανά μέχρι τότε που θα ερχόταν ο κατάλληλος καιρός να προσφερθεί ως θυσία για τις αμαρτίες μας.

31 «Και πολλοί από το πλήθος πίστεψαν σ' αυτόν λέγοντας: “Μην τάχα περιμέναμε, όταν θα ερχόταν ο Χριστός, να κάνει περισσότερα θαύματα απ' όσα έκανε αυτός;”». Πολλοί άνθρωποι πίστεψαν στον Ιησού. Θα θέλαμε να πιστεύουμε ότι η πίστη τους ήταν αγνή. Αυτό που μας κάνει να δυσπιστούμε είναι αυτό που οι ίδιοι λένε: «Όταν θα ερχόταν ο Χριστός, μήπως θα μπορούσε να κάνει περισσότερα θαύματα απ' όσα έκανε Αυτός;». Φαίνεται πως η αντίληψη που είχαν για τον ενσαρκωμένο Γιο του Θεού ήταν υποτιμητική.

Αποστολή ανθρώπων από τους Φαρισαίους για σύλληψη του Ιησού

32 «Τους ψιθυρισμούς αυτούς του λαού για τον Ιησού τους άκουσαν οι Φαρισαίοι κι έστειλαν, αυτοί και οι αρχιερείς, υπηρέτες για να τον συλλάβουν». Όταν ο λαός άρχισε να θαυμάζει τον Ιησού, οι Φαρισαίοι μαζί με τους αρχιερείς έστειλαν ανθρώπους να Τον συλλάβουν. Έβλεπαν ότι μέσα στο χρόνο που είχε περάσει ο Ιησούς αποκτούσε όλο και περισσότερους οπαδούς. Έβλεπαν ότι έχαναν την εύνοια του λαού και έπρεπε να γίνει η σύλληψή Του το συντομότερο.

33 «Τους είπε τότε ο Ιησούς: “Για λίγο καιρό ακόμα θα είμαι μαζί σας, και ύστερα θα πάω κοντά σ’ εκείνον που μ’ απέστειλε”». Αυτό που στην πραγματικότητα έλεγε στο πλήθος ήταν όταν η παρουσία Του εκεί ήταν μια ενοχλητική πηγή στους ηγέτες τους, αλλά αυτό δε θα είναι για πολύ χρόνο. Ο Κύριός μας δεν ξεχνούσε να υπενθυμίσει στην ηγεσία ότι Αυτός χειριζόταν την όλη υπόθεση. Κανείς δεν μπορούσε να Τον απομακρύνει, μέχρι τότε που το έργο Του θα είχε τελειώσει. Καμιά ανθρώπινη ή σατανική δύναμη δεν μπορούσε να Τον απομακρύνει έως ότου η πορεία του εξαμήνου να αποπερατώσει το έργο Του έφτανε στο τέλος της. Όταν ο λίγος αυτός χρόνος τελείωνε, τότε θα πήγαινε στον Πατέρα Του στον ουρανό. Από μόνος Του θυσίαζε τη ζωή Του και θα την έπαιρνε ξανά.

Ο Χριστός σήμερα βρίσκεται στο πρόσωπο του Αγίου Πνεύματος. Αλλά το Άγιο Πνεύμα δε θα παραμείνει μαζί μας για πολύ χρόνο. Όταν συμπληρωθεί ο αριθμός των Εθνικών, θα γυρίσει πάλι σ’ Εκείνον που το έστειλε.

Και πόσες ενδείξεις δεν έχουμε ότι ο χρόνος δεν είναι πολύ μακριά! «Εάν σήμερα ακούσετε τη φωνή Μου, μη σκληρύνετε τις καρδιές σας». Αφήστε Τον να έρθει μέσα στην καρδιά σας και να σας ελεήσει.

34 «Θα με αναζητήσετε, μα δε θα με βρείτε. Κι όπου θα είμαι εγώ, δεν μπορείτε εσείς να έρθετε». Σε κάποια μελλοντική ημέρα οι Φαρισαίοι θα Τον αναζητούν και δε θα Τον βρίσκουν. Θα έρθει η ημέρα εκείνη στη ζωή τους που θα χρειάζονται Σωτήρα, αλλά τότε θα είναι πολύ αργά. Θα έχει γυρίσει ξανά στον ουρανό και από την απιστία τους και την ανομία τους δε θα μπορέσουν να Τον συναντήσουν εκεί. Τα λόγια του εδαφίου μας είναι πολύ σοβαρά. Μας υπενθυμίζουν ότι πρέπει να επιληφθούμε την ευκαιρία που μας δίδεται σήμερα, γιατί αν την απορρίψουμε, ίσως να μην ξανάρθει ποτέ.

35 «Είπαν τότε οι Ιουδαίοι μεταξύ τους: “Πού πρόκειται να πάει αυτός, ώστε εμείς δε θα τον βρούμε; Μήπως πρόκειται να πάει στους Ιουδαίους τους διασκορπισμένους ανάμεσα στους Έλληνες και να διδάσκει τους Έλληνες;”». Είναι αλήθεια ότι «ο φυσικός άνθρωπος δεν δέχεται αυτά που προέρχονται από το Πνεύμα του Θεού, γιατί αυτά γι’ αυτόν είναι μωρία και δεν μπορεί να τα καταλάβει, γιατί μόνον πνευματικά ανιχνεύονται» (Α΄ Κορ. 2:14). Οι Ιουδαίοι στερημένοι πνευματικής αντίληψης δεν αντιλαμβάνονταν τι τους έλεγε. Γι’ αυτό και ρωτούσαν αν θα πήγαινε να κηρύξει στους Εβραίους της διασποράς και στους Έλληνες. Ποτέ δεν πέρασε από τη σκέψη τους ότι αναφερόταν στην επιστροφή Του στον ουρανό.

Το ίδιο συμβαίνει και με το Χριστιανό όταν βρίσκεται κάτω από την εξουσία της απιστίας. Το τελευταίο πράγμα που θα σκεφτεί είναι ο Θεός. Σκληρό το σχόλιο αυτό που κάνω, αλλά είναι κι εποικοδομητικό, γιατί βλέπουμε τη διαφορά που υπάρχει στη φυσική μας καρδιά.

36 «Τι σημαίνουν τα λόγια αυτά που είπε: Θα με αναζητήσετε και δε θα με βρείτε κι όπου θα είμαι εγώ, εσείς δεν μπορείτε να έρθετε;». Θα πρέπει να σημειωθεί ότι οι άνθρωποι στους οποίους ο Κύριος απευθυνόταν δεν ήταν αγράμματοι που ονειροπολούσαν, αλλά άνθρωποι με μόρφωση και θρησκευτική εκπαίδευση. Αλλά καμιά καλλιέργεια ή θρησκευτική οδηγία δεν μπορεί να μεταβιβάσει πνευματική αντίληψη στη διάνοια. Ο άνθρωπος πρέπει να έχει Θεία φώτιση πριν δυνηθεί να δεχθεί την έννοια και την αξία των πραγμάτων του Θεού. Η αλήθεια είναι ότι και το πιο αγράμματο μωρό στο Χριστό έχει την ικανότητα να αντιλαμβάνεται πνευματικά πράγματα τα οποία ένας απόφοιτος πανεπιστημίου δεν μπορεί να έχει στην κατοχή του. Ο πιο απλός λόγος του Θεού είναι πάνω από την αντίληψη των φυσικών ικανοτήτων.

Η πηγή της ζωής

37 «Και την τελευταία ημέρα, την πιο μεγάλη της γιορτής, στάθηκε ο Ιησούς και είπε με δυνατή φωνή: “Αν διψάει κάποιος, σ’ εμένα να έρχεται και να πίνει”». Τους καλεί να πάνε κοντά Του, να πάρουν πνευματική ικανοποίηση. Η πρόσκληση είναι για όλο τον κόσμο. Δεν υπήρχε εκδοχή για κάποιον που θα ερχόταν κοντά Του, να μη σωθεί. «Εάν κάποιος διψάει». Η δίψα μιλάει για πνευματική ανάγκη. Εκτός κι ο άνθρωπος γνωρίζει ότι είναι αμαρτωλός, ποτέ δε θέλει να σωθεί. Εκτός και συνειδητοποιήσει ότι είναι χαμένος, ποτέ δε θα επιθυμήσει να σωθεί. Εκτός και αν κάποιος συνειδητά νιώθει τη μεγάλη πνευματική έλλειψη στη ζωή του, ποτέ δε θα ήθελε να πάει στον Κύριο να πάρει την προμήθεια εκείνης της ανάγκης.

Ο Κύριος καλεί τη διψασμένη ψυχή να πάει κοντά Του. Δεν του λέει να πάει στην εκκλησία, ούτε σε κήρυκα, ούτε στα νερά του βαπτίσματος ή στο Δείπνο του Κυρίου. Ο Κύριος είπε: «Αφήστε τον να έρθει σε μένα». Αρκεί μόνον αυτό. «Αφήστε τον να έρθει σε μένα και να πίνει». Να πίνει, εδώ εννοεί να σφετεριστεί το Χριστό για τον Εαυτό του. Εννοεί να Τον εμπιστευθεί ως Κύριό του και Σωτήρα του. Εννοεί να Τον δεχθούμε στη ζωή μας, όπως παίρνουμε ένα ποτήρι νερό στο σώμα μας.

38 «Όπως το λέει η Γραφή, ποτάμια ζωντανού νερού θα ξεχυθούν μέσα από εκείνον που πιστεύει σ’ εμένα». Υπόσχεται ότι θα καλυφθούν οι ανάγκες όλων εκείνων που πιστεύουν στο Χριστό και ποτάμια από πνευματικές ευλογίες θα ξεχυθούν από όλους τους πιστούς προς όλους τους ανθρώπους προς τα έξω. Μέσα από την Παλαιά Διαθήκη, μαθαίνουμε ότι όποιοι δεχθούν το Μεσσία, και οι ίδιοι θα βοηθηθούν και κανάλια ευλογίας θα γίνουν στους άλλους ανθρώπους γύρω τους. Η έκφραση «μέσα απ’ την καρδιά του θα ξεχυθούν ποτάμια ζωντανού νερού» εννοεί μέσα από τα σπλάχνα αυτού του ανθρώπου θα ξεχύνονται ποταμοί που θα βοηθούν άλλες ψυχές.

39 «Κι αυτό το είπε ο Ιησούς εννοώντας το Πνεύμα που επρόκειτο να πάρουν εκείνοι που πίστευαν σ’ αυτόν, γιατί δεν είχε δοθεί ακόμα το Άγιο Πνεύμα, καθ’ όσο δεν είχε δοξαστεί ακόμα ο Ιησούς». Είναι ξεκάθαρο ότι η έκφραση «ζωντανό νερό» αναφέρεται στο Άγιο Πνεύμα. Το εδάφιο αυτό μας διδάσκει ότι όλοι όσοι δέχονται τον Κύριο Ιησού Χριστό δέχονται επίσης και το Πνεύμα του Θεού. Με άλλα λόγια, δεν αληθεύει, όπως πολλοί ισχυρίζονται, ότι το Άγιο Πνεύμα που έρχεται και κατοικεί στους ανθρώπους, γίνεται κάποια στιγμή μετά τη μεταστροφή τους στο Χριστό. Το εδάφιο αυτό δηλώνει κατηγορηματικά ότι όλοι όσοι πιστεύουν στο Χριστό παίρνουν το Πνεύμα το Άγιο. Όταν ο Κύριος είπε αυτά τα λόγια, το Άγιο Πνεύμα δεν είχε ακόμα δοθεί. Και δεν έγινε, μέχρι τότε που ο Κύριος πήγε πίσω στον ουρανό και δοξάστηκε που το Άγιο Πνεύμα κατέβηκε στη γη την ημέρα της Πεντηκοστής. Από εκείνη τη στιγμή, κάθε αληθινός πιστός στο Χριστό κατοικείται από το Πνεύμα το Άγιο.

Ο διχασμός του λαού

40 «Πολλοί, λοιπόν, από το πλήθος, όταν άκουσαν τα λόγια αυτά, έλεγαν: “Αυτός είναι πραγματικά ο προφήτης!”». Τόσο σ’ αυτό το εδάφιο όσο και στα επόμενα δώδεκα που ακολουθούν, βλέπουμε τη δοκιμή των ανθρώπων πάνω στην αλήθεια και την αποτυχία τους

να τη δεχθούν. Η πρώτη κατηγορία ανθρώπων που αναφέρεται είναι οι απλοί άνθρωποι. Πολλοί από αυτούς είχαν εντυπωσιαστεί από τα λόγια που έβγαιναν από τα γλυκά χείλη του Χριστού. Είπαν «Αυτός είναι πραγματικά ο προφήτης!». Ο Ιωάννης μας λέει στην αρχή του Ευαγγελίου του, εδάφιο 1, ότι ο Χριστός είναι ο Λόγος, που εννοεί ο Ομιλητής, η Έκφραση του Θεού. Αν αναφέρεται ως προφήτης είναι γιατί ένας προφήτης είναι εκπρόσωπος του Θεού!

41, 42 «Άλλοι έλεγαν: “Αυτός είναι ο Χριστός!”. Κι άλλοι πάλι έλεγαν: “Πώς είναι δυνατόν από τη Γαλιλαία να έρθει ο Χριστός; Δε λέει η Γραφή πως από το σπέρμα του Δαβίδ πρόκειται να έρθει ο Χριστός και να γεννηθεί στη Βηθλεέμ, στο χωριό από το οποίο καταγόταν ο Δαβίδ;”». Η δεύτερη κατηγορία ανθρώπων είναι η κατηγορία των διανοουμένων. Είναι οι άνθρωποι που γνωρίζουν τη Γραφή και μιλούν λεπτομερώς για προφητείες, αλλά απορρίπτουν το Χριστό.

Πόσο μάταιο είναι να έχει κανείς διανοητικές γνώσεις πάνω σε πνευματικά πράγματα που δυστυχώς δε συνοδεύονται με της καρδιάς τη χάρη! Οι άνθρωποι αυτοί δεν ήξεραν πού θα γεννιόταν ο Χριστός και αναφέρονταν στις Γραφές και τα περιεχόμενά της.

Παρ’ όλα αυτά όμως, τα μάτια της αντίληψής τους δεν είχαν ποτέ φωτιστεί. Ο Μεσσίας ο ίδιος βρισκόταν ανάμεσά τους και δεν Τον γνώριζαν! Η φοβερή αυτή προειδοποίηση είναι για όλους μας. Και εκτός και οι καρδιές μας είναι επηρεασμένες και η ζωή μας διαμορφωμένη από το λόγο του Θεού, δεν είμαστε καθόλου καλύτερα από έναν πεινασμένο άνθρωπο που κρατάει στα χέρια του ένα βιβλίο μαγειρικής.

«Άλλοι έλεγαν: “Αυτός είναι ο Χριστός!”. Κι άλλοι πάλι έλεγαν: “Πώς είναι δυνατόν από τη Γαλιλαία να έρθει ο Χριστός; Δε λέει η Γραφή πως από το σπέρμα του Δαβίδ πρόκειται να έρθει ο Χριστός και να γεννηθεί στη Βηθλεέμ, στο χωριό από το οποίο καταγόταν ο Δαβίδ;”». Τα λόγια αυτά έχουν καταγραφεί για την εκπαίδευσή μας. Δε θα πρέπει να τα παραβλέψουμε σαν να μην είχαν κάτι να μας διδάξουν. Εάν δώσουμε περισσότερη σημασία, μπορεί να μας ελέγξουν.

Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι σήμερα, όπως και τον παλιό καιρό που γνωρίζουν εδάφια που έχουν μάθει «από στήθους» και τα απαγγέλλουν, αλλά ποτέ δεν έδειξαν σημεία αναγέννησης. Μια εμπειρία γνωριμίας με το Χριστό είναι το μόνο πράγμα που χρειάζεται. Η γνώση της αλήθειας του Θεού είναι ζωτικής σημασίας και είναι αυτό που κανένα εκπαιδευτήριο ή ιερατική σχολή δεν έχει τη δύναμη να σου προσφέρει. Αν έχεις ανακαλύψει την επιδημία της δικής σου καρδιάς, αν έχεις δει τον εαυτό σου σαν χαμένο αμαρτωλό και έχεις δεχθεί σαν δικό σου «των αμαρτωλών» το Σωτήρα, αν έχεις γευθεί ότι ο Κύριος είναι φιλεύσπλαχνος, αν δεν είσαι ένας απλός ακροατής αλλά ένας εκτελεστής του λόγου του Θεού, τότε έχεις πολλά να ευχαριστήσεις το Θεό για το φωτισμό σου. Μπορείς να μη γνωρίζεις Εβραϊκά, αλλά αν Τον γνωρίζεις, αυτό είναι ζωή αιώνια, και αν καθίσεις στα πόδια Του να διδαχθείς από τον ίδιο, τότε έχεις στην κατοχή σου κάτι πιο πάνω από τα καλύτερα ρουμπίνια. Φίλη ψυχή, δεν μπορείς να παραμένεις στην αβεβαιότητα. Δεν πρέπει να αναπαυθείς έως τότε που η Θεία χάρη θα σε οδηγήσει να πεις: «Ένα πράγμα ξέρω, ότι ήμουν τυφλός και τώρα βλέπω». Ακόμη να προσεύχεσαι καθημερινά να σου δίνει καλύτερη γνώση πάνω στο λόγο Του.

43 «Έτσι, διχάστηκαν οι γνώμες του πλήθους γι’ αυτόν». Οι διχασμένες γνώμες πάνω στο πρόσωπο του Χριστού έφεραν τους ανθρώπους σε δύο αντιμέτωπες παρατάξεις. Αυτό παραμένει να ισχύει και σήμερα. Άνδρες και γυναίκες είναι διαιρεμένοι στο θέμα αυτό.

Πολλοί λένε ότι ο Χριστός ήταν ο μεγαλύτερος άνθρωπος που γεννήθηκε στη γη. Αλλά εκείνοι που πιστεύουν στο λόγο του Θεού ξέρουν ότι «ο Χριστός είναι όλων των ανθρώπων Θεός ευλογητός στους αιώνες» (Ρωμ. 9:5).

44 «Μάλιστα μερικοί απ' αυτούς ήθελαν να τον συλλάβουν, αλλά κανένας δεν άπλωσε χέρι πάνω του». Προσπάθειες έγιναν να συλλάβουν τον Ιησού, αλλά κανένας δεν κατάφερε να Τον συλλάβει. Όποιος περπατάει μέσα στο δρόμο του Θεού, δεν έχει τίποτα να φοβηθεί. «Είμαστε αθάνατοι έως ότου το έργο μας τελειώσει». Ο καιρός του Χριστού δεν είχε έρθει κι έτσι οι άνθρωποι δεν μπορούσαν να Του κάνουν κακό.

Η απιστία των αρχόντων

45 «Επέστρεψαν λοιπόν οι υπηρέτες στους αρχιερείς και στους Φαρισαίους, οι οποίοι και τους ρώτησαν: “Γιατί δε μας τον φέρατε;”». Όπως δεν μπορούμε να σταματήσουμε τον ήλιο από το να λάμπει, άλλο τόσο δεν μπορούμε να σταματήσουμε το Θεό από το έργο Του. Όλες οι δυνάμεις της γης και της κόλασης δεν μπορούσαν να Τον συλλάβουν πριν από τον προκαθορισμένο χρόνο. Κανείς δεν μπορεί να σταματήσει τον παντοδύναμο Θεό ή να Τον βιάσει στο έργο που κάνει. Αυτό είναι πολύ μισητό στους εχθρούς Του και πολύ ευχάριστο στους δικούς Του. Πρέπει να σου θυμίσω ότι ο Θεός γελάει με τις απερισκεψίες σου και μια μέρα θα γνωρίσεις την οργή Του. Αν όμως είσαι παιδί Του, τότε είναι με το μέρος σου. Τότε «Αν ο Θεός είναι μαζί μας, ποιος μπορεί να είναι εναντίον μας;» (Ρωμ. 8:31).

46 «Οι υπηρέτες απάντησαν: “Ποτέ άλλοτε δε μίλησε κανείς όπως αυτός ο άνθρωπος!”». Τι θαυμάσια μαρτυρία ήταν αυτή που μόλις έδωσαν οι απεσταλμένοι! Προκειμένου να Τον αιχμαλωτίσουν, αιχμαλωτίστηκαν από τα λόγια Του. «Ποτέ άλλοτε δε μίλησε κανείς όπως αυτός ο άνθρωπος!». Δεν ήταν τα θαύματά Του που τους εντυπωσίασαν, αλλά τα λόγια Του, η ομιλία Του, η έκφρασή Του – ο Λόγος ήταν ο Θεός! Κανένας άνθρωπος δεν είχε μιλήσει όπως ο Χριστός, γιατί «Τα λόγια Του ήταν πνεύμα και ζωή» (Ιωάν. 6:63).

Κι εδώ τίθεται, φίλη ψυχή, το μεγάλο ερώτημα, βρήκαν ποτέ τα λόγια του Χριστού απήχηση μέσα στην καρδιά σου; Έφεραν ποτέ ζωή μέσα στην ψυχή σου, χαρά στην καρδιά σου, ανάπαυση στη συνείδησή σου και ειρήνη στο μυαλό σου; Εάν όχι, συνέχισε να προσεύχεσαι, να μελετάς τη Γραφή και κάποια στιγμή θα συντελεστεί το έργο Του και στη δική σου καρδιά. Τότε, θα αναφωνήσεις και συ «Ποτέ άλλοτε δε μίλησε κανείς όπως αυτός ο άνθρωπος!!!».

47, 48 «Τότε οι Φαρισαίοι τους είπαν: “Μήπως έχετε πλανηθεί κι εσείς; Μην τάχα πίστεψε σ' αυτόν κανένας από τους άρχοντες ή τους Φαρισαίους;”». Οι άρχοντες και οι Φαρισαίοι ήταν αρκετά ικανοποιημένοι με τους εαυτούς τους για να δουν την ανάγκη και να ζητήσουν Σωτήρα. Η σαρκαστική κριτική των Φαρισαίων δυστυχώς επαναλαμβάνεται σε κάθε εποχή τα τελευταία 2.000 χρόνια. Βλέπετε, «ανάμεσα σε σας που προσκληθήκατε δεν υπάρχουν πολλοί που να προσεύχονται από τους σοφούς – αν κρίνει κανείς με τα ανθρώπινα κριτήρια – ούτε από τους κρατούντες ούτε από εκείνους που ανήκουν στην υψηλή κοινωνική τάξη. Απεναντίας, τους απλοϊκούς του κόσμου διάλεξε ο Θεός για να καταντροπιάσει τους σοφούς και τους αδύνατους του κόσμου διάλεξε ο Θεός για να καταντροπιάσει τους δυνατούς. Επίσης, τους ασήμαντους του κόσμου και περιφρονημένους διάλεξε ο Θεός καθώς και τους μηδαμινούς, για να παραγκωνίσει τους σπουδαίους» (Α' Κορ. 1:26-28). Και γιατί; «Έτσι, ώστε να μην μπορεί να καυχηθεί καμιά σάρκα μπροστά στο Θεό».

49 «Μα ο όχλος αυτός που το νόμο δεν τον ξέρει, είναι καταραμένος!». Δεν υπήρχε τίποτε πιο ταπεινωτικό γι' αυτούς τους υπερήφανους Φαρισαίους και δεν υπάρχει τίποτε πιο εξευτελιστικό για τους απογόνους τους, τους μοντερνιστές από το να βλέπουν πόρνες και τελώνες να μπαίνουν μέσα στη βασιλεία του Θεού και αυτοί οι ίδιοι να μένουν έξω.

50, 51 «Τους λέει τότε ο Νικόδημος, αυτός που είχε επισκεφθεί νύχτα τον Ιησού και ήταν ένας απ' αυτούς: "Μήπως ο νόμος μας επιτρέπει την καταδίκη ενός ανθρώπου, αν δεν του δοθεί πρώτα η ευκαιρία να απολογηθεί και να γίνει γνωστό το τι κάνει;"». Επιτέλους, θα λέγαμε σε κοσμική γλώσσα, ήρθε μια ακτίνα φωτός να ξεδιαλύνει το ζοφερό σκοτάδι. Ανώτατη χάρη είχε ξεχωρίσει έναν από τους Φαρισαίους, το Νικόδημο και του έδωσε το θάρρος να μαλώσει τους άδικους συντρόφους του. Τα λίγα εκείνα λόγια που είπε ήταν αρκετά να διακόψουν το συμβούλιο. Το έργο της χάρης προχωρεί αργά σε πολλές καρδιές, όπως στην υπόθεση του Νικόδημου. Για άλλους, το έργο της χάρης ενεργεί με γοργό τρόπο, όπως έγινε με τον Σαούλ από την Ταρσό. Ο Θεός πάντοτε ενεργεί σύμφωνα με το άγιο θέλημά Του.

52 «Αποκρίθηκαν οι άλλοι και του είπαν: "Μπας κι είσαι κι εσύ από τη Γαλιλαία; Ψάξε και δεσ ότι προφήτης από τη Γαλιλαία δεν έχει παρουσιαστεί"». Είχαν άδικο. Οι ίδιες τους οι Γραφές τους διαψεύδουν. Ο προφήτης Ιωνάς είχε γεννηθεί στη Γαλιλαία (Β' Βασιλέων 14:25). Πιθανόν να γεννήθηκε εκεί κι άλλος προφήτης. Όταν ο Νικόδημος ρωτήθηκε «Μήπως είσαι κι εσύ από τη Γαλιλαία;». Μήπως ανήκεις κι εσύ στην ομάδα αυτών των ανθρώπων;

53 «Κι έτσι, έφυγε ο καθένας για το σπίτι του». Η γιορτή τελείωσε. Κατέβασαν τις παράγκες και όλοι γύρισαν στα σπίτια τους, μακριά από το Χριστό. Δεν επιθυμούσαν άλλο τη συντροφιά Του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

1 «Κι ο Ιησούς πήγε στο Όρος των Ελαιών». Στο 7:53 διαβάσαμε πως όλοι γύρισαν στα σπίτια τους. Εδώ διαβάζουμε ότι ο Κύριος ανέβηκε στο Όρος των Ελαιών. Αυτό συνιστά την ανύψωση του Χριστού. Δεν υπάρχει βέβαια αμφιβολία ότι μιλάει και για την ταπείνωση του Σωτήρα. «Οι αλεπούδες έχουν τρύπες και τα πουλιά του αέρα φωλιές, αλλά ο Γιος του Θεού δεν είχε πού να γείρει το κεφάλι Του» (Ματθ. 8:20). Όλοι πήγαν στα σπίτια τους κι Αυτός στο βουνό των Ελαιών γιατί δεν είχε σπίτι δικό Του, εδώ κάτω. Εκείνος που ήταν πλούσιος είχε για χάρη μας γίνει φτωχός.

2 «Τα χαράματα όμως γύρισε πάλι στο ναό κι όλος ο λαός ερχόταν κοντά του. Έτσι, κάθισε και τους δίδασκε». Ο Ουράνιος Αρτίστας είναι Εκείνος που έχει φτιάξει όλα τα σκηνικά του Ευαγγελίου που διαβάζουμε. Όλα έχουν κάποια έννοια που μας αφορά. Επίσης μια αξία που μπορεί να μας ανυψώσει και να δώσει στο νέο μας χαρακτήρα την κατεύθυνση που χρειάζεται.

«Τα χαράματα», η πιο κατάλληλη λέξη που ενώ μας μιλάει για το φως της ημέρας, θέλει να δούμε το γλυκό φως της ζωής!

3 – 6 «Τότε οι νομοδιδάσκαλοι και οι Φαρισαίοι φέρνουν μια γυναίκα, που την είχαν πιάσει να διαπράττει μοιχεία, και αφού την έστησαν στη μέση, του λένε: "Δάσκαλε, η γυναίκα αυτή πιάστηκε την ώρα που διέπραττε μοιχεία. Και στο νόμο, ο Μωυσής μας έχει δώσει την εντολή

να λιθοβολούμε αυτού του είδους τις γυναίκες. Εσύ, λοιπόν, τι λες;” Αυτό όμως το έλεγαν για να τον παγιδέψουν, ώστε να έχουν κάτι να τον κατηγορήσουν. Αλλά ο Ιησούς έσκυψε κάτω κι άρχισε να γράφει με το δάχτυλό του πάνω στο χώμα»

Η κακοήθεια των εχθρών του Κυρίου είναι φανερή μέχρι επιπολαιότητας. Έφεραν τη μοιχαλίδα γυναίκα στο Χριστό. Όχι τόσο γιατί η πράξη της τους εξέπληξε, ούτε από θλίψη γιατί παραβίασε το νόμο του Θεού, αλλά με απώτερο σκοπό να τη μεταχειριστούν. Να εκμεταλλευτούν την αμαρτία της για να εκτελέσουν τα βρωμερά τους σχέδια. Ενήργησαν από αιμοβορία. Μεταχειρίζονταν την ενοχή της γυναίκας που είχαν συλλάβει για να πραγματοποιήσουν τις αισχρές διαθέσεις τους εναντίον του Χριστού. Ήθελαν να βγάλουν το Χριστό από τη μέση προτού καλά-καλά εξεταστεί η υπόθεσή Του ενώπιον δικαστηρίου. Ήθελαν να διακόψουν τη διδασκαλία Του όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Το θέμα αυτό που φαινόταν σαν αίνιγμα, έπρεπε να λήξει μια για πάντα.

Τη μοιχαλίδα γυναίκα που είχαν συλλάβει για μοιχεία έπρεπε, σύμφωνα με το νόμο, να τη λιθοβολήσουν. Την έφεραν στον Κύριο και Τον ρωτούν: Εσύ τι λες; Ποια γνώμη έχεις πάνω σ’ αυτό το θέμα; Αυτή ήταν μια ύπουλη ερώτηση. Εάν είχε πει «Αφήστε την να φύγει», μπορούσαν να Τον κατηγορούσαν ότι ήταν εχθρός του νόμου του Θεού. Εάν είχε πει «Λιθοβολήστε την», τότε θα Τον γελοιοποιούσαν, γιατί είχε πει ότι «Ήταν φίλος των τελωνών και των αμαρτωλών». Εάν αγνοούσε τις κατηγορίες που τη βάρυναν, θα μπορούσαν να Τον κατηγορήσουν ότι ήθελε να συμβιβαστεί με την αμαρτία. Αν, από την άλλη πλευρά, ο Χριστός ένωθε κάποια συγχώρεση για τη γυναίκα αυτή, ποιος θα ήταν ο σεβασμός Του για την αγιότητα του Θεού; Αν την καταδίκασε, τότε τι θα γινόταν το αίτημά Του όταν είπε ότι «Είχε έρθει να βρει και να σώσει το απολωλός»; (Λουκάς 19:10).

Αυτό ήταν το πρόβλημα που είχαν φέρει ενώπιον του Χριστού. Και τώρα γεννιέται το ερώτημα: «Θα ήταν δυνατόν η χάρη να σταθεί ανίκανη μπροστά στο νόμο;». Εάν όχι, τότε πού βρίσκεται η λύση του προβλήματος; Ας προσέξουμε αυτό που ακολουθεί:

«Αλλά ο Ιησούς έσκυψε κάτω κι άρχισε να γράφει με το δάχτυλό του πάνω στο χώμα» (8:6). Το ότι αυτό που έκανε έχει συμβολική σημασία, είναι αναμφίβολο. Η Γραφή όμως έχει τη δύναμη να μας δώσει όλες τις απαντήσεις. Αυτή δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Κύριος είχε γράψει με το δάχτυλό Του. «Και έδωσε στο Μωυσή, πάνω στο βουνό Σινά, δύο πέτρινες πλάκες του μαρτυρίου, γραμμένες με το δάχτυλό Του» (Εξοδος 31:18). Ήταν σαν να τους έλεγε: «Τι θέλετε να πείτε, το νόμο, μου υπενθυμίζετε! Εγώ τον έχω γράψει με το δάχτυλό μου! Δεν ήρθα να καταστρέψω το νόμο, αλλά να Τον συμπληρώσω». Οι άνθρωποι ήταν δυστυχώς τυφλοί που δεν μπορούσαν να διακρίνουν τη σημασία της ενέργειάς Του.

7 «Επειδή όμως επέμεναν να τον ρωτούν, ανασήκωσε το κεφάλι του και τους είπε: “Όποιος από σας είναι αναμάρτητος, πρώτος ας της ρίξει πέτρα”». Ο νόμος του Θεού ήταν άγιος και δίκαιος, κι εδώ βρίσκουμε τον Ίδιο το νομοθέτη να στρέφει το λευκό φως πάνω στους ανθρώπους που είχαν τόσο λίγο σέβας γι’ αυτόν (το νόμο). Ο Χριστός εδώ δηλώνει ότι δεν άρμοζε στους κατήγορους να επιμένουν στην εφαρμογή της ποινής του νόμου. Κανένα άλλο εκτός από το άγιο χέρι δε θα έπρεπε να διαχειρίζεται τον τέλειο νόμο. Φαίνεται ότι ο μεγάλος εχθρός της ψυχής, ο Σατανάς, βρισκόταν ανάμεσά τους και τους πίεζε ότι έπρεπε να τηρήσουν το νόμο. Η επίπληξη των Φαρισαίων από το Χριστό απεικόνιζε εκείνο που διαβάζουμε στο Βιβλίο του Ζαχαρία 3:2, «Διάβολε, ο Κύριος θα σε επιτιμήσει».

8 «Έπειτα ξανάσκυψε κάτω κι έγγραφε πάνω στο χώμα». Οι πρώτες πλάκες συντρίφτηκαν στο έδαφος από το Μωυσή και οι δεύτερες πλάκες τοποθετήθηκαν στην κιβωτό (Δευτ. 10:5). Εδώ ο Κύριος τους κάνει μια μικρή παρατήρηση, πως θα μπορούσε να σώσει όλους εκείνους που είχαν καταδικαστεί σε θάνατο από το νόμο. Μ' αυτό δεν εννοούσε ότι θα άφηναν το νόμο κατά μέρος. Όχι, κάθε άλλο, παρά αυτό. Την πρώτη φορά που έσκυψε κι έγγραψε με το δάκτυλό Του στο έδαφος, υπονοούσε ότι ο νόμος δεν εδραιωνόταν. Τη δεύτερη φορά που έγγραψε ξανά στο έδαφος, δηλώνει ότι το αίμα που χύθηκε από έναν αθώο αντικαταστάτη θα πρέπει να έρθει ανάμεσα στο νόμο και σ' αυτούς που καταδίκασε.

9 – 11 «Εκείνοι λοιπόν, όταν το άκουσαν αυτό, άρχισαν από τους πρεσβυτέρους ως και τους πιο απλούς να φεύγουν ο ένας κατόπιν του άλλου, ώσπου έμεινε μόνο ο Ιησούς και η γυναίκα που βρισκόταν στη μέση. Ανασήκωσε τότε το κεφάλι του ο Ιησούς και της είπε: “Γυναίκα, πού είναι αυτοί; Δε σε καταδίκασε κανένας;” Κι εκείνη απάντησε: “Κανένας, Κύριε”. Τότε ο Ιησούς της είπε: “Ούτε κι εγώ σε καταδικάζω. Πήγαινε, κι απ' εδώ και μπρος μην αμαρτάνεις πια”»

Οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι προκαλούν το Χριστό με βάση το νόμο. Κι αυτούς τους αντιμετωπίζει στο δικό τους χώρο και τους συντρίβει με το νόμο. Όταν ο Ιησούς σήκωσε τα μάτια Του και δεν είδε κανέναν εκτός από τη γυναίκα, τη ρώτησε: «Γυναίκα, τι έγιναν αυτοί που σε κατηγορούσαν; Κανένας άνθρωπος δε σε καταδικάζει;». Κι αυτή είπε: «Κανένας, Κύριε». Τότε ο Ιησούς της είπε: «Ούτε κι εγώ σε καταδικάζω» (8:10, 11). Χρειάζονταν δύο μάρτυρες να καταθέσουν ενόρκως εναντίον αυτής της γυναίκας. Έτσι, αποδείχθηκε ότι ο νόμος ήταν αδύναμος να την αγγίσει. Και τι απέμεινε; Ότι ο δρόμος ήταν ανοιχτός για το Χριστό να ενεργεί μέσα «στη χάρη και την αλήθεια». «Πήγαινε, κι απ' εδώ και μπρος μην αμαρτάνεις πια».

Το φως του κόσμου

12 «Τους μίλησε λοιπόν ξανά ο Ιησούς και είπε: “Εγώ είμαι το φως του κόσμου. Όποιος ακολουθεί εμένα, δε θα περπατήσει στο σκοτάδι αλλά θα έχει το φως της ζωής”». Αυτός είναι ο δεύτερος τίτλος του Χριστού στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη. Η ανακοίνωση αυτή συμφωνεί απόλυτα με τις προφητείες της Παλιάς Διαθήκης που αφορούν το Μεσσία. Ο Ησαΐας 42:6 μας λέει: «Εγώ, ο Κύριος, σε κάλεσα με δικαιοσύνη και θα κρατήσω το χέρι σου και θα σε διαφυλάττω, και θα σε κάνω διαθήκη του λαού των εθνών». Και ξανά, στο 49:6, λέει: «Είναι μικρό πράγμα να είσαι δούλος μου για να ανορθώσεις τις φυλές του Ιακώβ και να επαναφέρεις το υπόλοιπο του Ισραήλ. Επιπλέον, θα σε δώσω φως στα έθνη, για να είσαι η σωτηρία μου μέχρι εσχάτου της γης». Επίσης, ο Μαλαχίας, 4:2, Τον αποκαλεί «ο Ήλιος της Δικαιοσύνης» που θα ανατείλει «με θεραπεία στις φτερούγες Του».

«Εγώ Είμαι το φως του κόσμου». Το «φως» αυτό είναι ένα από τα τρία πράγματα που προσδιορίζουν τη φύση του Θεού. Η Γραφή μας λέει ότι είναι «Φως, Πνεύμα και Αγάπη». Όταν ο Χριστός μας λέει «Εγώ Είμαι το φως του κόσμου», διακηρύττει την απόλυτη θεότητά Του. Λέγεται ότι «Οι πιστοί είναι φως κοντά στον Κύριο (Εφεσ. 5:8). Αλλά ο Χριστός ο ίδιος είναι το φως.

«Εγώ Είμαι το φως του κόσμου». Τι εννοεί; Ότι ο Χριστός είναι το φως ολόκληρου του ανθρώπινου γένους; Όχι, βέβαια. Γιατί αν διαβάσουμε ολόκληρο το εδάφιο, βλέπουμε ότι μόνον εκείνοι που ακολουθούν το Χριστό έχουν «το φως της ζωής». Εκείνοι που δεν

ακολουθούν το Χριστό, παραμένουν στο σκοτάδι. Τώρα, να ακολουθήσουμε το Χριστό, εννοεί να πιστέψουμε σε Αυτόν. Να ακολουθήσουμε το Χριστό εννοεί να έρθουμε κοντά Του μετανοημένοι, να Του παραδώσουμε ολόκληρη τη ζωή μας και να Τον εμπιστευθούμε ως Σωτήρα μας και Κύριό μας.

13 «Του είπαν τότε οι Φαρισαίοι: “Εσύ γίνεσαι μάρτυρας του εαυτού σου, άρα η μαρτυρία σου δεν είναι αληθινή”». Οι Φαρισαίοι φέρνουν το Χριστό αντιμέτωπο με το νόμο. Του θυμίζουν ότι η μαρτυρία Του δε στέκει διότι αφορά τον ίδιο τον εαυτό Του και πως κάθε άνθρωπος είναι προκατειλημμένος. Μάλιστα, αμφέβαλαν αν υπήρχε ίχνος αλήθειας μέσα σ’ αυτή τη δήλωση.

14 «Αποκρίθηκε ο Ιησούς και τους είπε: “Κι αν ακόμα γίνομαι μάρτυρας του εαυτού μου, η μαρτυρία μου είναι αληθινή, γιατί ξέρω από πού ήρθα και πού πηγαίνω. Εσείς όμως δεν ξέρετε από πού έρχομαι κι ούτε πού πηγαίνω”». Ο Κύριος γνωρίζει ότι μια μαρτυρία στέκει επί δύο και τριών μαρτύρων. Αλλά εδώ, σ’ αυτή την υπόθεση, η μαρτυρία Του είναι αληθινή γιατί Αυτός είναι ο Θεός. Ήξερε ότι είχε έρθει από τον ουρανό και γρήγορα θα γύριζε πάλι εκεί. Αλλά αυτοί δεν ήξεραν ούτε από πού είχε έρθει ούτε πού πήγαινε. Νόμιζαν ότι ήταν ένας άνθρωπος όπως όλοι αυτοί και δεν πίστευαν ότι Αυτός ήταν ο Αιώνιος Γιος ίσος προς τον Πατέρα.

15 «Εσείς κρίνετε σύμφωνα με τις φυσικές σας παρορμήσεις. Εγώ δεν κρίνω κανέναν». Εσείς αποφασίζετε τα αιτήματά μου σύμφωνα με ό,τι βλέπετε, κρίνετε σύμφωνα με την εξωτερική εμφάνιση. Γιατί είμαι στην αμαρτωλή σάρκα, το θεωρείτε αδύνατον για Μένα να είμαι το φως του κόσμου. Ξέρω η εμφάνιση είναι παραπλανητική. Εγώ όμως δεν κάνω τις κρίσεις μου έτσι. Κοιτάζω στην καρδιά και βλέπω τα πράγματα όπως είναι στην πραγματικότητα. Ενώ εκείνοι που έκριναν με ανθρώπινη κρίση, δεν μπορούσαν να διακρίνουν τη Θεία φύση της αποστολής Του και του Πνεύματός Του.

«Εγώ δεν κρίνω». Εννοεί ότι δεν κάνει χρήση των δικαστικών του προνομίων. Δεν κρίνει σύμφωνα με τη σάρκα, αλλά σύμφωνα με τις πνευματικές και Θείες αρχές.

16 «Μα κι αν ακόμα κρίνω, η κρίση η δική μου είναι σ’ αλήθεια δίκαιη, γιατί δεν είμαι μόνος, αλλά είμαστε εγώ και ο Πατέρας που με απέστειλε». Η κρίση μου είναι σύμφωνα με την αλήθεια, γιατί είναι η κρίση του Θεού. «Δεν είμαι μόνος, αλλά είμαστε εγώ και ο Πατέρας που με απέστειλε». Αυτό επιβεβαιώνει την ενότητα του Γιου με τον Πατέρα. Αυτή η δήλωση είναι παράλληλη με εκείνη που είναι στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη 10:30: «Εγώ κι ο Πατέρας είμαστε ένα». Εδώ, στο όγδοο κεφάλαιο του Ιωάννη, αναφέρεται στην κοινή σοφία μεταξύ Πατέρα και Γιου. Αν τα πράγματα έχουν έτσι, πώς είναι δυνατόν η κρίση Του να μην είναι αληθινή;

17, 18 «Άλλωστε, ακόμα και στο δικό σας το νόμο είναι γραμμένο ότι η μαρτυρία δύο ανθρώπων είναι αληθινή. Είμαι εγώ που δίνω μαρτυρία για τον εαυτό μου και παράλληλα δίνει τη μαρτυρία του για μένα ο Πατέρας ο οποίος με απέστειλε». Εδώ ο Χριστός επαναλαμβάνει με άλλο τρόπο εκείνο που μόλις πριν είχε επιβεβαιώσει. Η μαρτυρία Του δεν ήταν χωρίς υποστήριξη. Ο Μωσαϊκός νόμος απαιτούσε δύο μαρτυρίες για να πιστοποιηθεί η αλήθεια. Ο Χριστός έφερε προσωπική μαρτυρία και αποστολή στο Θείο Πρόσωπό Του, επίσης κι ο Πατέρας έφερε μαρτυρία. Ο Πατέρας έδωσε μαρτυρία για το Γιο μέσω του δούλου Του, του Ιωάννη του Βαπτιστή.

Επίσης, είχε δώσει μαρτυρία για το Γιο Του στον Ιορδάνη ποταμό, όταν είπε: «Αυτός είναι ο Γιος μου ο αγαπητός εις τον οποίο ευαρεστούμαι. Αυτόν να ακούτε». Οι Φαρισαίοι ζητούσαν δύο μαρτυρίες, για να ικανοποιήσουν το αίτημα του Μωσαϊκού Νόμου. Εδώ είχαν και τις δύο μαρτυρίες, Πατέρα και Γιου, και τις απορρίπτουν. Απορρίπτουν την αλήθεια.

19 «Τον ρωτούσαν, λοιπόν: “Πού είναι ο Πατέρας σου;”. Ο Ιησούς αποκρίθηκε: “Ούτε εμένα ξέρετε ούτε τον Πατέρα μου. Αν ξέρατε εμένα, θα ξέρατε και τον Πατέρα μου”». Κανένας δε γνωρίζει τον Πατέρα εκτός από το Γιο και αυτοί στους οποίους ο Γιος θέλει να Τον αποκαλύψει (Ματθ. 11:27). Μπορείς να διαβάζεις όσα βιβλία θέλεις, μπορείς να διαβάζεις όσες ιστορίες εσύ θέλεις πάνω σε πρόσωπα που οι επιτήδριοι σου έχουν συστήσει και που δήθεν φορούν φωτοστέφανους – ιστορίες του Μεσαίωνα..., αλλά αν δεν μελετάς το Λόγο του Θεού μέσα από τον οποίο ο Κύριος μιλάει στον άνθρωπο, ποτέ δε θα Τον γνωρίσεις, ποτέ δε θα γευθείς τη χάρη Του, ποτέ δε θα νιώσεις την ειρήνη και τη σιγουριά που ο Ίδιος προσφέρει σ’ αυτούς που αγγίζει, τα λόγια σου θα είναι ασυμβίβαστα με τα λόγια του Θεού, και κάθε φορά που μιλάς δε θα εκφράζεις παρά ανθρώπινες απερισκεψίες και θα φανερώνεις όλο και περισσότερο τον απελέκητο και άξεστο άνθρωπο που βιώνει και διαπρέπει μέσα σου, μακριά από το Θεό.

Και το χειρότερο απ’ όλα, δεν είναι αυτά που λες με τους ανθρώπους που συναναστρέφεις, αλλά τα λες κι από τον άμβωνα, που δε σ’ ακούν μόνο οι άνθρωποι, αλλά ο Θεός ο Ίδιος που περιμένει να Τον δοξάσεις. Σκέψου πόσο Τον ντροπιάζεις με τις ασυναρτησίες που λες, άλλοτε να μιλάς για υλικά πράγματα, άλλοτε να θεοποιείς ανθρώπους, και σε ερωτώ: «Τι καρπό περιμένεις να δεις από το ποίμνιο που ο Θεός σου έχει εμπιστευθεί; Μέχρι τώρα έχεις φτάσει στα Ανάκτορα του Βασιλιά, και σου συνιστώ να πάψεις να ξοδεύεις το χρόνο σου με τους τσολιάδες και τους αυλικούς, και να χτυπήσεις την πόρτα του Βασιλιά, να μπεις και να δειπήσεις μαζί Του, και Κείνος μαζί σου. Αυτό είναι που σου συνιστώ και θέλω να με ακούσεις, όσο ακόμα υπάρχει καιρός».

20 «Αυτά είπε ο Ιησούς καθώς δίδασκε στο χώρο του θησαυροφυλακίου μέσα στο ναό, και κανένας δεν τον συνέλαβε, γιατί δεν είχε έρθει ακόμα η ώρα του». Ύστερα από όλη εκείνη τη Θεία προστασία, ήταν αδύνατο στους ανθρώπους να Τον συλλάβουν. «Δεν είχε έρθει ακόμα η ώρα Του». Δεν είχε έρθει ακόμα η ώρα που ο Ίδιος θα γινόταν θυσία για τις αμαρτίες μας.

«Θα πεθάνετε μέσα στις αμαρτίες σας!»

21 «Κατόπιν, τους είπε πάλι ο Ιησούς: “Εγώ αναχωρώ, και τότε, και θα με αναζητήσετε και μέσα στην αμαρτία σας θα πεθάνετε. Όπου πηγαίνω εγώ, εσείς δεν μπορείτε να έρθετε”». Τα λόγια αυτά είναι λόγια μιας αυστηρής προειδοποίησης. Ο Χριστός, αναφερόμενος στους λίγους Φαρισαίους του εβραϊκού γένους, τους προσφωνεί σαν να ήταν αντιπρόσωποι ολόκληρου του εβραϊκού γένους, και κοιτάζει μπροστά τις δοκιμασίες που τους περιμένουν. Μετά από λίγα χρόνια, η Ισραηλία θα υπέφερε από πλήγματα και στερήσεις που ποτέ πριν δεν είχε δοκιμάσει. Κι όταν αυτός ο καιρός θα ερχόταν, τότε θα ζητούσαν από τον υποσχόμενο Μεσσία να τους βοηθήσει, αλλά θα ήταν μάταιο. Αφού αρνήθηκαν το φως, θα συνεχίσουν να ζουν στο σκοτάδι. Αφού περιφρόνησαν το Σωτήρα, θα πεθάνουν μέσα στις αμαρτίες τους. Αφού απέρριψαν το Γιο του Θεού, θα ήταν αδύνατον γι’ αυτούς να έρθουν εκεί που Αυτός έχει πάει.

22 «Έλεγαν, λοιπόν, οι Ιουδαίοι: “Μήπως πρόκειται να αυτοκτονήσει και λέει: Εκεί που πηγαίνω εγώ, δεν μπορείτε εσείς να έρθετε;”». Γιατί, η αγιότητα του Θεού το καθιστά αδύνατο. Εκείνο που είναι διεφθαρμένο και πρόστυχο, δεν μπορεί να κατοικεί μαζί Του. Δεν υπάρχει σχέση ανάμεσα στο φως και το σκοτάδι. Δεν μπορεί να υπάρχει συνύπαρξη γιατί η δικαιοσύνη του Θεού το κάνει απαράδεκτο. Η αμαρτία πρέπει να τιμωρηθεί. Η ποινή του παραβιασμένου νόμου πρέπει να επιβληθεί. Και όσον αφορά τη διαφθορά, δεν υπάρχει άλλη θυσία για αμαρτίες. Είναι αδύνατον, γιατί δεν αρμόζει στο χαρακτήρα του να είναι στον ίδιο χώρο με το Χριστό. Ο καθένας πρέπει να πάρει τη θέση που του αρμόζει (Πράξ. 1:25). Αν με τη χάρη του Θεού έχει τη φύση Του, τότε, λίγο μετά θα πάει και θα κατοικήσει μαζί Του (Ιωάν. 13:36).

Αλλά αν φύγει από αυτόν τον κόσμο «νεκρός μέσα στις αμαρτίες», τότε από ανάγκη θα πεταχτεί στη Λίμνη της Φωτιάς, που είναι ο δεύτερος θάνατος (Αποκ. 20:14). Εάν ο άνθρωπος πεθάνει μέσα στις αμαρτίες του, δεν μπορεί να εισέλθει στον ουρανό. Έτσι η μεγάλη Ελπίδα γίνεται συντρίμμα!

23 «Τους είπε τότε: “Εσείς κατάγεστε από εδώ κάτω, εγώ κατάγομαι από ψηλά. Εσείς είστε από τον κόσμο αυτό, εγώ δεν είμαι από τον κόσμο αυτό”». Ο Χριστός αναφέρει την αιτία που οι άνθρωποι δεν δέχονταν ούτε τα λόγια Του ούτε τη μαρτυρία Του. Ένα απέραντο χάσμα Τον χώριζε από αυτούς. Αυτοί κατάγονταν από τον κόσμο κι Αυτός καταγόταν από ψηλά. Έτσι τους ερμηνεύει την αιτία που ήταν αδύνατον γι’ αυτούς να έρθουν εκεί που Αυτός θα πήγαινε. Ανήκαν σε δύο διαφορετικές σφαίρες. Αυτοί ήταν από τον κόσμο κι Αυτός δεν ήταν. Η φιλία του κόσμου τούτου είναι έχθρα προς το Θεό. Τότε, πώς ήταν δυνατόν εκείνοι που δεν ήταν μόνο μέσα στον κόσμο, αλλά από αυτόν τον κόσμο, να μπουν στον ουρανό, πού ήταν το σπίτι Του;

24 «Σας είπα, λοιπόν, ότι θα πεθάνετε μέσα στις αμαρτίες σας, γιατί πράγματι, αν δεν πιστέψετε ότι Εγώ Είμαι, θα πεθάνετε μέσα στις αμαρτίες σας». Εκείνοι που επιμένουν στην απόρριψη του Χριστού του Θεού, θα πεθάνουν μέσα στις αμαρτίες τους, ασυγχώρητοι, ανάρμοστοι για τον ουρανό, απροετοίμαστοι να συναντήσουν το Θεό! Πόσο σκληρά είναι τα λόγια αυτά! Πόσο λίγο είμαστε επηρεασμένοι από τα φοβερά αυτά λόγια, «Θα πεθάνετε μέσα στις αμαρτίες σας», καθώς βλέπουμε το μεγαλύτερο ποσοστό των ανθρώπων να περνούν από αυτό τον κόσμο, σε μια αιωνιότητα χωρίς ελπίδα. Και πόσο λαθεμένοι είναι εκείνοι που λένε ότι «είναι σκληρό να μιλάει κανείς για το μέλλον των απίστων».

Το παράδειγμα του Χριστού θα πρέπει να μας διδάξει καλύτερα. Δεν δίσταζε να πιέζει τη σκληρή αυτή αλήθεια, την οποία δεν πρέπει να διστάζουμε να πιέζουμε κι εμείς. Είναι έγκλημα να παραμένουμε σιωπηλοί. Οι άνθρωποι δε θα στραφούν ποτέ στο Χριστό, έως τότε που θα συνειδητοποιήσουν τον επικείμενο κίνδυνο της επερχόμενης οργής.

Πολλοί πιστεύουν ότι ο Χριστός πλήρωσε στο σταυρό τις αμαρτίες όλων των ανθρώπων. Αυτό είναι λάθος. Το εδάφιο αυτό είναι αρκετό να μας πείσει ότι πραγματικά είναι λάθος και πως μια τέτοια διδασκαλία που δε συμφωνεί με τις Γραφές είναι αντιβιβλική.

25 «Τον ρωτούσαν λοιπόν: “Εσύ ποιος είσαι;”. Και τους απάντησε: “Κατ’ αρχήν, ακόμα και που σας μιλώ δεν το αξίζετε!”». Ο Κύριος τους είπε ότι η μαρτυρία Του ήταν αληθινή και το είχε αποδείξει με την επιβεβαιωτική μαρτυρία του Πατέρα. Και ξανά Τον ρωτούν: «Ποιος είσαι, τελικά;». Και ο ενσαρκωμένος Γιος του Θεού απαντάει: «Στην ουσία είμαι εκείνος που έχω διακηρύξει από την αρχή». Έχω μιλήσει για «φως», Εγώ Είμαι το Φως. Έχω μιλήσει για

«αλήθεια», Εγώ Είμαι η Αλήθεια. Εγώ είμαι η ενανθρώπιση, η προσωποποίηση και η απόδειξη όλων αυτών. Αυτή είναι μια θαυμάσια διακήρυξη! Τα παιδιά του Θεού μπορεί να μιλούν την αλήθεια, αλλά αυτό δεν είναι η ίδια η αλήθεια. Ένας χριστιανός μπορεί να αφήνει το φως του να λάμπει, αλλά αυτός δεν είναι το φως το ίδιο. Ο Χριστός, όμως, είναι και η Αλήθεια και το Φως, κι εδώ υμνούμε τη μοναδικότητά Του. Καθώς διαβάζουμε στην Α΄ Ιωάννη 5:20, «Μα ξέρουμε επίσης πως έχει έρθει ο Γιος του Θεού και μας έχει δώσει διανοητική ικανότητα, έτσι που να αναγνωρίζουμε τον Αληθινό, κι εμείς ανήκουμε στον Αληθινό, δηλαδή στο Γιο Του, τον Ιησού Χριστό. Αυτός είναι ο αληθινός Θεός και η ζωή η αιώνια».

26 «Πολλά έχω να πω για σας και να σας κατακρίνω. Όμως εκείνος που με απέστειλε είναι αδιάψευστος, κι εγώ όσα άκουσα από εκείνον, αυτά λέω στον κόσμο» Εάν ο Χριστός είχε μεταχειριστεί τους αντιπάλους Του με τον τρόπο που εκείνοι ενεργούσαν, τότε όχι μόνο δε θα τους επέπληττε, αλλά θα τους καταδίκασε. Προκειμένου όμως να κάνει κάτι τέτοιο, προτιμάει να επιβεβαιώσει ξανά ότι η μαρτυρία που είχε φέρει ήταν αληθινή, γιατί ήταν σε απόλυτη αρμονία με εκείνο που ο Ίδιος ο Πατέρας είχε πει. Τέλειο παράδειγμα για όλους μας. Όταν οι δούλοι του Θεού κατακρίνονται ή προκαλούνται για το μήνυμα που φέρουν, ας διδάσκονται από τον Κύριο, που ήταν πράος και ταπεινός στην καρδιά. Και προτού τους καταδικάσουμε, ας τους μιλήσουμε για την Αλήθεια γύρω από το πρόσωπο Εκείνου στου Οποίου το όνομα είμαστε σταλμένοι.

27 «Εκείνοι όμως δεν κατάλαβαν ότι τους μιλούσε για τον Πατέρα». Η δύναμη της προκατάληψης και το σκοτάδι της απιστίας αποκαλύπτουν την οικτρή κατάσταση του φυσικού ανθρώπου. Ήταν αδύνατον να καταλάβουν όταν ο Γιος του Θεού κήρυττε! «Εκτός κι ο άνθρωπος αναγεννηθεί, δεν μπορεί να δει». Κι αυτή είναι η κατάσταση κάθε ανθρώπου από τη φύση. Πνευματικά, ο άνθρωπος που δεν έχει αναγεννηθεί στην Ευρώπη, είναι στο ίδιο σκοτάδι με τον ειδωλολάτρη της Ασίας. Βρίσκονται και οι δύο «στο σκοτάδι του θανάτου». Ο άνθρωπος χρειάζεται κάτι περισσότερο από φυσικό φως, χρειάζεται εσωτερικό φωτισμό. Κάποιος μπορεί να ακούει κηρύγματα όλη του τη ζωή και η καρδιά του να είναι ίδια με κάποιου που ζει στην Αφρική και που ποτέ δεν άκουσε το μήνυμα του Ευαγγελίου. Γι' αυτό, αν έχουμε σωθεί, πρέπει να Τον ευχαριστούμε θερμά που μας άνοιξε τα μάτια και γνωρίσαμε ότι Αυτός είναι «η Αλήθεια».

28 «Τους είπε τότε ο Ιησούς: “Όταν θα υψώσετε το Γιο του Ανθρώπου, τότε θα μάθετε ότι Εγώ Είμαι, και ότι από μόνος μου δεν κάνω τίποτε, αλλά τα λέγω αυτά όπως με δίδαξε ο Πατέρας μου». Όταν μιλάει για ανύψωση, αναφέρεται στο θάνατό Του που πλησιάζει, και τον τρόπο με τον οποίο θα γινόταν. «Τότε θα γνωρίζετε ότι Εγώ Είμαι Αυτός». Δηλώνει ότι η σταύρωση θα συνοδεύεται με Θείες Αποκαλύψεις που θα Τον δικαιώνουν πλήρως, και πολλοί θα πεισθούν ότι Αυτός ήταν πραγματικά ο Μεσσίας, και ό,τι είχε πει και κάνει ήταν σύμφωνα με εντολή του Πατέρα. Όλα αυτά πιστοποιήθηκαν την ημέρα της Πεντηκοστής. Χιλιάδες άνθρωποι, πιθανόν πολλοί από αυτούς που φώναζαν «Σταύρωσέ Τον, Σταύρωσέ Τον», Τον πίστεψαν τώρα ως Κύριο και Χριστό.

29 «Κι αυτός που με απέστειλε είναι μαζί μου. Δε με εγκατέλειψε μόνον μου ο Πατέρας, γιατί εγώ κάνω πάντοτε όσα είναι αρεστά σ' αυτόν». Οι άνθρωποι που τυφλώθηκαν από το Σατανά ίσως να Τον θεωρούσαν ως παρείσακτο, ακόμα και ως βλάσφημο, αλλά ο Ίδιος ήξερε ότι ο Πατέρας συμφωνούσε μαζί Του και ότι γρήγορα θα Τον δικαίωνε πλήρως.

30 «Όταν τα έλεγε αυτά ο Ιησούς, πίστεψαν πολλοί σ' αυτόν». Εκείνο το «πολλοί πίστεψαν» δεν πρέπει να το δεχθούμε ότι η πίστη εκείνη ήταν αυτή που σώζει τις ψυχές μας, αλλά αυτό που εννοεί, είναι ότι πολλοί τάχθηκαν με το μέρος Του στη διαφωνία που είχε με τους Φαρισαίους.

Η αλήθεια ελευθερώνει

31, 32 «Στους Ιουδαίους, λοιπόν, που είχαν πιστέψει σ' αυτόν, έλεγε ο Ιησούς: “Αν εσείς μείνετε σταθεροί στο λόγο μου, θα είστε πραγματικά μαθητές μου, και θα γνωρίσετε την αλήθεια και η αλήθεια θα σας ελευθερώσει”». Πρώτα αναφέρεται στους μαθητές, σ' αυτούς που μάθαιναν. Και τι τους λέει; «Εάν μείνετε στο λόγο Μου», αν, με άλλα λόγια, κάνουν το λόγο Του κατοικητήριο της ζωής τους, τότε θα μάθουν την αλήθεια. Μια παλιά έκφραση λέει ότι «Για να γνωρίσουμε κάποιον, πρέπει να τον ζήσουμε». Όπως ένας γιατρός που για να πάρει την ειδικότητά του πρέπει να μείνει στο Νοσοκομείο και να κάνει την «πρακτική άσκηση» που απαιτείται, έτσι κι εμείς πρέπει να κάνουμε τη δική μας πρακτική και τότε θα μας αναγνωρίσει ως πραγματικούς μαθητές Του. Το να πιστεύουμε διανοητικά δεν είναι αρκετό. Πρέπει να αποδείξουμε την πραγματικότητα της πίστης μας με την υποταγή μας στο λόγο Του. Ο λόγος Του θα μας ελευθερώσει από οτιδήποτε. Από εσφαλμένες διδασκαλίες, από ξένες εξουσίες, από το Σατανά, τον κόσμο και τη σάρκα. Θα μας ελευθερώσει να ζούμε στο Πνεύμα και να περπατάμε στην αλήθεια.

33 «Του απάντησαν: “Εμείς είμαστε απόγονοι του Αβραάμ και δεν έχουμε γίνει ποτέ δούλοι κανενός, πώς λοιπόν λες εσύ ότι θα γίνουμε ελεύθεροι;”». Θα γίνετε ελεύθεροι. Αυτό μας λέει, ότι ο φυσικός άνθρωπος είναι υπόδουλος. Είναι αλήθεια ότι δεν του αρέσει να ακούει κάτι τέτοιο. Και η απλή ανακοίνωση κάνει τους ανθρώπους αυτούς να αναστατώνονται. Πείτε σε κάποιον αμαρτωλό ότι δεν υπάρχει τίποτε το καλό μέσα του και δε θα σας πιστέψει. Δε θα πιστέψει ότι είναι δούλος της αμαρτίας και αιχμάλωτος του Σατανά, ότι δεν μπορεί να σκεφθεί με Θεϊκό τρόπο, ότι δεν μπορεί να πιστέψει, ότι δεν μπορεί να ευχαριστήσει το Θεό, ότι δεν μπορεί να έρθει στο Χριστό, και με αγανάκτηση θα αρνηθεί τους ισχυρισμούς σας. Κι αυτό ήταν που συνέβαινε και σ' αυτή εδώ την περίπτωση. Όταν ο Χριστός είπε «η αλήθεια θα σας ελευθερώσει», οι Εβραίοι απάντησαν: «Είμαστε απόγονοι του Αβραάμ και δεν έχουμε ποτέ γίνει δούλοι κανενός».

Ήταν γεμάτοι υπερηφάνεια. Τα εβδομήντα χρόνια αιχμαλωσίας στους Βαβυλωνίους διαψεύδουν τους ισχυρισμούς τους. Ακόμα και τότε που μιλούσαν, βρίσκονταν κάτω απ' το Ρωμαϊκό ζυγό.

Για απελευθέρωση από το «νόμο», αποδέσμευση από συνήθειες και πράγματα τέτοιου είδους είχαν ακούσει, αλλά από πνευματική ελευθερία δεν αντιλαμβάνονταν το παραμικρό, αφού ζούσαν κάτω από τα δεσμά της αμαρτίας.

34 «Ο Ιησούς τους αποκρίθηκε: “Η αλήθεια είναι και σας το τονίζω πως ο καθένας που αμαρτάνει είναι δούλος της αμαρτίας”». Ο Χριστός δηλώνει κατηγορηματικά στους Εβραίους ότι κι αυτοί δεν αποτελούσαν εξαίρεση. Πως ο κανόνας ήταν γενικός. Ίσχυε για όλους. «Όποιος διαπράττει αμαρτία», αναφέρεται στην τακτική άσκηση, τη συνηθισμένη πορεία της ζωής του ανθρώπου. Εδώ είναι ένα πράγμα το οποίο ξεχωρίζει το Χριστιανό από το μη Χριστιανό. Ο Χριστιανός αμαρτάνει καθημερινά, αλλά ο μη Χριστιανός δεν κάνει τίποτε άλλο

από αμαρτία. Ο Χριστιανός αμαρτάνει, αλλά ταυτόχρονα μετανοεί. Παράλληλα, κάνει καλά έργα και παράγει καρπούς πνεύματος. Η ζωή όμως του φυσικού ανθρώπου είναι μια αδιάκοπη πορεία αμαρτίας. Αμαρτία λέμε, όχι έγκλημα. Το νερό δεν μπορεί να σηκωθεί πιο ψηλά από τη στάθμη του. Αφού είσαι αμαρτωλός από τη φύση σου, είσαι αμαρτωλός από εξάσκηση και δεν μπορείς να κάνεις τίποτε άλλο. Ένα διεφθαρμένο δέντρο δεν μπορεί να παράγει καλούς καρπούς. Μια δηλητηριασμένη πηγή δεν μπορεί να μας δώσει γλυκό νερό. Γιατί ο αμαρτωλός δεν έχει πνευματική φύση μέσα του, γιατί είναι εντελώς διεφθαρμένος και σε απόλυτα δεσμά αμαρτίας, γιατί δεν κάνει τίποτε για τη δόξα του Θεού, κάθε ενέργειά του είναι μολυσμένη και κάθε του πράξη απαράδεκτη στον Άγιο Δημιουργό.

«Εκείνος που αμαρτάνει είναι δούλος της αμαρτίας». Ο κοσμικός άνθρωπος φαντάζεται πως όταν κάποιος γίνει Χριστιανός, θα πει ότι πρέπει να εγκαταλείψει την ελευθερία του. Υποθέτει ότι θα πρέπει να υποβληθεί σε ορισμένους περιορισμούς, που θα τον αναγκάσουν να χάσει ακόμη και τα ανθρώπινα δικαιώματά του. Όλα αυτά όμως που υποθέτει, κάνουν πιο εμφανές το γεγονός ότι ο θεός του κόσμου τούτου (ο Σατανάς) έχει τυφλώσει το μυαλό τους (Β΄ Κορ. 2:4).

Η πραγματικότητα, όμως, είναι το εντελώς αντίθετο από εκείνο που υποθέτει. Εκείνος που είναι έξω από το Χριστό είναι ο δούλος της αμαρτίας, κι όχι εκείνος που είναι στο Χριστό. Ωθούμενος από τη ροή της φύσης του και από την ελευθερία την οποία ο αμαρτωλός υποθέτει ότι ασκεί σε απόλαυση από τις κακές του τάσεις είναι κι αυτή μια επιπρόσθετη απόδειξη ότι είναι δούλος της αμαρτίας. Η αγάπη για τον εαυτό τους, η αγάπη για τον κόσμο, η αγάπη για χρήματα, η αγάπη για απόλαυση, όλα αυτά είναι οι τύραννοι που κυβερνούν όλους εκείνους που βρίσκονται έξω από το Χριστό. Ευτυχής είναι εκείνος που η συνείδησή του τον βοηθάει να βλέπει τη δουλεία της αμαρτίας. Αυτό είναι και το πρώτο βήμα προς την ελευθερία.

35 «Και ο δούλος δε μένει στο σπίτι μόνιμα, ο γιος όμως μένει μόνιμα». Το εδάφιο αυτό μας λέει ότι ο δούλος μένει προσωρινά στην οικογένεια. Οι Εβραίοι επέμεναν ότι ήταν απόγονοι του Αβραάμ (εδάφ. 32) ότι ανήκαν στην αγαπημένη οικογένεια εκείνων στους οποίους είχαν δοθεί οι διαθήκες και οι υποσχέσεις. Αλλά ο Κύριος τους λέει πως το γεγονός αυτό, ότι δηλαδή ήταν απόγονοι του Αβραάμ, δεν τους έδινε κανέναν τίτλο πως θα μπορούσαν να πάρουν από τις ευλογίες που ανήκαν στα πνευματικά παιδιά του. Και τούτο γιατί ήταν ακόμα δέσμοι της αμαρτίας. Εκτός και κάποιος τους ελευθέρωνε, πολύ γρήγορα θα απεκόπτονταν από το χώρο των προνομίων.

«Ο γιος όμως μένει μόνιμα».

Τα λόγια αυτά δείχνουν μια αντίθεση. Ο χώρος των δούλων είναι αβέβαιος, είναι προσωρινός, αλλά ο χώρος του Γιου είναι μόνιμος στην οικογένεια. Εκείνο το «μένει» συνιστά μια σκέψη κοινωνίας. «Ο γιος μένει μόνιμα», κάτι που συμβαίνει σε όλα τα παιδιά της οικογένειας του Θεού – αν κι εδώ αναφέρεται στο Χριστό τον Ίδιο.

36 «Αν λοιπόν σας ελευθερώσει ο Γιος, τότε θα είστε πραγματικά ελεύθεροι». Ο Γιος δεν είναι δούλος στην οικογένεια του Πατέρα, αλλά είναι Ένα, σε σκοπό και δύναμη με τον Πατέρα. Είναι σε τέλεια κοινωνία με Αυτόν, και κατά συνέπεια είναι απόλυτα ικανός να ελευθερώσει όσους είναι κάτω από την τυραννία της αμαρτίας και της εξουσίας του Σατανά. Να ελευθερώσει τους ανθρώπους Του, ήταν το αντικείμενο της Θείας ενσάρκωσής Του. Η πρώτη ιερατική ομιλία του Χριστού ήταν όπως με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος που ο Κύριος

Τον είχε χρήσει να κηρύξει ελευθερία στους αιχμαλώτους... και να γιατρέψει εκείνους που έχουν συντριμμένη την καρδιά (Λουκά 4:18).

«Θα είστε πραγματικά ελεύθεροι». Ελεύθεροι από τι;

1)Ελεύθεροι από την καταδίκη της αμαρτίας, την ποινή του νόμου και την οργή του Θεού.

2)Ελεύθεροι από τη δύναμη του Σατανά.

3)Ελεύθεροι από τα δεσμά της αμαρτίας και

4)Ελεύθεροι από την εξουσία του ανθρώπου.

Οι Χριστιανοί ελευθερώνονται από όλα όσα προανέφερα για να μπορούν να υπηρετούν το Θεό. Ο πιστός είναι ο απελευθερωμένος του Κυρίου. Όχι απελευθερωμένος του Χριστού αλλά του Κυρίου. Ένας Θεός τίτλος που δίνει έμφαση της υποταγής μας στην εξουσία Του. Όταν ο αμαρτωλός σώζεται, δεν είναι ελεύθερος να ακολουθήσει την πορεία της παλιάς φύσης του, γιατί αυτό θα ήταν παρανομία. Η πνευματική ελευθερία δεν έχει την άδεια να ενεργεί όπως την ευχαριστεί, αλλά χειραφέτηση από τα δεσμά της αμαρτίας και του Σατανά για να μπορεί να πράττει όπως αρμόζει: «Αφού ελευθερώθηκα από τους εχθρούς μου να λατρεύω τον Κύριο άφοβα, με οσιότητα και με δικαιοσύνη μπροστά στην παρουσία Του σε όλες τις ημέρες της ζωής μου (Λουκά 1:74, 75).

37 «Το ξέρω πως είστε απόγονοι του Αβραάμ. Όμως θέλετε να με σκοτώσετε, γιατί η δική μου διδαχή δε βρίσκει χώρο μέσα σας». Καθώς ο Κύριος απευθυνόταν στους Ιουδαίους, αναφέρεται στο γεγονός ότι μπορεί να ήταν απόγονοι του Αβραάμ, αλλά δεν ήταν παιδιά του Θεού. Κι αυτό το έδειχναν με το μίσος που βρισκόταν μέσα στην καρδιά τους. Η επιθυμία τους ήταν να σκοτώσουν το Γιο του Θεού.

Επομένως, δεν ήταν παιδιά του Θεού. Ο λόγος Του δεν έβρισκε χώρο μέσα τους. Δεν τον δέχονταν. Ήταν απλώς ακροατές. Και αυτή είναι η διαφορά του σωσμένου από το χαμένο άνθρωπο. Ο σωσμένος άνθρωπος είναι εκείνος που δέχεται με πραότητα το φυτεμένο λόγο του Θεού (Ιακ. 1:21). Κρύβει το λόγο μέσα στην καρδιά του (Ψαλμ. 119:11). Ο πιστός δίνει στο Λόγο το χώρο της εμπιστοσύνης, της τιμής, του κανόνα, της αγάπης. Ο άνθρωπος του κόσμου δε δίνει χώρο στο Λόγο, γιατί ο Λόγος είναι πολύ πνευματικός, πολύ άγιος, πολύ ερευνητικός. Είναι γεμάτος από τα δικά του ενδιαφέροντα, είναι πολύ απασχολημένος. Υπάρχουν τόσα πολλά πράγματα μέσα του, που δεν μπορεί να δώσει στο Λόγο του Θεού έστω κι ένα μικρό χώρο που θα άξιζε την προσοχή του. Τα λόγια του Χριστού σε όλους αυτούς είναι πολύ αυστηρά (Ιωάν. 12:4).

38 «Εγώ μιλώ για ό,τι είδα κοντά στον Πατέρα μου, κι εσείς λοιπόν κάνετε ό,τι είδατε κοντά στο δικό σας πατέρα». Ο Χριστός δίνει έμφαση στο απέραντο χάσμα που υπήρχε ανάμεσα στους Ιουδαίους και τον Ίδιο. Στο προηγούμενο εδάφιο είδαμε τους Ιουδαίους να ισχυρίζονται ότι ήταν παιδιά του Αβραάμ κι ο Χριστός τους είπε ότι μπορεί να ήταν, αλλά δεν ήταν και παιδιά του Θεού. Η καταγωγή όλων φαινόταν από το πνεύμα τους. Ο Χριστός ήταν ένα με τον Πατέρα. Μάλιστα, αντιπροσώπευε τον Πατέρα όταν ήταν εδώ στη γη, σε αντίθεση με τους Ιουδαίους που έπρατταν σύμφωνα με τον πατέρα τους, το διάβολο.

39 «Αποκρίθηκαν εκείνοι και του είπαν: “Ο πατέρας μας είναι ο Αβραάμ”. Τους λέει ο Ιησούς: “Αν ήσασταν παιδιά του Αβραάμ, θα κάνατε τα έργα του Αβραάμ”». Ήταν αδύνατον να δουν τη χαμένη κατάστασή τους. Να δουν την κατάσταση του φυσικού ανθρώπου που μοιάζει με εκείνη των άλλων ανθρώπων, οι οποίοι ισχυρίζονται ότι ανήκουν σε κάποια εκκλησία που

εξωτερικά δείχνει ότι ανήκει στο Θεό, αλλά στην ουσία δεν έχει κανένα δείγμα από τη δύναμή Του και την αγάπη Του.

40 «Τώρα όμως θέλετε να με σκοτώσετε, έναν άνθρωπο που σας έχω πει την αλήθεια, την οποία άκουσα από το Θεό. Αυτό ο Αβραάμ δεν το έκανε». Η φυσική γέννησή τους δεν τους έφερε στην οικογένεια του Θεού. Ο Αβραάμ ήταν ο πατέρας μόνον σ' αυτούς που πίστευαν (Ρωμ. 4:11). Παιδιά του Αβραάμ στη σάρκα, δε λέει τίποτε, γιατί η σάρκα δεν ωφελεί (Ιωάν. 6:36). Μόνον η πνευματική συγγένεια με το Θεό ήταν εκείνη που ένωνε τον Αβραάμ με τους απογόνους του. Η ομολογία του στόματός μας δεν μετράει αν δεν επιβεβαιώνεται με το χαρακτήρα μας και με τη ζωή μας. Τα λόγια είναι φτώχεια. Το δέντρο φαίνεται από τους καρπούς του. Τα έργα του Αβραάμ ήταν έργα πίστης και υποταγής. Πίστη στο Θεό και υποταγή στο λόγο Του. Ο λόγος Του όμως δεν είχε χώρο μέσα στις καρδιές τους. Άκαρπο ήταν το καύχημά τους. Ίδιο με πολλών ανθρώπων που λένε Κύριε, Κύριε, αλλά δεν κάνουν το θέλημά Του.

41 «“Εσείς κάνετε τα έργα του δικού σας πατέρα”». Του είπαν τότε: “Εμείς δεν έχουμε γεννηθεί από πορνεία. Έναν Πατέρα έχουμε: το Θεό”». Δεν είμαστε μπασταρδεμένοι Ιουδαίοι, των οποίων το αίμα έχει μολυνθεί από ειδωλολατρικές επαφές όπως με τους Σαμαρείτες. «Ο δούλος δεν μένει στο σπίτι», πράγμα που αναφερόταν στον Ισμαήλ. Εάν είναι έτσι, τα λόγια τους σήμαιναν ότι «Ήταν αγνοί απόγονοι του Αβραάμ. Δεν ήταν παιδιά σπιτωμένης (παλλακίδας), αλλά συζύγου.

«Έναν Πατέρα έχουμε: το Θεό». Κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί το γεγονός ότι ο Θεός ήταν Εκείνος που είχε τοποθετήσει εκεί τους Ιουδαίους και ότι ήταν ο πνευματικός τους Πατέρας, τότε που άλλοι άνθρωποι πίστευαν σε πολυθεΐα και πολλοί σε ειδωλολατρία.

42 «Τους είπε τότε ο Ιησούς: “Αν ο Θεός ήταν ο Πατέρας σας, θα με αγαπούσατε, γιατί εγώ από το Θεό βγήκα και βρίσκομαι εδώ. Μα ούτε κι αυθαίρετα έχω έρθει, αλλά εκείνος με απέστειλε”». Εάν ήταν παιδιά του Θεού, θα Τον αγαπούσαν, και αν Τον αγαπούσαν, θα αγαπούσαν και το μονογενή Γιο, γιατί «όποιος αγαπάει το γεννήτορα αγαπάει κι Εκείνον που έχει γεννηθεί από Αυτόν» (Α' Ιωάν. 5:1). Αλλά δεν αγαπούσαν το Χριστό, παρόλο που ο Ίδιος ήταν το ομοίωμα του άορατου Θεού, η λάμψη της δόξας Του και η απευθείας εικόνα του προσώπου Του, Τον μισούσαν και Τον απέρριψαν. Ήταν δούλοι της αμαρτίας (εδ. 34). Ο λόγος του Χριστού δεν είχε χώρο μέσα τους (εδ. 37). Επιδίωκαν να Τον σκοτώσουν (εδ. 40). Το καύχημά τους μάταιο, το αίτημά τους τελείως αβάσιμο.

43 «Γιατί δεν αναγνωρίζετε τη φωνή μου; Απλούστατα γιατί δεν αντέχετε να ακούτε το λόγο μου!». Η γλώσσα μου είναι εκείνη του Πατέρα μου, και μένω κατάπληκτος όταν μου λέτε ότι Τον γνωρίζετε. Γιατί βλέπω ότι έχετε δυσκολία να καταλάβετε τα λόγια Του. Το ίδιο ερώτημα τίθεται και σήμερα σε όλους όσους ακούν το λόγο του Θεού. Αν τα λόγια Του έρχονται στα αυτιά σου σαν ξένα, τότε είσαι ξένος στο Θεό. Αν η φωνή Του σου είναι άγνωστη, τότε δεν είσαι παιδί Του. Αν τα λόγια Του, που απευθύνονται στην καρδιά σου και όχι στη διάνοιά σου, σου είναι άγνωστα, τότε θα πρέπει να βρεις ποια είναι η αιτία.

«Απλούστατα γιατί δεν αντέχετε να ακούτε το λόγο μου». «Ακούω» θα πει, ή μάλλον εννοεί, να δεχθώ και να πιστέψω. Και γιατί αυτοί οι Ιουδαίοι δεν άκουγαν τα λόγια Του; Απλούστατα, γιατί δεν πίστευαν (Δευτ. 32:20). Δεν είχαν αυτιά για το Θεό, δεν είχαν καρδιά για το λόγο Του, δεν είχαν καμιά επιθυμία να μάθουν το θέλημά Του. Κι αυτό είναι μια απόδειξη ότι ήταν

νεκροί μέσα στις παραβάσεις και τις αμαρτίες τους και κατά συνέπεια δεν μπορούσαν να είναι παιδιά του Θεού. Το να ακούμε το λόγο του Θεού είναι διάθεση καρδιάς.

«Δεν ακούν», γιατί η κοσμική ζωή έχει ξεσηκώσει τον κόσμο. Τον έχει οδηγήσει μακριά από το Θεό. Ας προσευχόμαστε όπως η φωνή του καλού μας Θεού έρθει μέσα στην καρδιά μας και ελεηθούμε.

44 «Εσείς πατέρα σας έχετε το διάβολο και θέλετε να κάνετε τις επιθυμίες του πατέρα σας. Εκείνος ήταν ανέκαθεν ανθρωποκτόνος και δεν έχει σταθεί στην αλήθεια, γιατί αλήθεια σ' αυτόν δεν υπάρχει. Όταν λέει το ψέμα, μιλάει απ' αυτά που του υπαγορεύει η ίδια του η φύση, γιατί είναι ψεύτης και πατέρας του ψεύδους». Το σημείο που ο Κύριος θέλει να μας οδηγήσει είναι: Πρώτον, αρνείται το αίτημά τους ότι ήταν παιδιά του Αβραάμ. Δεύτερον, είχε αποδείξει ότι ο Θεός δεν ήταν Πατέρας τους. Και τώρα τους λέει σε απλή γλώσσα ότι ο πατέρας τους ήταν ο διάβολος. Οι χαρακτήρες τους είχαν διαμορφωθεί από διαβολική επιρροή και όχι από Θεία. Ήταν σφραγισμένη με την ηθική ομοιότητα του μεγάλου εχθρού του Θεού.

«Είστε από τον πατέρα σας, το διάβολο». Αυτό αληθεύει για κάθε ψυχή που δεν έχει αναγεννηθεί. Αρνούμενοι την εξάρτησή τους από το Θεό, την κυριότητά Του, αγάπησαν το σκότος μάλλον παρά το φως, έγιναν θηράματα στον πρίγκιπα του κόσμου τούτου. Αυτός τυφλώνει τα μυαλά τους, οδηγεί τα βήματά τους και εργάζεται μέσα τους με το να θέλουν και να ενεργούν σύμφωνα με τις κακές τους επιθυμίες. Ήταν χαρούμενοι υπηρέτες, θεληματικοί δούλοι!

45 «Εμένα όμως, ακριβώς γιατί σας λέω την αλήθεια, δε με πιστεύετε!». Τώρα, το ανθρώπινο γένος θερίζει εκείνο που έσπειρε από την αρχή. Οι πρωτόπλαστοι απέρριψαν την αλήθεια του Θεού και πίστεψαν το ψέμα του διαβόλου, και έκτοτε ο άνθρωπος βρίσκεται κάτω από την εξουσία του ψεύδους και της πλάνης. Ό,τι στραβό κι ανάποδο υπάρχει, το αγκαλιάζουν. Έχουν μάθει στο ψέμα κι όταν κάποιος τους μιλήσει για την αλήθεια, δεν τη δέχονται. Δέχονται το ψέμα για αλήθεια και την αλήθεια για ψέμα.

46 «Ποιος από σας μπορεί να με ψέξει για κάποια αμαρτία; Αν λοιπόν σας λέω την αλήθεια, τότε γιατί εσείς δε με πιστεύετε;». Η ευθύνη που τους επιρρίπτει εδώ, ήταν αυστηρή και διαπεραστική. Τους προκαλεί ανοιχτά να αναιρέσουν. Εάν αρνείσθε ό,τι έχω πει και με καταδικάζετε με ψεύδη, τότε πώς θα αποδείξετε την κατηγορία μου;

47 «Όποιος κατάγεται από το Θεό, ακούει αυτά που λέει ο Θεός. Γι' αυτό εσείς δεν τα ακούτε, γιατί δεν κατάγεστε από το Θεό». Κάθε μέλος της οικογένειας του Θεού κατοικείται από το Άγιο Πνεύμα και με τη δύναμη Αυτού, δέχεται με αγάπη, σεβασμό και υποταγή τα λόγια του ουράνιου Πατέρα. Και αυτή είναι η αιτία που εσείς δεν δέχεστε τα λόγια Μου, γιατί δεν είστε παιδιά Του.

Η προαιώνια ύπαρξη του Ιησού

48 «Του αποκρίθηκαν τότε οι Ιουδαίοι: “Καλά δε λέμε εμείς, πως είσαι Σαμαρείτης και πως έχεις δαιμόνιο;”». Ύστερα από τη διακήρυξη του Ιησού πως οι Ιουδαίοι δεν ήταν παιδιά του Αβραάμ και τη σκληρή επιβεβαίωση ότι ήταν παιδιά του διαβόλου, ανταποκρίθηκαν: «Είσαι Σαμαρείτης κι έχεις δαιμόνιο». Φαίνεται πως τα επίθετα αυτά με τα οποία Τον χαρακτήριζαν, όπως «Σαμαρείτης», ήταν γιατί Τον θεωρούσαν τώρα εχθρό της εθνικής τους πίστης. Ακόμη

«ότι είχε δαιμόνιο», που σήμαινε κάποιον που διακατεχόταν από την έμμονη ιδέα ενός υπερήφανου και ψεύτικου πνεύματος. Πόσο φρικτές ήταν οι βρισιές στις οποίες ο Κύριος της δόξας είχε υποβληθεί.

49 «Ο Ιησούς απάντησε: “Εγώ δεν έχω δαιμόνιο. Απεναντίας, τιμώ τον Πατέρα μου, μα εσείς ασεβείτε σ’ εμένα”». Εκείνοι που κυβερνώνται από το διάβολο είναι ψεύτες, αλλά ο Χριστός τους είχε πει την αλήθεια. Κάποιος που παρακινείται από το διάβολο, κολακεύει τους ανθρώπους, αλλά ο Χριστός είχε περιγράψει την πεσμένη φύση του ανθρώπου με τον πιο ταπεινό τρόπο. Ένας που κινείται από το διάβολο είναι φουσκωμένος από υπερηφάνεια, αποβλέπει σε τιμή και δόξα. Αλλά ο Χριστός ζητούσε μόνον την τιμή ενός άλλου, του Πατέρα. Μόνον η Θεία αξιοπρέπειά Του θα μπορούσε να δώσει μια τέτοια απάντηση. Η μακροθυμία Του, η υπομονή Του απέναντι όλων εκείνων που ήταν εναντίον Του, το αδιατάρακτο πνεύμα Του, έδιναν μαρτυρία ότι δεν ήταν άλλος από το Γιο του Θεού.

50 «Πάντως δεν επιζητώ εγώ τη δόξα μου. Υπάρχει εκείνος που την επιζητεί και βγάζει την απόφασή του». Εάν το έκανα, δε θα σας έλεγα την αλήθεια. Κι αν η δική μου προβολή ήταν ο απώτερος σκοπός μου, τότε θα είχα ακολουθήσει άλλη πορεία, και η μη απόκτηση της δόξας μου από σας, δεν με κάνει να δυσανασχετώ. Γιατί υπάρχει κάποιος που ζητάει τη δόξα Μου. Υπάρχει κάποιος που ενδιαφέρεται για την υπόληψή Μου. Υπάρχει κάποιος ο οποίος υποσχέθηκε στην Άγια Διαθήκη Του ότι θα Με κάνει τον Πρωτότοκό Του, ψηλότερα από όλους τους βασιλιάδες της γης. Κι Αυτός που επιζητεί τη δόξα Μου, κρίνει. Τα λόγια αυτά έχουν ως σκοπό να τονίσουν την ευθύνη την οποία είχαν. Έκανε το θέλημα του Πατέρα Του. Αυτοί Τον περιποιούνταν με περιφρονητική γλώσσα. Ο Πατέρας ζητούσε τη δόξα του πιστού Του Υπηρέτη, του Αγαπημένου Του Γιου. Φρικτή θα είναι η αποκάλυψη της δυσαρέσκειάς Του απέναντι εκείνων οι οποίοι ήταν στην εξουσία και υπέβαλαν τον Θεάνθρωπο σε ντροπή, ενώ Εκείνος ζητούσε να Τον τιμήσει!

51 «Η αλήθεια είναι, και σας το τονίζω, πως αν κανείς τηρήσει το λόγο το δικό μου, αυτός, όχι, δε θα γευτεί ποτέ του θάνατο». Σε αντίθεση με εκείνο που είχε πει ο Χριστός για την καταδίκη που περίμενε όλους εκείνους στον οποίων τις καρδιές δεν υπήρχε χώρος για το λόγο Του, μας λέει ότι «Αν κανείς τηρήσει το λόγο Του, δε θα γευθεί ποτέ του θάνατο!». Πόσο ευλογημένη είναι αυτή η υπόσχεση για τους δικούς Του! Αλλά σημειώστε παρακαλώ και την ευθύνη που απαιτείται. Η υπόσχεση είναι μόνο για εκείνον που θα τηρήσει το λόγο του Χριστού. Να τηρήσουμε το λόγο Του είναι να τον κρύψουμε μέσα στην καρδιά μας (Ψαλμ. 119:11). Είναι να διατηρήσουμε ό,τι παραλάβαμε (Α΄ Κορ. 15:3). Είναι να κυβερνούμαστε από Αυτόν καθημερινά στη ζωή μας (Αποκ. 3:8) «δε θα γνωρίσει ποτέ θάνατο», αναφέρεται στον ποινικό θάνατο, τους μισθούς της αμαρτίας, αιώνιο χωρισμό από το Θεό στα βασανιστήρια της κόλασης. Για τον πιστό, φυσική αποσύνθεση δεν είναι θάνατος αλλά ζωή κοντά στο Χριστό (Β΄ Κορ. 5:8).

52, 53 «Του είπαν τότε οι Ιουδαίοι: “Τώρα βεβαιωθήκαμε ότι έχεις δαιμόνιο! Ο Αβραάμ πέθανε, το ίδιο και οι προφήτες, κι εσύ λες: Αν κανείς τηρήσει το λόγο μου, αυτός με κανέναν τρόπο δε θα γευθεί θάνατο ποτέ! Μήπως είσαι εσύ ανώτερος από τον πατέρα μας τον Αβραάμ, ο οποίος πέθανε; Και οι προφήτες πέθαναν. Για ποιον παριστάνεις εσύ τον εαυτό σου;”». Οι Ιουδαίοι δεν είχαν την ικανότητα να αντιληφθούν την πνευματική έννοια των αληθειών που ο Χριστός τους είχε πει. Αυτή είναι η κατάσταση του φυσικού ανθρώπου, δεν δέχεται αυτά που προέρχονται από το Πνεύμα του Θεού, γιατί γι’ αυτόν είναι μωρία (Α΄ Κορ.

2:14). Όλα όσα αποκαλύπτονται στα νήπια, τα οποία ανήκουν στο Χριστό, είναι κρυμμένα από τους σοφούς του κόσμου τούτου (Ματθ. 11:25). Δεν παίζει ρόλο πόσο απλά έχουν ερμηνευτεί, οι αλήθειες των Γραφών στους μη αναγεννημένους είναι αδύνατον να γίνουν αντιληπτές. Αδύνατον, γιατί τα ενδιαφέροντά τους είναι αλλού. Αδύνατον, γιατί δε ζητούν από το Θεό λίγο φως. Αδύνατον, γιατί οι καρδιές τους είναι αποξενωμένες από Αυτόν.

54 «Ο Ιησούς απάντησε: “Αν δοξάζω εγώ τον εαυτό μου, η δόξα μου δεν αξίζει τίποτε. Υπάρχει όμως ο Πατέρας μου που με δοξάζει, και για τον οποίο εσείς λέτε πως είναι ο Θεός σας”». Η εκτίμηση του Πατέρα για το Γιο είναι αποδεδειγμένη από την αγάπη Του και το θαυμασμό Του, καθώς επίσης η επιθυμία Του να Τον κάνει Αγαπητό και Θαυμαστό από όλους. Ο Θεός Τον τίμησε στη γέννησή Του, με το να στείλει τους αγγέλους Του να Τον κηρύξουν ως Χριστό και Κύριο. Τον τίμησε κατά τη διάρκεια των ημερών της νηπιακής Του ηλικίας με το να οδηγήσει τους σοφούς από την Ανατολή να έρθουν να προσκυνήσουν το νεαρό Βασιλιά. Τον τίμησε κατά τη βάπτισή Του με το να Τον διακηρύξει Αγαπημένον Του Γιο. Τον τίμησε στο θάνατο, γιατί δεν επέτρεψε στο σώμα Του να δει φθορά. Τον τίμησε κατά την Ανάληψή Του, όταν Τον εξύψωσε στα δεξιά Του. Θα Τον τιμήσει στην τελική κρίση, όταν κάθε γόνυ θα κάμψει και κάθε γλώσσα θα ομολογήσει ότι είναι Κύριος. Ακόμη, μέσα σε ολόκληρη την αιωνιότητα θα δοξάζεται από πλήθη εξαγορασμένων ανθρώπων. Απείρως Άξιος είναι ο Αμνός να λάβει δόξα και τιμή.

Αδελφοί, ας κοιτάξουμε στο Χριστό, όπως η καθημερινή μας ζωή Τον τιμά καθώς μας τίμησε κι Εκείνος με το να μας αποκαλέσει αδελφούς.

55 «Όμως δεν τον έχετε γνωρίσει, ενώ εγώ τον ξέρω. Κι αν πω πως δεν τον ξέρω, θα γίνω ψεύτης όμοιος μ’ εσάς. Όμως τον ξέρω και το λόγο του τον τηρώ». Οι Ιουδαίοι ομολογούσαν ότι ήταν παιδιά του Θεού και στην ουσία δεν Τον γνώριζαν. Από την άλλη πλευρά, αν ο Χριστός αρνιόταν τη σχέση που είχε με τον Πατέρα, τότε θα ήταν ψεύτης, όπως ήταν κι αυτοί που υποκρίνονταν ότι Τον γνώριζαν. Αλλά δε θα Τον αρνιόταν, όχι, ποτέ, θα συνέχιζε να φανερώνει τη σχέση Του με τον Πατέρα, με το να τηρεί το λόγο Του. Γι’ Αυτόν ο λόγος εννοούσε να τελειώσει το έργο που ο Πατέρας Του είχε δώσει να κάνει. Να είναι υποταγής μέχρι θανάτου και μάλιστα θανάτου σταυρικού. Για μας αυτός είναι ένας λόγος που θα έπρεπε να μας ελέγξει. Εάν πραγματικά γνωρίζουμε τον Πατέρα, αυτό θα φανεί από την υποταγή μας στο λόγο Του!

56 «Ο πατέρας σας ο Αβραάμ λαχτάρησε να δει τη μέρα τη δική μου, και είδε και χάρηκε». Πιστεύουμε ότι ο Αβραάμ είδε την ημέρα του Χριστού με πίστη μέσα από τις υποσχέσεις του Θεού (Εβρ. 11:13). Η προς Εβραίους 11:10 και 11:16 δηλώνουν ότι έγιναν αποκαλύψεις στον Αβραάμ που δεν αναφέρονται στην Παλαιά Διαθήκη. Ο Αβραάμ είδε την ημέρα του Χριστού σε πρότυπο (τυπικό δείγμα) με το να προσφέρει τον Ισαάκ στο βωμό και να τον πάρει πίσω, που εικονίζει το θάνατο και την Ανάσταση του Σωτήρα μας. Τα μυστικά του Κυρίου είναι με αυτούς που Τον φοβούνται και δεν υπάρχει αμφιβολία στο μυαλό μας ότι το Θεό Τον ευχαριστούσε να φανερώνει στους αγίους της Παλαιάς Διαθήκης πολύ περισσότεροι απ’ ό,τι αναφέρονται στη Διαθήκη Του.

57 «Του είπαν τότε οι Ιουδαίοι: “Δεν έχεις ούτε πενήντα χρόνια ζωής κι έχεις δει τον Αβραάμ;”». Ο Χριστός δεν είχε πει ότι είδε τον Αβραάμ, αλλά ότι ο Αβραάμ είχε δει την ημέρα τη δική Του. Υπήρχε μια τεράστια διαφορά στα δύο αυτά πράγματα, αλλά ήταν αδύνατον να το αντιληφθούν.

58 «Ο Ιησούς τους απάντησε: “Σας πληροφορώ και μάθετέ το, πως πριν καν υπάρξει ο Αβραάμ Εγώ Είμαι”». Εδώ ήταν η πλήρης αποκάλυψη της δόξας Του. Η επιβεβαίωση ότι δεν ήταν άλλος από τον Αιώνιο Δημιουργό.

59 «Πήραν τότε πέτρες για να τον πετροβολήσουν, αλλά ο Ιησούς έγινε άφαντος και βγήκε από το ναό περνώντας από ανάμεσά τους, κι έτσι αναχώρησε». Ήταν ο Εμμανουήλ, αλλά κανένα γόνυ δεν κάμφθηκε μπροστά Του, κανένας σεβασμός αγάπης δεν Του αποδόθηκε, αντιθέτως, πήραν πέτρες να Τον πετροβολήσουν.

Σκοπός του κεφαλαίου αυτού είναι να παρουσιάσει το Χριστό ως το Φως και να μας δείξει, τι το Φως αποκάλυψε. Με την παρατηρητικότητά μας δεν μπορούμε να ανακαλύψουμε την πλήρη καταστροφή που δημιούργησε η αμαρτία. Μόνον όταν το φως λάμπει, οι άνθρωποι αποκαλύπτονται. Κι αυτό που αποκαλύπτεται εδώ, είναι η προβολή των αβάσιμων θρησκευτικών αξιώσεων του φυσικού ανθρώπου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Θεραπεία ενός εκ γενετής τυφλού

1 «Κι ενώ βάδιζε, είδε έναν άνθρωπο που είχε γεννηθεί τυφλός». Το κεφάλαιο αυτό μας ερμηνεύει την εξουσία της Θείας Χάρης, που χορηγείται με την ενέργεια του Κυρίου μας πάνω στο «χαρακτήρα» της σημερινής μας μελέτης.

Ο Κύριος είδε έναν άνθρωπο που ήταν τυφλός, ο οποίος δεν είδε το Χριστό γιατί δεν είχε την ικανότητα, αφού ήταν τυφλός. Ο τυφλός δε ζήτησε έλεος από το Χριστό, αλλά ο Χριστός πήρε την πρωτοβουλία να τον πλησιάσει. Ας θαυμάσουμε όμως ξεχωριστά την κάθε λεπτομέρεια που εικονίζεται εδώ.

Παρόλο που ο Κύριος αντιμετώπιζε πολλά προβλήματα, δεν έπαυε να προσφέρει τις υπηρεσίες Του και να απαλύνει τον πόνο των ανθρώπων γύρω Του.

«Είδε έναν άνθρωπο που είχε γεννηθεί τυφλός». Τι λυπηρό θέαμα! Να χάσουμε ένα χέρι ή ένα πόδι είναι μια σοβαρή αναπηρία, αλλά να χάσουμε το φως μας είναι κάτι ασύγκριτα φοβερότερο. Ο άνθρωπος αυτός δεν είχε δει ποτέ του. Σκεφθείτε τι είχε στερηθεί! Ακόμα πόσο μικρός ήταν ο κόσμος μέσα στον οποίο ήταν περιορισμένος να ζει! Η τύφλωση, όπως και όλα τα άλλα σωματικά πλήγματα, είναι ένα από τα αποτελέσματα της αμαρτίας. Αν ο Αδάμ δεν είχε παρακούσει το Δημιουργό του, ολόκληρη η ανθρώπινη οικογένεια θα ήταν απαλλαγμένη από αρρώστια και υποφορά.

Ας μάθουμε να μισούμε την αμαρτία με Θείο μίσος γιατί είναι αιτία κάθε μας λύπης. Θα πρέπει ακόμα να υπενθυμίζουμε στους εαυτούς μας ότι, εκτός από τη φυσική τύφλωση που είναι προσωρινή, υπάρχει και μια άλλη τύφλωση, απείρως μεγαλύτερη, κι αυτή είναι η αρρώστια της ψυχής και η τύφλωση της καρδιάς.

«Είδε έναν άνθρωπο που ήταν εκ γενετής τυφλός». Αυτό περιγράφει τη φρικτή κατάσταση του φυσικού ανθρώπου. Ο αμαρτωλός είναι πνευματικά τυφλός. Η διάνοιά του είναι συσκοτισμένη (Εφεσ. 4:18) και ως εκ τούτου δεν δύναται να δει την απαίσια κατάστασή του. Δεν δύναται να δει τον άμεσο κίνδυνο. Δεν δύναται να νιώσει την ανάγκη για Σωτήρα – εκτός

και αναγεννηθεί, δε βλέπει (Ιωάν. 3:3). Ένας τέτοιος χρειάζεται κάτι περισσότερο από φως. Χρειάζεται την ικανότητα να δει το φως. Δεν είναι θέμα να επισκευάσει τα γυαλιά του (θέμα αναμόρφωσης) ή να διορθώσει την όρασή του (θέμα μόρφωσης και καλλιέργειας) ή σταγόνες στα μάτια (θέμα θρησκείας), τίποτε από όλα αυτά δεν έχουν τη δύναμη να φτάσουν τη ρίζα του προβλήματος. Ο φυσικός άνθρωπος έχει γεννηθεί πνευματικά τυφλός, και η δυνατότητα που λείπει από τη γέννησή του είναι αδύνατον να ενισχυθεί με οποιαδήποτε καλλιέργεια από άλλους. Από τη στιγμή που ο άνθρωπος πάρει την πρώτη του εισπνοή, χρειάζεται Σωτήρα «γιατί από τη φύση μας είμαστε παιδιά οργής» (Εφεσ. 2:3).

«Είδε έναν άνθρωπο που είχε γεννηθεί τυφλός». Ένας τυφλός επαίτης – ένα αντικείμενο ανάγκης και ανικανότητας! Τυφλός εκ γενετής – μακριά από το εφικτό φτάσιμο του ανθρώπου!

2 «Τον ρώτησαν τότε οι μαθητές του: “Δάσκαλε, ποιος αμάρτησε ώστε να γεννηθεί τυφλός; Αυτός ή οι γονείς του;”». Πόσο μικρός ήταν ο οίκτος που οι μαθητές φαίνεται να είχαν για τον τυφλό επαίτη και πόσο άσχετος ήταν (ο οίκτος) σε σύγκριση με το ξεχείλισμα της χάρις του Κυρίου. Οι συζητήσεις των μαθητών πάνω στο θέμα του τυφλού επαίτη μας θυμίζουν τις σκέψεις και τις κρίσεις των ανθρώπων κάθε στρώματος και εποχής που βρίσκονται μακριά από το φως του λόγου του Θεού και παραμένουν ανεξιχνίαστες.

Υπάρχουν ακόμα πολλοί που ακολουθούν ανεξάσκητοι, χωρίς να γνωρίζουν τι γίνεται γύρω τους. Υπάρχουν πολλοί που παραμένουν χωρίς καμιά αλλαγή. Δίνουν πολύ λίγη σημασία για τα προβλήματα που οι άνθρωποι αντιμετωπίζουν γύρω τους. Υπάρχουν όμως και άλλοι που δεν παραμένουν αδιάφοροι και διαρκώς ζητούν κάποια ερμηνεία σε όλα αυτά τα μυστήρια. Το γεγονός ότι πολλοί άνθρωποι γεννιούνται τυφλοί δεν μπορεί να είναι τυχαίο. Σαν τιμωρία για την αμαρτία μπορούμε να δώσουμε την πιο σωστή ερμηνεία. Αλλά αν αυτή είναι η σωστή απάντηση, τότε η «τιμωρία» για ποιανού αμαρτίες;

«Δάσκαλε, ποιος αμάρτησε ώστε να γεννηθεί τυφλός; Αυτός ή οι γονείς του;». Ανάμεσα στους φιλόσοφους και θεολόγους εκείνων των ημερών, υπήρχαν πολλές θεωρίες πάνω στο θέμα των θλίψεων, βασάνων, υποφορών και ταλαιπωριών που αντιμετωπίζουν οι άνθρωποι. Υπήρχε η άποψη των Εσσαίων και των Γνωστικών οι οποίοι πίστευαν ότι η ψυχή του ανθρώπου γύριζε στη γη ξανά και ξανά και ο νόμος της δίκαιας ανταπόδοσης ρύθμιζε τα διάφορα χρονικά περιστατικά. Εάν ο άνθρωπος της προηγούμενης ζωής ήταν ένοχος από θλιβερές αμαρτίες, ειδική τιμωρία του κατανεμόταν κατά τη δεύτερη παραμονή στη γη.

Έτσι, οι φιλόσοφοι ερμήνευαν τις αδυναμίες μεταξύ ανδρών. Εκείνοι που τώρα ζούσαν μέσα σε ανέσεις και προόδους, ήταν γιατί θέριζαν τους καρπούς που είχαν στερηθεί προηγουμένως. Το ότι η θεωρία αυτή της μετεμψύχωσης κατείχε μια μεγάλη μερίδα ανάμεσα στους Εβραίους, το βλέπουμε ολοκάθαρα στο Ματθαίο 16:13, 14. Όταν ο Χριστός ρώτησε τους μαθητές Του «Ποιος λένε οι άνθρωποι ότι Είμαι», εκείνοι απάντησαν: «Μερικοί λένε ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, μερικοί ο Ηλίας και μερικοί ο Ιερεμίας ή κάποιος προφήτης». Πράγμα που δείχνει ότι μερικοί από αυτούς πίστευαν ότι η ψυχή κάποιου προφήτη είχε μετεμψυχωθεί, ότι η ψυχή κάποιου προφήτη είχε μεταβεί στο σώμα του Χριστού.

Η θεωρία όμως αυτή ήταν απαράδεκτη από τους ραβίνους, γιατί δε γνώριζαν τη Γραφή. Πολλοί πίστευαν ότι το πρόβλημα της ανθρώπινης υποφοράς ήταν κληρονομικό. Ας γυρίσουμε, όμως, στους μαθητές, με την ερώτησή τους: «Δάσκαλε, ποιος αμάρτησε που αυτός ο άνθρωπος υποφέρει;». Είναι φανερό ότι ήθελαν να πάρουν την απάντηση από τα

χείλη Του. Ακόμα, τι εννοεί για μας το εδάφιο αυτό σήμερα; Ασφαλώς, ο συλλογισμός των μαθητών απέναντι στον τυφλό επαίτη κάνει μια σοβαρή προειδοποίηση. Μας λέει για τον κίνδυνο που υπάρχει όταν θεωρούμε και φιλοσοφούμε, και την ώρα που θα έπρεπε να ενδιαφερόμαστε παραμένουμε αδιάφοροι στον ανθρώπινο πόνο.

Ας προσέχουμε, κι ας δίνουμε ένα δυνατότερο κήρυγμα μέσα απ' το Ευαγγέλιο του Χριστού στους ανθρώπους που χάνονται γύρω μας. Μόνον η φωνή του Θεού μπορεί να ρίξει άπλετο φως στη σκοτεινή ψυχή μας και να απαλύνει τον πόνο μας από την υποφορά.

3 «Ο Ιησούς απάντησε: “Γεννήθηκε τυφλός, όχι γιατί αμάρτησε αυτός ούτε γιατί αμάρτησαν οι γονείς του, αλλά για να φανερωθούν τα έργα του Θεού στην περίπτωση του”». Ξέρουμε ότι η υποφορά έχει την αρχή της στην αμαρτία, γιατί αν η αμαρτία δεν είχε έρθει στον κόσμο, τότε δε θα υπήρχε πόνος στο ανθρώπινο γένος.

«Αυτός αμάρτησε ή οι γονείς του;». Εύκολο, βέβαια, για μας να καταδικάσουμε κάποιον. Αυτό ήταν και το αμάρτημα των φίλων του Ιώβ που αναφέρονται στη Γραφή, για να μας εκπαιδεύσει και να μας προειδοποιήσει. Στην περίπτωση όμως αυτή που μελετάμε, ο Κύριος δίνει μια ξέχωρη απάντηση: «Ούτε αυτός αμάρτησε, ούτε οι γονείς του». Απλώς ο Θεός επέτρεψε να γεννηθεί ο άνθρωπος αυτός τυφλός, για να φανερωθούν τα έργα του Θεού, ειδικά στην περίπτωση αυτού του ανθρώπου. Ασφαλώς, τα λόγια αυτά του Κυρίου περιέχουν και σήμερα ένα μήνυμα παρηγοριάς στα θλιμμένα παιδιά Του. Γι' αυτό δε θα πρέπει να παραβλέψουμε την εφαρμογή του. Όχι γιατί θα πρέπει να περιμένουμε να απαλλαγούμε από κάποιο θαύμα, αλλά θα πρέπει να ανακουφιζόμαστε με τη βεβαιότητα ότι ο Θεός έχει κάποιο σοφό σκοπό που θα χρησιμεύσει έτσι που οι θλίψεις μας να γίνουν αιτία να δοξαστεί το όνομά Του.

Αυτό μπορεί να μη γίνει αμέσως, αλλά μια μέρα θα συμβεί όπως έγινε και με την ιστορία μας εδώ, που χρειάστηκαν τριάντα περίπου χρόνια (εδ. 23) να μάθουμε γιατί ο άνθρωπος αυτός γεννήθηκε τυφλός. Πρέπει να υποβληθούμε στο Θεό που μπορεί να μας γυμνάσει, και μια μέρα το γύμνασμά μας θα Τον δοξάσει και θα μας φέρει άφθονη ευλογία.

4 «Είναι ανάγκη για μένα να εκτελώ τα έργα εκείνου που με απέστειλε όσο είναι ακόμα ημέρα. Έρχεται νύχτα, οπότε κανένας δεν μπορεί να εργάζεται». Και τι ήταν αυτά τα έργα; Να αποκαλύψει τις τελειότητες του Θεού και να υπηρετήσει τα δικαιώματά Του. Αυτά τα έργα πρέπει να κάνει ο Γιος, γιατί ήταν ένα με το Θεό, και στο θέλημα και στη φύση. Τα έργα του Γιου δεν ήταν μόνο να ευχαριστήσουν το Θεό, αλλά ήταν έργα που είχαν προκαθοριστεί και θεσπιστεί από το Θεό πριν από τη δημιουργία του κόσμου.

5 «Ενώσω βρίσκομαι στον κόσμο, είμαι το φως του κόσμου». Το θαύμα που ο Χριστός ήταν έτοιμος να κάνει έδωσε μια έντονη επεξήγηση της Θείας παραχώρησης στην πνευματική όραση ενός επίλεκτου αμαρτωλού.

«Έρχεται νύχτα... εργάζεται». Ο Χριστός εδώ μας διδάσκει με λόγο και παράδειγμα την αναγκαιότητα να κάνουμε το καλύτερο που μπορούμε στις ευκαιρίες που μας δίδονται καθημερινά. Η επίγεια διακονία του Κυρίου εκπληρώθηκε σε λιγότερο από τέσσερα χρόνια και όλα έφταναν στο τέλος. Αλλά όσο ακόμα υπήρχε καιρός, έπρεπε να συνεχίζει το έργο του Πατέρα Του. Μια Θεία αντίθεση ήταν επάνω Του.

Είθε το ίδιο αίσθημα επείγουσας ανάγκης να μας παρακινήσει να κάνουμε καλή χρήση του χρόνου που έχουμε στη διάθεσή μας, γιατί οι ημέρες είναι πονηρές (Εφεσ. 5:16). «Έρχεται νύχτα που κανένας δεν μπορεί να εργάζεται».

6 «Αφού τα είπε αυτά, έφτυσε και έφτιαξε πηλό με το φτύσιμο και άλειψε τον πηλό στα μάτια του τυφλού». Αυτό που ήταν ενώπιόν τους ήταν «το φως του κόσμου» (8:12) ο Απεσταλμένος (8:18), Γιος (8:36), περιφρονημένος και απορριμμένος από τους Ιουδαίους. Και τούτο γιατί εμφανίστηκε με έναν τόσο ταπεινό τρόπο. Τα μάτια τους δεν μπορούσαν να διακρίνουν τη Θεία Του δόξα και σκόνταφταν στο γεγονός ότι βρισκόταν ανάμεσά τους στην ομοιότητα του ανθρώπου. Όταν ο Κύριος τους ρώτησε γιατί συμπεριφέρονταν κατ' αυτόν τον τρόπο, η απάντησή τους ήταν: «Γιατί ενώ είσαι άνθρωπος, κάνεις τον εαυτό σου ίσο με το Θεό». Κι ο Κύριος τότε τους είπε: «Γιατί είναι γραμμένο». Τους θυμίζει ότι όλες οι απαντήσεις είναι στο γραπτό Λόγο του Θεού.

Ο Χριστός έφτυσε στο χώμα κι έκανε λάσπη. Με τη λάσπη άλειψε τα μάτια του τυφλού. Η όλη εκείνη ενέργεια είχε μια συμβολική σημασία. Ο τυφλός ακόμα δεν έβλεπε. Μια εικόνα που έδειχνε ολόκληρο το Ιουδαϊκό έθνος, του οποίου τα μάτια ήταν ακόμα τυφλά. Τη λάσπη, καθώς την εργάζεται ο οικοδόμος να κλείσει τις τρύπες ή να εγείρει την οικοδομή, πρώτα την ανακατεύει κι έπειτα τη ρίχνει πεταχτά επάνω στον τοίχο για να στηρίξει τα τούβλα ή τις πέτρες της οικοδομής ή και να κλείσει ακόμα τις τρύπες. Παρ' όλη εκείνη την ενέργεια, ο τυφλός παραμένει στην ίδια κατάσταση όπως πριν. Τι πρέπει να κάνει; Πρέπει να ακούσει τι του λέει ο Χριστός.

7 «Και του είπε: “Πήγαινε και νίψου στη δεξαμενή του Σιλωάμ”, που ελληνικά σημαίνει “Απεσταλμένος”. Πήγε, λοιπόν, και νίφτηκε και επέστρεψε βλέποντας!». Κι αυτό εδώ ήταν ένα κήρυγμα σε ενέργεια. Αυτό που ο τυφλός χρειαζόταν ήταν «Νερό». Κι αυτό αναφερόταν στο Γραπτό Λόγο (Ιωάν. 3:5 και Εφεσ. 5:26). Όλα είχαν γίνει γιατί οι Ιουδαίοι είχαν πάψει να κάνουν χρήση το Λόγο του Θεού και τα μάτια της ψυχής τους παρέμεναν κλειστά. Ο Χριστός τους παροτρύνει να εξετάζουν τις Γραφές. Κι αυτό ήταν που συνέστησε ο Κύριος στον τυφλό επαίτη να κάνει. Υπάκουσε «τυφλοί όμμασι», ανεξέταστα. Η διαφορά μεταξύ των Ιουδαίων και του επαίτη ήταν η εξής: Οι πρώτοι πίστευαν ότι έβλεπαν και αρνούνταν τη μαρτυρία του Γραπτού Λόγου, ενώ ο δεύτερος, ο ζητιάνος, ήξερε ότι ήταν τυφλός και έκανε χρήση το νερό στο οποίο ο Κύριος τον παρέπεμψε.

Κι αυτό μας δίνει το κλειδί του εδαφίου 9:39, που συνοψίζει όλα όσα προαναφέρονται. «Είπε τότε ο Ιησούς: Για απόδοση δικαιοσύνης ήρθα εγώ στον κόσμο τούτο, ώστε όσοι δε βλέπουν να αποκτήσουν το φως τους, κι όσοι βλέπουν να καταστούν τυφλοί». Ο τυφλός επαίτης πρέπει να θεωρηθεί ως αντιπροσωπευτικός χαρακτήρας κάθε επίλεκτου του Θεού. Τυφλός από την ημέρα που γεννήθηκε και, συνεπώς, πέρα από την ανθρώπινη βοήθεια. Ένας ζητιάνος που δεν είχε τίποτε, είναι μια τέλεια απεικόνιση της κατάστασής μας από τη φύση. Η μέθοδος της διαπραγμάτευσης του Κυρίου με το ζητιάνο, ήταν ακόμα ο τρόπος που διαπραγματεύεται μαζί μας όταν η Θεία χάρη ήρθε να μας γλιτώσει.

«Πήγαινε και νίψου στη δεξαμενή του Σιλωάμ, που ελληνικά σημαίνει Απεσταλμένος. Πήγε, λοιπόν, και νίφτηκε, κι επέστρεψε βλέποντας!». Με άλλα λόγια, «Όταν συνειδητοποιήσεις ότι Είμαι ο Απεσταλμένος από τον Πατέρα τότε θα δεις».

Τι θαυμάσια εμπειρία θα πρέπει να ήταν αυτή του τυφλού ζητιάνου! Η απλή υποταγή του τον έφερε να δει την ομορφιά της δημιουργίας και το Πρόσωπο του Δημιουργού της. Ούτε για μια στιγμή δε σταμάτησε να κάνει κάποιες ίσως ερωτήσεις, αλλά με απόλυτη πίστη κάνει αυτό που διατάχτηκε να κάνει. Επίσης, ποτέ δεν είδε το νερό της λίμνης σαν κάτι που θα

μπορούσε να του προσφέρει θεραπεία, αλλά πίστεψε και έκανε, χωρίς δισταγμό, εκείνο που του είπε ο Κύριος.

8 «Οι γείτονες, λοιπόν, κι όσοι τον έβλεπαν προηγουμένως που ήταν τυφλός, έλεγαν: “Αυτός δεν είναι ο άνθρωπος που καθόταν και ζητιάνευε;”». Όταν το γνήσιο έργο της χάρης κατεργαστεί την ψυχή μας, είναι αδύνατον να το αποκρύψουμε από τους γείτονες, τους συγγενείς και γενικά τις γνωριμίες μας. Στην αρχή αρχίζουν να μιλάνε μεταξύ τους από περιέργεια και κάνουν εικασίες τι θα μπορούσε να συμβαίνει. Οι άνθρωποι που δεν έχουν σωθεί είναι πάντοτε σκεπτικοί γύρω από τα θαύματα του Θεού. Όταν κάποιος σωθεί, δεν μπορούν να αρνηθούν τη ριζική αλλαγή που έχει γίνει, της οποίας τη φύση είναι αδύνατον να ερμηνεύσουν. Δεν γνωρίζουν ότι η αποκάλυψη του Χριστού στην εξωτερική ζωή μιας αναγεννημένης ψυχής οφείλεται στο Χριστό που κατοικεί μέσα της. Ακόμα και ο άπιστος κόσμος αναγκάζεται να το προσέξει και έμμεσα να αναγνωρίσει ότι η αναγέννηση είναι ένα αυθεντικό (αληθινό) πράγμα.

Ναι, φίλη ψυχή, αν το χέρι του Χριστού σε έχει αγγίξει, τότε εκείνοι με τους οποίους έχεις επαφή όντως θα αναγνωρίσουν το γεγονός. «Θα δουν ότι εσύ δεν είσαι το ίδιο πρόσωπο που ήσουν πριν – ότι έχει γίνει μια ριζική αλλαγή μέσα σου - ότι οι ψυχικές διαθέσεις και οι επιθυμίες, οι συνήθειες και οι επιρροές που κάποτε σε κυβερνούσαν δεσποτικά, δε σε κυβερνούν πλέον. Ακόμα κι όταν το κακό ξεσπά, όμως, δε φωλιάζει μέσα στην καρδιά σου και δε σε κυβερνά. Η παλιά εκείνη εστία κακού έχει γίνει τόπος καλού.

9 «Άλλοι έλεγαν ότι είναι ο ίδιος κι άλλοι ότι είναι κάποιος που του μοιάζει. Εκείνος, όμως, έλεγε: “Εγώ είμαι”». Μέσα στην όλη εικόνα του γεγονότος, αυτό το εδάφιο είναι ένα αρκετά σημαντικό. Όταν κάποιος που είναι νεκρός μέσα στις παραβάσεις και αμαρτίες έχει αναζωογονηθεί στη νέα ζωή, γίνεται ένα νέο δημιούργημα στο Χριστό, αλλά ο παλιός εαυτός παραμένει. Δεν έχει ακόμα ελευθερωθεί από το σώμα του θανάτου. Γι’ αυτό πρέπει να περιμένει την επιστροφή του Κυρίου μας. Έτσι, σ’ εκείνον που έχει αναγεννηθεί υπάρχουν δύο φύσεις: η παλιά φύση δεν έχει καταστραφεί, αλλά μια καινούρια έχει μεταδοθεί. Αυτή είναι μια απλή εικόνα που δίνουμε σ’ αυτό το εδάφιο. Κάποιοι αναγνωρίζουν εκείνον που ήξεραν πριν ανοίξουν τα μάτια του. Άλλοι βλέπουν μια άλλη προσωπικότητα. Αυτό είναι που τους συγχύζει σε σχέση με την αναγέννηση. Το άτομο είναι το ίδιο, αλλά μια καινούρια αρχή με ένα νέο στοιχείο έχουν έρθει μέσα του.

10 «Τον ρωτούσαν λοιπόν: “Πώς άνοιξαν τα μάτια σου;”». Εκείνος που έχει βρει χάρη κοντά στο Χριστό, περνάει τώρα από δοκιμή. Η πίστη του, η αφοσίωσή του και το θάρρος του πρέπει να δοκιμαστούν. Δεν περνάει πολύς χρόνος, που μια αναγεννημένη ψυχή ανακαλύπτει ότι τώρα ζει σε έναν κόσμο που δεν είναι πολύ φιλικός απέναντί της. Στην αρχή ο Θεός δε θα επιτρέψει η δοκιμασία να είναι πολύ απειλητική από τους αντιπάλους της, γιατί τα μωρά που ανήκουν στην οικογένεια του Θεού ο Κύριος δεν τα αφήνει να στενοχωρηθούν και να απογοητευθούν, αλλά μάλλον τα προστατεύει και τα γυμνάζει μέσα ακόμη κι από δοκιμασίες με τον πιο ήπιο τρόπο. Καθώς, όμως, τα μωρά μεγαλώνουν σε χάρη και γίνονται δυνατά στον Κύριο και στη δύναμη της εξουσίας Του, επιτρέπει να δοκιμάζονται πιο αυστηρά και δεν τα καλύπτει πλέον από τα φοβερά βέλη που εκτοξεύει ο εχθρός της ψυχής.

Έτσι η δοκιμασία αρχίζει από την αρχή της αναγέννησης και συνεχίζει καθώς βοηθάει στην αύξηση της πίστης μας, αφού αφήνουμε τα πάντα στα χέρια Του και Του ζητάμε να φανεί η δύναμή Του πάνω στην αδυναμία μας.

11 «Εκείνος απάντησε: “Κάποιος, που ονομάζεται Ιησούς, έφτιαξε πηλό και άλειψε μ’ αυτό τα μάτια μου και μου είπε: Πήγαινε στη δεξαμενή του Σιλwάμ και νίψου. Αφού, λοιπόν, πήγα και νίφτηκα, απέκτησα την όρασή μου”». Η μαρτυρία που δίνει αυτός ο άνθρωπος είναι απλή και αληθινή. Ακόμα δεν είχε αρκετό φως, αλλά ήταν πιστός στο φως που του είχε δοθεί, και αυτός είναι ο τρόπος να αποκτήσει περισσότερο φως. Δεν εικοτολογούσε ούτε φιλοσοφούσε, αλλά έδωσε μια ειλικρινή απολογία πάνω σ’ εκείνο που ο Κύριος είχε κάνει στη ζωή του.

Δύο πράγματα που μπορούμε να διακρίνουμε στην ομολογία της ψυχούλας που μόλις είχε σωθεί, είναι εκείνο που όλοι αντιλαμβανόμαστε, είναι το έργο του Κυρίου Ιησού Χριστού που απομάκρυνε τις αμαρτίες μας με τη θυσία του θανάτου Του. Την άπειρη αξία του προσώπου Του τη μαθαίνουμε αργότερα, καθώς το Πνεύμα Του μας το αποκαλύπτει μέσω του γραπτού λόγου. Έπειτα, σε σχέση με το πρόσωπο του Χριστού, ήταν η ανθρώπινη φύση Του, όχι η θεότητά Του για την οποία ο άνθρωπος αυτός μιλούσε «Ένας άνθρωπος που ονομαζόταν Ιησούς». Εδώ αναφέρεται στην ταπεινότητα και τον εξευτελισμό.

Αργότερα, καθώς μελετάμε τις Γραφές και μεγαλώνουμε σε γνώση γύρω από το πρόσωπο του Χριστού, ανακαλύπτουμε ότι «ο άνθρωπος Ιησούς Χριστός» δεν είναι άλλος παρά ο Γιος του Θεού.

Το πολύτιμο εκείνο όνομα του Ιησού ήταν το πιο μισητό από όλους τους Ιουδαίους και, παρόλα αυτά, ο ζητιάνος ομολογεί το όνομά Του με απόλυτο θάρρος. Ίσως ο φτωχός εκείνος άνθρωπος να μπορούσε να αποκρύψει την αλήθεια και να απολάμβανε την καλή συντροφιά και τις απολαύσεις που προσφέρουν οι ανθρώπινες σχέσεις. Έτσι, θα απέφευγε την εχθρότητα και τις προστριβές του κόσμου. Αυτό δυστυχώς το κάνουν πολλοί άνθρωποι, απολαμβάνουν τη θεραπεία που ο Κύριος έχει κάνει στη ζωή τους και διατηρούν αγαθές σχέσεις με τους ανθρώπους γύρω τους, αποκρύπτοντας την αλήθεια. «Θέλουν να έχουν το καλύτερο που μπορούν κι από τους δύο κόσμους». Ένα συναίσθημα που κάνει κάθε αληθινό Χριστιανό να συστέλλεται από απέχθεια. Ο άνθρωπος όμως αυτός που σήμερα μελετάμε, είχε τα μάτια του ανοιχτά κι ομολόγησε Ποιος το έκανε και πώς ακριβώς το έκανε. Ήταν ένας ειλικρινής άνθρωπος. Δεν είχε ανακατεμένα κίνητρα ούτε δυσοίωνο σκοπό ή κάποια τάση που δε θα αποκάλυπτε το γήινο χαρακτήρα του παιδιού που είχε τώρα γεννηθεί στην οικογένεια του Θεού.

Εύχομαι, φίλη ψυχή, να του μοιάσεις και να μη φοβάσαι να ομολογήσεις με θάρρος την αλήθεια (Ματθ. 10:32). Ακόμα, να κάνεις λουτρό καθημερινά μέσα στο λόγο του Θεού, που έχει τη δύναμη να αυξάνει την όραση της ψυχής σου και να σε στηρίζει να περπατάς σταθερά και ασάλευτα όταν οι βοριάδες σε φυσούν.

12 «Τότε τον ρώτησαν: “Πού είναι αυτός;”. Τους απάντησε: “Δεν ξέρω”». Είναι επίσης αξιοθαύμαστο το γεγονός που αναφέρεται εδώ και μας δείχνει πόσο μετριόφρων ήταν αυτός ο άνθρωπος με την απάντηση που δίνει σύμφωνα με το φως που έχει. Απόδειξη ότι δεν καυχάται για γνώσεις που δεν έχει. Τα δύο χαρακτηριστικά του: η απλότητα και η ειλικρίνεια. «Αυτός δεν είναι που ζητιάνευε;». Κι εκείνος απάντησε: «Ναι, εγώ είμαι». Αν και ο χριστιανός δεν επιτρέπεται να διαφημίζει τις αμαρτίες της παλιάς του ζωής και εξίσου άδικο να αρνηθεί ποιος ήταν τότε. «Πώς άνοιξαν τα μάτια σου;». Και κείνος, χωρίς δισταγμό για τυχόν συνέπειες που θα μπορούσαν να ακολουθήσουν, και με θάρρος ομολογεί το όνομα του Ευεργέτη του. «Και τώρα πού είναι;». Απαντάει ξανά με ειλικρίνεια: «Δεν ξέρω». Τα μωρά στο Χριστό είναι άδολα και δεν διστάζουν να αναγνωρίσουν και να ομολογήσουν την άγνοιά τους.

13 «Τον πηγαίνουν τότε, τον πρώην τυφλό, στους Φαρισαίους». Ο πρώην τυφλός είχε γίνει θέμα συζήτησης. Τώρα το θέμα αυτό της θεραπείας του, έπρεπε να επιβεβαιωθεί κι από τους Φαρισαίους. Πρώτα όλοι πίστευαν πως η τύφλωσή του ήταν συνέπεια της αμαρτίας, τώρα όμως ήταν υγιής και τα πράγματα είχαν αλλάξει. Και το ερώτημα που γεννιέται είναι: «Ποιος θα μπορούσε να πει κάτι σε βάρος του; Κανένας. Το μόνο που ήθελαν ήταν να αφαιρέσουν το κύρος του θαύματος και ότι αυτό δεν είχε γίνει από τον Απεσταλμένο του Θεού. Εκείνος που πριν από λίγη ώρα είχε πει στο προαύλιο του ναού, ότι είχε σταλεί από το Θεό, είχε τώρα ανοίξει τα μάτια του φτωχού ζητιάνου. Η προσβολή στη Θεία εξοχότητα, όπως την είχαν θεωρήσει οι Ιουδαίοι με το να ισχυρίζεται τη θεότητά Του, ακολουθείται με ένα θαύμα από το οποίο ο ζητιάνος γιατρεύεται και γίνεται το μοναδικό θέμα στον περίβολο του ναού.

Σκοπός τους ήταν να αφαιρέσουν το κύρος του Χριστού γιατί είχε καταπατήσει το νόμο του Σαββάτου κι αυτοί (οι Ιουδαίοι) συνωμότησαν να ακυρώσουν το θαύμα αυτό ότι δε θα μπορούσε ποτέ να γίνει με τη δύναμη του Θεού. Αυτό συνήθως γίνεται από αυτούς που δεν μπορούν να διακρίνουν την πνευματική έννοια των εδαφίων της Γραφής.

14 «Κι ήταν Σάββατο τη μέρα που έφτιαξε ο Ιησούς τον πηλό και άνοιξε τα μάτια του». Ο Ιησούς μας δίνει ένα θαυμαστό παράδειγμα με τη θεραπεία που κάνει στην όραση του τυφλού ζητιάνου κατά την ημέρα του Σαββάτου. Με την ενέργειά Του αυτή έρχεται να μας πει ότι έργα ανάγκης και ελέους είναι επιτρεπτά. Η θεραπεία αυτή αντανακλά τη δόξα Του. Ήταν Σάββατο, κι εδώ πρέπει να προσέξουμε με τι ο Ιησούς ασχολήθηκε. Πρώτα κήρυξε το λόγο του Θεού, κι έπειτα φρόντισε την ανάγκη του ανθρώπου – ένα τέλει παράδειγμα για όλους μας.

15 «Τον ρωτούσαν λοιπόν και οι Φαρισαίοι ξανά, πώς απέκτησε το φως του. Κι εκείνος τους απάντησε: “Έβαλε πηλό πάνω στα μάτια μου και νίφτηκα και βλέπω”». Οι Φαρισαίοι, όπως θα θυμόμαστε από προηγούμενες μελέτες, ήταν οι θρησκευτικοί ηγέτες των Εβραίων. Αυτοί είχαν συνεννοηθεί μεταξύ τους ότι αν κάποιος ομολογήσει ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, να τον πετάξουν έξω από τη συναγωγή (εδ. 22). Εσκεμμένα, λοιπόν, είχαν κλείσει τα μάτια τους στην αλήθεια και κατά συνέπεια ήταν αδύνατον τώρα να τη διακρίνουν αφού είχαν τυφλωθεί από προκατάληψη. Το αντικείμενο εδώ ήταν διπλό. Να ακυρώσουν το θαύμα ως ανάξιο και να εκφοβίσουν εκείνον ο οποίος είχε γίνει θέμα συζήτησης.

Προσέξτε την ερώτηση. Οι Ιουδαίοι ρώτησαν το ζητιάνο πώς απέκτησε το φως του και όχι Ποιος ήταν Εκείνος που με τόση ευσπλαχνία τον είχε ευλογήσει. «Εκείνος τους είπε: Έβαλε πηλό επάνω στα μάτια μου και νίφτηκα και βλέπω». Ο φωτισμένος ζητιάνος δίνει μια ειλικρινή και γεμάτη θάρρος απάντηση στους εχθρούς του Χριστού. Πίσω απ’ όλους αυτούς τους σκληρούς, δεν είναι δύσκολο να διακρίνει κανείς το Μεγάλο εχθρό της ψυχής. Τα όπλα του Σατανά είναι άνθρωποι όλων των τάξεων. Μεταχειρίζεται από τον πιο απλό μέχρι τον πιο μεγάλο θρησκευτικό ηγέτη για να πετύχει το σκοπό του. Όλα όμως τα βέλη του εχθρού αποκρούονται από την ασπίδα της πίστης με την οποία ο Κύριος ντύνει τα παιδιά Του.

16 «Έλεγαν λοιπόν μερικοί από τους Φαρισαίους: “Ο άνθρωπος αυτός δεν είναι σταλμένος από το Θεό, αφού δεν τηρεί το Σάββατο”». Η πνευματική τους φτώχεια δεν τους επιτρέπει να διακρίνουν πότε πρέπει να γίνεται νόμιμα ένα καλό έργο ανάγκης και ελέους και πότε όχι. Η Παλιά Διαθήκη τους μιλούσε ότι το Σάββατο είχε γίνει για τον άνθρωπο και όχι ο άνθρωπος για το Σάββατο. Σκοπός του Σαββάτου ήταν για το όφελος της ψυχής του ανθρώπου και το

καλό του σώματός του. Έτσι, η ενέργεια των Ιουδαίων εκθέτει την άγνοιά τους σε μεγάλο βαθμό και φανερώνει την πνευματική τους παραφροσύνη.

«Άλλοι, πάλι, έλεγαν: Μα πώς μπορεί ένας αμαρτωλός άνθρωπος να κάνει τέτοια θαύματα; Έτσι υπήρχε διχογνωμία μεταξύ τους». Ο Ιησούς πολλές φορές έφερε διχογνωμία ανάμεσα στους ανθρώπους. Έτσι οι άνθρωποι αναγκάζονταν να πάρουν μέρος μαζί Του ή εναντίον Του. 17 «Ξαναλένε τότε στον τυφλό: “Εσύ, που σου άνοιξε τα μάτια σου, τι λες γι’ αυτόν;”. Κι εκείνος είπε: “Είναι προφήτης”». Η πίστη του ζητιάνου προκαλείται στα ανοιχτά. Πρέπει να ομολογήσει ή να αρνηθεί δημόσια το Χριστό. Αλλά ούτε υποχώρησε ούτε αποκρίθηκε, και με θάρρος απαντάει: «Αυτός είναι προφήτης». Ήταν η έκφραση του Θεού. Ήταν το στόμα του Θεού. Πρώτα είχε πει ότι «Ένας άνθρωπος που ονομαζόταν Ιησούς, τον είχε θεραπεύσει» (εδ. 11), αλλά τώρα που Τον είχε κάνει δικό Του, ομολογεί ότι ο λόγος Του ήταν Θεός, και πως ο ίδιος ήταν Προφήτης. Αυτό δείχνει ότι όσο πιο πολύ μένει ο πιστός κοντά στο Χριστό, τόσο περισσότερο φως παίρνει. Με άλλα λόγια, «Σ’ αυτόν που έχει λίγο φως θα του δοθεί κι άλλο» (Λουκά 8:18).

18 «Μα οι Ιουδαίοι δεν πίστεψαν τελικά πως αυτός ήταν τυφλός και απέκτησε το φως του, ώσπου φώναξαν τους γονείς του ανθρώπου που απέκτησε το φως του». Ένα υπέροχο θαύμα είχε γίνει και οι Ιουδαίοι ήταν αποφασισμένοι να μην το πιστέψουν. Η μαρτυρία του τυφλού, μέσα στην καρδιά του οποίου ο Θεός είχε κάνει το θαύμα Του, δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα. Συνεχίζει να δίνει τη μαρτυρία του γεμάτος ζήλο κι ελπίδα, πως γρήγορα οι άνθρωποι γύρω του θα πάρουν το ίδιο έλεος, την ίδια χάρη. Τη χάρη της σωτηρίας. Δεν περνάει όμως πολύς καιρός που δοκιμάζει απογοητεύσεις. Βλέπει την απιστία των ανθρώπων και η καρδιά του λυπάται για τις τόσες ψυχές που χάνονται γύρω του. Τώρα καταλαβαίνει ότι είναι αδύναμος και μόνον ένα θαύμα ελέους μπορεί να τους σώσει. Ένα θαύμα που μόνον το Άγιο Πνεύμα μπορεί να κατεργασθεί στις καρδιές και το νου όλων αυτών των ανθρώπων. Η ακέραια χριστιανική ζωή μας μαζί με τις προσευχές μας μπορεί να βοηθήσουν.

19 «Και τους ρώτησαν: “Αυτός είναι ο γιος σας, που εσείς λέτε πως γεννήθηκε τυφλός; Πώς γίνεται λοιπόν και τώρα βλέπει;”». Μια τελευταία ίσως προσπάθεια γίνεται από την πλευρά των ανθρώπων που ζούσαν με το κατεστημένο. Δεν τα κατάφεραν να εκφοβίσουν το νέο ούτε να αντιμετωπίσουν τους διαπληκτισμούς που αντιμετώπιζαν και τώρα αποφάσισαν να καλέσουν τους γονείς του ζητιάνου. Αν μπορούσαν να τους πείσουν να αρνηθούν το γεγονός ότι ο γιος τους δεν είχε γεννηθεί τυφλός, τότε το θαύμα θα ακυρωνόταν. Με το θέμα αυτό κατά νου, επικρίνουν τους γονείς του ζητιάνου.

Από την άλλη πλευρά, ο Σατανάς προσπαθεί να διαψεύσει τη μαρτυρία του νέου χριστιανού με το να πείσει τους συγγενείς να μιλήσουν εναντίον του. Αυτή δυστυχώς είναι η κατάσταση που πολλές φορές αντιμετωπίζει ένα νεογέννητο παιδί στο Χριστό. Όλοι όσοι δεν έχουν πάρει Πνεύμα Θεού, προσπαθούν να σβήσουν το φως του Θεού που βρίσκεται μέσα μας με παντίους τρόπους.

20, 21 «Τους αποκρίθηκαν οι γονείς του: “Ξέρουμε ότι αυτός είναι ο γιος μας και ότι γεννήθηκε τυφλός. Μα πώς βλέπει τώρα δεν το ξέρουμε, ή ποιος άνοιξε τα μάτια του εμείς δεν το ξέρουμε. Δεν είναι ανήλικος ο ίδιος, αυτόν να ρωτήσετε. Θα σας μιλήσει ο ίδιος για λογαριασμό του”». Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που πιστεύουν πως αν ζούσαν την εποχή της δημόσιας διακονίας του Κυρίου μας, η απιστία τους θα τους είχε αφήσει και θα είχαν σωθεί.

Πόσο λίγο όλοι αυτοί γνωρίζουν την πραγματική φύση και την έδρα της απιστίας και πόσο λίγο έχουν σχετιστεί με τα τέσσερα Ευαγγέλια. Ο Κύριός μας είπε ξανά και ξανά ότι θα στείλει το πολυσύνθετο εκείνο αγαθό, το Άγιο Πνεύμα, που θα είχε τα πιο θαυμαστά αποτελέσματα, αλλά το μεγαλύτερο ποσοστό των ανθρώπων που βρισκόταν εκεί, δεν έκανε τίποτε άλλο, από το να παίρνει μέρος σε έναν προσωρινό ενθουσιασμό. Αυτό γινόταν και στην περίπτωση αυτή εδώ. Ακόμα και οι γονείς του τυφλού δεν πίστεψαν στο Χριστό. Φαίνεται ότι φοβόντουσαν τους ανακριτές τους και πως η απάντησή τους δεν μπέρδεψε τους Φαρισαίους.

22 «Τα είπαν αυτά οι γονείς του, γιατί φοβούνται τους Ιουδαίους, επειδή οι Ιουδαίοι ήταν κιάλας συνεννοημένοι, αν κανείς παραδεχτεί πως αυτός είναι ο Χριστός, να αποβάλλεται από τη συναγωγή». Οι θρησκευτικοί ηγέτες αντιπροσώπευαν μια μεγάλη μερίδα ανθρώπων. Έτσι δυστυχώς είναι δεμένοι οι άνθρωποι μεταξύ τους και με κλειστά μάτια και αφτιά ακολουθούν τις ηγεσίες. Αυτοί όμως που δε φοβούνται τίποτε, είναι αυτοί που φοβούνται το Θεό, και καθημερινά του φωνάζουν να τους στέλνει το φόβο Του.

Οι Ιουδαίοι ήταν προκατειλημμένοι και αποφασισμένοι να μην πιστέψουν στις μαρτυρίες κανενός. Και όταν οι άνθρωποι βρίσκονται σκόπιμα σ' αυτή την ψυχική διάθεση, τότε όλοι όσοι βρεθούν στους δρόμους τους κινδυνεύουν. Η ιστορία του Στέφανου επιβεβαιώνει ό,τι διαβάσαμε (Πράξεις 9:57).

23 «Γι' αυτό είπαν οι γονείς του: “Δεν είναι ανήλικος, ρωτήστε τον ίδιο”». Ο νέος αυτός θα έλεγε κανείς ότι περίμενε να δει τους γονείς του γεμάτους ευγνωμοσύνη όταν άνοιξαν τα μάτια του γιου τους και ότι θα σέκονταν στο πλευρό του, αλλά δυστυχώς είχε πολύ λίγη βοήθεια. Φαίνεται, μάλιστα, να είναι αδιάφοροι μπροστά στην αλλαγή του. Γι' αυτό δεν πρέπει ποτέ να εμπιστευόμαστε τη σάρκα (Φιλ. 3:3), αλλά τον Κύριο που ποτέ δεν μας εγκαταλείπει.

24 «Φώναξαν, λοιπόν, για δεύτερη φορά τον άνθρωπο που ήταν πρώτα τυφλός, και του είπαν: “Τον Θεό να δοξάσεις. Εμείς ξέρουμε πως ο άνθρωπος αυτός είναι αμαρτωλός”». Δημόσια συζήτηση ξέσπασε μεταξύ Φαρισαίων και του φτωχού αυτού ανθρώπου γύρω απ' το πρόσωπο του Χριστού. Οι Ιουδαίοι έλεγαν ότι «ο Χριστός είναι αμαρτωλός», κι αυτός έλεγε «είναι προφήτης». Αυτό είναι μια ενθάρρυνση για όλους εκείνους που έχουν κληθεί να δώσουν τη μαρτυρία τους για το Χριστό, να ανακαλύψουν με πόση επιμέλεια και θάρρος υπεράσπισε τη θέση του, σύμφωνα με την υπόσχεση του Κυρίου «ότι θα μας δοθεί άνωθεν την ώρα της δοκιμασίας το τι θα πούμε».

25 «Αποκρίθηκε τότε εκείνος και είπε: “Αν είναι αμαρτωλός, δεν το ξέρω. Ένα πράγμα ξέρω, πως, ενώ ήμουν τυφλός, τώρα βλέπω!”». Εάν κάνουμε μια μικρή σύγκριση στην απιστία και έχθρα που διέκρινε τους Φαρισαίους με το νεογέννητο στο Χριστό ζητιάνο, βλέπουμε την απλότητα και ειλικρίνεια που βρισκόταν στην καρδιά του νέου. Προσέξτε τα λόγια του: «Εάν είναι αμαρτωλός, δεν το γνωρίζω». Το κύρος της ομιλίας του φαίνεται να είναι αυτό: «Δεν πιστεύω να είναι αμαρτωλός, και δεν μπορώ να τον χρεώσω με κάτι τόσο βαρύ, αρνούμαι να συμφωνήσω μαζί σας». Στο προηγούμενο εδάφιο, οι Ιουδαίοι αναγκάζουν το νέο να ενωθεί μαζί τους και να αρνηθεί το Χριστό σαν αμαρτωλό. Αυτό ο ζητιάνος το αρνείται κατηγορηματικά. «Εάν είναι αμαρτωλός δεν το ξέρω, ένα πράγμα ξέρω, πως ήμουν τυφλός και τώρα βλέπω!». Ήταν σαν να τους έλεγε «η κατηγορία σας στο πρόσωπο του Χριστού είναι απαράδεκτη. Με εξετάζετε σε σχέση με αυτό που ο Χριστός έχει κάνει σε μένα και αρνούμαι να πάρω τη θέση σας και να καταφερθώ σε βάρος Του. Οι Ιουδαίοι δεν ενέδιδαν.

Προσπαθούσαν με διάφορους τρόπους να μεταπείσουν τον πρώην τυφλό να αλλάξει σκέψη. Εκείνος όμως όσο τον πίεζαν τόσο διαλαλούσε το γεγονός της σωτηρίας του. Ότι τα μάτια του τώρα ήταν ανοιχτά δεν ήταν κάτι που θα μπορούσε τώρα να αμφισβητηθεί, γιατί ήταν ολοφάνερο. Όλοι οι καβγάδες και οι επιθέσεις που του έκαναν οι Ιουδαίοι δεν τον τράνταζαν. Δεν είναι μόνο παράδειγμα θαυμασμού για το θάρρος και την ειλικρίνειά του, αλλά πρέπει να ζητάμε από τον Κύριο να μας δίνει τη χάρη Του να Τον μιμούμεθα.

«Ένα πράγμα ξέρω, πως ήμουν τυφλός και τώρα βλέπω». Τα λόγια αυτά μπορεί να τα χρησιμοποιήσει κάθε αναγεννημένο παιδί του Θεού. Υπάρχουν πολλά πράγματα που ο νέος πιστός δε γνωρίζει. Υπάρχουν πολλά σημεία θεολογικά και προφητικά πάνω στα οποία δεν έχει φως, αλλά ένα πράγμα ξέρει, ότι τα μάτια της ψυχής του είναι ανοικτά. Αυτό το ξέρει γιατί είχε δει τον εαυτό του σαν ένα χαμένο αμαρτωλό. Έβλεπε τον επικείμενο κίνδυνο. Έβλεπε το καταφύγιο που η Θεία πρόνοια διέθετε από την επερχόμενη οργή. Έβλεπε την επάρκεια του Χριστού να τον σώσει. Μπορεί ένας άνθρωπος να μετανοήσει και να μην το ξέρει; Μπορεί κάποιος να πιστεύει στο Χριστό για τη σωτηρία της ψυχής του και να μην το ξέρει; Μπορεί να περάσει από το θάνατο στη ζωή, να ελευθερωθεί από τη δύναμη του σκότους και να μετατεθεί στη βασιλεία του αγαπημένου Γιου του Θεού και να μην το ξέρει; Οι άγιοι του Θεού είναι άνθρωποι που γνωρίζουν.

1)Γνωρίζουν Ποιον έχουν πιστέψει (Β΄ Τιμ. 1:12).

2)Γνωρίζουν ότι ο Λυτρωτής ζει (Ιώβ 19:26).

3)Γνωρίζουν ότι έχουν περάσει από το θάνατο στη ζωή (Α΄ Ιωάν. 3:1).

4)Γνωρίζουν ότι τα πάντα συνεργούν προς το αγαθόν (Ρωμ. 8:28).

5)Γνωρίζουν πως όταν ο Κύριος εμφανιστεί θα είναι όμοιοι με Αυτόν (Α΄ Ιωάν. 3:2).

Η χριστιανοσύνη δεν διαπραγματεύεται με θεωρίες και υποθέσεις, αλλά με βεβαιότητες και πραγματικότητες. Μην αναπαύεσαι, φίλη ψυχή, έως ότου μπορείς και συ να πεις: «Ένα πράγμα ξέρω, ότι ήμουν τυφλός και τώρα βλέπω!».

26 «Τότε τον ξαναρώτησαν: “Τι σου έκανε; Πώς σου άνοιξε τα μάτια;”». Ήταν αδύνατον να πείσουν τον άνθρωπο αυτόν να αρνηθεί το θαύμα που ο Κύριος είχε κατεργασθεί επάνω στο σώμα του και την καρδιά του. Ήταν αδύνατο να τον φέρουν στο σημείο να διασκεδάσει μια ιδέα σαν αυτή που του συνιστούσαν οι Ιουδαίοι σε βάρος του Χριστού. Πίστευαν ότι από τις πολλές φορές που τον ρωτούσαν πάνω στο ίδιο θέμα, κάπου, κάποτε, θα έκανε λάθος και θα τον έπειθαν να αρνηθεί εκείνο που κατά τη γνώμη τους ήταν λαθεμένο κι έτσι θα μπορούσαν να δυσφημίσουν το θαύμα.

«Τι σου έκανε; Πώς σου άνοιξε τα μάτια;». Πώς ήρθε στο Χριστό ήταν μια δεύτερη αιτία. Πού ήσουνα αυτή την ώρα που ο Θεός σε επιστράτευσε, δεν είναι τόσο σημαντικό. Ένα πράγμα που έχει σημασία είναι αν ο Χριστός έχει ανοίξει τα αμαρτωλά μάτια της ψυχής σου. Αν σώθηκες στα κτήματα ή στην εκκλησία, ή όταν είχες κατεβεί στα γόνατα, ή όταν έκλαιγες στο κρεβάτι σου γιατί κι εκεί το βάρος της αμαρτίας ήταν πολύ βαρύ, μια τέτοια λεπτομέρεια έχει πολύ λίγη αξία. Η πίστη δεν ασχολείται με το πώς είχες απλώσει το χέρι σου να πάρεις το δώρο του Θεού, αλλά με το Χριστό τον Ίδιο.

27 «Εκείνος απάντησε: “Μα, σας το είπα πρωτύτερα αλλά δε δώσατε σημασία. Γιατί θέλετε να το ακούσετε πάλι; Μήπως θέλετε να γίνετε κι εσείς μαθητές του;”». Με ειλικρινή αγανάκτηση στρέφει στους ασυνείδητους ανακριτές και αρνείται να ξοδέψει άλλο χρόνο μαζί τους με το να επαναλαμβάνει εκείνα που τόσες φορές τους είχε πει. Είναι πραγματικά

δύσκολο να μιλάει κανείς για το Θεό με ανθρώπους των οποίων οι καρδιές είναι κλειστές. Ο μόνος τρόπος να υπερισχύσουμε σε μια τέτοια υπόθεση είναι να εκθέσουμε τη μωρία αυτών των ανθρώπων. Κι αυτό είναι που ο ζητιάνος έκανε εδώ. Απάντησε κατά τέτοιο τρόπο, που έκανε φανερή τη μωρία και απιστία των δικαστών.

28 «Τον περιγέλασαν τότε και είπαν: “Εσύ είσαι μαθητής εκείνου. Εμείς είμαστε μαθητές του Μωυσή”». Οι Ιουδαίοι, ανίκανοι να ικανοποιήσουν το αίτημά τους, καταφεύγουν σε εξυβρίσεις. Κι αυτή είναι συνήθως η καταφυγή των ηττημένων αντιπάλων. Όταν ακούς ανθρώπους να προσφωνούν τους αντιπάλους τους με άσχημα ονόματα, αυτό είναι ένα βέβαιο σημάδι ότι ο σκοπός τους έχει αποτύχει.

«Εσύ είσαι μαθητής εκείνου. Εμείς είμαστε μαθητές του Μωυσή». Οι κοσμικοί άνθρωποι έχουν δυσκολία να αναγνωρίσουν έναν αγνό μαθητή του Κυρίου. Ο άνθρωπος αυτός δεν έχει ούτε τυπικά παραδεχθεί ότι ήταν μαθητής Του. Οι Ιουδαίοι, όμως, δεν είχαν τώρα καμιά δυσκολία να αποφασίσουν ότι ήταν μαθητής Του. Η όλη συμπεριφορά του ήταν τόσο διαφορετική από εκείνη τη μεγάλη δουλοπρέπεια που ήταν συνηθισμένοι να δέχονται από τους ακολούθους τους, και η σοφία με την οποία είχε δώσει όλες τις απαντήσεις τον χαρακτηρίζουν ως έναν που είχε διδαχθεί από το Θεάνθρωπο.

Έτσι είναι και σήμερα. Οι πραγματικοί χριστιανοί δε χρειάζονται αφίσες κολλημένες στα στήθια τους για να μας πουν ότι ανήκουν στο Χριστό. Εάν περπατώ σαν παιδί φωτός, οι άνθρωποι γρήγορα θα αναφωνήσουν: «Εσύ είσαι μαθητής Του!». Κύριε, βοήθησέ μας να μπορούμε κι εμείς να δίνουμε μια αγνή μαρτυρία, όπως έκανε ο καλός ζητιάνος.

«Εμείς είμαστε μαθητές του Μωυσή». Πλήθη ανθρώπων ψάχνουν να καλυφθούν πίσω από μεγάλες προσωπικότητες. Πολλοί πιστεύουν ότι είναι παιδιά του Χρυσόστομου, πράγμα που θα έκανε τον ίδιο τον Χρυσόστομο να νιώθει ντροπή. Προσπαθούν να κατατάξουν τον εαυτό τους κάπου, γιατί έτσι έχουν την ψευδαίσθηση ότι είναι ασφαλείς. Άλλο είναι να λέμε ότι είμαστε μαθητές κι άλλο να το δείχνουμε με τη ζωή μας.

29 «Εμείς ξέρουμε πως στο Μωυσή έχει μιλήσει ο Θεός, ενώ γι' αυτόν δεν ξέρουμε από πού κατάγεται». Μια τέτοια γνώση ήταν καθαρώς διανοητική, κάτι που λατρεύουν σαν μια θρησκευτική παράδοση που έρχεται από γενιά σε γενιά, αλλά που ποτέ δε συγκίνησε τις καρδιές τους, ούτε επηρέασε τη ζωή τους.

Και αυτή είναι η πραγματική δοκιμή του πιστού ανθρώπου. Ένα δόγμα που αντιμετωπίζεται διανοητικά δεν μετράει, αφού έχει αποτύχει να διαπλάσσει τη ζωή εκείνου που το ομολογεί. Μπορεί να θεωρώ τη Βίβλο σαν το εμπνευσμένο και αλάθητο λόγο του Θεού, και να είμαι έτοιμος να υπερασπίσω το θεμελιώδες άρθρο της πίστης ή και να υπερηφανεύομαι στην πνευματική μου ακεραιότητα, όπως οι Ιουδαίοι, αλλά αν δεν ξέρω τι θα πει να τρέμω το λόγο και αν η ζωή μου δεν είναι ρυθμισμένη σύμφωνα με τις οδηγίες Του, τότε πρέπει να προσέξω μήπως όλο αυτό το διανοητικό φως με καταδικάσει περισσότερο.

«Όσο γι' αυτόν τον άνθρωπο, δεν ξέρουμε από πού κατάγεται». Η ομολογία αυτού του ανθρώπου και οι μαρτυρίες των γονιών του δεν ήταν αρκετές για τους Ιουδαίους να πιστέψουν. Με το να ακούν τις ομολογίες των αγίων του Θεού, οι αμαρτωλοί δεν μπορεί να αναγεννηθούν, όπως η περιγραφή ενός φαγητού που κάποιος έφαγε, δεν μπορεί να θρέψει έναν πεινασμένο άνθρωπο. Η περίπτωση όμως αυτή εδώ του τυφλού ζητιάνου είναι διαφορετική. Η πίστη του ήταν σαν αποτέλεσμα να γίνει το προσωπικό αντικείμενο να δοξαστεί ο Θεός. Κανένας άνθρωπος δε σώθηκε από τις μαρτυρίες των ανθρώπων. Και τούτο

γιατί «η πίστη έρχεται με την ακοή του κηρύγματος και το κήρυγμα είναι ο λόγος του Θεού» (Ρωμ. 10:17).

30 «Αποκρίθηκε ο άνθρωπος και τους είπε: “Μα, ακριβώς αυτό είναι το καταπληκτικό, ότι εσείς δεν ξέρετε καν από πού είναι, κι όμως αυτός μου άνοιξε τα μάτια!”». Ήταν σαν να τους έλεγε: «Εσείς που ομολογείτε ότι είστε οι αρμόδιοι να οδηγήσετε τους ανθρώπους σε όλα τα σημεία, έχετε σκοτάδι πάνω σ’ αυτό το θέμα». Μπορεί να είναι ένας φτωχός ζητιάνος και σαν τέτοιος να είναι αποκομμένος από όλες τις ευκαιρίες που θα μπορούσε να απολαύσει, αυτό όμως δε λέει ότι δεν ήξερε κάτι περισσότερο από αυτούς. Ήξερε ότι ο Χριστός ήταν από το Θεό (εδ. 33).

Πόσο αληθινό είναι ότι ο Θεός αποκαλύπτει πράγματα σε νήπια στο Χριστό, τα οποία αποκρύπτει από σοφούς και συνετούς. Σοφοί, βέβαια, μέσα στη δική τους αλαζονεία. Τίποτε δεν τυφλώνει την καρδιά περισσότερο από τον εγωισμό.

31 «Και ξέρουμε, βέβαια, ότι αμαρτωλούς ο Θεός δεν ακούει, αλλά αν κανείς είναι θεοσεβής και εκτελεί το θέλημά του, αυτόν τον ακούει». Ξέρουμε ότι ο Θεός ακούει τους αμαρτωλούς, αλλά τα λόγια αυτά ο ζητιάνος τα στρέφει σε βάρος των Ιουδαίων, γιατί μια τέτοια έκφραση ήταν κάτι που τους ευνοούσε. Αν ρίξουμε μια ματιά στη Γραφή, θα δούμε ότι ο Θεός άκουσε την κραυγή του Ισμαήλ (Γεν. 21:17). Άκουσε τους στεναγμούς των παιδιών του Ισραήλ (Έξοδος 2:24). Και απάντησε στην προσευχή του σκληρού Μανασσή και τον ελέησε (Β’ Χρον. 33:10-13).

«Ξέρουμε ότι ο Θεός δεν ακούει τους αμαρτωλούς». Αυτά τα λέει ο ζητιάνος στους Ιουδαίους. Είναι η δεύτερη φορά που στρέφει τα λόγια τους σε βάρος τους. Εάν ο Χριστός ήταν παρείσακτος, όπως ισχυρίζονταν, τότε πώς έγινε να τον βοηθήσει ο Θεός να κάνει ένα τέτοιο θαύμα;

32 «Από τη δημιουργία του κόσμου κι εδώ δεν ξανακούστηκε να έχει ανοίξει κανείς τα μάτια κάποιου που γεννήθηκε τυφλός!». Αυτή ήταν η απάντησή του στους μαθητές του Μωυσή. Τους υπενθυμίζει ότι ένα τέτοιο θαύμα δεν είχε γίνει ποτέ μέχρι τότε. Ούτε ο Μωυσής είχε ανοίξει κάποιου τα μάτια, ούτε οι προφήτες. Αυτό ήταν κάτι που μόνον ο Ιησούς έκανε!

33 «Αν αυτός δεν προερχόταν από το Θεό, τίποτε δε θα μπορούσε να κάνει». Ο ζητιάνος ήταν τώρα προικισμένος με σοφία Θεού, κάτι που οι διαβασμένοι εκείνοι Ιουδαίοι δεν είχαν ποτέ τους γνωρίσει. Μα και πόσες φορές δε συναντάμε πράγματα στη Γραφή που μας αφήνουν άφωνους. Το Εβραϊάκι, για παράδειγμα, που ήταν κλεισμένο στα κάτεργα της φυλακής, κι όχι οι σοφοί άνθρωποι της Αιγύπτου, ήταν ο μόνος που ερμήνευσε το όνειρο του Φαραώ. Ο Δανιήλ, όχι οι σοφοί Βαβυλώνιοι, ερμήνευσε τη μυστήρια γραφή που ήταν στους τοίχους του Βελσιαζάρ παλατιού. Αγράμματοι ψαράδες, όχι γραμματείς, εκλήθησαν στην εμπιστοσύνη του Σωτήρα. Έτσι, εδώ ένα στόμα και σοφία Θεού είχε δοθεί στα νήπια που ανήκουν στο Χριστό, τα οποία οι διδάκτορες του Συνεδρίου δεν μπορούσαν να αντιμετωπίσουν.

34 «Αποκρίθηκαν εκείνοι: “Εσύ γεννήθηκες βουτηγμένος ολόκληρος μέσα σε αμαρτίες, και διδάσκεις εσύ εμάς;” Και τον πέταξαν έξω». Οι άνθρωποι αυτοί ήταν τρομερά αυθάδεις να δεχθούν κάτι από το φτωχό ζητιάνο. Είχαν καθίσει σε μεγάλα θρανία και διδαχθεί από τους καλύτερους δασκάλους. Έτσι πίστευαν ότι θα έπεφτε η αξιοπρέπειά τους αν μάθαιναν από ένα μαθητή του Χριστού, όπως έβλεπαν τον αθώο ζητιάνο.

Και πόσοι κήρυκες δεν κάνουν το ίδιο και σήμερα. Γεμάτοι εγωισμό, φουσκωμένοι από τη μόρφωσή τους, ξεχνούν ότι ένας λαϊκός μπορεί να έχει το φως που τους λείπει και το οποίο

θα μπορούσε να τους στηρίξει και επαναφέρει. Ας αφήσουμε τους πνευματικά διδαγμένους λαϊκούς να μας βοηθήσουν στο έργο του Κυρίου κι ας αποβάλλουμε εκείνο που πιστεύουμε για τον εαυτό μας και τη μόρφωσή μας. Γιατί τίποτε δεν είναι δικό μας. Ότι έχουμε, μας έχει δοθεί.

«Και τον πέταξαν έξω». Ένας χαρούμενος άνθρωπος, του οποίου τα μάτια είχαν ανοίξει κι ακολουθούσε πιστά το φως του Θεού, βρίσκεται έξω από την Ιουδαϊκή εκκλησία κι αποκομμένος από όλα τα προνόμια της πολιτείας. Είχε γίνει το αντικείμενο περιφρόνησης και χλευασμού. Οι εκκλησιαστικοί τύραννοι δε σταμάτησαν. Εκατομμύρια άνθρωποι από τότε μέχρι σήμερα έχουν καταδικαστεί, φυλακιστεί, τιμωρηθεί και εκτελεστεί, γιατί δεν ακολούθησαν τις ανθρώπινες συνήθειες.

Αν αυτό συμβαίνει σε σένα, φίλη ψυχή, θα πρέπει να χαίρεσαι και να θυμάσαι ότι εδώ είμαστε ξένοι και παρεπίδημοι, η πατρίδα σου είναι ο ουρανός από τη στιγμή που αποφάσισες να ρυθμίσεις τη ζωή σου σύμφωνα με τη διδασκαλία του Θεού, που έρχεται σε αντίθεση με τις ανθρώπινες διδασκαλίες. Μάζες ανθρώπων από την ημέρα που πάντρεψαν την εκκλησία του Θεού με την πολιτεία, έχουν πάρει στραβό δρόμο. Έγιναν αιρετικοί.

Οι πνευματικά τυφλοί

35 «Το άκουσε ο Ιησούς, ότι τον πέταξαν έξω, κι αφού τον βρήκε του είπε: “Εσύ πιστεύεις στο Γιο του Θεού;”». Δεν πρόλαβαν καλά - καλά οι Ιουδαίοι να πετάξουν έξω από το ναό το ζητιάνο που τον αναζήτησε και βρήκε ο Σωτήρας. Εκείνοι που τιμούν το Θεό, τιμούνται από το Θεό. Ο ζητιάνος προχωρούσε πιστά, παρόλο που το πνευματικό του φως ήταν πολύ λίγο. Επρόκειτο όμως να του δοθεί περισσότερο. Η συμπόνια του Χριστού είναι πολύ μεγάλη. Ήξερε το βάρος που σήκωνε εκείνη η νεογέννητη ψυχούλα, που μόλις είχε ανοίξει τα μάτια της και πόση βοήθεια χρειαζόταν να στηριχθεί. Τον ενθάρρυνε με φιλεύσπλαχνα λόγια. Του αποκάλυψε τον εαυτό Του, όπως είχε κάνει με τη Σαμαρείτισσα. Του ομολόγησε τη θεότητά Του. Παρουσίασε τον εαυτό Του, στην Ύψιστη δόξα Του ως «ο Γιος του Θεού».

«Το άκουσε ο Ιησούς, ότι τον πέταξαν έξω, κι αφού τον βρήκε του είπε: “Εσύ πιστεύεις στο Γιο του Θεού;”». Δεν πρόλαβαν καλά-καλά οι Ιουδαίοι να πετάξουν έξω από το ναό το ζητιάνο που τον αναζήτησε και βρήκε ο Σωτήρας.

Ένα πράγμα που παρατηρούμε και θα πρέπει να δώσουμε πολλή σημασία, είναι ότι την αλήθεια, δεν τη δέχεται το ανθρωπο-καμωμένο σύστημα εκκλησιών. Έτσι ο Κύριος αποκαλύπτει τον εαυτό Του σε αυτούς που βρίσκονται έξω απ’ τον οργανωμένο Ιουδαϊσμό και στη συνέχεια έξω από τις ανθρωπο-καμωμένες εκκλησίες που δέχονται μόνο ένα μικρό μέρος της διδασκαλίας Του. Το λειτούργημα είναι του Αγίου Πνεύματος, που παίρνει τα πράγματα του Χριστού και μας τα αποκαλύπτει. Ο Θεός ποτέ δεν τιμά αυτούς που δεν Τον τιμούν. Γι’ αυτό πρέπει να φύγουμε από ανάμεσά τους, κι ο Χριστός θα μας δεχθεί (Β’ Κορ. 6:17). Δεν πρέπει να παραμένουμε στο Λαοδίκειο σύστημα, γιατί ο Χριστός θα μας ξεράσει από το στόμα Του (Αποκ. 3:16). Όποιο και να είναι το χάσιμό μας εγκαταλείποντας τις κοσμικές εκκλησίες, ο Χριστός θα το αντικαταστήσει με άπειρες ευλογίες, όπως έκανε και με τον τυφλό ζητιάνο.

36 «Εκείνος αποκρίθηκε: “Και ποιος είναι, Κύριε, για να πιστέψω σ’ αυτόν;”». Είναι όμορφο να προσέξει κανείς το πνεύμα αυτού του ανθρώπου στην παρουσία του Χριστού. Όταν ήταν

ενώπιον του Ιουδαϊκού Συνεδρίου, ήταν τολμηρός, αλλά τώρα που είναι ενώπιον του Γιου του Θεού, είναι πράος και ταπεινός. Τον βλέπουμε να προσφωνεί το Χριστό «Κύριο». Αυτή είναι η πορεία του τυφλού ταξιδιώτη σ' αυτή τη ζωή, έως ότου ανοίξουν τα μάτια του και περάσει από το σκοτάδι στο φως της ζωής που βρίσκεται στο Σωτήρα Χριστό.

37 «Ο Ιησούς του είπε: “Είναι αυτός, που, και τον έχεις δει, και μιλάει τώρα μαζί σου”». Ο Ιησούς τώρα συστήνεται στον άνθρωπο ως «Γιος του Θεού»! Δεν ήταν ένας απλός άνθρωπος που του είχε δώσει την όρασή του και κάνει ό,τι ήταν αδύνατον στη ζωή του, αλλά ο Γιος του Θεού τον Οποίο έβλεπε και ο Οποίος συζητούσε τώρα μαζί του.

38 «Τότε εκείνος είπε: “Πιστεύω, Κύριε!”. Και τον προσκύνησε». Η όμορφη αυτή ιστορία μας ερμηνεύει την εμπειρία κάθε ψυχής που σώζεται με τη χάρη του Κυρίου. Πρώτα βλέπουμε την ταλαιπωρία και ανικανότητα του ανθρώπου έως ότου έρθει στο Χριστό που με την υπερφυσική ενέργειά Του, του χορηγείται φως που στερείται στη φυσική του ζωή. Έπειτα του δίδεται η ευκαιρία να ομολογήσει το έργο που ο Θεός κατεργάστηκε μέσα στη ζωή του. Αφού περάσει από αυστηρές δοκιμασίες από τους εχθρούς του Κυρίου, δίνει μια θαυμάσια ομολογία. Αρνήθηκε την υποστήριξη των γονιών του. Καταγγέλθηκε από τους θρησκευτικούς ηγέτες και με τόλμη τους απάντησε, σύμφωνα με το φως που είχε. Αναστάτωσε τους αντιπάλους του, οι οποίοι τον εξύβρισαν. Όταν ομολόγησε ότι ο Χριστός ήταν Θεός, τον πέταξαν έξω από το θρησκευτικό σύστημα της ημέρας του. Τον βρήκε ο Σωτήρας και τον διδάσκει ό,τι χρειάζεται να γνωρίζει γύρω από το Χριστό, κι εκείνος κατεβαίνει στα γόνατα και με ευλάβεια Τον προσκυνά!

39 «Είπε τότε ο Ιησούς: “Για απόδοση δικαιοσύνης ήρθα εγώ στον κόσμο τούτο, ώστε, όσοι δε βλέπουν ν' αποκτήσουν το φως τους, κι όσοι βλέπουν να καταστούν τυφλοί”». Πώς μπορεί να συμβαίνει κάτι τέτοιο, αφού ο Ιησούς είχε έρθει να βρει και να σώσει το απολωλός; Ο ίδιος μας δίνει την απάντηση της καταδίκης. Η έννοια είναι η εξής: Ο σκοπός της αποστολής Του ήταν η σωτηρία. Η ηθική επιρροή της ζωής Του ήταν η καταδίκη. Δεν έκρινε κανέναν και ταυτόχρονα καταδίκασε τους πάντες.

40, 41 «Τα άκουσαν, λοιπόν, αυτά μερικοί από τους Φαρισαίους που ήταν μαζί του, και του είπαν: “Μήπως είμαστε κι εμείς τυφλοί;”. Ο Ιησούς τους απάντησε: “Αν ήσασταν τυφλοί, δε θα είχατε αμαρτία. Τώρα όμως λέτε: Εμείς βλέπουμε! Γι' αυτό, λοιπόν, η αμαρτία σας περιμένει”». Την απάντηση σ' αυτό εδώ το σημείο μας τη δίνει το 15ο κεφάλαιο του Ιωάννη, εδάφια 22-24: «Αν δεν είχα έρθει και δεν τους είχα μιλήσει, δε θα τους βάραινε αμαρτία. Μα τώρα δεν έχουν πια προσχήματα για την αμαρτία τους. Όποιος μισεί εμένα, και τον Πατέρα μου μισεί. Αν δεν είχα κάνει ανάμεσά τους τα έργα, τα οποία κανένας άλλος δεν είχε κάνει, δε θα τους καταλογιζόταν αμαρτία. Τώρα, όμως, και έχουν δει και έχουν μισήσει κι εμένα και τον Πατέρα μου».

Επομένως, η απλή έννοια των λόγων του Χριστού στους Φαρισαίους είναι αυτή: «Εάν είχατε λίγη αντίληψη της τύφλωσης που σας δέρνει κι επιθυμούσατε πραγματικά φως, εάν παίρνατε αυτό το μέρος ενώπιόν Μου, η σωτηρία θα ήταν δική σας και καμιά κατηγορία δε θα σας επιβάρυνε. Αλλά, λόγω της υπερηφάνειάς σας, της αυτάρκειάς σας και της αυτοπεποίθησής σας, που σας κάνουν να αρνείσθε να αναγνωρίσετε την καταστραμμένη κατάστασή σας, η ενοχή σας παραμένει». Ο τυφλός που τώρα βλέπει, αντιπροσωπεύει όλους αυτούς που δέχονται τη δικαστική απόφαση του Θεού για τη χαμένη κατάσταση του ανθρώπου. Οι

δικαιοφανείς Φαρισαίοι που αρνήθηκαν να υποκλιθούν στην απόφαση του Κυρίου που ήταν ήδη καταδικασμένοι (3:18) συνέχισαν στην τύφλωσή τους και την αμαρτία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

1, 2 «Σας λέω, και σας το τονίζω, πως όποιος δεν μπαίνει στο μαντρί των προβάτων από την πόρτα, αλλά περνάει από αλλού, είναι κλέφτης και ληστής. Όποιος όμως μπαίνει από την πόρτα, είναι βοσκός των προβάτων». Το μαντρί εδώ δεν είναι ο Ουρανός, γιατί εκεί δεν μπορούν να μπουν κλέφτες και ληστές. Ούτε είναι η εκκλησία, όπως μερικοί υποθέτουν, γιατί ο Ποιμένας δεν οδηγεί το ποίμνιό του έξω απ' αυτό, όπως κάνει σ' αυτή τη στάνη (εδάφιο 3). Όχι. Η μάντρα των προβάτων αποκαλύπτει τον Ιουδαϊσμό – μέσα στον οποίο μερικοί εκλεκτοί του Θεού έπρεπε τότε να βρεθούν – και η αντίθεση που φαίνεται στα πρώτα εδάφια είναι μεταξύ του Αληθινού Ποιμένα και των ψευδοποιμένων, δηλαδή μεταξύ του Χριστού και των Φαρισαίων. Η πόρτα αυτή εδώ δεν πρέπει να συγχέεται με τη Θύρα των προβάτων του εδαφίου 9.

Εδώ, στο εδάφιο 1, είναι απλώς αντιπαραβολή από του να μπαίνουμε μέσα με κάποιον άλλο τρόπο. Δηλώνει, τότε, το νόμιμο τρόπο της εισόδου για τον Ποιμένα στα πρόβατά Του που περίμενε να βρεθούν στον Ιουδαϊσμό.

«Όποιος όμως μπαίνει από την πόρτα, είναι βοσκός των προβάτων». Η απλή έννοια αυτού του εδαφίου είναι ότι ο Χριστός παρουσίασε τον εαυτό Του στην Ισραηλία με νόμιμο τρόπο. Ο ερχομός Του ήταν σε απόλυτη συμφωνία με την Αγία Γραφή. Είχε γεννηθεί από Παρθένο, από ανθρώπους της διαθήκης του Θεού, Ιουδαϊκής οικογένειας, στη βασιλική πόλη της Βηθλεέμ. Είχε ακόμα υποβληθεί σε όλα όσα απαιτούσε ο Θεός από έναν Ισραηλίτη. Είχε γεννηθεί κάτω απ' το νόμο (Γαλ. 4:4). Είχε περιτμηθεί την όγδοη ημέρα (Λουκά 2:21) και, κατά συνέπεια, με τον καθαρισμό της μητέρας Του, τον παρουσίασε ενώπιον του Θεού στο ναό (Λουκά 2:22).

3 «Σ' αυτόν ο φύλακας ανοίγει την πόρτα και τα πρόβατα αναγνωρίζουν τη φωνή του, και φωνάζει τα δικά του τα πρόβατα ένα ένα με το όνομά τους και τα βγάζει για βοσκή». Ο θυρωρός ήταν εκείνος που εγγυώταν για τον ποιμένα και τον παρουσίαζε στα πρόβατα. Όσο για την ταυτότητα του θυρωρού, σ' αυτήν την παροιμία δεν υπάρχει αμφιβολία. Η απευθείας παραπομπή ήταν για τον Ιωάννη το βαπτιστή που άνοιξε το δρόμο για τον Κύριο. Αυτός ήταν που συνέστησε τον Ποιμένα στην Ισραηλία. «Με σκοπό να τον φανερώσω στο λαό Ισραήλ ήρθα εγώ βαπτίζοντας στο νερό» (Ιωάννη 1:31). Ο θυρωρός εδώ σε μια πλατύτερη έννοια αντιπροσωπεύει το Πνεύμα το Άγιο, που επίσημα εγγυήθηκε για την ταυτότητα του Μεσσία και που τώρα παρουσιάζει το Σωτήρα σ' όλους τους εκλεκτούς του Θεού.

Τρία πράγματα που μπορούμε να σημειώσουμε είναι τα εξής: Πρώτον, μπαίνει στο μαντρί από την πόρτα και δεν πήδηξε τους τοίχους όπως κάνουν οι κλέφτες και οι ληστές. Δεύτερον, εισέρχεται από την πόρτα που Του άνοιξε ο θυρωρός. Τρίτον, αποκαλύπτει τη φωνή Του και ανταποκρίνονται.

Τότε, πρέπει να αναγνωρίσουμε την πληρότητα και τελειότητα που και οι τρεις αυτές απαιτήσεις εκπληρώθηκαν απ' το Χριστό στη σχέση Του με το Ισραήλ, αποκαλύπτοντας έτσι τον εαυτό Του ότι Αυτός ήταν ο Αληθινός Ποιμένας.

Σημειώστε εδώ προσεκτικά τα προσόντα: Δεν καλεί τα πρόβατα με το όνομά τους, αλλά «φωνάζει τα δικά του τα πρόβατα με το όνομά τους». Τα δικά Του είναι εκείνα που Του έδωσε ο Πατέρας από αιωνιότητα. και όταν τα καλεί, όλα αυτά τα πρόβατα ακούνε τη φωνή Του κι έρχονται σ' Αυτόν, γιατί είναι γραμμένο: «Ό,τι μου δίνει ο Πατέρας σε μένα θα έρθει» (Ιωάν. 6:31). Τα πρόβατα αυτά ήταν οι εκλεκτοί του Θεού μέσα στην Ισραηλία. Η διακονία του Χριστού δεν ήταν για ολόκληρο το έθνος της Ισραηλίας, αλλά για τα χαμένα πρόβατα της Ισραηλίας. Το γεγονός ότι ο ερχομός Του δε συμπεριλάμβανε ολόκληρο το Έθνος της Ισραηλίας, φαίνεται καθαρά απ' το 26ο εδάφιο αυτού του κεφαλαίου που ο Ποιμένας των προβάτων λέει: «Εσείς όμως δεν πιστεύετε, γιατί δεν ανήκετε στα πρόβατα τα δικά μου». Τα πρόβατα που ο Χριστός καλούσε «δικά Του» στο χρόνο της γήινης διακονίας Του, ήταν οι εκλεκτοί του Θεού που οδήγησε έξω απ' τον Ιουδαϊσμό. Αυτό απεικονιζόταν – αξιοπρόσεκτα – από παλιά. Ο Μωυσής κράτησε το κοπάδι του πατέρα του σε άλλα βοσκοτόπια, κοντά στο βουνό του Θεού, μακριά απ' την Ισραηλία (Έξοδος 3:1).

4 «Κι όταν τα βγάζει τα πρόβατά του, βαδίζει ο ίδιος μπροστά απ' αυτά, και τα πρόβατα τον ακολουθούν, γιατί ξέρουν τη φωνή του». Ο Χριστός αρχίζει τη διακονία Του μέσα στο μαντρί του Ιουδαϊσμού, γιατί εκεί περίμενε να βρει τα εβραϊκά πρόβατά Του που ήταν ανακατωμένα με άλλα. κι απ' αυτά χρειαζόταν να χωριστούν, όταν ο αληθινός Ποιμένας εμφανιζόταν. Εκεί ακούγεται η φωνή Του να καλεί κοντά Του τα χαμένα πρόβατα του Οίκου του Ισραήλ. Καθώς ανταποκρίνονταν τα οδηγεί έξω απ' αυτό το μαντρί, να Τον ακολουθήσουν.

Καθώς τα καλεί, αυτά γνωρίζουν τη φωνή Του και Τον ακολουθούν!

Πιο όμορφη εικόνα απ' αυτή δεν υπάρχει. Τη βρίσκουμε σε πολλά σημεία των Ευαγγελίων. Όπως, στο Ματθ. 9:9, όταν ο Χριστός είδε κάποιον που ονομαζόταν Ματθαίος και τον φώναξε να τον ακολουθήσει. Όταν ο Ματθαίος αναγνώρισε τη φωνή του Ποιμένα, τινάχτηκε επάνω και Τον ακολούθησε. Στο Λουκά 19:5, όταν ο Χριστός φώναξε το Ζακχαίο με το όνομά του, εκείνος με χαρά ανταποκρίνεται στο κάλεσμά Του και Τον δέχεται. Στο 1:43 του Ιωάννη, καθώς ο Χριστός αναζητά τα πρόβατά Του, βρίσκει το Φίλιππο και τον καλεί να Τον ακολουθήσει. Στο 11ο κεφάλαιο του Ιωάννη βλέπουμε ένα σημαντικό παράδειγμα με το Λάζαρο, που τον ξυπνάει η φωνή του Ποιμένα την ώρα που ήταν στο μνήμα: «Λάζαρε, έλα έξω», το προβατάκι αμέσως ανταποκρίνεται και πηγαίνει κοντά Του.

Υπάρχει ένα γενικό κάλεσμα με τους εκλεκτούς του Θεού διαμέσου των αιώνων, σε όλους εκείνους που ακούν το μήνυμα του Ευαγγελίου, γιατί πολλοί κλήθηκαν (πολλοί οι καλεσμένοι) αλλά λίγοι οι εκλεκτοί (Ματθ. 20:16). Αλλά το κάθε προβατάκι, έχει ένα ειδικό κάλεσμα. Στη Ρωμαίους 8:30 διαβάζουμε: «Αυτούς που κάλεσε, αυτούς και εδικαίωσε». Όλοι όμως δεν έχουν δικαιοθεί, γιατί όλοι δεν είναι καλεσμένοι. Τότε, ποιοι είναι οι καλεσμένοι; Στη Ρωμαίους 8:29 μας λέει ότι: «Αυτούς που γνώρισε από πριν πως θα σωθούν, αυτούς και προόρισε». Και ποιοι είναι αυτοί; Την απάντηση την έχουμε στη Ρωμ. 8:28 που λέει: «Αυτοί τους οποίους είχε καλέσει σύμφωνα με την πρόθεσή Του». Καλεσμένοι όχι γιατί υπήρχε κάτι μέσα τους, αλλά μόνο με το δικό Του κυρίαρχο θέλημα ή αιτία.

Το αποτελεσματικό κάλεσμα απ' το Θεό ακούγεται μόνο απ' τα πρόβατά Του, γιατί τους έχουν δοθεί αυτιά για να ακούν. Στις Παροιμίες 20:12 διαβάζουμε ότι: «Το αυτί ακούει και το

μάτι βλέπει. ο Κύριος όμως έκανε και τα δύο». Το κάλεσμα αυτό έρχεται μόνο στα πρόβατα γιατί τα κατσίκια δεν ακούνε. «Εσείς δεν πιστεύετε, γιατί δεν είστε απ' τα πρόβατα τα δικά μου» (Ιωαν. 10:26).

5 «Έναν ξένο, όμως, με κανέναν τρόπο δε θα τον ακολουθήσουν αλλά θα φύγουν από κοντά του, γιατί δεν την ξέρουν τη φωνή των ξένων». Έναν ξένο ποιμένα δεν τον ακούν. Αυτό δεν εννοεί ότι δεν ανταποκρίνονται στο κάλεσμα του ψευτοποιμένα, αλλά οι λυτρωμένοι του Χριστού με κανέναν τρόπο δε θα ακολουθήσουν ένα ψευτοδάσκαλο. Αντίθετα, θα φύγουν μακριά απ' αυτόν. Είναι αδύνατον να παραπλανήσουν τους εκλεκτούς του Θεού (Ματθ. 24:24). Ένας κοσμικός άνθρωπος δεν καταλαβαίνει τη διαφορά που υπάρχει σ' ένα δάσκαλο που κηρύττει την αλήθεια.

Αλλά δε συμβαίνει το ίδιο και με ένα παιδί του Θεού όσο άπειρο και να είναι από θεολογικής πλευράς, γιατί κατοικείται ή μάλλον ενοικείται από το Πνεύμα το Άγιο και «Έχει λάβει χρίσμα από τον Άγιο και τα γνωρίζει όλα» (Α' Ιωάν. 2:20).

Πόσο ευγνώμονες πρέπει να είμαστε για το προνόμιο που μας έχει δώσει!

6 «Αυτήν την παραβολή τους είπε ο Ιησούς, αλλά εκείνοι δεν κατάλαβαν ποιον αφορούσαν αυτά που τους έλεγε». Πράγματι, βλέπουμε ότι εκείνοι που δεν ανήκουν στο Χριστό, έχουν δυσκολία να αντιληφθούν τα πράγματα του Θεού όσο απλά και να τους δίδονται. Τυφλοί ήταν οι Φαρισαίοι και ολοκληρωτικά ανίκανοι να συλλάβουν την έννοια των λόγων του Κυρίου που δυστυχώς συνεχίζει να φαίνεται και σήμερα σε όλους όσους δεν έχουν σωθεί. Μπορεί να είναι μορφωμένοι και θεολογικά γυμνασμένοι αλλά δεν είναι αναγεννημένοι. Ο Λόγος του Θεού είναι γι' αυτούς ένα σφραγισμένο βιβλίο.

7 «Τους είπε λοιπόν πάλι ο Ιησούς: “Σας βεβαιώνω πως, ναι, εγώ είμαι η Πόρτα των προβάτων». Υπάρχει μια μεγάλη αντίθεση στο εδάφιο 7 απ' το εδάφιο 1. Στο εδάφιο 7 βλέπουμε το Θείο τρόπο με τον οποίο ο Χριστός ενεργεί, οδηγώντας έξω απ' τον οργανωμένο Ιουδαϊσμό τους εκλεκτούς Του, με σκοπό να τους φέρει κοντά Του, ενώ στο εδάφιο 1, βλέπουμε τους κλέφτες και τους ληστές -τους ψευτοδασκάλους- του Ισραήλ, που κατέλαβαν το λειτούργημά τους διά της βίας.

Η ιστορία επαναλαμβάνεται, κι αυτό που παρατηρούμε είναι ότι ο Θεός απορρίπτει το οργανωμένο σύστημα της χριστιανοσύνης. Έτσι οι άνθρωποι εκείνοι που Τον έχουν ασπαστεί, πρέπει να βγουν έξω, να φύγουν απ' το στρατόπεδο, αν θέλουν να έχουν κοινωνία μαζί Του. Η πόρτα εδώ μιλάει για έξοδο κι όχι για είσοδο.

8 «Όλοι εκείνοι που ήρθαν πριν από μένα, είναι κλέφτες και ληστές, αλλά τα πρόβατα δεν παρασύρθηκαν από τη φωνή τους». Ο Κύριος δεν απεχθάνεται τίποτε περισσότερο από τους ψευτοδασκάλους και ψευτοπροφήτες. Δεν καλεί τους Φαρισαίους κλέφτες και ληστές, αλλά υποκριτές και διαστρεβλωτές της αλήθειας (Ματθ. 23:14).

Ο απόστολος Ιούδας στα εδάφια 12 και 13 μας λέει ότι είναι σαν σύννεφα χωρίς νερό. Συμφωνούμε με όλα όσα κατηγορούνται, εκτός από την πρώτη λέξη του εδαφίου που λέει «όλοι είναι ληστές και κλέφτες». Δεν μπορούμε να πούμε ότι ο Μωυσής, ο Ιησούς του Ναυή, ο Δαβίδ, οι προφήτες, ο Νεεμίας και άλλοι μπορεί να τοποθετηθούν στο ίδιο επίπεδο με όλους αυτούς που έγιναν αιτία να μείνουν χιλιάδες ψυχούλες έξω απ' τη βασιλεία του Θεού. Εκείνο το «όλοι» δείχνει την αγανάκτηση του Κυρίου, η οποία επεκτείνεται και στους σημερινούς κήρυκες, των οποίων το μήνυμα δεν είναι αρτυμένο με τη Θεία αλήθεια.

9 «Εγώ είμαι η Πόρτα. Αν κανείς προσφύγει σ' εμένα ως είσοδο, θα σωθεί. Και θα μπαίνει και θα βγαίνει και θα βρει βοσκή». Στο εδάφιο 7 διαβάζουμε ότι ο Χριστός είναι η πόρτα των προβάτων, αλλά εδώ στο εδάφιο 9 διαβάζουμε, ότι ο ίδιος είναι η Πόρτα, μέσω της οποίας πρέπει κάποιος να περάσει για να σωθεί. Μέχρι τώρα ο Κύριος αναφερόταν μόνο στους εκλεκτούς Ισραηλίτες, τους οποίους οδηγούσε έξω από τον Ιουδαϊσμό.

Τώρα όμως η αγάπη της καρδιάς Του έρχεται και αγκαλιάζει «τους εκλεκτούς μεταξύ των Εθνικών». Ο Χριστός δεν είχε έρθει να επικυρώσει τις υποσχέσεις του Θεού στους πατέρες, αλλά είχε έρθει και στους Εθνικούς, για να δοξάσουν κι εκείνοι το Θεό για το έλεός Του (Ρωμ. 15:8,9). Η Πόρτα στο εδάφιο 1 ήταν ο προκαθορισμένος χρόνος του Θεού για την εισβολή του Ποιμένα στον Ιουδαϊσμό. Η Πόρτα στο εδάφιο 7 ήταν για το Χριστό ο δρόμος να βγάλει τους εκλεκτούς Του έξω απ' τον Ιουδαϊσμό και να τους φέρει κοντά Του. Εδώ, στο εδάφιο 9, η Πόρτα είναι ο ίδιος ο Χριστός κι έχει να κάνει με τη σωτηρία Εβραίων και Εθνικών παρομοίως. «Εγώ είμαι η Πόρτα. Αν κανείς προσφύγει σ' εμένα ως είσοδο, θα σωθεί». Αυτή είναι η Πόρτα στην παρουσία του Θεού. Απ' τη φύση μας είμαστε χωρισμένοι κι αποξενωμένοι απ' το Θεό. Η αμαρτία έρχεται και φράζει το δρόμο μεταξύ μας και του Αγίου Δημιουργού μας. Αυτό είναι το πρώτο πράγμα που μια καταδικασμένη ψυχή αρχικά αντιλαμβάνεται.

«Είμαι λεκιασμένος και καταδικασμένος». Το ερώτημα που γεννιέται είναι: «Πώς μπορώ να πλησιάσω το Θεό; Πώς μπορώ να συμφιλιωθώ μαζί Του;». Η Γραφή απαντάει σε όλα τα ερωτηματικά. Ο Κύριός μας ο Ιησούς έχει γεφυρώσει το φοβερό χάσμα που μας χώριζε απ' το Θεό. Το γεφύρωσε με το να πάρει τη θέση μου και να γίνει ο ίδιος κατάρα αντί εμού, και καθώς η εξασκημένη ψυχή μου σκύβει με ευλάβεια στη δικαστική απόφαση της καταδίκης του Θεού και παίρνει με πίστη τη θαυμάσια πρόνοια που η χάρη Του έχει κάνει, εγώ, μαζί με όλους τους πιστούς, μαθαίνω: «Τώρα όμως, χάρη στον Ιησού Χριστό, εσείς που κάποτε βρισκόσασταν μακριά από το Θεό, βρεθήκατε κοντά Του χάρη στο αίμα του Χριστού» (Εφεσ. 2:13). Η ψυχή που πιστεύει τη μαρτυρία του Θεού στην αλήθεια της σωτηρίας από το Χριστό μόνον, διά μιας εισέρχεται στην παρουσία του Θεού.

«Εγώ είμαι η Πόρτα». Μία πόρτα υπήρχε στην κιβωτό του Νώε και η οικογένειά του βρήκε καταφύγιο όταν έγινε κατακλυσμός. Μία πόρτα υπήρχε για να μπει κάποιος στη Σκηνή του Μαρτυρίου που ήταν η κατοικία του Θεού. Έτσι ακριβώς υπάρχει και μια πόρτα για να μπει κάποιος στην παρουσία του Θεού. Και τούτο γιατί μόνον ένα όνομα είναι δοσμένο κάτω απ' τον ουρανό μέσω του οποίου μπορούμε να σωθούμε. Κι αυτό είναι το όνομα του Ιησού Χριστού (Πράξ. 4:12). Αυτά είναι ο δρόμος, η αλήθεια και η ζωή (Ιωάν. 14:6). Αν δεν έχεις εισέλθει απ' αυτή την πόρτα, σου συνιστώ να κατέβεις στα γόνατα αυτή τη στιγμή και να Του ζητήσεις να συγχωρήσει τις αμαρτίες σου και να σε βοηθήσει να μεγαλώσεις με την τροφή που μπορεί να σου δίνει καθημερινά μέσα απ' το Λόγο Του. Τότε θα είσαι ένας σωστός άνθρωπος. Έτοιμος για κάθε καλό έργο. Ο Θεός να σ' ευλογήσει.

«Εγώ είμαι η Πόρτα. Αν κανείς προσφύγει σ' εμένα ως είσοδο, θα σωθεί. Και θα μπαίνει και θα βγαίνει και θα βρει βοσκή».

Αυτό εννοεί ότι τώρα είναι ελεύθερος απ' τα δεσμά του νόμου. Ο νόμος επέβαλλε πολλούς περιορισμούς στους Ισραηλίτες για να τους διαφυλάξει και να τους κρατήσει μακριά από τα άλλα έθνη. Τώρα, με τη θυσία Του επάνω στο σταυρό, έπεσε το μεσότοιχο και μαζί Του όλες οι διατάξεις του νόμου. Αυτό δείχνει ότι είμαστε ελευθερωμένοι απ' τα δεσμά του νόμου και ότι τώρα μπορούμε άνετα να απολαμβάνουμε τις ευλογίες του Θεού.

«Και θα βρει βοσκή». Αυτό μιλάει για τις θαυμάσιες προμήθειες που έγιναν για τη διατροφή των προβάτων. Δε θα βρει μόνον τροφή, αλλά και ανάπαυση!

10 «Ο κλέφτης δεν έρχεται, παρά μόνο για να κλέψει και να σφάξει και να αφανίσει. Εγώ ήρθα για να έχουν ζωή και να την έχουν άφθονη». Ο σκοπός του κλέφτη είναι να ληστέψει την ψυχή του προβάτου του ανθρώπου. Να τη λεηλατήσει και ακόμα να τη σκοτώσει. Αυτά δυστυχώς είναι τα κίνητρα του κλέφτη. Αλλά ο Κύριος Ιησούς δεν έρχεται στην ανθρώπινη καρδιά από κάποιο φίλαυτο κίνητρο, έρχεται να δώσει, κι όχι να πάρει. Έρχεται για να 'χουν οι άνθρωποι ζωή και να την έχουν άφθονη! Απολαυστική και ξεκούραστη! Ειρηνική και προστατευτική! Μα κι αν οι καταιγίδες τη χτυπήσουν κάποια μέρα στη γη, ξέρει πως το ουράνιο τόξο πάλι θα φανεί και τ' ουρανού τ' Αστέρι θε να της δείχνει πως δεν είναι μοναχή, γιατί ο Προστάτης της τώρα τη συνοδεύει!

11 «Εγώ είμαι ο Βοσκός ο καλός. Ο καλός βοσκός τη ζωή του θυσιάζει για χάρη των προβάτων». Η λέξη «καλός» συναντάται 13 φορές στην Καινή Διαθήκη. Η πρώτη φορά είναι στο Ματθαίο 3:10. Εκεί διαβάζουμε: «Κάθε δέντρο που δεν παράγει καλό καρπό, κόβεται σύρριζα και πετιέται στη φωτιά». Αναφέρεται στον άπιστο ο οποίος δεν μπορεί να μας δώσει καλό καρπό. Ο καλός καρπός, τότε, είναι παραγωγή ενός Χριστιανού.

Τι είδους φρούτο είναι εκείνο που παράγει ένας Χριστιανός; Είναι Θείο φρούτο, πνευματικό φρούτο. Είναι το προϊόν της νέας φύσης. Είναι Θείο, αντίθετο από το ανθρώπινο, πνευματικό κι όχι σαρκικό. Έτσι εδώ, όταν ο Κύριος λέει ότι είναι ο καλός Ποιμένας, κοινοποιεί ότι είναι «Θεός και πνευματικός Ποιμένας». Όλοι οι άλλοι ποιμένες ήταν ανθρώπινοι. Αυτός ήταν ο Γιος του Θεού. Οι ποιμένες που ο Ιησούς βρήκε, ήταν οι Φαρισαίοι, οι οποίοι ήταν κοσμικοί, ενώ Αυτός ήταν πνευματικός.

«Εγώ είμαι ο Βοσκός ο καλός». Αυτό δηλώνει ότι ο ίδιος ήταν πάνω από όλους τους ποιμένες που είχαν έως τότε εμφανισθεί.

«Εγώ είμαι ο Βοσκός ο καλός». Με αυτό επιβεβαιώνει τη Θεότητά Του. Τι κάνει; Παρουσιάζει στους Ισραηλίτες τον Ποιμένα, που δεν ήταν άλλος από το Θεό τον ίδιο (Ψαλμός 23:1).

«Ο καλός βοσκός τη ζωή του θυσιάζει για χάρη των προβάτων». Ο καλός Ποιμένας έδωσε τη ζωή Του να μας ελευθερώσει απ' το θάνατο και να μας δώσει αιώνια ζωή. Δεν πέθανε σαν μάρτυρας για την αλήθεια, ούτε από ηθικό παράδειγμα αυτοθυσίας, αλλά για τον άνθρωπο. Πέθανε για να 'χουμε ζωή. Απ' τη φύση τους οι άνθρωποί Του είναι νεκροί απ' τις αμαρτίες τους και τα αδικήματά τους, κι αν η Θεία Πρόνοια δεν είχε στείλει Αντικαταστάτη να πεθάνει στη θέση τους, δε θα υπήρχε πνευματική και αιώνια ζωή γι' αυτούς.

Και η σημασία που πρέπει να δώσουμε εδώ, είναι για ποιους ο Χριστός έδωσε ειδικά τη ζωή Του. Δεν την έδωσε για πεσμένους αγγέλους, αλλά για αμαρτωλούς ανθρώπους. Και όχι για όλους τους ανθρώπους. για τα προβατάκια Του και όχι για τα γίδια. Αυτή ήταν η προκήρυξη του Θεού στους προφήτες. Διαπιστώνεται κι απ' αυτό που είπε ο άγγελος στη Μαρία: «Θα γεννήσεις Γιο που θα Τον ονομάσεις Ιησού, γιατί Αυτός θα σώσει το λαό Του από τις αμαρτίες τους» (Ματθ. 1:21).

12 «Εκείνος όμως που είναι μισθωτός και δεν είναι ο ίδιος ο βοσκός, και τα πρόβατα δεν είναι δικά του, βλέπει το λύκο να έρχεται και παρατάει τα πρόβατα και φεύγει. Έτσι, αρπάζει ο λύκος τα πρόβατα και σκορπίζει το κοπάδι». Ο Κύριος εδώ φαίνεται να δείχνει ξανά στους Φαρισαίους, τους άπιστους ποιμένες της Ισραηλίας. Ο μισθωτός ποιμένας δεν είναι ούτε ο ιδιοκτήτης των προβάτων ούτε στοργή νιώθει γι' αυτά. Ο μισθωτός πληρώνεται να προσέχει

τα πρόβατα και να τα κατευθύνει. Όλα αυτά όμως δεν είναι αρκετά να κάνουν τους ποιμένες να φροντίζουν τα ξένα πράγματα περισσότερο από τα δικά τους και ιδιαίτερα όταν πρόκειται για τη ζωή τους την ίδια. Πολλοί ποιμένες, κι εδώ έρχομαι στο θέμα του Ευαγγελίου, παίρνουν τη δουλειά για το μισθό. Ο μισθός και τα τυχερά της δουλειάς είναι εκείνο που τους ενδιαφέρει κι όχι το έργο που επιτελούν. Έτσι όταν εμφανισθεί ο λύκος, αφήνουμε όλες εκείνες τις ψυχούλες απροστάτευτες και κείνος βρίσκει την ευκαιρία να σκορπίσει το κοπάδι. Προσέξτε τις λέξεις που ο Κύριος μεταχειρίζεται. Δε λέει ότι ο λύκος καταβροχθίζει το κοπάδι, αλλά ότι σκορπίζει, γιατί κανένα από τα προβατάκια Του δε χάνονται.

13 «Κι ο μισθωτός φεύγει, βέβαια, γιατί είναι μισθωτός και δεν τον νοιάζει για τα πρόβατα». Και τότε πιστεύετε ότι ο μισθωτός φεύγει; Όταν, βέβαια, βλέπει το λύκο να έρχεται. Α! Τότε είναι ο λύκος που ανακαλύπτει το μισθωτό! Ποτέ δε θα ξέραμε τι είδους άνθρωπος είναι ο μισθωτός, αν ο λύκος δεν είχε έρθει. Ξέρετε μια παλιά έκφραση – όταν βέβαια υπάρχει φτώχεια και ανασφάλεια – λέει: «ο λύκος στέκεται στην πόρτα», που συνιστά ότι έρχεται κρίση. Εσύ, φίλη ψυχή, ποια ενέργεια κάνεις, όταν βλέπεις το λύκο να 'ρχεται! Φοβάσαι; Ή, καθώς ο κίνδυνος πλησιάζει, ο πειρασμός και η δοκιμασία σε φέρνουν περισσότερο από ποτέ άλλοτε κοντά στον Κύριο;

14 «Εγώ όμως είμαι ο Βοσκός ο καλός και γνωρίζω τα πρόβατα που ανήκουν σε μένα, κι αυτά που ανήκουν σε μένα με αναγνωρίζουν». Πρώτα βλέπουμε το μεσολαβητικό Του λειτούργημα. Ο ποιμένας δεν είναι ο ιδιοκτήτης του κοπαδιού, αλλά ένας στον οποίο είναι εμπνευσμένο το κοπάδι. Έτσι ο Χριστός είναι ο Ένας και μόνο Μεσίτης, διορισμένος απ' τον Πατέρα να ενεργεί ως Ποιμένας. Ο Ποιμένας στον Οποίο ο Θεός έχει εμπιστευτεί τη σωτηρία των εκλεκτών Του.

Αν κοιτάξουμε πίσω στους, Ιωσήφ, Μωυσή και Δαβίδ, θα δούμε ότι δε φρόντιζαν τα κοπάδια τα δικά τους αλλά των πατέρων τους. Δεύτερον, η εικόνα αυτή μιλάει για κοινωνία, η παρουσία του Σωτήρα με τους δικούς Του. Ο Ποιμένας δεν εγκαταλείπει ποτέ το κοπάδι Του. Υπάρχει μόνο μια εξαίρεση σ' αυτή εδώ την περίπτωση. Και αυτή είναι η περίπτωση που ο Ποιμένας εμπιστεύεται τη φροντίδα των προβάτων στο Θυρωρό. κι αυτό γίνεται όταν πέφτει το σκοτάδι της νύχτας. Πόσο υποδηλωτικό είναι αυτό! Κατά τη διάρκεια της νύχτας που ο Χριστός απουσιάζει, το Άγιο Πνεύμα είναι υπεύθυνο για τους εκλεκτούς του Θεού! Τελικά, ο χαρακτήρας του ποιμένα μιλάει για τη φροντίδα του Χριστού και την πιστότητά Του για τους δικούς Του.

«Κι αυτά που ανήκουν σε μένα με αναγνωρίζουν». Ο πιστός γνωρίζει το Χριστό όχι σαν μια ιστορική προσωπικότητα, αλλά ως Σωτήρα της ψυχής Του. Τον γνωρίζει με την καρδιά του. Τον γνωρίζει σαν Δότη ειρήνης (ειρηνοποιό), σαν κολλητό φίλο, καλύτερο κι απ' αδελφό, σαν καλό Ποιμένα που πάντοτε διακονεί και συντροφεύει τους δικούς Του.

15 «Όπως με ξέρει ο Πατέρας, το ίδιο κι εγώ ξέρω τον Πατέρα, και τη ζωή μου τη θυσιάζω για χάρη των προβάτων». Το πρώτο μέρος του εδαφίου πρέπει να το συνδέσουμε με το τελευταίο μέρος του προηγούμενου εδαφίου, όπου ο Χριστός λέει: «Γνωρίζω τα πρόβατά μου κι αυτά γνωρίζουν εμένα». Οι δύο όροι κάνουν μια τέλεια πρόταση. Και στην πραγματικότητα, αυτή εδώ η πρόταση είναι πολύ σημαντική. Η κοινή γνώση του Χριστού με τα πρόβατά Του, είναι σαν αυτό που υπάρχει μεταξύ Πατέρα και Γιου. Είναι μια γνώση, μια στοργή τόσο βαθιά, τόσο πνευματική, τόσο ουράνια, τόσο οικεία, τόσο ευλογημένη, που καμιά άλλη αναλογία θα ήταν δυνατό να δικαιώσει αυτό που ακολουθεί: «Όπως ο Πατέρας

γνωρίζει το Γιο, κι όπως ο Γιος γνωρίζει τον Πατέρα, έτσι ο Χριστός γνωρίζει τα προβατάκια Του και τα προβατάκια Του γνωρίζουν το Χριστό».

«Και τη ζωή μου τη θυσιάζω για χάρη των προβάτων». Την απάντηση σ' αυτήν εδώ την πρόταση τη βρίσκουμε στη Ρωμαίους 5:6-8: «Επειδή πράγματι ο Χριστός, ενώ εμείς είμαστε ακόμα ηθικά άρρωστοι, πέθανε στον καθορισμένο καιρό για λογαριασμό των ασεβών. Και για ένα δίκαιο βέβαια, μόλις και μετά βίας θα βρισκόταν να πεθάνει, επειδή για τον καλό τολμά ενδεχομένως κανείς να πεθάνει. Ο Θεός όμως εκδηλώνει το είδος της δικής Του αγάπης σε μας, γιατί, ενώ ακόμα εμείς είμασταν αμαρτωλοί, ο Χριστός πέθανε για μας».

16 «Κι άλλα πρόβατα έχω, που δεν είναι από τούτο το μαντρί». Είναι φανερό ότι ο Κύριος εδώ βλέπει τους εκλεκτούς Του ανάμεσα στους Εθνικούς. Δε θα θυσιάσει μόνο τη ζωή Του για τους εκλεκτούς Του τους Εβραίους, αλλά για τα παιδιά του Θεού που είναι σκορπισμένα σ' όλο τον κόσμο.

«Έχω κι άλλα παιδιά», παιδιά που του είχαν δοθεί απ' τον Πατέρα από αιωνιότητα. Ο απόστολος Παύλος είχε οδηγηθεί απ' τον Κύριο να μαζέψει τα παιδιά Του (Πράξ. 18:9,10). Πόσο θετικές, οριστικές κι αναμφίβολες είναι αυτές οι δηλώσεις! Πόσο μας φανερώνουν ότι σ' όλα πρέπει να ανατρέχουμε πίσω στις αιώνιες συμβουλές της θεότητας.

«Κι εκείνα πρέπει να συνάξω επίσης, και τη φωνή μου θα την ακούσουν». Αυτό ήταν και υπόσχεση και προφητεία. Είχε συμφωνήσει με τον Πατέρα να εξαγοράσει όλους όσους Του είχε δώσει. «Και θα ακούσουν τη φωνή Του» γιατί δεν υπάρχει αποτυχία στο έργο Του. Δόξα στο Θεό!

«Και θα γίνει ένα κοπάδι, ένας βοσκός». Πιστεύουμε ότι το ένα «κοπάδι» περιλαμβάνει ολόκληρη την οικογένεια του Θεού, που αποτελούνταν από πιστούς Ισραηλίτες, πιστούς Εθνικούς και από αυτούς που θα σώζονταν. Ένα κοπάδι που θα συγκεντρωνόταν από πολλά μαντριά.

17, 18 «Γι' αυτό με αγαπάει ο Πατέρας, επειδή εγώ θυσιάζω τη ζωή μου για να την ξαναπάρω. Κανένας δεν την αφαιρεί από μένα, αλλά εγώ τη θυσιάζω με τη δική μου τη θέληση. Έχω την εξουσία να την προσφέρω κι έχω την εξουσία να την ξαναπάρω. Αυτή είναι η εντολή που πήρα από τον Πατέρα μου». Είναι αλήθεια ότι αμαρτωλοί άνθρωποι συνέλαβαν τον Ιησού και Τον κάρφωσαν στο σταυρό. Όλα όμως αυτά έγιναν γιατί ο Ίδιος το επέτρεψε. Είχε εξουσία να το κάνει. Είχε εντολή απ' τον Πατέρα να θυσιαστεί. Είχε έρθει να κάνει το θέλημά Του. Κι αυτό συμπεριλαμβάνει τη μεγάλη προσφορά της ζωής Του για τις αμαρτίες μας. Τώρα, όπως είχε εξουσία να θυσιάσει τη ζωή Του, έτσι είχε κι εξουσία να την πάρει πίσω. «Αυτή είναι η εντολή που πήρα από τον Πατέρα μου». Η Ανάσταση του Κυρίου Ιησού Χριστού οφείλεται και στα τρία Πρόσωπα της Αγίας Τριάδας. Το καθένα έκανε το έργο Του με στραμμένο το ενδιαφέρον Του τόσο στο θάνατό Του, όσο και στην Ανάστασή Του, που θα μπορούσε να σώσει «το απολωλός προβατάκι».

19 «Ξανά, λοιπόν, προκλήθηκε διχοστασία ανάμεσα στους Ιουδαίους, εξαιτίας των λόγων αυτών». Τα λόγια του Κυρίου Ιησού έγιναν αιτία να έρθει διχόνοια ανάμεσα στους Ιουδαίους. Το γεγονός αυτό φέρνει τις σκέψεις μας πίσω στην προφητεία του Αγίου Συμεών, που όταν πήρε το παιδί Ιησού στα χέρια του μέσα στο ναό είπε: «Αυτός είναι προορισμένος να γίνει η αιτία για την πτώση ή την ανόρθωση πολλών στο Ισραήλ και σημείο αντιλεγόμενο» (Λουκά 2:34). Η εισβολή Του στον κόσμο, στα σπίτια και στις καρδιές των ανθρώπων έγινε μάλλον

μάχαιρα παρά ειρήνη. Μόνον όταν οι άνθρωποι Τον δεχθούν ως προσωπικό τους σωτήρα και Κύριό τους, γνωρίζουν την ειρήνη του Θεού.

20, 21 «Έτσι, πολλοί απ' αυτούς έλεγαν: “Δαιμόνιο έχει και φέρεται σαν μανιασμένος. Γιατί τον ακούτε;”. Κι άλλοι έλεγαν: “Τα λόγια αυτά δεν είναι λόγια δαιμονισμένου. Μπορεί, μήπως, ένα δαιμόνιο να ανοίγει μάτια τυφλών;”». Οι άνθρωποι δεν ήταν έτοιμοι να Τον δεχθούν. Πολλοί δήλωσαν ότι είχε δαιμόνιο κι άλλοι διαφωνούσαν, γιατί ποτέ δε θα μπορούσε ένας δαιμονισμένος να ανοίγει τα μάτια τυφλών. Θυμήθηκαν το θαύμα που είχε κάνει ενώπιόν τους με το να ανοίξει τα μάτια του τυφλού.

Παράλληλα, ο Ιησούς θα μπορούσε να είναι ο αναμενόμενος Μεσσίας. Φαίνεται πως οι λίγοι εκείνοι άνθρωποι ανήκαν στη μικρή ομάδα ανθρώπων, όπως ο Νικόδημος και ο Ιωσήφ από την Αριμαθέα. Είναι επίσης αξιοσημείωτο ότι όλοι αυτοί είχαν επηρεασθεί περισσότερο από τα λόγια Του, παρά από τα θαυματουργικά Του έργα.

Η άρνηση της θεότητας του Ιησού από τους Ιουδαίους

22 «Στο μεταξύ γιορτάστηκαν τα εγκαίνια των Ιεροσολύμων και ήταν χειμώνας». Πάντοτε στις Γραφές υπάρχει μια βαθύτερη έννοια απ' την απλή ιστορική που βλέπουμε με πρώτη ματιά.

Η λέξη χειμώνας, έχει όπως θα δούμε στη συνέχεια, σημαντική έννοια. Το δέκατο κεφάλαιο του Ιωάννη κλείνει το πρώτο και κύριο μέρος του τέταρτου Ευαγγελίου. Απ' το σημείο αυτό κι εντεύθεν, οι ομιλίες του Κυρίου μας δε γίνονται παρουσία θρησκευτικών ηγετών. Η δημόσια διακονία Του πλησιάζει στο τέλος.

«Οι Ιουδαίοι δεν ήξεραν την ημέρα της επίσκεψής Του», κι επομένως τα πράγματα που ήταν για την ειρήνη τους ήταν κρυμμένα απ' τα μάτια τους. Τώρα δεν υπάρχει τίποτε άλλο στη σκέψη εκείνων που ενδιαφέρονται για τις ψυχούλες που χάνονται, απ' τα λόγια του Ιερεμία 8:20: «Ο Θερισμός πέρασε, το καλοκαίρι τελείωσε, κι εμείς δε σωθήκαμε». Γι' αυτούς δεν υπήρχε τίποτε άλλο από έναν ατελείωτο χειμώνα. Κάτι που δηλώνει μια κρύα και άγονη περίοδο.

23 «Κι ο Ιησούς περπατούσε στο ναό, στη στοά του Σολομώντα». Περπατούσε, έτοιμος να δώσει απαντήσεις πάνω σε ό,τι αφορούσε τις διψασμένες ψυχούλες. Εκείνοι που Τον αναζητούν μπορούν πάντοτε να Τον βρουν και να πάρουν όλες τις απαντήσεις που χρειάζονται μέσα απ' τη Γραφή.

24 «Μαζεύτηκαν τότε οι Ιουδαίοι γύρω του και του έλεγαν: “Ως πότε θα μας κρατάς σε αμφιβολία; Αν είσαι εσύ ο Χριστός, πες το μας ξεκάθαρα”». Μετά από τόσα θαυματουργικά έργα, και αναφέρω αυτά σαν να 'χουν πρωταρχική θέση, ενώ στην ουσία δεν έχουν καμιά βαρύτητα που θ' άξιζε τον κόπο να τα αναφέρω, αλλά ο Θεός παίρνει πάντοτε τον άνθρωπο από εκείνο που γνωρίζει να του αποκαλύψει τον εαυτό Του, και έπειτα από ομιλίες Του που εκπλήρωναν τόσες και τόσες προφητείες της Παλιάς Διαθήκης, έρχονται τώρα οι Ιουδαίοι και ζητούν απ' το Χριστό να τους πει αν πράγματι ήταν Αυτός ο Χριστός ή όχι.

Αυτό δείχνει το σοφόμωρο πνεύμα του φυσικού ανθρώπου και πόσο περιορισμένη είναι η αντίληψή του σε σύγκριση με ένα απ' τα αναγεννημένα παιδιά του Θεού. Δείχνει ακόμα πόσο ανώφελο ήταν να τους εγκαταλείψει στο σκοτάδι αφού το αγαπούσαν περισσότερο απ' το φως. Το ερώτημά τους δεν ήταν για την οικοδομή της πνευματικής τους ζωής, αλλά να συγκεντρώσουν στοιχεία που θα μπορούσαν να Τον ενοχοποιήσουν και να Τον παραδώσουν

στις ρωμαϊκές Αρχές, ως επαναστάτη. Μα κι αν αυτό ήταν το διαβολικό τους σχέδιο, δεν ήταν αρκετά τα στοιχεία που μέχρι τώρα είχαν να Τον ενοχοποιήσουν;

Η απάντηση είναι όχι, όχι ακόμα.

«Ως πότε θα μας κρατάς σε αμφιβολία;». Αν είσαι Εσύ ο Χριστός, πες το μας ξεκάθαρα. Μέχρι τώρα ο Χριστός είχε δηλώσει ότι ήταν ο Μεσσίας, στους μαθητές Του, στους Σαμαρείτες, και πρόσφατα στον τυφλό ζητιάνο του οποίου άνοιξε τα μάτια, αλλά δεν το είχε ομολογήσει στα πλήθη ή στους θρησκευτικούς ηγέτες. Το σχέδιό Του αυτό είχε διπλό σκοπό. Πρώτον, καθιστούσε αδύνατη τη σύλληψή Του πριν απ' τον προκαθορισμένο χρόνο του Θεού, και, δεύτερον, επέβαλε «την ευθύνη» του έθνους σε γενικό βαθμό. Ότι ο Κύριος Ιησούς ήταν Αυτός του οποίου τον ερχομό είχαν διακηρύξει οι προφήτες, που πολλάκις είχε επιβεβαιωθεί στο πρόσωπό Του, τη ζωή Του και τα έργα Του.

Ακόμα, η παράληψη έστω και μιας τόσο απλής γνωστοποίησης στο κοινό, θα χρησίμευε σαν μια θαυμαστή δοκιμή στους ανθρώπους. Υπάρχουν αμέτρητα τεκμήρια για την ύπαρξη του Θείου Δημιουργού να μας βρουν αδικαιολόγητους. Τα τεκμήρια όμως αυτά, δε στάθηκαν ικανά να απομακρύνουν τον αθεϊσμό από τη γη μας. Υπάρχουν ακόμα άφθονα παραδείγματα πως η Γραφή είναι ο εμπνευσμένος λόγος του Θεού και παρά το γεγονός αυτό οι άνθρωποι δεν πιστεύουν και συνεχίζουν να ζουν στις αμαρτίες τους.

25 «Ο Ιησούς τους απάντησε: “Σας το είπα αλλά δεν το πιστεύετε. Τα έργα που κάνω στο όνομα του Πατέρα μου, αυτά μαρτυρούν για μένα”». Τους είχε πει ότι Του είχε δοθεί εξουσία να κρίνει (Ιωάν. 5:21). Τους είχε πει ότι Αυτός ήταν για τον οποίο είχε μιλήσει ο Μωυσής (5:46), τους είχε πει ότι ήταν ο Άρτος ο ζωντανός (6:51). Τους είχε πει ότι ο Αβραάμ είχε χαρεί να δει την Ημέρα τη δική Του (8:56). Όλες αυτές οι δηλώσεις μιλούσαν ότι Αυτός ήταν ο υποσχόμενος της Παλιάς Διαθήκης.

26 «Εσείς όμως δεν πιστεύετε, γιατί δεν ανήκετε στα πρόβατα τα δικά μου, όπως σας είπα». Ο Χριστός εδώ καταλογίζει αυτούς τους Ιουδαίους με απιστία, ακόμα τους λέει ότι η πίστη δεν τους είχε χορηγηθεί γιατί αυτοί δεν ήταν απ' το ποίμνιό Του. Θα πρέπει να θυμόμαστε ότι: «Ο άνθρωπος δεν πρέπει να πιστεύει για να είναι ένα απ' τα προβατάκια Του». Είχαν απαριθμηθεί μεταξύ των αμαρτωλών.

27 «Τα δικά μου πρόβατα αναγνωρίζουν τη φωνή μου κι εγώ τα γνωρίζω, και αυτά με ακολουθούν». Ο Κύριος εδώ συγκρίνει τη διαφορά μεταξύ των εκλεκτών Του και των μη εκλεκτών Του.

Οι εκλεκτοί Του ακούν τη φωνή του Γιου. Ακούν τη φωνή του Ποιμένα γιατί ανήκουν στα πρόβατά Του. Ακούν, γιατί ο κυρίαρχος Θεός τους έχει δώσει την ικανότητα να ακούν, γιατί «Το αυτί ακούει και το μάτι βλέπει. ο Κύριος όμως έκανε και τα δύο» (Παρ. 20:12). Καθένα απ' τα πρόβατά Του ακούει την ακατανίκητη φωνή Του όταν τα καλεί, όπως έγινε και με το Λάζαρο στο μνήμα όταν ο Κύριος τον κάλεσε.

«Κι εγώ τα γνωρίζω και αυτά με ακολουθούν». Έχουν αξία γιατί Του τα έχει εμπιστευτεί ο Πατέρας Του. Το καθένα απ' τα παιδιά Του το γνωρίζει στοργικά, προσωπικά και αιώνια.

«Και Τον ακολουθούν». Ακολουθούν το άγιο κάλεσμά Του και τη γλυκιά Του φωνή! Τον ακολουθούν από αγάπη! Όσο περισσότερο Τον γνωρίζουν τόσο περισσότερο Τον αγαπούν.

28 «Κι εγώ παρέχω σ' αυτά ζωή αιώνια και με κανένα τρόπο δε θα χαθούν ποτέ, και κανένας δε θα τα αρπάξει από τα χέρια μου». Ο Χριστός μιλάει για το θάνατό Του που πλησιάζει δίνοντας τη ζωή Του για τα πρόβατά Του (εδάφ. 15 κτλ.). Θα θυσιάσει τη ζωή Του για να

χορηγηθεί σ' αυτούς. Αυτή η ζωή, Θεία κι αιώνια, θα τους δοθεί. Η αιώνια ζωή δεν κερδίζεται με κάποια τιμή ή με κάποιο αντάλλαγμα, αλλά προσφέρεται δωρεάν.

Τώρα, σ' αυτούς που πιστεύουν ότι για να διατηρήσει ο πιστός το δώρο αυτό απαιτούνται και ορισμένα πράγματα, ο Κύριος σπεύδει να διαψεύσει όλους αυτούς με το να τους πει ότι: «Και κανένας δε θα τα αρπάξει από τα χέρια μου». Μπορεί στο δρόμο μας να παραστρατήσουμε, αλλά να χαθούμε, ποτέ. Μπορεί να αμαρτήσουμε, όχι όμως και να αποστατήσουμε, γιατί είναι αδύνατο για ένα αρνί να γίνει κασίκι.

29 «Ο Πατέρας μου, που μου τα έδωσε, είναι μεγαλύτερος απ' όλους, και κανένας δεν μπορεί να αρπάξει τίποτε από τα χέρια του Πατέρα μου». Κανένας δεν μπορεί ποτέ να μας πάρει απ' την αγκαλιά του κυρίαρχου και παντοδύναμου Θεού. «Τα πρόβατά μου με ακολουθούν». Αν ακολουθούν το Χριστό, τότε δεν μπορεί, παρά να φτάσουν με ασφάλεια στον ουρανό, γιατί εκεί βρίσκεται ο Ποιμένας τους. Λέγεται ότι μια ψυχούλα που εμπιστεύτηκε το Χριστό, αν λείπει απ' τον ουρανό, τότε θα υπάρχει κι ένα κενό κάθισμα εκεί, με ένα στεφάνι αμεταχείριστο, μια άρπα ακούρδιστη. κι αυτό θα λυπήσει ολόκληρο τον Ουρανό και θα αποκαλύψει έναν απογοητευμένο Θεό. Κάτι τέτοιο, όμως, είναι εντελώς αδύνατον.

30 «Εγώ κι ο Πατέρας είμαστε ένα». Ο Κύριος προβάλλει ακόμα ένα απ' τα δικαιώματά Του, κι αυτό είναι η ισότητά Του με τον Πατέρα. «Εγώ κι ο Πατέρας είμαστε ένα» Εδώ ο Χριστός αναφέρεται στη Θεία φύση Του, την τελειότητά Του, και ό,τι άλλο αφορά τις Θείες ιδιότητες της θεότητάς Του. Ο Κύριος είναι ο προ αιώνων Θεός, ίσος με τον Πατέρα και το Πνεύμα το Άγιο.

31 «Ξαναπήραν λοιπόν πέτρες οι Ιουδαίοι για να τον πετροβολήσουν». Ποιος θα μπορούσε ποτέ να σκεφθεί ότι θα υπήρχαν άνθρωποι τόσο σκληροί που θα 'παιρναν πέτρες να σκοτώσουν τον Κύριό μας χωρίς καμιά αιτία; Η όλη εικόνα δείχνει τον ξεπεσμό και την αθλιότητα των ανθρώπων. Ο Χριστός δεν είχε κάνει τίποτε το άσχημο στους Ιουδαίους. Τον μισούσαν για την αγιότητά Του, καθώς έβλεπαν την αμαρτωλή ζωή τους. Τον μισούσαν όπως ο Κάιν μισούσε τον Άβελ, γιατί τα έργα του αδελφού του ήταν δίκαια, ενώ τα δικά του ήταν φαύλα (Α' Ιωάν. 3:12).

Το ίδιο συμβαίνει και στους πιστούς του Χριστού, ο Οποίος μας παρηγορεί με τα γλυκά Του λόγια. «Αν ο κόσμος σας μισεί, τότε να θυμάστε ότι Εγώ μισήθηκα πριν από σας» (Ιωάν. 15:18). Κι ο Θωμάς προσθέτει: «Αν πετροβολήσουν τον Κύριό μας, πάμε να πετροβοληθούμε κι εμείς!».

32 «Ο Ιησούς τους είπε: “Σας έδειξα πολλά καλά έργα, που προέρχονται από τον Πατέρα μου, για ποιο από τα έργα αυτά με πετροβολείτε;”». Όταν ο Κύριος αναφέρεται σε «έργα», τότε αυτό θα πρέπει να το δεχτούμε με μια ευρύτερη έννοια. Εδώ κάνει έκκληση της όλης πορείας της δημόσιας διακονίας Του – της τέλει ζωής Του, των θαυμαστών έργων Του, με το να διακονεί και να επιμελείται τις ανάγκες των άλλων και να ανακουφίζει κι εμψυχώνει με τα λόγια Του τον ταλαιπωρημένο άνθρωπο. «Κανένας δεν μίλησε ποτέ τόσο όμορφα, έλεγαν αυτοί που Τον άκουγαν». Κι όταν χαρακτηρίζει αυτά τα έργα «απ' τον Πατέρα», εννοεί ότι είχαν γίνει με την έγκρισή Του, γιατί αυτή ήταν η εντολή Του. «Το έργο που μου έδωσες, το τελείωσα» (Ιωάν. 17:4).

33 «Οι Ιουδαίοι του αποκρίθηκαν: “Για καλό έργο δε σε πετροβολούμε, αλλά για ασέβεια κι επειδή εσύ, ενώ είσαι άνθρωπος, παρουσιάζεις τον εαυτό σου για Θεό!”». Το σχέδιο του Ευαγγελίου του Ιωάννη είναι να μας παρουσιάσει τη θεότητα του Σωτήρα μας, γι' αυτό δεν

πρέπει να φαίνεται ακατάλληλη η καταγραφή όλων αυτών των γεγονότων. Το κοσμικό μυαλό είναι έχθρα προς το Θεό», κι αυτό δεν έγινε ποτέ τόσο φανερό μέχρι την ημέρα που ο Θεός φανερώθηκε ανάμεσά μας με ανθρώπινη σάρκα. Όταν ακόμα ήταν νήπιο, μια οργανωμένη προσπάθεια είχε γίνει να Τον εξοντώσουν (Ματθ. κεφ.2). Στους Μεσσιανικούς Ψαλμούς διαβάζουμε ότι είχαν γίνει επανειλημμένες προσπάθειες να σκοτώσουν το Χριστό όταν Εκείνος βρισκόταν ακόμα απομονωμένος στη Ναζαρέτ.

Κατά την πρώτη ομιλία της διακονίας Του αποπειράθηκαν να Τον σκοτώσουν (Λουκά 4:29). Κι απ' αυτό το σημείο κι έπειτα, μέχρι την ημέρα που ανέβηκε στο σταυρό, αιμοχαρείς άνθρωποι επιθυμούσαν να πιουν το αίμα Του. Είναι πάνω απ' την αντίληψή μας να καταλάβουμε πόσο μεγάλη είναι η χάρη του Θεού, να βλέπει το Γιο Του να παραμένει σ' έναν κόσμο σαν το δικό μας, γεμάτο από κακούργους και ληστές. Άπειρη και Θεία πρέπει να ήταν η αγάπη Του.

Απέραντη ακόμα θα πρέπει να είναι η ευχαριστία και η αφοσίωσή μας απέναντί Του για μια αγάπη που κόστισε τόσο ακριβά!

34 «Ο Ιησούς τους απάντησε: “Δεν είναι μήπως γραμμένο στο νόμο σας: Εγώ είπα, είστε θεοί;”». Ο Χριστός απαντάει στην κατηγορία που Του αποδίδουν με ένα επιχείρημα παρμένο μέσα απ' το λόγο του Θεού, τον κώδικα του Χριστιανού. «Είναι γραμμένο» (Ψαλμ. 82:6) Εγώ είπα, είστε θεοί.

Εάν είστε θεοί, γιατί αντιπροσωπεύετε σε εξουσία και δύναμη τη Θεία μεγαλοπρέπεια στην κυβερνητική διαχείριση - Εγώ θα πρέπει να είμαι κάτι πολύ περισσότερο. Κι αφού είναι γραμμένο στο λόγο Του, δεν μπορούμε να το αφαιρέσουμε, αλλά να το δεχτούμε όπως μας το δίνει ο Θεός.

35 «Κι αν ονόμασε θεούς εκείνους, στους οποίους απευθύνθηκε ο Λόγος του Θεού – και βέβαια δεν είναι δυνατόν να καταργηθεί η Γραφή». Ο Κύριος μεταχειρίζεται τη λέξη «θεοί» για να προσδιορίσει ανθρώπους στους οποίους είχε έρθει ο Λόγος του Θεού. Με άλλα λόγια, αυτοί οι άνθρωποι εξέφραζαν τις απόψεις του Θεού. Ο Θεός μίλησε στο έθνος των Ισραηλιτών μέσω αυτών. «Αποκάλυψαν το Θεό στο χώρο Του, το χώρο της εξουσίας και κρίσης και ήταν οι δυνάμεις τις οποίες ο Θεός είχε ορίσει». Έτσι οι Γραφές δεν μπορούν να ακυρωθούν.

36 «Λέτε, βλαστημάς, σ' εκείνον που ο Θεός τον αγίασε και τον απέστειλε στον κόσμο, επειδή είπα: Είμαι Γιος του Θεού;». Εάν οι άδικοι κριτές καλούνταν θεοί στην Παλιά Διαθήκη, πόσο πιο πολύ δίκιο είχε ο Χριστός να πει ότι ήταν Γιος του Θεού! Ο Λόγος του Θεού ήρθε σ' αυτούς. Αυτός ήταν και είναι ο Θεός. Ποτέ δε θα μπορούσαν να πουν ότι ο Πατέρας τους είχε αγιάσει και τους είχε στείλει στον κόσμο. Είχαν γεννηθεί στον κόσμο, όπως όλοι οι απόγονοι του πεσμένου Αδάμ. Αλλά ο Ιησούς είχε αγιαστεί από αιωνιότητα απ' τον Πατέρα να είναι ο Σωτήρας του κόσμου, κι εστάλη απ' τον ουρανό που πάντοτε κατοικούσε με τον Πατέρα. Έτσι ο Ιησούς είχε κάθε δικαίωμα να απαξιεί ισότητα με τον Πατέρα.

37 «Αν δεν εκτελώ τα έργα του Πατέρα μου, τότε μη με πιστεύετε». Ξανά ο Σωτήρας κάνει έκκληση αναφέροντας τα θαύματα που έκανε σαν απόδειξη της Θείας αποστολής Του. Οπωσδήποτε όμως πρέπει να δώσουμε προσοχή στην έκφραση που ακολουθεί: «Τα έργα του Πατέρα μου». Τα θαύματα από μόνα τους δεν είναι απόδειξη Θεότητας. Γιατί η Γραφή αναφέρει ότι θαύματα κάνουν και άνθρωποι κακοί. Αλλά τα θαύματα του Κυρίου ήταν «τα έργα του Πατέρα Του». Απέδειξαν από διπλής πλευράς ότι είναι ο Μεσσίας. Πρώτον, γιατί

όλα αυτά τα θαύματα μας λέει η Παλιά Διαθήκη θα γίνονταν απ' το Μεσσία. Δεύτερον, ήταν θαύματα που έδειχναν έλεος και συμπόνια, έργα που ωφέλησαν την ανθρωπότητα και τα οποία δε θα μπορούσαν να γίνουν από διεστραμμένους ανθρώπους.

38 «Αν όμως τα εκτελώ, τότε, κι αν ακόμα δεν πιστεύετε σ' εμένα, πιστέψτε στα έργα, για να μάθετε παρατηρώντας και να πιστέψετε ότι ο Πατέρας εκδηλώνεται μέσω εμού και εγώ μέσω εκείνου». Ο Χριστός επαναλαμβάνει εκείνα που ήδη είχε πει, αλλά τώρα με διαφορετικό τρόπο. Πιστέψτε στα έργα που κάνω γιατί «ο Πατέρας είναι μέσα μου κι εγώ μέσα Του». Κάτι που λέει ότι Θεία δύναμη ενεργεί μέσα Του. «Και ο Πατέρας εν εμοί (μέσα μου)», που εννοεί ξανά ότι «δεν κάνει τίποτε, εκτός και είναι κάτω απ' την εξουσία του Θεού, έτσι για να υπάρχει κοινή και απόλυτη ένωση μεταξύ εμού και του Πατέρα».

39 «Πάλι, λοιπόν, επιδίωκαν να τον συλλάβουν, αλλά ξέφυγε από τα χέρια τους». Ξανά οι Εβραίοι συνειδητοποίησαν ότι προκειμένου να αρνηθεί τις προηγούμενες αξιώσεις Του ο Κύριος Ιησούς τις είχε τώρα δυναμώσει. Έτσι έκαναν κι άλλη μια προσπάθεια να Τον συλλάβουν, αλλά τους διέφυγε για μια ακόμα φορά. Ο χρόνος δεν ήταν πολύ μακριά που θα Τον συλλάμβαναν. Η ώρα της σύλληψής Του δεν είχε έρθει ακόμα.

40 «Ξαναπήγε τότε στον τόπο, όπου βάφτιζε αρχικά ο Ιωάννης, πέρα από τον Ιορδάνη, και παρέμεινε εκεί». Ο Κύριος γύρισε στον τόπο που είχε αρχίσει τη δημόσια διακονία Του. Το έργο Του τελείωνε, έξω απ' τον Ιουδαϊσμό, σ' ένα χώρο απόρριψης και μοναξιάς.

41 «Τότε ήρθαν κοντά του πολλοί κι έλεγαν: “Ο Ιωάννης δεν έκανε βέβαια κανένα θαύμα, αλλά όσα είπε για τον Ιησού, ήταν αληθινά!”». Υπήρχαν πολλοί που θυμόντουσαν τη διακονία του βαπτιστή, η οποία ήταν αληθής. Οτιδήποτε είπε για τον Κύριο Ιησού εκπληρώθηκε. Αυτό θα πρέπει να ενθαρρύνει κάθε Χριστιανό, γιατί μπορεί να μην μπορούμε να κάνουμε μεγάλα θαύματα ή να αποσπούμε την προσοχή των ανθρώπων, αλλά μπορούμε να δίνουμε με τη ζωή μας μια ειλικρινή μαρτυρία. Κι αυτό είναι που μετράει στα μάτια του Θεού.

42 «Κι εκεί πίστεψαν σ' αυτόν πολλοί». Πολλοί πίστεψαν, κι αυτό γίνεται σε κάθε εποχή. Ο κόσμος μπορεί να τους απορρίπτει και να τους μισεί, αλλά αυτοί δεν παύουν να ευχαριστούνται τη γλυκιά κοινωνία με το Γιο του Θεού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

Ο θάνατος και η ανάσταση του Λαζάρου

1 «Υπήρχε κι ένας άρρωστος από τη Βηθανία, από το χωριό της Μαρίας και της αδερφής της, της Μάρθας, που ονομαζόταν Λάζαρος». Για πρώτη φορά συναντάμε στο κεφάλαιο αυτό – του Ευαγγελίου του Ιωάννη – τη δύναμη της ανάστασης.

2 «Και η Μαρία αυτή, που ο αδελφός της ο Λάζαρος ήταν άρρωστος, ήταν εκείνη που είχε αλείψει με μύρο τον Κύριο και είχε σκουπίσει τα πόδια του με τα μαλλιά της». Η Μάρθα ήταν η μεγαλύτερη αδελφή, όπως διαβάζουμε στο 10ο κεφάλαιο του Λουκά, που άνοιξε την πόρτα του σπιτιού της και δέχτηκε το Χριστό. Ο Χριστός δεν ήταν παντού δεκτός. Πολλοί άνθρωποι Τον μισούσαν και Τον απέρριπταν. Η Μάρθα είχε μια αδερφή που την έλεγαν Μαρία. Η Μαρία καθόταν πάντοτε στα πόδια του Χριστού και άκουγε το λόγο Του (Λουκά 10:39). Η

Μαρία, απ' την άλλη πλευρά, φαίνεται να είχε βαθύτερη αντίληψη πάνω στη δόξα του προσώπου του Χριστού. Ήταν η μόνη που είχε τόση οικειότητα μαζί Του. Τα λόγια του Χριστού την είχαν αφυπνίσει και την είχαν φέρει στο σημείο να νιώθει το κενό που υπήρχε μέσα της και την ανάγκη για Σωτήρα. Το κενό, που υπάρχει σε κάθε ψυχή, που μόνον τα λόγια του Χριστού μπορούν να καλύψουν. Η Μαρία ήταν μάλιστα εκείνη που είχε σκουπίσει τα πόδια Του με τα μαλλιά της. Το γεγονός αυτό αναφέρεται κι απ' τους τέσσερις Ευαγγελιστές. Το όνομά της είχε γίνει γνωστό στην περιοχή που ζούσε απ' την εκδήλωση της αγάπης της να αλείψει τον Κύριο με το πιο ακριβό μύρο. Ο Ευαγγελιστής Μάρκος μας λέει ότι το όνομά της θα διαλαλείται πάντοτε εκεί που θα κηρύττεται ο λόγος του Θεού (Μάρκ.14:9).

Η Βηθανία απείχε μόλις τρία χιλιόμετρα απ' την Ιερουσαλήμ, την έδρα του Ιουδαϊσμού. Έτσι κάθε τι που αφορούσε την εξέλιξη του Χριστιανισμού, θα το μάθαιναν αμέσως στην Ιερουσαλήμ και μετά σ' ολόκληρη την Ιουδαία.

Το σχέδιο αυτό, που φαίνεται απλό στα δικά μας μάτια, θα πρέπει να είχε την αρχή του στον ουρανό, απ' όπου κινούνται τα πάντα.

Σε λίγο μάλιστα, πολλοί άνθρωποι θα γίνονταν μάρτυρες του μεγαλύτερου θαύματος που θα επιβεβαίωνε τη θεότητα του Χριστού. Και δεν ήταν άλλο μέρος απ' τη Βηθανία που θα μας έδινε την τελική απόδειξη, ότι Εκείνος που βρισκόταν στο σημείο να παραδοθεί στο θάνατο και το μνήμα δεν ήταν τίποτε άλλο από την ανάσταση και τη ζωή. Έτσι τα νέα με την ανάσταση του Λαζάρου θα έφταναν στα αυτιά κάθε ανθρώπου στην Ιουδαία.

3 «Έστειλαν, λοιπόν, οι δύο αδελφές μήνυμα σ' αυτόν και του είπαν: “Κύριε, μάθε πως ο αγαπημένος σου φίλος είναι άρρωστος”». Εδώ δεν πρόκειται για παράπονο ή διαμαρτυρία στον Κύριο που έτυχε να απουσιάζει, αλλά μια απλή έκκληση στην καρδιά Εκείνου που είχαν απόλυτη εμπιστοσύνη. Στην έκκλησή τους βλέπουμε κάτι πολύ διδακτικό για όλους μας. Πρώτα Του εκθέτουν την κατάσταση της υγείας του Λαζάρου και δεν Του ζητούν να βιαστεί να 'ρθει στη Βηθανία, ούτε να τον θεραπεύσει από μακριά, όπως έκανε με το γιο του αυλικού αξιωματούχου (Ιωάν. 4), αλλά αφήνουν την απόφαση με το τι θα 'πρεπε να γίνει αποκλειστικά στα χέρια Εκείνου που ξέρει να διευθετεί τα πάντα.

«Κύριε, μάθε πως ο αγαπημένος σου φίλος είναι άρρωστος». «Κύριε», ήταν η γλώσσα των πιστών. Με τη λέξη «Κύριε» αναγνώριζαν τη θεότητά Του, παραδέχονταν την εξουσία Του και εξέφραζαν την ταπεινοφροσύνη τους. «Κύριε, ιδού». Αυτή είναι μια έκφραση που συναρπάζει την προσοχή, συγκεντρώνει το ενδιαφέρον και εκφράζει την ειλικρίνεια. «Αυτόν που αγαπάς», δείχνει την ανεξιχνίαστη αγάπη του Χριστού για μας και όχι την αδύναμη αγάπη μας γι' Αυτόν. Μια αγάπη σαν τη δική Του είναι που χρειάζεται να διατηρούμε στην καρδιά μας. Άλλωστε η αγάπη η δική μας μεταβάλλεται, ενώ η δική Του αγάπη παραμένει αμετάβλητη, ανεπισκίαστη.

4 «Όταν το άκουσε ο Ιησούς, είπε: “Η αρρώστια αυτή δεν είναι για να καταλήξει στο θάνατο, αλλά είναι για χάρη της δόξας του Θεού. Για να δοξαστεί δηλαδή ο Γιος του Θεού μέσω αυτής”». Το μήνυμα του Χριστού είχε δοθεί στους μαθητές που ήταν κοντά Του και στον αγγελιαφόρο που μετέφερε το μήνυμα να καθησυχάσει τις αδερφές, ότι και η ασθένεια του Λαζάρου και η έκβασή της Του ήταν γνωστά.

«Η αρρώστια αυτή δεν είναι για να καταλήξει στο θάνατο». Η απάντηση αυτή μας θυμίζει αυτό που διαβάσαμε στο 9:3, που λέει: «Ούτε αυτός αμάρτησε, ούτε οι γονείς του, αλλά για να φανερωθούν τα έργα του Θεού στην περίπτωση του». Και το ερώτημα που γεννιέται είναι:

«Γιατί ο Χριστός δεν είπε τίποτε στις δύο αδερφές, για το θάνατο και την ανάσταση του Λαζάρου;» Ω! Αυτός δεν είναι ο τρόπος με τον οποίο ο Θεός εκφράζεται. Ο Θεός θέλει τον άνθρωπο να διατηρεί την άσκηση της πίστης του καθώς μελετάει το λόγο Του και να αυξάνει η υπομονή του με τη δύναμη που παίρνει από την προσευχή κάθε φορά που κατεβαίνει στα γόνατα.

«Η αρρώστια αυτή δεν είναι για να καταλήξει στο θάνατο, αλλά είναι για χάρη της δόξας του Θεού». Μας κάνει εντύπωση κατά πόσο το γεγονός της ασθένειας του Λαζάρου πρέπει να είχε απασχολήσει τις σκέψεις των δύο κοριτσιών.

Αλλά τώρα έπρεπε να μάθουν ότι ήταν θεσπισμένο άνωθεν – καθώς βλέπουμε στην εξέλιξη που ακολουθεί η ασθένεια του Λαζάρου, με την απομάκρυνσή του απ' τη ζωή, και την έκβαση που είχε με την ευλογημένη Ανάσταση, από Εκείνον που ξέρει να διευθετεί τα πάντα με άριστο τρόπο.

Το σημερινό μας μάθημα, φίλη ψυχή, είναι να κοιτάμε πίσω απ' τις λύπες και τις δοκιμασίες της ζωής, στο Θείο σκοπό που τα επιτρέπει.

«Η αρρώστια αυτή δεν είναι για να καταλήξει στο θάνατο, αλλά είναι για χάρη της δόξας του Θεού. Για να δοξαστεί δηλαδή ο Γιος του Θεού μέσω αυτής». Το εδάφιο αυτό δείχνει ότι η δόξα του Θεού είναι ένα με τη δόξα του Γιου! Ότι οι δύο είναι αναπόσπαστοι. Η ίδια αλήθεια διδάσκεται και στο 14:13, που λέει: «Και ό,τι ζητήσετε στο όνομά μου, θα το κάνω, για να δοξαστεί ο Πατέρας στο πρόσωπο του Γιου!».

5 «Κι ο Ιησούς αγαπούσε τη Μάρθα και την αδελφή της καθώς και το Λάζαρο». Τα ονόματα των παιδιών είναι γραμμένα όπως γεννήθηκαν: Μάρθα, Μαρία και Λάζαρος. Αντιπροσωπεύουν και οι τρεις ένα μεγάλο ποσοστό πιστών.

Μπορεί η Μαρία να είχε διαλέξει την καλή μερίδα με τη δίψα που είχε για την πνευματική της αύξηση. Μπορεί ακόμα και η αδελφή της να καταπιανόταν με τις ασχολίες του σπιτιού, αλλά δεν έπαυαν και οι δυό τους να είναι «ένα» με το Χριστό. Η δε «ανάσταση» του Λαζάρου, όπως θα δούμε στη συνέχεια, δείχνει ποιο είναι το αποτέλεσμα της ένωσής μας με το Χριστό μέσα απ' την άπειρη αγάπη και αιώνια φροντίδα που έχει για κάθε παιδί Του.

6 «Παρόλα αυτά, όταν άκουσε πως είναι άρρωστος, έμεινε στον τόπο που βρισκόταν δύο ακόμα μέρες». Ο Κύριος ξέρει πότε να ανακουφίσει τα παιδιά Του. Καθυστερούσε. Δεν είχε έρθει η κατάλληλη στιγμή να ενεργήσει. Όλα είχαν επιτραπεί να φτάσουν στο σημείο που έφτασαν. Ο ασθενής είχε πεθάνει κι ο Κύριος καθυστέρησε. Τα πράγματα έπρεπε να χειροτερέψουν πριν ο ίδιος μεσολαβήσει. Πολλές φορές μας κατεβάζει στα γόνατα πριν μας δώσει την παραμικρή ανακούφιση. Άλλες πάλι φορές έρχεται στη σκέψη μας αυτό που είπαν οι μαθητές Του τη στιγμή που το πλοιαράκι μέσα στην τρικυμία κινδύνευε να χαθεί και φώναζαν: «Κύριε, δε σ' ενδιαφέρει που χανόμαστε;». Πώς είναι δυνατόν να υποβάλλει κανείς μια τόσο σκληρή ερώτηση σ' Εκείνον που έχει την πιο τρυφερή καρδιά και ποτέ δεν έπαψε να ενδιαφέρεται για τον άνθρωπο, και ιδιαίτερα για τους δικούς Του;

Ο Θεός επιτρέπει να περάσουμε από δοκιμασίες, λύπες, στερήσεις, πόνους, πιέσεις και πολλά άλλα, και στο δικό Του χρόνο δίνει την έκβαση σε ό,τι μας απασχολεί. Μπορεί να μην πάρουμε πάντοτε εκείνο που Του ζητάμε, αλλά να είστε βέβαιοι ότι θα μας δώσει εκείνο που μας χρειάζεται. Και «ποτέ δεν επιτρέπει να σηκώσουμε περισσότερο βάρος από ό,τι μπορούμε».

7 «Κατόπιν, αφού πέρασαν οι δύο μέρες, λέει στους μαθητές του: “Πάμε ξανά στην Ιουδαία”». Παρά τη μεγάλη και ιδιαίτερη αγάπη που είχε ο Χριστός για τα τρία αδέρφια, δε φαίνεται η αγάπη τους να έγινε και αιτία για το Χριστό να επισπεύσει την επιστροφή Του στην Ιουδαία. Όλα όσα έκανε ήταν σύμφωνα με την υποταγή Του στο θέλημα του Πατέρα και τον ορισμένο χρόνο που θα γίνονταν. Μας είπε: «Απ’ τον ουρανό κατέβηκα, όχι για να κάνω το δικό μου θέλημα, αλλά το θέλημα Εκείνου που με απέστειλε» (Ιωάν. 6:38).

8 «Του λένε οι μαθητές του: “Δάσκαλε, πριν από λίγο ζητούσαν ευκαιρία να σε πετροβολήσουν οι Ιουδαίοι, και πηγαίνεις ξανά εκεί;”». Οι μαθητές εξεπλάγησαν απ’ τα λόγια του Κυρίου όταν τους είπε να ξαναγυρίσουν στην Ιουδαία. Εκεί υπήρχε μεγάλη αντίδραση σε βάρος Του. Δεν Τον ήθελαν. Η εικόνα αυτή των ανθρώπων που είχαν ετοιμαστεί να λιθοβολήσουν τον Κύριό μας, ήταν ακόμα ζωντανή στις μνήμες των μαθητών. Ο Κύριος τους υπέδειξε αυτό το δρόμο γιατί πολλές φορές χρειάζεται να μας περάσει από δύσκολα μέρη για να μας φέρει να δούμε το δρόμο που πρέπει να ταξιδέψουμε. Η συνεχής προσευχή και η καθημερινή μελέτη στο Λόγο του Θεού, θα μας βοηθήσουν να Τον ακολουθούμε με απόλυτη σιγουριά.

9 «Ο Ιησούς αποκρίθηκε: “Δεν είναι δώδεκα οι ώρες της ημέρας; Αν κανείς περπατάει όσο είναι μέρα δε σκοντάφτει, γιατί βλέπει το φως του κόσμου τούτου”». Το πρώτο πράγμα που διακρίνουμε είναι η δειλία και η απιστία στους μαθητές του Κυρίου. Ήταν έντρομοι. Πίστευαν ότι αν ξαναγύριζαν στην Ιουδαία, κάτι το άσχημο θα συνέβαινε. Τώρα, το σχέδιο του Κυρίου ήταν να επιπλήξει το φόβο τους.

«Δεν είναι δώδεκα οι ώρες της ημέρας;». Εφόσον ο άνθρωπος εργάζεται μέσα στον επιτρεπτό χρόνο της ημέρας, δεν υπάρχει κίνδυνος να πέσει, γιατί βλέπει πού πηγαίνει και τι κάνει. Το φως του κόσμου τούτου τον προφυλάσσει από ένα θάνατο που θα μπορούσε να γίνει με το να σκοντάψει.

Η πνευματική έννοια των λόγων του Κυρίου είναι η εξής: Ο Κύριος περπατούσε πάντοτε σε απόλυτη υποταγή με το θέλημα του Θεού. Έτσι, δεν υπήρχε κίνδυνος να σκοτωθεί πριν απ’ τον προκαθορισμένο χρόνο. Θα διατηρούνταν σώος, έως ότου θα ’φερνε σε πέρας το έργο Του.

Απ’ την άλλη πλευρά, θα λέγαμε ότι αυτό ισχύει και για κάθε πιστό. Αν περπατάμε σε απόλυτη κοινωνία με τον Κύριο που είναι φως (Α’ Ιωάν. 1:15) και κάνουμε το θέλημά Του, δεν υπάρχει καμιά δύναμη στη γη που θα μπορούσε να μας σκοτώσει πριν απ’ τον προκαθορισμένο χρόνο του Θεού.

10 «Αν όμως περπατάει τη νύχτα σκοντάφτει, γιατί δεν υπάρχει πια το φως μέσα σ’ αυτόν». Εδώ έχουμε μια πολύ αυστηρή προειδοποίηση εναντίον όλων εκείνων που αποφεύγουν τη συντροφιά Του. Ο Χριστός είναι το αληθινό φως, και αν δε συνέχιζαν να ζουν στη συντροφιά Του, τότε θα ζούσαν στο σκοτάδι και το πέσιμο θα ήταν αναπόφευκτο.

Τα τελευταία δύο εδάφια μας διδάσκουν ότι κανένας φόβος δεν πρέπει να μας αποτρέπει από το να κάνουμε το καθήκον μας. Εάν το θέλημα του Θεού είναι να φέρουμε σε πέρας ορισμένα πράγματα που μας έχει αναθέσει, τότε πρέπει να τα κάνουμε με βεβαιότητα και χωρίς κανένα δισταγμό, γιατί ο ίδιος θα είναι στη συντροφιά μας και θα φωτίζει το δρόμο μας.

Ο απόστολος Ιούδας έρχεται να επισφραγίσει τα λόγια αυτά με τα εδάφια 24 και 25 της επιστολής του: «Σ’ Αυτόν που έχει τη δύναμη να σας διαφυλάξει από κάθε πέσιμο και να σας

αξιώσει να σταθείτε αψεγάδιαστοι, νιώθοντας αγαλλίαση μπροστά στην ένδοξη παρουσία Του, στο μόνο σοφό Θεό, το Σωτήρα μας, ανήκει η δόξα και η μεγαλοσύνη, η κυριαρχία και η εξουσία, και τώρα και σ' όλους τους αιώνες. Αμήν».

11 «Αυτά είπε, και μετά απ' αυτό πρόσθεσε: “Ο φίλος μας ο Λάζαρος έχει κοιμηθεί, όμως πηγαίνω να τον ξυπνήσω”». Μέχρι τώρα έχουμε διδαχθεί τις αρχές που ρύθμιζαν τη ζωή του Χριστού, ο Οποίος περπατούσε μέσα στο ασυννέφιαστο φως της όψης του Πατέρα 11:9 με ταπεινότητα, εξάρτηση και υποταγή. Τώρα, ανακοινώνει ότι ο Λάζαρος δεν ήταν πλέον στη γη των ζώντων, αναφερόμενος στο θάνατό του με την εικόνα του «ύπνου». Η εικόνα αυτή είναι πολύ όμορφη και μέσα απ' αυτή βγαίνει ένας μεγάλος αριθμός από ευλογημένες σκέψεις. Η εικόνα αυτή συναντάται πολλές φορές στην Παλιά και Καινή Διαθήκη. Στην Παλιά Διαθήκη αναφέρεται σ' αυτούς που έχουν σωθεί και στους μη σωσμένους, ενώ στην Καινή Διαθήκη αναφέρεται στα παιδιά του Κυρίου. Στην Α' Κορ. 15:20,51 διαβάζουμε: «Αλλά τώρα, ο Χριστός αναστήθηκε από τους νεκρούς. έγινε η απαρχή αυτών που έχουν κοιμηθεί». Το επόμενο εδάφιο: «Να, σας λέω ένα μυστήριο. όλοι μεν δε θα κοιμηθούμε, όλοι όμως θα μεταμορφωθούμε». Και στην Α' Θεσ. 4:14 και 5:10 διαβάζουμε: «Επειδή αν πιστεύουμε ότι ο Ιησούς πέθανε κι αναστήθηκε έτσι και ο Θεός, αυτούς που κοιμήθηκαν με πίστη στον Ιησού, θα τους φέρει μαζί Του». Και το επόμενο εδάφιο, 5:10: «Που πέθανε για χάρη μας, ώστε, είτε αγρυπνούμε είτε κοιμόμαστε, να ζήσουμε μαζί Του».

Στη συνέχεια θα αναφέρουμε πολλές απ' τις σκέψεις που η εικόνα του «ύπνου» μας δίνει.

1ον Ο ύπνος είναι τελείως αβλαβής. Στον ύπνο δεν υπάρχει φόβος αλλά είναι κάτι που πρέπει να 'μαστε ευγνώμονες. Είναι ένας φίλος και όχι εχθρός. Έτσι ακριβώς είναι κι ο θάνατος για το Χριστιανό. Ο Δαβίδ είπε: «Κι αν περπατήσω μέσα σε κοιλάδα σκιάς θανάτου, δε θα φοβηθώ κακό» (Ψαλμός 23:4). Τέτοιος πρέπει να είναι ο θρίαμβος της γλώσσας κάθε παιδιού του Θεού. Το κεντρί έχει απομακρυνθεί απ' το θάνατο και δεν έχει καμιά ισχύ στους λυτρωμένους του Θεού (Α' Κορ. 15:55,56), όπως συμβαίνει και με μια σφήκα όταν της αφαιρέσουμε το κεντρί.

2ον Ο ύπνος έρχεται σαν μια ανακούφιση ύστερα από μια λύπη και μια σκληρή ημέρα. Όπως ο σοφός δήλωσε: «Ο ύπνος ενός εργάτη είναι γλυκός» (Παρ. 5:12). Ο θάνατος για τον πιστό είναι απλώς η εξώθυρα μέσα απ' την οποία περνάει απ' αυτή τη σκηνή της αμαρτίας και της ταραχής στον παράδεισο της αιωνιότητας. Η Α' Κορ. 3:22 μας λέει ότι ο θάνατος είναι δικός μας. Ο ύπνος είναι μια εύσπλαχνη προμήθεια η οποία δεν αναγνωρίζεται όσο θα 'πρεπε.

3ον Όταν έρχεται ο ύπνος, ξαπλώνουμε κάτω για να σηκωθούμε ξανά. Δεν είναι παρά μια σύντομη διάρκεια. Λίγες ώρες παρμένες απ' το χρόνο της απασχόλησής μας, για να ξυπνήσουμε και να σηκωθούμε σε μια καινούργια μέρα. Κατά τον ίδιο τρόπο ο θάνατος δεν είναι παρά ένας ύπνος και ανέγερση = η ανάσταση! Ένα ξύπνημα! «Και πολλοί απ' αυτούς που κοιμούνται μέσα στο χώμα της γης θα σηκωθούν, οι μεν σε αιώνια ζωή, οι δε σε ονειδισμό και αιώνια κατασχύνη» (Δανιήλ 12:2). Το πρωί της ένδοξης ανάστασης οι νεκροί στο Χριστό θα ξυπνήσουν και δε θα κοιμηθούν ξανά, αλλά θα ζουν παντοτινά σε μια τέλεια «Μέρα του Θεού!».

4ον Ο ύπνος είναι ανάπαυση. Η εργασία της ημέρας μετατρέπεται σε μια γλυκιά ανάπαυση. Αυτή είναι η έννοια του θανάτου για το Χριστιανό. «Μακάριοι οι νεκροί, που από τώρα πεθαίνουν εν Κυρίω. Ναι, λέει το Πνεύμα, για να αναπαυθούν απ' τον κόπο τους» (Αποκ.14:13). Όταν όμως πάρουμε τα ένδοξα σώματά μας, τότε θα 'χουμε καινούργιες

πρεσβείες να υπηρετήσουμε γιατί είναι γραμμένο: «Και οι δούλοι Του θα τον υπηρετήσουν (Αποκ. 22:3).

5ον Ο ύπνος κλείνει έξω απ' τη ζωή όλες τις λύπες. Στον ύπνο, η σκληρή εκείνη άσκηση των προβλημάτων της ημέρας παύει να μας απασχολεί και η συνείδησή μας αναπαύεται. Έτσι είναι και με το θάνατο. Όχι γιατί ο πιστός δεν έχει συνείδηση, αλλά αυτοί που είναι στον παράδεισο δε γνωρίζουν τίποτε για τα δάκρυα που χάνονται στη γη. Η Γραφή μας δηλώνει ότι υπάρχει μια εξαίρεση στη γνώση τους απ' όλα όσα γίνονται εδώ κάτω: «Η σωτηρία των αμαρτωλών που διαλαλείται στον ουρανό» (Λουκά 15:7,10).

6ον Η αιτία για την οποία ο Κύριος δίνει μια τέτοια έμφαση στο θάνατο, ότι μοιάζει με τον ύπνο, είναι η άνεση με την οποία μπορεί να μας αναζωογονήσει. Για να αναστήσει ένα νεκρό, Του είναι πιο απλό από το να ξυπνήσει έναν άνθρωπο που κοιμάται. Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι κάποιος μπορεί να αναστηθεί μόνο με μια φωνή. Γι' αυτό και μας λέει: «Έρχεται ώρα κατά την οποία όλοι εκείνοι που είναι μέσα στα μνήματα θα ακούσουν τη φωνή Του» (Ιωάν. 5:28).

7ον Ο ύπνος είναι ο χρόνος που απαιτείται για το σώμα να ξεκουραστεί για τα καθήκοντα του αύριο. Όταν ο άνθρωπος που κοιμάται εγερθεί, είναι ανανεωμένος και ενδυναμωμένος και έτοιμος για ό,τι έχει να αντιμετωπίσει. Κατά τον ίδιο τρόπο, ο αναστημένος πιστός θα είναι ενδεδυμένος με μια νέα δύναμη. Οι περιορισμοί του θνητού σώματός του δε θα έχουν καμιά ισχύ. «Σπέρνεται καταφρονημένο, ανασταίνεται ένδοξο. Σπέρνεται αδύνατο, ανασταίνεται δυνατό» (Α' Κορ. 15:43).

Πόσο διαφορετικά είναι για εκείνους που πεθαίνουν μέσα στις αμαρτίες τους. Η μερίδα που τους περιμένει είναι εντελώς διαφορετική. Εκείνοι θα αναστηθούν για αιώνια καταδίκη. Κατά την ανάσταση θα πάρουν κι εκείνοι καινούρια σώματα, μέσα στα οποία θα υποφέρουν σε αιώνια βασανιστήρια. Σε όλους αυτούς ο θάνατος θα είναι χειρότερος κι απ' το φοβερότερο εφιάλτη. Γι' αυτό όσο υπάρχει καιρός, σύνελθε, φίλη ψυχή, και ζήτησε απ' το Χριστό να σε συγχωρήσει και να σε δεχτεί στις τάξεις Του, γιατί «Μετά θάνατον έρχεται κρίση» (Εβρ. 9:27). «Ο φίλος μας ο Λάζαρος έχει κοιμηθεί, όμως πηγαίνω να τον ξυπνήσω». Πόσο μεγάλη είναι η καταδεκτικότητα του Κυρίου της δόξας, να καλεί έναν απ' τους φτωχούς και ασήμαντους της γης «φίλο Του». Προσέξτε τι λέει: «Ο φίλος μας», δικός σας και δικός Μου. Εσείς έχετε ομολογήσει ότι τον αγαπάτε, τώρα δεν μπορούμε να τον αφήσουμε στην κατάσταση που είναι να φθείρεται! Οι αδερφές του θρηνούν κι εσείς θα αγνοήσετε την κατάσταση, που βρίσκονται.

Εδώ διακρίνουμε δύο πράγματα που ο Κύριος κάνει στους μαθητές Του. Το ένα είναι η επίπληξη (μάλωμα) για το φόβο που είχαν στη ζωή τους να γυρίσουν στην Ιουδαία, και το άλλο ήταν η έκκληση που τους έκανε. Τους είχε πει ότι η ασθένεια του Λαζάρου ήταν για να δοξαστεί ο Γιος του Θεού μέσω αυτής (Ιωάν. 11:4). Θα έμεναν αδιάφοροι στο πώς αυτή θα φανεωνόταν! «Πηγαίνω να τον ξυπνήσω». Η στιγμή είχε έρθει για να λάμψει η δόξα του Πατέρα μέσω του Γιου. Πήγαινε να ξυπνήσει το Λάζαρο. Κανένας δεν μπορούσε να ξυπνήσει το Λάζαρο απ' τον ύπνο που βρισκόταν, εκτός απ' το Δημιουργό του Λαζάρου. Απ' τον άλλο ύπνο ο παραμικρός θόρυβος μπορεί να μας ξυπνήσει, αλλά απ' αυτόν τον ύπνο, μόνον ο παντοδύναμος Θεός μπορεί να μας ξυπνήσει.

12, 13 «Του είπαν τότε οι μαθητές του: “Κύριε, αν έχει κοιμηθεί, θα επιζήσει”. Ο Ιησούς όμως είχε μιλήσει για το θάνατό του, ενώ εκείνοι νόμισαν πως μιλάει για το φυσικό ύπνο». Οι

απαντήσεις των μαθητών δείχνουν ότι δεν καταλάβαιναν τον Κύριο. Υπέθεσαν ότι ο Λάζαρος είχε αρχίσει να συνέρχεται. Το σχήμα λόγου που ο Κύριος μεταχειρίστηκε δεν ήταν σκοτεινό, ήταν παρμένο απ' την Παλιά Διαθήκη και θα 'πρεπε να τους ήταν αντιληπτό. Η απάντησή μας είναι ότι οι σκέψεις τους ήταν ακόμα προκατειλημμένες με το λιθοβολισμό εναντίον του Κυρίου, που θα μπορούσε να επεκταθεί και να λιθοβοληθούν κι εκείνοι. Όταν οι σκέψεις των ανθρώπων είναι συγκεντρωμένες σε προσωρινά πράγματα, τότε τα κίνητρά τους δεν ελέγχονται απ' το Πνεύμα του Θεού. Μόνο όταν η προσοχή μας είναι στραμμένη στο Θεό, μπορεί ολόκληρο το σώμα μας να γεμίσει από φως.

14 «Τότε πια ο Ιησούς τους είπε ξεκάθαρα: “Ο Λάζαρος πέθανε”». Ο Χριστός ήξερε ότι ο Λάζαρος ήταν νεκρός, ενώ οι μαθητές Του πίστευαν ότι βρισκόταν σε ανάρρωση. Άλλο μήνυμα δεν είχαν πάρει εκτός απ' το πρώτο που τους πληροφορούσε για την κατάσταση του Λαζάρου. Και δε χρειαζόταν. Παρόλο που ο τρόπος του Χριστού δεν ήταν άλλος από ενός υπηρέτη και η ομοιότητά Του δεν ήταν παρά ίδια με των ανθρώπων. Η απάντηση που έδωσε μας λέει καθαρά ότι δεν ήταν Άλλος απ' τον παντοδύναμο Θεό. Πόσο όμορφο είναι να γνωρίζει κανείς ότι ο Χριστός δεν είναι άλλος παρά ο Εμμανουήλ!

15 «Χαίρομαι όμως για σας, που δεν ήμουν εκεί, για να πιστέψετε. Αλλά, ας πάμε τώρα σ' αυτόν». Ο Κύριος δεν ήταν χαρούμενος γιατί ο Λάζαρος είχε πεθάνει, αλλά γιατί δε βρισκόταν στη Βηθανία όταν ο Λάζαρος πέθανε. Σε κανένα σημείο της Καινής Διαθήκης δεν διαβάσαμε ότι κάποιος πέθανε στην παρουσία του Κυρίου. Οι μαθητές θα 'βλεπαν τώρα ένα μεγαλύτερο θαύμα από εκείνο της παρεμπόδισης του θανάτου. Θα έβλεπαν έναν άνθρωπο να ανασταίνεται απ' τους νεκρούς κατά τέτοιο τρόπο που η πίστη τους θα δυνάμωνε πάρα πολύ. Γι' αυτό και ο Κύριος είπε στους μαθητές Του ότι προς χάρη τους ένωθε πολύ όμορφα που δεν ήταν στη Βηθανία όταν ο Λάζαρος χανόταν.

Και προσθέτει: «Για να πιστέψετε». Ο Κύριος δεν άφηγε με αυτό να εννοηθεί ότι οι μαθητές δεν είχαν ήδη πιστέψει. Ασφαλώς είχαν πιστέψει! Αλλά το θαύμα που επρόκειτο να δουν στη Βηθανία θα τους έκανε να πιστέψουν σ' Αυτόν περισσότερο. Κι έτσι τους προτρέπει να Τον ακολουθήσουν.

16 «Τότε ο Θωμάς, που λεγόταν Δίδυμος, είπε στους άλλους μαθητές: “Πάμε κι εμείς για να πεθάνουμε μαζί του”». Ο Δίδυμος Θωμάς. Κάποιος είπε πως αν κοιτάξεις στον καθρέφτη, θα δεις το δίδυμο αδερφάκι του Θωμά, σε περίπτωση που δεν ξέρεις ποιος είναι. Τη στιγμή εκείνη έβλεπε τη σκοτεινή πλευρά των πραγμάτων. Ο Λάζαρος ήταν νεκρός, ο Χριστός πήγαινε να πεθάνει κι ο Θωμάς λέει: «Πάμε κι εμείς να πεθάνουμε μαζί Του»! Πόσο δύσκολο είναι για τον άνθρωπο να μπει μέσα στις σκέψεις του Θεού! Ο Χριστός πήγαινε στη Βηθανία να δώσει ζωή. Ο Θωμάς μιλάει για θάνατο. Είναι φανερό ότι δεν είχε αντιληφθεί τι είχε πει ο Χριστός στο 11:9. Πόση απιστία υπάρχει ανάμεσα στους τυφλούς!

Παρόλα αυτά, δε θα πρέπει να προβλέπουμε το πνεύμα της αφοσίωσης που εξέφρασαν τα λόγια του Θωμά. Ο Θωμάς προτιμούσε να πεθάνει παρά να αποχωρισθεί απ' το Σωτήρα του. Μπορεί σ' εκείνο το σημείο να μην είχε αντίληψη, αλλά δεν έπαυε να είναι συνδεδεμένος με το πρόσωπο του Ιησού Χριστού.

Όλα όσα μέχρι τώρα διαβάσαμε δείχνουν όταν η χάρη του Θεού εργάζεται μέσα στον άνθρωπο – καθώς βέβαια τον διαπλάθει – δεν τον βοηθάει να αποβάλει όλα τα ίχνη του παλιού χαρακτήρα. Ο αισιόδοξος δεν παύει εντελώς να είναι αισιόδοξος και ο αποθαρρυσμένος δεν παύει εντελώς να είναι αποθαρρυσμένος όταν περνάμε απ' το θάνατο στη

ζωή και γινόμαστε αληθινοί Χριστιανοί. Αυτό δείχνει ότι πρέπει να αφήσουμε ένα χώρο μέσα μας για να κινείται και να ενεργεί το κομμάτι εκείνο του φυσικού ανθρώπου. Δεν πρέπει να έχουμε την απαίτηση να βλέπουμε τα παιδιά του Θεού να είναι όλα «ένα και το αυτό». Κάθε δέντρο μέσα στο δάσος έχει τις ιδιότητές του στο σχήμα και την ανάπτυξη, αλλά όλα από μακριά δείχνουν την ομορφιά της φυλλωσιάς και της πρασινάδας τους. Κάθε μέλος του σώματος του Χριστού έχει τη δική του διακριτική ιδιότητα, και, παρόλα αυτά, όλα οδηγούνται από ένα Πνεύμα και αγαπούν έναν Κύριο. Οι δύο αδερφές, Μάρθα και Μαρία, καθώς και οι μαθητές του Κυρίου είχαν διαφορετικά χαρακτηριστικά, αλλά ένα κοινό πράγμα: αγαπούσαν τον Κύριο και όλοι ήταν φίλοι Του.

17 «Όταν, λοιπόν, ήρθε ο Ιησούς, τον βρήκε να είναι κιόλας τέσσερις μέρες μέσα στο μνήμα». Θα θυμάστε, ασφαλώς την έκφραση που λέει ότι, «χίλια χρόνια είναι μια μέρα για τον Κύριο». Τέσσερις μέρες ήταν ο άνθρωπος νεκρός – αποξενωμένος απ' το Θεό – που αναφέρεται στα τέσσερις χιλιάδες χρόνια απ' την πτώση του Αδάμ έως την ημέρα που ήρθε ο Χριστός στη γη. Ο Θεός επέτρεψε την οικτρή κατάσταση του ανθρώπου να είναι πασιφανής, πριν στείλει το Χριστό στη γη. Μέχρι τώρα, ο Λάζαρος, που όπως είπαμε πριν, αντιπροσωπεύει τον πεσμένο άνθρωπο, νεκρό μέσα στις αμαρτίες του, μια μάζα ή, αν θέλετε, μια σωρός σήψης και δυσοσμίας.

Παρακαλώ, σκεφθείτε την κατάσταση του ανθρώπου που βρίσκεται μακριά απ' το Θεό και λυπηθείτε τον. Μιλήστε του για το Χριστό και τη σωτηρία της ψυχής του.

18 «Στο μεταξύ, επειδή η Βηθανία ήταν κοντά στα Ιεροσόλυμα, σε μια απόσταση μόλις τριών χιλιομέτρων». Το εδάφιο αυτό δείχνει τη μικρή απόσταση που υπήρχε απ' τη Βηθανία έως την Ιερουσαλήμ, που ήταν η έδρα του Ιουδαϊσμού. Έτσι δεν υπήρχε χώρος για δικαιολογία περί αγνοίας απ' τους θρησκευτικούς αρχηγούς για την ταυτότητα του προσώπου του Χριστού. Το τελευταίο θαύμα που ο Χριστός έκανε μπροστά σε τόσους πολλούς ανθρώπους στην «εξώπορτα του Δικαστικού Συνεδρίου». Έτσι, το Άγιο Πνεύμα δίνει έμφαση στη μεγάλη ενοχή όλων εκείνων που ήταν υπεύθυνοι για την απόρριψη του Χριστού.

19 «Είχαν έρθει πολλοί από τους Ιουδαίους κοντά στη Μάρθα και τη Μαρία για να τις παρηγορήσουν για τον αδελφό τους». Θα πρέπει να ήταν άθλιοι παρηγορητές. Είναι αδύνατον για κάποιον να παρηγορήσει μια θλιμμένη ψυχούλα αν ο Παρήγορος (ο Παράκλητος) δεν κατοικεί μέσα του και δεν κατευθύνει τα πόδια του και την καρδιά του.

Θυμάμαι πριν από λίγα χρόνια έναν πατέρα που είχε χάσει το μονάκριβο γιο του και ταραγμένος πήγε σ' έναν ιερατικό προϊστάμενο και του ζητούσε να του πει κάτι για να τον στηρίξει την ώρα εκείνη του πόνου και της θλίψης. Ο ιερατικός προϊστάμενος, ανέπαφος με τη Γραφή, δεν μπορούσε να τον παρηγορήσει. Του ήταν αδύνατον. Ένας νέος όμως, που παρακολουθούσε την όλη εκείνη σκηνή, πλησίασε τον πονεμένο πατέρα κι αφού τον αγκάλιασε κι έκλαψε μαζί του για τον πρόωρο χαμό του γιου του, τον τράβηξε σε μια άκρη της εκκλησίας και άρχισε να τον περπατάει μέσα στα λιβάδια της Γραφής. Όταν τελείωσαν, ο νέος προσευχήθηκε κι ο πατέρας ξέσπασε σε κλάματα, αφού αντιλήφθηκε πόσο μεγάλη είναι η αγάπη του Χριστού για τον άνθρωπο και πως το παιδί του ήταν τώρα μαζί με το Χριστό στον ουρανό. Είχε πάρει την απάντηση που περίμενε! Ο Λόγος του Θεού είχε απομακρύνει κάθε αμφιβολία απ' τον πατέρα και είχε γεμίσει την ψυχή του από ικανοποίηση!

Προσέξτε: «Το ξεχείλισμα της καρδιάς μας που ρέει απ' τα χείλη μας, πρέπει να είναι ο Λόγος του Θεού, γιατί ποτέ δε γυρίζει άκαρπος!».

20 «Μόλις λοιπόν άκουσε η Μάρθα ότι έρχεται ο Ιησούς, βγήκε σε προϋπάντησή του, ενώ η Μαρία καθόταν στο σπίτι». Όταν η Μάρθα άκουσε ότι ο Κύριος ερχόταν, έτρεξε έξω απ' το χωριό να Τον προϋπαντήσει. Φαίνεται πως κοντά Του έβρισκε τη σιγουριά και ασφάλεια που νιώθει κάθε ψυχή όταν Τον πλησιάζει. Η Μαρία είχε μείνει στο σπίτι. Πιθανόν προσευχόμενη. Είχε υποβάλει τα αιτήματά της στον Κύριο και τώρα περίμενε να Τον ακούσει. Πολύ εύκολα μπορεί κανείς να διακρίνει την ψυχοσύνθεση των δύο κοριτσιών. Να διακρίνει τη Μάρθα με την ενεργητικότητα, την αεικινησία, τη δραστηριότητα και τον εκδηλωτικό της τρόπο, από τη Μαρία που ήταν ήσυχη, ευγενική, σοβαρή, στοχαστική και ήπια. Δύο διαφορετικοί άνθρωποι, δύο κόσμοι, που είχαν τη φροντίδα και την αγάπη του Θεού!

21 «Είπε τότε η Μάρθα στον Ιησού: “Κύριε, αν ήσουν εδώ, ο αδελφός μου δε θα είχε πεθάνει”». Η Μάρθα πίστευε ότι ο Κύριος δε θα άφηνε το Λάζαρο να πεθάνει αν ήταν μαζί τους. Κι αυτό δείχνει την εκδήλωση του φυσικού ανθρώπου μέσα στην απελπισία του. Το ίδιο βλέπουμε αργότερα και στη Μαρία (11:32). Είχαν ξεχάσει ότι ο Κύριος μπορεί να θεραπεύσει και να αναστήσει ακόμα, κάποιον από μακριά. Όσο για τον αδερφό τους, τώρα πίστευαν ότι ήταν αργά, γιατί θα 'πρεπε να είχε ήδη αρχίσει η σήψη στο νεκρό του σώμα. Έτσι το θέμα της ανάστασης του Λαζάρου ήταν έξω από κάθε συζήτηση.

22 «Αλλά και τώρα, είμαι βέβαιη, πως, ό,τι κι αν ζητήσεις από το Θεό, θα σου το δώσει ο Θεός». Η Μάρθα έρχεται τώρα με μια δεύτερη σκέψη, σαν να 'θελε να διορθώσει την πρώτη. Παρόλα αυτά, μας είναι εύκολο να πιστέψουμε αν έβλεπε στο πρόσωπο του Χριστού το Θεό, έπειτα από τη δήλωσή της σ' αυτό εδώ το εδάφιο που μελετάμε.

Προσέξτε: Το «Ό,τι κι αν ζητήσεις από το Θεό», δείχνει ότι δε γνώριζε πως ο Χριστός ήταν Εκείνος μέσα στον Οποίο κατοικούσε ολόκληρη η Θεότητα σε σωματική μορφή. Δεν Τον έβλεπε σαν Δημιουργό, αλλά σαν δημιουργήμα. Είχε κατεβάσει το Χριστό στο επίπεδο των προφητών. Κι αυτό ήταν επόμενο, αφού είχε καθίσει στα πόδια Του για ένα τόσο μικρό χρονικό διάστημα.

23 «Της λέει ο Ιησούς: “Ο αδελφός σου θα αναστηθεί”». Αυτά ήταν τα λόγια του Κυρίου μετά την άφιξή Του στα σύνορα της Βηθανίας. Ήταν περίπου έτοιμος «να δώσει ωραιότητα αντί για στάχτη, λάδι ευφροσύνης, αντί για πένθος, στολή αίνεσης αντί του πνεύματος της αδιαφορίας» (Ησαΐα 61:3).

Αρχικά μας δίνει μια γενική υπόσχεση: «ο αδελφός σου θα αναστηθεί», χωρίς να της πει πότε και πώς. Αυτός είναι ο τρόπος που ο Κύριος μεταχειρίζεται για να ελκύσει τις καρδιές των ανθρώπων. Είχε πει αρκετά να ενθαρρύνει την ελπίδα και να δυναμώσει την πίστη, όχι όμως και ικανοποιητικά να αποκλείσουν την άσκηση της καρδιάς. Πάντοτε μας δίνει το φως Του σιγά σιγά. Λίγο εδώ και λίγο εκεί. Η πίστη πρέπει να πειθαρχηθεί, και η γνώση να δοθεί καθώς η καρδιά είναι έτοιμη να τη δεχθεί. «Πολλά πράγματα έχω να σας πω, αλλά δεν μπορείτε να τα αντέξετε τώρα» (Ιωάν. 16:12). Αυτό ισχύει ακόμα. Ο Παύλος λέει στους Κορίνθιους: «Σας έδωσα γάλα στην αρχή, γιατί δεν μπορούσατε να χωνέψετε τη σκληρή τροφή».

24 «Του λέει η Μάρθα: “Το ξέρω πως θα αναστηθεί την ημέρα της ανάστασης”». Η Μάρθα πίστεψε προς στιγμήν ότι ο Κύριος ήθελε να την παρηγορήσει, κι ότι αναφερόταν στη μελλοντική ελπίδα των πιστών, την ανάσταση. Δεν είχε τίποτε περισσότερο απ' την κοινή ελπίδα των Εβραίων – την ανάσταση των νεκρών – «κατά την έσχατη ημέρα». Ήταν ακόμα κάτω απ' την επιρροή του Ιουδαϊσμού!

Η ιστορία της Μάρθας μοιάζει με την ιστορία της Σαμαρείτισσας. Και οι δυο τους πίστευαν σε μια μελλοντική ευλογία, ενώ ο Κύριος αναφερόταν στον παρόντα καιρό. Και η απάντηση δεν άργησε να 'ρθει. Η ελπίδα της καθεμιάς έγινε πραγματικότητα! Εκείνο που με τα μάτια της πίστης φαινόταν μακριά, βρισκόταν μόνο σε απόσταση αναπνοής. «Ο Κύριος πάντοτε ανανεώνει και ενδυναμώνει εκείνους που Τον αναμένουν».

25 «Ο Ιησούς της είπε: “Εγώ είμαι η Ανάσταση και η Ζωή. Όποιος πιστεύει σ’ εμένα, κι αν πεθάνει, θα ζήσει”». Εδώ έχουμε κάτι ζωτικής σημασίας για τις ψυχές μας. Και τούτο δεν είναι γιατί έστρεψε την όραση της Μάρθας – όπως είχε κάνει και με τη Σαμαρείτισσα – απ’ το μακρινό μέλλον στο άμεσο παρόν, αλλά γιατί τη φέρνει να στραφεί ολοκληρωτικά σ’ Εκείνον τον Ίδιο! Δεν επρόκειτο για μελλοντικό συμβάν, αλλά για το πρόσωπο του Κυρίου, καίτοι παρών μαζί μας, είναι ανάγκη να είμαστε πάντοτε απασχολημένοι μαζί Του. Δύναμη, ευλογία, ανακούφιση, παρηγοριά, χορηγούνται μόνον όταν είμαστε ενωμένοι μαζί Του.

«Εγώ είμαι η Ανάσταση και η Ζωή». Κοιτάξτε πώς ο Κύριος επουλώνει τις ματωμένες πληγές, πώς οδηγεί τη Μάρθα απ’ τη θλίψη που τη δέρνει για τον πρόωρο χαμό του αδερφού της να εμπιστευτεί το Σωτήρα της. πώς ανασύρει τις σκέψεις της από το βάθος του τάφου του νεκρού Λαζάρου να αναπαυθεί απόλυτα σ’ Εκείνον που είναι Κύριος της ζωής. πώς αλλάζει τον τρόπο της σκέψης της και τον περιορίζει στον Εαυτό Του, που είναι η Ανάσταση και η Ζωή.

Έτσι ακριβώς, απομακρύνει την άγνοιά μας, βοηθάει την πίστη μας και διώχνει τις παραξενιές μας. Θαυμάσια καταδεκτικότητα, ασύγκριτη υπομονή, ανεξιχνίαστη χάρη! Και πώς η πραγματοποίηση αυτών θα μας οδηγήσει να ταπεινωθούμε και να γίνει αιτία να μας φέρει στην αίσθηση ντροπής! «Κύριε, δυνάμωσε την πίστη μας σ’ Εσένα».

«Εγώ είμαι η Ανάσταση και η Ζωή». Αυτό ακριβώς είναι ο Χριστός στο απaráμιλλο Πρόσωπό Του. Αυτό που θα τόνιζε στη Μάρθα, ήταν ότι όλη η δύναμη κατοικούσε σ’ Αυτόν. Γρήγορα θα το επιβεβαίωνε. Ταυτόχρονα ο Κύριος θα την απασχολούσε με το Ποιος ήταν Αυτός ο Ίδιος. Είναι ευλογία για την ψυχή να συλλάβει την αλήθεια που μπορεί να την ικανοποιήσει και διατηρήσει. Απείρωσ καλύτερο είναι για μας να ασχολούμεθα με το Δότη κι όχι με τα δώρα.

Γιατί όμως αυτή η κατάταξη: Η Ανάσταση και η Ζωή; Σε πνευματική κατάταξη εμπειρίας ο Χριστός για μας πρώτα είναι η Ανάσταση κι έπειτα η Ζωή. Ο αμαρτωλός είναι νεκρός μέσα στα παραπτώματά του και στις αμαρτίες του, στον τάφο της ενοχής, μακριά απ’ το Θεό. Ζει μέσα στα μνήματα. Η πρώτη του ανάγκη είναι να βγει απ’ το φοβερό εκείνο μέρος, κι αυτό γίνεται κατά την αναγέννησή του. Η αναγέννηση είναι το πέρασμα απ’ το θάνατο στη ζωή (Ιωάν. 5:24), είναι το πέρασμά του στον τόπο της ανάστασης. Την ίδια απάντηση βρίσκουμε στο 5:25 του Ιωάννη: «Έρχεται ώρα και είναι αυτή η ώρα η τωρινή, που οι νεκροί θα ακούσουν τη φωνή του Γιου του Θεού και όσοι την ακούσουν θα ζήσουν». Η ανάσταση του Λαζάρου από τον τάφο στη ζωή με το λόγο του Χριστού, μας δίνει μια τέλεια εικόνα του έργου της χάρης του Θεού στις καρδιές των εκλεκτών Του.

Αυτή είναι η κατανομή της σειράς. Οι άγιοι της Παλιάς Διαθήκης ήταν στον τάφο, όταν Εκείνος που είναι η «Ζωή» ήρθε κάτω στη γη. Κατά συνέπεια, είναι στη δύναμη της ανάστασης που γνωρίζουν το Χριστό του Θεού. Αλλά οι πιστοί της Παλαιστίνης, όταν ο αιώνιος Λόγος είχε σκηνώσει ανάμεσά των, Τον γνώριζαν ως Τον Μόνο Ζωντανό Θεό αποκαλυμμένο «με ανθρώπινη σάρκα». Εντούτοις, δεν ήταν παρά μετά το Σταυρό που Τον γνώρισαν πλήρως. Δεν ήταν παρά μέχρι την ημέρα της δικής Του ανάστασης που φύσηξε

πάνω στους μαθητές Του και είπε: «Πάρτε Πνεύμα Άγιο» (Ιωάν. 20:22). Είναι η ζωή ενός αναστημένου Σωτήρα Τον Οποίο ο πιστός τώρα είχε ως ανυπόστατη κι αιώνια κατοχή. Ο Χριστός είναι η Ανάσταση γιατί Αυτός είναι η Ζωή, και Αυτός είναι η Ζωή, γιατί Αυτός είναι η Ανάσταση.

Τώρα, η προφητική σειρά έχει ως εξής. Όταν ο Κύριός μας αφήνει το θρόνο του Πατέρα και κατεβαίνει στον αέρα, οι δικοί Του άνθρωποι θα βρεθούν σε δύο ομάδες. Το μεγαλύτερο μέρος θα κοιμάται στα μνήματα, οι άλλοι θα είναι ζωντανοί στη γη. Αλλά «σάρκα και αίμα» δεν μπορούν να κληρονομήσουν τη βασιλεία του Θεού. Οι ζωντανοί άγιοι θα χρειαστεί να «μεταβληθούν», όπως ακριβώς και οι άγιοι που κοιμούνται θα χρειαστεί να αναστηθούν.

Κατά συνέπεια, στη μια ομάδα ο Χριστός θα είναι η ανάσταση, και στην άλλη ομάδα η ζωή. Οι δύο ομάδες των πιστών διακρίνονται καθαρά στην Α΄ Θεσ. 4:16: «Οι νεκροί που πέθαναν έχοντας πιστέψει στο Χριστό θα αναστηθούν πρώτοι. Έπειτα, εμείς που απομένουμε ζωντανοί, θα αρπαγούμε ταυτόχρονα μαζί τους μέσα σε νεφέλες, για να συναντήσουμε τον Κύριο στον αέρα». Η αλλαγή των ζωντανών πιστών αναφέρεται στην Α΄ Κορ. 15:51. Οφείλεται σ' αυτήν την αλλαγή των πιστών που δεν έχουν εισέλθει στον τάφο για την οποία μας μιλάει η προς Ρωμ. 8:11: «Και αν το Πνεύμα Εκείνου που ανέστησε τον Ιησού από τους νεκρούς κατοικεί μέσα σας, θα δώσει ζωή και στα θνητά σας σώματα με την ενέργεια του Πνεύματός Του, που κατοικεί μέσα σας». Πόσο όμορφα είναι τα λόγια του Κυρίου: «Εγώ είμαι η Ανάσταση και η Ζωή».

«Όποιος πιστεύει σ' εμένα, κι αν πεθάνει, θα ζήσει». Πρώτα αναφέρεται το πρόσωπο που πεθαίνει (κι αν πεθάνει) όπως ο Λάζαρος είχε πεθάνει, όπως ο κάθε πιστός μια μέρα θα πέσει στον ύπνο του θανάτου. Σ' αυτόν ο Ιησούς είναι «η ανάσταση», η νίκη και ο θρίαμβος πάνω στο θάνατο. Ασφαλώς θα κοιμηθεί, αλλά «θα ζήσει», γιατί ο προσωρινός θάνατος δεν τον βλάπτει καθόλου.

Όπως δε χάνουμε έναν αδερφό ή κάποιο συγγενή, και δεν μας χάνει κι αυτός όταν πηγαίνει το βράδυ για ύπνο, έτσι ακριβώς δεν τον χάνουμε όταν ξαπλώνει να κοιμηθεί στη σκιά του θανάτου. «Θα ζήσει», δεν εννοεί απλώς ότι θα επανέλθει στη ζωή κάποια μέρα στο μακρινό μέλλον, αλλά απ' τη στιγμή του θανάτου κι έπειτα. Μόνο μια ξεκούραστη σκιά τον σκεπάζει, κι όχι ο θάνατος, γιατί ο Χριστός τον έχει απομακρύνει. Αυτή είναι η έννοια του θανάτου για κάθε πιστό.

26 «Και όποιος ζει και πιστεύει σε μένα, αυτός, όχι, δε θα πεθάνει ποτέ. Το πιστεύεις αυτό;». Στο τέλος του προηγούμενου εδαφίου ο Χριστός αναφερόταν στη φυσική ανάσταση, σωματική ζωή. Εδώ αναφέρεται στο θάνατο με την υπέρτατη αίσθηση. Η Αποκάλυψη 20:6 επαναλαμβάνει την ίδια ευλογημένη αλήθεια: «Μακάριος και άγιος όποιος έχει μερδικό στην πρώτη ανάσταση. Πάνω σ' αυτούς δεν έχει εξουσία ο δεύτερος θάνατος». Είχε επίσης μιλήσει για πιστούς που είχαν κοιμηθεί – και πως όλοι αυτοί θα ζήσουν. Αλλά εδώ μιλάει για ζωντανούς πιστούς που δε θα πεθάνουν ποτέ. Ο Κύριος είχε κάνει την ίδια επιβεβαίωση σε προηγούμενες περιστάσεις: «Εάν κάποιος κρατήσει τις εντολές μου, ποτέ δε θα δει θάνατο». «Το πιστεύεις αυτό;». Κάθε Θεία μετάδοση προκαλεί την καρδιά του ανθρώπου στην οποία αναφέρεται. Με το ερώτημά Του: «Το πιστεύεις αυτό;». εννοεί αν έχεις αντιληφθεί για τι πράγμα σου μιλώ. Πόσο λίγο αντιλαμβανόμαστε αυτό που ο Κύριος μας προσφέρει. Πόσο λίγο αντιλαμβανόμαστε εκείνο που πιστεύουμε με μισή καρδιά, κατά γενικό τρόπο!

Στη συνέχεια, βλέπουμε τη Μάρθα (11:39) να μην έχει πιστέψει σ' αυτά που της είχε πει ο Χριστός. Το ερώτημα αυτό που αναφέρεται εδώ, είναι μια προειδοποίηση για όλους μας. Ένα μεγάλο μέρος απ' αυτό που νομίσαμε ότι μας είχε γίνει αντιληπτό, στην πραγματικότητα, δεν μας είχε εντυπωσιάσει, μέχρι την ώρα που έρχεται η δοκιμή.

27 «Του λέει: “Ναι, Κύριε, εγώ το έχω πιστέψει ότι εσύ είσαι ο Χριστός, ο Γιος του Θεού, για τον οποίο έχουμε την υπόσχεση πως θα έρθει στον κόσμο”». Κάτω απ' την πίεση που βρισκόταν η Μάρθα με την ερώτηση που της έκανε ο Κύριος στο προηγούμενο εδάφιο, μας φαίνεται ότι ξανάπεσε στο γενικό ερώτημα που επιβεβαίωνε την πίστη της ότι ο Ιησούς ήταν ο υποσχόμενος Μεσσίας. Αφού αυτό το είχε ήδη ομολογήσει, ένιωθε τώρα ότι τα λόγια του Κυρίου είχαν μια βαθύτερη έννοια, που η ίδια ήταν αδύνατον να κατανοήσει. Στη βιασύνη της να συναντήσει τον Κύριο, ξέχασε την αδερφή της στο σπίτι και γύρισε να τη φωνάξει.

28 «Κι αφού τα είπε αυτά, πήγε και φώναξε κρυφά την αδελφή της τη Μαρία, λέγοντας: “Ο Δάσκαλος έχει έρθει και σε φωνάζει”». Τη μυστική ομιλία του Χριστού, η Μάρθα θεώρησε σαν κάλεσμα για την πνευματικότερη αδερφή της, Μαρία.

Τι φόρος τιμής ήταν αυτός για τη Μαρία, να διακρίνει τώρα η αδερφή της η Μάρθα την πνευματικότητά της που αρχικά την είχε κατηγορήσει! Τη φώναξε κρυφά, για να μην προκαλέσει σάλο ανάμεσα στους αντιφρονούντες Ιουδαίους που είχαν έρθει να τις συλλυπηθούν. Πρέπει πάντοτε να είμαστε σοφοί σαν «τον όφη» και άκακοι σαν το περιστέρι. Η Μάρθα πρέπει να σκέφτηκε ακόμα ότι η Μαρία θα 'πρεπε να είχε μια ανενόχλητη κοινωνία με τον Κύριό της.

29 «Μόλις το άκουσε εκείνη, σηκώνεται βιαστικά κι έρχεται κοντά του». Όταν η Μαρία άκουσε ότι τη ζητούσε ο Κύριος στου Οποίου τα γόνατα είχε καθίσει και διδαχθεί τόσο πολλά, σπεύδει να Τον συναντήσει.

Εσύ, φίλη ψυχή, έχεις ποτέ καθίσει στα γόνατα του Ραββουνή να πάρεις την τροφή που έχει ανάγκη η ψυχή σου; Είναι η πιο γευστική τροφή που ο άνθρωπος μπορεί να πάρει.

30 «Ο Ιησούς όμως δεν είχε έρθει ακόμα στο χωριό, αλλά ήταν στον τόπο που τον είχε συναντήσει η Μάρθα». Ο Κύριος παρέμενε στο ίδιο σημείο απ' τη στιγμή που Τον άφησε η Μάρθα μέχρι τότε που ήρθε η Μαρία. Αυτό δείχνει ότι ο Ιησούς δεν κρύβεται απ' τις ψυχούλες που Τον ψάχνουν. Είναι έτοιμος πάντοτε να μας αγκαλιάσει με την παρουσία Του. Ποτέ δεν απογοητεύει κανέναν.

31 «Οι Ιουδαίοι, τότε, που ήταν μαζί της στο σπίτι και την παρηγορούσαν, όταν είδαν πως η Μαρία σηκώθηκε και βγήκε έξω βιαστικά, την ακολούθησαν νομίζοντας πως πηγαίνει στο μνήμα για να κλάψει εκεί». Κι αυτό εδώ είναι ένα αρκετά εντυπωσιακό εδάφιο. Ο άνθρωπος προτείνει, αλλά ο Θεός κατευθύνει. Το μυστικό της Μάρθας προδόθηκε. Οι Ιουδαίοι που θέλουν να δουν τον πόνο της Μαρίας να καταπραυνθεί, την ακολουθούν καθώς φεύγει απ' το σπίτι. Πίστεψαν ότι πήγαινε να κλάψει στον τάφο του αδερφού της. Ήταν όλα στο σχέδιο του Θεού, ο Οποίος ήθελε το Μεσσία της Ισραηλίας να δώσει το τελευταίο «σημείο» παρουσία πολλών μαρτύρων. Τους φέρνει έτσι κοντά Του να γίνουν μάρτυρες στην ανάσταση του Λαζάρου.

Ο Θεός δεν αφήνει απαρατήρητες τις καλές Του διαθέσεις να δώσουν κάποια ανακούφιση στη Μαρία. Είχε πει ότι όποιος δώσει ένα ποτήρι νερό στους μαθητές Του, δε θα χάσει την αμοιβή του (Ματθ. 10:42). Κι αυτή εδώ είναι μια θαυμάσια πιστοποίηση.

32 «Η Μαρία λοιπόν, μόλις έφτασε εκεί που ήταν ο Ιησούς, τον είδε κι έπεσε στα πόδια του λέγοντάς του: “Κύριε, αν ήσουν εδώ, δε θα πέθαινε ο αδερφός μου”». Τα λόγια εκείνα της Μαρίας ήταν ίδια με αυτά που είχε πει νωρίτερα η Μάρθα. Κι αυτό δείχνει τη σύγχυση που επικρατεί μέσα στη θλίψη. «Αν ήσουν εδώ». Εκείνο το «αν», οδηγεί τον άνθρωπο να παθιάζεται και να υποφέρει μέσα στην απόγνωση της λύπης. Ξεχνάμε ότι ο Κύριος το επέτρεψε. Κι ό,τι επιτρέπει, πρέπει να δεχόμαστε με ευχαριστία και να προσευχόμαστε να πάρουμε «την ευλογία» μέσα απ’ τη μεγάλη δοκιμασία που περνάμε. Κι αυτή δεν αργεί. Αργά ή γρήγορα έρχεται.

33 «Τότε ο Ιησούς, καθώς την είδε να κλαίει και να κλαίνε επίσης και οι Ιουδαίοι που είχαν έρθει μαζί της, συνταράχθηκε νιώθοντας βαθιά συγκίνηση». Η σκηνή εκείνη με τη Μαρία και τους παρηγορητές της που έκλαιγαν μαζί της, οδηγεί τον Κύριό μας σε στεναγμούς και Θεία αγανάκτηση πάνω σε ό,τι η αμαρτία είχε επωάσει (γεννήσει). Οι στεναγμοί και η θορυβημένη καρδιά Του βγάζουν προς τα έξω την τελειότητα του ενανθρωπημένου Γιου! Δε θα ανάσταινε το Λάζαρο μέχρι τότε που θα ‘μπαινε ολοκληρωτικά μέσα στο Πνεύμα του πόνου και του φρικτού θανάτου. Πάντοτε Του κόστιζε κάτι για να κάνει ένα θαύμα (Μάρκ. 8:12). Πριν κάνει κάτι, ένιωθε πρώτα το βάρος που ο αδύναμος άνθρωπος προσπαθούσε να σηκώσει.

34 «Και είπε: “Πού τον έχετε θάψει;”. Του λένε: “Κύριε, έλα να δεις”». Μια θαυμασία εικόνα. Ποτέ δεν κάνει επίδειξη της παντογνωσίας Του. Ζητάει να Τον οδηγήσουν στον τάφο του Λαζάρου.

35 «Ο Ιησούς δάκρυσε». Αυτό είναι το πιο μικρό εδάφιο του Ευαγγελίου. Ποιος μπορεί να το κατανοήσει! Τρεις φορές είχε κλάψει. Μία εδώ, την άλλη στην Ιερουσαλήμ (Λουκά 19:41) και την τρίτη στη Γεσθημανή (Εβρ. 5:7). Και όλα αυτά τα δάκρυα ήταν συνέπειες της αμαρτίας που είχε πέσει στον κόσμο. Γνώριζε καλά τη θλίψη του ανθρώπου. Και σ’ αυτό το σημείο, φαίνεται καθαρά η έκφραση της συμπόνιας. Εδώ, αναπαυόταν το βάρος της σκιάς του θανάτου. Ανάμεσά τους υπήρχαν ψυχές που αγαπούσε. Αυτό το ‘νιωθε βαθιά! Κάτι έπρεπε να κάνει.

36 «Έλεγαν, λοιπόν, οι Ιουδαίοι: “Δες πόσο τον αγαπούσε!”». Οι στεναγμοί και τα δάκρυά Του εκφράζουν την αγάπη Του για τις λύπες και τις δοκιμασίες που περνάμε. Εκφράζουν την τρυφερή συμπάθειά Του. Μπορεί τα πράγματα να έχουν γύρω μας αλλάξει, αλλά η καρδιά Του είναι η ίδια. Είναι γεμάτη από συμπόνια και χάρη. Περιμένει κι εμάς να πάμε κοντά Του με τα βάρη της πονεμένης καρδιάς μας. Είναι ο Μόνος που μπορεί να δώσει τη θεραπεία.

37 «Μερικοί πάλι απ’ αυτούς, είπαν: “Δεν μπορούσε άραγε, αυτός που άνοιξε τα μάτια του τυφλού, να κάνει κάτι και γι’ αυτόν, ώστε να μην πεθάνει;”». Πολλοί άνθρωποι απορούν γιατί οι κακόβουλοι αυτοί κριτές δεν αναφέρουν τίποτε για την ανάσταση της θυγατέρας του Ιάειρου και του γιου της χήρας. Προσπαθούν έτσι, με το να μην κάνει το θαύμα να σώσει το Λάζαρο απ’ το θάνατο, να ακυρώσουν τα προηγούμενα. Ο Κύριος όμως, που γνωρίζει καλύτερα από εμάς που έχουμε περιορισμένη αντίληψη, δείχνει στους κριτές Του ότι η ανάσταση του Λαζάρου ήταν τώρα ένα μεγαλύτερο έργο από το να εμπόδιζε το θάνατό του. Ο φυσικός άνθρωπος πάντοτε βιάζεται να βγάλει συμπεράσματα, πριν πάρει την απάντηση απ’ το Θεό.

38 «Ο Ιησούς τότε, βαθιά συγκινημένος πάλι, έρχεται στο μνήμα. Και ήταν αυτό ένα κοίλωμα, πάνω στο οποίο ήταν τοποθετημένη μια πέτρα». Η πέτρα ήταν τόσο καλά σφηνωμένη πάνω στο κοίλωμα του τάφου, που ήταν δύσκολο να μετακινηθεί. Οι κοιμώμενοι στο Χριστό, δε

χρειάζεται να ακούν τίποτε. Έχουν περάσει στο περιθώριο. Αναπαύονται – και μόνο όταν θα ακούσουν τη φωνή του Ποιμένα θα εγερθούν.

39 «Λέει ο Ιησούς: “Σηκώστε την πέτρα”. Του λέει τότε η Μάρθα, η αδελφή του πεθαμένου: “Κύριε, τώρα πια θα μυρίζει, γιατί είναι κιάλας η τέταρτη μέρα”». Η όλη εκδήλωση του Κυρίου είναι μεγαλοπρεπέστατη! Μπορεί τα μάγουλά Του να είναι νωπά απ’ τα δάκρυα που έτρεχαν απ’ τα μάτια Του και να ακούγονταν οι στεναγμοί Του, αλλά δεν έπαυε να είναι Κύριος του εαυτού Του. Ενεργεί και μιλάει με σιωπηλό τρόπο. «Σηκώστε την πέτρα». Πολλές φορές δεν μεταχειρίζεται τη Θεία δύναμή Του, γιατί θέλει τον άνθρωπο να παίρνει μέρος.

Ο Θεός γενικά δε βοηθάει τον άνθρωπο σε πράγματα που μπορεί να κάνει κάποιος από μόνος του. «Βοηθάει εκείνους που βοηθούν τον εαυτό τους». Ο γεωργός δε θα θερίσει, αν δε σπείρει και οργώσει τα κτήματά του. Στο πρώτο θαύμα που έκανε στο Ευαγγέλιο που μελετάμε, διέταξε τους άντρες να γεμίσουν τις στάμνες με νερό, κι εδώ τους διατάσσει να σηκώσουν την πέτρα.

«Του λέει τότε η Μάρθα, η αδελφή του πεθαμένου: “Κύριε, τώρα πια θα μυρίζει, γιατί είναι κιάλας η τέταρτη μέρα”». Η Μάρθα πρέπει να ήταν τελειομανής. Παρακολουθούσε κάθε λεπτομέρεια. Πίστευε ότι ήταν περιττό να μετακινήσουν την πέτρα, γιατί μέχρι τώρα είχαν περάσει τέσσερις μέρες και το σώμα του Λαζάρου έπρεπε να μυρίζει. Υπήρχε πιθανότητα να πίστευε η Μάρθα ότι ο Κύριος ήθελε να εμφανίσει το σώμα. Η πίστη της δεν μπορούσε να την οδηγήσει να δει πίσω κι επάνω απ’ το θάνατο. Να την οδηγήσει να δει τη δόξα του Χριστού!

40 «Της λέει ο Ιησούς: “Δε σου είπα πως αν πιστέψεις θα δεις τη δόξα του Θεού;”». Τι εννοεί όταν της λέει ότι θα δει τη δόξα του Θεού; Εννοεί τη δόξα του Θεού που χαροποιεί την ψυχή, όταν τη δει και τη γνωρίσει. Εννοεί τη δόξα, χωρίς την οποία η ψυχή μας παραμένει ανικανοποίητη και ανευλόγητη, σε σύγκριση με όλα τα ορατά που είναι σκουπίδια μπροστά στη δόξα του Θεού. Η επιθυμία του Μωυσή ήταν να δει τη δόξα του Θεού. Κι αυτή τη διαβάζουμε στην προσευχή Του: «Σε παρακαλώ Κύριε, δείξε μου τη δόξα Σου» (Εξοδ. 33:18). Η δόξα του Θεού είναι η αποκάλυψη της εξοχότητάς Του. Οι ορατές εκθέσεις Του και οι αόρατες τελειότητές Του. Ήταν η δόξα του Θεού την οποία ο Χριστός είχε έρθει να αποκαλύψει, γιατί Αυτός είναι η ακτινοβολία της δόξας του Θεού (Εβρ. 1:13).

Το πιο ειδικό σημείο εδώ, στο οποίο ο Κύριος αναφέρεται, ήταν η δική Του δόξα ως Δότης ζωής στο θάνατο. Δύο ήταν τα πράγματα που είχε έρθει να αποκαλύψει, και τα δύο αναφέρονταν στο πρόσωπό Του. Το ένα με το θάνατό Του και την ανάστασή Του, και το άλλο με τα έργα των χεριών Του – την ανάσταση του Λαζάρου. Να απομακρύνει τους μισθούς του θανάτου, να επανορθώσει το κακό που η αμαρτία είχε προκαλέσει, να νικήσει εκείνον που έχει τη δύναμη του θανάτου, να καταβροχθίσει το θάνατο με τη νίκη. Αυτή ήταν μια ειδική αποκάλυψη της δόξας Του.

Ο Θεός, που διέταξε να λάμψει φως μέσα στο σκοτάδι, είναι Αυτός που έλαμψε μέσα στις καρδιές μας για να φωτιστούμε και να γνωρίσουμε τη δόξα του Θεού στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού (Β’ Κορ. 4:6). Τώρα, είναι η απιστία που μας εμποδίζει να δούμε τη δόξα του Θεού. Δεν είναι η αναξιοτήτά μας, η άγνοιά μας, ούτε η αδυναμία μας που στέκονται στο δρόμο μας, αλλά η απιστία μας, γιατί υπάρχει περισσότερη απιστία μέσα μας παρά πίστη, όπως και στη Μάρθα. «Πρέπει να πιστέψουμε για να ιδούμε».

41 «Σήκωσαν λοιπόν την πέτρα από εκεί που βρισκόταν τοποθετημένος ο νεκρός. Τότε ο Ιησούς σήκωσε τα μάτια του ψηλά και είπε: “Πατέρα, σ’ ευχαριστώ που με άκουσες’». Μέσα

στο κεφάλαιο που μελετάμε, δύο πράγματα είναι αξιόλογα: η δόξα του Χριστού και η αποτυχία των ανθρώπων. Οι τελειότητές Του και οι ατέλειες τους έρχονται σε σύγκρουση σε κάθε σημείο. Ο Χριστός είχε πει στους παρευρισκομένους να σηκώσουν την πέτρα του τάφου. Αυτοί όμως δεν ανταποκρίθηκαν. Όσο η Μάρθα αντιδρούσε, τόσο εκείνοι παρέμεναν αδρανείς, και δεν ήταν παρά τη στιγμή που ανταποκρίθηκε στη Μάρθα. Τότε υπάκουσαν και απομάκρυναν την πέτρα.

Πόσο αργά υπακούει ο άνθρωπος στο Λόγο του Θεού! Και σε πόσα μικροπράγματα δεν επιτρέπουμε να μας γίνουν εμπόδιο!

«Τότε ο Ιησούς σήκωσε τα μάτια του ψηλά και είπε: “Πατέρα, σ’ ευχαριστώ που με άκουσες”». Ήταν ο Γιος που έδινε την τιμή στον Πατέρα για το θαύμα που ήταν έτοιμος να κάνει. Κατευθύνει την προσοχή των ανθρώπων μακριά απ’ τον εαυτό Του, σ’ Εκείνον που είναι στον ουρανό. Σηκώνοντας τα μάτια Του προς τον ουρανό, θέλει να δείξει σ’ όλους όσους βρίσκονταν γύρω Του, και σε όλους όσους μελετούν τα λόγια Του, την πραγματική Πηγή απ’ όπου προέρχονται όλα όσα έκανε.

42 «Κι εγώ βέβαια το ξέρω πως με ακούς πάντοτε, αλλά το είπα για τον κόσμο που παραβρίσκεται εδώ, ώστε να πιστέψουν πως εσύ με απέστειλες». Ο Κύριος δεν έκανε ποτέ καμιά σκέψη που να ήταν χωρίς αρμονία και μέσα στο θέλημα του Πατέρα, και ποτέ δεν έκανε τίποτε που να ξεφεύγει έστω κι ελάχιστα απ’ το Λόγο του Πατέρα Του. Πάντοτε έκανε τα πράγματα που Τον ευχαριστούσαν (Ψαλμ.16:8). έτσι ο Πατέρας Τον άκουγε πάντοτε. Τα λόγια αυτά ρίχνουν άπλετο φως στις αναπάντητες προσευχές μας! «Εάν υπάρχει αδικία στην καρδιά μας, ο Κύριος δεν μας ακούει» (Ψαλμ. 66:18). Για να απαντήσει ο Θεός στις προσευχές κάποιου που δεν έχει ενδιαφέρον για τη δόξα Του και δε σέβεται τις εντολές Του, είναι σαν να επιβραβεύει την αμαρτία.

43 «Κι αφού τα είπε αυτά, φώναξε με δυνατή φωνή: “Λάζαρε, βγες έξω!”». Εδώ, και σε μικρή κλίμακα, έχουμε ένα κομμάτι απ’ την ανάσταση των νεκρών, όταν ο Κύριος κατέβει απ’ τον ουρανό με δυνατή φωνή και οι νεκροί που πίστεψαν στο Χριστό θα αναστηθούν (Α’ Θεσ. 4:16,17). Κι έπειτα θα αναστηθούν εκείνοι που «διέπραξαν τα φαύλα». Μην παραξενεύεστε γι’ αυτό, γιατί έρχεται ώρα κατά την οποία όλοι εκείνοι που είναι μέσα στα μνήματα θα ακούσουν τη φωνή Του (Ιωάν. 5:28). Εντυπωσιακό είναι ότι ο Κύριος εδώ δεν έκανε τίποτε από το να πει με δυνατή φωνή: «Λάζαρε, βγες έξω».

Είναι μια τέλεια πνευματική εικόνα που εδώ ο Θεός μεταχειρίζεται να μας δείξει την αναγέννηση. Οι άνθρωποι αναγεννιούνται πνευματικά. Περνούν απ’ το θάνατο στη ζωή, με τη δύναμη του Γραπτού Λόγου, και μόνο μέσω αυτού. Πρόνοιες, προσωπικές μαρτυρίες, το χάσιμο προσφιλών μας ανθρώπων που μπορεί να συνταράξει το φυσικό άνθρωπο, ποτέ δε φέρνουν τον άνθρωπο στην αναγέννηση. Στη νέα δημιουργία. Αναγεννιόμαστε «όχι από σπέρμα φθαρτό, αλλά άφθαρτο, χάρη στο Λόγο του Θεού, που είναι ζωντανός και μένει αιώνια (Α’ Πέτρου 1:23).

44 «Βγήκε τότε ο πεθαμένος με τα πόδια και τα χέρια του δεμένα με πάνινες λουρίδες. Το πρόσωπό του ήταν επίσης περιτυλιγμένο με ύφασμα. Τους λέει ο Ιησούς: “Λύστε τον και αφήστε τον να περπατήσει”». Υπάρχει κι εδώ ένα θαυμάσιο μάθημα που μπορούμε να πάρουμε. Γι’ αυτό ας μελετήσουμε κι αυτό το εδάφιο προσεκτικά.

«Λύστε τον και αφήστε τον να περπατήσει». Πρώτα ζωή κι έπειτα ελευθερία. Όλοι όσοι ακούν (=δέχονται) τη φωνή του Χριστού, έχουν ζωή – «Εκείνος που πιστεύει στο Γιο, έχει ζωή

αιώνια». Πολλοί όμως πιστοί δε γνωρίζουν ελευθερία. Είναι ακόμα δεμένοι με τα σάβανα της παράδοσης ή της κακής αντίληψης ή απιστίας.

Πόσο θαυμάσια είναι τα λόγια του Κυρίου, που λέει: «Λύστε τον κι αφήστε τον να περπατήσει». Λυμένοι απ' όλα εκείνα τα δεσμά της προκατάληψης και δεισιδαιμονίας, θα γνωρίσετε την αλήθεια και η αλήθεια θα σας ελευθερώσει.

Συνωμοσία για θανάτωση του Ιησού

45, 46 «Πολλοί, λοιπόν, από τους Ιουδαίους που είχαν έρθει στη Μαρία, είδαν με κατάπληξη αυτά που έκανε ο Ιησούς και πίστεψαν σ' αυτόν. Μερικοί μάλιστα απ' αυτούς πήγαν στους Φαρισαίους και τους είπαν αυτά που έκανε ο Ιησούς». Το Ευαγγέλιο αυτό μας δείχνει ότι η έχθρα των Ιουδαίων μεγάλωνε σε βάρος του Ιησού. Και τώρα, με την ανάσταση του Λαζάρου, προκειμένου να πάρουν ηθική ικανοποίηση και να δοξάσουν το Θεό, η έχθρα τους ξαφνικά φτάνει στο αποκορύφωμα της έντασής της. Οι Ιουδαίοι ήταν διηρημένοι μεταξύ τους. Η μια ομάδα είχε πιστέψει. Η άλλη δεν έκανε ούτε το παραμικρό σχόλιο υπέρ του Ιησού. Ακόμα και το πιο αξιόλογο θαύμα που μόλις είχε κάνει, τους είχε γίνει οσμή θανάτου σε θάνατο. Τα νέα αυτά έκαναν τους Ιουδαίους να εξαγριώνονται. Οι κακόβουλοι αυτοί άνθρωποι προσπαθούσαν να τηρήσουν και το τελευταίο γράμμα του νόμου. Αγνοούσαν πως όλα έπρεπε να αποβλέπουν στην αγιότητα του Θεού. Έτσι η φλόγα του μίσους φούντωνε περισσότερο.

47 «Τότε οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι συγκάλεσαν συμβούλιο κι έλεγαν: “Και τώρα τι κάνουμε; Γιατί ο άνθρωπος αυτός κάνει πολλά θαύματα!”». Οι αρχιερείς κατά πάσα πιθανότητα ήταν Σαδδουκαίοι. Ξέρουμε ότι ο αρχιερέας ήταν απ' την παράταξη των Σαδδουκαίων (Πράξ. 5:17). Οι Φαρισαίοι ήταν οι θεολογικοί τους αντίπαλοι. Αυτά τα δύο αντίπαλα δόγματα μισούσαν το ένα το άλλο πολύ σκληρά. Παρόλα αυτά έθαψαν τις διαφορές τους και συμφιλιώθηκαν για το κοινό έγκλημα της καταδίκης του Ιησού. Το ίδιο είχε συμβεί με τον Ηρώδη και τον Πιλάτο. Από άσπονδοι εχθροί έγιναν φίλοι όταν ήρθαν στο σημείο να καταδικάσουν τον Ιησού.

Κι εδώ εκπληρώνεται η προφητεία του Δαβίδ: «Συσπειρώθηκαν οι βασιλιάδες της γης κι οι άρχοντες μαζεύτηκαν ενάντια στον Κύριο, στον εκλεκτό Του ενάντια και σκέφτονται» (Ψαλμ. 2:2).

«Τότε οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι συγκάλεσαν συμβούλιο κι έλεγαν: “Και τώρα τι κάνουμε; Γιατί ο άνθρωπος αυτός κάνει πολλά θαύματα!”». Ολόκληρο το συμβούλιο ήταν ανάστατο με τη μαρτυρία που είχε μπροστά του. Ο Ιησούς είχε αποδείξει ότι ήταν ο Χριστός και όφειλαν αμέσως να Τον αναγνωρίσουν. Προκειμένου όμως να κάνουν κάτι τέτοιο, κατηγόρησαν τους εαυτούς των γιατί είχαν ήδη αργήσει να Τον συλλάβουν και να Τον αποσιωπήσουν. «Εμείς τι κάνουμε;», ρωτούσαν τους εαυτούς των. Γιατί είμαστε τόσο βραδυκίνητοι; Σε άλλες υποθέσεις κατά το παρελθόν είχαν στείλει ανθρώπους να Τον συλλάβουν, αλλά δεν το έκαναν. Γυρίζοντας μάλιστα οι απεσταλμένοι πίσω στους κυρίους των, τους έλεγαν ότι «ποτέ δεν είχαν ακούσει άνθρωπο να μιλάει όπως Αυτός».

Μια άλλη φορά, πάλι ο Νικόδημος διαφώνησε λέγοντας: «Μήπως ο νόμος μας επιτρέπει την καταδίκη ενός ανθρώπου αν δε δοθεί πρώτα η ευκαιρία να απολογηθεί και να γίνει γνωστό το τι κάνει;» (Ιωάν. 7:51), κι αυτό διέλυσε τη σύσκεψη. Τα πράγματα όμως τώρα είχαν φτάσει

σε κρίσιμη φάση. Ήξεραν τι έκανε. Είχε κάνει πολλά θαύματα κι αυτό δεν μπορούσαν να το αρνηθούν. Παρόλα αυτά, οι συνειδήσεις παρέμεναν ανεπηρέαστες. Αυτό αποκαλύπτει την κατάσταση που επικρατεί και σήμερα. Κάποιοι πιστεύουν ότι θα καταφέρουν αρκετά, αν αποδείξουν διανοητικά την αλήθεια των θαυμάτων του Χριστού.

Πολλές φορές απορούμε αν άνθρωποι σαν αυτούς πιστεύουν σε μια ολοκληρωτική διαφθορά της ανθρώπινης φύσης. Οι ψυχές δεν έρχονται έτσι στην παρουσία του Θεού, ούτε σώζονται με αυτό τον τρόπο. «Η σοφία του κόσμου τούτου είναι μωρία στο Θεό». Τίποτε εκτός απ' την παντοδυναμία της χάρης του Θεού δεν μπορεί να επαναφέρει τις ψυχές που χάνονται. Και το μόνο πράγμα που ο Θεός μεταχειρίζεται να δώσει ζωή στους νεκρούς, είναι ο δικός Του λόγος. Ένας που πραγματικά έχει περάσει απ' το θάνατο στη ζωή, δε χρειάζεται τις δήθεν «χριστιανικές μαρτυρίες» να στηρίξει την πίστη του. Ένας όμως που ακόμα ζει μέσα στην αμαρτία και τις αδικίες του, δεν έχει την ικανότητα να τα αναγνωρίσει. Κηρύξτε το λόγο και μη μαλώνετε και αιτιολογείτε γύρω από τα θαύματα του Ευαγγελίου. Αυτή είναι η αποστολή μας! (Ματθ. 28:19).

48 «Αν τον αφήσουμε να συνεχίσει έτσι, θα πιστέψουν όλοι σ' αυτόν, οπότε θα έρθουν οι Ρωμαίοι και θα αφανίσουν και τον τόπο μας και το έθνος μας». Τα λόγια αυτά αποκαλύπτουν το μίσος που υπήρχε στις καρδιές των ανθρώπων. Δεν τους ενδιέφερε πώς σκέπτονταν οι άλλοι άνθρωποι, αυτοί πάντως ήταν αποφασισμένοι να μην πιστέψουν. Αυτό μας θυμίζει τα λόγια του Λουκά, στο κεφάλαιο 16:31, που λέει: «Αν δεν ακούνε το Μωυσή και τους προφήτες, τότε κι αν κάποιος αναστηθεί απ' τους νεκρούς, δεν πρόκειται να πεισθούν». Να μια απόδειξη πως τα θαύματα από μαρτυρίες δε θα φέρουν νεκρούς αμαρτωλούς στα πόδια του Χριστού.

Ο επίσκοπος Ράλης μας λέει τα εξής: «Δεν πρέπει να απορούμε αν βλέπουμε μεγάλη απιστία στις μέρες μας, ακόμα και στα σπίτια μας. Ίσως αρχικά να φαίνεται ανερμήνευτο, πώς είναι δυνατόν άνθρωποι να μη βλέπουν την αλήθεια που σε μας φαίνεται απλή και κατανοητή, και δε δέχονται το Ευαγγέλιο που είναι τόσο άξιο αποδοχής.

Αλλά η απλή αλήθεια είναι ότι η απιστία του ανθρώπου έχει μια βαθύτερη πηγή αρρώστιας απ' ό,τι φαίνεται. Τη θεραπεία της μόνον ο Θεός μπορεί να τη δώσει. Ας τον ευγνωμονούμε που μας άνοιξε τα μάτια και γνωρίσαμε την Αλήθεια».

«Αν τον αφήσουμε να συνεχίσει έτσι, θα πιστέψουν όλοι σ' αυτόν, οπότε θα έρθουν οι Ρωμαίοι και θα αφανίσουν και τον τόπο μας και το έθνος μας». Ήταν λογικό η ανάσταση του Λαζάρου να οδηγήσει κύματα ανθρώπων σε διέγερση. Το συμβούλιο των Ιουδαίων θεώρησε επικίνδυνο το σπινθήρα αυτόν που είχε ανάψει μέσα στις καρδιές των ανθρώπων. Θεώρησε πως ο σπινθήρας θα γινόταν φωτιά που θα θέρμαινε τις καρδιές όλων των Ισραηλιτών και ταυτόχρονα θα 'φερνε αναστάτωση στους Ρωμαίους. Θα γινόταν αιτία να χάσουν τη λίγη εθνική ζωή που υπήρχε. Ακόμα και τον τόπο τους. Οι φόβοι τους δεν ήταν από ενδιαφέρον που είχαν για τη δόξα του Θεού, ούτε από πατριωτικό ένστικτο, αλλά από φιλαυτία. «Θα πάρουν τον τόπο μας», ήταν η επιρροή που άσκησαν. Αξίωναν κάτι πως ήταν δικό τους, ενώ ανήκε στο Θεό. Τα άγια πράγματα γι' αυτούς ήταν αυτά που έβλεπαν με τα φυσικά τους μάτια. Ήταν οι περιουσίες τους.

49, 50 «Τότε ένας απ' αυτούς, ο Καϊάφας, που ήταν αρχιερέας τη χρονιά εκείνη τους είπε: “Εσείς δεν ξέρετε τι σας γίνεται κι ούτε το βάζετε στο νου σας ότι μας συμφέρει να πεθάνει ένας άνθρωπος για χάρη του λαού, και να μην αφανιστεί το έθνος ολόκληρο”». Το συμβούλιο

ήταν συγχυσμένο. Έβλεπαν - έτσι τουλάχιστον πίστευαν - ότι ο Χριστός απειλούσε τα ενδιαφέροντά τους, αλλά την πορεία που θα 'πρεπε να ακολουθήσουν δεν τη γνώριζαν. Μέχρι αυτού του σημείου υπέβαλλαν ερωτήσεις ο ένας στον άλλο. Ανυπόμονοι στις ταλαντεύσεις των ιερέων και Φαρισαίων, ο αρχιερέας παίρνει το λόγο: «Εσείς δεν ξέρετε τι σας γίνεται».

Το μόνο πράγμα που έπρεπε να έχουν «κατά νου», ήταν τα συμφέροντά τους. Έτσι έβλεπαν πως ο Άνθρωπος που είχε κερδίσει την εύνοια όλων με τον άψογο χαρακτήρα Του, τα υπέροχα κηρύγματά Του και τα θαύματά Του, έπρεπε να βγει από τη μέση. Αυτή ήταν η μόνη λύση. Ήταν καλύτερα «να πεθάνει ένας άνθρωπος για χάρη του λαού, και να μην αφανιστεί το έθνος ολόκληρο». Η εκτέλεση του Ιησού θα έδειχνε στο λαό τους ότι δεν είχαν καμιά επαναστατική διάθεση. Πως ήταν υποταγείς και κάθε κίνημα ανάμεσά τους μπορούσαν από μόνοι τους να το καταστείλουν. Και κάτι τέτοιο, οι Ρωμαίοι θα το επικροτούσαν και θα κέρδιζαν την εμπιστοσύνη τους. Ο Καϊάφας μιλάει σαν ασυνείδητος πολιτικός, που θυσιάζει τη δικαιοσύνη και την αλήθεια για τα ενδιαφέροντα του κόμματος. Έτσι πείστηκε το συμβούλιο και δέχτηκε την πρότασή του χωρίς να προκαλέσει την πιο μικρή προστριβή με τους Ρωμαίους.

51 «Αυτό, βέβαια, δεν το είπε με δική του έμπνευση, αλλά, σαν αρχιερέας που ήταν τη χρονιά εκείνη, έκανε την προφητεία πως ο Ιησούς επρόκειτο να πεθάνει για χάρη του έθνους». Έτσι ο Ιησούς γινόταν το «Εθνικό Θύμα». Ο Καϊάφας δεν ήξερε ότι προφήτευε όταν έλεγε τα λόγια αυτά: «Πως ήταν καλύτερα να πεθάνει ένας άνθρωπος για χάρη του λαού, προκειμένου να αφανιστεί ολόκληρο το έθνος». Και όπως η Β΄ Πέτρου 1:20,21 μας λέει: «Καμιά προφητεία της Γραφής δεν μπορεί να εξηγηθεί από μόνη της, και καμιά προφητεία δεν έγινε από ανθρώπινη πρωτοβουλία». Τα πάντα κινούνται απ' το Θεό για τη δόξα Του.

52 «Και όχι μονάχα για χάρη του Ιουδαϊκού έθνους, αλλά για να συγκεντρώσει σε μια ενότητα τα διασκορπισμένα παιδιά του Θεού». Ο θάνατος του Χριστού δεν ήταν μόνο για το έθνος της Ισραηλίας, αλλά για όλους τους εκλεκτούς Του, Εβραίους και Εθνικούς. Ο Σωτήρας είχε δηλώσει: «Δίνω τη ζωή μου για τα πρόβατά μου. Έχω κι άλλα πρόβατα που δεν είναι απ' αυτό το μαντρί. Κι αυτά πρέπει να τα συγκεντρώσω». Εδώ λοιπόν βρίσκονται όλοι οι εκλεκτοί Του, όλα τα παιδιά του Θεού, που πρέπει να συγκεντρωθούν σ' ένα σώμα, μια οικογένεια!

53 «Από εκείνη λοιπόν την ημέρα πήραν την απόφαση να τον σκοτώσουν». Ξανά και ξανά φαίνεται η κακία των Ιουδαίων. Όχι μόνο δεν έγινε δεκτός απ' τους δικούς Του, αλλά Τον πέταξαν έξω. Δεν Τον μίσησαν μόνο αλλά Τον απέρριψαν και διψούσαν να πιουν το αίμα Του. Οι θρησκευτικοί ηγέτες αποφάσισαν το θάνατό Του και το συμβούλιο σύσσωμο στηρίζει την απόφασή τους. Το μόνο που απέμενε ήταν πού και πότε θα γινόταν η εκτέλεσή Του. Με προσοχή, για να μη δημιουργήσουν κάποια ανωμαλία στο λαό που Τον αγαπούσε, προχώρησαν στο φοβερό έγκλημά τους.

54 «Γι' αυτό ο Ιησούς δεν κυκλοφορούσε πια δημόσια ανάμεσα στους Ιουδαίους αλλά αναχώρησε από εκεί σε μια τοποθεσία κοντά στην έρημο, στην πόλη που λέγεται Εφραϊμ, κι έμενε εκεί μαζί με τους μαθητές του». Ο Κύριος γνώριζε την απόφαση του δικαστηρίου. Ήξερε τι ακριβώς είχε ειπωθεί στο Συμβούλιο. Εδώ έχουμε μια ακόμα απόδειξη για τη Θεότητά Του. Ο Ιησούς αποσύρθηκε σ' έναν ερημικό χώρο για να ευχαριστηθεί κοινωνία με τους μαθητές Του. Εκεί έμεινε μέχρι τότε που ήρθε το Πάσχα.

55 «Στο μεταξύ πλησίαζε το Πάσχα των Ιουδαίων, και πολλοί από τη χώρα ανέβηκαν στα Ιεροσόλυμα πριν από το Πάσχα για να εξαγνιστούν». Εδώ βλέπουμε την τυπική λατρεία του ανθρώπου γύρω από πλύσιμο στις τελετές, αλλά χωρίς καρδιά για εσωτερικό εξαγνισμό. Απ' τη μια ήταν τόσο προσεκτικοί στις διατάξεις του νόμου, κι απ' την άλλη ετοιμάζονταν σε λίγες μέρες να χύσουν αθώο αίμα.

Σύμφωνα με το Μωσαϊκό νόμο, κανένας Ισραηλίτης που δε θα ήταν τελετουργικά λερωμένος, δε θα μπορούσε να τηρήσει το Πάσχα παρά μόνο μετά από ένα μήνα (Αριθ. 9:10,11). Έτσι, πολλοί έσπευσαν να εξαγνισθούν για να μη χρειαστεί να περιμένουν!

56 «Αναζητούσαν, λοιπόν, τον Ιησού κι έλεγαν μεταξύ τους καθώς στέκονταν στο ναό: “Ποια είναι η γνώμη σας; Είναι άραγε βέβαιο ότι θα έρθει στη γιορτή;”». Δύο πράγματα απασχολούσαν τις σκέψεις όλων εκείνων που είχαν ανέβει στην Ιερουσαλήμ απ' όλα τα μέρη της Παλαιστίνης να εξαγνιστούν. Τα δύο προηγούμενα χρόνια ο Χριστός ήταν παρών στη γιορτή του Πάσχα. Μάλιστα, την πρώτη φορά ήταν που αποκάλυψε στους ανθρώπους που είχαν συγκεντρωθεί εκεί, ότι ήταν ο Δικαιωτής της τιμής του «Οίκου του Πατέρα Του». Ήταν τότε που καθάρισε το ναό απ' τους εμπόρους, και είχε εντυπωσιάσει τους παρευρισκομένους. Ένα χρόνο αργότερα, την ίδια εποχή, έθρεψε τα πεινασμένα πλήθη στο βουνό. Τότε οι άνθρωποι ήθελαν να Τον κάνουν βασιλιά (Ιωάν. 6:4, 15). Τώρα όμως οι αρχηγοί του κράτους ήταν εξαγριωμένοι εναντίον Του. Είχαν αποφασίσει ότι ο Ιησούς έπρεπε να πεθάνει. Η απόφασή τους ήταν αμετάκλητη. Αυτό που απασχολούσε το κοινό ήταν αν ο άνθρωπος Αυτός που είχε κάνει τόσα θαύματα και είχε πει ότι ήταν ο Μεσσίας ο Γιος του Θεού, θα 'μπαινε μέσα σε μια τόσο επικίνδυνη ζώνη ή θα φοβόταν να εμφανιστεί σ' αυτούς που Τον ζητούσαν.

57 «Επίσης και οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι είχαν δώσει εντολή, αν κανείς μάθει πού είναι να τους το μηνύσει, για να τον συλλάβουν». Πίσω απ' τα διατάγματα του Συμβουλίου μπορούμε να ανακαλύψουμε το μίσος του Όφη που εργάζεται εναντίον του σπέρματος της γυναίκας. Το εδάφιο αυτό μας προμηθεύει το αποκορύφωμα του κεφαλαίου, δείχνοντάς μας την πλήρη επιρροή της Θείας μαρτυρίας που είχε δοθεί με την ανάσταση του Λαζάρου. Η δύναμη της ανάστασης από το Γιο του Θεού είχε φέρει στον ύψιστο βαθμό το μίσος εκείνου που είχε τη δύναμη του θανάτου. Είναι αλήθεια ότι ο Χριστός είχε αναστήσει νεκρούς και σε άλλες περιπτώσεις, αλλά εδώ είχε κάνει μια δημόσια έκθεση της δύναμής Του στο πλησιέστερο χωριό της Ιερουσαλήμ και αυτή ήταν η μεγαλύτερη προσβολή στο Σατανά και τα επίγεια όργανά του. Η δόξα του Κυρίου Ιησού έλαμψε τόσο φωτεινά που απείλησε την κυριαρχία «του άρχοντα του κόσμου τούτου» και κατά συνέπεια δεν υπήρχε πλέον λόγος για απόκρυψη της απόφασης που οι θρησκευτικοί παράγοντες είχαν πάρει – να σκοτώσουν τον Ιησού.

Αλλά πόσο ευλογημένο είναι το γεγονός να γνωρίζουμε ότι εκείνο το μίσος του ίδιου του Διαβόλου ανατρέπεται απ' το Θεό για χάρη του αιώνιου σκοπού Του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

Το άλειμμα των ποδιών του Ιησού με πολύτιμο μύρο

1 «Ο Ιησούς, λοιπόν, έξι μέρες πριν από το Πάσχα ήρθε στη Βηθανία, όπου βρισκόταν ο Λάζαρος που είχε πεθάνει και τον είχε αναστήσει από τους νεκρούς». Οι άνθρωποι που πίστευαν ότι ο Χριστός δε θα πήγαινε στη γιορτή, κάνουν βιαστικές κρίσεις. Αυτό μας διδάσκει να μη βιαζόμαστε να εκφέρουμε τις απόψεις μας, αλλά να περιμένουμε να έρθει ο κατάλληλος χρόνος. Ο Χριστός πήγε πρώτα στη Βηθανία. Εκεί θα έμενε τρεις μέρες κι έπειτα θα ανέβαινε στα Ιεροσόλυμα. Ήθελε έτσι να δώσει την ευκαιρία στον Ιούδα να βρει την απαιτούμενη στιγμή και το μέρος που θα Τον πρόδινε. Μ' αυτόν τον τρόπο, θα παρουσίαζε τον εαυτό Του ως ένα θύμα, προετοιμασμένο για θυσία τον ορισμένο χρόνο. Ήξερε τι Τον περίμενε, κι έρχεται εθελουσίως στην ώρα της θυσίας Του.

2 «Του παρέθεσαν λοιπόν δείπνο εκεί και η Μάρθα υπηρετούσε, ενώ ο Λάζαρος ήταν ένας απ' αυτούς που παρακάθονταν στο τραπέζι μαζί με τον Ιησού». Το δείπνο που παρέθεσαν προς τιμήν του Κυρίου, δεν ήταν στο σπίτι της Μάρθας, αλλά στο σπίτι του Σίμωνα, σύμφωνα με ό,τι μας λένε ο Ματθαίος 26:2 και ο Μάρκος 14:3. Η Μάρθα συνεχίζει το έργο της υπηρεσίας ανάμεσα στους καλεσμένους.

Το πιο όμορφο πράγμα που μπορεί κάποιος να κάνει είναι να υπηρετεί το Χριστό και τους συνανθρώπους του. Ο Λάζαρος καθόταν στο τραπέζι με τον Κύριο. Φαίνεται να απολαμβάνει την παρουσία Του. Δύσκολα για το κλαρί να αποσπαστεί απ' το δέντρο, όταν μάλιστα ο Κορμός είναι πολύ Δυνατός και το τρέφει.

3 «Τότε η Μαρία πήρε ένα δοχείο που περιείχε τριακόσια είκοσι επτά γραμμάρια πολύτιμο μύρο από γνήσιο ναρδόσταγμα και άλειψε τα πόδια του Ιησού. Κατόπιν σκούπισε με τα μαλλιά της τα πόδια του και όλο το σπίτι γέμισε από την ευωδιά του μύρου». Η αξία του μύρου ήταν ίση με το χρηματικό ποσό που έπαιρνε ένας εργαζόμενος για έναν ολόκληρο χρόνο. Πολύ ακριβό να το χρησιμοποιήσει για τον εαυτό της, αλλά όχι τόσο ακριβό για Εκείνον που υπηρετούσε. Είχε καταλάβει τι επρόκειτο να Του συμβεί και Τον αλείφει για τον ενταφιασμό Του. Πριν το χέρι του εχθρού μας αρπάξει, το χέρι του Θεού μας περιλουίζει με την οσμή της αγάπης Του.

4, 5 «Λέει τότε ένας από τους μαθητές, ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, ο γιος του Σίμωνα, αυτός που επρόκειτο να τον προδώσει. “Γιατί τάχα το μύρο αυτό να μην πουληθεί για τριακόσια δηνάρια και να μη δοθεί στους φτωχούς;”». Μεγάλη αντίθεση υπάρχει ανάμεσα στα δύο πρόσωπα που αναφέρονται. Ο ένας να πληρώνει φόρο τιμής κι ο άλλος προδοσίας! Η Μαρία να δίνει ό,τι πιο πολύτιμο έχει για το Χριστό, κι ο Ιούδας να Τον πουλάει για τριάντα αργύρια! Ο ένας να επικεντρώνει την προσοχή όλων των ανθρώπων στην αγάπη κι αφοσίωση που τη διέκρινε, κι ο άλλος στο μίσος! Και τα δύο δείχνουν το ξεχείλισμα της καρδιάς του ανθρώπου. Ο Χριστός δεν έπαψε να μας αγαπάει, μα ούτε ο εχθρός της ψυχής έπαψε να μας αλωνίζει. Από μας εξαρτάται σε ποια ομάδα θα αφήσουμε την καρδιά μας να βιώνει.

6 «Αυτό όμως το είπε, όχι γιατί τον ένοιαζε για τους φτωχούς, μα γιατί ήταν κλέφτης και γιατί κρατούσε το ταμείο κι έκλεβε τα χρήματα που έβαζαν σ' αυτό». Τους φτωχούς θα τους έχετε πάντοτε μαζί σας. Ευκαιρίες θα υπάρχουν πάντοτε να τους ανακουφίσουμε. Αλλά να συγκρίνουμε τους φτωχούς με τον Κύριο Ιησού, και ιδιαίτερα σε μια στιγμή σαν αυτή, χάνουμε το νόημα της εικόνας αυτής του Θεού.

7 «Του είπε τότε ο Ιησούς: “Αφησέ την. Το έχει φυλάξει αυτό για την ημέρα του ενταφιασμού μου”». Ο καλός Ποιμένας προστατεύει τα προβατάκια Του απ' το λύκο. Ο Ιούδας την καταδικάζει, ενώ ο Κύριος εγκρίνει την πράξη της. Ο Χριστός ήξερε τα κίνητρά της και την

επαινεί. «Άφησέ την». Μήπως αυτό δεν προεικονίζει το έργο του Συνήγορου που από εκεί ψηλά μας προστατεύει απ' τις επιθέσεις του εχθρού, που κατηγορεί τους αδελφούς μπροστά στο Θεό μέρα και νύχτα (Αποκ. 12:10).

«Το έχει φυλάξει αυτό για την ημέρα του ενταφιασμού μου». Έξι ημέρες πριν απ' το θάνατό Του (Ματθ. 26:12), η Μαρία Τον αλείφει με μύρο για τον ενταφιασμό Του. Μετά το θάνατό Του, πολλές γυναίκες έφεραν αρώματα να Τον αλείψουν (Μάρκ. 16:1). Η πίστη της Μαρίας την είχε οδηγήσει να γνωρίζει το θάνατό Του από πριν. Φαίνεται πως είχε διδαχθεί πολλά κοντά στα πόδια Του! Πόσα χάνουμε με την αποτυχία μας να κάνουμε το ίδιο!

8 «Κι όσο για τους φτωχούς, αυτούς θα τους έχετε πάντοτε μαζί σας, ενώ εμένα δε θα με έχετε πάντοτε». Η Μαρία, που είχε κοινωνία με το Χριστό, ένιωθε την ανάσα και τον πόνο των βασάνων που Τον περίμεναν. Έτσι σκέφτηκε πως έπρεπε να κάνει κάτι χωρίς να αφήσει την ευκαιρία αυτή να περάσει απαρατήρητη. Έρχεται την πιο κατάλληλη στιγμή να δώσει τη μαρτυρία της με τη γλυκιά οσμή του μύρου, τη στιγμή που οι άνθρωποι καταδίκάζαν το Χριστό στο σταυρό των ληστών. Η μαρτυρία της δόθηκε! Η πράξη της αφοσίωσής της παραμένει αλησμόνητη μέσα στους αιώνες. Το σκηνικό αυτό του πόνου και της απόρριψης δίνει και σε μας την ευκαιρία να δώσουμε τη μαρτυρία τη δική μας.

«Δε θα με έχετε πάντοτε». Απευθύνεται σε μας γιατί γρήγορα θα περάσουμε στην κοινωνία της δόξας Του. Έτσι, με την αγάπη Του θα περιορισθούμε σε μια βαθύτερη αφοσίωση, μια πειστικότερη μαρτυρία στην απέραντη αξία Του, και σε μια πλησιέστερη συμμετοχή στην υποφορά Του την ώρα που ο κόσμος Τον απορρίπτει.

«Δε θα με έχετε πάντοτε». Αυτό ακυρώνει κάθε ανθρώπινη επινόηση (μύθο) περί μετουσίωσης. Εάν η γλώσσα που χρησιμοποιείται εδώ εννοεί κάτι, τότε, η σαφής αυτή δήλωση του Χριστού θετικά αρνείται το δόγμα της πραγματικής παρουσίας Του κάτω απ' τη μορφή του ψωμιού και του κρασιού κατά το Δείπνο του Κυρίου. Είναι αδύνατον να συμφωνήσουμε με τη βλαστήμια αυτή του Ρωμαϊκού δόγματος – που δέχονται πολλοί αφελείς – ύστερα από την ολοκάθαρη ομιλία του Σωτήρα.

Σχέδια για δολοφονία του Λαζάρου

9 «Στο μεταξύ, μεγάλος αριθμός Ιουδαίων έμαθαν ότι βρίσκεται εκεί και ήρθαν, όχι μόνο για τον Ιησού αλλά για να δουν και το Λάζαρο, τον οποίο ανέστησε από τους νεκρούς». Ένα από τα πιο κοινά χαρακτηριστικά του ανθρώπου είναι η περιέργεια. Όταν μάλιστα πρόκειται για κάτι το ασυνήθιστο, τότε η περιέργεια γίνεται μεγαλύτερη. Κι αυτό είναι που ακριβώς ο Θεός ήθελε να γίνει. Ήθελε την ασυνήθιστη εικόνα του θαύματος με την ανάσταση του Λαζάρου να την ιδούν όσο περισσότεροι άνθρωποι μπορούσαν. Όταν το εδάφιο αυτό λέει ότι δεν ήρθαν μόνο για τον Ιησού αλλά για λογαριασμό του Λαζάρου, δεν εννοεί ότι αυτή ήταν μια ενέργεια αβρότητας προς το Λάζαρο, σαν να του απέδιδαν κάποια ξεχωριστή τιμή, αλλά για να ιδούν το θαυμαστό παράδειγμα της Δύναμης του Χριστού στο Λάζαρο.

10, 11 «Έτσι οι αρχιερείς πήραν την απόφαση να σκοτώσουν και το Λάζαρο, γιατί πολλοί από τους Ιουδαίους πήγαιναν γι' αυτόν και πίστευαν στον Ιησού». Ο Καϊάφας και οι Σαδδουκαίοι ήθελαν να σκοτώσουν το Λάζαρο, που μόλις ο Θεός είχε αθωώσει! Ήθελαν να καταστρέψουν κάθε αποδεικτικό στοιχείο για τη θεότητα του Ιησού. Ούτε το Θεό φοβούνται, ούτε στον

άνθρωπο δίνουν σημασία. Ο Σατανάς τους εμποδίζει με κάθε τρόπο να ιδούν το έργο της αγάπης του Θεού.

Γι' αυτό πρέπει να αφοσιωθούμε με επιμέλεια στη συνέχιση του καθήκοντός μας, με αυτοσυγκέντρωση πάνω σε ό,τι ο Κύριος μας έχει εμπιστευτεί.

Η είσοδος του Ιησού στα Ιεροσόλυμα

12 «Την επόμενη μέρα, ένα μεγάλο πλήθος που είχε έρθει στη γιορτή, σαν άκουσε ότι ο Ιησούς έρχεται στα Ιεροσόλυμα». Έρθε στα Ιεροσόλυμα εθελουσίως να προσφέρει τον εαυτό Του στο θάνατο. Ο θάνατός Του έπρεπε να είναι εθελοντικός, γιατί η οργή του Θεού εναντίον μας μπορούσε μόνο να καταπραυνθεί με μια θυσία υποταγής. Πριν όμως ο Χριστός οδηγηθεί στο σταυρό, θέλει να γίνει δεκτός απ' τους ανθρώπους ως βασιλιάς τους με μια πομπώδη τελετή. Είναι γεγονός ότι ο Χριστός αναγνωρίζει ανοιχτά (ομολογεί) ότι η βασιλεία Του εγκαινιάζεται με το θάνατό Του. Παρόλο που η άφιξή Του επικροτούνταν με επευφημίες από τα πλήθη των ανθρώπων, παρέμενε άγνωστος στους εχθρούς Του, μέχρι τη στιγμή που απέδειξε ότι ήταν ο αληθινός Μεσσίας που εκπληρώνει τις προφητείες, όπως θα ιδούμε στη συνέχεια. Δεν ήθελε να παραλείψει τίποτε που θα βοηθούσε να σταθεροποιήσει ουσιαστικά την πίστη μας.

Οι ξένοι ήταν πιο πολύ έτοιμοι να δηλώσουν υποταγή στο Γιο του Θεού απ' ό,τι ήταν οι πολίτες της Ιερουσαλήμ, που θα έπρεπε να είναι το παράδειγμα για όλους. Είχαν καθημερινώς θυσίες, ο ναός ήταν πάντοτε στη σκέψη τους, και θα έπρεπε να έχει ανάψει μέσα στις καρδιές τους η επιθυμία να γνωρίσουν το Θεό. Οι αρχιδιδάσκαλοι της εκκλησίας ήταν εκεί, κι εκεί επίσης υπήρχε το ιερό με το Θείο φως. Η αχαριστία τους υπερέβαινε τα όρια. Βαπτίζονταν μέσα σ' αυτά τα έθιμα απ' τα παιδικά τους χρόνια και, παρόλα αυτά, απορρίπτουν και παραμελούν το Σωτήρα που ο Θεός είχε υποσχεθεί. Αυτό συμβαίνει πολλές φορές, και ιδιαίτερα όσο ο Θεός φαίνεται να πλησιάζει τους ανθρώπους, τόσο πιο πολύ οι άνθρωποι Τον μισούν. Μεγαλύτερος ζήλος υπήρχε στους ξένους που είχαν έρθει από μακριά να πάρουν μέρος στη Γιορτή. Όλοι αυτοί ρωτούσαν με μεγάλη επιθυμία να μάθουν για το Χριστό. Κι όταν άκουσαν ότι θα έρθει στην Πόλη, βγήκαν προς τα έξω να Τον συναντήσουν και να χαρούν μαζί Του.

13 «Πήρε φοινικόκλαδα και βγήκε να τον προϋπαντήσει κραυγάζοντας: “Δοξολογείστε: Ευλογημένος αυτός που έρχεται στο όνομα του Κυρίου, ο βασιλιάς του Ισραήλ!”». Αυτό ήταν ένα σημάδι χαράς. Κραύγαζαν: «Ωσαννά, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου, ο βασιλιάς του Ισραήλ!». Η λέξη Ωσαννά εννοεί «Σώσε μας τώρα!». Είναι μια κραυγή θριάμβου, όχι ικεσίας. Τώρα, δεν ξέρουμε πόση απήχηση είχαν στην καρδιά τους τα λόγια εκείνα που είχαν βγει απ' το στόμα τους μέσα στην έξαρση που βρίσκονταν. Η συνέχεια θα μας δείξει κάτι πολύ διαφορετικό. Αλλά κοιτάζοντας το θαυμάσιο σχέδιο του Θεού που το χέρι Του κυβερνά τα πάντα, βλέπουμε ότι η μαρτυρία αυτή δίδεται για τη δόξα του Γιου. Κατά τη γέννησή Του, στέλνει τους αγγέλους να πουν στους τσοπάνους της Βηθλεέμ: «Για σας σήμερα γεννήθηκε στην πόλη του Δαβίδ, Σωτήρας, που είναι ο Χριστός», και τώρα τα πλήθη Τον χαιρετούν ως τον ευλογημένο που έρχεται στο όνομα του Κυρίου. Ξανά οι μάγοι απ' την Ανατολή οδηγήθηκαν στην Ιερουσαλήμ να αναγγείλουν ότι ο Βασιλιάς των Ιουδαίων είχε

γεννηθεί. Και τώρα που η δημόσια διακονία Του τελείωσε, πιστοποιείται ξανά ότι Αυτός είναι «ο Βασιλιάς του Ισραήλ».

14, 15 «Κι ο Ιησούς, αφού βρήκε ένα γαϊδουράκι, κάθισε πάνω σ' αυτό, όπως λέει η Γραφή: “Μη φοβάσαι θυγατέρα μου Σιών! Δες! Έρχεται ο βασιλιάς σου καθισμένος πάνω σε γαϊδουράκι!”». Ο Ιησούς καβάλα σ' ένα γαϊδουράκι ήρθε στα Ιεροσόλυμα. Αυτή ήταν μια απλή μέθοδος μεταφοράς. Το γαϊδουράκι συμβόλιζε ότι ο ερχομός του Ιησού έφερνε ειρήνη. Ταυτόχρονα εκπληρωνόταν και η προφητεία που διαβάζουμε στο βιβλίο του Ζαχαρία 9:9 για τον ερχομό Του στη Σιών. Η Σιών εδώ είναι μια συμβολική έκφραση που αναφέρεται στο λαό Ισραήλ.

16 «Αυτά, βέβαια, δεν τα κατάλαβαν στην αρχή οι μαθητές του, αλλά όταν δοξάστηκε με την ανάληψή του ο Ιησούς, τότε θυμήθηκαν ότι αυτά είχαν γραφτεί γι' αυτόν και αυτά ακριβώς του έκαναν». Οι μαθητές δεν είχαν συνειδητοποιήσει πως ό,τι συνέβαινε ήταν σύμφωνο με την εκπλήρωση της προφητείας του Ζαχαρία, ότι ο Ιησούς έμπαινε στην Ιερουσαλήμ ως ο νόμιμος Βασιλιάς της Ισραηλίας. Οι μαθητές συνειδητοποίησαν το όλο σκηνικό με την έννοιά του όταν ο Ιησούς είχε πάει στον ουρανό και είχε δοξαστεί στα δεξιά του Πατέρα.

17, 18 «Το πλήθος, λοιπόν, που ήταν μαζί του όταν φώναζε το Λάζαρο από τον τάφο και τον ανέστησε, βεβαίωναν, σαν αυτόπτες μάρτυρες, το γεγονός αυτό. Γι' αυτό και τον υποδέχτηκε το πλήθος, γιατί άκουσαν ότι αυτός είχε κάνει το θαύμα αυτό». Μέσα στο πλήθος που παρακολουθούσαν τον Ιησού να μπαίνει στα Ιεροσόλυμα, υπήρχαν άνθρωποι που ήταν αυτόπτες μάρτυρες στην Ανάσταση του Λαζάρου. Αυτοί είπαν στους ανθρώπους γύρω τους ότι Αυτός που καθόταν πάνω στο γαϊδουράκι ήταν ο Ιησούς που είχε αναστήσει το Λάζαρο από τους νεκρούς. Καθώς το γεγονός αυτό απλώνεται, ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων ήρθε να συναντήσει τον Ιησού. Τα κίνητρά τους ήταν δυστυχώς από περιέργεια κι όχι από πίστη.

19 «Οι Φαρισαίοι, λοιπόν, ρίχνοντας την ευθύνη ο ένας προς τον άλλο είπαν: “Το βλέπετε τώρα πως δεν κάνετε τίποτε το αποτελεσματικό; Ορίστε, ο κόσμος τον ακολουθήσε!”». Καθώς το πλήθος μεγάλωνε σε όγκο και το ενδιαφέρον τους για το Σωτήρα αποκορυφωνόταν, οι Φαρισαίοι ήταν εκτός εαυτού. Τίποτε δεν μπορούσαν να πουν ή ακόμη και να κάνουν που θα είχε κάποιο αποτέλεσμα. Έξαλλοι οι άνθρωποι φώναζαν και πήγαιναν κοντά στο Χριστό. Δεν είχαν καταλάβει ότι το ενδιαφέρον των ανθρώπων ήταν κάτι περαστικό κι ότι αυτοί που στην πραγματικότητα ήθελαν να λατρεύσουν το Θεό ήταν ελάχιστοι.

Έλληνες αναζητούν τον Ιησού

20, 21 «Ανάμεσα σ' εκείνους που πήγαιναν να προσκυνήσουν στη γιορτή, ήταν και μερικοί Έλληνες. Αυτοί, λοιπόν, ήρθαν στο Φίλιππο, που καταγόταν από τη Βηθαϊδά της Γαλιλαίας, και τον παρακάλεσαν λέγοντας: “Κύριε, θέλουμε να δούμε τον Ιησού”». Την ώρα που οι αρχηγοί της Ισραηλίας ζητούσαν να σκοτώσουν τον Ιησού, οι Έλληνες επιθυμούσαν να Τον δουν. Ήταν η πρώτη φωνή που έδειχνε το ξύπνημα των συνειδήσεων των ανθρώπων που ήταν απ' τον έξω κόσμο ότι ο Ιησούς θα γινόταν ο Σωτήρας τόσο των Εθνικών όπως των Εβραίων. Ο Αγγαίος στο 2:7 μας λέει ότι: «Και η επιθυμία όλων των εθνών θα 'ρθει». Μια προσωπική επαφή ήταν που ζητούσαν οι διψασμένες ψυχές τους. «Κύριε, θέλουμε να ιδούμε τον Ιησού». Δεν ήθελαν να ιδούν κάποιο απ' τα θαύματά Του, αλλά το Χριστό τον ίδιο. Το

Χριστό που μπορούμε να ιδούμε και σήμερα αν πραγματικά το επιθυμούμε. Κι αυτό, με τα μάτια της πίστης!

22 «Έρχεται ο Φίλιππος και το λέει στον Ανδρέα και κατόπιν ο Ανδρέας μαζί με το Φίλιππο το λένε στον Ιησού». Ο Φίλιππος, ενθουμούμενος τα λόγια που είχε πει ο Ιησούς σε όλους τους μαθητές Του, «Μην πάρετε το δρόμο προς τα έθνη και σε πόλη Σαμαρειτών να μην μπείτε» (Ματθ.10:5) και αργότερα στη Χαναναία γυναίκα, «Δεν ήρθα παρά να σώσω τα χαμένα πρόβατα του Ισραήλ» (Ματθ. 15: 24), πηγαίνει να το πει στον Ανδρέα για να αποφασίσουν μαζί. Ο Κύριος άλλωστε είχε διδάξει τους μαθητές Του να πηγαίνουν δύο – δύο για να στηρίζει ο ένας τον άλλο.

23 «Αποκρίθηκε τότε ο Ιησούς λέγοντάς τους: “Έχει έρθει πια η ώρα να δοξαστεί ο Γιος του Ανθρώπου”». Τώρα, για πρώτη φορά ο Κύριος διακηρύττει ότι η ώρα Του είχε έρθει. Στο γάμο που έγινε στην Κανά της Γαλιλαίας είχε πει στη μητέρα Του ότι «η ώρα Του δεν είχε έρθει» (Ιωάν. 2:5). Κατά τα μέσα της διακονίας Του διαβάζουμε ότι «Κανέναν άνθρωπο δεν έβαλε το χέρι του επάνω στο Χριστό γιατί η ώρα Του δεν είχε ακόμα έρθει» (Ιωάν. 7: 30).

Αλλά εδώ ανακοινώνει ότι «η ώρα Του έχει έρθει». Η ώρα που ο Γιος του Ανθρώπου θα δοξαζόταν. Τι εννοεί όταν λέει ότι θα «δοξαζόταν;». Πρώτα αναφέρεται στη δόξα που θα λάβει όταν οι Εθνικοί Τον δεχθούν με λατρεία και υποταγή – στο θέλημά Του. Γνωστοποιεί ότι «η ώρα» ήταν πλέον ώριμη για την ευλογία όλων των οικογενειών της γης μέσω του σπέρματος του Αβραάμ.

Αλλά, αν συνδέσουμε το εδάφιο αυτό με το εδάφιο που ακολουθεί, θα ιδούμε ολοκάθαρα ότι αναφέρεται στο θάνατό Του που πλησιάζει. Στους ακολούθους Του, ο σταυρός πρέπει να φαίνεται ως το πιο ταπεινωτικό πράγμα, ενώ για τον Ίδιο το Σωτήρα θεωρείται ως η μεγαλύτερη εξύμνηση (δοξασμός). Καθώς φτάνουμε στο 13: 30, 31, διαβάζουμε: «Εκείνος, όταν πήρε το ψωμί, βγήκε αμέσως έξω. Και ήταν νύχτα. Κι όταν πια εκείνος βγήκε έξω, λέει ο Ιησούς: “Τώρα δοξάστηκε ο Γιος του Ανθρώπου, και στο πρόσωπό του δοξάστηκε ο Θεός”». Τα δύο πράγματα είναι άμεσα συνδεδεμένα: Η σωτηρία δε θα μπορούσε να έρθει στους Εθνικούς παρά μέσω του θανάτου Του.

Όσο για τους Έλληνες που Τον ζητούσαν, δεν αναφέρονται όσα θα θέλαμε να γνωρίζουμε, γιατί η φύση μας έχει πολλές περιέργειες και κάνει πολλές εικασίες, μπορούμε να πούμε ότι: Αν η επιθυμία των Ελλήνων δεν παραχωρήθηκε, θα τους δίδασκε ότι η σωτηρία δεν ερχόταν μέσω της τέλει ζωής Του, ή μέσω των θαυμαστών έργων Του, αλλά μέσω της πίστης μας σ’ Εκείνον που σταυρώθηκε. Έπρεπε να διδαχθούν να μην Τον βλέπουν ως Μεσσία του Ισραήλ, αλλά «ως τον Αμνό του Θεού που ήρθε να σηκώσει την αμαρτία του κόσμου».

24 «Η αλήθεια είναι, και σας το τονίζω, πως αν ο σπόρος του σιταριού δεν πέσει στη γη και πεθάνει, μόνο αυτός μένει. Αν όμως πεθάνει, παράγει καρπό πολύ». Ο Κύριος χωρίς αμφιβολία κοιτάζει στο μακρινό μέλλον, αλλά ταυτόχρονα ατενίζει το εγγύς μέλλον. Ο θάνατος είναι μπροστά Του, κι αυτό απασχολεί την προσοχή Του τη στιγμή εκείνη που οι μαθητές Του ήταν τόσο χαρούμενοι κι ελπιδοφόροι. Πρέπει να ‘ρθει η υποφορά πριν απ’ τη δόξα, ο Σταυρός πριν απ’ το Στεφάνι. Όλα έδειχναν να είναι έτοιμα για την επίγεια δόξα Του. Τα πλήθη Τον είχαν ανακηρύξει βασιλιά, οι Ρωμαίοι σιωπούσαν, δεν έφερναν αντιρρήσεις, και οι Έλληνες Τον είχαν δει, αλλά ο Σωτήρας γνώριζε ότι πριν εγκαθιδρύσει τη βασιλεία Του, έπρεπε πρώτα να κάνει το έργο του Θεού. Κανείς δε θα μπορούσε να βρεθεί μαζί Του στη δόξα, εκτός και πέθαινε.

Ο κόκκος του σιταριού είναι ένα αξιοθαύμαστο παράδειγμα που δείχνει ότι έχει ζωή μέσα του και τη φέρνει μαζί του μέσω του θανάτου του. Ο θάνατος στον οποίο υποβάλλεται, είναι για το συμφέρον της – γιατί την ελευθερώνει έτσι από τους περιορισμούς που την εμποδίζουν – και αυξάνει σε δέντρο, που είναι η ανάστασή της, και, τελικά, σε πολλούς κόκκους που είναι οι καρποί της Ανάστασής της.

25 «Όποιος αγαπάει τη ζωή του, θα τη χάσει. Μα όποιος απαρνιέται τη ζωή του στον κόσμο τούτο, αυτός θα τη διαφυλάξει για την αιώνια ζωή». Στον κοσμικό άνθρωπο φαίνεται πάντοτε σαν να πετάει ένας Χριστιανός τη ζωή του στον κάλαθο των αχρήστων, όταν αφήνει την κοσμική ζωή με τις μωρίες και απολαύσεις και αφοσιώνεται στη δόξα του Κυρίου Ιησού Χριστού. Αλλά αυτός που πετάει τη ζωή του κατ' αυτό τον τρόπο, στην πραγματικότητα τη βρίσκει. Ο κοσμικός άνθρωπος πιστεύει ότι γνωρίζει τη ζωή με τον καλύτερο τρόπο, αλλά αυτός που ευχαριστείται τη ζωή, είναι ο χριστιανός, που μπαίνει στη νέα ζωή και απολαμβάνει τις άπειρες ευλογίες που ο Κύριος του προσφέρει.

26 «Αν κάποιος θέλει να υπηρετεί εμένα, εμένα ν' ακολουθεί. Και όπου είμαι εγώ, εκεί θα είναι και ο υπηρέτης ο δικός μου. Κι αν κανείς υπηρετεί εμένα, αυτόν θα τον τιμήσει ο Πατέρας». Αυτή είναι μια υπόσχεση για κάθε πιστό. Σε σας και σε μένα έχει δοθεί αυτό το προνόμιο. Όχι μόνον να πιστεύουμε στο όνομά Του, αλλά υποφέροντας για χάρη Του, καθώς ακολουθούμε τα βήματά Του και φέρνουμε την ντροπή και τον εξευτελισμό του Ιησού, μια μέρα ο Πατέρας Θεός θα μας τιμήσει!

Ο Ιησούς προλέγει τη θανάτωσή Του

27 «Τώρα η ψυχή μου είναι ταραγμένη, όμως τι να πω; Πατέρα απάλλαξέ με από την ώρα αυτή; Μα γι' αυτό ακριβώς ήρθα στην ώρα αυτή». Αυτή ήταν η αρχή απ' τις ωδίνες που ο Κύριος αντιμετώπιζε πριν γεννηθεί η νέα δημιουργία. Είχε καταληφθεί από μια τρομακτική ανησυχία απ' το θάνατο για τον οποίο μόλις είχε μιλήσει. Η άγια ψυχή Του είχε συγκινηθεί μέχρι τα απώτερα βάθη της με τη φρίκη της ώρας που σίμωνε! Ήταν το προοίμιο της Γεσθημανής. Μας αποκαλύπτει κάτι απ' την εσωτερική υποφορά Του. Η αγωνία Του ήταν ακραία. Η καρδιά Του υπέφερε αφόρητα – φρίκη, θλίψη μελαγχολία, όλα συμπεριλαμβάνονταν στη λέξη «Ταραγμένη».

Και τι προκαλούσε όλα αυτά; Οι ύβρεις και οι υποφορές που θα δεχόταν απ' τα χέρια των ανθρώπων; Το τραύμα στη φτέρνα Του απ' τον Όφη; Ασφαλώς όχι. Ήταν η προοπτική που θα γινόταν «κατάρα για μας», υποφέροντας τη δίκαιη οργή ενός Άγιου Θεού. «Τι να πω;», ρωτάει, όχι «Τι να εκλέξω;». Δεν υπήρχε κάποια αιτία που Τον έκανε να ταλαντεύεται ή κάποιος δισταγμός θέλησης. Καίτοι η άγια φύση Του Τον έκανε να συστέλλεται καθώς σκεφτόταν ότι θα γινόταν αμαρτία, έδειχνε την τελειότητά Του να ζητήσει ένα τέτοιο ποτήρι να παρέλθει απ' Αυτόν. Παρόλα αυτά, υποκλίθηκε αδίσταχτα στο θέλημα του Πατέρα, λέγοντας: «Αλλά γι' αυτόν το σκοπό ήρθα, να αντιμετωπίσω αυτή την ώρα». Δέχτηκε το πικρό ποτήρι!

28 «Πατέρα, δόξασε το όνομά σου. Τότε ακούστηκε μια φωνή από τον ουρανό: “Και το δόξασα και πάλι θα το δοξάσω!”». Ο Χριστός έβλεπε το θάνατο πρόσωπο με πρόσωπο, και όλη την αθλιότητα που κουβαλάει απ' τη συνέπεια της αμαρτίας, και αυτό για να δοξαστεί ο Πατέρας. Αυτό ήταν κάθε στιγμή στη σκέψη Του. Η απάντηση του Πατέρα ήρθε αμέσως απ'

τον ουρανό με μια φωνή που έλεγε: «Και το δόξασα και πάλι θα το δοξάσω!». Ο Γιος του Ανθρώπου είχε δοξαστεί στο μήνμα του Λαζάρου ως Ζωοδότης νεκρών, και τώρα δοξάζεται ως Γιος του ανθρώπου με τη φύση που ήρθε απ' τον ουρανό.

Αλλά υπάρχει κάτι ακόμα εδώ. Ο Πατέρας λέει: «Θα το δοξάσω ξανά». Αυτό θα το κάνει με το να φέρει απ' τους νεκρούς τον Κύριο Ιησού Χριστό, τον μεγάλο Ποιμένα των προβάτων, «Ίνα αναστηθεί ο Χριστός απ' τους νεκρούς για τη δόξα του Πατέρα» (Ρωμ. 6: 4).

29 «Από τον όχλο, λοιπόν, που στεκόταν εκεί και άκουσε, μερικοί έλεγαν: “Έγινε βροντή!”. Άλλοι έλεγαν: “Κάποιος άγγελος του μίλησε!”». Αυτή είναι μια θαυμάσια απόδειξη ότι ο φυσικός άνθρωπος δεν μπορεί να καταλάβει τα Θεία πράγματα. Όπως ο Κύριος είχε πει σε μια προηγούμενη περίπτωση, «Γιατί δεν καταλαβαίνετε τα λόγια μου;». Απλούστατα, «Γιατί δεν αντέχετε να ακούτε το λόγο μου!» (Ιωάν. 8:43). Η αποτυχία αυτών των Εβραίων να αντιληφθούν τη φωνή του Πατέρα δίνει έμφαση ότι ο Σταυρός ήταν απόλυτη ανάγκη!

30 «Αποκρίθηκε ο Ιησούς και είπε: “Η φωνή αυτή δεν ακούστηκε για μένα αλλά για σας”». Τρεις φορές είχε ακουστεί η φωνή του Πατέρα απ' τον ουρανό. Η πρώτη ήταν στην αρχή της διακονίας του Χριστού, η δεύτερη στα μέσα της διακονίας Του και η τρίτη στο τέλος της Μεσσιανικής Του πορείας. Η πρώτη ακούστηκε απ' τον Ιωάννη το Βαπτιστή, η δεύτερη απ' τους τρεις μαθητές Του και η τρίτη απ' αυτούς που είχαν κατακλείσει το ναό. «Αλλά δι' υμάς», προς χάρη σας, να δυναμώσει την πίστη των μαθητών και να απομακρύνει κάθε δικαιολογία απ' τους απίστευτους.

31 «Τώρα είναι πια η ώρα της κρίσης του κόσμου αυτού. Τώρα πια ο άρχοντας του κόσμου αυτού θα πεταχτεί έξω». Σε τι ακριβώς αναφερόταν; Η κρίση του κόσμου τούτου αποκαλυπτόταν με τη σταύρωση του Χριστού. Ο κόσμος είπε για τον Ιησού Χριστό: «Δεν Τον θέλουμε». Έηρθε και παρουσίασε τον εαυτό Του ως Βασιλιά που θα διευθετούσε τα πάντα σωστά αν οι άνθρωποι Τον δεχόταν, αλλά κραύγαζαν: «Δεν έχουμε βασιλιά, παρά μόνον τον Καίσαρα». Έτσι Τον αρνήθηκαν, και με την άρνησή τους, έφεραν την κρίση στον εαυτό τους, και έκτοτε, ολόκληρη η ανθρωπότητα βρίσκεται κάτω από κρίση.

Απορείς γιατί πολλές φορές ο Θεός επιτρέπει μερικά φριχτά πράγματα να συμβαίνουν σ' αυτό τον κόσμο; Είναι γιατί οι άνθρωποι απέρριψαν τον Πρίγκιπα της Ειρήνης. Σκέψου πόσο διαφορετικά θα ήταν, αν ο Χριστός είχε γίνει δεκτός απ' τους ανθρώπους των ημερών Του και είχε ιδρύσει τη βασιλεία Του με δύναμη και δόξα. Τότε οι πόλεμοι θα είχαν εξαφανιστεί απ' τη γη. Η λύπη, ο στεναγμός και οι ασθένειες δε θα υπήρχαν, και εκατομμύρια ευλογίες θα απολάμβαναν οι άνθρωποι των τελευταίων αιώνων. Με την απόρριψη του Χριστού οι άνθρωποι έφεραν την κρίση στον ίδιο τον εαυτό τους και έτσι κανένας δε χρειάζεται να εκπλήττεται απ' τα φριχτά πράγματα που έρχονται στον κόσμο. Η έκπληξη είναι ότι ο Θεός μακροθυμεί και δεν αφήνει την οργή Του να ξεσπάσει ολοκληρωτικά πάνω στις αμαρτίες των ανθρώπων.

Ο κόσμος είναι σαν κάποιον που έχει καταδικαστεί σε θάνατο, και του επιτρέπεται να ζει ακόμα μέχρι την ημέρα που αυτή η ποινή θα εκπληρωθεί. Τότε οι φιάλες της οργής του Θεού θα ανοιχθούν επάνω στον κόσμο και ο κόσμος θα γνωρίσει την καταδίκη του σε ολόκληρη την έκτασή της.

Αλλά τώρα η χάρη είναι ανακατεμένη με την κρίση. Ο Θεός στέλνει το μήνυμα του ελέους. Καλεί τους ανθρώπους να μετανοήσουν και να δεχτούν το Σωτήρα που κάποτε απέρριψαν. Εσύ, φίλη ψυχή, έχεις δεχθεί το Χριστό ως προσωπικό σου Σωτήρα; Θυμάσαι τα

αξιοσημείωτα λόγια του Αποστόλου Πέτρου προς τους Εβραίους: «Σώστε τους εαυτούς σας απ' τη θλιβερή γενιά»; Τι εννοεί μ' αυτό; Ίσως κάποιος να έλεγε: «Εμείς δεν μπορούμε να σώσουμε τους εαυτούς μας, μπορούμε;». Όχι δεν μπορούμε, όσον αφορά τη σωτηρία μας απ' την κόλαση. Μπορούμε μόνο να σωθούμε μέσω του τελειωμένου έργου του Χριστού στο σταυρό. «Γιατί δεν έχει δοθεί κανένα άλλο όνομα κάτω απ' τον ουρανό στους ανθρώπους, μέσω του οποίου μπορούμε να σωθούμε» (Πραξ. 4:12). Τότε τι εννοούσε ο Πέτρος όταν είπε: «Σώστε τους εαυτούς σας απ' τη φοβερή γενιά;».

Είναι ένας άλλος τρόπος που τους έλεγε: «Αποσπασθείτε απ' τον κόσμο που βρίσκεται κάτω από κρίση». Βγείτε έξω απ' αυτό τον κόσμο και πάρτε τη θέση σας κοντά σ' Εκείνον που τώρα έχουν απορρίψει. Εάν κάνετε κάτι τέτοιο, είστε ασφαλείς από την κρίση που έρχεται πάνω στον κόσμο. Κάποιοι συχνά θλίβονται όταν βλέπουν ένα Χριστιανό να μπαίνει τόσο αδύναμα σε μια τέτοια σχέση.

Γιατί συμβαίνει μερικοί χριστιανοί να μην ενδιαφέρονται να αποσπασθούν απ' τον κόσμο; Είναι γιατί ποτέ δε συνειδητοποίησαν ότι ο κόσμος είναι ένας καταδικασμένος τόπος, που ό,τι οι άνθρωποι απολαμβάνουν, θα αναφλεγεί κατά την ημέρα της μεγάλης Κρίσης και ότι ο Θεός καλεί τους ανθρώπους Του να ξεκαθαρίσουν τη θέση τους απ' τον κόσμο. Πολλές φορές, η νεολαία μας νομίζει ότι οι γονείς και οι δάσκαλοι είναι πολύ σκληροί μαζί τους, γιατί προσπαθούν να τους προειδοποιήσουν να προσέχουν τα πράγματα που έχουν κοσμικό χαρακτήρα και που μπορούν να τους βλάψουν. Ένα πράγμα που έχω να σας πω είναι πως όταν η οργή του Θεού ξεσπάσει, δεν υπάρχει καμιά ποινή, καμιά στενοχώρια, γι' αυτούς που έζησαν μακριά απ' τον κόσμο, κοντά στον Ιησού Χριστό.

Το δεύτερο πράγμα που ο Σωτήρας λέει, είναι: «Τώρα πια ο άρχοντας του κόσμου τούτου θα πεταχθεί έξω». Ποιος είναι ο άρχοντας του κόσμου τούτου; Ο σατανάς. Πώς έγινε ο άρχοντας του κόσμου τούτου; Αυτός είναι ο σφετεριστής. Ο Θεός έβαλε τον κόσμο τούτο κάτω απ' το χρέος των πρωτοπλάστων. Είπε στον Αδάμ: «Έχε εξουσία πάνω στον κόσμο. σου έχω δώσει τα πάντα, και σε καθιστώ υπεύθυνο». Αλλά ο Αδάμ έπαιξε τον τίτλο του, ως άρχοντας του κόσμου τούτου στο διάβολο, και από τότε ο Σατανάς είναι ο άρχοντας, και όχι μόνον ο άρχοντας, αλλά ο θεός του κόσμου τούτου.

Αλλά θα θυμάστε την υπόσχεση όταν ο Κύριος είπε, καθώς εξέδιδε τη δικαστική απόφαση πάνω στο φίδι: «Θα στήσω έχθρα ανάμεσα σε σένα και στη γυναίκα, κι ανάμεσα στο σπέρμα σου και στο Σπέρμα της. Αυτό θα σου συντρίψει το κεφάλι, κι εσύ θα του λογχίσεις τη φτέρνα Του» (Γέν. 3:15). Στο σταυρό του Χριστού η φτέρνα του Ιησού, το Σπέρμα της γυναίκας, συντρίφτηκε, αλλά στον ίδιο σταυρό το κεφάλι του φιδιού συντρίφτηκε. Και έτσι ο Σατανάς είναι τώρα ένας κατατροπωμένος άρχοντας, και παρ' όλα αυτά υπάρχουν εκατομμύρια άνθρωποι που τον ακολουθούν – ή καλύτερα εξουσιάζονται απ' αυτόν – και όταν ριφθεί έξω απ' τον ουρανό στην άβυσσο και τελευταία στη λίμνη του πυρός, η κρίση του Θεού θα εκπληρωθεί επάνω του.

32, 33 «Κι εγώ, σαν υψωθώ από τη γη, όλους θα τους προσελκύσω σε μένα. Και το έλεγε αυτό φανερώνοντας με τι είδους θάνατο θα πέθαινε». Αυτό που ο Κύριος διακηρύττει εδώ, είναι ο θάνατός Του και η ανάστασή Του. «Εγώ σαν υψωθώ από τη γη», αναφέρεται στη σταύρωσή Του. αλλά «όλους θα τους προσελκύσω σε μένα». Κοιτούσε την αναστάσιμη πλευρά του σταυρού γιατί ένας νεκρός Σωτήρας δεν μπορεί να ελκύσει κανέναν. Παρόλα αυτά, και τα δύο πράγματα είναι στενά συνδεδεμένα. Δεν είναι απλώς ότι ο Χριστός είναι ο μαγνήτης. είναι ο

«Εσταυρωμένος Χριστός». «Είναι η σταύρωση που Του έχει χορηγήσει την ελκυστική δύναμή Του. όπως ακριβώς είναι ο θάνατος που Του έχει δώσει τη ζωογόνο δύναμη. Δεν είναι ο Χριστός χωρίς σταυρό. ούτε ο σταυρός χωρίς το Χριστό. είναι και τα δύο μαζί». Και πού βρίσκεται η έλξη; Στην αγάπη που περιλαμβάνει. Εδώ είναι η αγάπη – η αγάπη που ξεπερνά κάθε σκέψη: Τι θα μπορούσε να είναι τόσο ελκυστικό όσο η αγάπη; Η δικαιοσύνη που επιδεικνύει. Είναι ο σταυρός της δικαιοσύνης. Είναι δικαιοσύνη συνδυασμένη με αγάπη, παίρνοντας το μέρος του αμαρτωλού ενάντια στο νομό και την κρίση.

Πόσο ελκυστική είναι η δικαιοσύνη με αυτό τον τρόπο! Ένεκα της αλήθειας την οποία διακηρύττει. Ολόκληρη η αλήθεια του Θεού είναι συνδεδεμένη με το Σταυρό. Η Θεία σοφία συγκεντρώνεται εκεί. Πώς θα μπορούσε παρά να είναι ελκυστική; Από τη συμφιλίωση που δημοσιεύει. Διακηρύττει ειρήνη στον αμαρτωλό, γιατί έχει κάνει ειρήνη. Εδώ είναι ο τόπος συνάντησης μεταξύ ανθρώπων και Θεού.

«Όλους θα τους προσελκύσω σε μένα». Η λέξη «όλους» αναφέρεται στους εκλεκτούς του Θεού. Το «όλοι» εδώ είναι όπως και στο 6:3, που λέει: «Όλους όσους ο Πατέρας μου έχει δώσει», και στο 6:45 που λέει: «Και θα είναι όλοι Θεοδίδακτοι». Η υπόσχεση: «Θα τους ελκύσω όλους σε μένα», εννοεί ότι ο Κύριος με τη σταύρωσή Του θα ελκύσει ανθρώπους από όλα τα έθνη κοντά Του, να πιστέψουν σ' Αυτόν και να γίνουν μαθητές Του. Το σχέδιο του Χριστού είναι να δείξει ακόμα ότι η χάρη Του δεν είναι περιορισμένη στην Ισραηλία.

34 «Το πλήθος του αποκρίθηκε: “Εμείς μάθαμε από τη Γραφή πως ο Χριστός ζει για πάντα, και πώς λες εσύ ότι πρέπει ο Γιος του Ανθρώπου να υψωθεί; Ποιος είναι αυτός ο Γιος του Ανθρώπου;”». Οι άνθρωποι ήρθαν σε αμηχανία όταν άκουσαν τη δήλωση του Κυρίου πως έπρεπε να υψωθεί. Ήξεραν ότι ισχυριζόταν πως ήταν ο Μεσσίας και ταυτόχρονα ήξεραν απ' την Παλιά Διαθήκη ότι ο Μεσσίας θα ζούσε παντοτινά (Ησαΐα 9:7, Ψαλμ. 110: 4, Δαν. 7:14 και Μιχ. 4:7). Τώρα, πώς ήταν δυνατόν ο Γιος του Ανθρώπου να υψωθεί; Η πηγή του λάθους τους βρισκόταν στην κακή χρήση που είχαν κάνει με την πνευματική φτώχεια που τους διέκρινε. Το 53 κεφάλαιο του Ησαΐα, το 9:26 του Δανιήλ, το 13:7 του Ζαχαρία και πλείστα άλλα εδάφια της Γραφής μιλούν πως η εξύψωσή Του θα είναι μετά από τα βάσανα και τις δοκιμασίες που έπρεπε να υποστεί.

35 «Τότε ο Ιησούς τους είπε: “Για ένα μικρό χρονικό διάστημα ακόμα το φως είναι μαζί σας. Περπατάτε όσο έχετε το φως για να μη σας προφτάσει το σκοτάδι. Γιατί όποιος περπατάει μέσα στο σκοτάδι, δεν ξέρει πού πηγαίνει”». Ο Κύριος δείχνει σ' αυτούς που πιστεύουν πως έχουν δίκιο, ότι αν συνεχίσουν να Τον μισούν, γρήγορα θα έβλεπαν ποιο τέλος θα είχαν όλες αυτές οι συνέπειες.

36 «Όσο έχετε το φως, να πιστεύετε στο φως, για να γίνετε παιδιά του φωτός. Αυτά είπε ο Ιησούς κι έπειτα έφυγε και κρύφτηκε απ' αυτούς». Ο Χριστός είχε μιλήσει. Είχε συστήσει τον εαυτό Του ότι ήταν το φως του κόσμου και όποιος Τον ακολουθούσε δε θα περπατούσε στο σκοτάδι, αλλά θα είχε το φως της ζωής (8:12). Επίσης τους είχε πει πως: «Όσο βρίσκομαι στον κόσμο, Είμαι το φως του κόσμου» (9:15). Γρήγορα το φως θα αποσυρθεί, αφού ο θάνατος είναι πλησίον.

Τα λόγια αυτά που διαβάζουμε στα εδάφια 35 και 36 είναι πάρα πολύ σοβαρά. Είχε κηρύξει ανάμεσά τους, είχε κάνει θαύματα και είχε περιορίσει τη διακονία Του στη γη που ο Θεός είχε υποσχεθεί στον Αβραάμ. Οι άνθρωποι είχαν απολαύσει πολλές ευκαιρίες που τους είχαν

δοθεί. Ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα, καθώς η δημόσια διακονία Του πλησιάζει στο τέλος; «Έφυγε και κρύφτηκε απ' αυτούς».

Ποιος θρήνησε την αναχώρησή Του; Ή κοίταξε πού να Τον βρει;

Εκπλήρωση της προφητείας του Ισραήλ για την απιστία των Ιουδαίων

37 «Κι ενώ είχε κάνει τόσα θαύματα μπροστά στα μάτια τους, δεν πίστευαν σ' αυτόν». Ο Κύριος είχε κάνει θαύματα που ο ανθρώπινος νους δεν μπορούσε να διανοηθεί. Όλα γίνονταν στο φως της ημέρας και με μάρτυρες. Θεράπευσε ανθρώπους, έβγαλε δαιμόνια, έλεγξε ανέμους, περπάτησε στη θάλασσα, έκανε το νερό κρασί, αποκάλυψε τις μυστικές σκέψεις των ανθρώπων, ανέστησε νεκρούς. Παρ' όλ' αυτά οι άνθρωποι – ολόκληρου του έθνους – δεν Τον δέχτηκαν. Η σκληρή καρδιά τους ήταν αδικαιολόγητη. Όλοι όσοι άκουσαν τη διδασκαλία Του και δεν είδαν τα έργα Του, έπρεπε χωρίς καμιά αμφιβολία να Τον δεχτούν ως Μεσσία και Σωτήρα τους. Αλλά το μεγαλύτερο ποσοστό των συμπατριωτών Του, αρνήθηκε να αναγνωρίσει τα αιτήματά Του.

38 «Για να εκπληρωθεί έτσι ο λόγος του προφήτη Ησαΐα, που είπε: “Κύριε, ποιος πίστεψε στο μήνυμά μας και σε ποιον φανερώθηκε η δύναμη του Κυρίου;”».

«Ο βραχίονας του Κυρίου» δηλώνει τη δύναμη του Θεού όπως είχε αποκαλυφθεί απ' το Μεσσία. «Ποιος πίστεψε στο μήνυμά μας;»: Αναφέρεται στη διακονία του Χριστού. Και «σε ποιον αποκαλύφθηκε η δύναμη του Κυρίου;»: Αναφέρεται στα θαύματά Του. Όλα αυτά δείχνουν τον πολυποίκιλο τρόπο της αγάπης με την οποία ο Κύριος προσπαθεί να πλησιάσει το σκληρόκαρδο άνθρωπο.

39 «Γι' αυτό και δεν μπορούσαν να πιστέψουν, όπως το είπε πάλι ο Ησαΐας». Τίποτε δεν μπορούσε να τους φέρει στο σημείο να πιστέψουν. Ο θερισμός είχε περάσει, το καλοκαίρι είχε τελειώσει, κι αυτοί δεν είχαν σωθεί. Το λάθος ήταν αποκλειστικά δικό τους, και τώρα θα πρέπει να υποφέρουν τις συνέπειες της κακίας τους.

40 «Έχει τυφλώσει τα μάτια τους κι έχει σκληρύνει την καρδιά τους, έτσι που να μη δουν με τα μάτια τους και νιώσουν με την καρδιά τους κι επιστρέψουν και τους γιατρέψω». Αυτή ήταν η ανταπόκριση του Θεού στην κακή συμπεριφορά που οι Ισραηλίτες είχαν δείξει στον αγαπημένο Του Γιο. Είχαν αρνηθεί το φως. Τώρα, το σκοτάδι ήταν η μερίδα που τους ανήκε. Είχαν απορρίψει την αλήθεια. Τώρα η καρδιά που αγαπάει το λάθος πρέπει να εισπράξει τα χειρόβολα του θερισμού της. Τυφλωμένα μάτια και σκληρή καρδιά ανήκουν από τότε στην Ισραηλία. Και μόνον έτσι μπορούμε να δώσουμε λογαριασμό για τη συνεχή απιστία μέσα στους 20 αιώνες που έχουν περάσει. Μόνο έτσι μπορούμε να ερμηνεύσουμε σήμερα τη συμπεριφορά της Ισραηλίας απέναντι του Χριστού.

41 «Αυτά τα είπε ο Ησαΐας, όταν οραματίστηκε τη δόξα του και προφήτεψε γι' αυτόν». Μια αξιοσημείωτη μαρτυρία για τη θεότητα του Χριστού. Ο Ησαΐας στο κεφάλαιο 6 αφηγείται το όραμά του, που λέει: «Είδα τον Κύριο να κάθεται επάνω σ' ένα θρόνο ψηλό και υπερυψωμένο και το κράσπεδό Του γέμισε το ναό. Από πάνω Του στέκονταν τα Σεραφείμ, με καλυμμένο πρόσωπο, φωνάζοντας Άγιος, Άγιος, Άγιος είναι ο Κύριος των δυνάμεων». Η σκηνή εκείνη ήταν κάτι πολύ μεγάλο για τον Ησαΐα, και είπε: «Ω, ταλαίπωρος εγώ, επειδή, χάθηκα». Τότε, ένα από τα Σεραφείμ πήρε ένα αναμμένο κάρβουνο από το θυσιαστήριο και

το έβαλε επάνω στα ακάθαρτα χείλη μου και είπε: «Η ανομία σου εξαντλήθηκε και η αμαρτία σου καθαρίστηκε». Έτσι μπορούσα να διαβιβάσω το μήνυμα του Θεού ως αγγελιοφόρος.

Αυτό είναι ένα απ' τα πιο υπέροχα γεγονότα που αναφέρεται στην Παλιά Διαθήκη για τη Θεότητα του Χριστού. Το παιδί εκείνο που γεννήθηκε στη φάτνη της Βηθλεέμ δεν ήταν κανένας Άλλος παρά Εκείνος τον οποίο προσκύνησαν τα Σεραφείμ.

42 «Πάντως και από τους άρχοντες πίστεψαν πολλοί σ' αυτόν, αλλά δεν το ομολογούσαν εξαιτίας των Φαρισαίων, για να μην αποβληθούν από τη συναγωγή». Όσο οι Φαρισαίοι προσπαθούσαν να φράξουν τα στόματα των πιστών, τόσο ο Θεός έκανε το έργο Του κι έφερνε ψυχούλες στο Χριστό. Είναι αδύνατον οι άνθρωποι να σβήσουν το σπινθήρα της πίστης που αρχίζει μέσα στην καρδιά των πιστών και να μη γίνει «φλόγα» που θα έχει τη δύναμη να φωτίζει και να θερμαίνει. Όλοι αυτοί θα πρέπει να έδιναν τη μαρτυρία τους για την πίστη τους στον Ιησού Χριστό, αλλιώς δε θα ξέραμε αν είχαν πιστέψει και σωθεί. Ξέρουμε επίσης ότι: «Ο άνθρωπος πιστεύει με την καρδιά του και δικαιώνεται, και με το στόμα του ομολογεί και σώζεται» (Ρωμ. 10:10). Εδώ, στην πίστη και στην ομολογία, πρέπει να υπάρχει απόλυτη αρμονία.

43 «Κι αυτό, γιατί προτίμησαν την ανθρώπινη δόξα περισσότερο από τη δόξα του Θεού». Πολλές απ' τις οργανωμένες εκκλησίες προτιμούν να κάνουν αυτό που μας λέει το εδάφιο που μελετάμε, γιατί θέλουν να βλέπουν τον άνθρωπο να ζει στη δουλοπρέπεια. Δηλαδή, να πιστεύει και να προσεύχεται στους συνδούλους του και όχι στο Θεό. Αυτό είναι αίσχος. Είναι αντιβιβλικό. Έτσι η οργή του Θεού μένει επάνω μας (Ιερ.17:5).

44 «Ο Ιησούς, πάντως, το διακήρυξε δυνατά και είπε: “Όποιος πιστεύει σ' εμένα, πιστεύει σ' εκείνον που με απέστειλε κι όχι σ' εμένα”». Ας δώσουμε μια μικρή παράφραση σ' αυτό εδώ το εδάφιο να δούμε τι ακριβώς λέει: «Εκείνος που πιστεύει σε μένα, στην πραγματικότητα δεν πιστεύει μόνον εμένα, αλλά στον Πατέρα μου που με έστειλε». Εδώ ξανά ο Κύριος δίδαξε την απόλυτη ένωση Του με το Θεό Πατέρα. Ήταν αδύνατον να πιστεύει στον Ένα χωρίς να πιστεύει στον Άλλο. Να πιστεύουμε στο Χριστό είναι να πιστεύουμε στο Θεό Πατέρα. Ένας δεν μπορεί να πιστεύει στον Πατέρα εκτός και δίνει ίση τιμή στο Γιο.

45 «Κι όποιος βλέπει εμένα, βλέπει εκείνον που με απέστειλε». Κανείς, δεν μπορεί να δει το Θεό Πατέρα. Και τούτο γιατί είναι Πνεύμα, και επομένως αόρατος. Αλλά ο Κύριος Ιησούς είχε έρθει στον κόσμο να μας πει ποιος είναι ο Θεός. Μ' αυτό δεν εννοούμε τι μας επιτρέπει να γνωρίζουμε με τι μοιάζει ο Θεός από φυσικής πλευράς, αλλά από ηθικής. Μας αποκάλυψε το χαρακτήρα του Θεού. Κατά συνέπεια, εκείνος που έχει δει το Χριστό, έχει δει το Θεό Πατέρα.

46 «Φως ήρθα εγώ στον κόσμο, έτσι ώστε, όποιος πιστεύει σ' εμένα, να μην παραμείνει πια στο σκοτάδι». Η διευκρίνιση με το φως ήταν από πρώτη όψη μία από τις πιο αγαπητές του Κυρίου. Ξανά αναφέρθηκε στον εαυτό Του ως το φως που έρχεται στον κόσμο, ούτως ώστε, εκείνοι που πιστεύουν σ' Αυτόν, να μη ζουν στο σκοτάδι. Μακριά απ' το Χριστό, οι άνθρωποι βρίσκονται σε βαθύ σκοτάδι. Δεν έχουν σωστή αντίληψη ζωής, θανάτου ή αιωνιότητας. Αλλά, εκείνοι που έρχονται στο Χριστό με πίστη, δεν ψάχνουν πλέον για την αλήθεια, γιατί έχουν βρει την αλήθεια στο Χριστό.

47 «Κι αν ακούσει κανείς τα λόγια μου και δεν πιστέψει, δεν τον κρίνω εγώ, γιατί δεν ήρθα να κρίνω τον κόσμο, αλλά να σώσω τον κόσμο». Ο σκοπός της πρώτης άφιξης του Χριστού δεν ήταν να κρίνει τον κόσμο, αλλά να τον σώσει. Δεν καταδίκασε όλους εκείνους που αρνήθηκαν να ακούσουν τους λόγους Του ή να Τον πιστέψουν. Αυτό δεν εννοεί ότι δε θα καταδικάσει

τους άπιστους την Ημέρα της μεγάλης Κρίσης, αλλά αυτή η κρίση δεν ήταν η αιτία της πρώτης άφιξής Του.

48 «Όποιος με απορρίπτει και δε δέχεται τα λόγια μου, έχει τον κριτή του. Είναι ο λόγος που κήρυξα. Αυτός θα τον κρίνει την έσχατη μέρα». Ο Κύριος τώρα κοιτάζει μπροστά, στην Ημέρα που έρχεται, όταν εκείνοι που απέρριψαν τους λόγους Του θα βρεθούν μπροστά στο δικαστικό θρόνο του Θεού. Τότε τα λόγια της διδασκαλίας του Κυρίου θα είναι αρκετά να τους κατακρίνουν.

49 «Γιατί εγώ δε μίλησα από μόνος μου, αλλά ο Πατέρας που με απέστειλε, εκείνος μου καθόρισε τι να πω και τι να διδάξω»

Τα πράγματα που δίδαξε δεν ήταν πράγματα που έφτιαξε από μόνος Του ή που είχε διδαχθεί σε ανθρώπινα σχολεία. Είχε μιλήσει μόνον για πράγματα που Του είχε υποδείξει ο Πατέρας να πει. Αυτό είναι που θα καταδικάσει τους ανθρώπους την ημέρα της μεγάλης κρίσης. Ο λόγος τον οποίο ο Ιησούς κήρυξε, ήταν ο λόγος του Θεού, και οι άνθρωποι αρνήθηκαν να Τον δεχθούν. Ο Πατέρας Του είχε πει, όχι μόνο τι να πει, αλλά ποιο ακριβώς θα ήταν το θέμα πάνω στο οποίο θα 'πρεπε να αναφερθεί. Υπάρχει διαφορά μεταξύ των δύο εκφράσεων. Η έκφραση «Τι θα πρέπει να πω» αναφέρεται στην ουσία του μηνύματος. «Τι θα μιλήσω», εννοεί τα λόγια τα οποία ο Κύριος θα μεταχειριζόταν να διδάξει την αλήθεια του Θεού.

50 «Και ξέρω πως ο ορισμός εκείνου είναι ζωή αιώνια. Αυτά, λοιπόν, που λέω εγώ, έτσι όπως μου τα είπε ο Πατέρας, έτσι ακριβώς τα λέω». Ο Ιησούς ήξερε ότι ο Πατέρας Τον είχε στείλει ως Αντιπρόσωπο, να δώσει αιώνια ζωή σε εκείνους που θα πίστευαν σ' Αυτόν. Κι έτσι ο Χριστός διαβίβασε το μήνυμα του Θεού όπως ακριβώς το παρέλαβε απ' τον Πατέρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

1 «Πριν από τη γιορτή του Πάσχα, ξέροντας ο Ιησούς πως έχει έρθει πια η ώρα του να αναχωρήσει από τον κόσμο αυτό και να πάει κοντά στον Πατέρα, κι επειδή αγάπησε τους δικούς του που ήταν μέσα στον κόσμο, και μάλιστα τους αγάπησε στον τελειότερο βαθμό»

Αρχίζει η προετοιμασία στο υπερώο (επάνω δωμάτιο). Ο Ιησούς δεν περπατάει πλέον ανάμεσα στους εχθρικούς Εβραίους. Έχει αποσυρθεί απ' τον κόσμο και βρίσκεται σε κοινωνία με τους μαθητές Του για τελευταία φορά. Είχε έρθει η ώρα Του να πεθάνει στο Σταυρό με τον πιο φρικτό θάνατο, να αναστηθεί και να γυρίσει ξανά στον ουρανό – κοντά στον Πατέρα. Είχε αγαπήσει τους δικούς Του, αυτούς που είναι αληθινά πιστοί. Τους αγάπησε μέχρι το τέλος της γήινης διακονίας Του και θα συνεχίσει να τους αγαπάει σ' ολόκληρη την αιωνιότητα. Τους αγάπησε με άπειρη αγάπη, που σε λίγο θα το απέδειχνε έμπρακτα.

Στο κεφάλαιο 1, είδαμε την έκφραση «οι δικοί Του». «Ήρθε στους δικούς Του και κείνοι δεν Τον δέχτηκαν», που εννοεί ότι ήρθε στη χώρα Του, στο ναό το δικό Του, που όλα μιλούσαν για τη δόξα Του, αλλά οι άνθρωποι της δικής Του συνθήκης, η πλειονότητα της Ισραηλίας, δεν Τον δέχτηκε. «Σ' αυτούς όμως που Τον δέχτηκαν, έδωσε εξουσία, έδωσε το προνόμιο να γίνουν παιδιά του Θεού, σ' εκείνους δηλαδή που πιστεύουν στο όνομά Του». Και αυτοί είναι για τους οποίους μιλάει τώρα ως «δικούς Του». «Αγάπησε τους δικούς Του οι οποίοι ήταν στον κόσμο». Ήταν δικοί Του:

1) Είναι οι δικοί Του μέσω δημιουργίας. τους έφερε στην ύπαρξη. Αυτή η ζωή που έχουμε, έρχεται απ' Αυτόν.

2) Αλλά είναι ακόμα δικοί Του μέσω απολύτρωσης. Ανέβηκε στο σταυρό να τους εξαγοράσει. Ασφαλώς, δεν είχε ακόμα πεθάνει στο σταυρό όταν ατένιζε τη μικρή εκείνη ομάδα στο υπερώον, αλλά κοιτάζει στο σταυρό σαν να ήταν κάτι που ανήκε στο παρελθόν. Είχε έρθει αποκλειστικά γι' αυτόν το σκοπό.

3) Είναι δικοί Του, κι αυτό είναι δώρο Θεού. Στο 17ο κεφάλαιο του βιβλίου που μελετάμε, ο Ιησούς μιλάει 7 φορές στον Πατέρα, για «τους ανθρώπους που Του έδωσε μέσα απ' τον κόσμο». Εμείς που έχουμε σωθεί είμαστε δοσμένοι στο Χριστό απ' τον Πατέρα. Και κατ' αυτό τον τρόπο είμαστε «δικοί Του».

4) Είμαστε «δικοί Του», περισσότερο ακόμα απ' ό,τι μέχρι στιγμής προανέφερα, βάσει του γεγονότος πως ο Χριστός εργάστηκε μέσα στις καρδιές μας και στις συνειδήσεις μας με το να μας οδηγήσει στη μετάνοια ενώπιον του Θεού, και πίστη στον Ιησού Χριστό. Έτσι, γεννιόμαστε απ' το Πνεύμα και είμαστε παιδιά Θεού.

5) Τότε είμαστε «δικοί Του» από υποταγή. Ήταν η δική Του χάρη που έδωσε τέλος στην ανταρσία μας και μας έφερε αλυσοδεμένους με αγάπη στα πόδια Του.

Έτσι, με την έννοια αυτή των πέντε περιπτώσεων, όλοι οι πιστοί ανήκουν στο Χριστό για τους οποίους το Πνεύμα λέει: «Επειδή αγάπησε τους δικούς του που ήταν μέσα στον κόσμο, και μάλιστα τους αγάπησε στον τελειότερο βαθμό». Τους αγάπησε παντοτινά – αιώνια.

2 «Γι' αυτό και στη διάρκεια του δείπνου, κι ενώ ο διάβολος είχε βάλει κιόλας στην καρδιά του Ιούδα, γιου του Σίμωνα του Ισκαριώτη, να τον προδώσει». Τι φοβερή αντίθεση είναι αυτή! Απ' την αγάπη στο μίσος, απ' το Σωτήρα στο Σατανά, απ' τους «δικούς Του» στον προδότη! Η μνεία για τον Ιούδα γίνεται εδώ, με σκοπό να εξυψώσει την ομορφιά του θέματος που ακολουθεί. Ο διάβολος είχε πλήρη εξουσία πάνω στην καρδιά του προδότη. Η εικόνα του Σταυρού είχε περάσει – ο Σατανάς είχε πραγματοποιήσει το σχέδιό του.

3, 4 «Επειδή ήξερε ο Ιησούς ότι στα δικά του χέρια είχε αναθέσει ο Πατέρας τα πάντα και ότι από το Θεό ήρθε και στο Θεό πηγαίνει, σηκώνεται από το δείπνο και βάζοντας στην άκρη τα ιμάτιά του, παίρνει μια πετσέτα και την περιζώνεται». Εδώ δεν πρόκειται για ξεχασιά της Θείας καταγωγής Του, αλλά με πλήρη συνείδηση αφήνει κατά μέρος το παρελθόν Του και παίρνει τη θέση του οικείου δούλου. Για έναν ψαρά να χύσει νερό στα πόδια των άλλων ψαράδων δεν ήταν υποτιμητικό, αλλά για Εκείνον στου Οποίου τα χέρια βρίσκονται οι υποθέσεις όλων των ανθρώπων της οικουμένης, είναι κάτι το απaráμιλλο. Μια τέτοια ενέργεια είναι που ικανοποιεί Εκείνον του Οποίου η συνείδηση είναι Θεία. Όχι μόνον η αξιοπρέπεια του Ιησού αυξάνει με την όμορφη εκείνη ενέργεια, αλλά ρίχνει φως στο Θείο χαρακτήρα.

Το ζώσιμο της ποδιάς μιλάει για υπηρεσία. Ουράνια υπηρεσία με την οποία ο Ίδιος είναι τώρα απασχολημένος για χάρη των δικών Του. Το γεγονός ότι ο Κύριος δεν εγκατέλειψε ποτέ το χαρακτήρα του υπηρέτη, είναι πολύ ωραίο πράγμα. Ο συμβολισμός του παντοτινού υπηρέτη αναφέρεται στην Έξοδο 21:5, 6: «Αν όμως ο δούλος δηλώσει ρητά ότι αγαπάει τον κύριό του, τη γυναίκα του και τα παιδιά του, και δε θέλει να τους αφήσει και να απελευθερωθεί, τότε ο Κύριός του θα τον οδηγήσει ενώπιον του Θεού στους δικαστές. Θα τον φέρει στην πόρτα ή στις παραστάδες και θα του τρυπήσει το αυτί μ' ένα τρυπητήρι, κι έτσι θα παραμείνει δούλος του για πάντα». Τα εδάφια αυτά της Γραφής είναι αρκετά να μας δείξουν

την εικόνα του τέλει υπηρετή. Ο Χριστός θα μας υπηρετεί παντοτινά. Σήμερα, μας υπηρετεί με το να εφαρμόζει το λόγο Του (με το Πνεύμα Του) στην πρακτική μας θέση, διαπραγματευόμενος με ό,τι μας καθιστά ανίκανους για κοινωνία μαζί Του.

5 «Βάζει κατόπιν νερό στη λεκάνη κι αρχίζει να πλένει τα πόδια των μαθητών και να τα σκουπίζει με την πετσέτα που είχε ζωστεί». Τα πόδια τους ήταν που χρειάζονταν πλύσιμο. Τα πρόσωπά τους ήταν ήδη καθαρά. Είχαν βγει έξω απ' τον Ιουδαϊσμό και μια ουράνια μερίδα ανήκε τώρα σ' αυτούς – ένας χώρος στο σπίτι του Πατέρα! Η συμπεριφορά τους έπρεπε να είναι αρμοστή με τον Οίκο, το περπάτημά τους σε αρμονία με το ουράνιο κάλεσμά τους. Πρέπει να διατηρούνται άψογοι – αλεκέδιαστοι.

Το νερό εδώ με το οποίο ο Σωτήρας καθάρισε τα λερωμένα πόδια των μαθητών ήταν ένα σύμβολο του λόγου: «Με ποιον τρόπο θα καθαρίζει ο νέος το δρόμο του; Τηρώντας τα λόγια Σου» (Ψαλμ. 119:9). Μας δίδεται επίσης πλήρως στην Εφεσίους 5:26, που λέει: «Ο Χριστός ήθελε να εξαγιάσει την εκκλησία Του, αφού την καθάρισε με το λουτρό του λόγου Του». Ο Κύριος δεν άφησε το έργο Του ημιτελές, αλλά σαν τέλει Υπηρέτης δεν έπλυνε μόνον τα πόδια τους, αλλά και τα σκούπισε!

6 «Έρχεται, λοιπόν, και στο Σίμωνα Πέτρο αλλά εκείνος του λέει: “Κύριε, εσύ να μου πλύνεις τα πόδια;”». Απότομος πάντοτε ο Πέτρος και βιαστικός στις απαντήσεις – όπως αναφέρονται όλες εκείνες οι αποτυχίες του στη Γραφή για να μας διδάξουν -, φέρνει αντιρρήσεις. «Όχι, τα δικά μου πόδια δε θα τα πλύνεις». Είχε ξεχάσει ότι ο πιστός πρέπει να είναι υποταγής στο Χριστό. Φαίνεται ότι το ανθρώπινο αίσθημα που βρισκόταν μέσα του, τον έκανε να νιώθει ντροπή με το να επιτρέψει στον Κύριο να του πλύνει τα πόδια. Διαφορετικά, δε θα είχε φέρει καμιά αντίρρηση στην ανάγκη εκείνη που ο Κύριος κάλεσε τους μαθητές Του να υποβληθούν. Οι σκέψεις του Θεού είναι διαφορετικές από τις σκέψεις των ανθρώπων, κι εμείς οι άνθρωποι ξαναπέφτουμε στα δικά μας, εκτός και διδαχτούμε απ' το Θεό με πίστη κάθε λεπτομέρεια που πρέπει να γνωρίζουμε και να μην εμπιστευόμαστε τους εαυτούς μας σε τίποτε. Ο Θεός Πατέρας θα τιμήσει το Γιο Του. κι ο Ίδιος τιμάται, όταν εμείς Τον εμπιστευόμαστε και Τον ακολουθούμε στην ταπείνωσή Του!

7 «Ο Ιησούς του αποκρίθηκε: “Αυτό που κάνω εγώ, εσύ δεν ξέρεις ακόμα τι σημαίνει. Θα το μάθεις όμως κατόπιν”». Η σημασία του εδαφίου είναι η ακόλουθη: «Ο Κύριος λέει στο μαθητή Του, Πέτρο, αυτό είναι μια εικόνα από αυτό που θα πραγματοποιήσω για τους δικούς Μου όταν επιστρέψω στον Πατέρα. Δεν μπορείς να καταλάβεις τη σημασία του θέματος αυτού τώρα, αλλά θα το αντιληφθείς αργότερα, όταν έρθει το Άγιο Πνεύμα». Ο Κύριος μαλώνει τον Πέτρο με έναν τρυφερό τρόπο, όπως αρμόζει σε έναν καλό Πατέρα με το παιδί του. Ο Πέτρος, σαν ένας απ' τους συλοβάτες της αποστολικής ομάδας, έπρεπε να γνωρίζει ότι ο Κύριος μέσα σε κείνη τη μυστήρια ενέργειά Του θα είχε κάποια αιτία, της οποίας η έννοια είχε την αξία της, στην υποταγή Του προς τον Πατέρα και στην έκφραση της αγάπης Του για τους δικούς Του.

Φαίνεται ότι ο Πέτρος, όπως όλοι μας, ήταν λίγο αργός στη μάθηση. Η αντίδραση του Πέτρου ξεκινάει από αμάθεια και ανυποταγή στον Ύψιστο που έχει πάρει τη θέση του Υπηρέτη. Ήταν αδικαιολόγητος.

Απ' την άλλη πλευρά, βλέπουμε πόσο ευλογημένος ήταν ο Πέτρος, όπως όλοι εμείς με τον πέτρινο χαρακτήρα μας, να έχουμε να κάνουμε με τον Έναν και Μόνο «Θεό τε και άνθρωπον» που ανέχεται τις ανιαρότητές μας και με τη χάρη Του διορθώνει όλα τα λάθη μας!

8 «Του λέει ο Πέτρος: “Όχι, δε θα πλύνεις τα πόδια μου ποτέ”. Ο Ιησούς απάντησε: “Αν δε σε πλύνω, δεν έχεις θέση κοντά μου”». Όλοι είμαστε έτοιμοι να κατηγορήσουμε τον Πέτρο που δεν έκανε αμέσως το θέλημα του Κυρίου, όταν το γνώριζε. Ο Πέτρος είπε όχι, αλλά αμέσως μετά υποβλήθηκε στο θέλημα του Κυρίου. Μήπως δεν είναι αλήθεια ότι πολλοί από μας λέμε «Ναι, θα υποβληθώ στο θέλημά Του, και ταυτόχρονα παραμένουμε μακριά, ανυπότακτοι;». Αυτό μοιάζει με κάποιον που είπε: «Μπορεί να μη μεταχειριζόμαστε τα λόγια του Πέτρου, αλλά πράττουμε ό,τι είπε.

Τότε, ποια η διαφορά σε μας και στον Πέτρο; Αυτό μας θυμίζει την παραβολή με τους δύο γιους, εκ των οποίων ο ένας είπε θα πάω και δεν πήγε, κι άλλος είπε δεν πηγαίνω, κι αργότερα μετανόησε και πήγε. Τώρα, ποιος απ’ τους δυο γιους έκανε το θέλημα του πατέρα; Δεν νομίζεις ότι η επίμονη αντίδραση του Πέτρου ή η ανυπότακτη συμπεριφορά μας απαιτούν κάποιον έλεγχο;»

«Ο Ιησούς απάντησε: “Αν δε σε πλύνω, δεν έχεις θέση κοντά μου”». Δεν μπορούμε να πλύνουμε τα πόδια μας, γιατί είμαστε εντελώς ανίκανοι, όχι μόνο για τη σωτηρία της ψυχής μας, αλλά και για τον καθαρισμό της μολυσμένης πορείας μας. Ούτε ο λόγος Του έχει κάποια επίδραση έξω απ’ την παρουσία Του. Το περπάτημα μας –ή, αν θέλετε, η πορεία της ζωής μας– πρέπει να βρίσκεται μέσα στα χέρια Του. Και δεν είναι απλώς ότι πρέπει να γνωμοδοτούμε σύμφωνα με την αντίληψη που έχουμε πάνω στο Λόγο και τις απαιτήσεις Του, αλλά ο ίδιος πρέπει να τον ερμηνεύει και να τον εφαρμόζει. Γι’ αυτό πρέπει να είμαστε πάντοτε στην παρουσία Του.

«Δεν έχεις μέρος (μερίδα) μαζί μου». Δεν έχεις κοινωνία μαζί μου. «Η Μαρία διάλεξε την καλή μερίδα» (Λουκά 10:42). Το ίδιο βλέπουμε και στη Β’ Κορ. 6:15, που λέει: «Η τις μερίς πιστώ μετά απίστου;»

«Το πλύσιμο» γίνεται με το λόγο του Θεού, που έχει τη δύναμη να μας καθαρίσει και να μας προστατεύσει από κάθε τι που μπορεί να μας προσβάλει.

9 «Του λέει τότε ο Σίμων Πέτρος: “Κύριε, όχι μόνο τα πόδια μου αλλά και τα χέρια μου να πλύνεις και το κεφάλι μου”!». Καθώς ο Πέτρος ακούει τον Κύριο να του λέει ότι: Αν δε σε πλύνω δεν έχεις μερίδα κοντά μου, σπεύδει να Του πει ότι τώρα μπορούσε να τον πλύνει παντού. Αυτή ήταν μια ένθερμη έκρηξη ενός καλόκαρδου μαθητή.

Παρ’ όλα αυτά, η άγνοιά του εξέφρασε κι άλλο λάθος. Δεν χρειαζόταν τώρα να πλυθεί παντού. Ο αμαρτωλός το χρειάζεται, αλλά όχι και ο άγιος. Μόνο το βάδισμά μας χρειάζεται λουτρό.

10 «Του λέει ο Ιησούς: “Αυτός που έχει ήδη λουστεί, δεν έχει ανάγκη παρά μονάχα τα πόδια του να πλύνει, και τότε είναι καθαρός ολόκληρος. Κι εσείς είστε καθαροί, μα όχι όλοι”». Το εδάφιο αυτό είναι αρκετά σοβαρό και πρέπει να του δώσουμε ιδιαίτερη σημασία. «Αυτός που έχει ήδη λουστεί», που εννοεί ότι «εκείνος του οποίου ολόκληρη η προσωπικότητα έχει καθαριστεί», δε χρειάζεται να ξαναλουστεί γιατί έχει καθαριστεί μια για πάντα με το πολύτιμο αίμα του Χριστού, που έπλυνε την ποινή της αμαρτίας του την ημέρα της σωτηρίας του. Τώρα, ο λουσμένος (καθαρισμένος αμαρτωλός) είναι απόλυτα αρμόδιος να έχει κοινωνία με τον Κύριο, εκτός απ’ τα πόδια του που πρέπει να πλένει διαρκώς.

Βλέπετε, ο Χριστιανός που περπατάει σ’ αυτό τον κόσμο, προσβάλλεται από τη μολυσμένη ατμόσφαιρα που δημιουργείται με το να ακούει πρόστυχα λόγια, να βλέπει ανίερα πράγματα και να εργάζεται με απίστους. Γι’ αυτό χρειάζεται ο συνεχής καθαρισμός του. Κι’ αυτό γίνεται

με το λουτρό του λόγου (Εφ. 5:25, 26). Καθώς διαβάζουμε και μελετάμε την Αγία Γραφή, καθώς την ακούμε να κηρύττεται και καθώς έχουμε πνευματική κοινωνία ο ένας με τον άλλο, ανακαλύπτουμε ότι όλα αυτά μας καθαρίζουν από τη λέρα της αμαρτίας που μας προσβάλλει. Έτσι είναι απαραίτητο εκείνο που ο Κύριος συνιστά στον Πέτρο και σε όλους μας.

11 «Γιατί ήξερε βέβαια εκείνον που επρόκειτο να τον προδώσει, γι' αυτό και είπε: "Δεν είστε καθαροί, μα όχι όλοι"». Τα λόγια αυτά αναφέρονται στον Ιούδα. Ο Κύριος ήξερε ότι ο Ιούδας θα Τον παρέδιδε στους Ιουδαίους. Ήξερε ότι η καρδιά του ήταν πέτρινη. Προσπαθούσε έστω και την τελευταία στιγμή να τον στηρίξει με το λόγο Του και να τον φέρει στο σημείο να μετανοήσει. Γι' αυτό μάλιστα δεν ανέφερε και το όνομά του, όταν τους είπε ότι δεν ήταν όλοι καθαροί. Ο Κύριος ήξερε ότι τα λόγια Του δεν είχαν βρει απήχηση στην καρδιά του Ισκαριώτη. Ταυτόχρονα φέρνει σε έλεγχο και τους άλλους μαθητές, όταν άκουσαν ότι κάποιος από ανάμεσά τους θα Τον παραδώσει.

Όλα αυτά είναι μια μεγάλη προειδοποίηση για αυτούς από μας που εξωτερικά παρουσιάζομαστε θεοσεβείς, αλλά στην ουσία δεν αφήσαμε ποτέ το λόγο του Θεού να μας ελέγξει και να μας ελεήσει.

12 «Όταν λοιπόν έπλυνε τα πόδια τους και ξαναφόρεσε τα ιμάτιά του, κάθισε πάλι στο τραπέζι και τους είπε: "Καταλαβαίνετε τι έχω κάνει σε σας;"». Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Κύριος σηκώθηκε απ' το δείπνο όταν φόρεσε την ποδιά Του να πλύνει τα πόδια των μαθητών. Πάνω σ' αυτό το σημείο ξαναφέρνει τη συζήτηση. Τυπικά, ήταν ο Χριστός που αφήνει το χώρο της κοινωνίας που φαινόταν σαν να είχε διακοπεί, έως ότου το έργο Του ανανεωνόταν στις σκέψεις τους για μια ακόμη φορά. Σηκώνεται απ' το δείπνο και ζώνεται την ποδιά Του για μια φρέσκια υπηρεσία. Το έργο της θυσίας Του είχε τελειώσει, άλλο αίμα δε χρειαζόταν να χυθεί, εκτός απ' το λουτρό του νερού που φέρνει την αναγέννηση με τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος (Τίτου 3:5). Αναφερόταν στη λέρα της αμαρτίας που μας προσβάλλει με λόγο, έργο ή σκέψη στην πορεία της εδώ ζωής μας. Αυτό που μας συνιστά είναι να βάλουμε τη ζωή μας στα δικά Του χέρια και να αφήσουμε το Πνεύμα Του να μας καθαρίζει από κάθε ψεγάδι.

13 «Εσείς με προσφωνείτε Δάσκαλο και Κύριο, και καλά κάνετε, γιατί πραγματικά είμαι». Παρόλο που ο Κύριος είχε εκπληρώσει τα καθήκοντα του οικείου υπηρέτη, δεν είχε όμως εγκαταλείψει τη θέση εξουσίας και κυριαρχίας. Αφού οι μαθητές Του Τον είχαν προσφωνήσει «Δάσκαλό τους και Κύριό τους», τους υπενθυμίζει ότι αυτό ήταν καλό, γιατί πολλοί από μας ξεχνάμε Ποιος είναι και Του δείχνουμε λιγότερο σεβασμό. Ξέρετε ότι οι ίδιοι οι απόστολοι που ήταν μαζί Του στο διάστημα της επίγειας διακονίας Του δεν τον αποκάλεσαν ποτέ Ιησού. Ο ίδιος τους συνιστά ότι αυτό ήταν το όνομά Του, κι αυτό βέβαια έπειτα απ' την ομολογία που είχαν κάνει όταν Τον αποκάλεσαν Δάσκαλο και Κύριο.

Ας κοιτάξουμε μόνο δύο απ' τα δεκάδες εδάφια που αναφέρει η Γραφή: Όταν τους έστειλε να λύσουν το πουλαράκι, τους είπε πως «Αν κάποιος τους ρωτήσει γιατί το λύνετε, τότε θα πείτε ότι: "Ο Κύριος το χρειάζεται"» (Λουκά 19:31). Σε άλλο σημείο διαβάζουμε: «Να προσεύχεστε στον Κύριο να στείλει εργάτες, γιατί ο θερισμός είναι πολύς και οι εργάτες λίγοι».

14 «Αν λοιπόν έπλυνα τα πόδια σας εγώ, που είμαι ο Κύριος και ο Δάσκαλος, οφείλετε κι εσείς να πλένετε ο ένας τα πόδια του άλλου». Αφού ο Χριστός έπλυνε τα πόδια των μαθητών, τότε δεν υπάρχει καμιά δικαιολογία να μην πλύνουμε κι εμείς με νερό τα πόδια ο ένας του άλλου. Ο Κύριος, βέβαια, δε θέλει να θεσπίσει κάποια νέα διάταξη στην εκκλησία, η έννοια

είναι καθαρώς πνευματική. Αυτό που θέλει να μας πει είναι ο συνεχής καθαρισμός μας με κοινωνία που πρέπει να έχουμε ανάμεσά μας με το λόγο του Θεού. Εάν βλέπουμε κάποιον που αρχίζει να απομακρύνεται απ' τη χριστιανική συντροφιά μας, τότε πρέπει να τον πλησιάσουμε με αγάπη και να τον εμψυχώσουμε με λόγια απ' τη Γραφή να επανέλθει.

15, 16 «Παράδειγμα λοιπόν σας έδωσα, έτσι ώστε, όπως συμπεριφέρθηκα εγώ σε σας, έτσι να συμπεριφέρεστε κι εσείς. Ναι, πραγματικά, σας λέω, δεν υπάρχει δούλος ανώτερος από τον κύριο του, κι ούτε αποσταλμένος ανώτερος από εκείνον που τον έστειλε». Ο Κύριος τους είχε δώσει ένα θαυμαστό παράδειγμα πάνω στο τι θα 'πρεπε να κάνει ο ένας στον άλλο από πνευματικής πλευράς.

Αν η υπερηφάνεια ή η προσωπική αντιπάθεια μας εμποδίζουν από το να σκύψουμε και να υπηρετήσουμε τους αδελφούς μας, τότε θα πρέπει να θυμάστε ότι δεν είμαστε μεγαλύτεροι απ' τον Κύριό μας. Εκείνος ταπεινώσε τον εαυτό Του κι έπλυνε αυτούς που ήταν ανάξιοι και αχάριστοι, και ήξερε ακόμα ότι ένας απ' αυτούς θα τον παρέδιδε. Εσύ, φίλη ψυχή, θα διακονούσες κάποιον αν ήξερες ότι θα σε πρόδιδε για λίγα χρήματα; Εκείνοι που στάλθηκαν να Τον υπηρετήσουν, δεν πρέπει να θεωρούν τους εαυτούς τους ανώτερους από Εκείνον που με τον ταπεινό Του τρόπο έγινε ένα αληθινό παράδειγμα.

17 «Αν τα ξέρετε αυτά, είστε μακάριοι αν τα εφαρμόζετε». Μόνον όταν εφαρμόζουμε όλα όσα διδαχθήκαμε, μπορούμε να είμαστε μακάριοι. Το να τα ξέρουμε δεν είναι αρκετό, εκτός και τα εφαρμόζουμε.

18 «Δεν τα λέω για όλους σας. Εγώ ξέρω ποιους διάλεξα. Μα για να εκπληρωθεί η προφητεία της Γραφής: εκείνος που συντρώγει ψωμί μαζί μου, στράφηκε εναντίον μου». Το πόσο μεγάλη ήταν η καταδεκτικότητα του Κυρίου να πλύνει τα πόδια εκείνου που θα γύριζε να Τον κλωτσήσει, είναι κάτι πάνω απ' τις σκέψεις μας. Ανακοινώνει μάλιστα στους μαθητές Του, πως όλα αυτά έπρεπε να γίνουν, για να εκπληρωθούν οι Γραφές. Τους δίνει ακόμα ένα σημάδι απ' τη Θεότητά Του. Ο Ψαλμός 41 λέει: «Αυτός ακόμα ο άνθρωπος με τον οποίο ζούσα ειρηνικά, στον οποίο είχα ελπίσει, αυτός που έτρωγε το ψωμί μου, σήκωσε τη φτέρνα του εναντίον μου».

19 «Από τώρα σας τα λέω αυτά, πριν γίνουν, ώστε όταν γίνουν να πιστέψετε ότι Εγώ Είμαι». Εάν δε δούμε στην εκκλησία όλα όσα έχουν ειπωθεί, η αμφιβολία μπορεί να γεννηθεί μέσα μας: «Τι έγιναν οι Γραφές;». Αλλά όταν η αλήθεια της Γραφής συμφωνεί με τις εμπειρίες μας, τότε αντιλαμβανόμαστε ότι ο Θεός μας φροντίζει και ότι μας οδηγεί σύμφωνα με την πρόνοιά Του.

«Όστε όταν γίνουν να πιστέψετε ότι Εγώ Είμαι». Ότι Εγώ Είμαι ο Χριστός, ο υποσχόμενος Μεσσίας για τον Οποίο μιλούν οι Γραφές.

20 «Σας λέω με έμφαση, πως εκείνος που δέχεται όποιον στείλω, εμένα δέχεται. Κι εκείνος που δέχεται εμένα, δέχεται αυτόν που με απέστειλε». Ο Κύριος γνώριζε ότι η προδοσία Του θα γινόταν αιτία στους άλλους μαθητές να σκοντάψουν ή να αμφιβάλλουν. Έτσι προσθέτει αυτό το λόγο της ενθάρρυνσης. Θα πρέπει να θυμούνται ότι είχαν σταλεί σε Θεία αποστολή. Η όλη ενέργειά τους έπρεπε να δείχνει το χαρακτήρα του Χριστού κατά τέτοιον τρόπο, που όποιος τους δεχόταν, δεχόταν το Χριστό τον ίδιο. Κι όποιος δέχεται το Χριστό, δέχεται τον Πατέρα Θεό. Έτσι έπρεπε να νιώθουν ανακούφιση ότι δεν ήταν μόνοι τους, αλλά μαζί τους ήταν ο Θεός Γιος κι ο Θεός Πατέρας.

Ο Ιησούς πληροφορεί τους μαθητές του ότι ένας απ' αυτούς θα Τον προδώσει

21 «Όταν τα είπε αυτά ο Ιησούς, ταραχτήκε το πνεύμα του και μίλησε ξεκάθαρα και είπε: «Ναι, πραγματικά, σας λέω, ένας από σας θα με προδώσει»». Ο Κύριος διακονούσε τους μαθητές Του. Η διακονία Του τους ανακούφιζε. Είχε μιλήσει για το μέλλον τους, αλλά στο μέσον αυτών των προσδοκιών μια μαύρη σκιά έπεσε επάνω Του, που Τον ανησυχούσε. Ήδη είχε κάνει υπαινιγμούς πάνω σ' αυτό το θέμα και τώρα προχωρεί να πιστοποιήσει πιο απλά το γεγονός ότι ο προδότης ήταν ανάμεσα στους Δώδεκα. Το πνεύμα του Κυρίου ήταν ταραγμένο.

Πρέπει να σημειωθεί ότι αυτό αναφέρεται πολλές φορές απ' το συγγραφέα, του οποίου σκοπός είναι να συστήσει τον Ιησού ως Θεό ενσαρκωμένο. Αυτές οι δηλώσεις αποδεικνύουν την πραγματικότητα της ανθρώπινης φύσης Του, δείχνοντας ότι είχε ανθρώπινη ψυχή και ανθρώπινο σώμα. Αποδεικνύουν ακόμα ότι δεν είναι αδυναμία ή ψεγάδι με το να ταρασσεται κάποιος στην παρουσία του κακού. Ο Χριστός δεν ήταν στωικός. Αισθανόταν μεγάλη ευαισθησία όταν κάτι ήταν ενάντια στο Θεό. Ήταν Άνθρωπος που είχε δοκιμάσει τη λύπη, τον πόνο και την υποφορά σε κάθε βήμα της ζωής Του. Όλα αυτά τον έκαναν να έχει μια ιδιαίτερη ευαισθησία πάνω στις αδυναμίες μας.

Στο χρόνο της εδώ ζωής Του, υπέφερε στα χέρια του Σατανά, των εχθρών Του και των φίλων Του. Αισθάνθηκε έντονα την απιστία και την εχθροπραξία των Γραμματέων και Φαρισαίων. Τα δάκρυα που έτρεχαν απ' τα μάτια Του, καθώς αντίκριζε την Ιερουσαλήμ, δείχνουν το βάθος της αγωνίας Του για την απόρριψή Του απ' τους Ισραηλίτες. Εδώ αντιμετωπίζει ακόμα την πίκρα με την οποία Τον ποτίζει ένας απ' τους μαθητές Του, καθώς γίνεται σκόπιμα αποστάτης. Τίποτε δεν πληγώνει κάποιον περισσότερο απ' την αχαριστία. και ιδιαίτερα όταν αυτή προέρχεται από έναν άνθρωπο που είχε ζήσει κοντά Του τρία ολόκληρα χρόνια και τώρα σηκώνει τη φτέρνα του εναντίον Του.

Αν ο Ιούδας ήταν ασυγκίνητος, ο Κύριος δεν ήταν. Ο Ιούδας δυστυχώς δε γνώρισε ποτέ την ομορφιά στο Χριστό ύστερα απ' ό,τι είχε ακούσει και δει με τη συχνή επαφή που είχε κοντά Του. Ανεπηρέαστος απ' τη χάρη με την οποία ο Κύριος έγγιζε τους αμαρτωλούς και τη φροντίδα που είχε για τις ανάγκες των ανθρώπων, στρέφει εναντίον Του και Τον πουλάει στους εχθρούς Του για τριάντα αργύρια. Τώρα, ξέρουμε γιατί η καρδιά Του ήταν ταραγμένη. Απ' την αρχή ήξερε τι θα ακολουθούσε. Γι' αυτό είπε: «Είστε καθαροί, αλλά όχι όλοι». Ο Ιούδας στον οποίο ο Κύριος δίνει κάθε ευκαιρία να μετανοήσει, στέκεται ακόμα στη θέση που είχε πάρει, χωρίς να δείχνει ούτε ένα μικρό σημάδι μεταμέλειας.

22 «Κοίταζαν λοιπόν οι μαθητές ο ένας τον άλλο, απορώντας για ποιον το λέει». Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι συσκέψεις των μαθητών ήταν κατειλημμένες με εκείνο που μόλις είχε κάνει ο Κύριος. Ήταν τόσο επηρεασμένοι με τη θαυμάσια εκείνη πράξη της μεγάλης καταδεκτικότητάς Του, που η δήλωσή Του εκείνη, πως «ένας απ' αυτούς που έτρωγε μαζί τους στο τραπέζι, θα σήκωνε τη φτέρνα του εναντίον Του», έπεσε πάνω στα αυτιά τους που δεν την έλαβαν σοβαρά υπόψη τους.

Αλλά τώρα, μιλάει απλά και απευθείας, και οι μαθητές ανταλλάσσουν συγχυσμένες ματιές, απορώντας ποιος απ' αυτούς ήταν εκείνος στον οποίο ο Κύριος αναφερόταν.

Είναι αλήθεια ότι η όλη συμπεριφορά του Ιούδα ήταν φυσιολογική. Ποτέ δεν είχε δώσει στους αποστόλους σημεία υποψίας. Φέρνει τους Έντεκα σε έλεγχο και τους οδηγεί να

πιστέψουν μάλλον στα λόγια του Χριστού, παρά στις καρδιές τους. Όλοι υπέβαλαν το ερώτημα: «Μήπως είμαι εγώ, Κύριε;». Ήταν σαν να έλεγαν: «Κύριε, αν μέσα μας υπάρχει κάποια ρίζα αδυναμίας που μας οδήγησε να σκεπτόμαστε κάτι τέτοιο, βοήθησέ μας να το αποβάλλουμε και να επανέλθουμε στο σωστό δρόμο». Ο Ιούδας όμως, χωρίς κανένα δισταγμό, παίζει τον απάνθρωπο ρόλο του μέχρι το τέλος, κι έχει ακόμα το θράσος να ρωτήσει: «Μήπως είμαι εγώ, Δάσκαλε;» (Ματθ. 26:25). Μια ολοφάνερη απόδειξη ότι δεν ήταν σωσμένος, γιατί κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να πει Κύριο τον Ιησού, παρά μόνο μέσω του Αγίου Πνεύματος (Α΄ Κορ. 12:3).

Εδώ φαίνεται η τελειότητα του Σωτήρα, η άγια ψυχή Του και το αηδιαστικό ερώτημα του Ιούδα. Ύστερα απ' όλα αυτά, σκύβει το κεφάλι στο Υπέρτατο θέλημα και την άνωθεν εξουσία του λόγου του Θεού και υπομονετικά μπαίνει στη διαδικασία της δίκης.

23 «Στο μεταξύ, γερμένος στο στήθος του Ιησού, καθόταν στο τραπέζι ένας από τους μαθητές του, που ο Ιησούς τον αγαπούσε ιδιαίτερα». Ο συγγραφέας του βιβλίου στρέφει τώρα την προσοχή μας να δούμε την αντίθετη πλευρά του μίσους. Να δούμε μια ψυχούλα που ο Χριστός είχε ελκύσει και ευλογήσει με το Πνεύμα Του το Άγιο. Δεν λέει ότι «ήταν ένας που αγαπούσε τον Ιησού» - παρόλο που στην πραγματικότητα Τον λάτρευε - αλλά «ένας απ' τους μαθητές τον οποίο ο Ιησούς αγαπούσε». Δεν αναφέρει το όνομά του – γιατί η αγάπη ποτέ δεν καυχάται (Α΄ Κορ. 13:14).

24 «Σ' αυτόν, λοιπόν, κάνει νόημα ο Σίμων Πέτρος να ρωτήσει και να μάθει, ποιος τάχα να είναι αυτός για τον οποίο το λέει». Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι υπήρχε κάποια αιτία που οδήγησε τον Πέτρο να υποβάλει το ερώτημα στον Ιησού μέσω του Ιωάννη και όχι απευθείας. Ίσως να υπήρχε στην καρδιά του κάποια ενοχή και να μην ένιωθε εντάξει απέναντι του Θεού. Το πέσιμό του εκείνο το βράδυ, έρχεται να μας πει ότι κάποια απόσταση είχε δημιουργηθεί ανάμεσα στον Πέτρο και το Χριστό που έγινε αιτία –στον Πέτρο– να μιλάει με τόση επιφύλαξη.

25 «Τότε εκείνος, αφού έγειρε στο στήθος του Ιησού, του λέει: “Κύριε, ποιος είναι;”». Η άμεση επαφή του Χριστιανού με τον Κύριο είναι το προνόμιο όλων εμάς που έχουμε το Πνεύμα Του. Όλων δηλαδή των παιδιών Του. Αλίμονο σε όλους εκείνους που όταν συναντούν κάποια δυσκολία ή έχουν κάποιο πνευματικό πρόβλημα, καταφεύγουν σε αδελφούς να πάρουν τη λύση (την απάντηση), και όχι στο Χριστό. Αυτό, ξέρετε, είναι θέμα οικειότητας, και πρέπει να το ψάξουμε. Στην περίπτωση του Πέτρου, βλέπουμε ότι ο ίδιος –ο Πέτρος– ξαναπήρε τη θέση που αρχικά είχε κοντά στο Χριστό και τους άλλους μαθητές. «Και είπε, Κύριε, Εσύ γνωρίζεις όλα τα πράγματα, ξέρεις ότι σε αγαπώ» (Ιωάν. 21:17). Άνοιξε διάπλατα την καρδιά του και ήταν σαν να του είπε: «Κύριε, υπήρχε καιρός, που δε σου έκανα ερωτήσεις, αλλά τώρα σε καλώ στην καρδιά μου! Σε παρακαλώ να βάλεις το πανάγιο χέρι σου και να σταματήσεις εκείνο που μπαίνει ανάμεσά μας και εμποδίζει την άμεση επαφή μου μαζί σου».

Ας προσέχουμε πως η κοινωνία μας με αδελφούς, δε θα πάρει ποτέ την οικειότητα της κοινωνίας που πρέπει να 'χουμε με το Χριστό τον Ίδιο.

26 «Ο Ιησούς αποκρίνεται: “Είναι εκείνος στον οποίο θα δώσω το ψωμί, αφού πρώτα το βουτήξω στην κούπα”. Έτσι, αφού βούτηξε το ψωμί, το δίνει στον Ιούδα, το γιο του Σίμωνα του Ισκαριώτη». Η κίνηση εκείνη του Κυρίου με την πρώτη μπουκιά, ήταν μια πράξη τιμής απ' τον οικοδεσπότη στον επισκέπτη. Ο Κύριος είχε κάνει έκκληση στη συνείδηση του Ιούδα

(13:21), και τώρα κάνει έκκληση στην καρδιά του. Το γεγονός ότι ο Ιούδας δέχτηκε να πάρει την μπουκιά, δείχνει το αδιανόητο βάθος που κουβαλούσε η υποκρισία του. Αποφασισμένος όπως ήταν να διαπράξει το μεγαλύτερο αμάρτημα ανανεώνει εδώ το λόγο της φιλίας του. Μας φέρνει να σκεφθούμε το χαιρετισμό του Ιούδα με το αισχρό φιλί της προδοσίας.

Αλλά πόσο θαυμάσια, πόσο ευλογημένη ήταν η πραότητα του Κυρίου. που βέβαια κανένας άλλος δε θα μπορούσε να ενεργήσει κατ' αυτό τον τρόπο. Με απόλυτο έλεγχο στον εαυτό Του και χωρίς καμιά διαμαρτυρία, δίνει στον προδότη την πρώτη μπουκιά. Κάτι που συμφωνεί με τον προφητικό ρόλο που λέει: «Ένας που τρώει μαζί μου έχει σηκώσει τη φτέρνα του εναντίον μου».

27 «Και μετά που το πήρε εκείνος το ψωμί, μπήκε μέσα του ο Σατανάς». Η συμπεριφορά του Οικοδεσπότη έπρεπε να πείσει τον επισκέπτη να μετανοήσει, αλλά δεν το πέτυχε. Η απόφασή του ήταν αμετάκλητη και τη στιγμή που πήρε την πρώτη μπουκιά, ο Εχθρός κατέλαβε τον Ιούδα κατά κράτος και τον βάζει στην υπηρεσία του.

«Του λέει τότε ο Ιησούς: “Αυτό που είναι να κάνεις, κάνε το γρήγορα”». Η ευκαιρία της μετάνοιας είχε περάσει παντοτινά. Ο θάνατός του είχε ήδη επισφραγισθεί. Πίσω όμως απ' όλα αυτά βλέπουμε το Σωτήρα να παραδίδεται στο θέλημα του Πατέρα. Ήταν σαν να έλεγε: «Είμαι έτοιμος να οδηγηθώ σαν αμνός στη σφαγή».

«Τώρα, Ιούδα, πήγαινε να τελειώσεις αυτό που με τόση ανυπομονησία θέλεις να κάνεις. Δε θα σου αντισταθώ!» Ήταν ανάγκη για τον Ιούδα να βρεθεί μέσα στην αποστολική ομάδα και να φάει με το Χριστό για να εκπληρωθούν οι προφητείες. Τώρα που η φτέρνα του προδότη είχε σηκωθεί εναντίον Του, ο Χριστός είπε: «Φύγε γρήγορα!». Σύμφωνα με τις πληροφορίες που μας δίνουν και τα άλλα Ευαγγέλια, αυτό έγινε λίγο πριν από το δείπνο που ο Κύριος είχε ετοιμάσει προς ανάμνησή Του. Έτσι, έδιωξε τον προδότη, γιατί το δείπνο είναι μόνο για τους δικούς Του.

28 «Αυτό, όμως, κανένας από εκείνους που κάθονταν στο τραπέζι δεν κατάλαβε γιατί του το είπε». Μπορεί ο Ιωάννης και πιθανόν ο Πέτρος να γνώριζαν ποιος θα πρόδιδε το Δάσκαλο, αλλά κανένας δεν υποπτεύθηκε ότι η ενέργεια της προδοσίας θα διεκπεραιωνόταν τόσο γρήγορα και κανένας επίσης δεν αντιλήφθηκε τι επρόκειτο να επακολουθήσει.

29 «Μερικοί μάλιστα, επειδή ο Ιούδας κρατούσε το ταμείο, νόμιζαν πως του λέει ο Ιησούς: “Αγόρασε όσα μας χρειάζονται για τη γιορτή” ή να δώσει κάτι στους φτωχούς». Οι μαθητές πίστεψαν ότι ο ταμίας της μικρής τους ομάδας πήγαινε να αγοράσει κάτι για τη διατροφή τους ή να προσφέρει λίγη ανακούφιση στους φτωχούς που ποτέ δε λείπουν από ανάμεσά μας. Η σκέψη τους αυτή ήταν όμορφη, αλλά όχι σωστή. Ο Ιούδας πήγαινε να εκτελέσει τον απάνθρωπο σκοπό του χωρίς να γνωρίζει ότι το σχέδιο του Θεού ήταν: «Εκείνος που ήταν πλούσιος έπρεπε για χάρη μας να γίνει φτωχός για να γίνουμε εμείς πλούσιοι με τη φτώχεια Εκείνου!».

30 «Εκείνος, λοιπόν, μόλις πήρε το ψωμί, βγήκε αμέσως έξω. Και ήταν νύχτα». Πάντοτε είναι νύχτα όταν οι άνθρωποι γυρίζουν την πλάτη τους στο Θεό. Είναι νύχτα όταν κάποιος ποδοπατάει την καλοσύνη του Ιησού. Έξω μπορεί να 'ναι μέρα κι ο ήλιος να λάμπει, αλλ' αν ο Ιησούς που είναι το φως της ζωής δεν έρθει μέσα στην καρδιά μας να μας φωτίσει, τότε κι εμείς θα ζούμε πάντοτε στο σκοτάδι.

Για τον Ιούδα δε θα γινόταν ξανά φως. Όταν έφυγε ήταν νύχτα, και ταυτόχρονα, σκοτάδι στη φτωχή ψυχή του. Ένα σκοτάδι που θα κρατήσει παντοτινά. Πρέπει να είμαστε ευγνώμονες για

το φως του Θεού που λάμπει μέσα στις καρδιές μας απ' το μεγάλο πλούτο της χάρις Του. Τώρα, γιατί ο Ιούδας πέταξε μια τόσο μεγάλη ευκαιρία που ο Κύριος του πρόσφερε, δεν το ξέρουμε. Ένα μόνο ξέρουμε, ότι είχε κάθε ευκαιρία να σωθεί.

Μια καινούργια εντολή του Ιησού: «Αγαπάτε αλλήλους»

31 «Κι όταν πια εκείνος βγήκε έξω, λέει ο Ιησούς: “Τώρα δοξάστηκε ο Γιος του Ανθρώπου και στο πρόσωπό του δοξάστηκε ο Θεός”». Όλα αυτά τα γεγονότα που μελετάμε σ' αυτή εδώ την παράγραφο είναι τοποθετημένα με το χέρι του Θεού. Τόσο όμορφα και άξια θαυμασμού είναι τα συναισθήματα που γεννιούνται μέσα στην ψυχή μας καθώς θεωρούμε όλα όσα ο Κύριος αντιμετώπισε να φέρει τον πεσμένο άνθρωπο κοντά στο Θεό. Κάτι τέτοιο δεν υπάρχει στα άλλα Ευαγγέλια. Μόνο εδώ διαβάζουμε την ύψιστη άποψη των Θείων πραγμάτων. Ο Σωτήρας βλέπει το θάνατό Του πάνω στον αισχρό σταυρό ως δόξα Του. Φαίνεται παράξενο, πως ο Ιησούς κάτω απ' αυτές τις συνθήκες λέει: «Τώρα δοξάστηκε ο Γιος του Ανθρώπου!». Όταν τα λόγια αυτά ειπώθηκαν, τίποτε άλλο δε βρισκόταν μπροστά στο Λυτρωτή από την πιο μεγάλη ταπείνωση και τις πιο αυστηρές υποφορές – μεγάλες κατηγορίες, μια καταδικαστική απόφαση, βρισιές, δημόσιος διασυρμός (η κοινωνία των ληστών), η αγωνία του θανάτου – ο έρημος τάφος! Άναυδοι μένουμε όταν Τον ακούμε να λέει: «Τώρα δοξάστηκε ο Γιος του Ανθρώπου!».

Ο Κύριος πρόβλεπε το έργο της λύτρωσης που σε λίγο θα πραγματοποιούσε. Ο θάνατός Του μπορεί να φαινόταν ως ήττα, αλλά αυτό ήταν το μέσο με το οποίο οι χαμένοι αμαρτωλοί θα μπορούσαν να σωθούν. Τον ακολουθούσαν η Ανάστασή Του και η Ανάληψή Του που Τον τιμούσαν σε όλα. Και ο Θεός δοξάζεται με το έργο του Σωτήρα. Τον διακήρυττε να είναι ένας άγιος Θεός που δε θα μπορούσε να παραβλέψει την αμαρτία, κι ακόμα ένας Θεός αγάπης που δεν επιθυμούσε το θάνατο των αμαρτωλών. Διακήρυττε ότι ήταν ένας δίκαιος Θεός, ικανός να σώσει τους αμαρτωλούς. Κάθε ιδιότητα της Θεότητάς Του ήταν σε υπέρτατο βαθμό εξυμνημένη στο Γολγοθά.

32 «Κι αφού στο πρόσωπό του δοξάστηκε ο Θεός, θα δοξάσει κι αυτόν ο Θεός στο δικό του πρόσωπο, και θα τον δοξάσει παρευθύς». Αν ο Θεός δοξάστηκε στο πρόσωπο του Γιου, κι αυτό έγινε πραγματικά, ο Θεός επίσης θα Τον δοξάσει στο δικό Του πρόσωπο. Ο Θεός θα δει ότι η κατάλληλη τιμή θα δοθεί στον αγαπημένο Του Γιο.

«Και θα τον δοξάσει παρευθύς». Ο Θεός Πατέρας εκπλήρωσε την πρόρρηση του Κυρίου Ιησού, με το να Τον αναστήσει απ' τους νεκρούς και να Τον καθίσει στα δεξιά Του στον ουρανό. Ο Θεός δε θα περίμενε έως τότε που η βασιλεία Του θα εγκαθιδρυόταν. Θα δόξαζε το Γιο Του αμέσως.

33 «Παιδιά μου αγαπημένα, για πολύ λίγο θα είμαι ακόμα μαζί σας. Θα με αναζητήσετε, μα, όπως είπα κιόλας στους Ιουδαίους: Όπου πηγαίνω εγώ, εσείς δεν μπορείτε να έρθετε, το ίδιο λέγω και σε σας τώρα: Όπου πηγαίνω εγώ, εσείς δεν μπορείτε να έρθετε». Για πρώτη φορά ο Κύριος προσφωνεί τους μαθητές Του «μικρά παιδιά». Ένας στοργικός όρος. Και τον μεταχειρίστηκε όταν αναχώρησε ο Ιούδας. Θα ήταν μαζί τους για ένα μικρό χρονικό διάστημα. Τότε, θα πέθαινε στο Σταυρό. Θα Τον ζητούσαν, αλλά δε θα μπορούσαν να Τον ακολουθήσουν, γιατί το σωτήριο έργο μόνον απ' τον Αρχιερέα μπορούσε να γίνει και χωρίς τη βοήθεια κανενός άλλου.

34 «Σας δίνω μια καινούργια εντολή: Να αγαπάτε ο ένας τον άλλο. Όπως σας αγάπησα εγώ, έτσι ακριβώς να αγαπάτε κι εσείς ο ένας τον άλλο». Κατά τη διάρκεια της απουσίας Του θα κυβερνιόντουσαν απ' την εντολή της «αγάπης». Οι δέκα εντολές δίδασκαν αγάπη στο Θεό και τον πλησίον μας. Αυτή όμως η εντολή ήταν νέα. Ήταν νέα γιατί το Άγιο Πνεύμα θα έδινε δύναμη στους πιστούς να την υπακούσουν. Ήταν νέα γιατί υπερείχε της παλιάς. Η παλιά δίδασκε «αγαπάτε τον πλησίον σας», αλλά η νέα δίδασκε «αγαπάτε τους εχθρούς σας».

Ο νόμος της αγάπης στους άλλους ερμηνεύεται τώρα με μια νέα φιλανθρωπία, που εφαρμόζεται με νέα κίνητρα και υποχρεώσεις. Διευκρινισμένη με ένα νέο παράδειγμα και υπακοής ενός νέου τρόπου.

Ήταν επίσης νέα, όπως μας λέει το εδάφιο, γιατί δήλωνε ένα μεγαλύτερο βαθμό αγάπης: «Όπως σας αγάπησα Εγώ, έτσι να αγαπάτε κι εσείς ο ένας τον άλλο».

35 «Απ' αυτό θα μάθουν όλοι ότι είστε μαθητές μου, αν έχετε αγάπη μεταξύ σας». Το διακριτικό γνώρισμα της χριστιανικής μαθητείας δεν είναι ο σταυρός που φοράμε γύρω απ' το λαιμό μας ή κάποια χτυπητή ενδυμασία, αλλά το σημάδι του είναι η αγάπη για τους άλλους. Αυτό απαιτεί Θεία δύναμη, κι αυτή η δύναμη δίδεται σ' αυτούς που ενοικεί το Άγιο Πνεύμα.

Ο Ιησούς προλέγει την άρνηση του Πέτρου

36 «Του λέει ο Σίμων Πέτρος: “Κύριε, πού πηγαίνεις;”. Ο Ιησούς του απάντησε: “Εκεί που πηγαίνω εγώ, δεν μπορείς να με ακολουθήσεις τώρα. Αργότερα όμως θα με ακολουθήσεις”». Ούτε ένας απ' τους Έντεκα δεν είχε αντιληφθεί ότι ο Κύριος θα απομακρυνόταν. Πολλές φορές είχε μιλήσει στους μαθητές Του για το θάνατό Του κι αυτό φαίνεται ότι δεν τους είχε εντυπωσιάσει γιατί δεν έμενε στη μνήμη τους για καιρό. Το ξεχνούσαν. Αυτό δείχνει ότι οι άνθρωποι μπορεί να πάρουν πολλές θρησκευτικές οδηγίες και να συγκρατήσουν ελάχιστες, γιατί όλες αυτές έρχονται σε αντίθεση με τις προκαταλήψεις τους. Γι' αυτό οι δάσκαλοι χρειάζονται μεγάλη υπομονή. Μάλιστα, όσο πιο μικρή είναι η απαίτηση από εκείνο που περιμένουν να δουν, τόσο πιο μικρή η απογοήτευση. «Εκεί που πηγαίνω εγώ», αναφέρεται στην επιστροφή Του κοντά στον Πατέρα, και προσθέτει: «Αργότερα όμως θα με ακολουθήσεις».

37 «Του λέει ο Πέτρος: “Κύριε, γιατί τάχα δεν μπορώ τώρα να σε ακολουθήσω; Τη ζωή μου και την ψυχή μου θα θυσιάσω για χάρη σου”». Ο Πέτρος γνώριζε κι αγαπούσε τον Κύριό Του πολύ περισσότερο απ' τον εαυτό του. Είχε δίκιο να αισθάνεται την απουσία του Κυρίου. Αυτό που βέβαια θα 'πρεπε να κάνει ήταν – κι αυτό ισχύει για τον καθέναν από μας – να ακούσει την προτροπή του Κυρίου με το να δεχθεί τα λόγια Του, που δίνουν τη βεβαιότητα της ανακούφισης, ότι Εκείνος πρέπει να ηγείται κι εμείς να Τον ακολουθούμε με πίστη.

38 «Ο Ιησούς του απάντησε: “Θα θυσιάσεις, λες, τη ζωή σου για χάρη μου; Σε πληροφορώ, πως πραγματικά, πριν λαλήσει ο πετεινός απόψε, εσύ θα με απαρνηθείς τρεις φορές”!». Ο Κύριος για μια ακόμα φορά αποκαλύπτει την παντογνωσία Του. Δεν είχε μόνο προπεί την προδοσία του Ιούδα, αλλά τώρα μας λέει και το πέσιμο του Πέτρου. Δε γνωρίζει μόνον τις αδυναμίες των αμαρτωλών, αλλά και των πιστών. Ήξερε, ότι ο Πέτρος, που ισχυριζόταν πως θα 'δινε τη ζωή του για χάρη Του, θα ζητούσε να σώσει τη δική του ζωή, αρνούμενος ότι υπήρξε μαθητής Του. Παρόλα αυτά, δεν πέταξε έξω τον Πέτρο, αλλά μετά την Ανάστασή Του,

τον επανέφερε στο χώρο της κοινωνίας. Μια τέτοια αγάπη ξεπερνά την αντίληψή μας. Πρέπει να μάθουμε να στηριζόμαστε στη Δύναμη και το λόγο του Θεού, που μπορούν να μας δώσουν την απάντηση, κι όχι στη φτωχή μας αντίληψη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

1 «Ας μην ταραάζεται η καρδιά σας. Πιστεύετε στο Θεό και σ' εμένα πιστεύετε». Οι καρδιές που ήταν γεμάτες από αγάπη, βρίσκονταν τώρα ταραγμένες. Ταραγμένες, γιατί ένας απ' τους μαθητές Του θα Τον πρόδιδε (13:21). Ταραγμένες να βλέπουν το Πνεύμα Του θορυβημένο (13:21). Ταραγμένες, γιατί ο Κύριος θα 'μενε λίγο ακόμα χρόνο μαζί τους (13:31). Ταραγμένες, με την προειδοποίηση που ο Κύριος είχε κάνει στον Πέτρο πως θα Τον αρνιόταν. Έτσι, η μικρή εκείνη ομάδα των πιστών άρχισε να νιώθει τρομερή ανησυχία. Τη στιγμή αυτή ο Σωτήρας προχωρεί να τους ανακουφίσει με τα λόγια που ακολουθούν: «Πιστεύετε στο Θεό και σ' εμένα πιστεύετε». Η αναστάτωση του πνεύματός σας, ξεκινάει απ' το γεγονός ότι δεν πιστεύετε σ' εκείνα που ο Θεός σας έχει πει μέσω των προφητών Του που αφορούν την υποφορά Μου και τη δόξα που θα ακολουθήσει. Ο Θεός μας έκανε γνωστό, με απλά και κατανοητά λόγια, ότι οι άνθρωποι θα με μισούσαν και θα με απέρριπταν. Ότι θα με τραυμάτιζαν για τις παραβάσεις σας και θα με ταλαιπωρούσαν για τις ανομίες σας (Ησαΐα 53).

Αυτά είναι τα λόγια του αιώνιου Θεού μας, τα οποία δεν πρέπει ποτέ να αμφιβάλλετε. «Πιστεύετε επίσης και σε Μένα». Σας έχω κι Εγώ προειδοποιήσει. Σας είπα ότι θα υποστώ πολλά πράγματα στα χέρια των αρχιερέων και γραμματέων και θα σταυρωθώ. Αυτά τα πράγματα πρέπει να γίνουν. Τότε, κρατήστε σταθερά την αρχική σας πίστη μέχρι το τέλος. Μην προσβάλλεστε για μένα που πηγαίνω να πεθάνω με τον πιο αισχρό τρόπο πάνω στο σκληρό σταυρό των κακούργων.

«Χριστιανέ, πίστευε στο Θεό». Μην αφήνεις την καρδιά σου να ταραάζεται, γιατί ο Πατέρας σας είναι γεμάτος από άπειρη δύναμη, σοφία και καλοσύνη. Ξέρει τι είναι καλό για σένα, και κάνει όλα τα πράγματα να εργάζονται για το καλό σου. Αυτός είναι στο Θρόνο και κατευθύνει τα πάντα. «Αν ο Θεός είναι μαζί μας, ποιος μπορεί να είναι εναντίον μας;». Πιστεύετε στην απόλυτη κυριαρχία Του, στην άπειρη σοφία Του, στην αμετάβλητη πιστότητά Του, στη θαυμάσια αγάπη Του. «Πίστευε και σε Μένα». Είμαι Αυτός που πέθανε για τις αμαρτίες σου και αναστήθηκε για τη δικαίωσή σου. Είμαι Αυτός που ζει και μεσιτεύει για σένα. Είμαι ο ίδιος χθες, σήμερα και στους αιώνες. Είμαι Αυτός που θα ξανάρθει να σε πάρει μαζί Του και θα 'σαι παντοτινά με Μένα. Ναι, «Πίστευε και σε Μένα!». Αυτό το «και σε Μένα» πιστοποιεί την παντοδυναμία Του και την ισότητά Του με το Θεό.

2 «Στο σπίτι του Πατέρα μου» αναφέρεται στον τόπο της κατοικίας Του. «Το σπίτι του Πατέρα» είναι ένας όμορφος όρος και εξαιρετικά αγαπητός απ' όλους τους Χριστιανούς, που όταν ακούσουν την έκφραση αυτή, η σκέψη τους αμέσως αναπαύεται.

Ένα παλιό τραγουδάκι λέει ότι κανένας χώρος δεν είναι τόσο όμορφος, σαν το χώρο του σπιτιού. Το χώρο που μας περιβάλλει με αγάπη, που μας κάνει να νιώθουμε ευπρόσδεκτοι, που μας ξεκουράζει απ' τις φροντίδες της καθημερινότητας και μας δίνει ειρήνη. Το χώρο

όπου τα αγαπημένα μας πρόσωπα ζουν όλα μαζί. Εδώ είμαστε ξένοι και παρεπίδημοι, αλλά στη ζωή που ακολουθεί, θα είμαστε στο πραγματικό μας Σπίτι!

«Υπάρχουν πολλοί χώροι διαμονής, διαφορετικά θα σας το έλεγα. Πηγαίνω, λοιπόν, να σας ετοιμάσω τόπο». Αυτό μας επιβεβαιώνει ότι υπάρχει αρκετός χώρος για όλους τους λυτρωμένους του Κυρίου. Μας επιβεβαιώνει ακόμα ότι εκεί είναι το παντοτινό μας Σπίτι, και όχι οι πρόχειρες κατοικίες μέσα στις οποίες μένουμε τώρα.

«Διαφορετικά θα σας το έλεγα». Αν δεν ήταν έτσι, θα μας το έλεγε. Ποτέ δεν έπαψε να στέκεται στην αλήθεια. «Εγώ για ένα σκοπό γεννήθηκα, και για ένα σκοπό ήρθα, να γίνω μάρτυρας της αλήθειας» (Ιωάν.18:37). Κι έτσι ήταν, γιατί είχε γίνει πλήρης και απόλυτη πρόνοια για μια τέλεια κι αιώνια ευτυχία. Αν τα πράγματα δεν ήταν έτσι και όλα τελείωναν εκεί, τότε ποτέ δε θα τους ενθάρρυνε, και ποτέ δε θα είχε τόση οικειότητα μαζί τους.

«Πηγαίνω να σας ετοιμάσω τόπο». Δεν ερμηνεύει στους μαθητές Του τι είδους χώρο θα ετοιμάζε, και τούτο, γιατί πιθανόν ήταν πολύ νωρίς να το καταλάβουν. Η επιστολή στους Εβραίους αναφέρει ότι ο ουράνιος χώρος έπρεπε να είναι καθαρός απ' τις θυσίες που ο Χριστός θα πρόσφερε, στις οποίες όλες οι θυσίες του νόμου θα 'βρισκαν την εκπλήρωσή τους. Η επιστολή στους Εφεσίους 1:14, όπως και η επιστολή στους Κολοσσαείς 1:20, αναφέρουν κάτι σχετικό με το θέμα μας, αλλά όχι αρκετό που θα μπορούσαμε να επεκταθούμε. Η ιδέα ότι ο οικοδεσπότης (ο Κύριος) είναι εκεί και μας περιμένει, μας κάνει να λαχταράμε τον ουρανό ολοένα περισσότερο.

Στον κήπο της Εδέμ, πριν τοποθετήσει τους πρωτόπλαστους, ο χώρος που είχε ετοιμάσει ήταν τέλειος. Μάλιστα υπόσχεται ότι ο Ίδιος θα ετοιμάσει το χώρο! Απόδειξη, ότι αυτό δεν το εμπιστεύτηκε ούτε στους ίδιους Του τους αγγέλους.

3 «Κι αφού πάω και σας ετοιμάσω τόπο, θα έρθω πάλι και θα σας πάρω κοντά μου για να είστε κι εσείς όπου είμαι εγώ». Ένας λαός εκλεκτός, παρμένος απ' τη γη μέσω του αναστημένου Χριστού, πρέπει να έχει κι έναν εκλεκτό χώρο διαμονής.

Ένα καινούργιο πράγμα θα γινόταν τώρα με ανθρώπους που θα φέρνονταν στον ουρανό! Ο άνθρωπος δεν έγινε για τον ουρανό, αλλά για τη γη, κι έτσι, τοποθετημένος εδώ, θα μπορούσε να καλλιεργεί τη γη και να ζει πάνω σ' αυτήν. Η αμαρτία, δυστυχώς, τον οδήγησε να χάσει ό,τι του πρόσφερε η γη, και η γη μοιράζεται τη χρεοκοπία του. Με το να αμαρτήσει, κατέβασε το Γιο του Θεού απ' τον Ουρανό, ο Οποίος με την κάθοδο Του, άνοιξε τον Ουρανό σαν το σωστό χώρο γι' αυτούς που πιστεύουν στο Χριστό.

«Θα έρθω πάλι». Ο Κύριος δε θα στείλει κάποιον ή κάποιους να μας παραλάβουν, αλλά θα έρθει ο Ίδιος. Πόσο πολύτιμοι πρέπει να Του είμαστε! (Α' Θεσ. 4:16,17).

«Και θα σας πάρω κοντά μου». Το Άγιο Πνεύμα είναι υπεύθυνο για μας στο χρονικό διάστημα της απουσίας του Σωτήρα, αλλά όταν το μυστικό σώμα του Χριστού είναι πλήρες, τότε το έργο Του εδώ θα έχει τελειώσει και θα μας παραδώσει σ' Αυτόν που πέθανε για να μας σώσει.

«Και θα σας παραλάβω». Γιατί αυτή είναι η επιθυμία της καρδιάς Του, να μας σώσει και να μας έχει κοντά Του. Στο ληστή που πέθανε στο σταυρό, είπε: «Σήμερα θα είσαι μαζί μου στον παράδεισο». Στην εκκλησία υποσχέθηκε ότι «Θα είμαστε παντοτινά με τον Κύριο» (Α' Θεσ. 4:17).

«Για να είστε κι εσείς όπου είμαι εγώ». Ο χώρος που οφειλόταν στο Γιο, ήταν ο χώρος τον οποίο η χάρη είχε δώσει στους γιους. Αυτό ήταν το ευλογημένο επακόλουθο που βρισκόταν

μπροστά μας στο Ιωάννη 13. Εκεί είπε ο Χριστός: «Αν δε σου πλύνω τα πόδια, δεν έχεις μέρος (μερίδιο) μαζί μου». Εκεί είναι ο Σωτήρας που διατηρεί τους δικούς Του σε κοινωνία μαζί Του. Εδώ, τον κατάλληλο καιρό, θα είμαστε μαζί Του, να απολαμβάνουμε μια αδιάκοπη και παντοτινή κοινωνία. Αυτό το είχε υποσχεθεί πριν: «Εάν κάποιος θέλει να με υπηρετεί, εμένα να ακολουθεί. Και όπου Είμαι Εγώ, εκεί θα είναι κι ο υπηρέτης ο δικός μου» (Ιωάν. 12:26). Εδώ ανακηρύσσεται τυπικά. Στο Ιωάννη 17:24, έγινε έπειτα από προσευχή: «Πατέρα, θέλω αυτούς που μου έχεις δώσει, όπου Είμαι Εγώ, να είναι κι αυτοί μαζί μου».

4 «Άλλωστε ξέρετε πού πηγαίνω και το δρόμο τον ξέρετε». Ο Κύριος προσθέτει μια ακόμα επιβεβαίωση στην ανακούφιση των ταραγμένων μαθητών Του. «Γνωρίζετε πού πηγαίνω», πως ο θάνατος δεν είναι εκμηδένιση, αλλά ο ταξιθέτης που μας οδηγεί στον Πατέρα. «Γνωρίζετε επίσης το δρόμο». Το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουν για να φτάσουν στην κοινωνία της ίδιας δόξας. Και οι δύο όροι πρέπει να εξεταστούν λεπτομερώς.

1) Πρέπει να δούμε το Χριστό με τα μάτια της πίστης στην ουράνια δόξα Του κι ευλογημένη αθανασία.

2) Πρέπει να καταλάβουμε ότι ο Χριστός είναι ο καρπός των πρωτογεννημάτων της ζωής και έχει ανοίξει το δρόμο που ήταν κλειστός εναντίον μας.

5 «Του λέει ο Θωμάς: “Κύριε, δεν ξέρουμε πού πηγαίνεις, και πώς μπορούμε να ξέρουμε το δρόμο;”». Ο Κύριος είχε μιλήσει στους μαθητές Του με τον πιο απλό τρόπο, αλλά αυτοί δεν Τον καταλάβαιναν. Ο Πατέρας, το Σπίτι Του, οι χώροι διαμονής και η υπόσχεσή Του πως θα επέστρεφε να τους παραλάβει και να συμερισθεί το χώρο Του μαζί τους, ήταν όλα σκοτεινά και φανταστικά στον υλιστή και ορθολογιστή Θωμά. Όλα αυτά ήταν στη σκέψη του και τώρα τα λέει στον Κύριο. Είναι γεγονός ότι «Το Πνεύμα της Αλήθειας δεν είχε ακόμα δοθεί στους μαθητές Του να τους δείξει όλα όσα επρόκειτο να συμβούν (Ιωάν. 16:13). Σε μας όμως έχει δοθεί, έτσι η άγνοιά μας είναι περισσότερο αδικαιολόγητη.

6 «Του λέει ο Ιησούς: “Εγώ είμαι ο Δρόμος και η Αλήθεια και η Ζωή”». Πριν η αμαρτία εισέλθει στον κόσμο, ο Αδάμ απολάμβανε το προνόμιο της σχέσης του με το Θεό. Είχε κοινωνία μαζί Του. Τον γνώριζε και είχε πνευματική ζωή. Αλλά όταν Τον παράκουσε κι έπεσε, αυτή η τριπλή σχέση διακόπηκε. Αποξενωμένος απ’ το Θεό, με το να πιστέψει στα ψεύδη του Διαβόλου, του ήταν αδύνατον να αντιληφθεί την αλήθεια και να έχει πνευματική ζωή.

Στην ίδια κατάσταση είναι καταδικασμένοι όλοι οι απόγονοι του Αδάμ, γιατί «ό,τι γεννιέται από σάρκα είναι σάρκα» - και ένας αμαρτωλός γονιός δεν μπορεί, παρά να φέρει στον κόσμο ένα αμαρτωλό παιδί. Κάθε αμαρτωλός έχει τριπλή ανάγκη - συμφιλίωση, φωτισμό, αναγέννηση. Αυτή η τριπλή ανάγκη εκπληρώνεται σε τέλειο βαθμό απ’ το Σωτήρα. Αυτός είναι ο Δρόμος προς τον Πατέρα. Είναι η Αλήθεια ενσαρκωμένη, είναι η Ζωή, σε όσους πιστεύουν στο Χριστό.

Ας εξετάσουμε προσεκτικά και τις τρεις περιπτώσεις.

1ον) «Εγώ Είμαι ο Δρόμος». Ο Χριστός συνδέει την απόσταση μεταξύ Θεού και αμαρτωλού. Ο άνθρωπος με τη φαντασία του κατασκευάζει μια δική του σκάλα και με δικές του αποφάσεις και μεταρρυθμίσεις, με τις προσευχές του και τα δάκρυά του, σκαρφαλώνει στο Θεό. Αλλά κάτι τέτοιο είναι αδύνατον. «Αυτός είναι ένας δρόμος που στον άνθρωπο φαίνεται σωστός, αλλά τα τέλη του φέρνουν θάνατο (Παρ.14:12). Ο Σατανάς είναι εκείνος ο οποίος κρατάει τον ασκούμενο αμαρτωλό σε μια δική του, αυτεπίβακτη πορεία για το Θεό. Αυτό που η πίστη χρειάζεται, είναι να στηριχτεί στην ένδοξη αλήθεια ότι ο Χριστός έχει διανύσει ολόκληρη την

απόσταση να 'ρθει εδώ, κοντά στους αμαρτωλούς. Ο αμαρτωλός δεν μπορεί να 'ρθει στο Θεό, αλλά ο Θεός στο πρόσωπο του Γιου Του έχει έρθει έξω, εδώ, στους αμαρτωλούς. Αυτός είναι ο Δρόμος, ο Δρόμος στον Πατέρα, ο Δρόμος στον Ουρανό, ο Δρόμος στην ευλογημένη αιωνιότητα!!!

2ον) «Εγώ Είμαι η Αλήθεια». Ο Χριστός είναι η πλήρης και τελική αποκάλυψη του Θεού. Ο Αδάμ πίστεψε στο ψεύδος του Διαβόλου και έκτοτε ο άνθρωπος ψάχνει με αβεβαιότητα ανάμεσα στην άγνοια και το λάθος. «Ο δρόμος των ασεβών είναι σαν το σκοτάδι, δεν ξέρουν πού προσκώπτουν» (Παρ.4:19). «Σκοτισμένοι στη διάνοια, καθώς είναι απαλλοτριωμένοι από τη ζωή του Θεού, εξαιτίας της άγνοιας που είναι μέσα τους, εξαιτίας της πώρωσης της καρδιάς τους (Εφ. 4:18). Χίλια δύο μηνύματα μηχανεύεται το μυαλό. «Ο Θεός έκανε τον άνθρωπο τίμιο και απλό, αλλά οι άνθρωποι έγιναν περίπλοκοι». (Εκκ. 7:29). «Δεν υπάρχει κανένας συνετός» (Ρωμ. 3:11). Ο Πιλάτος φώναξε δυνατά τη σύγχυση του πλήθους όταν ρώτησε, «Τι είναι Αλήθεια;» (Ιωάν.18:38). Η Αλήθεια δεν μπορεί να βρεθεί μέσα σ' ένα σύστημα φιλοσοφίας, αλλά σ' ένα Πρόσωπο – ο Χριστός είναι η Αλήθεια. Αυτός αποκαλύπτει το Θεό και εκθέτει τον άνθρωπο στο φως. Μέσα σ' Αυτόν είναι κρυμμένοι «όλοι οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσης» (Κολ. 2:3).

Τι φοβερή μωρία να Τον αγνοούμε! Τι θα σας ωφελήσει στην Κόλαση, αγαπητοί αναγνώστες, ακόμα κι αν έχετε πάρει πτυχία απ' όλες τις επιστήμες και έχετε κερδίσει ό,τι σας προσφέρει η εδώ ζωή; Πόσο θα επιθυμούσατε τότε, να είχατε διαβάσει λιγότερο τις εφημερίδες που διαβάσατε, και περισσότερο τη Γραφή, και με όλη σας τη μάθηση να είχατε γονατίσει μπροστά στο Χριστό και την αλήθεια!

3ον) «Εγώ Είμαι η Ζωή». Ο Χριστός είναι ο απελευθερωτής του θανάτου. Ολόκληρη η Γραφή φέρει αυστηρή μαρτυρία πάνω στο γεγονός ότι ο φυσικός άνθρωπος είναι άψυχος (νεκρός). Περπατάει σύμφωνα με την πορεία του κόσμου. Δεν έχει αγάπη για τα πράγματα του Θεού. Δεν έχει φόβο Θεού μέσα του, ούτε ενδιαφέρεται για τη δόξα Του. Ο εαυτός του είναι το κέντρο της περιφέρειας της ύπαρξής του. Έχει ζωή για κοσμικά πράγματα, αλλά για ουράνια πράγματα είναι νεκρός. Εκείνος που είναι έξω απ' το Χριστό υπάρχει, αλλά δεν έχει πνευματική ζωή. Όταν ο άσωτος γιος ξαναγύρισε απ' τη μακρινή χώρα, ο Πατέρας είπε: «Αυτός εδώ ο γιος μου ήταν νεκρός και τώρα ξανάζησε, χαμένος ήταν και βρέθηκε» (Λουκά 15:24). Αυτός που πιστεύει στο Χριστό, έχει περάσει απ' το θάνατο στη ζωή (Ιωάν. 5:24). Αυτός που πιστεύει στο Γιο, έχει ζωή αιώνια (Ιωάν. 3:36). Τότε, στρέψου ολοκληρωτικά σ' Εκείνον που είναι η Ζωή.

«Κανένας δεν έρχεται στον Πατέρα παρά μονάχα περνώντας από μένα». Ο Χριστός είναι ο μόνος δρόμος για το Θεό. Είναι εντελώς αδύνατο να κερδίσουμε την εύνοια του Θεού με δικές μας προσπάθειες. «Γιατί κανένας δεν μπορεί να βάλει άλλο θεμέλιο, εκτός από Εκείνον που ήδη υπάρχει, ο Οποίος είναι ο Ιησούς Χριστός» (Α' Κορ. 3:11), και «σε κανέναν άλλο δε βρίσκεται σωτηρία και ούτε υπάρχει πρόσωπο διαφορετικό απ' αυτό, δοσμένο κάτω απ' τον ουρανό μεταξύ των ανθρώπων, μέσω του οποίου εμείς να μπορούμε να σωθούμε» (Πράξ. 4:12). «Υπάρχει μόνον ένας Θεός, και ένας μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, ο άνθρωπος Ιησούς Χριστός» (Α' Τιμ. 2:6). Κάθε χριστιανός ας δοξάζει το Θεό για την ανεκδιήγητη δωρεά Του, και «Αφού λοιπόν αδελφοί, το αίμα του Ιησού μας δίνει θάρρος να μπούμε στα Άγια των Αγίων από ένα νέο και ζωντανό δρόμο, τον οποίο μας εγκαινίασε διά του καταπετάσματος, δηλαδή της σάρκας του, και αφού έχουμε έναν ιερέα μέγα επικεφαλής του οίκου του Θεού,

ας προσερχόμαστε με ειλικρινή καρδιά και με πλήρη βεβαιότητα που δίνει η πίστη, με τις καρδιές μας καθαρισμένες από πονηρή συνείδηση και με το σώμα μας λουσμένο με καθαρό νερό» (Εβραίους 10:19-22).

7 «Αν θα είχατε γνωρίσει εμένα, θα είχατε γνωρίσει και τον Πατέρα μου. Έτσι, από τώρα πια, τον γνωρίζετε και τον έχετε δει». Η πραγματική γνωριμία του Πατέρα δεν μπορεί να αποκτηθεί, παρά μόνο με τη γνωριμία του Γιου. Και εάν ο Γιος γίνει γνωστός, ο Πατέρας γίνεται γνωστός. Και όσο πιο καλά γνωρίζουμε το Γιο, άλλο τόσο ακριβώς γνωρίζουμε και τον Πατέρα. Ο Χριστός ήταν κάτι περισσότερο από μια αποκάλυψη Θεού. Ήταν Θεός «ενσαρκωμένος». Ήταν ο μονογενής Γιος, που αποκάλυψε πλήρως τον Πατέρα.

«Έτσι από τώρα πια Τον γνωρίζετε και Τον έχετε δει». Η πρόταση αυτή είναι σαν να μας λέει ότι: «Σε λίγο ακόμα χρόνο θα Τον γνωρίζετε – θα Τον γνωρίζετε τόσο καλά, που θα μπορούσε να λεχθεί ότι Τον βλέπετε!». Η πρόρρηση αυτή πραγματοποιήθηκε την ημέρα της Πεντηκοστής. Απ' την ημέρα που τα λόγια αυτά εκστομίστηκαν, μια σειρά από γεγονότα συνέβησαν σε συχνή διαδοχή, απ' την οποία μέσω της εξιλαστήριας θυσίας και του θανάτου, και της ένδοξης ανάστασης του Κυρίου Ιησού, ο χαρακτήρας του Θεού Πατέρα διευκρινίστηκε. Αλλά μέχρι την ημέρα της ανάστασης, οι μαθητές έβλεπαν τη σκοτεινή πλευρά της ομίχλης που βρισκόταν ο Κύριος. και μόνον όταν «το Πνεύμα ξεχύθηκε από ψηλά», διέκριναν την αληθινή εικόνα των γεγονότων. Τότε, «το σκοτάδι διαλύθηκε και το φως έλαμψε». Το Άγιο Πνεύμα πήρε απ' τα πράγματα του Χριστού και τα έδειξε στους μαθητές Του». (Διδάκτορος Γιάννη Μελαχρινού).

8 «Του λέει ο Φίλιππος: “Κύριε, δείξε μας τον Πατέρα, κι αυτό μας φτάνει!”». Ο Φίλιππος είχε δυσκολία να καταλάβει εκείνο που ο Κύριος είχε πει στο Θωμά. Ήταν δύσκολο να περάσει ένα τέτοιο μήνυμα σε ένα παράξενο ανθρώπινο μυαλό, που δείχνει τον κάθε μαθητή να θέλει να δει τον Πατέρα με γυμνό μάτι και όχι όπως ο Θεός πρέπει να γίνει νοητός (ορατός) στον άνθρωπο. Δεν μπορούσε να καταλάβει πως οτιδήποτε είχε κάνει, οτιδήποτε είχε πει, ήταν αποκάλυψη απ' τον Πατέρα.

9 «Του λέει ο Ιησούς: “Τόσον καιρό είμαι μαζί σας, Φίλιππε, και δε με έχεις γνωρίσει; Όποιος έχει δει εμένα, έχει δει τον Πατέρα. Πώς, λοιπόν, λες εσύ: Δείξε μας τον Πατέρα;”»

Ο Ιησούς τον διορθώνει υπομονετικά. Ο Φίλιππος ήταν με το Χριστό για πολύ καιρό. Ήταν ένας απ' τους πρώτους μαθητές που είχε καλέσει κοντά Του. Ακόμα όμως η πλήρης αλήθεια της θεότητας του Χριστού και της ενότητάς Του με τον Πατέρα δεν είχε γίνει αντιληπτή στο Φίλιππο. Δεν ήξερε πως όταν κοιτούσε τον Ιησού, έβλεπε Αυτόν που τέλεια φανέρωσε τον Πατέρα.

10 «Δεν πιστεύεις πως εγώ είμαι μέσα στον Πατέρα κι ο Πατέρας μέσα σε μένα; Τα λόγια που σας λέω δεν τα λέγω αυθαίρετα, και ο Πατέρας, που μένει μέσα μου, αυτός πραγματοποιεί τα έργα». Ο Χριστός ήταν μέσα στον Πατέρα κι ο Πατέρας ήταν μέσα στο Χριστό. Εκεί υπήρχε η πιο τέλεια και οικεία (στενή) ένωση μεταξύ Των. Και τα δύο, τα λόγια Του και τα έργα Του, ήταν μια τέλεια αποκάλυψη της Θεότητάς Του. Είναι αξιοσημείωτο να προσέξουμε ότι ο Γιος εδώ αναφέρεται στα λόγια Του, ως έργα του Πατέρα Του. Τα λόγια Του ήταν έργα, ήταν λόγια δύναμης. Μιλούσε, κι αμέσως γινόταν. Διέταζε, και όλα έτρεμαν! Είπε: «Λάζαρε, έλα έξω!». Κι αυτός που ήταν νεκρός ήρθε έξω.

11 «Να με πιστεύετε που σας λέω πως εγώ είμαι μέσα στον Πατέρα και ο Πατέρας μέσα σε μένα. Διαφορετικά, πιστέψτε με χάρη στα έργα αυτά». Φίλιππε, αν δεν πιστεύεις στο λόγο

μου, ότι Εγώ Είμαι ένα με τον Πατέρα, τουλάχιστον, αναγνώρισε την αποδεικτική κατάθεση των έργων Μου. Πόσο ευγνώμονες πρέπει να είμαστε στο Άγιο Πνεύμα που μας έχει δοθεί κι έχει ξεκαθαρίσει ό,τι υπήρχε ακόμα σκοτεινό στους μαθητές. Ας δοξάζουμε το Θεό, «Γιατί ξέρουμε πως έχει έρθει ο Γιος του Θεού και μας έχει δώσει πνευματική ικανότητα, έτσι που να αναγνωρίζουμε ότι Αυτός είναι αληθινός» (Α΄ Ιωάν. 5:20).

12 «Σας το τονίζω και να είστε βέβαιοι πως εκείνος που πιστεύει σε μένα θα κάνει κι αυτός τα έργα που κάνω εγώ, και μεγαλύτερα απ' αυτά θα κάνει, γιατί εγώ πηγαίνω στον Πατέρα μου». Υπάρχουν μερικοί άνθρωποι που λένε ότι ο Χριστός ποτέ δεν εκπλήρωσε αυτή εδώ την υπόσχεσή Του. Διακηρύττουν ότι κανένας άνθρωπος δεν έχει κάνει μεγαλύτερα έργα απ' αυτά εδώ. Αλλά εδώ δεν μιλούσε για θαύματα. Ο απώτερος σκοπός του έργου Του δεν ήταν να κάνει θαύματα, αλλά να αποκαλύψει τον Πατέρα, φέρνοντας γνώση απ' τον Πατέρα. Αυτό ήταν για το οποίο μιλούσε. Το αποτέλεσμα των τριάμισι χρόνων διακονίας, όταν αποχαιρέτησε τη μικρή αποστολική ομάδα, ήταν να αφήσει πίσω Του λίγο παραπάνω από πεντακόσιους ακολούθους Του. Πολύ λίγοι είδαν την αποκάλυψη στο Χριστό, απ' τη σκοπιά του Πατέρα. Όταν πέρασαν 50 μέρες ήρθε το Άγιο Πνεύμα, το τρίτο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδας με δύναμη επάνω τους και τους προετοίμασε να δώσουν τη μαρτυρία τους γι' Αυτόν. Κήρυξαν έναν σταυρωμένο κι αναστημένο Χριστό. Και τι συνέβη; Τρεις χιλιάδες άνθρωποι πίστεψαν! Πιθανόν περισσότεροι αυτή την ημέρα, παρά στα τριάμισι χρόνια της διακονίας του Κυρίου.

Δεν είναι θαύματα για τα οποία ο Κύριος μιλάει. Εάν ήταν θαύματα, ποιο ήταν το μεγαλύτερο; Απ' τα θαύματα που αφορούν το σώμα, δεν είναι όταν πήγε στον τάφο της Βηθανίας και φώναξε: «Λάζαρε έλα έξω!»; Και αυτός που ήταν νεκρός, ήρθε έξω. Αυτό ήταν το μεγαλύτερο έργο όσον αφορά το σώμα.

Ποιο ήταν το μεγαλύτερο θαύμα που έγινε ενάντια στις δυνάμεις της φύσης; Ήταν η αλλαγή του νερού σε κρασί ή ο πολλαπλασιασμός των πέντε ψωμιών και λίγων ψαριών; Ή ήταν το παύσιμο του ανέμου και το καθησύχασμα των κυμάτων; Κανένας δεν μπόρεσε να κάνει κάτι τέτοιο.

Αλλά το μεγαλύτερο ήταν η αποκάλυψη του Πατέρα. Όταν συνειδητοποιήσεις ότι την ώρα που ο Ιησούς άφησε τη σκηνή, εμπιστεύτηκε το Ευαγγέλιό Του στη μικρή ομάδα των Έντεκα ανδρών για να το διαβιβάσουν στα πέρατα της γης. Τον ίδιο καιρό ολόκληρος ο κόσμος, εκτός από λίγους Εβραίους, είχε χαθεί στο σκοτάδι της ειδωλολατρίας. Αλλά στα επόμενα 300 χρόνια η χριστιανοσύνη εξαπλώθηκε τόσο πολύ, που έκλεισε όλους τους ειδωλολατρικούς ναούς, κι αυτά ήταν τα μεγάλα έργα για τα οποία μιλούσε ο Κύριος ότι θα έκαναν οι μαθητές Του. «Εγώ πηγαίνω στον Πατέρα μου». Ο Χριστός θα έδινε δύναμη στις προσευχές τους από ψηλά, και ό,τι έκαναν, θα το έκαναν με τη δύναμή Του. Έτσι, στο όνομα του Κυρίου, θα δικαιωθεί και θα δοξαστεί ολόκληρο το σπέρμα του Ισραήλ (Ησ. 53:10).

13 «Κι ό,τι ζητήσετε στ' όνομά μου, θα το κάνω, για να δοξαστεί ο Πατέρας στο πρόσωπο του Γιου». Πρέπει να 'χουμε στη σκέψη ότι ο Χριστός εδώ συνεχίζει να ανακουφίζει τους μαθητές που ήταν ταραγμένοι στο άκουσμα της απομάκρυνσής Του. Θέλει να τονώσει το ηθικό τους. Τους λέει ότι θα είναι πάντοτε μαζί τους (14:18). Η προσωπική Του απουσία θα τους φέρνει όλους – Χριστό και αποστόλους – πλησιέστερα τον ένα στον άλλο.

Είναι αλήθεια ότι ο Κύριος θα είναι στον ουρανό κι αυτοί στη γη, αλλά η προσευχή θα μπορούσε να απομακρύνει το αίσθημα της απόστασης και να τους φέρνει στην παρουσία Του

ανά πάσα στιγμή! Η προσευχή ήταν ο αποτελεσματικότερος τρόπος επαφής και λύσης των αιτημάτων τους, αν θα έκαναν μεγαλύτερα πράγματα. Ο Ίδιος τους είχε δώσει ένα τέλει παράδειγμα. Πίστη στο Πρόσωπό Του, έπρεπε τώρα να εκδηλωθεί με προσευχή στο όνομά Του!

14 «Αν ζητήσετε κάτι στ' όνομά μου, εγώ θα το κάνω». Οι μαθητές είχαν κληθεί να στηρίζονται πάνω σε μια δύναμη που ήταν αδύνατο να αποτύχει, αν μπορούσαν να τη δουν ορθά. Ο Χριστός δεν ήταν κάποιος άνθρωπος του οποίου η απομάκρυνση θα μπορούσε να οδηγήσει τα πάντα σ' ένα τέλος. Αν και απών, θα μπορούσε να φανερώνει τη Θεότητά Του με το να απαντάει στα αιτήματά τους και να καλύπτει τις ανάγκες τους: Ό,τι ζητήσετε στο όνομά μου, Εγώ θα το κάνω. Του είχε δοθεί όλη η εξουσία και όλη η κρίση. Και με την άσκηση αυτής της Δύναμης, δίνει στους δικούς Του ό,τι χρειάζονται. Έτσι, «στο όνομά Του» δείχνει ότι είμαστε αναγνωρισμένοι με το Χριστό. Ότι είμαστε δικοί Του και ότι ο Θεός στα αιτήματά μας δε βλέπει τίποτε άλλο από το Πρόσωπο του Γιου Του.

Η υπόσχεση για την εντολή του Αγίου Πνεύματος

15 «Αν με αγαπάτε, τις δικές μου εντολές να τηρήσετε». Ο Κύριος ετοιμαζόταν να αφήσει τους μαθητές Του, οι οποίοι ήταν γεμάτοι από λύπη. Πώς θα μπορούσαν να Του εκφράσουν την αγάπη τους; Η απάντηση ήταν να κρατήσουν τις εντολές Του. Όχι βέβαια με δάκρυα, αλλά με υποταγή. Οι εντολές του Κυρίου είναι οι οδηγίες που μας έχει δώσει στα τέσσερα Ευαγγέλια, όσο και στην υπόλοιπη Καινή Διαθήκη.

«Υποταγή στις εντολές του Χριστού», είναι ο έλεγχος της αγάπης μας γι' Αυτόν. Και δε θα πρέπει να υπάρχει καμιά δυσκολία να εφαρμόσουμε τις εντολές Του, γιατί αυτές πρέπει να αποτελούν μέρος της καθημερινής μας ζωής. Δεν υπάρχουν επιλογές στις εντολές Του. Εάν πραγματικά Τον αγαπάμε, πρέπει να τηρήσουμε τις εντολές Του χωρίς καμιά αντίρρηση.

Πρέπει να θεωρούμε προνόμιο την υποταγή μας στο νόμο Του. Όσο πιο πολύ υποτάσσεται κάποιος στις εντολές Του, τόσο πιο πολύ νιώθει την αγάπη Του να τον περιβάλλει.

16 «Κι εγώ θα παρακαλέσω τον Πατέρα και θα σας δώσει άλλον Παράκλητο, για να παραμένει μαζί σας για πάντα». Στο προηγούμενο εδάφιο διαβάσαμε για την αγάπη των μαθητών προς τον Κύριο εφαρμόζοντας τις εντολές Του. Εδώ αποκαλύπτει την αγάπη Του για τους μαθητές Του, με το να ζητήσει απ' τον Πατέρα να στείλει άλλον Παράκλητο στη θέση Του, που θα μπορούσε να γεμίζει τις καρδιές τους από χαρά και να τους ενδυναμώνει να τηρούν τις εντολές Του. Μέχρι τώρα, ο Χριστός ήταν ο Παράκλητός τους, αλλά έπρεπε να φύγει. Έτσι τώρα ζητάει απ' τον Πατέρα να τους δώσει άλλον Παράκλητο. Εδώ βλέπουμε την αγάπη Του να εκδηλώνεται «μέχρι το τέλος».

Η λέξη «Παράκλητος» είναι αρσενικού γένους, και θα πει κάποιος που έρχεται στο πλάι μας να μας βοηθήσει την ώρα της ανάγκης. Θα πει ακόμα «Συνήγορος». Κάποιος που παίρνει την υπόθεσή μας και μας υπερασπίζεται στις νόμιμες δυσκολίες μας, κι αυτό είναι ακριβώς εδώ.

Έχει έρθει από τον ουρανό να μείνει παντοτινά μαζί μας, σύμφωνα με την υπόσχεση του Κυρίου μας. Είναι το τρίτο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδας. Οι πιστοί έχουν δύο βοηθούς: το Άγιο Πνεύμα στη γη και το Χριστό στον Ουρανό. Ο Χριστός μεσιτεύει για μας εκεί ψηλά (Εβρ. 7:25), το Άγιο Πνεύμα μέσα μας (Ρωμ. 8:26).

17 «Το Πνεύμα της αλήθειας, που ο κόσμος δεν μπορεί να το δεχτεί, γιατί δεν το διακρίνει ούτε το γνωρίζει. Εσείς όμως το γνωρίζετε, γιατί μαζί σας μένει και μέσα σας θα κατοικεί». Ο Κύριος υποσχέθηκε στους μαθητές Του ότι θα τους στείλει άλλον Παράκλητο, εκτός του εαυτού Του. Θα έμοιαζε με τον Κύριο, με τη διαφορά ότι δε θα ήταν ορατό το πρόσωπό Του. Αυτός που θα ερχόταν θα ήταν Πνεύμα. «Το Πνεύμα της Αλήθειας». Η αλήθεια χρησιμοποιείται στον ενσάρκωμένο και στο γραπτό Λόγο. Ο Χριστός είχε πει στους μαθητές ότι «Αυτός είναι ο Δρόμος και η Αλήθεια και η Ζωή». Και σε λίγο αργότερα Τον ακούν να λέει: «Ο Λόγος ο δικός Σου είναι Αλήθεια» (Ιωάν. 17:17). Το Πνεύμα, τότε, είναι το Πνεύμα του Χριστού, γιατί εστάλη απ' Αυτόν (Ιωάν. 16:7), και γιατί είναι εδώ να δοξάσει το Χριστό (Ιωάν.16:14). Το Πνεύμα είναι επίσης το Πνεύμα του γραπτού Λόγου που καθοδήγησε ανθρώπους να το γράψουν (Β' Πέτρου 1:21), και γιατί τώρα τον ερμηνεύει (Ιωάν. 16:13). Μέχρι τώρα ο Χριστός ήταν ο Δάσκαλός τους. Από τώρα και έπειτα, το Άγιο Πνεύμα θα πάρει τη θέση Του (Ιωάν. 14:26). Το Άγιο Πνεύμα δεν εργάζεται ανεξάρτητα απ' το γραπτό Λόγο, αλλά μέσω αυτού και δι' αυτού.

«Το οποίο ο κόσμος δεν μπορεί να δεχθεί». Ο κόσμος είναι αδύνατον να δεχθεί το Πνεύμα, γιατί οι επιθυμίες του κόσμου είναι σαρκικές και αντίθετες με το χαρακτήρα του Θεού (Α' Ιωαν.2:16) και γιατί ο κόσμος βρίσκεται κάτω απ' την εξουσία του Πονηρού, (Α' Ιωάν. 5:19). Επομένως είναι αδύνατον να δεχθεί «Το Πνεύμα της Αλήθειας». Κι εκτός αυτού, «δεν μπορεί να το δει, ούτε να το γνωρίσει». Στην Α' Κορ. 2:14 διαβάζουμε ότι «ο φυσικός άνθρωπος δε δέχεται αυτά που προέρχονται από το Πνεύμα το Θεού, γιατί αυτά γι' αυτόν είναι μωρία και δεν μπορεί να τα καταλάβει, και τούτο γιατί μόνον πνευματικά εξιχνιάζονται». Ο Κύριος κάνει αυτή τη δήλωση για να ανακουφίσει τους μαθητές Του ότι δε θα 'μεναν μόνοι, γιατί τη θέση Του θα την έπαιρνε ο Παράκλητος.

«Εσείς όμως το γνωρίζετε, γιατί μαζί σας μένει και μέσα σας θα κατοικεί». Εδώ δείχνει μια αντίθεση. Αποκαλύπτει ότι το έργο του Αγίου Πνεύματος θα είναι να ξεχωρίσει τους ανθρώπους του Χριστού από τους ανθρώπους του κόσμου. «Θα κατοικεί μέσα σας και θα είναι μαζί σας». Ο Κύριος υπόσχεται ότι το τρίτο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδας θα κατοικεί με τους πιστούς, κάνοντας τα σώματά τους Ναό Του. Τι θαυμάσια χάρη! Γεννιέται όμως ένα ερώτημα: Πώς είναι δυνατόν να κατοικήσει το Άγιο Πνεύμα, εκεί που η αμαρτία είναι ακόμα παρούσα;

Τη στιγμή που θα πάρουμε την ακριβή απάντηση σ' αυτό, γιατί χιλιάδες είναι οι συγχυσμένοι πάνω στο θέμα αυτό και δε δικαιολογούνται, αφού οι Γραφές μας το ξεκαθαρίζουν. Από παλιά κατοικούσε ο Θεός στην Ισραηλία, ακόμα και όταν εκείνοι ήταν σκληροτράχηλοι και απερίτμητοι στην καρδιά. Αυτό το έκανε με την εξιλέωση μέσω του αίματος (Λευιτικό 16:16). Με τον ίδιο τρόπο, το Άγιο Πνεύμα κατοικεί μέσα στον πιστό τώρα, ως μάρτυρας στη θαυμάσια και επαρκή προσφορά του Χριστού, «Γιατί με μια μοναδική προσφορά έχει κάνει τέλειους εκείνους που αγιάζονται» (Εβρ. 10:14).

18 «Δε θα σας αφήσω ορφανούς. Θα έρθω κοντά σας». Η εκδήλωση της αγάπης του Πατέρα. Και συνεχίζει με τη φροντίδα που έχει για το καθένα απ' τα παιδιά Του. Υπόσχεται ότι δε θα ήταν εγκαταλειμμένα σαν πρόβατα χωρίς ποιμένα, αβοήθητα, αδύναμα να προσφέρουν και το ελάχιστο για τον εαυτό τους, αφημένα στο έλεος των ξένων, όχι, γιατί «Εγώ θα έρθω κοντά σας». Πριν εμείς πάμε κοντά Του (14:3), Αυτός θα έρθει κοντά μας. Σαν πιστοί, πρέπει να δούμε τα πράγματα λίγο πλατύτερα. Ήρθε στους μαθητές Του «προσωπικά», αμέσως μετά

την ανάστασή Του. Ήρθε σ' αυτούς σαν πνεύμα μετά την ανάληψή Του. Θα ξανάρθει σ' αυτούς με δόξα κατά τη δεύτερη άφιξή Του. Η παρούσα εφαρμογή αυτής της υπόσχεσης στους πιστούς βρίσκει την εκπλήρωσή της στη δωρεά του Αγίου Πνεύματος, ενοικούντος μέσα μας, και ατομικά, και ομαδικά στις συναθροίσεις. Κι ακόμα δεν πρέπει να περιορίζουμε τον ερχομό του Χριστού στα παιδιά Του όταν το Άγιο Πνεύμα είναι παρόν. Το μυστήριο της Αγίας Τριάδας είναι πάνω απ' την περιορισμένη αντίληψή μας. Η Καινή Διαθήκη μας κάνει γνωστό ότι στην ενότητα της Θεότητας, η άφιξη του Αγίου Πνεύματος έγινε όπως ο ερχομός του Χριστού, αόρατα, για να είναι πραγματικά παρών με τους δικούς Του. «Κι από τώρα Εγώ θα είμαι μαζί σας όλες τις ημέρες μέχρι της συντέλειας του κόσμου» (Ματθ. 28:20).

«Ο Χριστός μέσα μας η ελπίδα της δόξας» (Κολ. 1:27). Μα και πόση ανακούφιση δε δίνουν τα ευλογημένα αυτά λόγια! Συγγενείς, φίλοι, γνωστοί και άγνωστοι, μπορεί να στραφούν εναντίον μας, αλλά ο Ίδιος υποσχέθηκε ότι «Ποτέ δε θα μας αφήσει, ούτε θα μας εγκαταλείψει» (Εβρ. 13:5).

19 «Λίγο καιρό ακόμα, κι ο κόσμος δε θα με βλέπει πια, εσείς όμως θα με βλέπετε. Γιατί, επειδή εγώ ζω, κι εσείς θα ζήσετε». Την τελευταία φορά που ο κόσμος είδε τον Κύριο της δόξας, ήταν όταν κρεμόταν στο Σταυρό της ντροπής. Μετά την ανάστασή Του δεν εμφανίστηκε σε κανέναν εκτός απ' τους δικούς Του.

«Εσείς όμως θα με βλέπετε». Ακόμα και μετά την ανάληψή Του, οι μαθητές Του συνέχισαν να Τον βλέπουν με πίστη.

«Επειδή εγώ ζω, κι εσείς θα ζήσετε». Εδώ κοιτούσε μπροστά, στη ζωή της ανάστασης. Αυτή θα είναι η υπόσχεση της ζωής σε όλους όσους Τον εμπιστεύονται. Ακόμα κι αν πεθάνουν, θα αναστηθούν ξανά για να μην πεθάνουν ποτέ.

20 «Εκείνη την ημέρα θα καταλάβετε εσείς ότι εγώ είμαι ενωμένος με τον Πατέρα κι εσείς μ' εμένα κι εγώ μ' εσάς». Αναφέρεται στην ημέρα της Πεντηκοστής, όταν ο Χριστός ήρθε πνευματικά στους μαθητές Του. Αυτή δεν ήταν μια απλή επίσκεψη, αλλά μόνιμη κατοίκηση μέσα τους κι ανάμεσά τους. Τότε, ήρθαν στη συναίσθηση της ενότητας της ζωής τους με το Χριστό. Η απώτερη παραπομπή χωρίς αμφιβολία αναφέρεται στην Ημέρα της ένδοξης εμφάνισής Του. Τότε θα γνωρίζουμε, όπως ακριβώς έχουμε γνωριστεί.

21 «Όποιος κατέχει τις εντολές μου και τις εκτελεί, εκείνος είναι που με αγαπάει. Κι εκείνον που με αγαπάει, θα τον αγαπήσει ο Πατέρας μου, κι εγώ θα τον αγαπήσω και θα του φανερώσω τον εαυτό μου». Η πραγματική απόδειξη για την αγάπη κάποιου προς τον Κύριο είναι η υποταγή στις εντολές Του. Δεν αξίζει να μιλάμε ότι Τον αγαπάμε, αν δε θέλουμε να Τον υπακούμε. Με άλλα λόγια, ο Πατέρας αγαπάει όλο τον κόσμο. Αλλά έχει μια ειδική αγάπη για εκείνους που αγαπούν το Γιο Του. Αυτοί επίσης αγαπιούνται απ' το Χριστό, και καθιστά τον εαυτό Του γνωστό σ' αυτούς με έναν ειδικό τρόπο. Όσο περισσότερο αγαπάμε το Σωτήρα, τόσο περισσότερο θα τον γνωρίσουμε.

22 «Του λέει ο Ιούδας – όχι ο Ισκαριώτης: “Και τι σημαίνει Κύριε, ότι θα φανερώσεις τον εαυτό σου σ' εμάς και όχι στον κόσμο;”». Τα λόγια του Κυρίου ότι θα αποκάλυπτε τον εαυτό Του σ' αυτόν που θα τηρούσε τις εντολές Του, είχε φέρει σε σύγχυση και τους μαθητές Του και τις Εβραϊκές ιδέες γύρω απ' το Μεσσία και τη βασιλεία Του. Η αλήθεια του Θεού έπρεπε να διαχωρίσει αυτούς που τη δέχονταν από αυτούς που την απέρριπταν. Ως εκ τούτου, η βασιλεία Του δεν ήταν απ' αυτόν τον κόσμο (18:36) και το Πνεύμα δεν είχε ακόμα δοθεί (Α' Κορ. 2:10, 11).

Σήμερα, ύστερα από είκοσι αιώνες που πέρασαν από τότε, βλέπουμε ακόμα πολλούς ανθρώπους να θέλουν με νομοθεσία να πιέζουν τον κόσμο να δεχτεί τη διδασκαλία του Χριστού, ξεχνώντας ότι είναι προορισμένη μόνον για τους δικούς Του. Η απάντηση του Χριστού στον Ιούδα, το γιο του Ιακώβου, όπως και σε όλους μας, δείχνει ότι αγάλι – αγάλι γίνεται η αγουρίδα μέλι. Ότι, σιγά σιγά αποκαλύπτεται ο Χριστός, αφού βέβαια υποβληθούμε με πίστη στο λόγο Του, που έχει τη δύναμη να μας φωτίσει και να μας φέρει σε μια πλησιέστερη κοινωνία μαζί Του.

23 «Αποκρίθηκε ο Ιησούς και του είπε: “Αν με αγαπάει κάποιος, θα εφαρμόσει το λόγο μου, και ο Πατέρας μου θα τον αγαπήσει, και θα έρθουμε σ’ αυτόν και θα κατοικήσουμε μαζί του’». Πιστεύουμε ότι αυτή είναι η υποταγή της καρδιάς, αυτή η εσωτερική επιθυμία, που πρέπει να συμμορφωθεί σύμφωνα με το θέλημά Του. Αυτή η φλέγουσα επιθυμία για την ανανέωση της ψυχής είναι εκείνη για την οποία ο Χριστός μας μιλάει. Κάθε πιστός αγαπάει το Χριστό και τηρεί τις εντολές Του. Ποτέ δεν μπορούμε να πούμε ότι τηρήσαμε όλες τις εντολές Του. Το ευτύχημα που ο Κύριος κοιτάζει πίσω απ’ τα έργα μας και βλέπει την επιθυμία της καρδιάς μας. Δεν βλέπει στα έργα μας, αλλά στην αγάπη που έχουμε στην καρδιά μας γι’ Αυτόν και που υπερ-επιθυμεί να Τον ευχαριστήσει και να Τον δοξάσει.

24 «Όποιος δε με αγαπάει, δεν τηρεί τα λόγια μου. Και ο Λόγος που ακούτε, δεν είναι δικός μου αλλά του Πατέρα, που με απέστειλε». Απ’ την άλλη πλευρά, εκείνοι που δεν Τον αγαπούν, δεν τηρούν τις εντολές Του. Και δεν απορρίπτουν τα λόγια του Χριστού, αλλά εκείνα επίσης του Πατέρα.

25 «Αυτά σας τα έχω διδάξει όσο έμενα μαζί σας». Στο χρονικό διάστημα που ο Κύριος ήταν με τους μαθητές Του, τους δίδαξε μέχρι ενός ορισμένου σημείου. Δεν μπορούσε να τους αποκαλύψει περισσότερο, γιατί δεν ήταν σε θέση να τα αντιληφθούν.

26 «Κι ο Παράκλητος, πάλι, το Πνεύμα το Άγιο που θα σας στείλει ο Πατέρας στ’ όνομά μου, εκείνος θα σας τα διδάξει όλα και θα σας ξαναθυμίσει όλα όσα σας είπα». Το Άγιο Πνεύμα θα τους αποκάλυπτε περισσότερο. Στάλθηκε απ’ τον Πατέρα στο όνομα του Ιησού Χριστού την ημέρα της Πεντηκοστής. Το Πνεύμα ήρθε στο όνομα του Χριστού, με την έννοια ότι ήρθε να αντιπροσωπεύσει τα ενδιαφέροντα του Χριστού στη γη. Δεν ήρθε να δοξάσει τον εαυτό Του, αλλά να ελκύσει άνδρες και γυναίκες στο Σωτήρα. «Θα σας διδάξει όλα τα πράγματα», είπε ο Κύριος. Το πρώτο πράγμα το έκανε μέσω της διακονίας των αποστόλων. τότε, μέσω του Γραπτού Λόγου που έχουμε σήμερα. Το Άγιο Πνεύμα φέρνει στη μνήμη όλα τα πράγματα που ο Κύριος είχε διδάξει. Στην πραγματικότητα, ο Κύριος Ιησούς φαίνεται να έχει παρουσιάσει την ιδέα του σπέρματος όλης της διδασκαλίας που αναπτύχθηκε από το Άγιο Πνεύμα στο υπόλοιπο της Καινής Διαθήκης.

27 «Ειρήνη αφήνω σε σας. Την ειρήνη τη δική μου σας δίνω». Πρώτον, έχουμε την ειρήνη που παίρνουμε με πίστη απ’ το Θεό τη στιγμή που θα συμφιλιωθούμε μαζί Του (Ρωμ. 5:1). Η άγια οργή του Θεού εναντίον μας και η απαίσχυντη αντίδρασή μας έχουν τελειώσει παντοτινά. Κι αυτή είναι η δικαστική μας υπόθεση που διευθετείται μια για πάντα.

Και δεύτερον, έχουμε την ειρήνη του Θεού που ξεπερνά κάθε σκέψη, η οποία θα φρουρήσει τις καρδιές μας και τα νοήματά μας εν Χριστώ Ιησού (Φιλ. 4:7). Και αυτή είναι όταν ανοίγουμε την καρδιά μας, ενώπιον του θρόνου της χάρης, απολαμβάνουμε εσωτερική ειρήνη. Αυτή είναι η προσωπική εμπειρία. «Ειρήνη αφήνω σε σας», θα είναι το αποτέλεσμα της εξιλέωσης.

«Την ειρήνη τη δική μου σας δίνω», θα απολαμβάνετε μέσω του ενοικούντος Πνεύματος. Η μία ήταν για τη συνείδηση και η άλλη για την καρδιά.

«Δε σας δίνω εγώ, έτσι όπως δίνει ο κόσμος». Η κοσμική ειρήνη είναι ρηχή, δεν έχει βάθος, είναι ασταθής, δεν ικανοποιεί κανέναν. Μιλούν πολλοί για ειρήνη, αλλά πολύ λίγοι την ξέρουν. Έχουμε οργανώσεις ειρήνης, προγράμματα ειρήνης, τα «Ηνωμένα Έθνη», με απώτερο σκοπό την ειρήνη, και, παρ' όλα αυτά, οι άνθρωποι είναι εξοπλισμένοι σαν αστακοί με μίσος ο ένας εναντίον του άλλου και γρήγορα με τα μέσα που σήμερα διαθέτουμε θα γίνουμε πυροτέχνημα. Τη στιγμή που θα πουν «ειρήνη και ασφάλεια», έρχεται αμέσως η καταστροφή. Η ειρήνη του κόσμου είναι μια χίμαιρα. Πέφτει με την πρώτη δοκιμασία. Όταν ο κόσμος δίνει, δίνει στους απίστευτους, όχι στους Θεοφοβούμενους που μισεί. Όταν ο κόσμος δίνει, μοιράζει, και δεν του μένει τίποτε. Αλλά ο Χριστός δίνει, με το να μας φέρει μέσα σ' εκείνο που είναι αιώνια δικό Του. Όταν ο Χριστός δίνει, δίνει παντοτινά και δεν το παίρνει ποτέ πίσω.

«Να μην ταραάζεται η καρδιά σας μήτε να δειλιάζει». Ο Κύριος τερματίζει το σημείο εκείνο της ομιλίας Του, που ήταν αφιερωμένο για την ανακούφιση των λυπημένων μαθητών Του. Άφθονη ήταν η ανακούφιση που μέχρι τώρα τους είχε προσφέρει. Οι καρδιές τους έπρεπε να βρίσκονται σε απόλυτη ειρήνη, αφού οι σκέψεις τους ήταν κοντά στο Θεό.

28 «Το ακούσατε αυτό που εγώ σας είπα: Φεύγω, μα θα ξανάρθω. Αν με αγαπούσατε, θα είχατε χαρεί που είπα ότι πηγαίνω στον Πατέρα, γιατί ο Πατέρας μου είναι ανώτερός μου». Αυτό που ο Κύριος ήθελε να πει στους μαθητές Του, ήταν το εξής: «Αν μόνο πιστεύατε όλα όσα σας έχω πει, τότε οι ανησυχίες σας και οι φόβοι σας θα είχαν εξαφανιστεί, και η χαρά θα είχε πάρει το μέρος της λύπης. Η προσωρινή στέρησή τους απ' το Χριστό, τους απασχολούσε περισσότερο απ' την ουράνια χαρά στην οποία ο Σωτήρας ήταν έτοιμος να εισέλθει. Αν Τον αγαπούσαν με αγνή αγάπη, θα χαίρονταν για την εξύμνησή Του και θα είχαν χάσει ό,τι τους απασχολούσε.

«Ο Πατέρας μου είναι ανώτερός μου». Ας δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή στα λόγια αυτά για να μην πέσουμε στην πλάνη των «αντιτριαδικών». Εδώ ο Σωτήρας δεν αναφέρεται στη «φύση», αλλά στο λειτουργικό χαρακτήρα και τη θέση που ο Ίδιος είχε πάρει. Δέχεται κάτι τέτοιο για να μη θεωρηθεί ότι έκανε κάτι προς αρπαγμόν αφού είχε έρθει ως δούλος, να υπηρετήσει κι όχι να υπηρετηθεί. Αντιπροσώπευε τον Πατέρα απ' τον Οποίο είχε λάβει εντολή και στον Οποίο όφειλε να δώσει λογαριασμό. για του Οποίου τη δόξα ενεργούσε και κάτω απ' του Οποίου την εξουσία μιλούσε. Υπήρχε και κάτι ακόμα που έκανε το Γιο κατώτερο του Πατέρα. Κι αυτό ήταν η ενανθρώπισή Του και η σκηνωσή Του ανάμεσα στους ανθρώπους, ταπεινώνοντας τον εαυτό Του και επιλέγοντας να έρθει μέσα στην ντροπή και στην υποφορά των πιο έντονων διατάξεών τους. Ήταν τώρα ο Γιος του Ανθρώπου που δεν είχε πού να γείρει το κεφάλι Του.

Εκείνος που ήταν πλούσιος είχε για χάρη μας γίνει φτωχός. Ήταν άνθρωπος γεμάτος λύπες και εξοικειωμένος με τη θλίψη. Μια μεγάλη αντίθεση υπήρχε μεταξύ Γιου και Πατέρα. Ο Πατέρας καθόταν στο θρόνο της ύψιστης μεγαλειότητας. Η λαμπρότητα της δόξας Του ήταν ανεπισκίαστη, Περιτριγυριζόταν από άγια όντα, που Τον λάτρευαν με αδιάκοπη δοξασία. Η θέση Του ήταν πολύ διαφορετική από τη θέση του ενσαρκωμένου Γιου Του, ο Οποίος ήταν περιφρονημένος και αποδοκιμασμένος απ' τους ανθρώπους, περικυκλωμένος από αδιάλλακτους εχθρούς που γρήγορα θα Τον κάρφωναν στο μαρτυρικό σταυρό. Με αυτή την έννοια, ήταν κατώτερος απ' τον Πατέρα. Τώρα, πηγαίνοντας στον Πατέρα, θα απολάμβανε

μια απέραντη βελτίωση της κατάστασης. Κατά συνέπεια, εκείνοι που πραγματικά Τον αγαπούσαν θα έπρεπε να χαρούν στην είδηση ότι θα πήγαινε στον Πατέρα, γιατί ο Πατέρας ήταν μεγαλύτερός Του – σε λειτουργική θέση και σε μια θέση με Θείο περιβάλλον. Ο Χριστός είχε δεχθεί τη θέση του Υπηρέτη, υπηρετώντας τον άνθρωπο και υμνώντας Εκείνον που Τον είχε στείλει.

29 «Και σας το είπα τώρα, προτού γίνει, ώστε όταν γίνει να πιστέψετε». Φαίνεται πως η πληροφορία αυτή ήταν μια χρήσιμη επιβεβαίωση για να δυναμώσει η πίστη τους την κατάλληλη στιγμή. Ήταν σαν να τους έλεγε ο Χριστός «επειδή δεν είστε ακόμα σε θέση να αντιληφθείτε το βαθύ αυτό μυστήριο, θα υπομένω μέχρι τότε που θα γίνει». Απ' την έκβαση των πραγμάτων βλέπουμε ότι τα λόγια αυτά δεν τα πήρε ο αέρας, αλλά έγιναν σπόρος που σπάρθηκε στη γη. Καθώς ο Χριστός μιλάει γύρω απ' το Λόγο Του και το τι θα συμβεί, έτσι ο θάνατός Του και η ανάστασή Του και η ανάληψή Του στους ουρανούς, σε συνδυασμό με τη διδασκαλία Του, παράγουν μέσα μας πίστη.

30 «Δε θα μιλήσω πια για πολύ μαζί σας». Σε λίγο θα αποκοβόταν απ' τη συντροφιά τους και θα αναλάμβανε το μεγαλύτερο έργο απ' όλα όσα μέχρι τώρα είχε κάνει. Θυμίζοντας τους μαθητές Του ότι δεν μπορούσε να τους πει περισσότερα, γιατί όσο πιο πολλά έχει κανείς στο μυαλό του τόσο πιο πολύ χάνει την όρεξή του και γυρεύει πράγματα που δεν έχει και πράγματα που πρόκειται να στερηθεί. Προσπαθεί να επιβληθεί στους μαθητές Του να ακούσουν τη διδασκαλία Του, παρ' όλο που δεν είχαν πολύ χρόνο, όπως δεν υπάρχει και στο διάστημα της εδώ ζωής μας, γι' αυτό είναι ανάγκη να επιληφθούμε κάθε ευκαιρίας που μας δίδεται, να μάθουμε εκείνο που ο Χριστός θέλει να μας διδάξει.

«Γιατί έρχεται ο άρχοντας αυτού του κόσμου». Θα μπορούσε να τους πει απευθείας ότι σε λίγο θα πέθαινε, αλλά μεταχειρίζεται την παράφραση αυτή για να φρουρήσει τις καρδιές και τις σκέψεις τους από κάτι τόσο φοβερό για να μην αποκάμουν. Πρώτα τους λέει ότι αυτή η δύναμη θα δινόταν στο σατανά κι ο Ίδιος έπρεπε να απομακρυνθεί, όχι γιατί πιεζόταν να κάνει κάτι τέτοιο, αλλά ήθελε να κάνει το θέλημα του Πατέρα.

Ο Διάβολος καλείται «άρχοντας του κόσμου τούτου». Όχι γιατί έχει κάποιο δικό του βασίλειο, αλλά γιατί ο Θεός του επιτρέπει να ασκεί την τυραννία του πάνω στον κόσμο. Όταν ακούμε αυτό το όνομα, θα πρέπει να νιώθουμε ντροπή, γιατί ανήκουμε κι εμείς στη μερίδα της κληρονομιάς του, εκτός από αυτούς που αναγεννήθηκαν από το Πνεύμα του Χριστού, γιατί η λέξη «κόσμος» εδώ συμπεριλαμβάνει ολόκληρο το ανθρώπινο γένος. Υπάρχει μόνο ένας Ελευθερωτής που μπορεί να μας γλιτώσει απ' τη φοβερή αυτή δουλειά. Τώρα, επειδή η αμαρτία των πρωτοπλάστων εισήλθε σ' ολόκληρο τον κόσμο, και γιατί τα πράγματα χειροτερεύουν απ' τις αμαρτίες που διαπράττουμε καθημερινά, δε δικαιολογούμαστε, γι' αυτό πρέπει να μάθουμε να μισούμε και τους εαυτούς μας και τις αμαρτίες μας. Ναι, ξέρω ότι είμαστε αιχμάλωτοι, αλλά ξέρω ακόμα ότι η αιχμαλωσία μας είναι θεληματική, αφού μπορεί να αποφευχθεί. Γενικά, κάθε κακό αποδίδεται στο Σατανά. Αυτός είναι η κινητήρια δύναμη του κακού.

«Και πάνω σε μένα δεν έχει, βέβαια, καμιά εξουσία». Ένεκα της αμαρτίας του Αδάμ, ο Σατανάς έχει εξουσία πάνω στο κράτος του θανάτου, αλλά δεν είχε καμιά εξουσία πάνω στο Χριστό που είναι αναμάρτητος, εάν δεν είχε, θεληματικά βέβαια, υποβληθεί σ' αυτή την ποινή. Ο Χριστός δε βεβαιώνει εδώ την αγνότητά Του, αλλά και τη Θεϊκή δύναμή Του, η οποία θα έδινε τέλος στο σκληρό θάνατο στον οποίο έπρεπε να υποβληθεί ως αντικαταστάτης μας.

31 «Αλλά για να γνωρίσει ο κόσμος ότι εγώ αγαπώ τον Πατέρα και κάνω έτσι ακριβώς, όπως εκείνος με πρόσταξε». Ήταν ο Θεός που διόρισε το Γιο Του να γίνει ο συμφλιωτής και ο οποίος αποφάσισε ότι οι αμαρτίες του κόσμου θα εξαγοράζονταν με το θάνατό Του. Για να επιτευχθεί αυτό, επέτρεψε στο Σατανά να θριαμβεύσει πάνω στο Χριστό για λίγο χρόνο, σαν να ήταν νικητής. Κι έτσι ο Χριστός να υπακούει στου Πατέρα Του το βαθμό, χωρίς να φέρει καμιά αντίσταση στο Σατανά, κι έτσι μπορεί να προσφέρει την υποταγή Του σαν λίτρο για τη δικαίωσή μας. «Σηκωθείτε τώρα να φύγουμε από εδώ». Ο Κύριος θα πρέπει να είχε σηκωθεί απ' το τραπέζι του Δείπνου και φυσικά οι απόστολοί Του Τον ακολούθησαν στο εξωτερικό δωμάτιο, εκεί περίμεναν έως ότου έφυγαν για τη Γεσθημανή (κεφ.18:1).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

1 «Εγώ είμαι το αμπέλι το αληθινό και ο Πατέρας μου είναι ο αμπελουργός». Η λέξη «αληθινός» αναφέρεται σε πολλά σημεία της Καινής Διαθήκης. Περιγράφει με διάφορους τρόπους το χαρακτήρα του Ιησού Χριστού.

1ον) Αυτός είναι το αληθινό φως (1:9).

2ον) Αυτός είναι ο αληθινός άρτος (6:32).

3ον) Αυτός είναι ο λειτουργός στα Άγια των Άγιων και στην «αληθινή σκηνή» (Εβρ. 8:2).

Αυτός ήταν το αληθινό φως σε σύγκριση με άλλα φώτα που σβήνουν και σε σύγκριση με το φως του Προδρόμου, που δεν ήταν παρά μια λάμπα της οποίας το φως μπορούσε να διατηρηθεί – όπως είπαμε σε προηγούμενη ανάλυση – εφόσον το φιτίλι του ήταν διαρκώς μέσα στο λάδι (ενωμένο με το πνεύμα του Θεού).

Ήταν «ο αληθινός άρτος» σε σύγκριση με εκείνον που έφαγαν οι Πατέρες μας στην έρημο και πέθαναν.

Ήταν «ο λειτουργός στην αληθινή σκηνή», σε σύγκριση με εκείνη που έκανε ο Μωυσής, που ήταν «το παράδειγμα και η σκιά των ουρανίων πραγμάτων» (Εβρ. 8:5).

Ο Κύριος μεταχειρίστηκε τη λέξη «αμπέλι», γιατί ήταν εκείνη που άρμοζε να Τον αντιπροσωπεύσει μαζί με τους μαθητές Του, που θα 'φερναν καρπό για τη δόξα του Θεού. Γήινος τύπος το αμπέλι. Αναφέρεται στην «πνευματική αλήθεια», καθώς θα δούμε στη συνέχεια της μελέτης μας.

«Και ο Πατέρας μου είναι ο αμπελουργός». Στην Παλιά Διαθήκη ο Πατέρας αναφέρεται ως Ιδιοκτήτης του αμπελιού, ενώ εδώ αναφέρεται ως αμπελουργός, που θα πει «ο καλλιεργητής». Θα πει εκείνος που το φροντίζει. Η εικόνα αυτή δείχνει την αγάπη του Πατέρα για το Χριστό και τα παιδιά Του. Ο Χριστός που ήρθε στη μορφή του δούλου και πήρε τη θέση «της εξάρτησης».

Με πόση αγάπη θα παρακολουθούσε την αύξηση Εκείνου που μεγάλωνε μπροστά Του σαν ένα τρυφερό φυτό και σαν μια ρίζα μέσα από την ξερή γη! (Ησαΐας 53:2). Πριν από τη γέννησή Του, ο Πατέρας εμπόδισε τον Ιωσήφ να χωρίσει τη γυναίκα του (Ματθ. 1:18-20).

Μετά τη γέννησή Του, ο Πατέρας διέταξε τον Ιωσήφ να φύγει στην Αίγυπτο, γιατί ο Ηρώδης κοιτούσε να βρει το μικρό Παιδί και να το σκοτώσει (Ματθ. 2:13).

Τι θαυμάσιες αποδείξεις είναι αυτές για τη μεγάλη φροντίδα του αμπελουργού πάνω στο Αληθινό Αμπέλι!

Την ίδια φροντίδα δείχνει και στα κλαριά Του (παιδιά Του). Τα μάτια Του είναι πάντοτε στραμμένα και στους πιο λεπτούς και αδύναμους βλαστούς που χρειάζονται το χέρι Του να τα στηρίξει από τους βοριάδες που τα φυσούν. Κι αυτή είναι η «προστατευτική Του φροντίδα». Από την άλλη έχουμε το ακοίμητο μάτι Του, που δεν παύει ούτε στιγμή να τα προσέχει. Και «την πιστότητά Του». Δεν αφήνει κανένα κλαρί να χαθεί. Κι αν δε φέρουν καρπό, τα καθαρίζει και τα κλαδεύει, μέχρι τότε που θα δυναμώσουν και θα φέρουν καρπό. Πρέπει να σημειώσω ότι η τελευταία αυτή φράση μπορεί να μας ανακουφίσει και η φωνή αυτή να μας δίνει βεβαιότητα, αλλά δεν παύει να μας λέει ότι πρέπει διαρκώς να ελέγχουμε τους εαυτούς μας, κοιτάζοντας βαθιά μέσα στις καρδιές μας.

2 «Κάθε κλήμα φυτεμένο σε μένα που δεν καρποφορεί, το ξεριζώνει. Και κάθε κλήμα που καρποφορεί, το καθαρίζει για να δώσει περισσότερο καρπό». Πρέπει να σημειώσω ότι πολλοί άνθρωποι ή μάλλον πολλά δόγματα πιστεύουν ότι το «αίρει αυτό», σημαίνει αιώνια καταστροφή. Κάτι τέτοιο όμως έρχεται σε αντίθεση με δηλώσεις σαν αυτές που αναφέρονται στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη 4:14, 10:28, 18:19, Ρωμ. 5:9,10, 8:35, 39 και τόσα άλλα.

Ας δώσουμε λίγη προσοχή να πάρουμε την έννοια του εδαφίου. Ο Χριστός εδώ δεν απευθύνεται σε ένα μικτό ακροατήριο από πιστούς και άπιστους. Ούτε απευθυνόταν στους 12 μαθητές, γιατί ο Ιούδας είχε ήδη αποχωρήσει. Εάν ο Ιούδας ήταν ακόμα μαζί τους, τότε θα μπορούσαμε να υποθέσουμε ότι ο Χριστός είχε αυτή την αιτία στη σκέψη Του. Αλλά αυτό που ο Κύριος εδώ είπε, το είπε αποκλειστικά στους Έντεκα, που εννοεί, μόνο τους πιστούς! Αυτό είναι το πρώτο σημείο της έννοιας αυτής.

«Κάθε κλήμα φυτεμένο σε μένα που δεν καρποφορεί, το ξεριζώνει». Κάθε κλήμα φυτεμένο σε μένα που δεν καρποφορεί, το απομακρύνει, το αφαιρεί. Μ' αυτό δεν έπεται ότι αφανίζεται ή καταστρέφεται. Αλλά το κύρος και η έννοια του εδαφίου, φαίνεται καθαρά απ' το χρόνο του ρήματος. Προσέξτε. «Κάθε κλήμα φυτεμένο σε μένα που δεν καρποφορεί, το ξεριζώνει». Δεν είναι ένα κλαρί που δεν έφερε ποτέ καρπό στο οποίο ο Κύριος αναφέρεται, αλλά ένα κλαρί που δεν μας δίνει πλέον καρπό. Τρία πράγματα είναι εκείνα που κάνουν τα κλαριά του φυσικού κλήματος να είναι άκαρπα. Είτε από φυλλόρροια, είτε από ασθένεια, είτε από μεγάλη ηλικία που μαραίνονται και πεθαίνουν. Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και στην πνευματική εφαρμογή.

Τώρα, εάν είμαστε κλαριά του ζωντανού αμπελιού, εάν έχουμε εμπιστευτεί τον Κύριο Ιησού Χριστό σαν Σωτήρα, τότε το μόνο πράγμα για το οποίο έχουμε μείνει σ' αυτό τον κόσμο, είναι να φέρουμε καρπό για τη δόξα του Θεού. Κάποιος όμως θα μπορούσε να πει: «Τι εννοείς με τη λέξη καρπό;». Θα μπορούσαμε να σκεφτούμε ότι εδώ υπάρχουν πολλοί διαφορετικοί τρόποι. Στη Γαλάτες 5:22 βλέπουμε τον καρπό του Χριστιανικού χαρακτήρα τον οποίο το πνεύμα του Θεού παράγει στη ζωή των πιστών.

Η καρποφορία του Πνεύματος είναι: Αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, ευθύτητα χαρακτήρα, αγαθοσύνη, πιστότητα, πραότητα, εγκράτεια. Όλα αυτά αποτελούν καρπό για τη δόξα του Θεού. Ομολογείς ότι έχεις σωθεί μέσω πίστης στον Κύριο Ιησού; Έχει φανεί στη ζωή σου ο καρπός του Πνεύματος; Αυτό μπορεί να γίνει όταν έχεις κοινωνία με το Χριστό. Εάν

εμφανιστεί το αντίθετο στη ζωή σου απ' όλα αυτά, τότε μπορεί να είσαι βέβαιος σ' αυτό που θα σου πω: «Ότι παρόλο που έχεις εμπιστευτεί το Χριστό για τη σωτηρία σου, δε ζεις σε κοινωνία με το Θεό. Εάν αντί της αγάπης υπάρχει πικρία, έχθρα, αγένεια, εάν αντί της χαράς υπάρχει σκότος, εάν αντί της ειρήνης υπάρχει ανησυχία, εάν αντί της μακροθυμίας υπάρχει ανυπομονησία, εάν αντί της ευθύτητας του χαρακτήρα υπάρχει αγριότητα, εάν αντί της αγαθοσύνης αρχίζει να κάνει την εμφάνισή του το ηθικό κακό, εάν αντί της πίστης υπάρχει στεναχώρια και έλλειψη εμπιστοσύνης, εάν αντί της πραότητας υπάρχει υπερηφάνεια και αλαζονεία, εάν αντί της εγκράτειας υποτάσσεται σε επιθυμίες της σάρκας, τότε, αυτό μας δίνει την απάντηση πως οτιδήποτε και να ομολογείς, δε ζεις σε κοινωνία με το Θεό. Γιατί καθώς ζούμε σε κοινωνία μαζί Του και περπατάμε με τη δύναμη του Πνεύματος, ο καρπός του Πνεύματος φαίνεται στη ζωή.

Ο καρπός φαίνεται επίσης και σαν αποτέλεσμα υπηρεσίας. Θα πρέπει όμως να διακρίνουμε ανάμεσα στον καρπό και στην υπηρεσία. Ο απόστολος των εθνών στην επιστολή του στους Ρωμαίους λέει: «Θέλω να σας επισκεφθώ για να έχω κάποιον καρπό ανάμεσά σας». Αυτό που έχει στη σκέψη του είναι να κερδίσει μερικές ψυχές στον Χριστό κι έτσι θα φέρει καρπό για τη δόξα του Θεού. Εάν πραγματικά έχουμε σωθεί, τότε πρέπει να ενδιαφερόμαστε για τις ψυχές γύρω μας.

Πρέπει να ζητάμε να τιμήσουμε το Θεό για να έχουμε τη χαρά με το να κερδίζουμε ψυχές στον Κύριο Ιησού Χριστό. Άλλο πράγμα η υπηρεσία κι άλλο ο καρπός, αλλά τα αποτελέσματα πιστής υπηρεσίας θα είναι οι πολύτιμοι καρποί που θα παραμείνουν όταν βρεθούμε μπροστά στο θρόνο του μεγάλου Κριτή. Σαν κλαριά της αμπέλου, είμαστε υπεύθυνοι να φέρουμε καρπό. Χρειάζεται πολλή προσοχή στη ζωή όλων εκείνων που ομολογούν ότι έχουν σωθεί με τη χάρη του Θεού. Η ζωή μας πρέπει να συμφωνεί απόλυτα με την ομολογία μας.

Αν το κλαρί είχε συνείδηση κι ο αμπελουργός το πλησίαζε με μια ψαλίδα να το κλαδέψει και με μια τρόμπα να το ραντίσει για να σκοτώσει τα μικρόβια που το κρατούν ανθυγιεινό, τότε το κλαρί θα μας έλεγε: «Επιτέλους, όλα τελείωσαν με μένα. Τι στεναχώριες έχω περάσει. Τι λύπες έχω δεχτεί. Τι πόνους έχω δοκιμάσει με το κλάδεμα που μου 'καναν και τι κινδύνους διέτρεξα απ' τα δηλητήρια που με ράντισαν! Αλλά το κλαρί θα μάθει με το χρόνο ότι όλα έγιναν για την υγεία του και για να μας δώσει καλύτερο καρπό.

Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο ο Θεός διαπραγματεύεται με μας. Δεν πρέπει να απογοητευόμαστε εάν επιτρέψει να περάσουμε μέσα από δοκιμασίες. Είπες ότι ήθελες να περπατήσεις με το Θεό, ότι ήθελες να ζεις γι' Αυτόν, ότι ήθελες το Χριστό να δοξαστεί στη ζωή σου, τότε, πρέπει να ξέρεις ότι ο Θεός μπορεί να σου δώσει κάποιες σκληρές δοκιμασίες για εκπληρωθεί αυτή η επιθυμία σου.

Άλλωστε θα πρέπει να περιμένουμε κάτι τέτοιο ύστερα απ' τις δοκιμασίες που πέρασε το ίδιο Του το Παιδί. Κοίταξε στο μέγεθος του αποτελέσματος και το προϊόν του Καρπού που μας έδωσε, και τότε όλες οι δοκιμασίες που περνάς θα έχουν το πιο αίσιο και πιο γλυκό τέλος!

3«Εσείς είστε κιόλας καθαροί, χάρη σ' αυτά που σας έχω διδάξει». Έχουμε καθαρίσει τις ψυχές μας υπακούοντας στην αλήθεια με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος (Α' Περτ. 1:22), και ο καθένας που έχει την ελπίδα αυτή στηριγμένη στο Χριστό, εξαγνίζει τον εαυτό του, όπως Εκείνος είναι αγνός, (Α' Κορ. 6:11), αλλά υπάρχει συνεχής ανάγκη πως Αυτός που αρχικά μας έπλυνε απ' τις αμαρτίες μας, πρέπει καθημερινά να μας πλένει τα πόδια (Ιωάννης 18:10). «Εσείς είστε κιόλας καθαροί, χάρη σ' αυτά που σας έχω διδάξει». Μ' αυτό ο Χριστός

δεν εννοεί ότι οι απόστολοι ήταν καθαροί από κάθε αμαρτία, αλλά τους θυμίζει αυτό που η πείρα τους είχε διδάξει και πως ήταν ανάγκη να συνεχίσουν να ζουν μέσα στη χάρη. Τους συνιστά τη διδασκαλία του Ευαγγελίου και την απόδοσή της που μοιάζει με το μαχαίρι του αμπελουργού που καθαρίζει ό,τι είναι νεκρό.

4 «Μείνετε ριζωμένοι σ' εμένα κι εγώ σ' εσάς. Όπως δεν μπορεί το κλήμα να καρποφορήσει μόνο του, αν δεν παραμείνει στο αμπέλι, το ίδιο κι εσείς, αν δεν παραμείνετε ριζωμένοι σε μένα». Ένα κλαδί (κληματόβεργα) μένει ενωμένο με το κλήμα απ' το οποίο παίρνει το χυμό που του δίνει ζωή. Το ίδιο κι εμείς, μένουμε ενωμένοι με το Χριστό με το να ξοδεύουμε χρόνο σε προσευχή, μελέτη, υπακοή στο λόγο Του και σε κοινωνία με τα παιδιά Του. Καθώς διατηρούμε συνεχή επαφή μαζί Του, νιώθουμε την παρουσία Του και τις προμήθειες της πνευματικής δύναμης και πόρων που μας δίνει. Το κλαδί μπορεί να φέρει καρπό μόνον όταν είναι ενωμένο με το κλήμα. Ο μόνος τρόπος που οι πιστοί μπορούν να φέρουν καρπό χριστιανικού χαρακτήρα είναι με το να ζουν με το Χριστό ανά πάσα στιγμή.

5 «Εγώ είμαι το αμπέλι, εσείς τα κλήματα. Εκείνος που παραμένει ενωμένος μαζί μου κι εγώ μαζί του, αυτός παράγει άφθονο καρπό, γιατί χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα». Ο Χριστός είναι η άμπελος και οι πιστοί είναι οι κληματόβεργες. Το ερώτημα δεν είναι αν η κληματόβεργα ζει τη ζωή της για την άμπελο, αλλά αν επιτρέπει τη ζωή της αμπέλου να κυλάει μέσα της. Μερικές φορές προσευχόμαστε: «Κύριε, βοήθησέ με να ζω τη ζωή μου για Σένα». Θα ήταν καλύτερα να προσευχόμαστε: «Κύριε Ιησού, ζήσε τη ζωή Σου μέσα στη δική μου ζωή».

Χωρίς το Χριστό δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Το κλαδί της αμπέλου ζει για ένα μεγάλο σκοπό. Ζει να φέρει καρπό. Οι κληματόβεργες είναι άχρηστες για να τις κάνουμε χρήσιμα έπιπλα ή για οικοδομές. Μάλιστα δεν κάνουν ούτε για καυσόξυλα, αλλά είναι κατάλληλες να φέρουν καρπό, εφόσον βέβαια παραμείνουν ενωμένες με την άμπελο.

6 «Αν κάποιος δεν παραμείνει ενωμένος μαζί μου, αυτός βρίσκεται πεταμένος έξω σαν το ξεραμένο κλήμα. Κι αυτά τα μαζεύουν, βέβαια, και τα βάζουν στη φωτιά και καίγονται». Η απλή έννοια των λόγων του Κυρίου είναι η εξής: Εάν κάποιο απ' τα κλαριά, κάποιος πιστός, δεν έχει κοινωνία μαζί Του, «πετιέται έξω». δε θα μπορούσε να αναφέρεται σε κάποιον που ποτέ δεν ήρθε στο Χριστό και δεν είναι ενωμένος μαζί Του. Γι' αυτό πρέπει να διαβάσουμε ξανά το εδάφιο. «Πετιέται έξω σαν κλαρί». Πρέπει ακόμα να έχουμε υπόψη μας ότι η εικόνα αυτή εδώ που χρησιμοποιείται απ' τον Κύριο αναφέρεται στη διαμονή μας σ' αυτό τον κόσμο, και ο καρπός που πρέπει να φέρουμε για τη δόξα του Πατέρα. Το «πετιέται έξω» γίνεται απ' τον αμπελουργό και προφανώς είχε κατά νου την αποστέρηση του πιστού απ' τα δώρα και τις ευκαιρίες που δεν αξιοποίησε.

Τα επόμενα τρία εδάφια θα μας δώσουν μια εικόνα πιο ζωντανή. «Το αλάτι που έχασε τη γεύση του» (Ματθ. 5:13), «Γιατί όποιος έχει θα του δοθεί, αλλά όποιος δεν έχει, κι εκείνο που πίστευε πως έχει, θα του αφαιρεθεί» και στη Β' Ιωάν. 2:8 «Να προσέχετε τους εαυτούς σας, ώστε να μη χάσουμε εκείνα για τα οποία εργαστήκαμε, αλλά να πάρουμε πλήρη το μισθό μας» (Β' Ιωάν. 8).

Αλλά τι εννοεί με το να μας λέει: «Και αυτά τα μαζεύουν και τα ρίχνουν στη φωτιά και καίγονται»; «Αυτά», είναι εκείνα που έχουν πεταχτεί έξω «σαν κλαριά», δηλαδή τα νεκρά έργα, «ξύλα, άχυρα και καλαμιές». Και αυτό που θα γίνει με τα «νεκρά έργα» η Α' Κορ. 3:15 λέει ότι: «Αν κάποιου το έργο αποτεφρωθεί, θα βγει ζημιωμένος, ο ίδιος όμως θα σωθεί,

αλλά έτσι όπως γλιτώνει κανείς από φωτιά». Ήταν εκτός επαφής (κοινωνίας) με τον Κύριο, έπαυσε να φέρει καρπό για τη δόξα Του, και τα νεκρά έργα του ήταν κομμένα σαν τα Σόδομα και παρόλα αυτά αυτός σώθηκε!

7 «Αν παραμείνετε ενωμένοι μαζί μου και τα λόγια μου μείνουν ριζωμένα μέσα σας, ό,τι κι αν θέλετε ζητήστε το και θα σας δοθεί». Το να μείνουμε ενωμένοι με το Χριστό είναι το μυστικό μιας πετυχημένης ζωής προσευχής. Όσο πιο πολύ πλησιάζουμε τον Κύριο, τόσο πιο πολύ μαθαίνουμε τις σκέψεις Του. Όσο πιο πολύ Τον γνωρίζουμε μέσω του λόγου Του, τόσο πιο πολύ θα καταλάβουμε το θέλημά Του. Όσο πιο πολύ το θέλημά μας συμφωνεί με το δικό Του, τόσο πιο πολύ μπορούμε να βεβαιωθούμε ότι οι προσευχές μας απαντώνται.

8 «Με τούτο φανερώθηκε η δόξα του Πατέρα μου, με το να φέρετε άφθονο καρπό, και να γίνετε έτσι δικοί μου μαθητές». Καθώς τα παιδιά του Θεού αποκαλύπτουν με τη ζωή τους την ομοιότητα του Χριστού στον κόσμο, ο Πατέρας δοξάζεται! Άνθρωποι έρχονται να ομολογήσουν ότι θα πρέπει να είναι ένας μεγάλος Θεός, όταν μπορεί να μεταμορφώσει τόσο κακούς αμαρτωλούς σε τόσο άγιους ανθρώπους. Ας προσέξουμε την εξέλιξη σ' αυτό το κεφάλαιο. Καρπό (εδάφιο 2), ακόμα καρπό (εδάφιο 2), πολύ καρπό (εδάφιο 8).

«Έτσι θα γίνετε μαθητές μου». Αυτό εννοεί ότι αποδείχνουμε ότι είμαστε μαθητές Του, όταν μείνουμε ενωμένοι μαζί Του. Όταν οι άνθρωποι δουν ότι μοιάζουμε του Κυρίου, τότε, αυτή είναι μια πλήρης απόδειξη ότι είμαστε μαθητές Του.

Η αγάπη - εντολή του Χριστού

9 «Όπως με αγάπησε ο Πατέρας, έτσι σας αγάπησα κι εγώ. Παραμείνετε στην αγάπη μου». Η αγάπη που ο Σωτήρας έχει για μας, είναι ίδια με την αγάπη που ο Πατέρας έχει για το Γιο. Οι καρδιές μας είναι καμωμένες να κύπτουν από σεβασμό λατρείας όταν διαβάζουμε τέτοια λόγια. Είναι το ίδιο σε ποιότητα και βαθμό. Είναι μια τεράστια, ευρεία, βαθιά και αμέτρητη αγάπη, που ξεπερνά την ανθρώπινη γνώση. Έχει τόσο βάθος, που όλες οι γνώσεις μας πνίγονται.

«Παραμείνετε στην αγάπη μου», λέει ο Κύριος. Αυτό εννοεί ότι πρέπει να συνεχίσουμε να συνειδητοποιούμε την αγάπη Του και να την απολαμβάνουμε στη ζωή μας.

10 «Αν τηρήσετε τις εντολές μου, θα παραμείνετε στην αγάπη μου, όπως έχω τηρήσει εγώ τις εντολές του Πατέρα μου και παραμένω σ' εκείνου την αγάπη». Ο Κύριος λέει ότι μπορούμε να μείνουμε στην αγάπη Του, μόνον όταν τηρούμε τις εντολές Του. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να χαιρόμαστε στο Χριστό εκτός από απόλυτη εμπιστοσύνη και υπακοή. Ο Κύριος Ιησούς τήρησε τις εντολές του Πατέρα Του. Οτιδήποτε έκανε, ήταν με το να υπακούει στο θέλημα του Θεού. Έμεινε στη συνεχή απόλαυση της αγάπης του Πατέρα. Τίποτε δεν ήρθε ποτέ να αμαυρώσει το γλυκύ αίσθημα της αγάπης που είχαν μεταξύ τους.

11 «Σας τα έχω πει αυτά, ώστε η χαρά η δική μου να παραμείνει μέσα σας, κι έτσι η χαρά σας να ολοκληρωθεί». Ο Ιησούς βρήκε τη δική Του πλούσια χαρά με το να έχει κοινωνία με το Θεό τον Πατέρα Του. Ήθελε τους μαθητές Του να έχουν αυτή τη χαρά που έρχεται απ' την εξάρτησή τους απ' Αυτόν. Ήθελε η χαρά Του να είναι και δική τους χαρά. Η ιδέα των ανθρώπων για τη χαρά, είναι να ευτυχεί κάποιος με το να αφήσει το Θεό έξω απ' τη ζωή του. Ο Κύριος όμως διδάσκει ότι η πραγματική χαρά έρχεται με το να δέχεται κάποιος το Θεό στη ζωή του όσο πιο πολύ μπορεί. «Για να είναι η χαρά σας πλήρης». Η χαρά τους θα

εκπληρωνόταν με το να μείνουν στο Χριστό και να τηρούν τις εντολές Του. Πολλές διαφωνίες υπάρχουν στο κεφάλαιο αυτό για τη σωτηρία του πιστού, αλλά ο σκοπός του Κυρίου δεν ήταν για να γίνουν πλήρεις οι αμφιβολίες μας, αλλά για να είναι η χαρά μας πλήρης. Αυτός ήταν κι ο απώτερος σκοπός που εγώ προσωπικά δεν καταπιάστηκα με σχόλια και προχώρησα στη ανάλυση όπως μας τη δίνει ο λόγος του Θεού.

12 «Τούτη είναι η δική μου εντολή: Να αγαπάτε ο ένας τον άλλο, όπως ακριβώς σας αγάπησα». Ο Κύριος θα άφηγε πολύ νωρίς τους μαθητές Του. Θα τους άφηγε σε έναν κόσμο πολύ εχθρικό. Καθώς οι εντάσεις απ' τους κινδύνους θα αυξάνονταν, έπρεπε να στηρίξει ο ένας τον άλλο, και γι' αυτό ο Κύριος τους αφήνει με την εντολή «Να αγαπούν ο ένας τον άλλο, όπως τους αγάπησε ο Ίδιος!».

13 «Κανένας δεν έχει αγάπη μεγαλύτερη απ' αυτήν που τον οδηγεί να θυσιάσει τη ζωή του για χάρη των φίλων του». Η αγάπη τους θα έπρεπε να είναι τέτοιας φύσης που να θέλουν να πεθάνουν ο ένας για τον άλλο. Το μεγαλύτερο παράδειγμα ανθρωπίνης αυτοθυσίας ήταν για έναν άνθρωπο να πεθάνει για τους φίλους του. Οι μαθητές του Χριστού κλήθηκαν σ' αυτού του τύπου την αφοσίωση. Μερικοί έδωσαν χωρίς υπερβολές τη ζωή τους, άλλοι ξόδεψαν ολόκληρη τη ζωή τους ακούραστα να διαβιβάσουν το μήνυμα του Θεού στις ψυχές των ανθρώπων. Ο Κύριος είναι το παράδειγμα. Έδωσε τη ζωή Του για τους φίλους Του. Ασφαλώς ήταν εχθροί όταν πέθανε γι' αυτούς, αλλά όταν σώζονται γίνονται φίλοι Του. Τότε, είναι σωστό να πούμε ότι δεν πέθανε μόνο για τους φίλους Του, αλλά και για τους εχθρούς Του.

14 «Εσείς είστε φίλοι μου, αν εφαρμόζετε στην πράξη όσα σας παραγγέλλω». Δείχνουμε ότι είμαστε φίλοι Του με το να κάνουμε οτιδήποτε μας διατάζει. Αυτός δεν είναι ο τρόπος να γίνουμε φίλοι Του, αλλά μάλλον ο τρόπος με τον οποίο το δείχνουμε στον κόσμο.

15 «Δε σας ονομάζω πια δούλους, γιατί ο δούλος δεν ξέρει τι κάνει ο κύριός του. Εσάς όμως σας έχω ονομάσει φίλους, γιατί όλα όσα άκουσα από τον Πατέρα μου, σας τα έκανα γνωστά». Ο Κύριος εδώ μας τονίζει τη διαφορά μεταξύ δούλων και φίλων. Οι δούλοι κάνουν το έργο που τους έχει ορισθεί, αλλά οι φίλοι είναι εκείνοι που έχουν κερδίσει την αγάπη και την εμπιστοσύνη κάποιου. Στους φίλους, αποκαλύπτουμε τα μυστικά μας για το μέλλον. Συμμεριζόμαστε μαζί τους έμπιστες πληροφορίες. Με άλλα λόγια, οι μαθητές θα συνεχίζουν πάντα να είναι δούλοι του Κυρίου, αλλά θα ήταν κάτι περισσότερο απ' αυτό, θα ήταν φίλοι. Ο Κύριος ακόμα τους αποκάλυπτε τα πράγματα τα οποία είχε ακούσει απ' τον Πατέρα Του. Τους μιλούσε για την αναχώρησή Του, τον ερχομό του Αγίου Πνεύματος, ότι θα ξαναρχόταν, και την ευθύνη τους γι' Αυτόν. Κάποιος είπε ότι: «Τα κλαριά παίρνουν (εδάφιο 5), σαν μαθητές, ακολουθούμε (εδάφιο 8), και σαν φίλοι, έχουμε στενή πνευματική επικοινωνία» (εδάφιο 15).

16 «Δε διαλέξατε εσείς εμένα, αλλά εγώ διάλεξα εσάς και σας όρισα να πάτε εσείς και να παράγετε καρπό και ο καρπός σας να μένει, έτσι ώστε, ό,τι κι αν ζητήσετε από τον Πατέρα σ' όνομά μου να σας το δώσει». Με άλλα λόγια, θέλει τους δικούς Του να έρθουν σε κοινωνία μεταξύ τους και κοινωνία με το Χριστό για να μπορούν να πάνε στον Πατέρα στο όνομα του Ιησού Χριστού, και σαν φίλοι να υποβάλλουν τα αιτήματά τους σ' αυτό το Όνομα και ο Πατέρας θα τα ακούσει με ευχαρίστηση και θα τα εκπληρώσει, γιατί αυτό δοξάζει το όνομα του Ιησού Χριστού.

Αν δεν είσαι σωσμένος, δεν έχεις καμία εξουσιοδότηση να πας στον Πατέρα στο όνομα του Ιησού Χριστού, και αν δεν έχεις πνευματική κοινωνία με τον Πατέρα, δεν μπορείς να πας στο

Θεό κατ' αυτόν τον τρόπο. Εάν είσαι ενωμένος με το Χριστό μπορείς να πας στον Πατέρα με την εξουσία που ο Γιος έχει, και τότε θα διευθετήσει τα αιτήματά σου. Νιώθει μεγάλη ευχαρίστηση να απαντάει, γιατί έτσι δείχνει την αγάπη και την εμπιστοσύνη που έχει για τον ευλογημένο Γιο Του.

Τι εννοεί με το να λέει ότι: «Δεν με διαλέξατε εσείς, εγώ σας διάλεξα»; Εννοεί ότι Αυτός μας διάλεξε πριν Τον διαλέξουμε εμείς, και Αυτός μας τοποθετεί στα σημεία που χρειάζεται. Έτσι μόνον μπορούμε να φέρουμε καρπό για τη δόξα Του. Όταν Αυτός μας κατευθύνει. Πολλοί καταπιάνονται με το θέμα της χειροτονίας και μάλιστα ανησυχούν. Σ' αυτό το άγιο Βιβλίο δε θα διαβάσεις πουθενά ότι οι άνθρωποι πρέπει να χειροτονηθούν για να μπορούν να κηρύξουν το ευαγγέλιο. «Κι ο Τιμόθεος;». Η λέξη χειροτονία δεν εφαρμόστηκε ποτέ στην υπόθεση του Τιμόθεου. «Και με τον Παύλο και τον Βαρνάβα;». Οι δύο αυτοί απεσταλμένοι του Κυρίου κήρυτταν στην Αντιόχεια αρκετά χρόνια πριν οι γεροντότεροι της εκκλησίας βάλουν τα χέρια τους επάνω τους. Κανείς δεν τους εξουσιοδότησε από κάποια υπηρεσία να πάνε να κηρύξουν. Αυτό το προνόμιο είναι του Κυρίου. Αυτός είπε: «Εγώ σας διάλεξα και σας χειροτόνησα να πάτε να φέρετε καρπό, και ο καρπός σας να μείνει, έτσι ώστε, ό,τι και αν ζητήσετε στο όνομά Μου, να σας το δώσει».

17 «Σας δίνω τις εντολές αυτές, ώστε να αγαπάτε ο ένας τον άλλο». Αυτή είναι η τελευταία δοκιμή. Η αγάπη είναι η ένδειξη της χάρις που εργάζεται στις καρδιές μας. Έτσι η παράγραφος τελειώνει όπως άρχισε.

Ο Χριστός, οι δικοί Του και το μίσος του κόσμου

18 «Αν ο κόσμος σας μισεί, να ξέρετε πως πριν από σας εμένα έχει μισήσει». Ο Κύριος αναφέρεται στο μίσος του κόσμου. Αρχίζει να επισημαίνει στους αποστόλους ότι το μίσος των ανθρώπων θα εξελισσόταν σε μια φοβερή υποφορά. Αυτό δε θα 'πρεπε να τους φοβίζει, αφού πριν απ' αυτούς είχαν μισήσει τον Ίδιο τον Κύριό τους. Θα 'πρεπε να είναι πράοι και ευγενικοί. Να ζουν ειρηνικά με όλους τους ανθρώπους μέχρι εκεί που θα τους επιτρεπόταν. Ακόμα θα 'πρεπε να είναι προετοιμασμένοι να αντιμετωπίσουν την κακομεταχείριση, όπως την αντιμετώπισε κι Αυτός ο Ίδιος.

19 «Αν ήσασταν άνθρωποι του κόσμου, ο κόσμος θα σας φερόταν φιλικά. Επειδή όμως δεν είστε του κόσμου, μα σας ξεχώρισα εγώ από τον κόσμο, γι' αυτό σας μισεί ο κόσμος». Συνεχίζει να δηλώνει τις διάφορες αιτίες μίσους που ο κόσμος είχε εναντίον Του. Τους λέει ότι οι δικοί Του άνθρωποι δεν ήταν απ' τον κόσμο. Τους είχε διαλέξει έξω απ' τον κόσμο, αλλά δεν ανήκαν πλέον στον κόσμο. Δεν συμμερίζονταν το πνεύμα του κόσμου. Δεν κινούνταν απ' τους σκοπούς του. Δεν κυβερνούσαν απ' τις αρχές του. Ο Χριστός είχε πει πολύ νωρίτερα ότι ο Ίδιος ήταν εκ των άνωθεν και οι άνθρωποι εκ των κάτω (Ιωάννη 8:23).

Τώρα, για πρώτη φορά αποδίδει την ίδια ιδιότητα και στους μαθητές Του – τους αναγνωρίζει με τον εαυτό Του, πως και αυτοί ανήκαν στο χώρο το δικό Του. Όταν ενωθούμε με τον Αναστημένο Χριστό, τότε Εκείνος μας βγάζει έξω απ' αυτόν τον κόσμο.

20 «Να θυμάστε αυτό που σας είπα, πως δεν υπάρχει δούλος ανώτερος από τον κύριό του. Αν εμένα με κατέτρεξαν, κι εσάς θα σας κατατρέξουν. Αν τη διδαχή μου την τήρησαν, και τη δική σας θα την τηρήσουν». Τους υπενθυμίζει να θυμούνται τα λόγια Του, κι αφού κατεδίωξαν τον Κύριο θα καταδιώξουν και αυτούς τους ίδιους. Ο κόσμος μπορεί να καυχάται

για τις αρχές του, μπορεί και κάποια στιγμή να ανεχθεί ένα χλιαρό χριστιανό, αλλά, όταν αντιληφθεί ότι περπατάει με το Χριστό, ότι μιλάει τη γλώσσα Του και ενεργεί σύμφωνα με το θέλημά Του, τότε τον καταδικάζει. Αυτό όμως δεν μας κουράζει, γιατί ποτέ δε συγκρίνουμε το μίσος του κόσμου με τη γλυκιά αγάπη του Χριστού! «Καθώς κηρύττουμε την αλήθεια του Θεού, οι άνθρωποι θα απορρίπτουν το μήνυμά μας, γιατί προέρχονται απ' αυτό τον κόσμο. Μιλούν σύμφωνα με το φρόνημα του κόσμου, και ο κόσμος τους ακούει. Εμείς όμως προερχόμαστε απ' το Θεό και όποιος γνωρίζει τον Θεό, μας ακούει. Όποιος δεν προέρχεται απ' το Θεό, δεν μας ακούει. Απ' αυτό διακρίνουμε το πνεύμα της αλήθειας από το πνεύμα της πλάνης» (Α' Ιωάννη 4:5, 6).

21 «Αλλά όλα αυτά θα σας τα κάνουν επειδή τιμάτε το όνομά μου, γιατί δεν ξέρουν εκείνον που με απέστειλε». Συνεχίζει την ομιλία Του. Το μίσος των ανθρώπων ήταν γιατί αντιπροσώπευαν το Χριστό και τώρα ενεργούσαν ως πρεσβευτές Του. Ο Κύριος δίνει στους αντιπροσώπους Του το μεγαλύτερο προνόμιο με το να συμμερισθούν εκτός απ' τη χαρά Του, τη λύπη Του και τις υποφορές Του. «Αν σας προσβάλλουν επειδή ανήκετε στο Χριστό είστε μακάριοι, γιατί το ένδοξο Πνεύμα, που είναι και το Πνεύμα του Θεού, βρίσκει την ανάπαυσή Του σε σας» (Α' Πέτρου 4: 14). Είναι η ομολογία του ονόματος του Χριστού που διεγείρει την έχθρα των διεστραμμένων καρδιών.

22 «Αν δεν είχα έρθει και δεν τους είχα μιλήσει, δε θα τους βάραινε αμαρτία. Μα τώρα δεν έχουν πια προσχήματα για την αμαρτία τους». Ο Κύριος εδώ δε διδάσκει ότι αν δεν είχε έρθει, οι άνθρωποι δε θα ήταν αμαρτωλοί. Απ' την εποχή του Αδάμ, όλοι οι άνθρωποι είχαν αμαρτήσει. Αλλά η αμαρτία τους δε θα ήταν όσο μεγάλη είναι τώρα. Οι άνθρωποι αυτοί είχαν δει το Γιο του Θεού και ακούσει τα ωραία Του λόγια. Λάθος, δεν μπορούσαν να βρουν ποτέ σε βάρος Του. Παρόλα αυτά όμως τον απέρριψαν. Αυτό ήταν που είχε κάνει την αμαρτία τους τόσο μεγάλη. Και έτσι αυτό ήταν θέμα σύγκρισης. Συγκρίνοντας τη φοβερή αμαρτία με το να απορρίψουν τη δόξα του Κυρίου, οι άλλες αμαρτίες τους δεν ήταν τίποτε. Τώρα δεν είχαν καμία δικαιολογία για την αμαρτία τους. Είχαν απορρίψει το φως του κόσμου!

23«Όποιος μισεί εμένα και τον Πατέρα μου μισεί». Με το να μισούν το Χριστό, μισούσαν το Θεό τον ίδιο. Οι δύο είναι Ένα. Δεν μπορούσαν να πουν ότι αγαπούσαν το Θεό, γιατί αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, τότε θα αγαπούσαν κι Αυτόν που έστειλε ο Θεός.

24«Αν δεν είχα κάνει ανάμεσά τους τα έργα, τα οποία κανένας άλλος δεν έχει κάνει, δε θα τους καταλογιζόταν αμαρτία. Τώρα όμως και έχουν δει και έχουν μισήσει κι εμένα και τον Πατέρα μου». Δεν ήταν μόνον υπεύθυνοι για το ότι είχαν ακούσει τη διδασκαλία του Κυρίου, είχαν ακόμα δει και τα θαύματά Του. Αυτό μεγάλωνε την καταδίκη τους. Είδαν έργα τα οποία κανένας άλλος δεν είχε κάνει. Να απορρίψουν το Χριστό ύστερα από μια τέτοια μαρτυρία, ήταν αδικαιολόγητο. Ο Κύριος συνέκρινε όλες τις αμαρτίες μας με αυτή εδώ και μας είπε αποκλειστικά ότι αν κάποιος συνέκρινε όλες τις προηγούμενες αμαρτίες, δε θα ήταν τίποτε σε σύγκριση με αυτή εδώ την τελευταία. Αφού μίσησαν το Γιο, μίσησαν και τον Πατέρα και αυτό τους καταλογιζόταν ως η πιο φοβερή αμαρτία.

25«Και τούτο για να εκπληρωθεί η προφητεία που είναι γραμμένη στο νόμο τους: Με μίσησαν χωρίς αιτία». Ο Κύριος συνειδητοποίησε ότι η συμπεριφορά του ανθρώπου απέναντί Του ήταν σε απόλυτη αρμονία με την εκπλήρωση της προφητείας. Είχε προφητευτεί στον Ψαλμό 69:4 ότι ο Χριστός θα ημισείτο χωρίς καμία αιτία. Τώρα που είχε συμβεί, ο Κύριος συνιστά ότι η Παλιά Διαθήκη, την οποία οι άνθρωποι αυτοί επαινούσαν, είχε προπεί για το

ανόητο μίσος τους σε βάρος Του. Το γεγονός ότι είχε προφητευτεί, δεν εννοούσε ότι αυτοί οι άνθρωποι έπρεπε να μισούν το Χριστό. Τον μισούσαν από τη δική τους σκόπιμη εκλογή, κάτι που ο Θεός είχε προβλέψει κι οδήγησε τον Δαβίδ να το γράψει στον Ψαλμό 69.

26 «Όταν, λοιπόν, έρθει ο Παράκλητος, που θα σας τον στείλω εγώ από τον Πατέρα, το Πνεύμα της Αλήθειας, που εκπορεύεται από τον Πατέρα, εκείνος θα δώσει τη μαρτυρία του για μένα». Παρά το γεγονός της απόρριψης, η μαρτυρία του Χριστού θα συνεχιζόταν με τον ερχομό του Αγίου Πνεύματος. Εδώ ο Κύριός μας λέει ότι θα στείλει το Πνεύμα απ' τον Πατέρα. Στο Ιωάννη 14:16, ο Πατέρας ήταν Εκείνος που έστειλε το Πνεύμα. Μήπως δεν είναι κι αυτό μια ακόμα απόδειξη για την ισότητα μεταξύ Γιου και Πατέρα; Ποιος εκτός απ' το Θεό θα μπορούσε να στείλει Έναν που είναι Θεός; Το Πνεύμα της Αληθείας... έρχεται απ' τον Πατέρα. Αυτό εννοεί ότι συνεχώς στέλλονται απ' τον Πατέρα και ο ερχομός Του την ημέρα της Πεντηκοστής ήταν μια ειδική περίπτωση. Το Πνεύμα μαρτυρεί για το Χριστό. Αυτή είναι η μέγιστη αποστολή Του. Δε μιλάει για τον εαυτό Του, παρότι είναι ένα από τα μέλη της Θεότητας. Αλλά αυτό που κάνει, είναι να κατευθύνει τόσο την προσοχή του αμαρτωλού, όσο και του αγίου στον Κύριο της δόξας.

27 «Μα κι εσείς επίσης δίνετε τη μαρτυρία σας, γιατί μαζί μου είστε από την αρχή». Το Πνεύμα θα μαρτυρήσει απευθείας μέσω των μαθητών. Ήταν με τον Κύριο απ' την αρχή της δημόσιας Διακονίας Του και ήταν ειδικά καταρτισμένοι να μιλήσουν για το Πρόσωπό Του και το έργο Του. Εάν κάποιος είχε βρει κάποια ατέλεια στον Κύριο, αυτοί που ήταν μαζί Του θα ήταν οι μόνοι που θα το ήξεραν. Αλλά ποτέ δεν Τον γνώριζαν για να Τον χρεώσουν με κάποια αμαρτία. Το μόνο που μπορούσαν να καταθέσουν, είναι ότι ήταν ο αναμάρτητος Γιος του Θεού και Σωτήρας του κόσμου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

1 «Σας τα είπα αυτά για να μην κλονιστείτε». Οι μαθητές ζούσαν με την ελπίδα – όπως όλοι οι Εβραίοι – ότι ο Μεσσίας γρήγορα θα εγκαθιδρούσε τη βασιλεία Του και η δύναμη του ρωμαϊκού ζυγού θα διαλυόταν. Πριν ο Κύριος ανακοινώσει τις λεπτομέρειες πάνω στο τι θα ακολουθούσε, θέλει να τονώσει το ηθικό των μαθητών για να μη σκανδαλιστούν. Τους προειδοποιεί. Κι όταν γίνει κάτι τέτοιο, ο προειδοποιημένος είναι και προετοιμασμένος. Τους προετοιμάζει να πιουν απ' το ποτήρι που θα 'πινε και ο ίδιος. Δε θα τους αποθάρρυνε, όχι, κάθε άλλο παρά κάτι τέτοιο. Αυτό που ήθελε, ήταν να τους ενισχύσει για ό,τι θα αντιμετώπιζαν. Τους είπε ότι θα πέθαινε, θα ανασταίνονταν και θα γύριζε ξανά στον ουρανό. Το Άγιο Πνεύμα θα ερχόταν και οι μαθητές θα 'πρεπε να βγουν έξω και να δώσουν τη μαρτυρία τους για το Χριστό. Ο κόσμος θα τους μισούσε και θα τους καταδίκαζε. Όλα αυτά τους τα είπε προκαταβολικά για να μην αποθαρρυνθούν και σκοντάψουν.

2 «Θα σας αποκόψουν από τις συναγωγές, κι έρχεται μάλιστα ώρα που όποιος σας σκοτώσει, θα νομίσει πως προσφέρει υπηρεσία στο Θεό!». Η αποσυναγωγή ή αφορισμός οποιουδήποτε ανθρώπου, τον έκανε να φαίνεται σαν εγκληματίας στα μάτια των ανθρώπων που πριν λάτρευαν μαζί το Θεό. Οι πιστοί δε θα υποβάλλονταν μόνο σε διωγμούς και ταλαιπωρίες, αλλά σε ονειδισμούς και εξευτελισμούς, σύμφωνα με ό,τι μας λέει ο απόστολος Παύλος στην

Α' Κορ. 4:11- 13. Ο Χριστός τους συμβουλεύει να στέκονται ακέραιοι σε όλες αυτές τις επιθέσεις απ' τις συναγωγές, γιατί από τώρα ανήκαν στη βασιλεία των ουρανών. Με λίγα λόγια, δε θα τους συνέτριβαν με τις διεστραμμένες τους κρίσεις, και πως θα 'πρεπε να υπομένουν με θάρρος, και να ικανοποιούνται με τη σκέψη: Η αιτία που μας κατατρέχουν είναι άδικη, ο Θεός όμως το εγκρίνει! Αφού οι απόστολοι αφορίσθηκαν, δεν υπάρχει λόγος να φοβόμαστε τους διωγμούς, τις επιθέσεις και τον αφορισμό που πιθανόν κάποια στιγμή να υποβληθούμε.

Είναι γεγονός πως όλοι εκείνοι οι σαδιστές, ξέρουν ότι υποκρίνονται, γιατί η συνείδησή τους τους κατακρίνει, αλλά κολακεύονται με ό,τι το στραβό και ανάποδο κάνουν σε βάρος των παιδιών του Θεού. Μάλιστα, μετά από τα κατορθώματά τους όπως τα θεωρούν οι ίδιοι, συγκεντρώνονται και διασκεδάζουν διηγούμενος ο ένας στον άλλο τις επαίσχυντες πράξεις τους. Ο Θεός να τους λυπηθεί.

3 «Και θα τα κάνουν αυτά, γιατί δε γνώρισαν τον Πατέρα ούτε εμένα». Ο Κύριος διαρκώς υπενθυμίζει στους αποστόλους ότι όλη αυτή η μανία των άπιστων ξεσπά γιατί δε γνωρίζουν το Θεό. Αυτό δεν το είπε για να κάνει πιο μικρή την ενοχή τους, αλλά να δώσει θάρρος στους αποστόλους που έπρεπε να περιφρονούν κάθε μένος που έπνεαν εναντίον τους. Τους συνιστά πως η εξουσία που ασκούσαν οι άνθρωποι αυτοί πάνω στους πιστούς ακολούθους Του, όφειλε τα κίνητρά της στην πνευματική άγνοια. Η προστασία μας είναι, πως ο Θεός είναι μαζί μας.

4 «Σας τα είπα όμως αυτά, ώστε, όταν έρθει εκείνη η ώρα, να θυμάστε ότι εγώ σας προειδοποίησα γι' αυτά. Αυτά βέβαια δε σας τα είπα από την αρχή, γιατί ήμουν μαζί σας». Αυτό που ο Κύριος επιδίωκε, ήταν, πως όταν η ώρα εκείνη της υπεράσπισης ερχόταν, να θυμούνται ότι τους είχε προειδοποιήσει και πως θα έπρεπε να είναι έτοιμοι να ασκήσουν ό,τι είχαν διδαχθεί. Αυτά τους τα είπε γιατί ήταν ακόμα αδύνατοι και δε θα έπρεπε να φοβούνται απ' τους βοριάδες που τους φυσούσαν. Το έδαφος που τους στήριζε ήταν πολύ στερεό και καμία δύναμη δεν μπορούσε να τους παρασύρει.

Συμφέρει ο ερχομός του Πνεύματος

5«Τώρα όμως πηγαίνω κοντά σ' εκείνον που με απέστειλε, και κανένας από σας δε με ρωτάει: Πού πηγαίνεις;». Με τα πιο παρήγορα λόγια ελαττώνει τη θλίψη που θα ένιωθαν κατά την απουσία Του. Μέχρι τώρα, τους χάιδευε, αλλά στο μέλλον θα αντιμετώπιζαν σοβαρές μάχες. Τι θα απογίνονταν αν δε γνώριζαν ότι ο Χριστός, ο προστάτης της σωτηρίας τους, ήταν στον ουρανό; Με το να πήγαινε στον ουρανό δεν ήταν όσο μεγάλο πράγμα ήταν να γίνει δεκτός στα ουράνια και να κατέχει την πιο μεγάλη εξουσία. Αυτό τους προσφερόταν τώρα ως ευλογία και γιατρεία για τη θλίψη, με τη θέση Του στα δεξιά του Πατέρα απ' όπου θα τους προστάτευε με τη δύναμή Του.

6 «Αντίθετα, επειδή σας τα είπα αυτά, την καρδιά σας την έχει γεμίσει λύπη». Ήταν πολύ δεμένοι μαζί Του και η φυσική Του απουσία θα τους οδηγούσε σε θλίψη. Το ίδιο συμβαίνει και με μας όταν ο Χριστός περιορίζει τα αισθήματά μας. Όταν δεν παίρνουμε τις απαντήσεις που θέλουμε. Και τότε τι γίνεται; Απλώς το κάνουμε θέμα απόγνωσης.

7 «Εγώ όμως σας τη λέω την αλήθεια, ότι σας συμφέρει να αναχωρήσω εγώ. Γιατί αν δεν αναχωρήσω, δε θα έρθει σε σας ο Παράκλητος. Αν όμως αναχωρήσω, θα τον στείλω σε σας».

Τους λέει ότι η απουσία Του θα είναι ωφέλιμη. Ήταν ανάγκη να εγκαταλείψουν την ιδέα πως έπρεπε να είναι ανάμεσά τους και να Τον βλέπουν. Ακόμα ότι θα ήταν προνόμιο γι' αυτούς να φύγει και ότι το Άγιο Πνεύμα δε θα ερχόταν, εκτός και αν Αυτός έφευγε. Προσφέρεται σε εμάς μέσω της Χάρης Του και της δύναμης του Πνεύματός Του και αυτό είναι πιο χρήσιμο και αποτελεσματικό από το να Τον βλέπουμε.

Έτσι η παρουσία του σαν Πνεύμα γίνεται αισθητή και απολαμβάνεται σε όλα τα σημεία της γης και όχι μεμονωμένα, δηλαδή μόνο σε ένα σημείο κάθε φορά, όπως γινόταν με τη φυσική Του εμφάνιση.

8 «Κι όταν έρθει εκείνος, θα ελέγξει τον κόσμο σχετικά με το θέμα της αμαρτίας, το θέμα της δικαιοσύνης και το θέμα της κρίσεως». Το πνεύμα αυτό το υπόσχεται στους μαθητές Του. Τώρα δείχνει την υπεροχή του δώρου απ' τα αποτελέσματά Του, γιατί το πνεύμα δε θα τους κυβερνήσει μόνο, αλλά θα τους διατηρήσει και θα τους προστατέψει. Τον καθένα ξεχωριστά, αλλά η επιρροή Του και η δύναμή Του, θα γίνουν νοητά σε ευρεία κλίμακα.

«Θα κρίνει τον κόσμο». Κι αυτό που εννοεί είναι, ότι δε θα παραμείνει αμπαρωμένο και βουβό μέσα μας, αλλά η δύναμή Του θα το ωθήσει να βγει έξω από μας και να φανεί σ' ολόκληρο τον κόσμο. Τους υπόσχεται ένα Πνεύμα που θα είναι ο Κριτής του κόσμου και με το οποίο το κήρυγμά τους θα γίνει τόσο ζωντανό και αποτελεσματικό, που θα φέρει την τάξη στους ανθρώπους που πριν έτρεχαν αχαλίνωτοι σε διαδηλώσεις και δεν αναχαιτίζονταν ούτε από φόβο ούτε από σέβας.

Ο Κύριος εδώ δεν μιλάει για μυστικές αποκαλύψεις, αλλά για τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Τη δύναμη εκείνη που μπορεί να δώσει ζωή στο Λόγο του Θεού και να δημιουργήσει ένα νέο άνθρωπο. Αυτή η δύναμη θα δίνονταν στους μαθητές για να διαβιβάσουν το Λόγο του Θεού στις καρδιές όλου του κόσμου.

Θα πρέπει να σημειώσω ότι η λέξη «κόσμος» συμπεριλαμβάνει δύο τάξεις ανθρώπων. Αυτούς που θα ακολουθούσαν με πίστη το Χριστό και οι υποκριτές και ανήθικοι, γιατί το Πνεύμα κάνει τον άνθρωπο να νιώθει την ενοχή του με δύο τρόπους, όταν το ευαγγέλιο κηρύττεται. Μερικοί άνθρωποι συγκινούνται και ταπεινώνουν τους εαυτούς τους με τη βούλησή τους, συμφωνούν με την κρίση που τους καταδικάζει. Άλλοι πάλι, παρόλο που έχουν πεισθεί για την ενοχή τους και δεν μπορούν να ξεφύγουν, δε θέλουν να υποβληθούν στην εξουσία και στην καθοδήγηση του Πνεύματος. Τουναντίον, όταν υποταχθούν, εσωτερικά βογκούν και, παρότι είναι ηττημένοι, δεν παύουν να περιποιούνται με στοργή κάποιο εσωτερικό πείσμα.

Τώρα ξέρουμε πως το Πνεύμα θα καταδίκασε τον κόσμο μέσω των αποστόλων. Και αυτό γιατί ο Θεός αποκάλυψε την κρίση του με το ευαγγέλιο, μέσω του οποίου οι συνειδήσεις ήρθαν αντιμέτωπες με την αλήθεια και άρχισαν να βλέπουν ποιο ήταν το λάθος τους και πόσο καλός είναι ο Θεός. Αυτό που ο απόστολος Παύλος λέει στην Α' Κορ. 14:24, ρίχνει αρκετό φως πάνω στο θέμα αυτό. Ας το διαβάσουμε: «Εάν όλοι μεταδίδουν κάποιο Θείο μήνυμα και μπει μέσα ένας άπιστος ή ένας ακατήχητος άνθρωπος, θα αρχίσει να αισθάνεται έλεγχο από τα λεγόμενα όλων, να συναισθάνεται την κατάστασή του, χάρη σ' αυτά που λέγονται απ' όλους». Εδώ ο απόστολος μιλάει για ένα είδος καταδίκης - αυτό συμβαίνει, όταν ο Κύριος οδηγεί τους εκλεκτούς Του σε μετάνοια μέσω του Ευαγγελίου. Αυτό δείχνει πως το Πνεύμα του Θεού, μέσω του ήχου της ανθρώπινης φωνής, οδηγεί πλήθη που προηγουμένως ήταν ξένοι στο ζυγό του, με το να αναγνωρίσουν και να υποβληθούν στους κανόνες Του.

Ήταν ανάγκη για τους αποστόλους να γνωρίζουν ότι η δωρεά του Πνεύματος την οποία τους είχε υποσχεθεί, δεν ήταν ένα συνηθισμένο πράγμα. Γι' αυτό και τους τονίζει τη μοναδική υπεροχή του Πνεύματος, με το να τους πει ότι με αυτόν τον τρόπο ο Θεός θα τοποθετούσε την έδρα του δικαστή που θα έκρινε ολόκληρη την ανθρωπότητα.

9 «Για το θέμα της αμαρτίας, πρώτα, γιατί δεν πιστεύουν σε μένα». Τώρα απομένει να δούμε τι είναι να καταδικάζει τους ανθρώπους της αμαρτίας. Φαίνεται ότι ο Χριστός κάνει την απιστία τη μόνη αιτία της αμαρτίας. Και αφού η πίστη είναι το μόνο πράγμα που ενώνει το Χριστό με εμάς, είμαστε αποξενωμένοι μαζί Του, μέχρι τότε που θα πιστέψουμε. Είναι σαν να είπε: «Όταν έρθει το πνεύμα, θα σας φανερώσει και θα σας πείσει, ότι έξω από μένα, βασιλεύει η αμαρτία». Η απιστία αναφέρεται εδώ γιατί μας χωρίζει από τον Χριστό. Κατά συνέπεια, τίποτα δεν απομένει σε εμάς από την «αμαρτία». Με λίγα λόγια, καταδικάζει τη διαφθορά και την αχρειότητα της ανθρώπινης φύσης, έτσι που να μη σκεφτόμαστε ότι υπάρχει έστω και μια σταγόνα ακεραιότητας μέσα μας, χωρίς το Χριστό.

10 «Για το θέμα της δικαιοσύνης έπειτα, γιατί πηγαίνω στον Πατέρα μου και δε θα με βλέπετε πια». Ο Σωτήρας αξιούσε ότι ήταν δίκαιος, αλλά οι άνθρωποι έλεγαν ότι είχε δαιμόνια. Ο Θεός είπε τον τελευταίο λόγο. Στην πραγματικότητα είπε: «Ο Γιος μου είναι δίκαιος και θα το αποδείξω με το να Τον αναστήσω από τους νεκρούς και να Τον πάρω ξανά πίσω στους ουρανούς». Το Άγιο Πνεύμα μαρτυρεί πάνω σ' αυτό το γεγονός ότι ο Χριστός ήταν δίκαιος και ο κόσμος άδικος.

11 «Και για το θέμα της κρίσης, τελικά, επειδή ο άρχοντας του κόσμου αυτού είναι κιόλας καταδικασμένος». Η παρουσία του Αγίου Πνεύματος καταδικάζει επίσης τον κόσμο για την επερχόμενη κρίση. Το γεγονός ότι είναι εδώ, εννοεί ότι ο διάβολος έχει ήδη καταδικαστεί στο σταυρό και όλοι όσοι αρνούνται το Σωτήρα θα γευθούν τη φοβερή κρίση σε μια μελλοντική μέρα.

12 «Έχω πολλά ακόμα να σας πω, αλλά δεν μπορείτε να τα αντέξετε τώρα». Υπήρχαν και άλλα πολλά πράγματα που ο Κύριος ήθελε να πει στους μαθητές Του, αλλά δεν μπορούσαν να τα δεχθούν. Αυτό είναι αναγκαίο να το θυμούνται όλοι όσοι κηρύττουν. Πρέπει πάντοτε να υπάρχει κάποια πρόοδος στη μάθηση πριν δώσουμε και άλλη πνευματική τροφή σε ένα μαθητή. Ο Κύριος ποτέ δε φόρτωνε τους μαθητές Του με τη διδασκαλία. Πάντοτε τους έδινε όση μπορούσαν να συγκρατήσουν.

13 «Μα σαν έρθει εκείνος, το Πνεύμα της Αλήθειας, θα σας καθοδηγήσει σε όλη την αλήθεια, γιατί δε θα μιλήσει αυθαίρετα, αλλά θα πει όσα θ' ακούσει. Και θα σας προαναγγείλει εκείνα που πρόκειται να συμβούν». Το έργο που ο Κύριος άρχισε, έπρεπε να συνεχιστεί απ' το Πνεύμα της Αληθείας. Αυτός (το Πνεύμα το Άγιο) θα τους οδηγούσε σε όλη την αλήθεια. Υπάρχει μια αντίληψη στην οποία όλη η αλήθεια ήταν εμπιστευμένη στους αποστόλους. Αυτοί γύρισαν και την έβαλαν στο χαρτί και σήμερα την έχουμε στην Καινή Διαθήκη. Αυτή, προστιθέμενη στην Παλαιά Διαθήκη, ολοκλήρωσε τη γραπτή αποκάλυψη του Θεού στον άνθρωπο. Είναι βέβαια σωστό ότι μέσα σ' όλους τους αιώνες το Πνεύμα οδηγεί τους ανθρώπους του Θεού σ' όλη την αλήθεια. Το κάνει μέσω των γραφών. Θα μιλήσει μόνο για τα πράγματα που Του έχουν δοθεί να πει απ' τον Πατέρα και το Γιο. «Θα σας πει πράγματα που θα έρθουν». Αυτό βέβαια έγινε στην Καινή Διαθήκη και ειδικότερα στην Αποκάλυψη, εκεί που το μέλλον αποκαλύπτεται.

«Εμένα θα δοξάσει εκείνος, γιατί από το δικό μου πλούτο θα πάρει και θα σας αναγγείλει». Το κυριότερο έργο Του ήταν να δοξάσει το Χριστό. Με αυτό μπορούμε να ελέγξουμε όλη τη διδασκαλία και τα κηρύγματα. Εάν έχει την επιρροή να εξυμνεί το Σωτήρα, τότε είναι το Άγιο Πνεύμα. «Θα πάρει ό,τι είναι δικό Μου», εννοεί ότι Αυτός θα πάρει απ' τις μεγάλες αλήθειες που αφορούν το Χριστό. Αυτά είναι τα πράγματα που αποκαλύπτει στους πιστούς. Το θέμα αυτό δεν μπορεί ποτέ να εξαντληθεί.

«Όλα όσα έχει ο Πατέρας, δικά μου είναι. Γι' αυτό σας είπα πως από το δικό μου πλούτο θα πάρει και θα αναγγείλει σε σας». Όλες οι ιδιότητες του Πατέρα ανήκουν επίσης και στο Γιο. Αυτή είναι η τελειότητα για την οποία μιλούσε ο Χριστός στο εδάφιο 14. Το Πνεύμα αποκάλυψε στους αποστόλους τις τελειότητες του ιερατείου, του λειτουργήματος, της χαράς και την πληρότητα του Κυρίου Ιησού.

Μετατροπή της λύπης σε χαρά

16 «Λίγο ακόμα και δε με βλέπετε πια, αλλά ακόμα λίγο καιρό και θα με ξαναδείτε γιατί πηγαίνω στον Πατέρα». Σε λιγότερο από δύο ώρες ο Κύριος συνελήφθη στον Κήπο, και εκεί οι απόστολοι έχασαν τη φυσική Του όψη. Ο Πέτρος και ο Ιωάννης Τον είδαν για λίγο ακόμα χρόνο. Δεν εξαφανίστηκε η σωματική Του μορφή μόνο, αλλά διακόπηκε και η πνευματική Του παρουσία. Η πίστη τους έπαθε έκλειψη. Τα λόγια των δύο μαθητών Του στο δρόμο προς τους Εμμαούς χωρίς αμφιβολία εξέφραζαν το συναίσθημα ανάμεσα στους ακόλουθούς Του αυτό τον καιρό: «Εμείς πάλι ελπίζαμε πως είναι Αυτός που επρόκειτο να λυτρώσει το λαό του Ισραήλ» (Λουκάς 24:21). Το γεγονός ότι δεν πίστεψαν (Μάρκος 16:11,13) όταν στην αρχή άκουσαν για την Ανάστασή Του, αποκάλυψε την κατάσταση της καρδιάς τους. Βρίσκονταν στο σκοτάδι της αμφιβολίας και συνεπώς δεν μπορούσαν να δουν το Χριστό με τα μάτια της πίστης. Η φυσική και πνευματική απουσία δε διάρκεσε παρά μόνο λίγο χρόνο. Τρεις μέρες μετά επανεμφανίστηκε σ' αυτούς κι εξαφανίστηκε πάλι για λίγο χρόνο από τη φυσική τους όψη, και έκτοτε πια δε θα χάσουν την πνευματική όψη του Κυρίου τους και του Θεού τους.

«Γιατί πηγαίνω στον Πατέρα». Ξαναγύριζε στον Πατέρα αφού είχε αποπερατώσει το έργο που Του είχε αναθέσει να κάνει. Ξαναγύριζε στον Πατέρα ως Ένας στον οποίο θα αποδιδόταν ο τίτλος μιας πλούσιας αμοιβής. Αυτή η αμοιβή θα χορηγούνταν προσωπικά σ' Αυτόν και επιπροσθέτως πάνω σ' αυτούς που είχε εξαγοράσει για τον εαυτό Του. Έτσι, πηγαίνοντας στον Πατέρα, θα έστελνε το Πνεύμα το Άγιο (Πράξεις 2:33), και ήταν μέσω του Πνεύματος που τους ικάνωνε να Τον δουν (Εβρ. 2:9). Έτσι η εξύμνησή Του, ή καλύτερα ο δοξασμός Του, ήταν σε θέση να Τον κάνει σε μας πνευματικά γνωστό, και μια μέρα θα ξανάρθει να μας πάρει μαζί Του (Ιωάν. 14:23) όταν δε θα Τον βλέπουμε πια μέσα από γυαλί. Πηγαίνει στον Πατέρα, να μας συστήσει στον Πατέρα το Σπίτι!

17 «Είπαν τότε μερικοί από τους μαθητές μεταξύ τους: “Τι σημαίνει αυτό που λέει: Λίγο ακόμα και δε με βλέπετε, αλλά ακόμα λίγο καιρό και θα με ξαναδείτε, γιατί πηγαίνω στον Πατέρα;”». Τα λόγια αυτά πως θα Τον έβλεπαν, και δε θα Τον έβλεπαν, ακούγονταν κάπως παράξενα στα αυτιά των μαθητών. Ακούγονταν σαν μια αντίφαση. Ακόμα και η έκφραση ότι θα πήγαινε στον Πατέρα δεν τους ήταν κατανοητή. Πίστευαν ότι ο Μεσσίας θα έμενε στη γη (12:34). Δεν υπήρχε στη θεολογία τους ότι θα τους άφηνε και θα επέστρεφε στον Πατέρα. Φαίνεται ότι τους διέφευγε μια τέτοια σοβαρή πληροφορία, κάτι που δε δικαιολογείται για

ανθρώπους που ισχυρίζονται ότι γνωρίζουν πλήρως τις Γραφές. Στους Ψαλμούς 68:18 και 110:1 παίρνουμε την απάντηση που πρέπει να διδαχθούμε, κι όχι εκείνη που έχουν φτιάξει με τη φαντασία τους και τις προκαταλήψεις που διακατέχονταν.

18 «Αναρωτιόνταν λοιπόν: “Τι σημαίνει άραγε αυτό το: λίγο ακόμα, που λέει; Δεν καταλαβαίνουμε τι λέει”». Ο Θεός είχε σκόπιμα βάλει πολλά πράγματα στο Λόγο Του κατά τέτοιο τρόπο που δεν μπορούμε να τα κάνουμε δικά μας με μια βιαστική κι απρόσεκτη μελέτη. Αυτό το έχει κάνει ώστε να μας ασκήσει και να μας κατεβάσει στα γόνατα, να μας κάνει να κλάψουμε: «Άνοιξε τα μάτια μου να βλέπω τα θαυμάσια πράγματα μέσα από το νόμο σου» (Ψαλμός 119:18) και να προσεύχομαι «Για εκείνο που δε βλέπω, να μου το διδάξετε».

19 «Γνωρίζοντας λοιπόν ο Ιησούς ότι ήθελαν να τον ρωτήσουν, τους είπε: “Γι’ αυτό που είπα, ότι λίγο ακόμα και δε με βλέπετε, αλλά ακόμα λίγο καιρό και θα με ξαναδείτε, συζητάτε μεταξύ σας;”». Η αλήθεια είναι πως έπειτα από τόσο καιρό με τον Κύριό τους, φαίνεται ότι θα ντρεπόντουσαν να Τον ξαναρωτήσουν να επαναλάβει ό,τι είχαν ακούσει τόσες πολλές φορές μέχρι τώρα ή και να φοβόντουσαν να ψάξουν το θέμα περισσότερο, αφού μέχρι αυτή τη στιγμή τους σύγχυζε η γρήγορη υπόσχεση της επιστροφής Του. Η υποψία ότι θα Τον έχαναν, τους βασάνιζε. Αλλά τότε, τι εννοούσε όταν έλεγε ότι γρήγορα θα επέστρεφε; Εάν έπρεπε να πεθάνει, πώς ήταν δυνατόν να γίνει κάτι τέτοιο σε λίγο χρόνο; Αυτό δείχνει ότι είχαν άγνοια από τις Γραφές που μιλούσαν για ανάσταση από τους νεκρούς. Ο Κύριος επιμένει σ’ αυτό το σημείο χωρίς να τους οδηγεί στην απάντηση της ερώτησης που επιθυμούσαν να γνωρίζουν. Θέλει να τους φέρει στο σημείο να αντιληφθούν ότι τους περίμεναν καλύτερες μέρες, και ότι η λύπη τους θα γινόταν χαρά.

Αυτός ξέρει τις ανάγκες μας πριν ακόμα ανοίξουμε το στόμα μας να Του ζητήσουμε κάτι. Ποτέ δεν αφήνει τους μαθητές Του σε αβεβαιότητα. «Και πριν αυτοί κράξουν Εγώ θα αποκρίνομαι, και ενώ αυτοί μιλούν Εγώ θα ακούω» (Ησαΐας 65:24). Υπάρχει κάτι πολύ εντυπωσιακό γι’ αυτό που ο Κύριος επαναλαμβάνει, με απώτερο σκοπό να διατηρήσουν τα λόγια Του αυτά στη σκέψη τους. Εφτά φορές μέσα στα τέσσερα τελευταία εδάφια επαναλαμβάνει τη φράση «λίγο ακόμα χρόνο». Ο Κύριος μακροθυμεί γιατί θέλει όλοι να μετανοήσουμε και να σωθούμε. Άλλωστε χίλια χρόνια για μας είναι μία μέρα για τον Κύριο. Έτσι ο Κύριος δε λείπει παρά μόνο δύο μέρες και σε λίγο θα ξανάρθει. Ναι, «λίγο ακόμα χρόνο». Τα λόγια αυτά αναφέρονται, όπως προείπαμε, στη βραχύτητα της γήινης οδοιπορίας μας. Ταυτόχρονα δίνουν έμφαση στην ευλογημένη αλήθεια που θα πρέπει να μας κάνει να περιμένουμε κάθε μέρα και κάθε ώρα την επιστροφή Του!

20 «Ναι, πραγματικά, σας λέω, εσείς θα κλάψετε και θα θρηνήσετε, ενώ ο κόσμος θα χαρεί. Όμως, παρόλο που θα λυπηθείτε, η λύπη σας θα μεταβληθεί σε χαρά». Θα λυπηθούν και θα θρηνήσουν για τον Κύριό τους όπως θρηνούν ένα νεκρό, και ο θάνατός Του δεν οδηγούσε μόνο σε κλάμα και απογοήτευση που θα ‘κανε τον κόσμο να χαρεί και η ήττα Του θα μεγάλωνε τη λύπη τους, αλλά μετά από ένα μικρό χρονικό διάστημα, η θλίψη τους θα μετατρέποταν σε χαρά. Το αξιοσημείωτο αυτό γεγονός πραγματοποιήθηκε. Όταν η Μαρία η Μαγδαληνή ήρθε στους αποστόλους να αναγγείλει το Θρίαμβο του Σωτήρα πάνω στον τάφο τους βρήκε να κλαίνει και να θρηνούν (Μάρκος 16:10). Όταν ο Χριστός πλησίασε τους μαθητές που πήγαιναν στους Εμμαούς, τους ρώτησε: «Τι θέματα συζητάτε μεταξύ σας περπατώντας και είστε σκυθρωποί;» (Λουκάς 24:17). Πόσο συχνά θα πρέπει να σκέφτονταν τα λόγια που

τους είπε, «θα κλάψετε και θα θρηνήσετε». Στο διάστημα που οι μαθητές είχαν βυθιστεί σε λύπη, οι εχθροί τους ήταν γεμάτοι από χαρά. Ο Λόγος του Κυρίου έρχεται εντυπωσιακά να επισφραγίσει το γεγονός αυτό: «Ας μη χαρούν επάνω μου αυτοί που με εχθρεύονται άδικα, αυτοί που με μισούν χωρίς αιτία ας μην κάνουν νεύματα με τα μάτια».

Τα λόγια αυτά του Χριστού δίνουν ένα μήνυμα σε όλους τους δικούς Του. «Η λύπη» είναι και μερίδα δική τους. Αλλιώς, θα ήταν αδύνατον να αναγνωριστεί με τους ανθρώπους της λύπης κατά τη διάρκεια του χρόνου που Τον απέρριψαν! Η φοβερή έχθρα των ανθρώπων εναντίον του Θεού, ο τρόπος με τον οποίο ο κόσμος περιποιείται ακόμα τον αγαπημένο Γιο Του, οι πολλοί ψευδοπροφήτες οι οποίοι εξευτέλισαν τον Κύριο, η απουσία του ίδιου του Κυρίου, και το θέμα των ανθρώπων που τρέχουν απερίσκεπτα στην καταστροφή, είναι αρκετά να κάνουν τους χριστιανούς «να κλαίνε και να θρηνούν». Προσθέστε σ' αυτά τις δικές μας αποτυχίες και τις αποτυχίες των αδελφών σας, και εδώ μπορούμε να καταλάβουμε το κύρος των αποστολικών λόγων.

«Αλλά ακόμα κι εμείς που έχουμε δοκιμάσει την αρχική εμπειρία του Πνεύματος, ακόμα και εμείς οι ίδιοι στεναχωριόμαστε, καθώς προσδοκούμε με πόθο την τελική αποκατάστασή μας σαν παιδιά του Θεού, δηλαδή την απολύτρωση του σώματός μας» (Ρωμαίους 8:23).

«Αλλά η λύπη σας θα μεταβληθεί σε χαρά». Οι γυναίκες που είδαν τον αναστημένο Σωτήρα καθώς γύριζαν απ' το μνήμα «με φόβο και μεγάλη χαρά» (Ματθαίος 28: 8), έτρεξαν να αναγγείλουν τα καλά νέα στους μαθητές. Όταν ο ίδιος ο Χριστός εμφανίστηκε ενώπιόν τους, διαβάζουμε στο 20:20 του Ιωάννη ότι: «Χάρηκαν τότε οι μαθητές που είδαν τον Κύριο». Και όταν ανέβαινε στον ουρανό, τότε «Τον προσκύνησαν και επέστρεψαν στην Ιερουσαλήμ με μεγάλη χαρά» (Λουκάς 24:51, 52). Προσέξτε τι λέει: «Η λύπη δεν έδωσε χώρο στην χαρά, αλλά η ίδια “η λύπη” μετεβλήθη σε χαρά!». Η αιτία της λύπης τους –ο θάνατος του Χριστού– έγινε η βάση του θέματος της χαράς τους! Η θλίψη μεταβάλλεται σε χαρά, όπως το νερό μετεβλήθη σε κρασί! Ο Σταυρός του Χριστού εξυμνείται (δοξάζεται) σε αιώνια παρηγοριά! Ποιος έκανε το θαυμάσιο αυτό έργο; Κανείς άλλος εκτός απ' το Πνεύμα το Άγιο. Έτσι έχει ερμηνεύσει σε μας το θάνατο του Σωτήρα μας που τώρα κλαίμε. «Ο Θεός μας απαγορεύει να καυχόμαστε εκτός απ' τη δόξα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού» (Γαλάτες 6:14). Έτσι το κεφάλαιό μας αυτό εδώ μας διδάσκει ότι «Ο Χριστός δοξάζεται από το Πνεύμα το Άγιο».

21 «Η γυναίκα όταν γεννάει υποφέρει, γιατί ήρθε η ώρα της. Όταν όμως γεννήσει το παιδί, δε θυμάται πια τους πόνους της από τη χαρά της που γεννήθηκε άνθρωπος στον κόσμο». Ο Θεός έχει ρυθμίσει τα πράγματα έτσι, που καθώς μια γυναίκα είναι έτοιμη να γεννήσει, οι ωδίνες των πόνων και η αγωνία της, να αποζημιώνονται με τη χαρά που παίρνει απ' τον καρπό που της έδωσε. Αυτή είναι μια συμβολική προφητεία της γέννησης του νέου ανθρώπου. Αυτό προέρχεται από ωδίνες και των δύο, απ' την πλευρά του Πνεύματος και από εκείνον που γεννάει. Αλλά εδώ οι ωδίνες του πόνου δίνουν χαρά. Η ίδια πορεία επαναλαμβάνεται και στη χριστιανική ζωή. Οι ωδίνες του πόνου είναι το προάγγελμα της χαράς που γεννιέται. Θα πρέπει να 'ναι και για μας ο Σταυρός πριν απ' το στεφάνι. Πρέπει να υπάρχει κοινωνία με τις παθήσεις του Χριστού, προτού συμμεριστούμε τη δόξα Του (Ρωμαίους 8:17).

22 «Το ίδιο, τώρα, κι εσάς σας κατέχει βέβαια λύπη, αλλά θα σας δω ξανά και τότε θα χαρεί η καρδιά σας, και τη χαρά σας αυτή κανένας δεν έχει τη δύναμη να την αφαιρέσει από σας». Οι μαθητές λυπήθηκαν για ένα μικρό χρονικό διάστημα για το θάνατο και την απουσία του Κυρίου τους. Έτσι, τους δόθηκε η ευκαιρία να χαρούν με την ανάστασή Του και ανάληψή Του.

Η χαρά τους ήταν τώρα μόνιμη. Κανείς δεν μπορούσε να την απομακρύνει, γιατί την είχε ασφαλίσει ο ερχομός του Αγίου Πνεύματος. Αν αυτή η χαρά δε βρίσκεται μέσα μας, τότε ο σκοπός μας δεν έχει εκπληρωθεί. Χρειάζεται κοινωνία με ανθρώπους που γνωρίζουν τη Γραφή, μελέτη και προσευχή, για να βασιλέψει «η χαρά» και στη δική μας καρδιά.

23 «Και την ημέρα εκείνη από μένα δε θα ζητήσετε πια τίποτε. Σας το τονίζω και να είστε βέβαιοι, πως όσα ζητήσετε από τον ίδιο τον Πατέρα στ' όνομά μου, θα σας το δώσει». Όταν κάνουμε μια ερώτηση, είναι γιατί θέλουμε να πάρουμε κάποια πληροφορία. Μέχρι τώρα οι μαθητές έρχονταν στον Κύριο με όλες τις ερωτήσεις και τα αιτήματά τους. «Την ημέρα εκείνη», η οποία έρχεται με την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος, την Πεντηκοστή, δε θα είναι μαζί τους σε σωματική μορφή, έτσι δεν μπορούν να Του υποβάλλουν ερωτήσεις. Αλλά με αυτό δεν εννοεί ότι τώρα δεν έχουν κανέναν στον Οποίο θα μπορούσαν να καταφύγουν. Όχι, «την ημέρα εκείνη» θα είχαν το προνόμιο να ζητήσουν απ' τον Πατέρα. Θα τους παραχωρούσε τα αιτήματά τους για χάρη του Ιησού. Τα αιτήματα θα χορηγούνται, όχι γιατί είμαστε άξιοι, αλλά γιατί ο Κύριος Ιησούς είναι άξιος

24 «Μέχρι τώρα δε ζητήσατε τίποτε στ' όνομά μου. Ζητάτε και θα λάβετε για να είναι ολοκληρωμένη η χαρά σας». Πριν από αυτό, οι μαθητές δεν είχαν προσευχηθεί στο Θεό Πατέρα στο όνομα του Ιησού Χριστού. Τώρα καλούνται να το κάνουν. Μέσω ανταποκρινόμενων προσευχών, «η χαρά» τους θα εκπληρωνόταν.

Ο Ιησούς, ο νικητής του κόσμου

25 «Αυτά σας τα είπα χρησιμοποιώντας παραδείγματα, μα έρχεται η ώρα που δε θα σας μιλώ πια με παραδείγματα, αλλά θα σας μιλήσω ξεκάθαρα για τον Πατέρα». Η έννοια πολλών διδασκαλιών του Κυρίου δε γινόταν πάντοτε αντιληπτή. Στην αρχή μεταχειρίζονταν παραβολές και συμβολική γλώσσα. Ακόμα και σ' αυτό εδώ το κεφάλαιο δεν μπορούμε να είμαστε βέβαιοι για την ακριβή έννοια. Με τον ερχομό του Αγίου Πνεύματος, η διδασκαλία γύρω από τον Πατέρα έγινε πιο απλή. Στις Πράξεις και στις Επιστολές, η αλήθεια δεν αποκαλύπτεται μέσω παραβολών, αλλά από απευθείας δηλώσεις.

26 «Την ημέρα εκείνη θα υποβάλλετε απευθείας αιτήματα στ' όνομά μου. Συνεπώς, δε σας λέω ότι θα παρακαλέσω εγώ τον Πατέρα για σας». «Αυτή η ημέρα» αναφέρεται ξανά στο χρόνο του Αγίου Πνεύματος, μέσα στον οποίο ζούμε τώρα. Το προνόμιο μας είναι να προσευχόμαστε στον Πατέρα, στο όνομα του Ιησού Χριστού του Κυρίου μας. «Δε σας λέω ότι θα προσευχηθώ στον Πατέρα για σας», που εννοεί, ο Πατέρας δε χρειάζεται να ικετευθεί να απαντήσει στις προσευχές μας. Ο Κύριος δε χρειάζεται να τον εκλιπαρήσει. Θα πρέπει ακόμα να θυμόμαστε ότι ο Κύριος Ιησούς είναι ο Μεσσίας μεταξύ Θεού και ανθρώπων και μεσιτεύει προς χάρη των δικών Του μπροστά στο Θρόνο του Θεού.

27 «Γιατί ο ίδιος ο Πατέρας σάς αγαπά επειδή εσείς έχετε αγαπήσει εμένα και έχετε πιστέψει πως εγώ ήρθα από το Θεό». Ο Πατέρας αγάπησε τους μαθητές γιατί είχαν δεχτεί το Χριστό. Τον αγάπησαν και πίστεψαν στη Θεότητά Του. Αυτή ήταν η αιτία που δε χρειάστηκε ο Κύριος να ικετέψει τον Πατέρα. Με τον ερχομό του Αγίου Πνεύματος θα απολάμβαναν ένα καινούριο αίσθημα οικειότητας με τον Πατέρα. Θα τους ικάνωνε να Τον πλησιάσουν με εμπιστοσύνη, και όλα αυτά γιατί αγάπησαν το Γιο.

28 «Από το Θεό Πατέρα βγήκα και ήρθα στον κόσμο. Τώρα αφήνω πάλι τον κόσμο και αναχωρώ στον Πατέρα». Εδώ ο Κύριος επαναλαμβάνει το αξίωμα της ισότητας με το Θεό τον Πατέρα. Δεν είπε «ήρθα από τον Θεό» σαν να ήταν προφήτης σταλμένος απ' το Θεό, «Από το Θεό Πατέρα βγήκα». Αυτό εννοεί ότι είναι ο αιώνιος Γιος απ' τον αιώνιο Πατέρα, ίσως με τον Θεό Πατέρα. Ήρθε στον κόσμο σαν ένας ο Οποίος είχε ζήσει κάπου αλλού πριν από τον ερχομό Του. Στην ανάληψή Του, άφησε τον κόσμο και ξαναγύρισε στον Πατέρα. Αυτό είναι μια σύντομη βιογραφική περιγραφή του Κυρίου Ιησού.

29, 30 «Του λένε οι μαθητές: “Να! Τώρα μας μιλάς φανερά και δε χρησιμοποιείς κανένα παράδειγμα. Τώρα ξέρουμε πως είσαι Παντογνώστης και πως δε χρειάζεται καν να σου διατυπώσει κανείς τα ερωτήματά του. Απ' αυτό πιστεύουμε ότι βγήκες από το Θεό”». Οι μαθητές του Ιησού νόμισαν ότι τώρα ήταν σε θέση να Τον καταλάβουν για πρώτη φορά. Δε μεταχειριζόταν συμβολική γλώσσα. Νόμισαν ότι τώρα είχαν μπει στην έννοια του μυστηρίου του Προσώπου Του. Τώρα ήταν βέβαιοι ότι είχε πλήρη γνώση και ότι είχε βγει απ' το Θεό. Αλλά είχε πει ότι είχε έρθει απ' τον Πατέρα. Κατάλαβαν άραγε την έννοια αυτή; Ήξεραν ότι ο Ιησούς ήταν ένα από τα πρόσωπα της Τριάδας;

31 «Ο Ιησούς τους αποκρίθηκε: “Τώρα πιστεύετε;”». Ο Ιησούς συνέστησε με αυτή την ερώτηση ότι η πίστη τους ήταν ακόμα ατελής. Ήξερε ότι Τον αγαπούσαν και ότι είχαν πιστέψει σ' Αυτόν, αλλά ήξεραν άραγε ότι ήταν Θεός που φανερώθηκε με ανθρώπινη σάρκα;

32 «Ορίστε, έρχεται ώρα, η οποία έχει κιόλας έρθει τώρα, που θα σκορπιστείτε, παίρνοντας ο καθένας το δρόμο του και θ' αφήσετε εμένα μόνο μου, μα εγώ δεν είμαι μόνος, γιατί ο Πατέρας είναι μαζί μου». Σε λίγο χρονικό διάστημα θα συλληφθεί, θα δικαστεί και θα σταυρωθεί. Οι μαθητές θα Τον απαρνηθούν και θα φύγουν στα σπίτια τους. Αλλά δε θα είναι και εγκαταλειμμένος γιατί ο Πατέρας θα είναι μαζί Του. Υπήρχε αυτή η ένωση με το Θεό Πατέρα που δεν καταλάβαιναν. Αυτό ήταν το πράγμα που Τον στήριζε όταν όλοι δραπέτευσαν για τη ζωή τους.

33 «Αυτά σας τα είπα, ώστε μένοντας ενωμένοι μαζί μου να έχετε ειρήνη μέσα σας. Μέσα στον κόσμο θα έχετε θλίψη, αλλά νά 'χετε θάρρος, τον έχω νικήσει εγώ τον κόσμο». Ο σκοπός αυτής της ομιλίας με τους μαθητές ήταν ότι θα είχαν ειρήνη. Όταν θα τους μισούσαν, καταδίωκαν, κατηγορούσαν, καταδίκάζαν, ακόμα και αν τους βασάνιζαν, θα είχαν ειρήνη μαζί Του. Νίκησε τον κόσμο στο σταυρό του Γολγοθά. Και στο πείσμα των ταραχών, θα αναπαύονταν με τη σιγουριά ότι ήταν στην κερδισμένη πλευρά.

Ακόμα με τον ερχομό του αποστόλου Παύλου, θα είχαν νέες δυνάμεις αντοχής και νέο θάρρος να αντιμετωπίσουν τον αντίπαλο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

Προσευχή του Χριστού για τους μαθητές Του

1 «Αφού τα είπε αυτά ο Ιησούς, σήκωσε τα μάτια του στον ουρανό και είπε: “Πατέρα, έχει έρθει κιόλας η ώρα. Δόξασε το Γιο σου, έτσι που να σε δοξάσει και ο Γιος σου». Τα λόγια αυτά αναφέρονται σ' ολόκληρη την παρηγορητική ομιλία που έχει καταγραφεί στα τρία

προηγούμενα κεφάλαια. Αφού ο Ιησούς τελείωσε την αγόρευσή Του στους μαθητές Του, «σήκωσε τα μάτια Του και άνοιξε την καρδιά Του στον Πατέρα και είπε». Προσευχήθηκε στο Θεό, να στηρίξει τους μαθητές Του απ' τις δοκιμασίες στις οποίες ήταν έτοιμοι να υποβληθούν καθώς θα αποχωρίζονταν απ' τον Αρχηγό τους. Έτσι ο Ιησούς επελήφθη του λίγου χρόνου που απέμενε και τους εμπιστεύεται στη φροντίδα του Πατέρα Του και Πατέρα τους. Απ' το κήρυγμα πέρασε στην προσευχή! Είναι πολύ όμορφο πράγμα να δίνουμε μεγάλη προσοχή στο Λόγο του Θεού. Μας διδάσκει ότι αφού τελειώσουμε το έργο που μας έχει αναθέσει να οδηγήσουμε τους ανθρώπους στην αγιότητα και την ανακούφιση, πρέπει με προσευχή και ικεσία να Τον εκλιπαρούμε να ευλογεί όλους αυτούς που διακονούμε, γιατί Αυτός είναι ο Δημιουργός όλων των αγαθών. «Το δόγμα δεν έχει καμία ισχύ, εκτός και του χορηγηθεί η δραστηριότητα άνωθεν».

Ο Χριστός εδώ μας δίνει ένα δυνατό παράδειγμα για τη σπορά του λόγου που πρέπει να συνοδεύεται πάντοτε με προσευχή και ότι μόνο με την ικεσία μας στο Θεό μπορούμε να πάρουμε την ευλογία για να είναι η σπορά μας καρποφόρα.

«Σηκώνει τα μάτια Του στον ουρανό, γιατί εκεί είναι η κατοικία του Πατέρα» (Ψαλμός 123:1). Δείχνει ακόμα ότι οι σκέψεις μας πρέπει να αποσύρονται από κάθε γήινη επιρροή και με απόλυτο σεβασμό και αφοσίωση να ανοίγουμε την καρδιά μας στο Θεό που μπορεί να ακούσει τις ικεσίες μας.

«Και είπε, Πατέρα». Πρώτα βλέπουμε τη συγγένεια. Αυτή ήταν η αξίωση που είχε και ήθελε να ακουστεί. Ήταν σαν να έλεγε, «Εσείς –αναφερόμενος στον Πατέρα – με τον Οποίο προϋπήρξα σε ενότητα ουσίας, τελειότητας και απόλαυσης πριν ακόμα δημιουργηθεί ο κόσμος, με του Οποίου το θέλημα και την ενέργεια έχω πάρει ανθρώπινη σάρκα και έχω οριστεί ως η Κεφαλή για τη σωτηρία, έρχομαι τώρα μπροστά στο θρόνο της χάρις Σου». Έπειτα βλέπουμε στοργή. Εξέφρασε αγάπη, σέβας, εμπιστοσύνη, υποταγή. Ήταν σαν να είχε πει «εμπιστεύομαι τη δύναμή Σου, τη σοφία Σου, την καλοκαγαθία Σου, την πιστότητά Σου. Στα χέρια Σου εμπιστεύομαι τον εαυτό Μου. Ξέρω ότι θα ακούσεις την προσευχή Μου, γιατί είσαι ο Πατέρας Μου!». Εδώ έρχεται ξανά με το παράδειγμά Του να μας συστήσει αυτόν τον άγιο τρόπο που πρέπει να ασκούμεθα.

«Έχει έρθει κιόλας η ώρα». Είχε έρθει η ώρα που έπρεπε να φορτωθεί το βαρύ ζυγό με όλες τις αμαρτίες του κόσμου. Είχε έρθει η ώρα που όλες εκείνες οι προφητείες έπρεπε να εκπληρωθούν, με το να γίνει ο ίδιος αμαρτία, για να γίνουμε εμείς δικαιοσύνη ενώπιον του Θεού.

«Δόξασε το Γιο Σου για να Σε δοξάσει και ο Γιος Σου». Το θέμα προσευχής είναι διπλό. Είναι δοξασμός του Πατέρα στην παροχή της δωρεάς της αιώνιας ζωής πάνω στους εκλεκτούς Του και ο δοξασμός του Γιου σαν αναγκαία και αποτελεσματική έννοια πραγματοποίησής Του. Προσευχήθηκε να δοξαστεί όχι για χάρη δική Του, αλλά για να δοξαστεί ο Πατέρας, μέσω της σωτηρίας μας! Εδώ Τον βλέπουμε ξανά να μας αγαπάει μέχρι το τέλος!

«Δόξασε το Γιο Σου». Ο Σωτήρας εδώ κάνει έκκληση στον Πατέρα να Του συμπαρασταθεί στο Σταυρό, έπειτα να Τον βγάλει έξω απ' τον τάφο και να Τον βάλει στα δεξιά Του, έτσι που να έχει θριαμβευτικό τέλος το έργο που Του ανέθεσε να κάνει. Ο Θεός απάντησε στο αίτημα του Γιου Του, Τον ανάστησε απ' τον τάφο την τρίτη ημέρα και μετά από λίγο τον πήρε μαζί Του στον ουρανό και τον στεφάνωσε με δόξα και τιμή.

«Έτσι που να σε δοξάσει και ο Γιος σου». Ο Ιησούς δοξάζει τον Πατέρα με το να δώσει αιώνια ζωή σε όλους όσους πιστεύουν σ' Αυτόν. Ο Θεός δοξάζεται όταν άπιστοι άντρες και γυναίκες αφυπνίζονται πνευματικά, στρέφονται στο Χριστό και αποκαλύπτουν τη ζωή του Κυρίου Ιησού σ' αυτόν τον πλανήτη.

2 «Σύμφωνα με την εξουσία που του έδωσες να έχει πάνω σε όλους τους ανθρώπους, ώστε σε όλους εκείνους που του έχεις εμπιστευτεί, να τους χορηγήσει ζωή αιώνια». Μετά το έργο της απολύτρωσης επάνω στο σταυρό, ο Θεός έδωσε στο Γιο εξουσία πάνω σ' όλους τους ανθρώπους. Η εξουσία Του δίνει τον τίτλο να δώσει αιώνια ζωή σ' εκείνους που ο Πατέρας Του έχει δώσει. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Θεός είχε ξεχωρίσει ορισμένους που ανήκαν στο Χριστό πριν δημιουργηθεί ο κόσμος. Ο Θεός προσφέρει επίσης σωτηρία σε όλους όσοι πιστεύουν στον Ιησού Χριστό. Δεν υπάρχει κανείς που να μπορεί να σωθεί, αρκεί να εμπιστευτεί τη ζωή του στο Χριστό.

3 «Και τούτη είναι η αιώνια ζωή, το να γνωρίζουν εσένα το μόνο αληθινό Θεό κι εκείνον που απέστειλες, τον Ιησού Χριστό». Εδώ έχουμε μια απλή ερμηνεία για το πώς αποκτάται η αιώνια ζωή. Και αυτό γίνεται με το να γνωρίσουμε το Θεό και τον Ιησού Χριστό. Το γεγονός ότι το όνομα του Χριστού αναφέρεται με το όνομα του Θεού Πατέρα σαν ύπαρξη που έχει την ίδια ιδιαίτερη πηγή αιώνιας ζωής, μας λέει ότι ο Πατέρας και Γιος είναι ίσοι. Εδώ, μάλιστα, ο Κύριος κάλεσε τον εαυτό Του, Ιησού Χριστό. Χριστός ήταν το όνομα του Μεσσία. Το εδάφιο αυτό αναιρεί την κατηγορία ότι ο Ιησούς δεν αξίωσε ότι ήταν ο Μεσσίας.

4 «Εγώ σε δόξασα πάνω στη γη. Το έργο, που μου έχεις αναθέσει να κάνω, το έφερα σε πέρας». Καθώς ο Κύριος είπε αυτά τα λόγια, μιλούσε σαν να είχε ήδη πεθάνει, ταφεί και αναστηθεί. Είχε δοξάσει το Θεό με την αναμάρτητη ζωή Του, με τα θαύματά Του, με την υποφορά, το θάνατό Του και την ανάστασή Του. Είχε τελειώσει το έργο της σωτηρίας που ο Πατέρας Του είχε δώσει να κάνει.

5 «Και τώρα, Πατέρα, δόξασέ με εσύ δίπλα σε σένα, με τη δόξα που είχα στο πλάι σου προτού υπάρξει ο κόσμος». Πριν ο Χριστός έρθει στον κόσμο, έμενε στον ουρανό με τον Πατέρα. Όταν οι άγγελοι κοίταξαν τον Κύριο, είδαν όλη τη δόξα της Θεότητας. Όταν ήρθε ανάμεσα στους ανθρώπους, η δόξα της Θεότητας ήταν καλυμμένη. Παρότι ήταν ακόμα Θεός, δεν ήταν φανερό στους περισσότερους θεατές. Τον έβλεπαν πιο πολύ σαν γιο μαραγκού. Εδώ ο Σωτήρας προσεύχεται όπως η ορατή αποκάλυψη της ουράνιας δόξας Του αποκατασταθεί. Τα λόγια «δόξασέ με εσύ δίπλα σε σένα», εννοούν «δόξασέ με στην παρουσία σου στον ουρανό». Άφησε την αρχική δόξα που είχε μαζί Του πριν ενσαρκωθεί, να συνεχιστεί. Αυτό μας διδάσκει την προϋπαρξη του Χριστού.

6 «Φανέρωσα το χαρακτήρα σου στους ανθρώπους τους οποίους μου έχεις εμπιστευθεί από τον κόσμο. Δικοί σου ήταν και τους έχεις εμπιστευθεί σε μένα, και το λόγο σου τον έχουν τηρήσει». Είναι όμορφο να βλέπουμε ότι σαν Σωτήρας εδώ έρχεται ως μεσίτης ενώπιον του Πατέρα, και παρουσιάζει τους εκλεκτούς Του μαζί με τον Εαυτό Του. Αυτό μας θυμίζει το λόγο που ειπώθηκε από παλιά με το πνεύμα της προφητείας: «Ιδού Εγώ και τα παιδιά τα οποία ο Θεός μου έχει δώσει» (Ησαΐας 8:12). Ήταν η εκπλήρωση των όσων τόσο εντυπωσιακά απεικονίστηκαν από τον αρχιερέα του Ισραήλ, «και κάθε φορά που θα μπαίνει ο Ααρών στο Αγιαστήριο, θα φοράει το επιστήθιο με τα ονόματα των φυλών του Ισραήλ, ώστε Εγώ, ο Κύριος, να θυμάμαι πάντα το λαό Μου» (Εξοδος 28:29).

Έτσι και εδώ, όταν ο Αρχιερέας εισέρχεται στην παρουσία του Πατέρα, έφερε ενώπιόν Του τα ονόματά μας στην καρδιά Του! Αυτό που το έκανε κατορθωτό ήταν ο δικός Του δοξασμός πάνω στο τετελεσμένο έργο Του.

«Φανέρωσα το χαρακτήρα σου στους ανθρώπους τους οποίους μου έχεις εμπιστευθεί από τον κόσμο». Ο Γιος ήταν ο μόνος ικανός να κάνει κάτι τέτοιο. Ο Χριστός είχε φανερώσει την τελειότητα του Πατέρα στην αγνή ζωή Του, τα υπέροχα θαύματά Του και την ευγενική διδασκαλία Του. Μόνον αυτοί που Του είχαν δοθεί απ' τον Πατέρα ήταν ικανοί να δεχθούν αυτή την αποκάλυψη. Ο Χριστός έχει κάνει γνωστό τον Πατέρα σ' όλους τους εκλεκτούς Του. «Γράφω σε σας, μικρά παιδιά, γιατί εσείς έχετε γνωρίσει τον Πατέρα» (Α' Ιωάννη). Τόσο τέλεια ο Χριστός άσκησε αυτό το λειτούργημα, που θα μπορούσε να πει: «Αυτός που έχει δει Εμένα έχει δει το Θεό» (Ιωάννης 14:9).

«Δικοί σου ήταν και τους έχεις εμπιστευθεί σε μένα». Όλα τα δημιουργήματα ανήκουν στο Θεό μέσω δημιουργίας. Αλλά αυτό δεν είναι που αυτή τη στιγμή έχουμε μπροστά μας. Ο Χριστός εδώ αναφέρεται σε μια ειδική ομάδα η οποία Του είχε δοθεί. Η αναφορά γίνεται στην έξοχη εκλογή του Θεού που διάλεξε έναν ορισμένο αριθμό ανθρώπων να γίνουν δικοί Του. Μας διάλεξε πριν απ' τη δημιουργία του κόσμου (Εφεσίους 1:4) και με την αμετάκλητη δωρεά και κλήση του Θεού (Ρωμαίους 11:29), είμαστε πάντοτε δικοί Του. Αυτή η ικεσία έγινε απ' το Χριστό στον Πατέρα, όχι μόνο γιατί ο χρόνος Τον πίεζε να υποβάλει το θέλημά Του, αλλά γιατί ήθελε να ανακουφίσει τους μαθητές Του. Μπορεί να τους περιφρονούσαν οι Ισραηλίτες, να τους μισούσαν οι άνθρωποι, να ήταν τα αντικείμενα της έχθρας του Σατανά, αλλά δεν έπαυαν να είναι και οι άνθρωποι της εύνοιας του Θεού!

Η ικεσία αυτή του Χριστού μας δίνει περισσότερη σοφία και θάρρος να πλησιάσουμε το Θεό με προσευχή, και όσο πιο πολύ διακρίνουμε το ενδιαφέρον του Πατέρα για μας, τόσο πιο πολύ αυξάνει η εμπιστοσύνη μας όταν Τον πλησιάζουμε.

Ο Πατέρας τους διαλέγει, ο Γιος τους εξαγοράζει και το Άγιο Πνεύμα τους αναζωογονεί. Ο Πατέρας δεν αγαπάει κανέναν, εκτός απ' αυτούς που έχουν δοθεί στο Χριστό, και ο Χριστός δεν αναλαμβάνει κανέναν την ευθύνη, παρά μόνον εκείνων που Του δίνει ο Πατέρας. Η εκλογή σας θα σας γίνει γνωστή από το ενδιαφέρον σας στο Χριστό, και το ενδιαφέρον σας στο Χριστό με την αναγέννηση του Πνεύματος. Ολόκληρο το ποιμνίο του Θεού είναι δοσμένο στα χέρια του Χριστού, ο Οποίος το αφήνει στη φροντίδα του Πνεύματος. «Διαλεγμένους σύμφωνα με την πρόγνωση του Θεού Πατέρα και χάρη στον εξαγνισμό σας από το Πνεύμα, έτσι που να υπακούσετε και να ραντιστείτε με το αίμα του Ιησού Χριστού» (Α' Πέτρου 1:2).

«Και το λόγο σου τον έχουν τηρήσει». Στο άκουσμα του λόγου, εγκατέλειψαν τα πάντα και Τον ακολούθησαν. Μάλιστα, συνέχισαν μέχρι τέλος, ενώ πολλοί πήγαν κοντά Του κι έφυγαν. Ο Κύριος είπε στους Δώδεκα: «Μήπως θέλετε να φύγετε και σεις;». Και ο Πέτρος πήρε αμέσως το λόγο και είπε: «Σε ποιον να πάμε, Κύριε; Εσύ είσαι ο μόνος που έχεις λόγια αιώνιας ζωής» (Ιωάννης 6: 66-68). Η αγάπη μας δεν είναι τέλεια, έχει πολλές ατέλειες. Η αγάπη όμως του Χριστού, μας καλύπτει σε τόσο μεγάλο βαθμό που δε φαίνεται ούτε η πιο μικρή μας ατέλεια. Και όταν ο Κύριος μιλάει για τα παιδιά Του, μιλάει μόνο με αγάπη, γιατί μόνο αγάπη ξέρει.

7 «Τώρα πια το ξέρουν πως όσα μου έδωσες προέρχονται από σένα». Η έννοια του εδαφίου είναι ότι οι πιστοί νιώθουν πως οτιδήποτε έχουν είναι από τον ουρανό και Θεϊκό. Ακόμα, πως

αν δεν κάνουμε την επαφή μας με τον Θεό διά του Ιησού Χριστού, θα παραμένουμε πάντοτε ταλαντευόμενοι.

8 «Γιατί τους μετέδωσα τις αλήθειες που εσύ μου έχεις δώσει. Κι αυτοί τις δέχτηκαν και αναγνώρισαν πως πραγματικά βγήκα από σένα, και πίστεψαν ότι εσύ με απέστειλες». Μιλάει όπως πάντοτε, είτε ως Μεσίτης ή Υπηρέτης του Θεού που δίδαξε μόνον ό,τι πήρε απ' τον Πατέρα. Μας λέει πως ό,τι τους δίδαξε το δέχτηκαν, κάτι που έρχεται με γλυκό και όμορφο τρόπο να μας πει ότι η πίστη αυξάνει και στεριώνει με την ακοή του κηρύγματος, και το κήρυγμα είναι ο Λόγος του Θεού (Ρωμαίους 10:17). Το όλο έργο της οικοδομής μας πάνω στις Θείες αλήθειες γίνεται με την άμεση ενέργεια του Αγίου Πνεύματος.

«Ήξεραν με βεβαιότητα....» ότι ο Χριστός ήρθε απ' τον Πατέρα και ότι είχε σταλεί απ' αυτόν, που εννοεί το ίδιο με εκείνο που είχε πει νωρίτερα. Πως ό,τι είχε ο Χριστός είναι από τον Πατέρα. Μ' αυτό μας διδάσκει ότι η πίστη θα πρέπει να κοιτάζει απευθείας στο Χριστό, ακόμα σαν να μη γνωρίζει τίποτε το γήινο ή αξιοκαταφρόνητο γύρω απ' Αυτόν. Ταυτόχρονα, η Θεία δύναμή Του μας οδηγεί να ζούμε με πεποίθηση ότι είναι Θεός, και ό,τι έρχεται απ' το Θεό είναι τέλειο στην ιδιότητά Του.

«Και πίστεψαν». Θα πρέπει να προσέξουμε ότι στην πρόταση αυτή συναντάμε πρώτα το ρήμα «γνωρίζω» κι έπειτα το ρήμα «πιστεύω». Με αυτό, το Άγιο Πνεύμα μας οδηγεί να δούμε ότι τίποτα δεν μπορεί να γίνει κατανοητό γύρω απ' το Θεό, εκτός της πίστης που με βεβαιότητα μας το γνωρίζει και το πιστεύουμε.

9 «Γι' αυτούς παρακαλώ εγώ. Δεν παρακαλώ για τον κόσμο, αλλά γι' αυτούς που μου έδωσες, γιατί είναι δικοί σου». Για τα παιδιά που Μου έχεις δώσει προσεύχομαι. Για τα παιδιά που πρέπει να αποσπασθούν ολοκληρωτικά απ' αυτούς που ακολουθούν την κοσμική πορεία (Εφεσίους 2:2) και να πάρουν το στενό δρόμο που οδηγεί στη ζωή. Το δρόμο της συνεχούς μεταμόρφωσης που οδηγεί απ' το καλό στο καλύτερο (Ρωμαίους 12:2). Σαν συνήγορός τους, μεσιτεύει μόνο γι' αυτούς που πέθανε.

«Δεν παρακαλώ για τον κόσμο». Αυτό το εδάφιο μας συγχύζει κάπως, όταν μάλιστα θυμόμαστε ότι πολλές φορές προσεύχονταν για τους εχθρούς Του –Πατέρα συγχώρεσέ τους γιατί δεν ξέρουν τι κάνουν. Είναι ανάγκη να μπορούμε να διακρίνουμε ανάμεσα στις προσευχές του Χριστού ως τέλειου Ανθρώπου και τις προσευχές του Χριστού ως Μεσίτη. Πολλοί απ' τους Ψαλμούς μάς πληροφορούν ότι ο Κύριος Ιησούς προσευχόταν για τους εχθρούς Του, αλλά αυτό ήταν να δείξει σε μας ότι σαν τέλειος Άνθρωπος, εξαρτώμενος απ' το Θείο νόμο που απαιτούσε ότι καθένας έπρεπε να αγαπάει το γείτονά του όπως τον εαυτό του, μέσα του δεν περιέθαλπε καμία εκδίκηση. Προσευχόταν για τους απίστους, από ανθρώπινο αν θέλετε καθήκον, αλλά όχι επίσημα σαν Μεσίτης. Έτσι δίδαξε τους μαθητές Του (Ματθαίος 5:44). Αλλά εδώ, στο 17ο κεφάλαιο του Ιωάννη, ο Χριστός φαίνεται σαν «Μέγας Αρχιερέας», που προσεύχεται μόνο για «τους δικούς Του».

Αν σκεφτούμε ότι εκατομμύρια άνθρωποι έχουν περάσει απ' τον πλανήτη μας για τους οποίους ποτέ δεν προσευχήθηκε ο Κύριος και γενικά το προνόμιο που εμείς έχουμε, αυτό θα 'πρεπε να μας γεμίζει από συγκίνηση και ευγνωμοσύνη. Αυτό οφείλεται στην υπέρτατη χάρη του Μεγάλου Θεού μας, που μας ξεχώρισε και μας έκανε δικούς Του! Ίσως κάποιος μας πει καυχηματίες ή φίλαυτους, ε, τότε σας πληροφορώ ότι πρέπει να δεχόμαστε κάθε τέτοια προσφώνηση, αρκεί να ανανεωνόμαστε καθημερινά και να ακολουθούμε το παράδειγμα του Μεγάλου Αρχιερέα πάνω στο καθήκον που έχουμε για τους συνανθρώπους μας. Τα λόγια του

αποστόλου Παύλου με συγκινούν, όταν τον ακούμε να μας λέει ότι η πιο μεγάλη του επιθυμία ήταν να οδηγηθούν όλοι οι Ιουδαίοι στη σωτηρία (Ρωμαίους 10:1 και Α΄ Τιμοθέου 2:1), που μας διδάσκει να κάνουμε δεήσεις, προσευχές, παρακλήσεις κι ευχαριστίες στο Χριστό για όλους τους ανθρώπους.

«Γιατί είναι δικοί σου». Ο Χριστός αρχίζει να μας δίνει τις αιτίες για τις οποίες τώρα μεσίτευε –στην προσευχή του– για όλους εκείνους που ο Θεός Του είχε δώσει. Η πρώτη αιτία είναι: «Γιατί ήταν δικοί σου» – εννοεί του Πατέρα. Παρόλο που είχαν δοθεί στο Μεσίτη σαν αμοιβή κι ευθύνη, ανήκαν ακόμα στον Πατέρα, ο οποίος δεν είχε παραιτηθεί των δικαιωμάτων Του, όπως γίνεται όταν ένας πατέρας παντρεύει την κόρη του, όπου δεν παύει να ισχύει η σχέση συγγένειας του πατέρα. Ο κόσμος ανήκει ακόμα στον Πατέρα από τη δημιουργία! Τι όμορφη εκκλησία ήταν αυτή! Εκείνοι για τους οποίους ο Χριστός προσευχόταν, ανήκαν στον Πατέρα, έτσι, για τη δική Του δόξα και για τη μεγάλη στοργή με την οποία τους περιέβαλε, Του ανήκαν και θα τους κρατούσε.

10 «Κι όσα έχω εγώ είναι όλα δικά σου, και τα δικά σου είναι δικά μου, κι έχω δοξαστεί ανάμεσά τους». Αυτό το «κι όσα έχω εγώ είναι όλα δικά σου», μας δίνει το δεύτερο κίνητρο της αίτησής Του. Τα ενδιαφέροντα του Πατέρα και του Γιου δεν μπορούσαν να χωριστούν, γιατί ό,τι ανήκε στον έναν, ανήκε και στον άλλο. Αναμφίβολη απόδειξη της απόλυτης Θεότητάς Του είναι γιατί ο Σωτήρας είναι ένα με τον Πατέρα και τα δικαιώματά Του, όπως και τα ενδιαφέροντά Του, είναι κοινά. Το Άγιο Πνεύμα δεν αναφέρεται εδώ, αλλά δεν είναι και αποκλεισμένο. Κι αυτό, όπως είπε ένας Χριστιανός, είναι τα παιδιά του Πατέρα, μέλη του Χριστού και ναοί του Πνεύματος.

«Κι έχω δοξαστεί ανάμεσά τους». Αυτή ήταν η τρίτη έκκληση, αφού ο Γιος ήταν το πιο υπέροχο Αντικείμενο της στοργής του Πατέρα. Και αυτή ήταν μία ακόμα αιτία γι' Αυτόν να διατηρεί εκείνους μέσω των οποίων δοξάστηκε ο Σωτήρας. Τι όμορφος χώρος να βρίσκεται κανείς! Να είμαστε αντικείμενα μιας κοινής στοργής Πατέρα και Γιου! Ο κόσμος δεν Τον γνώριζε, η Ισραηλία δεν Τον δέχτηκε, αλλά οι μαθητές Τον δόξασαν με πίστη, αγάπη και υποταγή. Έτσι η μεσολάβησή Του γι' αυτούς ήταν ειδική. Κι όσο πιο πολύ δοξάζουμε το Χριστό, τόσο πιο μεγάλη θα είναι η εμπιστοσύνη μας ότι μεσιτεύει για μας.

11 «Κι εγώ δε μένω πια στον κόσμο, αυτοί όμως μένουν στον κόσμο, ενώ εγώ έρχομαι κοντά σου. Πατέρα άγιε, φύλαξέ τους στ' όνομά σου, το οποίο μου χάρισες, για να είναι κι αυτοί ένα, όπως είμαστε εμείς». Η έκκληση αυτή είναι αρκετά συγκινητική. Ο Σωτήρας υπενθυμίζει στον Πατέρα ότι οι μαθητές στην απουσία Του δε στερούνταν μόνο τη φροντίδα Του, αλλά θα ήταν και εκτεθειμένοι στον κόσμο. Μέχρι τώρα ήταν ο Οδηγός τους, ο Κηδεμόνας τους και ο Άγρυπνος και καλός Φίλος τους, που κάλυπτε τις ανάγκες τους και τους προστάτευε απ' τις αντίξοες καταστάσεις και το κακό! Τώρα όμως τους άφηνε και πήγαινε στον Πατέρα, στα χέρια του Οποίου τους εμπιστευόταν.

«Αυτοί όμως μένουν στον κόσμο». Ο Κύριος θα μπορούσε να πάρει κάθε άγιο στον ουρανό τη στιγμή που έγινε η μεταστροφή του, τη στιγμή που πίστεψε και σώθηκε –όπως ο ληστής στο σταυρό –, αλλά για κάποια δική Του αιτία δεν το κάνει και μας αφήνει εδώ, άλλους για λιγότερο χρόνο και άλλους για περισσότερο. «Δε ζητώ να τους πάρεις απ' τον κόσμο, αλλά να τους διαφυλάξεις απ' τον πονηρό» (17:5). Η δύναμη του Θεού φαίνεται στην αδυναμία μας (Β΄ Κορινθίους 12:9). Μας αφήνει εδώ για να δοκιμαστούμε, «δε μας θέλει να ατονήσουμε, αλλά να γίνουμε μιμητές εκείνων που με πίστη και μακροθυμία κληρονομούν όλα όσα

υποσχέθηκε ο Θεός» (Εβραίους 6:12). Μας αφήνει ακόμα γιατί θέλει τον καθέναν από μας να λαχταράει τον ουρανό και να μη βλέπει παρά μόνο τη δόξα που τον περιμένει. Οι κακοτοπιές και οι κακουχίες που περνάμε μας κάνουν να ζητάμε ανάπαυση, και καθώς οι πληγές απ' την κόπωση της πορείας μεγαλώνουν, τόσο μεγαλώνει και η επιθυμία μας να φτάσουμε στο Αιώνιο σπίτι που μας περιμένει.

«Πατέρα άγιε, φύλαξέ τους σ' όνομά σου, το οποίο μου χάρισες». Ο Χριστός τώρα τους άφηνε. Εμπιστευόταν τους μαθητές Του στα χέρια του Πατέρα. Αυτή είναι η απεριγράπτη ανακούφιση που όλοι οι πιστοί αισθάνονται. Ότι, δηλαδή, ο Χριστός τους έχει εμπιστευτεί στη φροντίδα του Θεού. Έτσι δεν είναι δυνατόν, παρά να είναι ασφαλείς κοντά στον παντοδύναμο Θεό. Άλλωστε, όλους αυτούς τους εμπιστεύτηκε ο Χριστός μέσα από τη μεγάλη αγάπη που έχει για όλους αυτούς. Εδώ τους τοποθετεί στη Θεία προστασία, και ασφαλώς κάτω απ' τη Θεία διδασκαλία. Χρειαζόμαστε τη δύναμη του Θεού όχι μόνο να μας τοποθετήσει σε μια κατάσταση χάρης, αλλά να μας διατηρήσει μέσα σ' αυτή. Μιλάει στο Θεό: «Πατέρα άγιε». Εάν είναι ένας Θεός Άγιος που μισεί την αμαρτία, θα κάνει άγιους εκείνους που είναι δικοί Του και θα τους διαφυλάξει απ' την αμαρτία την οποία και οι ίδιοι επίσης μισούν και φοβούνται ως το μεγαλύτερο κακό. Εάν είναι Πατέρας, θα φροντίσει τα δικά Του παιδιά χωρίς καμιά αμφιβολία, όπως κάθε καλός γονιός. Μιλάει γι' αυτούς τους οποίους ο Πατέρας του είχε δώσει. Αυτά που δεχόμαστε σαν δώρα απ' τον Πατέρα, μπορούμε με άνεση να τα αφήσουμε στη φροντίδα Του.

«Φύλαξέ τους σ' όνομά σου». Φύλαξέ τους χάρη του ονόματός Σου. Εκείνοι με άνεση μπορούν να κάνουν έκκληση ότι δεν ενδιαφέρονται για τον εαυτό τους αλλά μόνο ό,τι αφορά τη δόξα του Θεού.

«Κράτησέ τους χάρη του ονόματός Σου». Κράτησέ τους στη γνώση και το φόβο του ονόματός Σου. Κράτησέ τους στην ομολογία και υπηρεσία του ονόματός Σου, ό,τι κι αν τους κοστίζει. Άφησε το όνομά Σου να είναι ο αιώνιος βράχος που στηρίζονται.

«Για να είναι κι αυτοί ένα, όπως είμαστε εμείς». Ο Χριστός εδώ αναφέρεται στην ενότητα της προσωπικής γνώσης και κοινωνίας με τον Πατέρα και το Γιο, και κατά συνέπεια την ενότητα του Πνεύματος, στοργής και σκοπού. Είναι η ενότητα της οποίας η έκβαση δεν οφείλεται σε κάποια ανθρώπινη συμφωνία ή προσπάθεια, αλλά σε θεϊκή δύναμη, μέσω της οποίας θα οδηγήσει τον καθένα μας να συμμετέχει στη Θεία φύση. Στις Πράξεις 4:32 διαβάζουμε ότι «οι άνθρωποι που θα είχαν πιστέψει, είχαν μια καρδιά και μια ψυχή».

Παρ' όλες τις ανθρώπινες διαφορές και αδυναμίες μας, δεν παύουμε να πιστεύουμε ότι είμαστε εμπνευσμένοι απ' το Λόγο του Θεού, που είναι αλάθητος και αυθεντικός. Όλοι πιστεύουμε κι αναπαυόμαστε στο ένδοξο Πρόσωπο και την επαρκέστατη θυσία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Όλοι κοιτάμε τη δόξα του Θεού με απώτερο σκοπό μια μέρα να φτάσουμε κοντά Του.

«Ένα, όπως είμαστε εμείς». Αυτό δείχνει ότι η ένωση για την οποία προσευχήθηκε, είναι Θεία, πνευματική, ενδόμυχη, αόρατη και αδιαπέραστη.

12 «Όσο βρισκόμουν μαζί τους στον κόσμο, εγώ τους φύλαγα σ' όνομά σου. Αυτούς που μου έχεις δώσει τους φύλαξα, και κανένας απ' αυτούς δε χάθηκε εκτός από το γιο της απώλειας, έτσι ώστε να εκπληρωθεί η Γραφή». Ο Κύριος τους είχε διαφυλάξει στο όνομα του Πατέρα, εκτός από το γιο της απώλειας. Αυτό βέβαια δεν οφείλεται σε αποτυχία του Κυρίου, αλλά στο γεγονός ότι έπρεπε να εκπληρωθούν οι Γραφές. Άλλωστε ο Ιούδας δεν είχε δοθεί στο Χριστό

απ' τον Πατέρα. Παρότι είχε κληθεί να είναι απόστολος, δεν είχε αποχωριστεί απ' τον κόσμο. Δεν ήταν πραγματικός μαθητής του Κυρίου, αποτελούσε εξαίρεση, ήταν γιος της απώλειας.

«Τους φύλαξα». Τους είχε διαφυλάξει απ' τον κόσμο, τη σάρκα και το Σατανά. Μόνο ένα Θείο πρόσωπο θα μπορούσε να τους διαφυλάξει. Όλοι παρέμεναν σταθερά κοντά Του, μέσα σ' όλες τις δοκιμασίες που πέρασε (Λουκάς 22:28).

13 «Όμως τώρα πια έρχομαι σε σένα κι αυτά τα λέω όσο βρίσκομαι στον κόσμο, για να έχουν τη χαρά μου ολοκληρωμένη μέσα τους». Ο Σωτήρας δε θα 'χει μόνο τους δικούς Του ασφαλείς σ' όλη την αιωνιότητα, αλλά επιθυμεί να είναι χαρούμενοι εδώ και τώρα. Θα τους έφερνε στη χαρά Του. Αυτή ήταν και η αιτία που έκανε ανοιχτά την προσευχή Του όταν ήταν εδώ στη γη. Αυτό αποκαλύπτει τη στοργή του Μεγάλου Αρχιερέα. Θα μπορούσε να κάνει την προσευχή Του σιωπηλά, οπότε δε θα ξέραμε τίποτα απ' όλες αυτές τις λεπτομέρειες που μας δίνουν τόση άνεση και σιγουριά. Ο Κύριος όμως ποτέ δε θα επέτρεπε κάτι τέτοιο. Μίλησε ευκρινέστατα για να τον ακούσουν οι απόστολοι. Ήθελε να καταγραφούν όλα αυτά που έχουν τη δύναμη να στηρίξουν και εμάς σήμερα. Γι' αυτό πρέπει να διαβάζουμε ξανά και ξανά όλα όσα έχουν γραφτεί για την ειρήνη μας, την οικοδομή μας και την ευτυχία μας!

14 «Εγώ τους έχω μεταδώσει το λόγο σου, αλλά ο κόσμος τους μίσησε, γιατί δεν είναι από τους ανθρώπους που ανήκουν στον κόσμο, όπως εγώ δεν ανήκω στον κόσμο». Οι κάτοικοι του κόσμου τούτου κυβερνώνται απ' τον άρχοντα του κόσμου τούτου. Έχουν όλοι τους τις ίδιες επιδιώξεις και απολαμβάνουν τα πράγματα που δεν είναι απ' το Θεό. Οι άνθρωποι όμως που έχουν δεχθεί το Λόγο του Θεού και καθαρίζονται κάθε μέρα απ' αυτόν, καθώς τον μελετούν και τον απολαμβάνουν καθημερινά, έχουν αλλάξει πορεία στη ζωή τους. Η χάρη του Θεού τους έχει ελευθερώσει και απομακρύνει απ' τον πονηρό κόσμο. Ζουν μια καινούρια ζωή, με νέες επιδιώξεις και ενδιαφέροντα. Τους έχει δώσει άλλον Κύριο. Έτσι ο κόσμος τους μισεί και τους καταδικάζει. Κι αυτό που ο Κύριος κάνει εδώ είναι μια διαφορετική έκκληση. Είναι σαν να λέει: «Μισούνται και υποφέρουν εξαιτίας του λόγου Σου. Το αίτημά Μου είναι να τους προστατέψεις». Πρέπει να θυμόμαστε ότι μόλις πριν ακούσαμε το Χριστό να λέει ότι ο σκοπός της προσευχής αυτής ήταν πως η «χαρά Του» πρέπει να ολοκληρωθεί μέσα τους - η ειρήνη, η χαρά και η σιγουριά που ο ίδιος δίνει. Έτσι, όταν το μένος του κόσμου φαίνεται κάθε φορά να ανάβει εναντίον μας και ότι θα καταστραφούμε, πρέπει να κοιτάμε τη σφραγίδα που έχει βάλει πάνω στο Λόγο Του, που υπόσχεται ότι δε θα εγκαταλείψει ποτέ όλους εκείνους που εργάζονται να διαβιβάσουν το μήνυμα του Ευαγγελίου στις ψυχές των ανθρώπων.

«Δεν είναι από τους ανθρώπους που ανήκουν στον κόσμο». Εκείνοι που αναγεννιούνται από το Πνεύμα Του, τοποθετούνται χωριστά απ' τον κόσμο. Ο Θεός ποτέ δεν αφήνει τα προβατάκια Του να περιφέρονται απροστάτευτα μέσα στους λύκους. Η παρουσία του Ποιμένα είναι πάντοτε μαζί τους.

«Όπως εγώ δεν ανήκω στον κόσμο». Ο πρώτος άνθρωπος ήταν απ' αυτόν τον κόσμο, γήινος. Ο δεύτερος άνθρωπος απ' τον ουρανό (Α' Κορ. 15:47). Ήταν άγιος, άκακος, αμόλυντος, που ξεχώριζε απ' τους αμαρτωλούς (Εβρ. 7:26). Είχε μάλιστα πει στους Εβραίους ότι Αυτός δεν ήταν «εκ των κάτω, αλλά ερχόταν εκ των άνωθεν». Αλλά πώς συμβαίνει οι άνθρωποί Του να μην είναι απ' αυτό τον κόσμο; Γιατί, αν κάποιος ανήκουν στο Χριστό είναι νέα δημιουργήματα (Β' Κορ 5:17) κι επομένως ανήκουν στο Θεό που τους κάλεσε να μετέχουν στο νέο Του κόσμο (Εβρ. 3:1). Είναι πολίτες του ουρανού (Φιλ. 3:20) που ο Χριστός ξαναγέννησε σε μια καινούρια

ζωή, της οποίας η κληρονομιά είναι φυλαγμένη στους ουρανόους (Α΄ Πέτρου 1:3-5). Δεν είναι παρά ξένοι και παρεπίδημοι εδώ στη γη, που το ταξίδι τους έχει κατεύθυνση το σπίτι τους στον ουρανό!

15, 16 «Δε ζητώ να τους πάρεις από τον κόσμο, μα να τους διαφυλάξεις από τον πονηρό. Δεν ανήκουν στον κόσμο, όπως κι εγώ δεν ανήκω στον κόσμο». Όπως και Εγώ δεν ανήκω στον κόσμο, έτσι κι αυτοί. Σε παρακαλώ να τους διαφυλάξεις γιατί υποφέρουν για Σένα. Έτσι, δικαιούνται μιας ειδικής προστασίας την ώρα του πειρασμού. Βοήθησέ τους να είναι χαρωποί δότες σε όλους τους τομείς της ζωής τους.

17 «Αγιάσέ τους με την αλήθεια σου. Ο Λόγος ο δικός σου είναι η αλήθεια». Αγιασμός είναι μια λέξη παρεξηγημένη και παρερμηνευμένη. Αγιασμός, σύμφωνα με την Αγία Γραφή, θα πει καθαρισμός. Θα πει τοποθετώ κάτι χωριστά, αφού πρώτα το καθαρίσω. Και αυτό, μας λέει η Γραφή, γίνεται με λύτρα από εκείνους οι οποίοι είναι αιχμάλωτοι του Σατανά. Στη Β΄ Θεσ. 2:13, όπως και στην Α΄ Πέτρου 1:2, διαβάζουμε για τον «Αγιασμό του Πνεύματος». Οι παραπομπές που βλέπουμε, αναφέρονται στη νέα γέννηση, όταν ο Κύριος μας τοποθετεί χωριστά από εκείνους που είναι νεκροί μέσα στις παραβάσεις και τις αμαρτίες. Εδώ στο Κατά Ιωάννη 17:17 «ο αγιασμός» γίνεται με «την αλήθεια», η οποία δεν είναι τίποτε άλλο, από το γραπτό Λόγο του Θεού. Ο αγιασμός απ΄ τον Πατέρα, τον Ιησού Χριστό και το Πνεύμα το Άγιο έχουν να κάνουν τον καθέναν με εκείνο που είναι από τη θέση που έχει, χωρίς να επιτρέπουν να γίνεται αυτό σε αργό ρυθμό, αλλά σε ρυθμό που είναι πλήρης και τελικός.

Ο αγιασμός όμως με την αλήθεια, είναι πρακτικός και προοδευτικός. Εάν περπατώ σύμφωνα με το Λόγο του Θεού, τότε θα εξαγνιστώ και θα τοποθετηθώ χωριστά από το κακό. Και τα δύο αιτήματα του Χριστού για τους δικούς Του έχουν σχέση μεταξύ τους. Προσέξτε: «Να τους διαφυλάξεις απ΄ τον πονηρό» (17:15), «Αγιάσέ τους με την αλήθεια Σου» (17:17). Το πρώτο αίτημα διασφαλίζεται απ΄ το δεύτερο. Μπορούμε ακόμα να δούμε τη σχέση στα εδάφια 17:17 και 17:16. «Δεν είναι απ΄ αυτόν τον κόσμο όπως δεν είμαι και εγώ» - τώρα «Αγιάσέ τους με την αλήθεια σου», γιατί δεν είναι απ΄ τον κόσμο. Προκάλεσέ τους να περπατούν χωριστά απ΄ αυτόν.

«Ο Λόγος ο δικός σου είναι η αλήθεια». Δεν υπάρχουν λάθη στο Λόγο του Θεού, γιατί ο Συγγραφέας Του δεν ψεύδεται. Με αυτόν μπορούμε να συγκρίνουμε τα πάντα. Βάσει του Λόγου πρέπει να διαμορφωθούν οι σκέψεις μας και να ρυθμιστούν όλες οι ενέργειές μας.

18 «Όπως με απέστειλες εσύ στον κόσμο, το ίδιο κι εγώ απέστειλα αυτούς στον κόσμο». Πόσο φανερό είναι ότι ο Χριστός μας έχει δώσει τη θέση Του. Τη θέση της αποδοχής εκεί ψηλά, τη θέση της μαρτυρίας Του εδώ κάτω στη γη! Όλοι αυτοί οι μάρτυρες έχουν έναν ειδικό χαρακτήρα: Είναι όπως αυτοί που ανήκουν στον ουρανό και καλούνται να φέρουν το μήνυμά Του στον κόσμο. Ο Χριστός δεν ανήκε στον κόσμο, ήταν απ΄ τον ουρανό που ήρθε στη γη· έτσι εμείς που αναγνωριστήκαμε μαζί Του, που συμμετείχαμε στο ουράνιο κάλεσμα, είμαστε τώρα εξουσιοδοτημένοι να Τον αντιπροσωπεύσουμε εδώ κάτω. Τι όμορφη απόδειξη ότι δεν είμαστε «απ΄ τον κόσμο!».

19 «Και στη θέση τη δική τους αγιάζω εγώ τον εαυτό μου, για να είναι κι αυτοί αγιασμένοι με την αλήθεια σου». Μια άλλη μετάφραση λέει: «Και για χάρη τους, αφιερώνω και προσφέρω τον εαυτό Μου σ΄ Εσένα». Εδώ είναι φανερό ότι αναφέρεται στο Σταυρό. Ας προσέξουμε τι λέει: Εγώ, ο Μεγάλος αρχιερέας, τοποθετώ τον εαυτό Μου χωριστά για τους δικούς Μου – αφιερώνω τον εαυτό Μου ως ο Αμνός του Θεού να θυσιαστώ γι΄ αυτούς. Αυτό το έκανε για να

τους αγιάσει με την αλήθεια. Επιβεβαίωσε ότι ο δικός Του επίσημος αγιασμός ήταν η αξιόλογη αιτία του αγιασμού τους από πρακτικής πλευράς. Διακηρύττοντας ότι αγίασε τον Εαυτό Του, ο Κύριος Ιησούς κάνει γνωστό το πόσο ελεύθερα και εθελούσια μπήκε μέσα στην υπηρεσία της θυσίας Του. Δεν υπήρχε ούτε ανάγκη ούτε πίεση. Έδωσε τη ζωή Του (Ιωάννης 10:18). Αυτό το έκανε «για χάρη τους», ονομαστικά για όλους τους εκλεκτούς του Θεού. Επίσης, για όλους τους δικούς Του μέσω της προσευχής Του! «Επίσης, ο Χριστός αγάπησε την εκκλησία Του και πρόσφερε τον εαυτό Του γι' αυτήν να την αγιάσει και να την καθαρίσει» (Εφεσίους 5:26,26). Γι' αυτό και ο Ιησούς, για να εξαγνίσει το λαό Του με το ίδιο Του το αίμα, θανατώθηκε έξω απ' την πύλη (Εβρ 13:12).

«Για να είναι κι αυτοί αγιασμένοι με την αλήθεια σου». Εδώ βλέπουμε την πηγή του αγιασμού η οποία γίνεται πλήρης μέσα μας με τη διδασκαλία του Ευαγγελίου. Αγιάζει τον εαυτό Του στον Πατέρα, έτσι που η αγιότητά Του να 'ρθει και σε μας, γιατί καθώς η ευλογία των πρώτων καρπών συγκομιδής απλώνεται σ' ολόκληρο το θερισμό, έτσι και το Πνεύμα του Θεού μας καθαρίζει με την αγιότητα του Χριστού και μας ικανώνει να το συμμερισθούμε.

20 «Όμως δεν προσεύχομαι μονάχα γι' αυτούς, μα και για εκείνους που θα πιστεύουν σε μένα με το κήρυγμα το δικό τους». Μέχρι τώρα ο Κύριος αναφερόταν ειδικά στο σώμα των μαθητών που ήταν ζωντανοί ως αυτή τη στιγμή, αλλά τώρα μας κάνει γνωστό ότι ήταν εδώ και προσευχόταν για όλους τους Χριστιανούς. Εκείνο το «δεν προσεύχομαι γι' αυτούς μόνον», συμπεριλαμβάνει όλες τις ικεσίες και εκκλήσεις που αναφέρονται στο 17:6 και 19· «αλλά και γι' αυτούς επίσης που πιστεύουν σε μένα με το κήρυγμα το δικό τους», γνωστοποιεί ότι όχι μόνο για τους μαθητές των ημερών της επίγειας διακονίας Του που πίστευαν στο μήνυμά Του, αλλά και για εκείνους που θα πιστέψουν στο κήρυγμα το δικό σας (των μαθητών Του).

«Δεν προσεύχομαι μονάχα γι' αυτούς». Πόσο όμορφα αυτό το εδάφιο αποκαλύπτει την αγάπη του Χριστού για μας. Μας σκέφτηκε πριν ακόμα υπάρξουμε, πριν ακόμα γεννηθούμε! Όπως οι γονείς παρέχουν τα αναγκαία για τις ανάγκες των παιδιών τους και των παιδιών των παιδιών τους, που δεν έχουν ακόμα γεννηθεί, έτσι και ο Κύριος Ιησούς θυμάται μελλοντικούς πιστούς, όπως ακριβώς θυμάται κι αυτούς της πρώτης γενιάς. Ο Χριστός πρόβλεψε ότι το Ευαγγέλιο θα επικρατούσε και, παρά το μίσος του κόσμου, ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων θα υποτάσσονταν με πίστη στο κήρυγμά Του και κήρυγμά των, κι αυτό δείχνει ότι όλοι οι πιστοί είχαν και έχουν έναν ιδιαίτερο χώρο μέσα στην καρδιά Του. Δείχνει ότι κανένας δε γεννήθηκε αργά για τον οποίο ο Χριστός δεν προσευχήθηκε! Μάλιστα έχει προσευχηθεί και για σένα. Θα 'θελε να σωθείς και συ. Επειδή όμως είναι ταπεινός και δεν πιέζει κανέναν, περιμένει από σένα να κάνεις την πρώτη κίνηση. Περιμένει να ανοίξεις την πόρτα της καρδιάς σου και να Του επιτρέψεις να μπει μέσα και να δειπνήσει μαζί σου (Αποκ. 3:20).

21 «Έτσι ώστε όλοι να είναι ένα. Όπως εσύ, Πατέρα, είσαι με μένα κι εγώ με σένα, έτσι να είναι κι αυτοί ένα, χάρη σε μας, για να πιστέψει ο κόσμος ότι εσύ με απέστειλες». Πολύ σωστά αναφέρεται στην αιτία που φέρνει την αγάπη στον άνθρωπο και πως αυτή οφείλεται στην ενότητα. Η καταστροφή του ανθρώπινου γένους οφείλεται στην αποξένωσή μας από το Θεό. Κι αυτό είναι πολύ απλό, γιατί όσο πιο κοντά Του πάμε, τόσο πιο κοντά ερχόμαστε ο ένας στον άλλον. Ο απόστολος Παύλος προσδιορίζει την τελειότητα της εκκλησίας που μπορεί να γίνει από αποστόλους, προφήτες, ευαγγελιστές, ποιμένες και δασκάλους με σκοπό να τη βοηθήσουν στην οικοδομή της και στην ενότητα του Πνεύματος (Εφεσ. 4:11).

Ακόμα, όταν μας λέει ότι αυτός και ο Πατέρας είναι «ένα», θα πρέπει να φροντίσουμε να μη στερήσουμε απ' το Χριστό το λειτούργημα του Μεσίτη. Θα πρέπει μάλλον να Τον σκεφτόμαστε ως κεφαλή της εκκλησίας και να ενωθούμε μαζί Του σαν μέλη του σώματός Του. Τότε η ένωση θα διατηρηθεί άριστα: αυτό θα πει πως αν η ένωση του Γιου με τον Πατέρα δεν πρέπει να είναι άκαρπη και άχρηστη, η δύναμή της πρέπει να απλωθεί σ' ολόκληρο το σώμα των πιστών. Από αυτό συμπεραίνουμε ότι είμαστε «ένα» με το Χριστό – όχι γιατί μεταγγίζει την υπόστασή Του σε μας, αλλά γιατί με τη δύναμη του Πνεύματός Του επικοινωνεί τη ζωή Του σε μας, με όλες τις ευλογίες που έχει πάρει από τον Πατέρα.

«Για να πιστέψει ο κόσμος ότι εσύ με απέστειλες». Η άποψή μας, όπως και πολλών αναλυτών της Γραφής, είναι ότι η λέξη «κόσμος» δεν αναφέρεται στους κατ' επιλογήν δικούς Του που ήταν διασκορπισμένοι αυτόν τον καιρό, αλλά στους εξώλεις, όπως θα δούμε στη διάκριση που κάνει μεταξύ όλων των ανθρώπων στη συνέχεια του κεφαλαίου που μελετάμε.

Το ρήμα «να πιστέψει» εννοεί «να γνωρίσει» ο κόσμος. Και καθώς το Πνεύμα τίθεται σ' εφαρμογή, δίνει στον αμαρτωλό νέα ζωή.

Η μελλοντική δόξα

22 «Κι εγώ τη δόξα που μου έδωσες τη μετέδωσα σ' αυτούς, για να είναι ένα, όπως είμαστε εμείς ένα». Εδώ ο Χριστός μιλάει για τη δόξα που Του είχε δώσει ο Πατέρας. Αυτή δεν είναι η ουσιώδης δόξα Του που απέκτησε σαν ενσαρκωμένος Γιος, Ίσος προς τον Πατέρα, την οποία δόξα δεν άφησε ποτέ, ούτε είναι ορατή ή εξωτερική δόξα που άφησε κατά μέρος όταν πήρε τη θέση του Υπηρέτη (Φιλ 2:6,7), όταν Αυτός που ήταν πλούσιος, έγινε για χάρη μας φτωχός, την οποία δόξα είχε ζητήσει να Του αποκατασταθεί ξανά (17:5). Είναι μάλλον αυτή η δόξα την οποία ο Χριστός κατείχε ως ενσαρκωμένος, σαν αμοιβή για το τέλειο έργο Του εδώ στη γη. Πάνω σ' αυτό είναι που αναφέρεται ο Ησαΐας στο 53:12, «Γι' αυτό και θα Του δώσω θέση ανάμεσα στους μεγάλους και θα μοιράσει Αυτός τα λάφυρα στους ισχυρούς, επειδή ο Ίδιος έδωσε τη ζωή Του στο θάνατο. Μια κληρονομιά Του είχε δοθεί (Εβρ 1:2) και αυτή θα τη συμερισθεί με τους δικούς Του, γιατί με τη θαυμάσια χάρη είμαστε κληρονόμοι του Χριστού (Ρωμ 8:17).

23 «Εγώ μαζί τους κι εσύ μαζί μου, για να είναι ολοκληρωμένοι σε μια ενότητα, και για να ξέρει ο κόσμος ότι εσύ με απέστειλες και ότι τους αγάπησες όπως ακριβώς αγάπησες εμένα». Αυτό το «να ολοκληρωθούν (=τελειοποιηθούν) έως ότου γίνουν ένα», για να έχουν πλήρη αντίληψη κατά την επιστροφή του Χριστού. «Έως ότου έρθουμε όλοι στην ενότητα που δίνει η πίστη και η βαθιά γνώση του Γιου του Θεού, να γίνουμε τέλειοι άνθρωποι φτάνοντας στο βαθμό της πλήρους ωριμότητας του Χριστού (Εφεσ. 4:13). «Επειδή ο Θεός έχει προβλέψει το καλύτερο για μας (τους αγίους της Νέας Διαθήκης), έτσι που να μη φτάσουν εκείνοι (οι άγιοι της Παλιάς Διαθήκης) στην τελειότητα χωρίς εμάς» (Εβρ. 11:40). Τότε είναι που ο Χριστός θα παρουσιάσει στον εαυτό Του ένδοξη την εκκλησία, χωρίς να έχει κηλίδα ή ρυτίδα ή κάτι παρόμοιο, αλλά να είναι άγια και άψογη (Εφεσ. 5:27). Τότε θα υπάρχει τελειότητα σε μια πίστη, γνώση, αγάπη, αγιότητα, δόξα.

«Για να ξέρει ο κόσμος ότι εσύ με απέστειλες και ότι τους αγάπησες όπως ακριβώς αγάπησες εμένα». Όταν οι εκλεκτοί του Θεού έχουν συγκεντρωθεί σε μια ενότητα (Ιωάν. 11:52), όταν η δόξα την οποία ο Χριστός πήρε από τον Πατέρα έχει μεταδοθεί σε αυτούς, όταν θα έχουν

τελειοποιηθεί σε ένα, τότε ο κόσμος θα έχει πλήρη και καθαρή επίδειξη της δύναμης του Θεού, της χάρης και αγάπης απέναντι στους ανθρώπους, θα γνωρίσουν ότι ο Ένας που πέθανε να κάνει αυτή την ένδοξη ένωση δυνατή, ήταν ο απεσταλμένος απ' τον Πατέρα και είχαν αγαπηθεί από τον Πατέρα όπως είχε και ο Γιος, γιατί «Όταν ο Χριστός, που είναι η ζωή μας εμφανισθεί, τότε θα φανερωθείτε κι εσείς μαζί Του με δόξα» (Κολ. 3:4), τότε θα 'ρθει να δοξαστεί μεταξύ των αγίων Του την ημέρα εκείνη και να αποσπάσει το θαυμασμό ανάμεσα σε όλους εκείνους που έχουν πιστέψει σ' Αυτόν, γιατί έγινε πιστευτό το κήρυγμα που σας κηρύξαμε (Β' Θεσ. 1:10).

«Τους αγάπησες όπως ακριβώς αγάπησες εμένα». Διερωτώμαι: Μπορεί κάτι τέτοιο να αληθεύει; Μπορεί ποτέ ο Θεός να μας αγαπάει τόσο, όσο αγαπάει τον Ιησού Χριστό; Αυτή είναι πραγματικά μια θαυμάσια αλήθεια! Καταλαβαίνω ότι αφού αγαπάει το Γιο Του, θα δείξει και σε μένα στοργή, αφού πιστεύω στο Γιο Του. Αλλά τώρα, καθώς διαβάζουμε προσεκτικά, βλέπω ότι δεν υπάρχει διαφορά στο μέγεθος της αγάπης που ο Πατέρας έχει για το Γιο Του, τον Ιησού Χριστό, και την αγάπη που έχει για τα παιδιά Του, που πιστεύουν στον Ιησού Χριστό.

Στην Α' Ιωάννη 4:17 διαβάζουμε: «Όπως είναι Εκείνος, έτσι είμαστε κι εμείς στον κόσμο αυτό». Που εννοεί τώρα και όχι μελλοντικά. Αλλά εγώ δεν είμαι αγνός σε σκέψη και λόγο και έργο, όπως είναι Αυτός. Δεν είμαι λεπτός στα αισθήματά μου προς τους άλλους όπως Αυτός. Δεν αγαπώ το χαμένο κόσμο όπως Αυτός. Κάτι κάπου πάει στραβά. Τότε η προσοχή μου στράφηκε στο γεγονός ότι ο Ιωάννης μιλούσε για την Ημέρα της Κρίσης. Κάποτε το θέμα αυτό της κρίσης με φόβιζε. Πόσο φοβερό θα ήταν έπειτα από τόσα χρόνια υπηρεσίας να βρεθώ στο εδώλιο του κατηγορουμένου και να ανακαλύψω ότι απέτυχα και ότι υπάρχει πιθανότητα να χαθώ ύστερα απ' όλα αυτά! Αλλά όταν διάβασα στην Α' Ιωάννη 4:17 πως η αγάπη του Θεού έχει φέρει τέλεια αποτελέσματα στη ζωή μας, ότι πρέπει να έχουμε θάρρος την Ημέρα της Κρίσης, γιατί όπως είναι Εκείνος, έτσι είμαστε κι εμείς σ' αυτό τον κόσμο, τα μάτια μου άρχισαν να ανοίγουν διάπλατα. Άρχισα να βλέπω ότι η σχέση μου πάνω στο θέμα της Κρίσης, ήταν ίδια με τη δική Του. Θα 'ρθει ποτέ ο Χριστός σε κρίση για την αμαρτία; Έχει ήδη δικαστεί στη θέση μου. Θα χρειαστεί να δώσει λογαριασμό για τις αμαρτίες που έφερε μαζί Του πάνω στο σταυρό; Όχι. Τότε τι θα γίνει με μένα; «Όπως είναι Αυτός, έτσι είμαστε κι εμείς σ' αυτό τον κόσμο».

Η τέλεια αγάπη διώχνει το φόβο. Κοιτούσα μέσα μου για τέλεια αγάπη, αλλά δεν έβρισκα. Ο Κύριος με οδήγησε να βρω τέλεια αγάπη κοντά στο Χριστό. Κι εκεί τη βρήκα. Βρήκα την αγάπη που Τον οδήγησε στο σταυρό. Εκεί και μόνο εκεί υπάρχει τέλεια αγάπη. Αγάπη που διώχνει όλο το φόβο. Για χάρη μου υπέφερε. Αυτός πήρε τη θέση μου. Αυτός σήκωσε τις αμαρτίες μου. «Δεν υπάρχει καταδίκη για εκείνους που ανήκουν στο Χριστό» (Ρωμ 8:1). Ο Χριστός είπε: «Αλήθεια σας λέω ότι όποιος ακούει το λόγο μου και πιστεύει σ' Εκείνον που μ' έστειλε, έχει ζωή αιώνια και δεν πρόκειται να κριθεί, αλλά έχει κιόλας μεταβεί από το θάνατο στη ζωή». Όλοι οι φόβοι μου έφυγαν. «Όπως είναι Αυτός, είμαστε κι εμείς σ' αυτό τον κόσμο».

24 «Πατέρα, αυτούς που μου έχεις δώσει, θέλω, όπου είμαι εγώ να είναι κι αυτοί μαζί μου, για να βλέπουν τη δόξα τη δική μου, την οποία εσύ μου έδωσες, γιατί με αγάπησες προτού δημιουργηθεί ο κόσμος». Ο Γιος επιθυμούσε να έχει τους δικούς Του μαζί Του στη δόξα. Κάθε φορά που ένας πιστός πεθαίνει, είναι κατά έναν τρόπο μια απάντηση σ' αυτή την προσευχή.

Εάν αυτό το συνειδητοποιούσαμε, τότε θα 'χουμε μια μεγάλη ανακούφιση την ώρα της λύπης. Με το να πεθάνει κάποιος, είναι να πάει κοντά στο Χριστό και να δει τη δόξα Του. Αυτή η δόξα δεν είναι μόνο η δόξα της θεότητας την οποία είχε με τον Πατέρα πριν δημιουργηθεί ο κόσμος, είναι επίσης η δόξα που απέκτησε σαν Σωτήρας κι εξαγοραστής. Αυτή η δόξα είναι μια απόδειξη ότι ο Θεός αγαπούσε το Χριστό πριν δημιουργηθεί ο κόσμος.

25 «Πατέρα δίκαιε, ο κόσμος δε σε γνώρισε, αλλά εγώ σε γνώρισα κι αυτοί κατάλαβαν ότι εσύ με απέστειλες». Ο κόσμος απέτυχε να δει το Θεό στην αποκάλυψη που μας έκανε ο Ιησούς. Αλλά λίγοι μαθητές το πέτυχαν και πίστεψαν ότι ο Θεός είχε στείλει τον Ιησού. Την παραμονή της σταύρωσής Του, υπήρχαν μόνο λίγες πιστές καρδούλες σ' ολόκληρο τον κόσμο – οι οποίες ήταν έτοιμες να Τον εγκαταλείψουν!

26 «Κι έκανα γνωστό σ' αυτούς το χαρακτήρα σου και θα συνεχίσω να τους το κάνω γνωστό, έτσι ώστε να υπάρχει μέσα τους η αγάπη με την οποία με αγάπησες, κι εγώ να είμαι ριζωμένος μέσα τους». Ο Κύριος Ιησούς είχε διακηρύξει το όνομα του Πατέρα στους μαθητές Του όταν ήταν μαζί τους. Τα λόγια Του και τα έργα Του ήταν τα λόγια και τα έργα του Πατέρα. Είδαν στο Χριστό μια τέλεια έκφραση του Πατέρα. Ο Ιησούς συνεχίζει να διακηρύττει το όνομα του Πατέρα μέσω της διακονίας του Αγίου Πνεύματος. Απ' την ημέρα της Πεντηκοστής, το Πνεύμα συνεχώς διδάσκει τους πιστούς γύρω απ' τον Πατέρα. Κυρίως μέσω του Λόγου του Θεού μπορούμε να γνωρίσουμε τι περίπου είναι ο Θεός. Όταν οι άνθρωποι δέχονται τον Πατέρα καθώς ο Κύριος Ιησούς μας Τον αποκαλύπτει, τότε γίνονται ειδικά αντικείμενα της Αγάπης Του. Αφού ο Κύριος Ιησούς μένει μέσα σ' όλους τους πιστούς, ο Πατέρας μπορεί να τους δει και να τους συμπεριφερθεί όπως κάνει και με τον ίδιο το Γιο Του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18

Ο Ιησούς προδίνεται και συλλαμβάνεται

1 «Αφού τα είπε αυτά ο Ιησούς, πέρασε μαζί με τους μαθητές του στην απέναντι πλευρά του χειμάρρου των Κέδρων, όπου υπήρχε ένας κήπος, στον οποίο και μπήκε αυτός και οι μαθητές του». Ο Χριστός δεν απέλυσε τους αποστόλους όταν έφυγαν απ' το «υπερώο» της Γεσθημανής. Τους ήθελε να δουν με τα μάτια τους ότι δε συνελήφθη σαν κάποιο αβοήθητο θύμα, αλλά με τη θέλησή Του παραδόθηκε στα χέρια των εχθρών. Με αυτό ήθελε να τους διδάξει ότι το καθήκον του χριστιανού είναι να μη φέρει αντίσταση στους εχθρούς, αλλά με πραότητα να σκύβει το κεφάλι στο θέλημα του Θεού. Θα τους δείξει επίσης τη δύναμή Του να προστατεύσει τους δικούς Του κάτω απ' τις πιο επικίνδυνες καταστάσεις.

2 «Τον τόπο αυτόν τον ήξερε ο Ιούδας, ο προδότης του, γιατί πολλές φορές πήγε εκεί ο Ιησούς μαζί με τους μαθητές του». Ο Κύριός μας και Σωτήρας μας ήξερε ότι ο Ιούδας θα οδηγούσε εκεί τους εχθρούς Του. Ήταν ένας χρόνος που ο Ιησούς σύχναζε εκεί με τους μαθητές Του. Αναμφίβολα, χώρος αφοσίωσης, προσευχής και χώρος στον οποίο ο Ιησούς είχε δώσει πολύτιμα πράγματα στους μαθητές Του.

3 «Έτσι, αφού πήρε ο Ιούδας τη στρατιωτική φρουρά και αρκετούς από τους υπηρέτες των αρχιερέων και των Φαρισαίων, τους φέρνει εκεί εφοδιασμένους με φανάρια, με λαμπάδες

και με όπλα». Ο Ιούδας έφτασε με ένα ρωμαϊκό απόσπασμα στρατού απ' τη φρουρά του Πιλάτου που είχε την έδρα του εκεί. Μαζί τους υπήρχε πλήθος από εξαγριωμένους αρχιερείς και Φαρισαίους που ήθελαν να βεβαιωθούν για τη σύλληψή Του. Δεν έφερε καμία αντίρρηση. Οι εχθροί Του γνώριζαν πολύ λίγα για την ετοιμότητά Του να οδηγηθεί εκούσια σαν «αμνός» στη σφαγή. Η όλη εικόνα δείχνει την καρδιά των φυσικών ανθρώπων που ζητούν το «φως», και το ψάχνουν με κεριά και λαμπάδες! Πόσο αστείο!

4 «Ο Ιησούς, λοιπόν, που ήξερε όλα όσα επρόκειτο να συμβούν, βγήκε και τους ρώτησε: “Ποιον ζητάτε;”». Ο Κύριος είχε πλήρη επίγνωση για ό,τι επρόκειτο να συμβεί. Εκείνα που είχαν προειπωθεί στην Παλαιά Διαθήκη και συμφωνηθεί μεταξύ Πατέρα και Γιου, βρίσκονταν μπροστά Του. Ενώ στο 13ο κεφάλαιο του Ιωάννη διαβάζουμε ότι «όλα τα πράγματα», Του είχαν δοθεί, εδώ στο 18:4 βλέπουμε ότι «όλα τα πράγματα» θα Του αφαιρούνταν. Στο κεφάλαιο 13 στοχάζεται τη δόξα κι εδώ, στο 18:4, την υποφορά. Περνάει απ' το ένα σημείο στο άλλο με απόλυτη νηφαλιότητα και αρμονία! Αφού συγκέντρωσε τους 11 μαθητές Του, τους τρεις, τους πήρε μαζί του (Ματθ. 26:46), και τους άλλους οκτώ τους άφησε πιο πίσω (Ματθ. 26:36) και με θάρρος βγήκε και προχωρεί να συναντήσει τον Ιούδα και τη συντροφιά του. «Ποιον ζητάτε;». Εδώ το Άγιο Πνεύμα δείχνει ότι «εξελθών» ο Ιησούς, εκούσια παραδίνει τον εαυτό Του με κατεύθυνση την υποφορά και το σκληρό Σταυρό.

5 «Του αποκρίθηκαν: “Τον Ιησού το Ναζωραίο”. Τους λέει ο Ιησούς: “Εγώ είμαι”. Μαζί τους στεκόταν κι ο Ιούδας ο προδότης». Φαίνεται ότι κανείς δεν αναγνώρισε τον Ιησού, παρόλο που κρατούσαν αναμμένα κεριά και λαμπάδες. Το Άγιο Πνεύμα θέλει να μας πει ότι χρειάζεται κάτι περισσότερο από φυσικά μέσα για να γνωρίσουμε το Θεάνθρωπο! Ο φυσικός άνθρωπος είναι πνευματικά τυφλός. Το φως έλαμψε μέσα στου κόσμου το σκοτάδι κι εκείνο δεν το δέχτηκε (1:5). Μόνο όταν το φως του Θεού λάμψει μέσα στις καρδιές μας, τότε μας δίδεται η γνώση να δούμε τη δόξα του Θεού στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού (Β' Κορ. 4:6).

6 «Μόλις λοιπόν τους είπε ο Ιησούς: “Εγώ είμαι”, οπισθοχώρησαν κι έπεσαν καταγής». Όταν άκουσαν τη φωνή Του, σάστισαν κι οπισθοχώρησαν προκειμένου να προχωρήσουν και να Τον προσκυνήσουν! Το μόνο που είπε ήταν: «Εγώ είμαι», κι αυτό ήταν αρκετό να τους τρομάξει και καταθρομβήσει. Ήταν η φωνή που είχε αποκαλύψει το όνομα του Θεού «στην καιομένη βάτο» (Έξ. 3:5,6). Αυτή ήταν μια αποκάλυψη της Θείας δύναμής Του. Μια αποκάλυψη ότι Αυτός ήταν ο αιώνιος Λόγος (1:1)! Δύο μόνο λέξεις απ' το στόμα Του, ήταν αρκετές να τους κυριεύσουν. Αυτό ο Κύριος το κάνει για να τους δείξει ότι ήταν κάτι πολύ παραπάνω απ' τον Ιησού της Ναζαρέτ. Ήταν ο ενσαρκωμένος Θεός. Ακόμα, να τους πει ότι εθελούσια τους επιτρέπει να Τον συλλάβουν. Τίποτε δεν Τον εμπόδιζε να φύγει εκτός απ' το θέλημα του Πατέρα.

Όλοι αυτοί που ένιωσαν τη δύναμή Του όταν οπισθοχώρησαν κι έπεσαν καταγής, θα βρεθούν αναπολόγητοι όταν βρεθούν μπροστά στο μεγάλο Κριτή, όπως κι ο Πιλάτος τον οποίο προειδοποίησε η γυναίκα του μέσα από όνειρο που της μίλησε ο Θεός.

7 «Τότε τους ξαναρώτησε: “Ποιον ζητάτε;”. Κι εκείνοι είπαν: “Τον Ιησού το Ναζωραίο”». Ήταν σαν να τους έλεγε: «Ακόμα δεν καταλάβατε ποιος είμαι;». Όλοι αυτοί είχαν μόλις τρομάξει και πέσει κάτω στο έδαφος. Φαίνεται ότι αυτή η ταραχή τους κράτησε ασυγκίνητους. Τίποτε δεν τους συγκινεί. Η σκληρή καρδιά τους δεν αλλάζει και η πορεία της ζωής τους παραμένει μακριά απ' το Θεό. Εκτός και ο Θεός εργασθεί απευθείας μέσα στις καρδιές τους με το Λόγο Του και το Πνεύμα Του.

8 «Ο Ιησούς αποκρίθηκε: “Σας είπα ότι Εγώ Είμαι. Αν, λοιπόν, ζητάτε εμένα, αφήστε τους αυτούς να φύγουν”». Η αξιοπρέπεια και η ηρεμία του Κυρίου είναι ολοφάνερα σ’ αυτό εδώ το σημείο, αν και είχε πλήρη γνώση πάνω σε ό,τι θα ακολουθούσε σε βάρος Του, με ύβρεις και ταπείνωση που θα συνόδευαν τις ψευδείς κατηγορίες που Τον περίμεναν. Επαναλαμβάνει εκείνο που τους είχε πει: «Εγώ είμαι», και αν είμαι εγώ που ζητάτε, αφήστε αυτούς που είναι μαζί μου να φύγουν. Ο Χριστός ήξερε ότι η υποφορά Του θα οδηγούσε στη σωτηρία. Προσέξτε: Ήξερε ότι αν υπέφεραν οι εκλεκτοί Του, αυτό δε θα βοηθούσε σε τίποτα το έργο της σωτηρίας. Επομένως, δεν ήθελε τους εκλεκτούς Του να υποβληθούν σε καμία τιμωρία. Κι ένας ακόμα λόγος είναι ότι θέλει να διαφυλάξει τα παιδιά Του απ’ το κακό. Είναι ο καλός Ποιμένας που πάντοτε ενδιαφέρεται για την προστασία του ποιμνίου Του. Ο Χριστός είχε άλλο έργο για τους μαθητές Του να κάνουν, και μέχρι τότε, οι εχθροί του έπρεπε να τους αφήσουν ήσυχους. Αυτή δεν ήταν ικεσία απ’ την πλευρά του Χριστού, αλλά διαταγή, γιατί θα μπορούσε να τους τινάξει ξανά καταγής με την πνοή του στόματός Του.

9 «Κι αυτό, για να βρει την εκπλήρωσή του ο λόγος που είχε πει: “Απ’ αυτούς που μου έδωσες, δεν άφησα να χαθεί κανένας”». Το εδάφιο αυτό δεν αναφέρεται σε κάποια προφητεία της Παλαιάς Διαθήκης που θα έπρεπε να εκπληρωθεί, αλλά σ’ αυτό που ο Χριστός είχε πει στο 17:12: «Όσο βρισκόμουν μαζί τους στον κόσμο, Εγώ τους φύλαξα στ’ όνομά Σου. Αυτούς που μου είχες δώσει τους φύλαξα και κανένας απ’ αυτούς δε χάθηκε». Κανένας απ’ τους εκλεκτούς του Χριστού δε χάθηκε και κανένας δε θα χαθεί. Ούτε οι ψυχές τους ούτε τα σώματά τους. Η κηδεμονία Του, ή μάλλον η ευθύνη Του, είναι και για τις ψυχές τους, και για τα σώματά τους, γιατί και τα δύο έχουν σωθεί απ’ το Χριστό με αιώνια σωτηρία.

10 «Τότε ο Σίμων Πέτρος τράβηξε ένα μαχαίρι που είχε, και χτύπησε τον υπηρέτη του αρχιερέα και του απέκοψε το δεξί του αυτί. Το όνομα του υπηρέτη ήταν Μάλχος». Η αυτοάμυνα πήρε τη θέση της στην καρδιά του Πέτρου. Αν είχε δώσει προσοχή στα λόγια του Κυρίου και τα είχε διαφυλάξει, δε θα είχε μια τέτοια αποτυχία. Ο Χριστός λέει: «Αγρυπνείτε και προσεύχεστε για να μην πέσετε σε πειρασμό». Αν είχε προσέξει τη χάρη που ο Χριστός είχε εκδηλώσει με το να χορηγήσει ασφάλεια στους δικούς Του, θα μπορούσε να καταλάβει πως τα ανθρώπινα όπλα δεν είχαν καμία θέση στην προκειμένη περίπτωση. Αυτή είναι μια τρομακτική προειδοποίηση για κάθε χριστιανό που πρέπει να περπατάει στο Πνεύμα και όχι με την επιθυμία της σάρκας. Η σάρκα είναι ακόμα μέσα στον πιστό και θέλει πάντοτε να κάνει το δικό της. Ο Πέτρος είναι ένα ζωντανό παράδειγμα. Πρώτα κόβει το αυτί του Μάλχου κι έπειτα αρνείται το Χριστό. Παρότι ο Πέτρος είχε αποτύχει να ενεργήσει σύμφωνα με τη χάρη, η χάρη του Θεού ήταν πάντοτε μαζί του.

Ο Λουκάς μας λέει στο Ευαγγέλιό του, στο 22:51, ότι ο Χριστός έβαλε ξανά το αυτί του Μάλχου στη θέση του.

11 «Είπε τότε ο Ιησούς στον Πέτρο: “Βάλε το μαχαίρι σου στη θήκη του. Το ποτήρι που μου έχει δώσει ο Πατέρας θ’ αρνηθώ να το πιω;”». Ο Χριστός αποδοκιμάζει την ενέργεια του Πέτρου. Και ο λόγος είναι ότι κανένας άνθρωπος δεν έχει το δικαίωμα να στρέφεται κατά των νόμων του κράτους. Ακόμα κι αν κερδίσει το σκοπό του και επικροτηθεί από ολόκληρο τον κόσμο, ποτέ δε θα έχει την έγκριση του Θεού.

Τη μόνη μάχαιρα που ο Θεός εγκρίνει για χρήση, είναι ο λόγος του Θεού (Εφεσίους 6:17). «Θέλεις να μην πιω το ποτήρι που ο Πατέρας όρισε για μένα;». Πριν, και μέσα στην αγωνία Του, προσευχήθηκε: «Άφησε το ποτήρι αυτό να περάσει από μένα, εκτός και το πιω, το

θέλημά Σου να γίνει». Η μάχη τελείωσε, η νίκη κερδήθηκε, και λέει: «Θα πάω να πάρω το ποτήρι, όχι από άνθρωπο, αλλά από το χέρι του Πατέρα Μου». Στο βιβλίο του Ησαΐα, κεφάλαιο 53, διαβάζουμε πόση αγάπη είχε ο Ιησούς για τον άνθρωπο, για τις θλίψεις και ότι γενικά υπέφερε για τη σωτηρία μας. Ένα από τα πιο όμορφα κεφάλαια της Αγίας Γραφής, που θα 'θελα να το διαβάσεις και να δεις την πνευματική του όψη. Φοβάμαι ότι μερικές φορές έχουμε μια ελαφριά αντίληψη πάνω στο έργο του σκληρού σταυρού. Δεν ήταν η φυσική υποφορά του Ιησού που έφερε την εξιλέωση απ' την αμαρτία. Υπέφερε σωματικά περισσότερο απ' τον καθένα. Καθώς κρεμόταν στο σταυρό, κάθε νεύρο, κάθε ιστός της ύπαρξής Του, ήταν όλα επηρεασμένα, αλλά τίποτε απ' αυτά δε συνετέλεσε στη διευθέτηση του θέματος της αμαρτίας. Ήταν, ή μάλλον συνέβη, όταν ο Κύριος έκανε προσφορά την ψυχή Του για την αμαρτία. Όταν ευαρεστήθηκε ο Θεός να Τον χτυπήσει. Με άλλα λόγια, δεν ήταν η υποφορά του Ιησού στο χέρι του ανθρώπου που έφερε την εξιλέωση της αμαρτίας, αλλά ότι υπέφερε στα χέρια του Θεού. Ήταν ο Θεός που έβαλε στα χείλη Του το ποτήρι της καταδίκης. Πήρε το ποτήρι απ' τα χέρια του Πατέρα Του και το 'πιε μέχρι τελευταίας σταγόνας.

Η ανάμνηση αυτή είναι που μας κάνει να συγκεντρωνόμαστε στο Δείπνο του Κυρίου. Σκεπτόμαστε το ποτήρι της καταδίκης που πήρε μέχρι τελευταίας σταγόνας. Εάν αυτό το ποτήρι τοποθετούνταν στα δικά μας χείλη, θα χρειαζόταν μια αιωνιότητα να το πιούμε. Εκείνος όμως το πήρε μέσα σε τρεις ώρες πάνω στο σκληρό σταυρό. «Ήταν το ποτήρι που ο Πατέρας Του είχε δώσει, και δε θα το 'πινε;».

Η προσαγωγή του Ιησού στον Άννα

12, 13 «Έτσι, η στρατιωτική φρουρά μαζί με το χιλιάρχο και τους υπηρέτες των Ιουδαίων συνέλαβαν τον Ιησού, τον έδεσαν, και τον έφεραν πρώτα στον Άννα, που ήταν πεθερός του Καϊάφα, ο οποίος ήταν αρχιερέας τη χρονιά εκείνη». Το εδάφιο αυτό φαίνεται κάπως παράξενο. Γεννιούνται μάλιστα δυο ερωτηματικά: «Πώς ο Χριστός που με τη δύναμη της φωνής Του έριξε τους στρατιώτες μπρούμυτα στο έδαφος, τους επιτρέπει τώρα να Τον συλλάβουν; Αν στη σκέψη Του ήταν να παραδοθεί τελικά, γιατί χρειάστηκε να κάνει αυτό το θαύμα;». Δύο οφέλη υπήρχαν απ' την εκδήλωση της δύναμης του Θεού. Πρώτα αφαιρεί το λίθο του προσκόμματος ότι ο Χριστός είχε επιτρέψει να ηττηθεί από αδυναμία και, δεύτερον, αποδεικνύει ότι υπέφερε θάνατο εντελώς με τη θέλησή Του. Έτσι επιβεβαίωσε τη δύναμή Του πάνω στους εχθρούς Του μέχρι εκεί που έπρεπε, αλλά όταν χρειάστηκε να υπακούσει τον Πατέρα Του, συγκράτησε τον εαυτό Του, «να γίνει το θύμα». Ας θυμούμαστε ότι το σώμα του Γιου του Θεού ήταν δεμένο, με σκοπό να ελευθερωθούν οι ψυχές μας απ' τα δεσμά της αμαρτίας και του Σατανά.

«Τον έδεσαν και τον έφεραν πρώτα στον Άννα, που ήταν πεθερός του Καϊάφα, ο οποίος ήταν αρχιερέας τη χρονιά εκείνη». Αφού Τον έδεσαν, Τον οδήγησαν στον Άννα θριαμβευτικά. Τώρα είχαν το θήραμα στα χέρια τους, και Τον απομακρύνουν με βία σαν να ήταν ο χειρότερος ληστής. Ήταν μεσάνυχτα και κάποιος πιθανόν να σκεπτόταν πως θα 'πρεπε να Τον κλείσουν σ' ένα κελί μέχρι τότε που θα άνοιγε το δικαστήριο. Δεν Τον παραδίδουν σε ειρηνοδίκη, αλλά στους δικαστές του όχλου. Ήθελαν να ικανοποιήσουν τις δικές τους επιθυμίες. Ο Άννας με στρατιωτική συνοδεία Τον στέλνει στον Καϊάφα, που ήταν κι ο αρχιερέας τη χρονιά εκείνη που θα σταυρωνόταν ο Μεσσίας. Όταν κάποιο κακό επρόκειτο να γίνει από αρχιερέα, η Θεία

Πρόνοια ρύθμιζε τα πράγματα έτσι, που κάποιος κακός άνθρωπος θα 'πρεπε να είναι στη δικαστική έδρα για να το κάνει. Έτσι ο Καϊάφας γίνεται ο αρχηγός της σπείρας που καταδίκασε το Χριστό σε θάνατο.

14 «Και ήταν ο Καϊάφας εκείνος που είχε δώσει τη συμβουλή στους Ιουδαίους, ότι συμφέρει να θανατωθεί ένας άνθρωπος για χάρη του λαού». Η κακεντρέχεια του Καϊάφα έγινε γνωστή με την έκφραση που μεταχειρίστηκε: «Ότι συμφέρει να θανατωθεί ένας άνθρωπος για χάρη του λαού». Η δικαστική απόφαση είχε παρθεί πριν ακόμα ακουστεί η υπόθεσή Του. Πόσο σκληρή κι απάνθρωπη ήταν μια τέτοια απόφαση για την αθώα εκείνη ψυχή. Απ' την άλλη πλευρά, πόσο πιο όμορφη θα μπορούσε να γίνει αυτή η προφητεία «ότι συμφέρει να θανατωθεί ένας άνθρωπος για χάρη του λαού» και ποια θα ήταν πιο κατάλληλη στιγμή από αυτή;

Βλέπεις, φίλη ψυχή, ο Θεός δε μεταχειρίζεται κτήνη να διαβιβάσει το μήνυμά Του στον άνθρωπο, όπως έγινε στην εποχή του Ηλία, αλλά και κακούργους.

Η άρνηση του Πέτρου

15 «Στο μεταξύ, τον Ιησού τον ακολουθούσε ο Σίμων Πέτρος μαζί με τον άλλο μαθητή, που ήταν γνωστός του αρχιερέα, ο οποίος και μπήκε μαζί με τον Ιησού στην αυλή του αρχιερέα». Ο Πέτρος φαίνεται να κινείται με την ενέργεια της σάρκας γιατί ο Χριστός είχε εκφράσει την επιθυμία του: «Αφήστε τους να φύγουν». Ανυπομονούσε να δει την έκβαση των πραγμάτων, αλλά όλα αυτά από μακριά κι όχι σαν μαθητής του Χριστού «εκ του πλησίον». Η αγάπη τον κάνει να νιώθει ντροπή και δεν τον αφήνει να φύγει. Ο φόβος, από την άλλη, τον κάνει να κάθεται μακριά. Έτσι ακολουθεί μια μεσαία πορεία. Είχε ξεχάσει την προτροπή του Κυρίου: «Αγρυπνείτε και προσεύχεστε για να μην πέσετε σε πειρασμό».

16 «Ο Πέτρος όμως στεκόταν έξω, κοντά στην πόρτα. Βγήκε, λοιπόν, ο άλλος μαθητής, που ήταν γνωστός του αρχιερέα, και μίλησε στη θυρωρό κι άφησε τον Πέτρο να μπει μέσα». Η κλειστή πόρτα δείχνει ότι όλα τα πράγματα δεν μπορεί να είναι ομαλά στη ζωή μας. Υπάρχουν και εμπόδια. Ο μόνος τρόπος να ξεπεραστούν και να ανοιχθεί ο δρόμος έτσι που η ζωή μας να έχει πρόσβαση, είναι η προσευχή. Μόνον ο Θεός μπορεί να ανοίξει το δρόμο μας και να κατευθύνει τη ζωή μας.

17 «Ρωτάει τότε η θυρωρός, που ήταν μια νεαρή δούλη, τον Πέτρο: “Μήπως είσαι κι εσύ ένας από τους μαθητές του ανθρώπου αυτού;”. Απαντάει εκείνος: “Δεν είμαι”». Δεν προδόθηκε μόνο από την ενδυμασία του, ούτε απ' την προφορά του, ο Πέτρος –όπως διαβάσαμε στα συνοπτικά Ευαγγέλια-, αλλά αυτό που τον πρόδωσε ήταν η άρνησή του για τον Κύριο. Όλες εκείνες οι ανθρώπινες υποσχέσεις του Πέτρου, πως θα 'δινε και την ίδια του τη ζωή για τον Κύριο, εξανεμίστηκαν με την πρώτη πρόκληση. «Είχε έρθει το ανθρώπινο», όπως λέμε σε απλή γλώσσα. Αυτό έγινε η αιτία να κατεβάσει τον Πέτρο στα γόνατα και να ζητήσει λίγο αργότερα συγχώρεση απ' το Χριστό. Ο Χριστός τον δέχτηκε πάλι με αγάπη κοντά Του, όπως κάνει με κάθε μετανοημένο παιδί Του.

18 «Οι δούλοι, λοιπόν, και οι υπηρέτες στέκονταν εκεί κι επειδή έκανε κρύο είχαν ανάψει φωτιά και ζεσταίνονταν. Ανάμεσά τους ήταν και ο Πέτρος, που στεκόταν κι αυτός εκεί και ζεσταινόταν». Δεν ήταν η πύρα της φωτιάς, γύρω από την οποία είχε καθίσει ο Πέτρος, αλλά

η ζεστασιά της κακής παρέας που τον οδήγησε να αρνηθεί τον Κύριό του. Ο κόσμος, η σάρκα και ο Σατανάς –οι τρεις εχθροί της ψυχής μας– δίνουν πάντοτε τη δική τους πυράδα.

Ανάκριση του Ιησού από τον Άννα

19 «Ο αρχιερέας, λοιπόν, ρώτησε τον Ιησού για τους μαθητές του και για τη διδαχή του». Το γεγονός ότι ο Άννας αναφέρεται στο ερώτημά του γύρω από τους μαθητές του Κυρίου, ήταν ένας ειρωνικός τρόπος. Ήταν σαν να έλεγε: «Τι έγινε με τους μαθητές σου; Εκείνοι Σε εγκατέλειψαν και τράπηκαν σε φυγή. Πόσοι στην πραγματικότητα παρέμειναν κοντά Σου;». Δε θέλει να τους δει, γιατί δεν επέτρεπαν σε κανέναν να καταθέσει ενόρκως υπέρ του Χριστού. «Και ακόμα, τι έγινε με τη διδαχή Σου;». Σαν να ήθελε να ξέρει αν αυτή ήταν μια νέα διδασκαλία. Με άλλα λόγια, να πάρει κάτι απ' τα χείλη Του, που θα το μεταχειριζόταν σε βάρος Του, ως αιρετικού. Αυτά τα δύο ήταν που αργότερα τα πρόβαλαν ως κατηγορίες –εξέγερση εναντίον των Ρωμαίων, βλαστήμια εναντίον των Εβραίων.

20 «Ο Ιησούς του αποκρίθηκε: “Εγώ μίλησα φανερά στον κόσμο. Τη διδαχή μου εγώ την έκανα πάντοτε μέσα στη συναγωγή και μέσα στο ναό, όπου συγκεντρώνονται οι Ιουδαίοι, και δε δίδαξα τίποτε στα κρυφά”». Ο Ιησούς απάντησε στον Άννα ότι η διακονία του είχε γίνει στ' ανοιχτά. Δεν είχε τίποτα να κρύψει. Είχε διδάξει, παρουσία Εβραίων, και στις συναγωγές και στους ναούς. Η συναγωγή ήταν και ο πιο κατάλληλος χώρος. Εκεί δεν υπήρχε μόνιμος δάσκαλος ή κατηχητής. Υπήρχε βέβαια ο αρχισυνάγωγος, αλλά όταν κάποιος είχε ένα μήνυμα απ' το Θεό, ερχόταν εκεί, στο χώρο της προσευχής, που γινόταν η διδασκαλία και η κατήχηση. Ο δε ναός ήταν για τη λατρεία και τις θυσίες. Έτσι, δεν είχε τίποτα να κρύψει.

21 «Τι ρωτάς, λοιπόν, εμένα; Ρώτα αυτούς που έχουν ακούσει τι τους είπα. Ορίστε, αυτοί ξέρουν τα όσα τους είπα εγώ». Αυτή ήταν μια πρόκληση. Θέλει τους Εβραίους να μιλήσουν, αφού είχαν την τύχη να Τον ακούσουν σε κλειστό και ανοιχτό χώρο. Ας καταθέσουν αυτοί που Τον άκουσαν, εναντίον Του. Εάν είχε κάνει ή πει κάτι άδικο, αφήστε τους να το παρουσιάσουν στη δίκη. Δεν είπε: «Ρωτήστε τους κουτσούς, τους κουφούς, τους τυφλούς, το Λάζαρο από τη Βηθανία, αλλά αυτούς που άκουσαν». Αυτούς που άκουσαν το «Λόγο». Τους προκαλεί να δουν την αλήθεια με πλήρη και ειλικρινή συνείδηση. Δεν ήταν ιδρυτής κάποιας αίρεσης που χρειαζόταν ανάκριση. Η ζωή Του και το δόγμα Του πιστοποιούσαν Ποιος ήταν. Όλα αυτά έπρεπε να διερευνηθούν και να αφήσουν τους αυτόπτες μάρτυρες να μιλήσουν.

22 «Μόλις τα είπε αυτά ο Ιησούς, ένας από τους υπηρέτες που στέκονταν εκεί, έδωσε ένα χαστούκι στον Ιησού λέγοντας: “Έτσι αποκρίνεσαι στον αρχιερέα;”». Το αισχρό εκείνο χαστούκι δείχνει την οργή που φωλιάζει μέσα στην καρδιά του φυσικού ανθρώπου που έρχεται σε αντίθεση με το θέλημα του Θεού. Ο Άννας δε φαίνεται να ελέγχεται. Ούτε έπρεπε να υπάρχει καμιά αιτία που θα έπρεπε να μας κάνει να υποθέτουμε κάτι τέτοιο. Άλλωστε, τι θα έπρεπε κάποιος να σκεφτεί, όταν βλέπει ένα δικαστή, να επιτρέπει να χτυπούν έναν κρατούμενο που είναι δεμένος; Ανίκανος να αντιμετωπίσει το κύρος της αλήθειας, επιτρέπει το πρώτο χαστούκι που αρχίζει τη συντριβή της.

23 «Ο Ιησούς του είπε: “Αν μίλησα άσχημα απόδειξέ το. Αν όμως μίλησα σωστά, γιατί με χτυπάς;”». Με τέλεια αξιοπρέπεια και αδιάσειστη λογική, φανέρωσε την άδικη θέση τους ο Σωτήρας. Δεν μπορούσαν να Τον κατηγορήσουν ότι είπε κάτι κακό, αλλά Τον χτυπούν γιατί είπε την αλήθεια.

24 «Από εκεί ο Άννας τον έστειλε δεμένο στον Καϊάφα τον αρχιερέα». Έφεραν τον Ιησού στον αρχιερέα, όπου μαζεύτηκαν όλοι οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι και οι νομοδιδάσκαλοι να παραλάβουν το θήραμα.

Δεύτερη άρνηση του Πέτρου

25 «Στο μεταξύ, καθώς ο Σίμων Πέτρος συνέχιζε να στέκεται εκεί και να ζεσταίνεται, τον ρώτησαν: “Μήπως είσαι κι εσύ ένας από τους μαθητές του;”. Εκείνος το αρνήθηκε και είπε: “Όχι, δεν είμαι”». Φαίνεται πως οι φλόγες της φωτιάς μεγάλωσαν και έδειξαν το πρόσωπο του Πέτρου που έγινε και αιτία να τον αναγνωρίσουν. Ζέσταινε το σώμα του. Ενδιαφερόταν περισσότερο για το σώμα του παρά για την ψυχή του. Η κουβέντα ήταν σκληρή. Το θέμα, ο Κύριός Του για τον οποίο ο Πέτρος δεν είχε το θάρρος να μιλήσει και να δώσει τη μαρτυρία του, δίνει μια αυστηρή προειδοποίηση για όλους όσους συναναστρέφονται με αμαρτωλούς, που λέει ότι «οι κακές συναναστροφές διαφθείρουν τον καλό χαρακτήρα». Θα πρέπει πάντα να θυμόμαστε τις προτροπές του Κυρίου και στην περίπτωση αυτή εδώ, εκείνη που μας διδάσκει να μη ζούμε με άπιστους κάτω από τον ίδιο ζυγό. Εξετάζοντας προσεκτικά την περίπτωση του Πέτρου, βλέπουμε ότι ο Πέτρος δεν αρνήθηκε πως ο Ιησούς ήταν ο Χριστός, ο Γιος του Θεού, ή ο Σωτήρας των αμαρτωλών, αλλά ότι ο ίδιος δεν ήταν ένας από τους μαθητές Του.

26 «Λέει ένας από τους δούλους του αρχιερέα, που ήταν συγγενής εκείνου που ο Πέτρος είχε αποκόψει το αυτί του: “Δε σε είδα εγώ μαζί Του στον κήπο;”». Σε ποιον τα λες αυτά; Υπενθυμίζει στον Πέτρο ότι λίγο πριν τον είχε δει. Τώρα η συνείδηση του Πέτρου έπρεπε να τον ελέγχει πάρα πολύ. Θα 'πρεπε πάνω απ' όλα να σκεφτεί πού στεκόταν. Είχε μάλιστα καυχηθεί στον Κύριο ότι: «Όλοι κι αν Σε απαρνηθούν, εγώ δε θα το κάνω ποτέ. Ακόμα κι αν χρειαστεί να πεθάνω μαζί Σου, θα το κάνω. Η πίστη μου δε θα κλονιστεί ποτέ» (Μάρκ., 14:29-31). Έτσι, ο Θεός τον αφήνει να σταθεί μόνος του. Να δείξει στον Πέτρο, όσο και σε μας, ότι κανείς δε στέκεται μόνος του χωρίς τη χάρη του Θεού. Ο άνθρωπος δεν είναι τίποτα, η δύναμή του όταν είναι μόνος του είναι ίση με τη δύναμη του χιονιού που το χτυπάει ο ήλιος!

27 «Μα ο Πέτρος το αρνήθηκε και πάλι, κι αμέσως τότε λάλησε ένας πετεινός». Δύο ώρες πριν, ο Πέτρος είχε πάρει μέρος στο δείπνο του Κυρίου και είχε ακούσει την πιο όμορφη προσευχή που έχουν ακούσει ποτέ ανθρώπινα αυτιά, και τώρα πέφτει! Βλέπουμε τον κίνδυνο «της αυτοπεποίθησης» και μια ακόμα προειδοποίηση για τις οποίες κινδυνεύουμε να πέσουμε, αν δεν προσευχόμαστε. Αν ο Πέτρος αγρυπνούσε και προσευχόταν, όπως ο Κύριος του είχε συστήσει, δε θα 'πεφτε σε πειρασμό.

Ας ευχαριστήσουμε όμως τον Κύριο για τον φιλεύσπλαχνο Αρχιερέα που είχε γνωρίσει καλά τις ανθρώπινες αδυναμίες και μπορεί να μας βοηθήσει. Ο Πέτρος ένωσε ντροπή για το πέσιμό του, και έπειτα από μετάνοια και πικρά δάκρυα, επανήλθε. Το χέρι εκείνο που τον έσωσε την ώρα που πνιγόταν καθώς περπατούσε πάνω στη θάλασσα, τον διαφύλαξε και πάλι. Αυτή τη φορά μάλιστα, το πρωτοπαλίκαιο της αποστολικής ομάδας πήρε μια ξέχωρη θέση κοντά στο Χριστό και στη συντροφιά Του. Τη θέση που παίρνει κάθε μετανοημένο παιδί και γίνεται χαρά στον ουρανό.

Προσαγωγή του Ιησού στον Πιλάτο

28 «Φέρνουν κατόπιν τον Ιησού από τον Καϊάφα στο Διοικητήριο. Ήταν ώρα πρωινή. Οι ίδιοι όμως δεν μπήκαν στο Διοικητήριο, για να μη μολυνθούν, ώστε να μπορέσουν να φάνε το Πάσχα». Η θρησκευτική δίκη είχε τελειώσει και η πολιτική δίκη βρισκόταν στην έναρξή της. Το όλο σκηνικό θα γίνει στην αίθουσα του κυβερνητικού μεγάρου. Οι Εβραίοι αρνούνται να μπουν στο κυβερνητικό παλάτι των Εθνικών. Αισθάνονταν ότι θα μόλυναν την ψυχή τους και δε θα μπορούσαν να φάνε το Πάσχα. Δε φαίνεται να ενοχλούνται απ' το γεγονός της σκευωρίας, που σχεδίαζαν το θάνατο του Γιου του Θεού. Θα ήταν τραγικό γι' αυτούς να εισέλθουν σ' έναν εθνικό χώρο, αλλά το να σκοτώσουν ήταν κάτι πολύ απλό.

29 «Έτσι, βγήκε ο Πιλάτος έξω σ' αυτούς και τους ρώτησε: “Ποια κατηγορία έχετε να παρουσιάσετε εναντίον του ανθρώπου αυτού;”». Ο Πιλάτος, Ρωμαίος κυβερνήτης, ενέδωσε στους θρησκευτικούς ενδοιασμούς των Εβραίων με το να βγει έξω και να τους συναντήσει. Να τους ζητάει μάλιστα να βγάλουν αυτοί τη δικαστική απόφαση του φυλακισμένου.

30 «Εκείνοι του απάντησαν: “Αν αυτός δεν ήταν κακοποιός, δε θα σου τον παραδίναμε”». Η απάντησή τους ήταν τολμηρή και αυθάδης. Είπαν ότι οι ίδιοι Τον είχαν δικάσει και βρει ένοχο, και αυτό που τώρα απέμενε για τον Πιλάτο, ήταν να προφέρει τη δικαστική απόφαση.

31 «Τους είπε τότε ο Πιλάτος: “Πάρτε τον εσείς και δικάστε τον σύμφωνα με το νόμο σας”». Τότε οι Ιουδαίοι του απάντησαν: “Σ' εμάς δεν επιτρέπεται να καταδικάζουμε σε θάνατο κανέναν”». Ο Πιλάτος προσπάθησε να αποφύγει αυτή την ευθύνη και τη ρίχνει ξανά στους Εβραίους. Εάν είχαν ήδη δικάσει τον Ιησού και Τον είχαν βρει ένοχο, τότε γιατί δεν Τον καταδίκασαν σύμφωνα με τον εβραϊκό νόμο; Η απάντηση των Εβραίων ήταν πολύ σημαντική. Είπαν, με λίγες λέξεις: «Δεν είμαστε ένα ελεύθερο έθνος. Είμαστε υποδουλωμένοι στις ρωμαϊκές δυνάμεις. Η πολιτική κυβέρνηση δε βρίσκεται στα χέρια μας και, επομένως, δε διεκδικούμε το δικαίωμα να δικάσουμε κάποιον σε θάνατο». Η απάντησή τους ήταν η μαρτυρία της σκλαβιάς τους και της υποταγής τους σε μια εθνική δύναμη. Επιπλέον, ήθελαν να στρέψουν την κατακραυγή των ανθρώπων για το θάνατο του Χριστού στον Πιλάτο.

32 «Και με τον τρόπο αυτό εύρισκε την εκπλήρωσή του αυτό που είπε ο Ιησούς, αποκαλύπτοντας με ποιο είδος θανάτου επρόκειτο να πεθάνει». Στο Ματθαίο 20:19 ο Ιησούς είχε προειπεί ότι θα παραδινόταν στα χέρια Εθνικών για να πεθάνει. Εδώ οι Εβραίοι κάνουν αυτό που είχε ειπωθεί για τον Ιησού. Σε πολλά σημεία ο Κύριος είχε πει ότι θα Τον σήκωναν ψηλά (Ιωάν. 3:14, 8:28, 12:32, 34). Αυτό αναφερόταν στη σταύρωσή Του. Οι Εβραίοι μεταχειρίζονταν «λιθοβολισμό» για κάποιον που είχε δικαστεί σε θάνατο, ενώ οι Ρωμαίοι μεταχειρίζονταν τη μέθοδο της σταύρωσης πάνω σε ξύλο. Έτσι, με την άρνησή τους οι Εβραίοι να εκτελέσουν την ποινή του θανάτου, χωρίς να το γνωρίζουν, εκπλήρωσαν και τις δύο προφητείες της Γραφής που αναφέρονται στο Μεσσία (διαβάστε τον Ψαλμό 22:16).

33 «Μπήκε λοιπόν ξανά στο Διοικητήριο ο Πιλάτος, κάλεσε τον Ιησού και τον ρώτησε: “Εσύ είσαι ο βασιλιάς των Ιουδαίων;”». Ο Πιλάτος φέρνει τον Ιησού στο Πραιτώριο για μια ειδική συνέντευξη και Τον ρωτάει κατευθείαν: «Είσαι ο βασιλιάς των Ιουδαίων;». Τι βρισκόταν στο μυαλό του Πιλάτου όταν υπέβαλε αυτή την ερώτηση; Η ερώτηση αυτή φαίνεται να έχει περιέργεια και περιφρόνηση. Η φτωχή ενδυμασία και η ταπεινή εμφάνιση του Κυρίου δεν παρέλειψαν να έχουν μια μεγαλύτερη έννοια και ένα δυνατότερο έλεγχο στη συνείδηση του Κυβερνήτη. Η απουσία σημείων που να έδειχναν μια βασιλεία στην οποία απέβλεπε ολόκληρη η ανθρωπότητα, τον είχαν φέρει σε σύγχυση. Η θριαμβευτική είσοδος του Ιησού

πριν από λίγες μέρες στα Ιεροσόλυμα, που αναμφίβολα είχε φτάσει στα αυτιά του, κάνουν τον Κυβερνήτη να αναρωτιέται: «Ποιος είναι, τέλος πάντων, ο Άνθρωπος αυτός, που πλήθη ανθρώπων Τον αποθεώνουν και οι αρχηγοί θέλουν να τον σκοτώσουν; Ένας Άνθρωπος που θεραπεύει τους ανθρώπους και ανασταίνει τους νεκρούς;».

34 «Ο Ιησούς του αποκρίθηκε: “Από μόνος σου το ρωτάς αυτό ή άλλοι σου μίλησαν για μένα;». Στην πραγματικότητα: «Άκουσες ποτέ σαν Κυβερνήτης, ότι προσπάθησα να αποτινάξω το ρωμαϊκό ζυγό; Σου ανέφεραν ποτέ ότι ανακήρυξα τον εαυτό Μου βασιλιά που υπονομεύω την αυτοκρατορία του Καίσαρα; Είναι αυτή κάποια κατηγορία την οποία γνωρίζεις από προσωπική εμπειρία, ή είναι κάτι που άκουσες από τους Εβραίους να λένε;».

35 «Ο Πιλάτος αποκρίθηκε: “Λες και είμαι Ιουδαίος εγώ; Ο λαός ο δικός σου και οι αρχιερείς σε παρέδωσαν σε μένα. Τι έκανες;”». Υπήρχε πραγματική περιφρόνηση στην ερώτηση του Πιλάτου. «Είμαι Ιουδαίος εγώ;». Αυτό σήμαινε ότι ο ίδιος ήταν πολύ σπουδαίος να ενοχλείται με ένα θέμα που ανήκε στους Εβραίους. Αλλά η απάντησή του ήταν ότι δε γνώριζε καμιά τέτοια κατηγορία εναντίον του Ιησού. Το μόνο που ήξερε ήταν αυτό που είχαν πει οι Ιουδαίοι.

36 «Ο Ιησούς αποκρίθηκε: “Η βασιλεία η δική μου δεν είναι από τον κόσμο τούτο. Αν η βασιλεία μου ήταν από τον κόσμο τούτο, οι στρατιώτες μου θ’ αγωνίζονταν να μην παραδοθώ στους Ιουδαίους. Επομένως η δική μου βασιλεία δεν είναι από εδώ”». Ο Κύριος τότε ομολόγησε ότι είναι Βασιλιάς. Αλλά όχι το είδος του βασιλιά που Τον κατηγορούσαν οι Ιουδαίοι, και ούτε το είδος που θα απειλούσε τη Ρώμη. Η βασιλεία του Χριστού δεν κινείται από ανθρώπινα όπλα. Διαφορετικά οι μαθητές Του θα μάχονταν τους Εβραίους κατά τη σύλληψή Του. Η βασιλεία του Χριστού δεν είναι από δω, απ’ αυτό τον κόσμο. Δεν παίρνει τη δύναμη ή την εξουσία Του απ’ αυτό τον κόσμο. Ο σκοπός Του και οι αντιδράσεις Του δεν είναι σαρκικά.

37 «Του είπε τότε ο Πιλάτος: “Άρα λοιπόν είσαι βασιλιάς. Έτσι δεν είναι;”. Ο Ιησούς απάντησε: “Μόνος σου το λες ότι εγώ είμαι βασιλιάς. Εγώ για ένα σκοπό γεννήθηκα και για ένα σκοπό ήρθα: Να γίνω μάρτυρας της αλήθειας. Όποιος προέρχεται από την αλήθεια ακούει τη φωνή μου”». Η βασιλεία Του αφορά την αλήθεια, όχι με σπαθιά και ασπίδες. Ήταν να φέρει τη μαρτυρία της αλήθειας για την οποία είχε έρθει στον κόσμο. Όταν λέει αλήθεια, εννοεί την αλήθεια του Θεού, το Χριστό τον Ίδιο, το Άγιο Πνεύμα, τον άνθρωπο, την αμαρτία, τη σωτηρία και όλα τα άλλα δόγματα του Χριστιανισμού. Καθένας που αγαπάει την αλήθεια, ακούει τη φωνή Του, και αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο η αυτοκρατορία αυξάνει.

38 «Τον ρωτάει ο Πιλάτος: “Τι είναι αλήθεια;”. Και μόλις το είπε αυτό, βγήκε πάλι έξω στους Ιουδαίους και τους λέει: “Καμιά ενοχή δε βρίσκω εγώ σ’ αυτόν”». Είναι δύσκολο να πούμε τι εννοούσε ο Πιλάτος όταν ρώτησε τον Κύριο: «Τι είναι αλήθεια;». Ήταν συγχυσμένος ή ενδιαφερόταν; Εκείνο που ξέρουμε είναι ότι η αλήθεια στεκόταν μπροστά του ενσαρκωμένη και εκείνος δεν το είχε καταλάβει. Ο Πιλάτος τώρα έσπευσε στους Ιουδαίους με την αποδοχή ότι δε βρίσκει κανένα απολύτως αδίκημα στον Ιησού.

39 «Κι επιπλέον, επειδή υπάρχει η συνήθεια σε σας να σας ελευθερώνω έναν κρατούμενο κάθε Πάσχα, θα θέλατε να σας ελευθερώσω το βασιλιά των Ιουδαίων;». Ο Πιλάτος ενήργησε σύμφωνα με τη συνήθεια σε μια προσπάθεια να ευχαριστήσει τους Ιουδαίους και ταυτόχρονα να απολύσει τον Ιησού.

40 «Μα εκείνοι κραύγασαν λέγοντας πάλι: “Όχι αυτόν, αλλά το Βαραββά!”. Και ήταν αυτός ο Βαραββάς, ένας ληστής!». Το σχέδιο απέτυχε. Οι Ιουδαίοι δεν ήθελαν τον Ιησού, ήθελαν το

Βαραββά. Ο Βαραββάς ήταν ληστής. Βλέπετε, η καρδιά του ανθρώπου προτιμάει το ληστή (προτιμάει να ληστεύεται) απ' το Δημιουργό (που μπορεί να νιώθει ανακούφιση και σιγουριά).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19

Η σταύρωση του Ιησού

1 «Τότε λοιπόν, πήρε ο Πιλάτος τον Ιησού και τον μαστίγωσε». Ήταν τρομερά άδικο για τον Πιλάτο να μαστιγώσει έναν Αθώο. Ίσως να πίστευε πως η τιμωρία αυτή θα 'κανε τους Ιουδαίους να Τον λυπηθούν και δε θα ζητούσαν το θάνατό Του. Παράλληλα, είχε πει ότι «Θα Τον μαστίγωνε και θα Τον άφηνε ελεύθερο» (Λουκά 23:16).

Το μαστίγιο ήταν ένα όργανο που οι Ρωμαίοι μεταχειρίζονταν για να τιμωρήσουν ληστές και εγκληματίες. Μέσα στο μαστίγιο έδεναν γυαλιά ή κόκαλα που άνοιγαν πιο βαθιά τις πληγές στα σώματα των κατηγορουμένων. Εκτός του βούρδουλα, υπήρχε και η ράβδος την οποία μεταχειρίζονταν. Τα μέσα τιμωρίας ήταν πολύ απάνθρωπα. Θα πρέπει να σας θυμίσω ότι ο κατηγορούμενος ήταν γυμνός και ξαπλωμένος επάνω σε ξυλοδεσιά την ώρα που μαστιγωνόταν. Μια τέτοια ήταν η τιμωρία του Αναμάρτητου πριν οδηγηθεί στο σταυρό. Ήταν τα δικά Του τραύματα που πλήρωσαν για τις δικές μας παραβάσεις και ανομίες. Η τιμωρία Του έφερε τη δική μας ειρήνη. Διαμέσου των πληγών Του θεραπευτήκαμε! (Ησαΐα 53:5).

2, 3 «Και οι στρατιώτες, αφού έπλεξαν ένα αγκάθινο στεφάνι και του το φόρεσαν στο κεφάλι, τον έντυσαν με ένα βαθυκόκκινο μανδύα κι έλεγαν: “Ζήτω ο βασιλιάς των Ιουδαίων!” και τον χαστούκισαν». Οι στρατιώτες άρχισαν να εμπαίζουν τον Ιησού. Έφτιαξαν ένα αγκάθινο στεφάνι και το φόρεσαν στο κεφάλι του βασιλιά! Αυτό απ' το βάρος του θα 'πρεπε να του δημιουργεί έναν αβάσταχτο πόνο. Τα αγκάθια είναι το σύμβολο της κατάρας που έφερε η αμαρτία στον κόσμο. Εδώ έχουμε μια εικόνα που ο Κύριος Ιησούς φέρει την κατάρτα των αμαρτιών μας για να φέρουμε εμείς το στεφάνι της δόξας. Του έκαναν κόκκινο μανδύα, που έδειχνε τη βασιλική Του καταγωγή. Ταυτόχρονα, μας υπενθυμίζει ότι οι αμαρτίες μας δόθηκαν στον Ιησού για να ντυθούμε εμείς με το μανδύα της δικαιοσύνης.

Πόσο φοβερό είναι όταν ακόμα σκεπτόμαστε ότι στο Γιο του Θεού δόθηκαν χαστούκια απ' τα χέρια των δημιουργημάτων Του! Επίσης, τα στόματα των δημιουργημάτων Του, προκειμένου να Τον ευγνωμονούν και να Τον δοξάζουν, είχαν τώρα συγκεντρωθεί και τον ενέπαιζαν!

4 «Κατόπιν ξαναβγήκε ο Πιλάτος έξω και τους λέει: “Κοιτάξτε, σας τον φέρνω έξω, για να δείτε πως δε βρίσκω σ' αυτόν καμιά ενοχή”». Ο Πιλάτος πήγε ξανά έξω, στη συμμαρία των Ιουδαίων, και ανήγγειλε ότι θα 'φερνε τον Ιησού έξω, στον Οποίο δεν έβρισκε καμιά κατηγορία, ότι ήταν αθώος. Παρότι Τον βρίσκει αθώο, δεν Τον αφήνει και ελεύθερο. Έτσι, τα ίδια του τα λόγια τον καταδικάζουν.

5 «Έτσι, βγήκε έξω ο Ιησούς φορώντας το αγκάθινο στεφάνι και το βαθυκόκκινο μανδύα, και τους λέει ο Πιλάτος: “Κοιτάξτε τον άνθρωπο!”». Ο Ιησούς ήρθε έξω με κόκκινο μανδύα και αγκάθινο στεφάνι στο κεφάλι. «Ιδού ο Άνθρωπος!». Πίστευε ότι η ντροπή και οι ματωμένες πληγές θα ήταν αιτίες που θα 'βρισκαν ανταπόκριση οίκτου στις καρδιές των ανθρώπων και

θα Τον απάλλασσαν. Ο Πιλάτος ποτέ του δεν είχε δει τόση ειρήνη και αξιοπρέπεια, όση είδε στον Ιησού. Η μοναδικότητά Του, τον είχε αφήσει άναυδο. Δυστυχώς, η συνέχεια έρχεται να μας πει το εντελώς αντίθετο.

6 «Μόλις τον είδαν οι αρχιερείς και οι υπηρέτες, κραύγασαν λέγοντας: “Σταύρωσέ τον! Σταύρωσέ τον!”. Τους λέει ο Πιλάτος: “Πάρτε τον, γιατί εγώ δε βρίσκω σ’ αυτόν καμιά ενοχή”». Οι αρχιερείς παρατήρησαν ότι ο Πιλάτος ταλαντευόταν. Έτσι κραύγαζαν άγρια, πως ο Ιησούς έπρεπε να σταυρωθεί. Μόνον οι θρησκευτικοί ηγέτες ζητούσαν το θάνατο του Σωτήρα. Πάντοτε υπήρξαν άνθρωποι της εκκλησίας που καταδίκασαν αληθινούς πιστούς. Ο Πιλάτος φάνηκε να είναι απογοητευμένος με αυτούς και με το αναίτιο μίσος τους σε βάρος του Ιησού. Στην πραγματικότητα, είπε: «Αν αυτός είναι ο τρόπος που αισθάνεστε, τότε, γιατί δεν Τον παίρνετε να Τον σταυρώσετε; Για μένα προσωπικά είναι Αθώος». Παρ’ όλα αυτά, ο Πιλάτος ήξερε ότι οι Εβραίοι δεν μπορούσαν να Τον σκοτώσουν, γιατί το δικαίωμα του θανάτου υπήρχε στα χέρια των Ρωμαίων κατακτητών.

7 «Οι Ιουδαίοι του αποκρίθηκαν: “Εμείς έχουμε νόμο και σύμφωνα με το νόμο το δικό μας, πρέπει να θανατωθεί, γιατί παρουσίασε τον εαυτό του ως Γιο του Θεού!”». Όταν αντιλήφθηκαν ότι είχαν αποτύχει να αποδείξουν ότι ο Ιησούς ήταν επικίνδυνος στη διοίκηση του Καίσαρα, έφεραν τη δική τους θρησκευτική κατηγορία σε βάρος Του. Άρχισαν να φωνάζουν: «Έχουμε και εμείς νόμο, τον οποίο πρέπει να σεβαστεί κάθε Ιουδαίος πολίτης». Σύμφωνα με το νόμο τους έπρεπε να πεθάνει. (Λευιτικό 24:16), γιατί αξιούσε ότι ήταν ίσος με το Θεό. Έλεγε ότι ήταν Γιος του Θεού. Στους Ιουδαίους αυτό ήταν βλαστήμια και θα ‘πρεπε να τιμωρηθεί με θάνατο. Μπορεί το κίνητρό τους να ήταν διαβολικό, αλλά απ’ την άλλη πλευρά φαινόταν ότι μια ανώτερη δύναμη κατηύθυνε τα πάντα!

8, 9 «Όταν ο Πιλάτος άκουσε το πράγμα αυτό, φοβήθηκε πιο πολύ. Έτσι, ξαναμπήκε στο Διοικητήριο και ρωτάει τον Ιησού: “Ποια είναι η καταγωγή σου;”. Ο Ιησούς όμως δεν του έδωσε απάντηση». Η πιθανότητα πως ο Ιησούς θα μπορούσε να είναι Γιος του Θεού, άρχισε να ανησυχεί τον Πιλάτο. Ήταν ήδη ανήσυχος γύρω από την όλη υπόθεση, αλλά αυτό τον έκανε να ανησυχεί περισσότερο.

Ο Πιλάτος πήρε τον Ιησού στο Πραιτώριο και Τον ρώτησε από πού ήρθε. Όλα αυτά παρουσιάζουν μια τραγική εικόνα. Ομολογεί με τα δικά του τα χείλη ότι ο Ιησούς δεν είχε κάνει τίποτε το άδικο. Παρ’ όλα αυτά, δεν είχε το θάρρος να Τον αφήσει να φύγει. Αυτό που τώρα μας απασχολεί είναι: Γιατί ο Ιησούς δεν έδωσε απάντηση στον Πιλάτο; Πιθανόν, γιατί ήξερε ότι ο Πιλάτος δεν ήθελε να ενεργήσει σύμφωνα με το φως που είχε. Ο Πιλάτος είχε αμαρτήσει την ημέρα της ευκαιρίας του. Δε θα του δινόταν περισσότερο φως, αφού δεν ανταποκρίθηκε στο φως που είχε.

10 «Του λέει τότε ο Πιλάτος: “Σε μένα δεν αποκρίνεσαι; Δεν το ξέρεις πως έχω την εξουσία να σε σταυρώσω και την εξουσία να σε αφήσω ελεύθερο;”». Ο Πιλάτος άσκησε πίεση στον Κύριο να απαντήσει με το να Τον εκφοβίσει. Του υπενθυμίζει ότι έχει τη δύναμη να Τον απολύσει ή να Τον σταυρώσει.

11 «Ο Ιησούς του απάντησε: “Δε θα είχες καμιά εξουσία πάνω μου, αν δε σου είχε δοθεί η εξουσία αυτή από το Θεό. Γι’ αυτό και η αμαρτία εκείνου που με παρέδωσε σε σένα είναι μεγαλύτερη”». Η αυτοκυριαρχία του Κυρίου Ιησού ήταν αξιοσημείωτη. Ήταν πιο ήρεμος από τον Πιλάτο. Οποιαδήποτε και αν ήταν η δύναμη που είχε ο Πιλάτος, του είχε δοθεί από το

Θεό. Όλες οι κυβερνήσεις ορίζονται από το Θεό. Και όλη η εξουσία, είτε πολιτική είτε πνευματική, είναι από το Θεό.

«Η αμαρτία εκείνου που με παρέδωσε σε σένα είναι μεγαλύτερη». Οι λέξεις αυτές δεν αναφέρονται στον Ιούδα, αλλά στον Καϊάφα, τον αντιπρόσωπο ολόκληρου του έθνους. Ο άνθρωπος αυτός, όπως και ολόκληρο το έθνος που αντιπροσώπευε, έπρεπε να γνωρίζει καλύτερα. Είχαν τις Γραφές που μιλούσαν για τον ερχομό του Μεσσία. Θα 'πρεπε να Τον έχουν αναγνωρίσει απ' τη στιγμή που ήρθε, αλλά Τον απέρριψαν και τώρα ζητούσαν να Τον εξοντώσουν. Η πρόταση αυτή δείχνει ότι υπάρχουν διαφορετικοί βαθμοί ενοχής. Ο Πιλάτος ήταν ένοχος, αλλά ο Καϊάφας και ο Ιούδας μαζί με κάθε φαύλο Ιουδαίο, ήταν περισσότερο ένοχοι.

12 «Από τη στιγμή που τα άκουσε αυτά ο Πιλάτος, αναζητούσε τρόπο να τον αφήσει ελεύθερο, μα οι Ιουδαίοι φώναζαν λέγοντας: “Αν τον αφήσεις αυτόν ελεύθερο, δεν είσαι φίλος του Καίσαρα, γιατί όποιος κάνει τον εαυτό του βασιλιά, στρέφεται εναντίον του Καίσαρα!”». Καθώς ο Πιλάτος αποφάσισε να απολύσει τον Ιησού, οι Ιουδαίοι μεταχειρίστηκαν τον τελευταίο τους άσσο. Επανέρχονται στο θέμα με το πιο σκληρό επιχείρημα: Αν αφήσεις Αυτόν τον Άνθρωπο να φύγει, δεν είσαι φίλος του Καίσαρα. («Καίσαρας» ήταν ο επίσημος τίτλος του Ρωμαίου Αυτοκράτορα.) Σαν να ενδιαφέρονταν για τον Καίσαρα! Στην ουσία τον μισούσαν. Επιθυμούσαν να τον καταστρέψουν και να απαλλαγούν απ' το ρωμαϊκό ζυγό. Εδώ προσποιούνται ότι υπερασπίζουν την αυτοκρατορία του Καίσαρα απ' τον κίνδυνο του Ιησού, που αξιώνει ότι είναι βασιλιάς. Σκοπός τους να οδηγήσουν τον Πιλάτο να ενδώσει στο αίτημά τους.

13 «Ο Πιλάτος, λοιπόν, όταν άκουσε την απειλή αυτή, έφερε τον Ιησού έξω και κάθισε ο ίδιος στην έδρα, στον τόπο που ονομάζεται Λιθόστρωτο, και στα εβραϊκά Γαββαθά». Ο Πιλάτος δεν μπορούσε να επιτρέψει στους Ιουδαίους να τον κατηγορήσουν για ανυπακοή στον Καίσαρα και, από αδυναμία, υποκύπτει στις απαιτήσεις της σπείρας εκείνης του σκληρού ιουδαϊκού πυρήνα. Έφερε τον Ιησού έξω, σε έναν δημόσιο χώρο, που λεγόταν «Λιθόστρωτο», εκεί όπου διαχειρίζονταν τα διάφορα θέματα.

14 «Η ώρα ήταν περίπου δώδεκα το μεσημέρι, παραμονή του Πάσχα. Λέει τότε ο Πιλάτος στους Ιουδαίους: “Δείτε το βασιλιά σας!”». Στην πραγματικότητα, η γιορτή του Πάσχα άρχισε από το βράδυ της προηγούμενης βραδιάς. Η προπαρασκευή της ημέρας του Πάσχα εννοεί την προετοιμασία για τη γιορτή που ακολουθεί. «Περίπου την έκτη ώρα», ήταν πιθανόν η έκτη πρωινή, αλλά υπάρχουν άλυτα προβλήματα που αφορούν τις μεθόδους που εκτιμούν το χρόνο των Ευαγγελίων. «Ιδού ο Βασιλιάς σας». Χωρίς αμφιβολία, ο Πιλάτος είπε αυτό για να ανησυχήσει και να προκαλέσει τους Εβραίους. Αναμφίβολα, τους κατηγορήσε να τους παγιδεύσει με το να καταδικάζει τον Ιησού.

15 «Κι εκείνοι κραύγασαν: “Πάρ' τον πια! Πάρ' τον πια! Σταύρωσέ τον!”. Τους λέει ο Πιλάτος: “Το βασιλιά σας να σταυρώσω;”. Αποκρίθηκαν οι αρχιερείς: “Δεν έχουμε άλλον βασιλιά, παρά μόνο τον Καίσαρα!”». Οι Εβραίοι επέμεναν ότι ο Ιησούς έπρεπε να σταυρωθεί. Ο Πιλάτος τους προκαλεί με την ερώτηση: «Εννοείτε ότι θέλετε να σταυρώσετε το Βασιλιά σας;». Τότε οι Ιουδαίοι είπαν: «Δεν έχουμε άλλο βασιλιά εκτός απ' τον Καίσαρα!». Άπιστο έθνος. Αρνούμενοι το Θεό, για έναν κακό, ειδωλόατρη μονάρχη.

16 «Τότε πλέον τον παρέδωσε σ' αυτούς ο Πιλάτος για να σταυρωθεί. Τον παρέλαβαν λοιπόν τον Ιησού και αναχώρησαν». Ο Πιλάτος ήθελε να ευχαριστήσει τους Ιουδαίους και έτσι

παρέδωσε τον Ιησού στους στρατιώτες να σταυρωθεί. Αγαπούσε περισσότερο τις τιμές των ανθρώπων από τη δόξα του Θεού.

Η Σταύρωση (17-24)

17 «Έτσι, κουβαλώντας ο ίδιος το σταυρό του, βγήκε στην τοποθεσία που ονομάζεται Τόπος Κρανίου και στα εβραϊκά Γολγοθάς». Ο Ιησούς σηκώνει και μεταφέρει για λίγο διάστημα το Σταυρό με το βάρος των αμαρτιών μας. Τότε, σύμφωνα με τα άλλα Ευαγγέλια, τον έδωσαν στο Σίμωνα τον Συρηναίο. Οι λεπτομέρειες που αναφέρονται εδώ, μας επιβοηθούν όχι μόνο να εκφράσουμε την αλήθεια της αφήγησης, αλλά να οικοδομήσουμε την πίστη μας. Πρέπει να κοιτάξουμε για δικαιοσύνη και ικανοποίηση μέσα στον Αναμάρτητο που γίνεται αμαρτία. Να αποκαλύψουμε ότι Αυτός είναι η θυσία των αμαρτιών μας, ήθελε να οδηγηθεί έξω απ' την πόλη, να κρεμαστεί στο σταυρό. Γιατί η συνήθεια ήταν να συμφωνεί με την εντολή του νόμου, ότι οι θυσίες, το αίμα που χυνόταν για την αμαρτία, γίνονταν έξω απ' το στρατόπεδο (Λευιτικό 6:30 και 16:27). Ο ίδιος νόμος διακηρύττει ότι: «Όποιος σταυρωθεί είναι κατάρα στο Θεό» (Δευτ. 21:23). Αυτά εκπληρώθηκαν στο Χριστό, έτσι, για να είμαστε απόλυτα βέβαιοι ότι η εξιλέωση έχει γίνει για τις αμαρτίες μας με τη θυσία του θανάτου Του, ότι ο Χριστός μας εξαγόρασε απ' την κατάρα του νόμου με το να γίνει ο ίδιος κατάρα (Γαλ.3:13), και ο Θεός Τον έκανε αμαρτία για μας, έτσι που να γίνουμε εμείς δικαιοσύνη Θεού (Β' Κορ. 5:21). Οδηγήθηκε έξω απ' την πόλη, για να φέρει μαζί Του και να απομακρύνει τις ενοχές μας που ήταν επάνω Του (Εβρ.13:12).

18 «Εκεί τον σταύρωσαν, και μαζί με αυτόν άλλους δύο, τον ένα από τη μια μεριά και τον άλλο από την άλλη, και στη μέση τον Ιησού». Σαν να μην έφτανε η τιμωρία του Χριστού στο Σταυρό, αλλά Τον σταύρωναν και στο μέσο των ληστών, δείχνοντας έτσι ότι Αυτός ήταν ο αρχιληστής. Ο μεγάλος κακούργος. Θα πρέπει να θυμόμαστε ότι οι εκτελεστές του Χριστού μπορεί να είχαν κακές διαθέσεις, αλλά δεν έκαναν τίποτε που δεν είχε αποφασισθεί και δεν ήταν μέσα στο σχέδιο του Θεού. Γιατί ο Θεός δε θα παρέδιδε το Γιο Του σε ανόμους ανθρώπους, αλλά είχε αποφασισθεί σύμφωνα με το δικό Του θέλημα και καλή ευαρέσκεια, έπρεπε να προσφερθεί ως θυσία. Και αν υπήρχαν καλές αιτίες απ' τη βουλή του Θεού μέσα σ' όλα αυτά τα πράγματα που επέτρεψαν στο Γιο Του να υποφέρει, θα πρέπει να δούμε απ' την άλλη πλευρά το φοβερό μέγεθος του θυμού Του εναντίον της αμαρτίας και την άπειρη καλοσύνη Του απέναντί μας. Με κανέναν άλλο τρόπο δε θα μπορούσε η ενοχή μας να απομακρυνθεί, εκτός και ο Γιος του Θεού γινόταν κατάρα για μας. Τον βλέπουμε να οδηγείται σ' ένα καταραμένο μέρος, σαν να είχε μολυνθεί από διάφορα είδη κακού, ότι έτσι θα μπορούσε να θεωρηθεί καταραμένος ενώπιον Θεού και ανθρώπων. Θα πρέπει να είμαστε τρομερά αφελείς, αν δεν μπορούμε να δούμε καθαρά μέσα απ' αυτόν τον καθρέφτη, πόσο ο Θεός απεχθάνεται την αμαρτία και ότι είμαστε σκληρότεροι απ' τις πέτρες αν δεν τρέμουμε μπροστά σ' αυτή την κρίση.

Όταν, απ' την άλλη πλευρά, ο Θεός διακηρύττει ότι η σωτηρία μας Του ήταν αγαπητή, που δεν εφείσθη το μονάκριβο Γιο Του, ποια αφθονία καλοσύνης και ποια εκπληκτική χάρη βλέπουμε!

Οποιοσδήποτε, λοιπόν, παίρνει μια σωστή άποψη απ' τις αιτίες που αναφέραμε για το θάνατο του Χριστού, μαζί με το όφελος που μας προσφέρει, δε θα πρέπει, όπως οι Έλληνες,

να θεωρεί το σταυρό ανοησία, ούτε όπως οι Ιουδαίοι να θεωρεί το σταυρό σκάνδαλο (Α΄ Κορ. 1:23), αλλά μάλλον σαν ένα ανεκτίμητο σημείο και υπόσχεση της δύναμης, σοφίας, δικαιοσύνης και καλοσύνης του Θεού.

Ο Πιλάτος είχε προετοιμάσει μια αγγελία

19 «Έγραψε και μια επιγραφή ο Πιλάτος και την τοποθέτησε πάνω στο σταυρό. Η επιγραφή έλεγε: Ο ΙΗΣΟΥΣ Ο ΝΑΖΩΡΑΙΟΣ, Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ». Ο ευαγγελιστής αφηγείται μια αξιοσημείωτη ενέργεια του Πιλάτου αμέσως μετά την ανακοίνωση της ποινής. Είναι πιθανόν αλήθεια ότι τότε υπήρχε η συνήθεια να τοποθετούν ανακοινώσεις σε διάφορα σημεία, όταν εκτελούσαν κακούργους για να γνωρίζουν οι άνθρωποι τα αίτια της τιμωρίας τους. Αλλά, στην περίπτωση του Χριστού, υπάρχει μια ασυνήθης λεπτομέρεια, ότι η προειδοποίηση η οποία είχε τοποθετηθεί επάνω Του δεν υπονοεί ντροπή, γιατί η πρόθεση του Πιλάτου ήταν να εκδικηθεί έμμεσα τους Εβραίους (οι οποίοι με το πείσμα τους είχαν αποσπάσει απ' αυτόν μια άδικη τιμωρία που απέβη σε θάνατο ενός αθώου ανθρώπου) και στο πρόσωπο του Χριστού να κατηγορήσει ολόκληρο το έθνος. Έτσι δεν κατηγορεί το Χριστό για κάποιο αδίκημα.

Αλλά η πρόνοια του Θεού, που κατευθύνει τη γραφίδα του Πιλάτου, είχε έναν υψηλότερο αντικειμενικό σκοπό. Δε συνέβη εκείνο που ασφαλώς θα περίμενε κάθε καλός Χριστιανός να δει, δηλαδή τη μεταστροφή του Πιλάτου από ειδωλολάτρη σε Χριστιανό με το να δοξάσει το δημιουργό της σωτηρίας και Βασιλιά ενός επιλεγμένου λαού. Αλλά ο Θεός του υπαγόρευσε αυτή τη σύσταση του Ευαγγελίου, παρότι δε γνώριζε την έννοια των όσων έγραφε. Ήταν η ίδια οδηγία κρυμμένη απ' το Πνεύμα που έγινε αιτία να γραφεί σε τρεις γλώσσες. Πιθανόν η άσκηση αυτή να μην ήταν συνηθισμένη, αλλά ο Κύριος έδειξε με αυτό το προσεκτικό σχέδιο, ότι ο χρόνος τώρα ήταν κατάλληλος για το όνομα του Γιου Του, να γίνει γνωστό σ' ολόκληρη την ανθρωπότητα.

20 «Και την επιγραφή αυτή τη διάβασαν πολλοί από τους Ιουδαίους, γιατί ήταν κοντά στην πόλη ο τόπος όπου σταυρώθηκε ο Ιησούς, και ήταν γραμμένη στα εβραϊκά, στα ελληνικά και στα λατινικά». Σημειώστε πως το Άγιο Πνεύμα έχει τοποθετήσει την αγγελία Του πρώτα την Εβραϊκή γλώσσα, τη γλώσσα των ανθρώπων που ζούσαν εκεί, την Ελληνική, που ήταν η γλώσσα των μορφωμένων ανθρώπων, και τη Λατινική, τη γλώσσα των Ρωμαίων, ώστε όλοι όσοι ήταν συγκεντρωμένοι εκεί θα μπορούσαν να διαβάσουν την επιγραφή στη γλώσσα τους και να την διαβιβάσουν παντού.

Η Εβραϊκή ήταν η γλώσσα της θρησκείας, των πατριαρχών και των προφητών. Η Ελληνική ήταν η γλώσσα της μουσικής, των γραμμάτων και της φιλοσοφίας. Η Λατινική ήταν η γλώσσα των πιο δυνατών ανθρώπων της εποχής τους. Και οι τρεις αντιπροσωπεύουν τρεις φυλές και τις ιδέες τους. Όπου υπάρχει μια καρδιά να αμαρτήσσει, μια γλώσσα να μιλήσει και ένα μάτι να διαβάσει, ο Σταυρός έχει ένα θαυμάσιο μήνυμα.

Οι αρχιερείς διαμαρτύρονται στον Πιλάτο

21 «Έλεγαν λοιπόν στον Πιλάτο οι αρχιερείς των Ιουδαίων: “Μη γράφεις: Ο Βασιλιάς των Ιουδαίων αλλά γράψε ότι εκείνος είπε, Είμαι ο Βασιλιάς των Ιουδαίων”». Οι αρχιερείς αισθάνονται ότι κατακρίνονται δριμύτατα κι επιθυμούν την αλλαγή της αγγελίας, έτσι που το

έθνος τους δε θα νιώθει ντροπή, αλλά μάλλον να επιρρίψει την ευθύνη (κατηγορία) στο Χριστό. Δεν αποκρύπτουν το μέγεθος του μίσους της αλήθειας, αφού και ο πιο μικρός σπινθήρας της αλήθειας είναι κάτι πολύ περισσότερο απ' ό,τι θα μπορούσαν να αντέξουν. Έτσι ο Σατανάς παρακινεί πάντοτε τους εργάτες του να πετάξουν έξω, ή τουλάχιστον να πνίξουν με το δικό τους σκοτάδι, το φως του Θεού, την ώρα που είναι έτοιμο να λάμψει έστω και λίγο.

Ό,τι έγραψα, έγραψα

22 «Ο Πιλάτος τους απάντησε: “Ό,τι έγραψα, έγραψα’». Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι αρχιερείς θα κατέβαλαν πολλές προσπάθειες να κάνουν τον Πιλάτο να αλλάξει σκέψη. Έτσι ξέρουμε ότι το χέρι του το συγκράτησε μια ανώτερη δύναμη. Ο Πιλάτος δεν ενέδωσε στις απαιτήσεις τους και δεν τους επέτρεψε να τον διαφθείρουν. Ο Θεός πιστοποιεί μέσω του στόματός του τη δύναμη της Βασιλείας του Γιου Του. Και εάν στο παράδειγμα του Πιλάτου, η Βασιλεία του Χριστού φαίνεται ακλόνητη εναντίον των επιθέσεων των εχθρών Του, ποια αξία θα δώσουμε στις μαρτυρίες των προφητών, των οποίων τις γλώσσες και τα χέρια ο Θεός καθαγίασε στην υπηρεσία Του; Το παράδειγμα του Πιλάτου μάς θυμίζει ότι είναι καθήκον μας να παραμένουμε αμετακίνητοι και να υπερασπίζουμε την αλήθεια. Ένας ειδωλολάτρης αρνείται να ανακαλέσει ό,τι έχει γράψει για το Χριστό, παρόλο που δεν καταλαβαίνει τι κάνει. Πόσο σπουδαία ακόμα είναι η ντροπή μας, εάν φοβόμαστε από απειλές ή κινδύνους, και σταματάμε να ακολουθούμε τη διδασκαλία Του, την οποία ο Θεός έχει σφραγίσει μέσα στις καρδιές μας με το Πνεύμα. Θα πρέπει ακόμα να σημειωθεί πόσο απεχθής είναι η Ρωμαιοκαθολική τυραννία, η οποία απαγορεύει την ανάγνωση του Ευαγγελίου, και ολόκληρη τη Γραφή από απλούς ανθρώπους. Ο Πιλάτος, αν και ήταν ένας μισητός άνθρωπος και ένα όργανο του Σατανά, ήταν, μέσω μιας κρυφής οδηγίας, ορισμένος να είναι ο κήρυκας του Ευαγγελίου, ότι θα έγραφε μια μικρή ανακεφαλαίωση γύρω απ' το γεγονός αυτό σε τρεις διαφορετικές γλώσσες. Τι κάνουμε με όλους αυτούς που κάνουν ό,τι μπορούν να καταστείλουν τη γνώση Του, αφού δείχνουν ότι είναι χειρότεροι απ' τον Πιλάτο;

23, 24 «Στο μεταξύ οι στρατιώτες, όταν σταύρωσαν τον Ιησού, πήραν τα ρούχα του και τα χώρισαν σε μερίδια, ένα μερίδιο για κάθε στρατιώτη. Πήραν επίσης και το χιτώνα. Ο χιτώνας όμως ήταν άραφος, υφαντός ολόκληρος από πάνω ως κάτω. Είπαν, λοιπόν, οι στρατιώτες μεταξύ τους: “Να μην τον σκίσουμε, αλλά να τον βάλουμε σε κλήρωση, και σε όποιον τύχει”. Κι εκπληρώθηκε έτσι η Γραφή, που λέει: “Μοιράστηκαν τα ρούχα μου μεταξύ τους και το ρουχισμό μου τον έβαλαν σε κλήρο”».

Αφού τελείωσε το αιματηρό έργο και έβαλαν την επιγραφή επάνω απ' το κεφάλι Του, έσπρωξαν το σταυρό πίσω και στάθηκε όρθιος με το σώμα του Κυρίου μας ολόγυμνο. Ήταν το «ευχαριστώ» απ' όλους εκείνους που Τον περίμεναν να 'ρθει σύμφωνα με τις Γραφές. Τι αίσχος! Τώρα οι στρατιώτες μοιράζουν τα ρούχα Του που είχαν κρατήσει κάπου εκεί κοντά τους. Τα ρούχα των κακούργων πήγαιναν σ' αυτούς που τους εκτελούσαν. Έτσι έγινε και με τα ρούχα του Κυρίου. Οι στρατιώτες ήταν τέσσερις. Πήρε από έναν ο καθένας και το χιτώνα Του, που δεν μπορούσαν να μοιράσουν, τον έριξαν σε κλήρο. Ο χιτώνας δεν είχε ραφή. Ήταν πλεκτός από πάνω έως κάτω. Αυτό δείχνει τη δικαιοσύνη του Χριστού (Ησαΐας 61:10). Τον γύμνωσαν για να ντυθούμε εμείς τη δικαιοσύνη του Θεού. Ο χιτώνας είναι εκείνος που ο

Πατέρας ντύνει τον παραστρατημένο γιο (Λουκάς 15). Έτσι ο χιτώνας δεν πηγαίνει εκεί που η ιδιοτροπία του ανθρώπου θέλει, αλλά εκεί που αποφασίζει ο Θεός.

25 «Ενώ, λοιπόν, οι στρατιώτες τα έκαναν αυτά, εκεί κοντά στο σταυρό του Ιησού στέκονταν η μητέρα του και η αδελφή της μητέρας του, η Μαρία η γυναίκα του Κλωπά, και η Μαρία η Μαγδαληνή». Εκτός όλων αυτών, υπήρχε και πλήθος Εβραίων που ήθελαν να δουν την ικανοποίηση των βρωμερών επιθυμιών τους με το Χριστό στο σταυρό. Αλλά υπήρχε και μια ομάδα που θα 'πρεπε να την προσέξουμε ιδιαίτερα. Μια ομάδα σταλμένη εκεί απ' το Πνεύμα του Θεού και αφοσιωμένη στο κέντρο του σκηνικού. Παρακολουθούσαν τα πάντα χωριστά απ' το πλήθος. Ενώ οι άλλοι κοιτούσαν από μακριά, το κοπάδι αυτό στέκεται κάτω απ' το σταυρό, σαν να ήθελε να κάνει πιο ελαφρύ τον πόνο του Εσταυρωμένου. Ήταν η Μαρία η μητέρα Του, που ένιωθε τον πόνο σ' όλη την έντασή του και άκουγε πιο δυνατά τα λόγια του αγίου Συμεών «Ρομφαία θα διαπεράσει την ψυχή σου». Η δεύτερη Μαρία είναι η γυναίκα του Κλεώπα, η αδελφή της μητέρας του Ιησού (Ματθ. 28:1). Η τρίτη Μαρία ήταν απ' τα Μάγδαλα, απ' την οποία ο Χριστός είχε βγάλει επτά δαιμόνια και στην οποία ακόμα έκανε την πρώτη Του εμφάνιση μετά την Ανάστασή Του. Η τέταρτη Μαρία είναι η αδελφή του Λαζάρου. Ο μόνος άντρας που ήταν μαζί τους, ήταν ο αγαπητός μαθητής του Ιησού που έγραψε το Ευαγγέλιο που μελετάμε.

«Εδώ και κάτω απ' το σταυρό στέκεται η μητέρα του Ιησού». Εδώ βλέπουμε το τελευταίο λειτούργημα στο καθήκον, που με λύπη, κίνδυνο και βρισιές απ' το πλήθος εκτελεί με την παρουσία της κοντά στο Γιο και Σωτήρα της (Λουκά 1:41) την ώρα της σταύρωσής Του. Κατά τη διάρκεια της διακονίας Του, η μητέρα Του ζούσε στα παρασκήνια. Τώρα που η αγωνία της είχε έρθει στο ύστατο σημείο να βλέπει το Παιδί της να πετιέται, στέκεται κοντά Του, στο Σταυρό! Με διαψευσμένες τις ελπίδες της, σε μια πρωτοφανή σκηνή, παραλυμένη απ' την υποφορά Του, κι ακόμα δεμένη με τη χρυσή αλυσίδα της αγάπης με Αυτόν που πέθανε, στέκεται κοντά Του! Οι μαθητές Του Τον εγκατέλειψαν, οι φίλοι Του Τον άφησαν μόνο, το έθνος Του Τον μίσησε. Η μητέρα Του είναι εκεί, που όλοι μπορεί να τη δουν. Κοντά Του στο θάνατο, όπως και στη γέννα. Ποιος μπορεί να γνωρίζει τα βάθη της αγάπης της Μάνας!

26 «Ο Ιησούς, λοιπόν, όταν είδε τη μητέρα του και το μαθητή, που ιδιαίτερα αγαπούσε, να της συμπαραστέκεται, λέει στη μητέρα του: “Γυναίκα, να ο γιος σου”». Παρ' όλη την απασχόληση του Κυρίου μας με το πιο βαρύ έργο, που δεν αφορούσε μόνο τη γη, αλλά ολόκληρη την οικουμένη, δε θεωρεί ότι ο φυσικός δεσμός δεν άξιζε τον κόπο της αναγνώρισης. Μέχρι το τέλος δείχνει ότι ήταν τέλειος Γιος του Θεού και τέλειος Γιος του ανθρώπου. Κατά την παιδική Του ηλικία, είχε τιμήσει τους γονείς Του (Λουκά 2:52), το ίδιο κάνει και τώρα απ' το σταυρό. Περίπου έτοιμος να αφήσει αυτό τον κόσμο, το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να προσφέρει κατοικία στη χήρα μητέρα Του. Στο σταυρό προσευχήθηκε για τους εχθρούς Του, έπειτα μίλησε για τη βεβαιότητα της σωτηρίας στο μετανοιωμένο ληστή που ήταν πλάι Του, και τώρα απευθύνεται στη μητέρα Του. «Γυναίκα, αυτός τώρα είναι ο γιος σου!». Η λέξη γυναίκα δεν εννοούσε κάτι το υποτιμητικό. Ήταν μάλλον μια συνηθισμένη έκφραση. Στην προκειμένη όμως περίπτωση, ο Κύριος έρχεται να μας πει ότι ο θάνατος στο σταυρό έδινε τέλος στους φυσικούς Του δεσμούς. «Από τώρα και στο εξής, δεν κρίνουμε πια κανέναν με ανθρώπινα κριτήρια. Κι αν κάποτε βλέπαμε το Χριστό από την ανθρώπινη πλευρά μόνο, τώρα πια δεν Τον βλέπουμε έτσι» (Β' Κορ. 5:16). Από τώρα και στο εξής, οι πιστοί θα είναι ενωμένοι με το Χριστό με ένα δυνατότερο δεσμό, με μια πνευματική ένωση, και αυτό

είναι που ο Σωτήρας θέλει να διδάξει τη μητέρα Του και τον αγαπημένο μαθητή Του. «Να ο Γιος σου!». Εγώ δεν είμαι πλέον ο Γιος σου. Αυτή είναι μια αξιοσημείωτη επιβεβαίωση που διαπιστώνεται αφού η μητέρα του Κυρίου μας δεν αναφέρεται σε κανένα σημείο σε σχέση μετά την Ανάστασή Του. Η μόνη φορά που αναφέρεται στην Καινή Διαθήκη, είναι στις Πράξεις των Αποστόλων 1:14, που περιμένει προσευχόμενη μαζί με τους άλλους πιστούς.

27 «Έπειτα λέει στο μαθητή: “Να η μητέρα σου”. Και από εκείνη την ώρα, την πήρε ο μαθητής στο σπίτι του». Απευθύνεται πρώτα στη μητέρα Του. Εδώ είναι κάποιος που θέλει να σε φροντίσει, αυτός που πήρε τη θέση του πλάι σε σένα και που ποτέ δε θα σε αφήσει μόνη. Έπειτα στρέφει στον Ιωάννη: «Ιδού η μητέρα σου!». Φρόντισέ την με τον πιο αβρό τρόπο, είναι κάτι που έχω κληρονομήσει. Έτσι ο Σωτήρας έδωσε τη μητέρα Του στον απόστολο, ο οποίος είχε γείρει το κεφάλι του στο στήθος του Κυρίου να βρει ανακούφιση. Από κείνη τη στιγμή ο Ιωάννης πήρε τη μητέρα του Κυρίου στο σπίτι του. Εμπιστευόμενος τη μητέρα Του στη φροντίδα του αγαπημένου Του μαθητή, ο Σωτήρας δείχνει τη σοφία Του με την επιλογή του μελλοντικού της κηδεμόνα. Ίσως γιατί δεν υπήρχε κανείς που να Τον αντιλαμβανόταν τόσο καλά, όσο Τον αντιλαμβανόταν η μητέρα Του. Είναι ακόμα βέβαιος ότι κανείς δεν είχε νιώσει την αγάπη Του τόσο βαθιά, όπως ο Ιωάννης. Έτσι, βλέπουμε πόσο όμορφη και ταιριαστή θα ήταν η συντροφιά του ενός για τον άλλο με τον άμεσο πνευματικό δεσμό της αγάπης μεταξύ των και με το Χριστό! Κανείς δε θα μπορούσε να αναλάβει τη φροντίδα της Μαρίας καλύτερα απ’ τον Ιωάννη, και κανενός η συντροφιά δε θα μπορούσε να είναι τόσο ευχάριστη, όπως και η κοινωνία κανενός δε θα ήταν τόσο πλήρης και κατανοητή!

28 «Ύστερα απ’ αυτά, γνωρίζοντας ο Ιησούς πως όλα έχουν πια τελειώσει, για να εκπληρωθεί η Γραφή, λέει: “Διψώ”». Μια εικόνα εκπληκτική. Ο Δημιουργός του ουρανού και της γης με στεγνωμένα χείλη να φωνάζει «διψώ»! Ο αγαπημένος Γιος του Κυρίου να έχει ανάγκη από ένα ποτήρι νερό! Αυτό δείχνει την ανθρώπινη φύση Του. Ποτέ δεν έπαυσε να είναι Θεός. Από τότε όμως που πήρε σάρκα, έγινε καθ’ όλα όμοιος με τους αδελφούς Του. Μεγάλωνε στο σώμα και πρόκοβε στη σοφία (Λουκά 2:52), κουράστηκε (Ιωάν. 4:6), πείνασε (Ματθ. 4:2), κοιμήθηκε (Μάρκ. 4:38), θαύμασε (Μάρκ. 6:6), έκλαψε (Ιωάν. 11:35), προσευχήθηκε (Μαρκ. 1:35), ευφράνθηκε (Λουκά 10), αναστέναξε (Ιωάν. 11:23), αλλά εδώ δίψασε. Ούτε ο Θεός, ούτε οι άγγελοι, μα ούτε κι εμείς θα διψούμε στη δόξα (Αποκ. 7:16), αλλά ο Χριστός σαν άνθρωπος, δίψασε, μέσα σε όλη εκείνη την ταπείνωσή Του. Δίψασε, μέσα στην αγωνία Του, καθώς η όψη του Θεού απομακρύνθηκε την ώρα που είδε το φορέα της αμαρτίας. Ήταν τότε, που ο ευλογημένος Σωτήρας υπέφερε απ’ το ξεχειλίσμα της οργής του άγιου Δημιουργού. Ήταν τότε, που φώναξε «διψώ». Τότε που τα χείλη Του είχαν στεγνώσει σαν να τα είχε χτυπήσει η ξηρασία του καλοκαιριού (Ψαλ. 32:4).

29 «Εκεί, λοιπόν, υπήρχε ένα δοχείο γεμάτο ξίδι. Εκείνοι τότε, αφού γέμισαν ένα σφουγγάρι με ξίδι και το περιτύλιξαν σ’ ένα κλαδί από ύσσωπο, το έφεραν στο στόμα του Ιησού». Έτσι εκπληρώθηκε η προφητεία για τον Ιησού, που είπε «διψώ».

30 «Κι όταν ο Ιησούς γεύτηκε το ξίδι, είπε: “Τετέλεσται”! κι αφού έγειρε το κεφάλι του, παρέδωσε το πνεύμα του». «Τετέλεσται». Αξίζει να δώσουμε πολλή προσοχή στη λέξη αυτή που ο Κύριος μεταχειρίζεται, γιατί μας λέει ότι η σωτηρία μας επετεύχθη πλήρως με το θάνατό Του. Η ανάστασή Του δεν είναι ανεξάρτητη απ’ το θάνατό Του, αλλά ο Χριστός σκοπεύει να κρατήσει την πίστη μας στραμμένη μόνο στον εαυτό Του και να μην της επιτρέψει να παρεκκλίνει προς καμία άλλη κατεύθυνση. Η έννοια, κατά συνέπεια, είναι ότι

όλα όσα προσφέρονται για τη σωτηρία του ανθρώπου, είναι στο Χριστό, και δεν πρέπει να το αναζητούμε κάπου αλλού.

«Τετέλεσται». Αυτή ήταν η κραυγή του θριάμβου. Είχε τελειώσει το έργο που ο Πατέρας Του είχε αναθέσει. Είχε δοξάσει το Θεό πλήρως στο χώρο που τόσο φοβερά είχε υποτιμηθεί, και τώρα, αφού το έργο τελείωσε, ο Θεός μπορεί «να είναι δίκαιος, και να δικαιώσει εκείνον που πιστεύει στον Ιησού».

Έτσι το μήνυμα που στέλνεται έξω σήμερα, είναι το εξής: «Το έργο που σώζει, είναι πλήρως τελειωμένο! Ο Ιησούς το τελείωσε επάνω στο σταυρό». Όταν ο Ιησούς διευθέτησε το θέμα της αμαρτίας, έγειρε το κεφάλι Του και παρέδωσε το πνεύμα Του. Αυτό δείχνει ότι ο θάνατός Του ήταν εθελούσιος. Αυτός αποφάσισε το χρόνο του θανάτου Του. Με πλήρη έλεγχο πάνω στις ικανότητές Του, άφησε το πνεύμα Του – μια ενέργεια που κανείς δε θα μπορούσε να πραγματοποιήσει.

Ο στρατιώτης λογχίζει την πλευρά του Ιησού

31 «Οι Ιουδαίοι, στο μεταξύ, επειδή ήταν Παρασκευή η ημέρα εκείνη, και για να μη μείνουν τα σώματα πάνω στο σταυρό το Σάββατο, γιατί ήταν γιορτή μεγάλη το Σάββατο εκείνο, ζήτησαν από τον Πιλάτο να διατάξει να σπάσουν τα σκέλη τους και να τους μεταφέρουν από εκεί». Οι Εβραίοι φαίνεται να δίνουν περισσότερη προσοχή στις μικρολεπτομέρειες, παρά στο απάνθρωπο έγκλημα που διέπραξαν. «Ψιλοκοσκίνιζαν το κουνούπι και κατάπιναν την καμήλα!» (Ματθ. 23:24). Νόμισαν ότι δε θα ήταν σωστό να αφήσουν τα σώματα να παραμένουν στο σταυρό την ημέρα του Σαββάτου. Στην πόλη θα γινόταν μια θρησκευτική γιορτή. Έτσι απαίτησαν απ' τον Πιλάτο να σπάσει τα πόδια και των τριών για να επισπευσθεί ο θάνατος.

32 «Ήρθαν τότε οι στρατιώτες κι έσπασαν τα σκέλη του πρώτου και του άλλου, που είχαν σταυρώσει μαζί του». Το σπάσιμο των σκελών για την επίσπευση του θανάτου, δεν ξέρουμε πώς γινόταν. Οι Γραφές δεν μας δίνουν καμία λεπτομέρεια πάνω σ' αυτό. Υπάρχει πιθανότητα ότι αυτοί θα είχαν κάποιο δικό τους τρόπο.

33 «Μα σαν ήρθαν στον Ιησού και διαπίστωσαν πως είχε κιόλας πεθάνει, δεν του έσπασαν τα σκέλη». Οι στρατιώτες ήταν έμπειροι πάνω στα εκτελεστικά θέματα. Ήξεραν ότι ο Ιησούς ήταν νεκρός. Δεν υπήρχε πιθανότητα να είναι εξουθενωμένος ή λιπόθυμος. Δεν έσπασαν τα σκέλη του Ιησού.

34 «Αλλά ένας από τους στρατιώτες τρύπησε το πλευρό του με τη λόγχη, κι αμέσως βγήκε αίμα και νερό». Ένας από τους στρατιώτες δείχνει τις ψυχικές του κακότητες, με το να σύρει τη λόγχη του και να τρυπήσει την πλευρά Του. Το αίμα μιλάει για τον καθαρισμό μας απ' την ενοχή της αμαρτίας, και το νερό από τη λέρα της αμαρτίας μέσω του Γραπτού Λόγου. Πάνω στο θέμα του αίματος και του νερού έχουμε μιλήσει πολλές φορές.

35 «Κι αυτός που τα έχει δει αυτά με τα ίδια του τα μάτια, τα έχει βεβαιώσει με τη μαρτυρία του και είναι αληθινή η μαρτυρία του. Και ξέρει αυτός πως αυτά που λέει είναι η αλήθεια, ώστε να πιστέψετε κι εσείς». Το εδάφιο αυτό μιλάει για εκείνον που τα είχε δει όλα (εννοώντας, όλα όσα αναφέρονται σ' αυτό το βιβλίο και στην πρώτη επιστολή του), το συγγραφέα του βιβλίου του Ιωάννη.

36, 37 «Κι αυτά έγιναν για να εκπληρωθεί η Γραφή που λέει: “Κόκαλο δικό του δε θα συντριφτεί”. Επίσης κι άλλη προφητεία της Γραφής που λέει: “Θ’ ατενίσουν σ’ εκείνον που λόγχισαν”». Το εδάφιο 36 είναι παρμένο απ’ την Έξοδο 12:45 και τους Αριθμούς 9:12, που αναφέρονται στον Πασχαλινό Αμνό. Ο Θεός είχε θεσπίσει ότι τα κόκαλα του Χριστού έπρεπε να μείνουν άθικτα. Ο λόγος Του εκπληρώνεται, παρ’ όλο που οι στρατιώτες δεν το είχαν ποτέ συνειδητοποιήσει· εκπληρώνεται ακόμα ένα άλλο εδάφιο, στο βιβλίο του Ζαχαρία 12:10. Εκεί διαβάζουμε για το Μεσσία. «Τότε θα στρέψουν τα βλέμματά τους σε Μένα εξαιτίας εκείνου που τον τρύπησαν· θα Τον θρηνήσουν όπως θρηνούν ένα μονογενή, θα τον κλάψουν πικρά όπως κλαίνει έναν πρωτότοκο». Τώρα είχε πάρει τη θέση του αμαρτωλού κι ο Θεός επέτρεπε να Του συμβεί ό,τι το άσχημο υπήρχε. Το πρόσωπο εκείνο είχε στεφτεί με αγκάθινο στεφάνι. Τον χτύπησαν στο πρόσωπο με τα χέρια τους. Έφτυσαν το πρόσωπό Του. Τον χτύπησαν με βούρδουλα, μέχρι τότε που άρχισε να τρέχει αίμα απ’ τις πλάτες Του. Τον πήραν έξω στο κρανίο και Τον κάρφωσαν στο σταυρό. Τελευταία Του τρύπησαν την πλευρά και ο Θεός δεν προσέκρουσε σε τίποτε. Τα επέτρεψε όλα και δεν ήταν αυτό που οι άνθρωποι έκαναν στον Ιησού που απομάκρυνε την αμαρτία. Δεν ήταν αυτό που διευθέτησε το θέμα της αμαρτίας. Ήταν αυτό που ο Ιησούς υπέφερε στα χέρια του Θεού, όταν η ψυχή Του έγινε προσφορά για την αμαρτία. Αλλά ευχαρίστησε το Θεό πως όλα τα απωθημένα που ήταν στην καρδιά του ανθρώπου εξεφράσθησαν και ταυτόχρονα εξεφράσθη κι εκείνο που υπήρχε στην καρδιά του Θεού. Η έχθρα του ανθρώπου συναντήθηκε με την αγάπη του Θεού.

38-40 «Ύστερα πια απ’ όλα αυτά, ο Ιωσήφ, ο οποίος καταγόταν από την Αριμαθαία και ήταν κρυφός μαθητής του Ιησού, γιατί φοβόταν τους Ιουδαίους, παρακάλεσε τον Πιλάτο να του επιτρέψει να σηκώσει το σώμα του Ιησού. Κι ο Πιλάτος του το επέτρεψε. Ήρθε λοιπόν και σήκωσε το σώμα του Ιησού. Ήρθε επίσης και ο Νικόδημος, αυτός που αρχικά είχε πάει νύχτα στον Ιησού, κι έφερε ένα μείγμα από σμύρνα και αλόη, περίπου τριάντα τρία κιλά. Πήραν λοιπόν το σώμα του Ιησού και το περιτύλιξαν με σεντόνια μαζί με τα αρώματα, έτσι όπως είναι η συνήθεια στους Ιουδαίους να ενταφιάζουν». Ο Θεός δεν προσέκρουσε ποτέ με όλες τις τιμωρίες στις οποίες υπεβλήθη ο Γιος Του, όσο βρισκόταν στη θέση του αμαρτωλού που είχε πάρει. Αλλά, όταν έτρεξε αίμα και νερό απ’ την πλευρά Του, ήταν σαν να είπτε: «Τα χέρια σας μακριά απ’ τον Γιο Μου, από τώρα και στο εξής το θέμα της αμαρτίας διευθετήθηκε. Ο Γιος Μου δεν είναι πια στη θέση του αμαρτωλού». Κι από τότε κι έπειτα, κανένα βρώμικο χέρι δεν Τον άγγιξε. Αγαπημένα χέρια κατέβασαν τον Ιησού απ’ το σταυρό, αφού έβγαλαν τα άγρια καρφιά απ’ τα χέρια Του και τα πόδια Του. Ο Ιωσήφ από την Αριμαθαία ήρθε κι αμέσως μετά ο Νικόδημος, δύο απ’ τους κρυφούς μαθητές Του. Ο Νικόδημος έφερε και εκατό περίπου λίτρες από σμύρνα και αλόη για τον ενταφιασμό του Ιησού, όπως έγινε και με το Λάζαρο.

41 «Στον τόπο που σταυρώθηκε ο Ιησούς υπήρχε κι ένας κήπος, και μέσα στον κήπο ένα άδειο μνήμα, στο οποίο δεν είχε ταφεί ποτέ κανένας». Κάθε λεπτομέρεια σχεδόν σ’ αυτήν εδώ την παράγραφο ήταν εκπλήρωση προφητείας. Ο Ησαΐας είχε προφητέψει ότι οι άνθρωποι σχεδίαζαν να ενταφιάσουν το Μεσσία με τους κακούργους, αλλά ότι θα ήταν με τους πλούσιους στο θάνατό Του (Ησαΐας 53:9). Ένα καινούργιο μνήμα στον κήπο – πλάι στο σημείο που Τον σταύρωσαν – προφανώς θα ανήκε σε κάποιον πλούσιο. Από το Ευαγγέλιο του Ματθαίου μαθαίνουμε ότι το μνήμα ανήκε στον Ιωσήφ από την Αριμαθαία.

42 «Έτσι, επειδή ήταν ημέρα προπαρασκευής για τη γιορτή των Ιουδαίων και ήταν κοντά το μνήμα, έθαψαν τον Ιησού εκεί». Το σώμα του Ιησού τοποθετήθηκε στο μνήμα. Οι Ιουδαίοι ανυπομονούσαν να απομακρύνουν το σώμα Του, γιατί άρχιζε η γιορτή τους αμέσως μετά την πτώση του ηλίου. Αλλά όλα ήταν αποφασισμένα απ' το Θεό, ότι το σώμα έπρεπε να πέσει στην καρδιά της γης για τρεις μέρες και τρεις νύχτες. Θα πρέπει ακόμα να γνωρίζουμε ότι οι Ιουδαίοι θεωρούσαν και ένα μέρος της ημέρας σαν μια ολόκληρη ημέρα. Έτσι, το γεγονός ότι ο Κύριος ήταν στον τάφο μέρος απ' τις τρεις μέρες, ήταν ακόμα η εκπλήρωση της πρόρρησης που είχε κάνει στο Ματθαίο 12:40.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20

Άδειο το μνήμα!

1 «Το πρωί λοιπόν της πρώτης μέρας της εβδομάδας κι ενώ ακόμα ήταν σκοτεινιά, πάει η Μαρία η Μαγδαληνή στο μνήμα και βλέπει την πέτρα μετατοπισμένη από το μνήμα». Η αγάπη για τον Κύριό της την οδήγησε να πάει στο μνήμα. Αυτή και η άλλη γυναίκα –καθώς μας πληροφορούν τα συνοπτικά Ευαγγέλια- τόλμησαν να πάνε μέσα στο μνήμα και να φροντίσουν το νεκρό σώμα του Ιησού, με έναν τρόπο που δεν είχε την ευκαιρία να γίνει πριν, γιατί κατέβασαν βιαστικά το σώμα Του απ' το σταυρό και το τοποθέτησαν στο χώρο του ενταφιασμού. Έτσι, περίμεναν τη στιγμή που θα τους δινόταν η ευκαιρία να ολοκληρώσουν το τελευταίο καθήκον σ' Εκείνον που τόσο τρυφερά είχαν αγαπήσει. Τον είχαν γνωρίσει και αγαπήσει.

Εσύ, φίλη ψυχή, Τον έχεις γνωρίσει; Αν δε γνωρίζεις κάποιον, δεν μπορείς και να τον αγαπήσεις. Τον Κύριο όμως μπορείς να Τον γνωρίσεις μέσω του Ευαγγελίου. Εκεί θα γνωρίσεις τη ζωή Του, το έργο της αγάπης Του και, πάνω απ' όλα, ότι ποτέ δεν έπαψε να σε έχει στη σκέψη Του. Όταν κάποιος μας αγαπάει, νιώθουμε όμορφα, αλλά αυτό δεν είναι αρκετό, γιατί πρέπει να τον αγαπάμε κι εμείς. Ο μόνος τρόπος στην περίπτωση μας αυτή εδώ, είναι να μετανοήσουμε για τις αμαρτίες μας, να Του ζητήσουμε να μας συγχωρέσει και να αρχίσουμε να μελετάμε τη Γραφή. Και μια μέρα ο Χριστός θα αρχίσει να μας μιλάει μέσα απ' αυτή και να μας δίνει τις οδηγίες που χρειαζόμαστε. Σιγά-σιγά, η πορεία της ζωής μας θα πάρει το σωστό δρόμο. Το δρόμο του Θεού. Το δρόμο που είναι γεμάτος ειρήνη κι αγάπη. Κάποιος είπε ότι είναι καλύτερα να πεθάνουμε, παρά να χάσουμε το δρόμο που οδηγεί απ' το καλό στο καλύτερο κι απ' το καλύτερο στο τέλειο, που είναι ο Θεός.

Ας γυρίσουμε στη Μαρία να δούμε τι έγινε. Καθώς πλησίασε το μνήμα, έμεινε κατάπληκτη. Είδε ότι δεν υπήρχε κανένας φρουρός, η πέτρα έλλειπε απ' το στόμα του μνήματος και το σώμα του Ιησού μετατοπισμένο.

2 «Έρχεται τότε τρέχοντας στο Σίμωνα Πέτρο και στον άλλο μαθητή, που ο Ιησούς αγαπούσε ιδιαίτερα, και τους λέει: “Πήραν τον Κύριο από το μνήμα και δεν ξέρουμε πού τον έβαλαν”». Τότε άρχισε να τρέχει προς το Σίμωνα Πέτρο και τον άλλο μαθητή που ο Ιησούς αγαπούσε. Αυτός ήταν ο Ιωάννης, που έγραψε το βιβλίο που αυτή τη στιγμή μελετάμε. Ο Ιωάννης δε μιλάει τόσο για την αγάπη που ο ίδιος είχε για τον Κύριο, γιατί τη θεωρεί μηδαμινή, σε

σύγκριση με την αγάπη που ο Κύριος είχε γι' αυτόν. Η Μαρία, λοιπόν, έφτασε τρέχοντας και ανήγγειλε στους αδελφούς, Πέτρο και Ιωάννη, ότι «Πήραν τον Κύριο από το μνήμα και δεν ξέρουμε πού Τον έβαλαν».

3-7 «Βγήκαν τότε ο Πέτρος και ο άλλος μαθητής έξω και ξεκίνησαν για το μνήμα. Έτρεχαν λοιπόν και οι δύο τους, αλλά ο άλλος μαθητής έτρεξε γρηγορότερα από τον Πέτρο κι έφτασε πρώτος στο μνήμα. Σκύβει αμέσως μέσα και βλέπει να βρίσκονται εκεί τα σάβανα, αλλά δεν μπήκε μέσα. Έρχεται κατόπιν ο Σίμων Πέτρος, που τον ακολουθούσε, και μπήκε μέσα στο μνήμα και βλέπει τα σάβανα κάτω, και το σουδάριο που ήταν στο κεφάλι του, να βρίσκεται όχι μαζί με τα σάβανα, αλλά τυλιγμένο και τοποθετημένο χωριστά σε μια άκρη». Αμέσως ο Πέτρος και ο Ιωάννης άρχισαν να τρέχουν προς τον τάφο. Ο Πέτρος θα πρέπει να είχε πολλές στιγμές αγωνίας απ' την κακιά εκείνη ώρα του θανάτου του Κυρίου. Δεν μπορούσε να ξεχάσει ότι είχε ενεργήσει άνανδρα ύστερα απ' τις δηλώσεις που είχε κάνει στον Κύριό μας: «Κι αν όλοι σε εγκαταλείψουν, εγώ δε θα Σε εγκαταλείψω ποτέ». Ακόμα είχε αρνηθεί με όρκους και κατάρες το γεγονός ότι ο ίδιος υπήρξε μαθητής του Κυρίου. Αλλά βαθιά μέσα στην καρδιά του, Τον αγαπούσε. Είχε υπερνικηθεί από φόβο και δειλία και τώρα ήθελε να δει αν όλα ήταν αλήθεια.

Ο Ιωάννης, νεώτερος απ' τον Πέτρο, έφτασε πιο γρήγορα στον τάφο. Έσκυψε και, όταν είδε τα σάβανα, πίστεψε ότι η Μαρία είχε κάνει λάθος και ότι το σώμα του Κυρίου ήταν ακόμα εκεί. Ο Πέτρος, όμως, όταν ήρθε, μπήκε μέσα και είδε τα σάβανα όπως ήταν διπλωμένο το σώμα Του. Τα σάβανα ήταν εκεί, αλλά το σώμα Του έλλειπε! Οι καρδιές τους γεμάτες ελπίδες και φόβο, ανησυχία και προσδοκία, όλα ανάμεικτα. Αυτό που είχε συμβεί, έδειχνε πως κάτι τέτοιο μόνο μια εξωτερική δύναμη θα μπορούσε να το κάνει. Εκεί, μπορούσε κάποιος να δει όλα τα βραβεία της νίκης Του πάνω στη δύναμη του θανάτου.

8 «Τότε πια μπήκε μέσα και ο άλλος μαθητής, που είχε έρθει πρώτος στο μνήμα, και είδε και πίστεψε ότι είχαν πάρει το σώμα». Με τον τρόπο που ήταν τοποθετημένα τα σάβανα του Κυρίου, φαινόταν ότι το σώμα Του βρισκόταν ακόμα εκεί. Αυτή η εικόνα μάς θυμίζει τις χρυσαλίδες, που αφήνουν το κέλυφος πίσω τους και πετούν έξω και μακριά απ' αυτό. Η όλη τοποθέτηση των ρούχων αποκαλύπτει ότι ο Κύριος είχε αναστηθεί! Μας διδάσκει ακόμα ότι, τη στιγμή που θα αναστηθούμε απ' το θάνατο της αμαρτίας στη ζωή της δικαιοσύνης, πρέπει να αφήσουμε την παλιά ενδυμασία της διαφθοράς μας πίσω μας. Ο Χριστός άφησε τα σάβανα στο μνήμα για τη δική μας χρήση. Και αν το μνήμα είναι το κρεβάτι των αγίων, τότε, ο Χριστός έχει στρώσει τα σεντόνια και ετοιμάσει το κρεβάτι για όλους όσους πιστεύουν σ' Αυτόν.

9 «Γιατί μέχρι τότε δεν είχαν καταλάβει ακόμα τη Γραφή ότι ήταν προκαθορισμένο ν' αναστηθεί ο Χριστός από τους νεκρούς». Για τρία ολόκληρα χρόνια, οι δύο αυτοί επιφανείς απόστολοι είχαν ακούσει τον Κύριό μας να μιλάει για την ανάστασή Του, κι ακόμα δεν Τον είχαν καταλάβει. Κάπως παράξενο να μην έχουν αντιληφθεί κάτι τέτοιο, αφού οι ίδιοι οι εχθροί τους είχαν θυμηθεί πως θα ανασταίνονταν μετά από τρεις ημέρες (Ματθ. 27:63). Τα λόγια των αγγέλων, απ' την άλλη πλευρά, είναι πολύ τσουχτερά: «Αναστήθηκε!» (Ματθ. 28:6) και ακόμα: «Μη ζητάτε Τον αναστημένο μέσα στους νεκρούς». Δεν είναι εδώ αλλά αναστήθηκε και, σας παρακαλώ, θυμηθείτε αυτό που σας είπε όταν ήταν ακόμα στη Γαλιλαία: «Ο Γιος του ανθρώπου πρέπει να παραδοθεί στα χέρια αμαρτωλών ανθρώπων και να σταυρωθεί. Την τρίτη ημέρα όμως θα αναστηθεί» (Λουκά 24:5-7). Τα λόγια αυτά του

Χριστού είχαν πέσει σε αυτιά που ήταν κλειστά. Οι απόστολοι είχαν την Παλαιά Διαθήκη στα χέρια τους και θα έπρεπε να το είχαν προσέξει και να είχαν προετοιμαστεί για την ανάστασή Του. Φαίνεται ότι η διδασκαλία της Παλαιάς Διαθήκης στα παιδικά τους χρόνια, ανάμεικτη με την παράδοση, τους είχε κάνει προληπτικούς και το Λόγο του Θεού τον είχαν αφήσει κατά μέρος.

10 «Έτσι γύρισαν οι δυο μαθητές ξανά στα σπίτια τους». Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το γεγονός αυτό ήταν στη σκέψη τους, δεν ήταν όμως αναγνωρίσιμο από την πλευρά του Θεού, σύμφωνα με ό,τι μας διδάσκει ο Λόγος Του. Έτσι, ξαναγύρισαν στα σπίτια τους, κοντά στους δικούς τους συντρόφους.

Ο Ιησούς εμφανίζεται στη Μαρία

11 «Η Μαρία, λοιπόν, στεκόταν έξω, κοντά στο μνήμα κι έκλαιγε». Το Άγιο Πνεύμα μάς φανερώνει ότι η αγάπη χρειάζεται να ρυθμιστεί με την πίστη. Ήταν η αγάπη της για το Χριστό που την έφερε στο συναίσθημα της λύπης και την έκανε να κλαίει απαρηγόρητη. Το άδειο μνήμα θα 'πρεπε να της δίνει χαρά. Αν ο Κύριος βρισκόταν εκεί, δικαιολογημένα να κλαίει, αλλά η υπόσχεσή Του θα είχε αποτύχει, το έργο Του στο σταυρό θα ήταν μάταιο, και αυτή, όπως όλοι οι άλλοι, θα παράμεναν στις αμαρτίες τους. Το κλάμα φανερώνει τη στοργή της και ταυτόχρονα την απιστία της. «Μα και πόσες φορές οι φόβοι και οι λύπες των αγίων δεν είναι άχρηστα;» Η Μαρία έκλαιγε τόσο πολύ στο μνήμα, που τίποτε δεν μπορούσε να την παρηγορήσει. Έκλαιγε κι όταν ακόμα ο Κύριος της είπε: «Γυναίκα, γιατί κλαις;». Και το βάρος του παραπόνου της ήταν πάντα το ίδιο: «Πήραν τον Κύριό μου και δεν ξέρω πού Τον έβαλαν!». Παρόλη αυτή τη διαμαρτυρία, ο Κύριος βρισκόταν τόσο κοντά της, που θα μπορούσε να απλώσει το χέρι της και να Τον αγγίξει. Τα δάκρυά της ήταν άχρηστα.

«Συχνά κλαίμε όταν νομίζουμε ότι μας λείπουν διάφορα πράγματα, ενώ στην πραγματικότητα μπορούμε να απλώσουμε το χέρι μας και να τα πιάσουμε. Τα δύο-τρίτα των πραγμάτων που φοβούμαστε στη ζωή μας δε συμβαίνουν ποτέ, και τα δύο-τρίτα από τα δάκρυα που χύνουμε, χύνονται δωρεάν, και χύνονται μάταια. Ας προσευχόμαστε για περισσότερη πίστη και υπομονή. Ακόμα να δίνουμε περισσότερο χρόνο στην εξέλιξη των σκοπών του Θεού. Να πιστεύουμε επίσης ότι όλα τα πράγματα εργάζονται για την ειρήνη μας και τη χαρά, η οποία κατά καιρούς φαινόταν ότι δεν περιείχε τίποτε άλλο από πικρία και λύπη. Ο γέρος Ιακώβ είπε μια φορά στη ζωή του «πως τα πάντα ήταν εναντίον Του» (Γεν. 42:36), αλλά έζησε να δει τον Ιωσήφ πάλι πλούσιο και προοδευτικό και να ευχαριστήσει το Θεό για όλα όσα είχαν συμβεί» (Ράλης).

«Και καθώς έκλαιγε, έσκυψε να δει μέσα στο μνήμα». Τέτοια είναι πάντοτε η επιρροή της ανεξάντλητης λύπης. Όταν λυπούμαστε, όπως κι εκείνοι που δεν έχουν ελπίδα, όταν περπατάμε με την όραση κι όχι με την πίστη, όταν κινούμεθα απ' τη σάρκα κι όχι απ' το πνεύμα, τότε κοιτάμε προς τα κάτω κι απασχολούμαστε με τα πράγματα που βρίσκονται από κάτω. «Σε σένα σήκωσα τα μάτια μου, που κατοικείς στους ουρανούς» (Ψαλ. 123:1), θα 'πρεπε να είναι η συμπεριφορά του πιστού. Η Μαρία δείχνει μια έγκαιρη προειδοποίηση σε όλους μας. «Ζούμε σε μέρες που οι καρδιές των ανθρώπων παραλύουν από φόβο και από την αναμονή αυτών που πρόκειται να 'ρθουν στην οικουμένη» (Λουκά 21:26), και όσο περισσότερο ασχολούμεθα με το κακό γύρω μας, τόσο οι καρδιές μας θα προδίδουν τις

προσδοκίες μας. Προσοχή τότε στη νουθεσία του Σωτήρα: «Σαν αρχίσουν λοιπόν αυτά να γίνονται, αναστηλωθείτε και σηκώστε ψηλά τα κεφάλια σας, γιατί πλησιάζει η απολύτρωσή σας» (Λουκά 21:28). Θα πρέπει να πούμε – χωρίς να κοιτάμε προς τα κάτω, όπως η Μαρία – μαζί με τον ψαλμωδό: «Τα μάτια μου σηκώνω στα βουνά· από πού θα 'ρθει η βοήθειά μου; Η βοήθειά μου θα 'ρθει από τον Κύριο, που έφτιαξε τα ουράνια και τη γη» (Ψαλ. 121:1, 2).

12 «Και βλέπει δύο αγγέλους με λευκές στολές να κάθονται εκεί που ήταν τοποθετημένο το σώμα του Ιησού, ο ένας προς το σημείο που βρισκόταν το κεφάλι του και ο άλλος προς το σημείο που βρίσκονταν τα πόδια του». Πόσο μακρόθυμος είναι ο Θεός! Πόσο υπομονετικά διαπραγματεύεται με τις απερισκεψίες μας! Όπου η καρδιά είναι στην πραγματικότητα δεσμευμένη με το Χριστό, ακόμα και όταν η πίστη είναι αδύνατη και η διανοητικότητα μικρή, ο Θεός μάς ανέχεται και μας μεταφέρει. Εδώ υπήρχαν δυο αγγελιοφόροι απ' τον Ουρανό, έτοιμοι να καθησυχάσουν τη Μαρία! Η παρουσία τους στο μνήμα ήταν μια θετική απόδειξη ότι ο Θεός δεν επέτρεψε λεηλασία από χέρια κακών ανθρώπων. Η όλη εικόνα πιστοποιεί ότι όλα είχαν καλώς. Ο αριθμός τους έδινε τη μαρτυρία που ερχόταν από ψηλά, αν μόνο η λυπημένη εκείνη γυναίκα είχε μάτια να δει και αυτιά να ακούσει.

13 «Της λένε τότε εκείνοι: “Γυναίκα, γιατί κλαις;”. Τους απαντάει: “Σήκωσαν τον Κύριό μου και δεν ξέρω πού τον έβαλαν”». Απ' ό,τι μας διδάσκουν τα άλλα τρία Ευαγγέλια, μπορούμε να συμπεράνουμε πως οι άγγελοι είχαν μια πολύωρη συζήτηση· αλλά ο Ιωάννης δίνει μια σύντομη περιγραφή, γιατί αυτή ήταν αρκετή να αποδείξει την ανάσταση του Χριστού. Η συζήτηση αποτελείται από επίπληξη ανάμεικτη με ανακούφιση. Ο άγγελος επιπλήττει τη Μαρία για το υπερβολικό της κλάμα, αλλά ταυτόχρονα φέρνει μέσα σ' αυτή τη συζήτηση και τη χαρά, όταν αναγγέλλει ότι δεν υπήρχε καμία αιτία για κλάματα, αφού ο Κύριος είχε αναστηθεί.

14 «Και καθώς τα είπε αυτά, γύρισε προς τα πίσω και βλέπει να στέκεται ο Ιησούς, αλλά δεν τον αναγνώρισε πως ήταν ο Ιησούς». Θα μπορούσε κάποιος να ρωτήσει: «Πώς η Μαρία έκανε το λάθος να μην αναγνωρίσει τον Ιησού, αφού τον γνώριζε τόσο καλά;». Η κοινή γνώμη δέχεται ότι η Μαρία δε γνώρισε το Χριστό, γιατί τα μάτια της ήταν θολωμένα απ' τα πολλά δάκρυα. Κάτι τέτοιο όμως δεν πρέπει να το δεχτούμε, γιατί είχε δει τους δύο αγγέλους, και μάλιστα τις ιδιαίτερες θέσεις που στέκονταν. Κάτι που ο Πέτρος κι ο Ιωάννης δεν είδαν στο χώρο εκείνο. Και τη μόνη απάντηση που μπορούμε να δώσουμε, είναι ότι τα μάτια της ήταν συγκρατημένα από την ίδια υπερφυσική δύναμη που είχε φράξει και την ορατότητα των δύο μαθητών που πήγαιναν στους Εμμαούς. Ακόμα, ότι το αναστημένο Του σώμα ήταν διαφορετικό από εκείνο που η Μαρία γνώριζε πριν απ' τη σταύρωσή Του. «Από δω και στο εξής δε γνωρίζουμε κανένα με κριτήριο τα φυσικά του προσόντα. Και παρόλο που γνωρίσαμε το Χριστό κατά σάρκα, τώρα όμως δεν Τον γνωρίζουμε πια έτσι» (Β' Κορ. 5:16). Για τους περισσότερους Χριστιανούς αυτό είναι και το έμβλημα της πνευματικής τους εμπειρίας.

Η Μαρία παραμένει στο μνήμα μόνη της, αφού ο Πέτρος κι ο Ιωάννης ξαναγύρισαν στα σπίτια τους. Η αγάπη την αναγκάζει να παραμείνει στο σημείο εκείνο που είχε δει τον Κύριό της για τελευταία φορά. Και δεν αργεί που η αγάπη εκείνη παίρνει την αμοιβή της, όπως θα δούμε στη συνέχεια. Δεν άκουσε μόνο τους αγγέλους να συζητούν μεταξύ τους, αλλά άκουσε τη φωνή του Κυρίου και είδε το πρόσωπό Του! Σε όποιο σημείο της γης κηρύττεται το Ευαγγέλιο, το περιστατικό αυτό εδώ πιστοποιεί ότι: «Όσοι τιμούν το Χριστό, τιμούνται απ' το Χριστό».

15 «Της λέει τότε ο Ιησούς: “Γυναίκα, γιατί κλαις; Ποιον γυρεύεις;”. Εκείνη νομίζοντας πως είναι ο κηπουρός, του λέει: “Κύριε, αν τον σήκωσες εσύ, πες μου πού τον έβαλες κι εγώ θα τον πάρω”». Τον προσφωνεί Κύριο, σύμφωνα με τις συνήθειες των ανθρώπων, γιατί οι Εβραίοι μεταχειρίζονταν την ίδια έκφραση, όπως και οι Έλληνες, όταν από σεβασμό προσφωνούσαν κάποιον. Βλέπουμε ότι οι σχέσεις της Μαρίας ήταν κοσμικές. Θέλει να κρατήσει το νεκρό σώμα του Χριστού στον τάφο, αλλά ξεχνάει το πιο όμορφο πράγμα: τη Θεϊκή δύναμη της Ανάστασης!

16 «Της λέει ο Ιησούς: “Μαρία!”. Γυρίζει εκείνη και του λέει: “Ραββουνί!” που σημαίνει: “Δάσκαλε!”». Η αφοσιωμένη εκείνη ψυχούλα ακούει τη φωνή του αναστημένου Χριστού για δεύτερη φορά. Την πρώτη φορά την προσφωνεί «γυναίκα». Της μιλάει σαν Θεός προς το δημιούργημά Του. Τη δεύτερη φορά την προσφωνεί με το όνομά της, «Μαρία». Της μιλάει σαν Σωτήρας προς ένα εξαγορασμένο (λυτρωμένο) παιδί Του. Η πρώτη προσφώνηση της δίνει να καταλάβει ότι ο Χριστός ήταν τώρα εξυμνημένος και εξυψωμένος πάνω από κάθε ανθρώπινη σχέση. Η δεύτερη προσφώνηση δηλώνει την αγάπη Του για έναν από τους δικούς Του. «Σε γνωρίζω με το όνομά σου, και έχεις βρει χάρη ενώπιόν μου» (Εξοδος 33:12), είπε ο Θεός. Έτσι εδώ, ο Θεός ενσαρκωμένος, γνωρίζει τη γυναίκα αυτή με το όνομά της, γιατί κι αυτή είχε βρει «χάρη» ενώπιόν Του. Προσφωνώντας ο Χριστός τη Μαρία με το όνομά της, έχουμε μια θαυμάσια εικόνα από τα ίδια Του τα λόγια στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη 10:3, που καλεί τα προβατάκια Του το καθένα με το όνομά του. Ήταν η σφραγίδα της απολύτρωσης!

«Γυρίζει εκείνη και του λέει: “Ραββουνί!” που σημαίνει: “Δάσκαλε!”». Αυτό δείχνει ότι η Μαρία τώρα Τον αναγνώρισε. Βλέπετε, «τα προβατάκια Του γνωρίζουν τη φωνή Του και Τον ακολουθούν» (Ιωάν. 10:4), κι εδώ έχουμε ένα από τα προβατάκια που ανταποκρίνεται στη φωνή του Καλού Ποιμένα. Μια μόνο λέξη ξεστόμισε: «Μαρία!». Αλλά αυτή ήταν αρκετή να μεταφέρει τη Μαρία από θρηνωδό σε λάτρη. Μας δείχνει ξανά τη δύναμη του Λόγου. Δάσκαλε, ξεφώνησε, κι έπεσε στα πόδια Του. Εδώ έχουμε την πλούσια αμοιβή για την αφοσίωσή της, την πιστότητά της και την επιμονή της. Η λύπη της είχε τελειώσει και το ποτήρι της χαράς είχε ξεχειλίσει.

17 «Της λέει ο Ιησούς: “Μη με κρατάς. Άλλωστε δεν έχω ανέβει ακόμα κοντά στον Πατέρα μου”». Φαίνεται ότι η Μαρία είχε πέσει στα πόδια του Κύριου και ήταν έτοιμη να τα αγκαλιάσει όταν ο Κύριος της είπε: «Μη με κρατάς. Άλλωστε δεν έχω ανέβει ακόμα κοντά στον Πατέρα Μου». Ο Ματθαίος στο 28:9 μας λέει ότι έπεσαν μπροστά Του και αγκάλιασαν τα πόδια Του. Η διαφορά στα λόγια των αποστόλων είναι απλή. Ο Ματθαίος παρουσιάζει το Χριστό ως Γιο του Δαβίδ, αλλά ο Ιωάννης Τον απεικονίζει ως Γιο του Θεού. Έτσι όταν είπε στη Μαρία «Μη με κρατάς», δήλωνε ότι από τώρα και στο εξής, οι χριστιανοί θα Τον γνωρίζουν μόνο πνευματικά, όπως γνωρίζουν τον Πατέρα.

«Πήγαινε λοιπόν και πες στους αδελφούς μου ότι ανεβαίνω προς τον Πατέρα μου και Πατέρα σας, και Θεό μου και Θεό σας». Μια γυναίκα, περισσότερο ίσως αφοσιωμένη κι απ’ τους δώδεκα μαθητές. Φαίνεται ότι ήταν ο πρώτος άνθρωπος στην οποία ο Χριστός αποκάλυψε τον εαυτό Του στην ανάσταση της δόξας. Οι άντρες αντιλήφθηκαν νωρίτερα την έννοια του άδειου μνήματος, αλλά η Μαρία ήταν η πιο αφοσιωμένη, και αυτό ο Χριστός το επιβράβευσε. Μπορεί να γνωρίζουμε διανοητικά πολλά γύρω από την αλήθεια, αλλά, αν η καρδιά δεν είναι απορροφημένη απ’ το Χριστό, ο Χριστός δε θα αποκαλύψει τον εαυτό Του σε κάποιον τέτοιο, χάρη στην οικειότητα της αγάπης και της κοινωνίας.

«Πήγαινε λοιπόν και πες στους αδελφούς μου ότι ανεβαίνω προς τον Πατέρα μου και Πατέρα σας, και Θεό μου και Θεό σας». Αυτή είναι η πρώτη φορά που ο Κύριος προσφωνεί τους μαθητές Του «αδελφούς». Πόσο ευλογημένο! Και δεν είναι παρά το θεμέλιο της ανάστασης που μας φέρνει να συγγενεύουμε μαζί Του. «Αν ο σπόρος του σιταριού δεν πέσει στη γη και πεθάνει, μόνο αυτός μένει» (Ιωάν. 12:24), αλλά τώρα ο Χριστός έχει βγει απ' τον τάφο, είναι «ο πρωτότοκος ανάμεσα σε πολλά αδέρφια» (Ρωμ. 8:29). Από τα παλιά το Άγιο Πνεύμα εξέφρασε τη γλώσσα του Μεσσία: «Θα εξιστορώ στα αδέρφια μου την ύπαρξή σου» (Ψαλμ. 22:23). Όπως ο Ιωσήφ όταν αφέθηκε ελεύθερος απ' τη φυλακή και τοποθετήθηκε με αξιοπρέπεια και τιμή (Γένεση 45:16), έτσι ο Χριστός δεν ντρέπεται να μας αποκαλεί αδελφούς (Εβρ. 2:11). Η ευλογία από αυτό επιβεβαιώνεται με τα λόγια: «Ανεβαίνω προς τον Πατέρα Μου και Πατέρα σας, και Θεό Μου και Θεό σας». Οι πιστοί έρχονται με θαυμάσια χάρη στην ίδια θέση (αξίωμα) με τον Ίδιο ενώπιον του Θεού του Πατέρα Του. Φαίνεται ότι αυτό που είπε ο Σωτήρας στη Μαρία «μη με κρατάς», ήταν στη σκέψη Του από πριν, γιατί ήθελε να αποσπασθούν από κάθε γήινη επαφή όλοι οι γνωστοί και οι φίλοι Του, που είχαν επαφή μαζί Του και να κοινωνούν μαζί Του με πίστη, πνευματικά.

«Ανεβαίνω προς τον Πατέρα μου και Πατέρα σας, και Θεό μου και Θεό σας». Εδώ δίνει ένα μήνυμα πραγματικής ανακούφισης. Είναι ο Πατέρας σας κι ο Θεός σας, όπως ακριβώς κι Εμένα. Ότι ακριβώς είναι σε Μένα, την Κεφαλή, είναι και σε σας, τα μέλη. Προσέξτε όμως τη λεπτομέρεια που εκφράζεται: Δεν λέει «ο Πατέρας μας και ο Θεός μας». Διατηρεί την εξοχότητά Του, τη μοναδικότητά Του, γιατί ο Θεός είναι ο Πατέρας Του, και Θεός σε έναν ατομικό και ξεχωριστό τρόπο, ενώ εμείς Τον καλούμε Πατέρα, ο Οποίος μας έχει υιοθετήσει μέσω του Γιου Του.

18 «Έρχεται η Μαρία η Μαγδαληνή στους μαθητές και τους διηγείται πως είδε τον Κύριο και τι της είπε». Αν γυρίσουμε πίσω στο Ευαγγέλιο του Μάρκου 16:10, 11 θα δούμε ότι: «Όταν η Μαγδαληνή ανάγγειλε σ' εκείνους που είχαν συναναστραφεί μαζί Του και που πενθούσαν κι έκλαιγαν. Εκείνοι όμως, όταν άκουσαν ότι ζει και ότι Τον είδε η ίδια, δεν την πίστεψαν». Τι τραγική πρόγνωση είναι αυτή που αντιμετωπίζει ο Χριστιανός απ' τους ανθρώπους όταν τρέχει να τους διαβιβάσει τα καλά νέα που μεταφέρει! Συνήθως εκείνοι που αντιτάσσονται είτε από αμφιβολία, είτε από απιστία, είναι εκείνοι που τελικά καλωσορίζουν τα καλά νέα με ειλικρίνεια.

Ο Ιησούς εμφανίζεται στους μαθητές

19 «Κι ενώ το σούρουπο είχε φτάσει πια την ημέρα εκείνη, δηλαδή την Κυριακή, κι ήταν κλειδωμένες οι πόρτες του χώρου που ήταν συγκεντρωμένοι οι μαθητές, γιατί φοβούνταν τους Ιουδαίους, ήρθε ο Ιησούς και στάθηκε στη μέση, και τους λέει: “Ειρήνη σε σας!”». Αυτό που βλέπουμε, ή μάλλον αυτό στο οποίο το Άγιο Πνεύμα δίνει έμφαση, είναι αυτό που ακολουθεί, δηλαδή το σκηνικό της πρώτης «Ημέρας». Στο πρώτο αυτό Χριστιανικό Σάββατο «οι μαθητές ήταν συγκεντρωμένοι», χωριστά βέβαια απ' τον κόσμο, κι από την ημέρα εκείνη μέχρι το τέλος της Νέας Διαθήκης, η πρώτη αυτή ημέρα της εβδομάδας είναι σφραγισμένη με τα εξής χαρακτηριστικά: Κυριακή, όχι Σάββατο, ήταν να γίνει η ημέρα που έπρεπε να τοποθετηθεί για την ανάπαυση από την εργασία και τα ενδιαφέροντα του κόσμου, και την απασχόληση με τα πράγματα του Θεού. Θα πρέπει να σημειωθεί ότι από την αρχή κανένας

Χριστιανός δεν έχει εκδηλώσει τη δυσαρέσκειά του ή και το μίσος αν θέλετε πάνω σ' αυτή την άσκηση.

Ο Ιωάννης είναι ο μόνος που αναφέρει ότι οι πόρτες ήταν αμπαρωμένες. Καμία κλειστή πόρτα δε θα μπορούσε να κρατήσει έξω τον Κατακτητή του θανάτου. Δεν υπήρχε ανάγκη να χτυπήσει την πόρτα να Του ανοίξουν, ούτε κάποιος άγγελος να ανοίξει την πόρτα, όπως έγινε με τον Πέτρο (Πράξεις 12:10), ούτε ότι έγινε κάποιο θαύμα. Τα αναστημένα σώματά μας δεν υποβάλλονται σε ανθρώπινους περιορισμούς: «Ό,τι σπέρνεται αδύνατο, ανασταίνεται δυνατό» (Α΄ Κορ. 15:43).

Πολύ ταπεινός και συγκινητικός είναι ο χαιρετισμός του Κυρίου. Ο Πέτρος Τον είχε αρνηθεί και οι άλλοι Τον είχαν εγκαταλείψει. Τότε πώς τους πλησιάζει; Απαιτεί κάποια εξήγηση απ' τη συμπεριφορά τους; Τους είπε πως όλα τέλειωσαν κι ότι δε θα 'θελε να έχει τίποτε να κάνει με τόσο άπιστους ακόλουθους; Όχι, βέβαια. Θα μπορούσε να πει «ντροπή σας»; Μάλλον, όχι. Αντί για όλα αυτά, τους λέει: «Ειρήνη σε σας». Ήθελε να απομακρύνει το φόβο απ' τις καρδιές τους με την ξαφνική και απρόσμενη εμφάνισή Του που πιθανόν είχε δημιουργήσει. Ήθελε να ησυχάσει κάθε ανθρώπινη συνείδηση. Αφού είχε απομακρύνει τις αμαρτίες τους, θα μπορούσε τώρα να απομακρύνει και το φόβο τους. Μη φοβάστε. Δεν έρχομαι σαν δικαστής να ζητήσω εξηγήσεις για την προδοσία και την απιστία, ούτε έρχομαι σαν ένας που έχει πληγωθεί από σας, να εκστομίσω κατηγορίες. Όχι. Φέρνω απ' τον τάφο Μου κάτι πολύ διαφορετικό από επιπλήξεις. «Ειρήνη». Ειρήνη, αυτός ήταν ο ευλογημένος χαιρετισμός Του. «Ειρήνη» ήταν η πρώτη λέξη που πρόφερε ο Κύριος στα αυτιά των μαθητών Του τώρα που είχε αναστηθεί απ' τους νεκρούς. Έτσι θα είναι και όταν Τον συναντήσουμε πρόσωπο με πρόσωπο. Εμείς, με τις παραξενιές μας και τις αποτυχίες μας και τις πικρές αντιθέσεις μας. «Ειρήνη! Ειρήνη!» θα είναι πάντοτε ο χαιρετισμός Του, γιατί είναι ο Ίδιος, χθες, σήμερα και στους αιώνες!

20 «Κι αφού το είπε αυτό, τους έδειξε τα χέρια του και το πλευρό του». Με το να δείξει τα χέρια Του και το πλευρό Του στους μαθητές Του, που έμειναν κατάπληκτοι όταν Τον είδαν, θέλει να τους επιβεβαιώσει ότι Αυτός είναι ο Σωτήρας τους που γνώριζαν από πριν και που αυτή τη στιγμή στεκόταν ανάμεσά Τους. Τους έδωσε εντολή να κοιτάξουν και να διαπιστώσουν με τα ίδια τους τα μάτια, ότι το σώμα Του ήταν από ύλη και ότι δεν ήταν κάποιο φάντασμα αυτό που έβλεπαν. Τους ήθελε να διαπιστώσουν ότι ήταν το ίδιο πρόσωπο που γνώριζαν πριν απ' τη σταύρωσή Του και ότι είχε αναστηθεί μέσα στην άφθαρτη ανθρώπινη φύση Του. Ο Λουκάς γράφει ότι ο Κύριος είπε: «Ιδού τα χέρια Μου και τα πόδια Μου, αγγίξτε Με» (24:39). Το Ευαγγέλιο του Λουκά απεικονίζει τον Κύριο ως Γιο του ανθρώπου. Ο Ιωάννης γράφει ότι ο Κύριος είπε: «Ιδού τα χέρια Μου και η πλευρά Μου». Την ανοιγμένη πλευρά Του, της οποίας το άνοιγμα οδηγεί στην καρδιά, την έδρα της στοργής! Ο Ιωάννης παρουσιάζει το Χριστό ως το Γιο του Θεού, και ο Θεός είναι αγάπη.

Τα χέρια Του και το πλευρό Του δεν τα έδειξε στους μαθητές Του για να πιστοποιήσουν την ταυτότητά Του μόνον, ούτε σαν βραβεία της ένδοξης μάχης που έδωσε, αλλά να διδάξει τόσο αυτούς όσο κι εμάς, ότι η βάση της ειρήνης που είχε κάνει και την οποία μας δίνει, ήταν ο θάνατός Του επάνω στο σταυρό. Με το να πει «Ειρήνη σε σας», ανάγγειλε ότι η έχθρα είχε εξαφανισθεί, ο Θεός κατευνάσθηκε, και επετεύχθη συμφιλίωση. Δείχνοντας λοιπόν τα σημάδια Του, μας δείχνει τι ακριβώς επιτεύχθηκε. Τα σημάδια αυτά είναι ακόμα στο σώμα Του (Αποκ. 5:6). Μάλιστα, κάθε φορά που μεσιτεύει, τα δείχνει στο Θεό.

«Χάρηκαν τότε οι μαθητές, που είδαν τον Κύριο». Οι φόβοι εξαφανίστηκαν, οι ελπίδες τους εκπληρώθηκαν, οι καρδιές τους ικανοποιήθηκαν. «Ειρήνη σε σας». Η ειρήνη έρχεται μέσω του τέλει έργου Του. «Η χαρά» είναι το αποτέλεσμα της απασχόλησής μας με το ευλογημένο Του πρόσωπο. Αυτό είναι το μυστικό της καρδιάς μας.

21 «Τους ξανάπε τότε ο Ιησούς: “Ειρήνη σε σας! Όπως με έχει αποστείλει ο Πατέρας, το ίδιο κι εγώ αποστέλλω εσάς”». Αυτή δεν είναι μια επανάληψη. Όπως η πρώτη «Ειρήνη σε σας», που την ερμηνεύσαμε μετά την πράξη του Κυρίου. Έτσι και η δεύτερη «Ειρήνη» ερμηνεύεται με τις επόμενες λέξεις. Η πρώτη ειρήνη είναι για τη συνείδηση και η δεύτερη για την καρδιά. Η πρώτη είχε να κάνει με τη στάση τους ενώπιον του Θεού· η δεύτερη με την κατάστασή τους στον κόσμο. Η πρώτη ήταν «ειρήνη με το Θεό» (Ρωμ. 5:1)· η δεύτερη ήταν «η ειρήνη του Θεού» (Φιλ. 4:7). Η πρώτη είναι το αποτέλεσμα της εξιλέωσης και η δεύτερη είναι αυτή που προέρχεται απ’ την κοινωνία (επικοινωνία). Οι μαθητές αυτοί δε θα πήγαιναν στον ουρανό μαζί με το Χριστό, αλλά θα παρέμεναν πίσω στον κόσμο. Στον κόσμο που ό,τι άλλο, αλλά δεν παρέχει ειρήνη. Έτσι ο Χριστός τους μεταδίδει το μυστικό της ειρήνης, το οποίο ήταν αυτό της κοινωνίας με τον Πατέρα σε αποσύνδεση απ’ τον κόσμο.

«Όπως με έχει αποστείλει ο Πατέρας, το ίδιο κι εγώ αποστέλλω εσάς». Τι θαυμάσια αποστολή είναι αυτή! Να αντιπροσωπεύουμε τον Κύριό μας εδώ κάτω στη γη, όπως Αυτός μας αντιπροσωπεύει στον Πατέρα. Τι ωραίο αξίωμα! Τι θέση! Τι τίτλος! Τι βαθμός είναι αυτός που προσφέρθηκε στους μαθητές τότε και προσφέρεται και σε μας σήμερα, να δείξουμε με τη ζωή μας, τη ζωή του Χριστού! Αυτό είναι το πρότυπον της πρακτικής αγιότητας. «Αυτός που ισχυρίζεται πως είναι ενωμένος μαζί Του, οφείλει και ο ίδιος να ζει, όπως έζησε Εκείνος» (Α΄ Ιωάν. 2:6.). Αξιοθαύμαστο είναι να παρατηρήσουμε ότι ο Κύριος πρώτα είπε: «Ειρήνη σε σας», πριν «τους αποστείλει». Οι γιοι της ειρήνης δεν ήταν να την κρατήσουν – την ειρήνη – για τον εαυτό τους· η κατοχή της τους κάνει αγγελιοφόρους της ειρήνης. Προσέξτε, ο Γιος είναι ο Πέμπων, σε ίση εξουσία με τον Πατέρα. «Όπως με έχει αποστείλει ο Πατέρας, το ίδιο κι Εγώ αποστέλλω εσάς». Ο Χριστός είχε σταλεί να αποκαλύψει τον Πατέρα, και με ένα μήνυμα χάρις, στον αμαρτωλό κόσμο. Εμείς είμαστε σταλμένοι να αποκαλύψουμε το Γιο, και με ένα παρόμοιο μήνυμα. Ακόμα παρατηρήστε με πόση προσοχή προστατεύει τη δόξα Του. Μεταχειρίζεται δύο διαφορετικές λέξεις για «αποστολή». Ο Χριστός ήταν Θεός, εμείς άνθρωποι· αυτός ήρθε να λυτρώσει, εμείς να αναγγείλουμε τη λύτρωση. Αυτός έκανε το έργο Του τέλεια, εμείς με πολλή ατέλεια.

22 «Κι αφού το είπε αυτό, φύσηξε πάνω τους και τους λέει: “Πάρτε Πνεύμα Άγιο”». Όπως χρίστηκε ο Χριστός καθώς άρχιζε τη διακονία Του, έτσι και οι απόστολοι. «Φύσηξε πάνω τους και τους λέει: “Πάρτε Πνεύμα Άγιο”». Με τον ίδιο τρόπο ο Κύριος έχρισε τους πρωτόπλαστους (Γεν. 2:7). Η παροχή του Αγίου Πνεύματος στους μαθητές ήταν οι πρώτοι καρποί της ανάστασης, σαν απόδειξη ότι το Πνεύμα έρχεται απ’ το Γιο όπως κι απ’ τον Πατέρα.

Εκείνος που ήρθε να τους εξαγοράσει απ’ το νόμο για να πάρουν την υιοθεσία των γιων, είχε πραγματοποιήσει το βαρύ Του έργο. Δεν ήταν πλέον υπηρέτες, αλλά γιοι· ακόμα ήταν το πνεύμα της υιοθεσίας που θα μπορούσε να τους κάνει να το δουν συνειδητά και να μπουν στη χαρά του. Από εκείνη τη στιγμή που ο Κύριος φύσηξε πάνω τους και πήραν Πνεύμα Άγιο, το Πνεύμα κατοίκησε μέσα τους. Η απόδειξη είναι αναμφισβήτητη, αρκεί να διαβάσουμε το τέλος κάθε Ευαγγελίου και την αρχή του βιβλίου στις Πράξεις των Αποστόλων, και τότε θα το διαπιστώσουμε.

23 «Σε όσους συγχωρείτε τις αμαρτίες τους, θα τους συγχωρεθούν. Σε όσους τις αφήσετε ασυγχώρητες, θα τους μείνουν ασυγχώρητες». Τι εννοεί αυτό το εδάφιο; Μερικοί έχουν την αξίωση να λένε ότι αυτοί οι απόστολοι ήταν οι πρώτοι επίσκοποι της εκκλησίας, και ότι ο Κύριος τους έδινε την εξουσία να συγχωρούν αμαρτίες ή και να τις κρατούν, να μένουν ασυγχώρητες, και ότι θα έβγαιναν έξω στον κόσμο και ότι οι άνθρωποι θα τους εξομολογούνταν τις αμαρτίες τους και, αφού τους άκουγαν, θα τους έλεγαν ποια εκκλησιαστική πράξη μετανοίας έπρεπε να κάνουν για να αποκτήσουν την άφεση των αμαρτιών τους. Κάτι τέτοιο όμως δεν υπάρχει σ' αυτό το εδάφιο.

Ένας από τους στυλοβάτες της αποστολικής ομάδας, ο απόστολος Πέτρος, ήταν εκεί αυτή την ημέρα και ο Πέτρος πήγε μπροστά – στο όνομα του Κυρίου – να διακηρύξει άφεση αμαρτιών. Και πώς ακριβώς το έκανε; Μήπως είπε: «Ελάτε σε μένα και ομολογήστε τις αμαρτίες σας – σε μένα – κι εγώ θα τις συγχωρήσω»; Είπε κάτι τέτοιο; Ας το κοιτάξουμε στις Πράξεις των Αποστόλων, στο κεφάλαιο 10. Εκεί διαβάζουμε για τον Πέτρο να κηρύττει το Ευαγγέλιο στο σπίτι του Κορνήλιου. Στο λόγο του, μιλάει για τη θαυμάσια ζωή του Χριστού, για τον Οποίο δίνουν μαρτυρία όλοι οι προφήτες, και ότι, μέσω του ονόματός Του, μπορούμε να πάρουμε άφεση αμαρτιών (Πράξεις 10:43). Σε κανένα σημείο των Πράξεων των Αποστόλων ή Επιστολών, δεν αναφέρεται ότι δίδεται άφεση από αποστόλους ή ιερείς. Να ποια είναι η εντολή, την οποία έχει κάθε υπηρέτης του Χριστού: «Να βγει έξω στον κόσμο και να κηρύξει ότι άφεση αμαρτιών δίδεται απ' τον Ιησού σε όλους όσους πιστέψουν στο όνομά Του. Σε εκείνους που δε θα πιστέψουν, οι αμαρτίες μένουν ασυγχώρητες, κατακρατούνται». Και πώς το ξέρουμε αυτό; Το ξέρουμε γιατί μας το είπε ο Ίδιος ο Χριστός. Δεν υπάρχει τίποτε το μυστηριακό εδώ. Αυτή είναι μια καθαρή και οριστική δήλωση του Ευαγγελίου.

24-31 Σας παρακαλώ να διαβάσετε όλα αυτά τα εδάφια με πολλή προσοχή – από το 24ο εδάφιο ως το τέλος του κεφαλαίου. Έτσι θα καταλάβετε την ανάλυση πιο καλά.

Διαβάζουμε ότι ο Θωμάς δεν ήταν παρών. Ξέρετε, μερικές φορές οι άνθρωποι δε συνειδητοποιούν τι χάνουν με το να μην πηγαίνουν στις συναθροίσεις των αγίων, όταν ο Ιησούς έρχεται και παίρνει τη θέση Του ανάμεσά τους. Πραγματικά χάνουν. Μπορούμε να φαντασθούμε τους μαθητές να λένε στο Θωμά: «Ω Θωμά, περάσαμε θαυμάσια! Είδαμε τον Κύριο!». Ο Θωμάς τους κοιτάζει με έναν απελπιστικό τρόπο και απαντάει: «Αν δε δω τα σημάδια των καρφιών στα χέρια Του και δε βάλω το δάχτυλό μου στα σημάδια αυτά των καρφιών και δε βάλω το χέρι μου στο πλευρό Του, δε θα πιστέψω, όχι!». Και έτσι ο Θωμάς συνεχίζει μέσα στην εβδομάδα χωρίς να παίρνει κάποια επιβεβαίωση μέχρι οχτώ μέρες αργότερα. «Έπειτα από οχτώ μέρες, ήταν πάλι συγκεντρωμένοι μέσα οι μαθητές Του, και μαζί τους κι ο Θωμάς. Ήρθε ο Χριστός, ενώ οι πόρτες ήταν κλειστές, και στάθηκε ανάμεσά τους». Ο Ιησούς ήξερε τι είπε ο Θωμάς. Τον είχε ακούσει. Στρέφει προς αυτόν και λέει: «Φέρε το δάχτυλό σου εδώ, και κοίταξε τα χέρια Μου. Και φέρε το χέρι σου και βάλε το στο πλευρό Μου και μη γίνεσαι άπιστος, αλλά πιστός». Δεν διαβάζουμε ότι άπλωσε το χέρι του, αλλά η όψη του αναστημένου Ιησού ήταν προφανώς αρκετή, και αναφώνησε με αγάπη: «Κυριέ μου και Θεέ μου!». Ο Ιησούς είπε: «Θωμά, επειδή με είδες με τα μάτια σου, πίστεψες. Μακάριοι όσοι πίστεψαν χωρίς να με δουν». Αυτή η ευλογία είναι δική σου; Ποτέ δεν Τον είδαμε με τα θνητά μας μάτια, αλλά με ευχαρίστηση Τον ομολογούμε ως Κύριό μας και Θεό μας.

Ο Ιωάννης κλείνει αυτό το τμήμα με το να πει: «Έκανε και άλλα πολλά θαύματα ο Ιησούς μπροστά στους μαθητές του, που δεν είναι γραμμένα στο βιβλίο αυτό. Κι ο σκοπός γι' αυτά

που έχουν γραφτεί είναι να πιστέψετε ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, ο Γιος του Θεού και πιστεύοντάς το, να έχετε ζωή αιώνια στ' όνομά του». Όταν λέει ότι «δεν είναι γραμμένα στο βιβλίο αυτό» όλα τα θαύματα, εννοεί ότι πολλά από αυτά αναφέρονται σε άλλα βιβλία, όπως τα συνοπτικά Ευαγγέλια. Για παράδειγμα: Η εμφάνισή Του στους μαθητές Του στο δρόμο για τους Εμμαούς (Λουκά 24:15), η τροφή που πήρε παρουσία των έντεκα (Λουκά 24:43), η εμφάνισή Του στη Γαλιλαία (Ματθ. 28:16), η διακήρυξή Του ότι Του δόθηκε πλήρης εξουσία στον ουρανό και στη γη (Ματθ. 28:18), η εντολή Του στους μαθητές Του να κάνουν μαθητές σε όλα τα έθνη, αφού πρώτα τους διδάξουν, έπειτα να τους βαπτίσουν στο όνομα του τριαδικού Θεού (Ματθ. 28:19, 20). Άλλα από αυτά τα θαύματα αναφέρονται στις Πράξεις των Αποστόλων, κεφάλαιο 1, και Α' Κορινθίους, κεφάλαιο 15, κ.τ.λ.

«Αυτά όλα είναι γραμμένα για να πιστέψετε ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, ο Γιος του Θεού, και πιστεύοντάς το να έχετε ζωή αιώνια στ' όνομά Του». Να πιστέψουμε στον Ιησού ότι είναι «ο Χριστός», ο Μεσσίας στον οποίο αναφέρονται όλοι οι προφήτες. Είναι γραμμένα για να πιστέψουμε ότι ο Ιησούς είναι Γιος του Θεού, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας. Να πιστέψουμε στον Ιησού για να έχουμε ζωή μέσω του ονόματός Του. Είναι η πίστη στη γραπτή αποκάλυψη που ο Θεός έχει δώσει για το Γιο Του που δίνει ζωή και όλα που περιέχονται στο Λόγο – σωτηρία, αθανασία, αιώνια δόξα.

Φίλη ψυχή, έχεις δεχτεί το Χριστό ως Κύριό σου και Σωτήρα σου; Εάν ναι, η ευλογία των Ουρανών αναπαύεται επάνω σου. Εάν όχι, δε σε περιμένει τίποτε άλλο από αιώνιο σκοτάδι. Σκέψου το.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21

Εμφάνιση του αναστημένου Ιησού σε επτά μαθητές

1 «Υστερα απ' αυτά εμφανίστηκε πάλι ο Ιησούς στους μαθητές του στη λίμνη της Τιβεριάδας. Και να πώς εμφανίστηκε». Οι εμφανίσεις του Κυρίου μετά την ανάστασή Του, γίνονταν σύμφωνα με την τότε κατάσταση των αποστόλων. Σκοπός Του ήταν να εδραιώσει την πίστη τους και να διασφαλίσει τις καρδιές τους.

«Εμφανίστηκε πάλι ο Ιησούς». Αυτό μας λέει ότι αποκάλυψε την παρουσία Του με δύναμη και δόξα. «Το σώμα Του μετά την ανάστασή Του ήταν μόνο ορατό με κάποια ξεχωριστή ενέργεια που γινόταν απ' το θέλημά Του. Από τότε κι έπειτα, οι μαθητές Του δεν έβλεπαν τον Ιησού όπως πριν. Δεν έπρεπε να Τον αναγνωρίσουν απ' τη σάρκα αλλά απ' το Πνεύμα, όχι απ' τα ανθρώπινα προσόντα, αλλά τις Θείες αντιλήψεις. Οι μαθητές Του έπρεπε να κινούνται με την πίστη που βρισκόταν και μεγάλωνε μέσα τους, και όχι με την όραση». (Ιωάννης Χρυσόστομος).

2 «Βρίσκονταν σ' ένα μέρος μαζί ο Σίμων Πέτρος, ο Θωμάς, που λεγόταν Δίδυμος, ο Ναθαναήλ από την Κανά της Γαλιλαίας, οι γιοι του Ζεβεδαίου και άλλοι δύο από τους μαθητές του». Καθώς βλέπουμε τον Πέτρο να αναφέρεται πρώτος στη σειρά αυτή των μαθητών, μπορούμε να διακρίνουμε την αριθμητική σειρά των ευλογιών που έχουν δοθεί σε όλους αυτούς. Έπειτα ακολουθεί ο Θωμάς, του οποίου είχε αποκατασταθεί η πίστη και τώρα

βρίσκεται στις συναθροίσεις με τους άλλους δέκα μαθητές. Ακολουθεί ο Ναθαναήλ, που διαβάσαμε στο 1:45-51. Έπειτα έρχονται οι γιοι του Ζεβεδαίου, με τον έξοχο χαρακτήρα που τους διέκρινε πάνω στο έργο του ψαρά. Ο Ιωάννης δεν αναφέρει το όνομά του. Η παράληψη αυτή δεν παύει να δείχνει την πλήρη συμφωνία της σειράς που είναι μπροστά μας γραμμένη με χάρη. Όσο για τους άλλους δύο που δεν αναφέρονται, μας είναι δύσκολο να εικάσουμε ακόμα και τα ονόματά τους.

3 «Τους λέει ο Σίμων Πέτρος: “Πηγαίνω για ψάρεμα”. Του λένε: “Ερχόμαστε κι εμείς μαζί σου”. Βγήκαν λοιπόν αμέσως κι ανέβηκαν στο πλοίο, αλλά εκείνη τη νύχτα δεν έπιασαν τίποτε». Ο Πέτρος, το πρωτοπαλικάρο της αποστολικής ομάδας, με τον αυθόρμητο και βίαιο χαρακτήρα του, φαίνεται να έχει πάρει ξανά τη θέση του αρχηγού. Ο Κύριος τους είχε δώσει εντολή να μην ασχολούνται με το ψάρεμα, εκτός απ’ το ψάρεμα ανθρώπων. Το γεγονός ότι δεν έπιασαν τίποτε, ήταν μια προειδοποίηση ότι οι υπηρέτες του Κυρίου δεν μπορούν να στηρίζονται στις ευλογίες Του, εάν επιλέγουν να εργάζονται όταν δεν είναι σταλμένοι απ’ τον Κύριο. Έπρεπε να διδαχθούν και να αποκτήσουν την εμπειρία που όλοι χρειαζόμαστε, «γιατί χωρίς Εμένα, τίποτε δεν μπορείτε να κάνετε» (Ιωάν. 15:3). Όταν ο Πέτρος είπε ότι πήγαινε για ψάρεμα, όλοι έτρεξαν κοντά του και μπήκαν στο πλοίο. Ενεργούσαν από τις επιθυμίες της σάρκας, προκειμένου να στραφούν πρώτα στο Θεό και να Του ζητήσουν οδηγίες.

4 «Κι όταν πια είχε ξημερώσει, στάθηκε ο Ιησούς στο γιαλό, αλλά οι μαθητές δεν είχαν καταλάβει ακόμα ότι ήταν ο Ιησούς». Το ότι οι μαθητές δεν αναγνώρισαν το Σωτήρα δείχνει ότι οι πνευματικές τους ικανότητες δεν ήταν εκείνη τη στιγμή εξασκημένες. Είναι φανερό ότι δεν Τον περίμεναν. Και πόσες φορές δεν είναι πλησίον μας και δεν το γνωρίζουμε! Απ’ την άλλη πλευρά, ενεργούμε σύμφωνα με τη σάρκα πάρα πολλές φορές κι έχουμε τα ίδια αποτελέσματα. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν απασχολημένοι με τις ανάγκες της σάρκας που δε γνώριζαν ούτε τον ίδιο το Χριστό. Όλα αυτά γράφτηκαν να μας διδάξουν!

5 «Τους λέει λοιπόν ο Ιησούς: “Παιδιά, μήπως έχετε τίποτε προσφάγι;”. Του απάντησαν: “Όχι”». Ο Κύριος ήξερε ότι δεν υπήρχε φαγητό. Τους θέλει όμως να απολογηθούν. Κάνει το ίδιο πράγμα που κάνει σ’ όλους τους δικούς Του. Πριν μας προσφέρει κάτι μέσα απ’ την αφθονία της προμήθειάς Του, πρέπει να αναγνωρίσουμε το γεγονός της ανέχειάς μας. Πριν μας δώσει δύναμη, πρέπει να έρθουμε στο σημείο που να αισθανθούμε την αδυναμία μας. Αυτό το μάθημα το μαθαίνουμε αργά-αργά. Πιο αργά ακόμα, αναγνωρίζουμε τις αδυναμίες μας και καταφεύγουμε στον Παντοδύναμο. Οι μαθητές μέσα στο πέλαγος εικονίζουν εμάς εδώ στον κόσμο· ο δε Σωτήρας στην ξηρά, το Χριστό στον Ουρανό. Είναι, πράγματι, ευλογία να Τον βλέπουμε απασχολημένο με μας εδώ κάτω, και Αυτός να μιλάει «από την ξηρά».

6 «Κι εκείνος τους είπε: “Ρίξτε το δίχτυ στη δεξιά μεριά του πλοίου, και θα βρείτε”. Το έριξαν, λοιπόν, και δεν μπορούσαν πια να το τραβήξουν εξαιτίας της μεγάλης ποσότητας των ψαριών, που είχαν πιάσει!». Ο Κύριος ήξερε σε ποια πλευρά του πλοίου βρίσκονταν τα ψάρια, αφού ο ίδιος είναι κυρίαρχος της θάλασσας. Πολλοί απ’ τους μαθητές ήταν επαγγελματίες στο ψάρεμα και, παρόλα αυτά, δεν είχαν πιάσει τίποτε. Εδώ ο Κύριος τους λέει να ρίξουν τα δίχτυα μια φορά, και τους βεβαιώνει ότι θα βρουν ψάρια. Μια όμορφη εικόνα που μιλάει για τη χριστιανική υπηρεσία. Ο Κύριος λέει στους υπηρέτες ότι η επιτυχία της διακονίας δεν οφείλεται στην ευγλωττία και τη δύναμη της πειθούς τους ή σε οτιδήποτε άλλο δικό τους, αλλά μόνο στη δύναμη της έλξης Του που φέρνει τα ψάρια στο δίχτυ! Γι’

αυτό, η ευλογία Του πρέπει πάντα να αναπαύεται στις προσπάθειες που καταβάλλουν στο βαρύ έργο που ανέλαβαν. «Ρίξτε το δίχτυ στη δεξιά μεριά του πλοίου».

7 «Λέει τότε στον Πέτρο ο μαθητής εκείνος, που ο Ιησούς τον αγαπούσε ιδιαίτερα: “Ο Κύριος είναι!”. Ο Σίμων Πέτρος λοιπόν, μόλις άκουσε ότι είναι ο Κύριος, τυλίχτηκε με τη χλαίνη του, γιατί ήταν γυμνός, και ρίχτηκε μέσα στη λίμνη». Ο αγαπητός μαθητής του Κυρίου, στον οποίο ο Κύριος είχε εμπιστευτεί τη φροντίδα της μητέρας Του, που είχε γείρει το κεφάλι του στο στήθος Του και μάθει πρώτος τον προδότη της αποστολικής ομάδας, που ήταν ο μόνος που αντιλήφθηκε ότι ο Σωτήρας είχε αναστηθεί απ’ τους νεκρούς, αναγνωρίζει ξανά πρώτος τη φωνή που ερχόταν απ’ την ξηρά και λέει: «Είναι ο Κύριος!». Καθώς θαυμάζουμε την όμορφη σειρά της δημιουργίας Του και τις άφθονες ευλογίες Του καθημερινά, ας πούμε κι εμείς: «Είναι ο Κύριος». Ακόμα κι όταν αντιμετωπίζουμε δυσκολίες, ας πούμε και τότε: «Είναι ο Κύριος. Δεν είμαστε μόνοι!». Δεν είναι συμπτωματικά ότι Εκείνος κυβερνάει τη ζωή μας, που πέθανε για μας στο σταυρό και αναστήθηκε!

Και ο Πέτρος ήταν ένας απ’ τους αφοσιωμένους μαθητές Του, που Τον αγαπούσε. Άφησε το δίχτυ γεμάτο ψάρια για το Χριστό, φόρεσε το επανωφόρι του, και πήδησε στο νερό να φτάσει πρώτος κοντά Του.

8 «Ενώ οι άλλοι μαθητές ήρθαν με το πλοίο στη στεριά, σέρνοντας το δίχτυ με τα ψάρια, μια και δεν απείχαν μακριά από τη στεριά, μα λιγότερο από εκατό μέτρα». Η αγάπη δεν ενεργεί πάντοτε με τον ίδιο τρόπο. Εκφράζεται διαφορετικά, σύμφωνα με το χαρακτήρα του καθενός μας. Ο Ιωάννης, αν και ήταν εξίσου αφοσιωμένος στον Κύριο, όπως ο Πέτρος, δεν πήδηξε στο νερό, όπως και οι άλλοι πέντε. Κάθισαν μαζί και οι έξι να σύρουν με ασφάλεια το πλοίο με τα ψάρια στην ξηρά. Αυτό μας διδάσκει ότι οι ποιμένες του Ευαγγελίου δεν εγκαταλείπουν ποτέ εκείνους που έχουν σωθεί με το κήρυγμά τους, αλλά ότι θα εργασθούν μαζί τους, θα τους φροντίσουν και ότι ακόμα θα μείνουν μαζί τους έως ότου φτάσουν ασφαλείς στη στεριά!

9 «Μόλις λοιπόν, αποβιβάστηκαν στη στεριά, βλέπουν εκεί μια ανθρακιά κι ένα ψάρι πάνω σ’ αυτήν, καθώς και ψωμί». Όταν ήρθαν κοντά Του είδαν το ψάρι να ψήνεται στη φωτιά και ψωμί δίπλα. Η προμήθεια αυτή ήταν δημιούργημα δικό Του, όπως και πριν με τα πεινασμένα πλήθη στην ίδια στεριά. Αυτό δείχνει ότι είναι ο Ίδιος χθες, σήμερα και στους αιώνες, και ότι δεν έπαυσε να ενδιαφέρεται για τις φυσικές μας ανάγκες. Ακόμα πως, εκτός απ’ τη φροντίδα μας για τους άλλους, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι και η δική μας ψυχή χρειάζεται ζεστασιά και τροφή.

10 «Τους λέει ο Ιησούς: “Φέρτε από τα ψάρια που πιάσατε μόλις τώρα”». Αυτά συμβολίζουν τις ψυχές που ο Κύριος ικανώνει τους μαθητές να συλλέξουν. Και τι τα κάνουν; Ο Κύριος τους διατάσσει να Του τα φέρουν, να έχουν κοινωνία μαζί Του και να απολαμβάνουν τους καρπούς. «Εκείνοι που θερίζουν αμείβονται και συνάγουν καρπό για την αιώνια ζωή, έτσι ώστε κι εκείνοι που σπέρνουν κι εκείνοι που θερίζουν να χαίρονται μαζί» (Ιωάν. 4:36). Ο Κύριος ευχαριστείται να μοιράζει τη χαρά Του μαζί μας. Όταν έρθει σπίτι του, προσκαλεί τους φίλους του και γείτονές του, λέγοντάς τους «χαρείτε μαζί μου, γιατί βρήκα το χαμένο πρόβατό μου» (Λουκά 15:6).

11 «Βγήκε ο Σίμων Πέτρος από το νερό και τράβηξε το δίχτυ στη στεριά, γεμάτο με εκατόν πενήντα τρία μεγάλα ψάρια. Και παρόλο που ήταν τόσο πολλά, δε σκίστηκε το δίχτυ». Στο εδάφιο 6, διαβάζουμε ότι επειδή τα ψάρια ήταν πολλά, οι έξι μαθητές δεν κατάφεραν με τη δύναμή τους να σύρουν το δίχτυ στη στεριά. Ο Πέτρος, με τη δύναμη του Ιησού Χριστού που

πήρε αμέσως μόλις έφυγε απ' τα πόδια Του, τα κατάφερε μόνος του να σύρει το δίχτυ στη στεριά. Ο Πέτρος ήταν πιο αδύνατος κι από κλωστή αράχνης, όταν ακολουθούσε τον Κύριο από μακριά, αλλά τώρα όμως, στην παρουσία Του, είχε πάρει εφταπλάσια δύναμη. Όσοι μένουν πιστά κοντά Του, παίρνουν πάντοτε από την πληρότητα της αγάπης Του. «Στους κουρασμένους δίνει δύναμη, στεριώνει τους αδύνατους. Ακόμα και οι νέοι κουράζονται κι εξασθενούν, τα παλικάρια τα γερά σκοντάφτουν και πέφτουν. Μα εκείνοι που ελπίζουν στον Κύριο, ανανεώνουν τις δυνάμεις τους· φτερά αποκτούν σαν του αϊτού, τρέχουν χωρίς να εξασθενούν, βαδίζουν δίχως και να αποσταίνουν» (Ησαΐα 40:29-31). Επίσης, «στον Κύριο έλπιζε, ας έχει θάρρος η καρδιά σου και γενναιότητα· ναι, έλπιζε στον Κύριο» (Ψαλμ. 27:14). Είναι θλιβερό να αρνούμεθα τις υποσχέσεις του Ιδίου του Θεού μας, και να μη θέλουμε να επωφεληθούμε απ' τη λαμπρή αυτή ευκαιρία που μας προσφέρεται, έπειτα από τη μεγάλη καταδεκτικότητα, τη θυσία και την εκπλήρωση της υπόσχεσης του Κυρίου μας, που έστειλε τον Παράκλητο και μας άνοιξε τα μάτια να βλέπουμε μόνο στην Αλήθεια και να μην καταφεύγουμε σε ανθρώπους για βοήθεια.

12 «Τους λέει ο Ιησούς: “Ελάτε να φάτε”. Και κανένας από τους μαθητές δεν τολμούσε να τον ρωτήσει: “Εσύ ποιος είσαι;” γιατί είχαν πια καταλάβει πως είναι ο Κύριος». Το κάλεσμα αυτό απ' το Σωτήρα να πλησιάσουν οι μαθητές για φαγητό, καταδεικνύει τη συμπόνια Του. Ακόμα λέει, σε όποιον ανταποκριθεί στο χτύπημά Του, «αν ανοίξεις, θα μπω στο σπίτι σου και θα δειπνήσω μαζί σου, κι εσύ μαζί Μου» (Αποκ. 3:20).

«Και κανένας από τους μαθητές δεν τολμούσε να Τον ρωτήσει: “Εσύ ποιος είσαι;”». Δίνει την ευκαιρία στους μαθητές να δουν ξανά Εκείνον που γνώριζαν από πριν και με τον Οποίο είχαν φάει και πιει μαζί. Δεν τους θέλει να έχουν ούτε την παραμικρή αμφιβολία ότι ήταν Αυτός.

13 «Πλησιάζει τότε ο Ιησούς, παίρνει το ψωμί και τους το δίνει. Το ίδιο κάνει και με το ψάρι». Προσφέρει τις ευλογίες Του, όπως πάντοτε. Ένα πράγμα που παρατηρούμε είναι ότι δεν προσεύχεται, όπως έκανε πριν από κάθε φαγητό (6:11). Τότε ευχαριστούσε το Θεό ως τέλειος άνθρωπος για ό,τι Του πρόσφερε, αλλά τώρα, ως Θεός ο ίδιος, δίνει και απαιτεί από αυτούς να συνειδητοποιήσουν ότι Αυτός είναι ο Κύριος. Πριν ήταν μαζί τους ως άνθρωπος, τώρα ως Θεός. Πόσο όμορφο είναι να παρατηρούμε Εκείνον που είχε στεφθεί με δόξα και τιμή να τους φροντίζει και υπηρετεί. Αυτό δεν ήταν μόνον το έμβλημα της πνευματικής κοινωνίας που είχαν το προνόμιο να ευχαριστούνται τώρα με το Χριστό, αλλά η υπόσχεση της μελλοντικής σχέσης μας μαζί Του. «Μας υπόσχεται ότι σε μια μελλοντική ημέρα θα ζωστεί την ποδιά Του, θα τους βάλει να καθίσουν σε τραπέζι και περνώντας από δίπλα τους θα τους υπηρετήσει» (Λουκά 12:37). Θα μας δώσει ακόμα «να φάμε από το δέντρο της ζωής» (Αποκ. 2:7) και απ' το «Μάννα το κρυμμένο» (Αποκ. 2:17).

14 «Κι αυτή ήταν η τρίτη κιόλας φορά, που εμφανίστηκε ο Ιησούς στους μαθητές του, αφότου αναστήθηκε από τους νεκρούς». Αυτή δεν ήταν η τρίτη εμφάνισή Του στους μαθητές Του μετά την ανάστασή Του στο διάστημα των σαράντα ημερών που ήταν μαζί τους, πριν αναληφθεί στους ουρανούς, αλλά η τρίτη που καταγράφει ο Ιωάννης. Ο Χριστός δεν είχε την ίδια συναναστροφή που είχε πριν με τους μαθητές Του, αλλά σ' αυτούς εμφανιζόταν κάπου-κάπου.

«Πέτρο, μ' αγαπάς περισσότερο απ' όσο μ' αγαπούν οι άλλοι;»

15 «Κι αφού πια έφαγαν, λέει ο Ιησούς στο Σίμωνα Πέτρο: “Σίμωνα, γιε του Ιωνά, μ’ αγαπάς περισσότερο απ’ ό,τι αυτοί εδώ;”. Του απαντάει εκείνος: “Ναι, Κύριε, εσύ ξέρεις πως είμαι φίλος σου”. Του λέει ο Ιησούς: “Βόσκε τα αρνιά μου”». Σημειώστε προσεκτικά πώς άρχισε ο Κύριος. Όχι επιτιμητικά ή επικριτικά που Τον αρνήθηκε. Εδώ παρατηρούμε ότι ο Κύριος δεν προσφωνεί τον Πέτρο με το όνομα που του είχε δώσει, αλλά «Σίμωνα, γιε του Ιωνά». Αυτό ήταν το αρχικό όνομά του. Ο Κύριος μ’ αυτόν τον τρόπο θέλει να του θυμίσει ολόκληρο το φυσικό παρελθόν του και ιδιαίτερα ότι το πέσιμο πηγαίνει στο Σίμωνα κι όχι στον Πέτρο! Σε μια άλλη πάλι περίπτωση, ο Κύριος τον προσφώνησε «Σίμωνα, γιε του Ιωνά» (Ματθ. 16:17), όταν ο Πέτρος του είπε: «Εσύ είσαι ο Γιος του Ζωντανού Θεού», κι ο Κύριος του αποκρίθηκε ότι: «σάρκα και αίμα (άνθρωπος) δε σου αποκάλυψε αυτό, αλλά ο Πατέρας μου ο Ουράνιος», και τότε ο Κύριος τον αποκάλεσε «Πέτρο», λέγοντάς του ότι «επάνω σ’ αυτή την πέτρα θα χτίσει την εκκλησία Του και οι πύλες του Άδη δε θα μπορέσουν να την κατανικήσουν. Και θα σου δώσω τα κλειδιά της βασιλείας». Έτσι, το εδάφιο 21:15 είναι σχεδιασμένο να θυμίσει στον Πέτρο την ένδοξη μαρτυρία του. «Σίμωνα, γιε του Ιωνά, μ’ αγαπάς περισσότερο απ’ ό,τι αυτοί εδώ;». Αυτή είναι μια εξονυχιστική εξέταση που ο Κύριος κάνει στον απόστολό Του. Δεν επουλώνει την πληγή του Πέτρου λίγο, αλλά εργάζεται μια τέλεια θεραπεία με το να του ανοίγει την πληγή εκ νέου. Δεν τον αφήνει να ξεχάσει το πέσιμό του, ούτε να ξεχάσει μέσα στη συγχώρεσή του την αμαρτία. Θέλει με την ερώτησή Του ο Κύριος, να κρατάει τον Πέτρο άγρυπνο και να ’χει όλα αυτά στη συνείδησή του. Ακόμα, να μην εμπιστεύεται τον εαυτό του και να μην καυχάται ότι η αγάπη του για το Χριστό υπερβαίνει την αγάπη των άλλων αποστόλων. Ως εκ τούτου, ο Κύριος του υποβάλλει το ερώτημα: «Πέτρο, μ’ αγαπάς περισσότερο απ’ όσο μ’ αγαπούν οι άλλοι;». «Του απαντάει εκείνος: “Ναι, Κύριε, εσύ ξέρεις πως είμαι φίλος σου”». Ο Κύριος δίνει την ευκαιρία στον Πέτρο να απολογηθεί, αφού πρώτα κάνει μια ανασκόπηση σ’ ολόκληρο το παρελθόν του. «Εσείς ξέρετε, Κύριε». Αφήνει την κρίση σ’ Εκείνον που γνωρίζει τις καρδιές όλων μας, να αποφασίσει. Δεν εμπιστεύεται την καρδιά του, γι’ αυτό και λέει: «Εσείς ξέρετε», και αναπαύεται στη γνώση και αγάπη του Κυρίου. Αυτό δείχνει ταπεινότητα κι εμπιστοσύνη μαζί. Ήταν σαν να Του έλεγε: «Εσείς με παραλάβετε όταν ήμουν Σίμων, γιος του Ιωνά και με διαπλάσατε, τοποθετώντας μέσα μου την αγάπη σας και με αποκαλέσατε Πέτρο. Εσείς με προειδοποιήσατε για το πέσιμό μου και προσευχηθήκατε για μένα. Εσείς κοιτάξατε την καρδιά μου απ’ την αρχή με τα μάτια της χάρης κι έτσι τα γνωρίζετε όλα. Αυτό που αισθάνομαι, όσον αφορά την αγάπη μου για σας, είναι ότι Σας αγαπώ, αλλά όχι όσο Σας αξίζει, Κύριε, παρόλη την απείθεια αποτυχία μου να σταθώ πιστός κοντά Σας, και παρ’ όλες τις ελλείψεις και αδυναμίες μου, πραγματικά, Σας αγαπώ». «Του λέει ο Ιησούς: “Βόσκε τα αρνιά μου”». Εδώ βλέπουμε τη θαυμάσια ευσπλαχνία του Κυρίου, που δέχεται την έκκληση του Πέτρου και του δίνει μια ευλογημένη εντολή. Τι όμορφος τρόπος να δείξει την ικανοποίησή Του. Τον τιμά με την αγάπη Του! Ο Κύριος ήταν έτοιμος να αφήσει αυτό τον κόσμο και τώρα διορίζει άλλους για ποιμένες στους ανθρώπους Του και άλλους στους τομείς που χρειάζονται. Αυτοί που έχουν σωθεί χρειάζονται ποιμανση – φροντίδα, τροφή, προστασία. Κι αυτοί τους οποίους ο Κύριος εμπιστεύεται στα χέρια του Πέτρου δεν ήταν τα πρόβατα, αλλά τα αδύνατα του κοπαδιού, τα αρνάκια. Κι αυτά είναι που πρέπει να ’χουν το πρώτο μέλημά μας.

16 «Του λέει πάλι για δεύτερη φορά: “Σίμωνα, γιε του Ιωνά, με αγαπάς;”. Εκείνος απαντάει: “Ναι, Κύριε, εσύ ξέρεις πως είμαι φίλος σου”. Του λέει ο Ιησούς: “Ποίμαινε τα πρόβατά

μου”». Η ερώτηση πάνω στο θέμα της αγάπης του Πέτρου για το Χριστό, απευθύνεται και σε όλους εμάς που ομολογούμε ότι πιστεύουμε σ’ Αυτόν. Έρχεται να μας πει ότι πρέπει να ψάξουμε την καρδιά μας, που πολλές φορές μας απατάει. Μπορεί να λέμε πολλά και να κάνουμε πολλά, αλλά στην ουσία να είμαστε νεκροί ενώπιον του Θεού, γιατί μας αρέσει η επίδειξη. Το μεγάλο ερώτημα είναι: «Αγαπάμε πραγματικά το Χριστό;». Χωρίς Αυτόν, δεν υπάρχει ζωτικότητα στο χριστιανισμό. Δεν είμαστε καθόλου καλύτεροι από φανταστικά αγάλματα. Και ξέρετε, δεν υπάρχει ζωή, όπου δεν υπάρχει αγάπη. «Εκείνος απαντάει: “Ναι, Κύριε, εσύ ξέρεις πως είμαι φίλος σου”». Εδώ έχουμε δύο διαφορετικές λέξεις που μιλούν για αγάπη. Το «αγαπώ» και το «φιλώ» (=νιώθω στοργή και τρυφερότητα). Ο Κύριος χρησιμοποιεί και τις δύο φορές τη λέξη «αγαπώ». Αλλά όταν ο Πέτρος απάντησε, εκείνο που πραγματικά είπε κάθε φορά ήταν: «Εσείς ξέρετε ότι σας συμπαθώ, Κύριε». Δεν ανταποκρινόταν καθόλου στο βάθος του είδους της αγάπης Του! «Του λέει ο Ιησούς: “Ποίμαινε τα πρόβατά μου”». Ο Χριστός δε δίνει στον Πέτρο και σε άλλους το λειτούργημα να ποιμαίνουν κάθε είδους πρόσωπα, παρά μόνον τα δικά Του πρόβατα ή τα δικά Του αρνιά. Κι αλλού προσδιορίζει εκείνους τους οποίους γνωρίζει ότι ανήκουν στο δικό Του κοπάδι. «Τα δικά Μου πρόβατα ακούν τη φωνή μου και με ακολουθούν, δε γνωρίζουν τη φωνή των ξένων (Ιωάν. 10:5, 27). Αλήθεια, οι πιστοί δάσκαλοι πρέπει να προσπαθήσουν να φέρουν τους πάντες στο Χριστό. Και κανένας δεν μπορεί να πάρει την τροφή της σωτηρίας με τη διδασκαλία του Ευαγγελίου, εκτός απ’ αυτούς που είναι ταπεινοί και διδάξιμοι.

17 «Του λέει την τρίτη φορά: “Σίμωννα, γιε του Ιωνά, είσαι φίλος μου;”. Λυπήθηκε ο Πέτρος που την τρίτη φορά τον ρώτησε: “Είσαι φίλος μου;” και του απάντησε: “Κύριε, εσύ ξέρεις τα πάντα! Εσύ ξέρεις ότι είμαι φίλος σου”. Του λέει ο Ιησούς: “Βόσκε τα πρόβατά μου”». Όπως ο Πέτρος αρνήθηκε το Χριστό τρεις φορές, έτσι ακριβώς του εδόθησαν τρεις ευκαιρίες να επανορθώσει και να Τον ομολογήσει.

Αυτή τη φορά ο Πέτρος κάνει έκκληση στο γεγονός ότι ο Ιησούς ήταν Θεός, και συνεπώς γνώριζε τα πάντα. Την τρίτη φορά λέει: «Εσείς ξέρετε ότι είμαι στοργικός απέναντί σας». Και για τελευταία φορά ο Κύριος του είπε ότι θα μπορούσε να το αποδείξει, με το να ποιμάνει τα πρόβατά Του. Σ’ αυτή την παράγραφο, το μάθημά μας είναι ότι αγάπη για το Χριστό είναι το μόνο αποδεκτό κίνητρο να Τον υπηρετήσουμε.

18 «Σου λέω, πως ναι, πράγματι, όταν ήσουν νεότερος, μόνος σου περιζώνες τον εαυτό σου και πήγαινες όπου ήθελες, όταν όμως γεράσεις, θα απλώσεις τα χέρια σου κι άλλος θα σε περιζώσει και θα σε πάει εκεί που δε θέλεις». Ο Κύριος εδώ προειδοποιεί τον Πέτρο ότι η αγάπη του για τον Κύριο θα δοκιμαζόταν πικρά, και το γεγονός της ποιμανσης των προβάτων Του θα τον οδηγούσε σε μαρτυρικό θάνατο. Ο αγαπημένος μαθητής τοποθετείται ξανά να διαλέξει μεταξύ άρνησης και ομολογίας Χριστού. Ο Κύριος του λέει ότι θα Τον ομολογήσει μέχρι θανάτου. Αυτό ήταν αμοιβή και ενθάρρυνση για τον Πέτρο, ο οποίος μετά από χρόνια συνελήφθη και δέσμιος μεταφέρθηκε για εκτέλεση.

19 «Κι αυτό του το είπε φανερώνοντας με τι είδους θάνατο θα δόξαζε το Θεό. Κι αφού του το είπε αυτό, του λέει: “Ακολουθή με”». Ο Πέτρος, του οποίου τώρα είχε αποκατασταθεί η πτώση της άρνησης και είχε ξαναβρεί τον εαυτό του, ήταν έτοιμος να δοξάσει τον Κύριο στη ζωή και στο θάνατο. Τότε ο Κύριος αναφώνησε: «Ακολουθή με»

Αυτόπτης μάρτυρας και συγγραφέας του βιβλίου

20 «Καθώς προχωρούσαν, γύρισε για μια στιγμή ο Πέτρος το κεφάλι πίσω, και βλέπει να τους ακολουθεί ο μαθητής, που ο Ιησούς τον αγαπούσε ιδιαίτερα, και που είχε πέσει στο στήθος του Ιησού την ώρα του δείπνου και τον είχε ρωτήσει: “Κύριε, ποιος είναι αυτός που πρόκειται να σε προδώσει;”». Εδώ είναι ο πιστός του οποίου η κοινωνία είχε τώρα αποκατασταθεί να βρίσκεται στην παρουσία του Χριστού που του είπε να Τον ακολουθήσει. Την ώρα που ακολουθεί το Χριστό, παίρνει τα μάτια του από πάνω Του και κοιτάζει πίσω του τον Ιωάννη να τους ακολουθεί. Ο Χριστός δεν είχε ζητήσει απ’ τον Ιωάννη να Τον ακολουθήσει, αλλά η αληθινή αγάπη ήταν αυτή που ανάγκασε τον Απόστολο της αγάπης να Τον ακολουθήσει. Το ευλογημένο Πνεύμα του Θεού δεν αναφέρεται στο μαθητή που αγαπούσε το Χριστό, αλλά σ’ εκείνον που είχε πέσει στο στήθος του Κυρίου. Στην αρχή του Ευαγγελίου (1:18) βλέπουμε το Χριστό στον κόλπο του Πατέρα, κι εδώ, στο τέλος του Ευαγγελίου, βλέπουμε το λυτρωμένο αμαρτωλό στην αγκαλιά του Σωτήρα!

21 «Όταν τον είδε αυτόν ο Πέτρος, λέει στον Ιησού: “Κύριε, και σ’ αυτόν εδώ; Τι θα του συμβεί;”». Όταν ο Πέτρος είδε τον Ιωάννη, φαίνεται πως απ’ τη σκέψη του πέρασε η ιδέα να ρωτήσει: «Τι τελικά θα γίνει με τον Ιωάννη; Ποιο θα ’ναι το μέλλον του;» ή «θα είναι ακόμα ζωντανός όταν ξανάρθετε, Κύριε;». Θέλει να ξέρει.

22 «Του λέει ο Ιησούς: “Κι αν αυτόν τον θέλω να μείνει μέχρι που να ξανάρθω, τι σ’ ενδιαφέρει εσένα; Εσύ ακολούθα με”». Η απάντηση του Κυρίου στο Πέτρο ήταν ότι δεν πρέπει να ασχολείται με το τι θα γίνει με τον Ιωάννη. Ακόμα κι αν ήταν να ζήσει μέχρι τη δεύτερη άφιξη του Κυρίου. Αυτό δε θα ’πρεπε να κάνει καμία διαφορά στον Πέτρο. Πολλές αποτυχίες στη χριστιανική υπηρεσία ξεκινούν απ’ τους μαθητές που ασχολούνται ο ένας με τα ζητήματα του άλλου, προκειμένου να ασχοληθούν με τον Ίδιο το Χριστό.

23 «Διαδόθηκε λοιπόν στους αδελφούς η φήμη ότι ο μαθητής εκείνος δεν πρόκειται να πεθάνει. Ο Ιησούς όμως δεν του είπε πως δε θα πεθάνει, αλλά: “Κι αν αυτόν τον θέλω να μείνει μέχρι που να ξανάρθω, τι σ’ ενδιαφέρει εσένα;”». Τα λόγια του Κυρίου είχαν παραποιηθεί. Δεν είπε ότι ο Ιωάννης θα ήταν ακόμα ζωντανός όταν θα επέστρεφε ο Κύριος. Είπε μόνον ότι «κι αν αυτή ήταν η περίπτωση, γιατί αυτό να επηρεάζει τον Πέτρο;». Πολλοί δίνουν σημασία στο γεγονός ότι ο Ιησούς εδώ συνδέει τον Ιωάννη με τη δεύτερη άφιξή Του, και ότι ο Ιωάννης ήταν ο μόνος που είχε το προνόμιο να γράψει την Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, περιγράφοντας το τέλος των καιρών με κάθε λεπτομέρεια.

24 «Αυτός είναι ο μαθητής που σαν αυτόπτης μάρτυρας τα βεβαιώνει αυτά και τα έγραψε, και ξέρουμε πως η μαρτυρία του είναι αληθινή». Ο Ιωάννης προσθέτει ένα λόγο προσωπικής μαρτυρίας για την ακρίβεια των όσων είχε γράψει. Άλλοι παίρνουν αυτό σαν επιβεβαίωση απ’ την εκκλησία των γερόντων της Εφέσου για το Ευαγγέλιο του Ιωάννη.

25 «Υπάρχουν βέβαια και πολλά άλλα, που έκανε ο Ιησούς, τα οποία αν γράφονταν ένα προς ένα, υποθέτω πως ούτε ο κόσμος ολόκληρος δε θα χωρούσε τα βιβλία που θα γράφονταν. Αμήν». Την παράγραφο αυτή μπορούμε να τη δεχτούμε κατά γράμμα. Ο Ιησούς είναι ο Θεός και, κατά συνέπεια, άπειρος και απεριόριστος. Έτσι, δεν υπάρχει όριο στην έννοια των λόγων Του ή στον αριθμό των έργων Του. Στο χρονικό διάστημα που ήταν εδώ στη γη, ήταν ακόμα υποστηρικτής όλων των πραγμάτων – του ήλιου, του φεγγαριού και των αστέρων. Ποιος θα μπορούσε να προσδιορίσει όλα όσα υπάρχουν και κρατούν το σύμπαν σε κίνηση; Ακόμα και στα θαύματά Του εδώ στη γη, έχουμε μόνον την πιο ελάχιστη αποκάλυψη. Σκεφτείτε ό,τι

βρίσκεται γύρω μας, και πως κατευθύνεται με τη δύναμή Του. Θα μπορούσε ποτέ, αν όλα αυτά είχαν καταγραφεί λεπτομερώς σε βιβλία, να τα χωρέσει ο κόσμος μας; Η απάντηση είναι, Όχι.

Με τη βοήθεια του Θεού, τελείωσε η μελέτη μας πάνω στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη, που αναφέρεται στο ευλογημένο Πρόσωπο του Κυρίου μας με έναν ξεχωριστό τρόπο. Έτσι, έχουμε ένα ολοκληρωμένο έργο πάνω στα τέσσερα Ευαγγέλια, που μας δίνουν όλες τις απαντήσεις στις ερωτήσεις και αμφιβολίες που πιθανόν είχαμε.

Είθε, η ευλογία που εμείς πήραμε απ' τη μελέτη αυτή, να γίνει ευλογία και σε σας που θα τη διαβάσετε. Αμήν